

BRANDON
SANDERSON

CÂMPIILE SFĂRÂMATE

CUVINTE DESPRE LUMINĂ
VOLUMUL I

FANTASY MASTERS

PALADIN

BRANDON SANDERSON
CUVINTE DESPRE LUMINĂ

Cartea a doua din
ARHIVA LUMINII DE FURTUNĂ

volumul 1
Câmpiile Sfărâmate

Traducere din limba engleză
de Ana-Veronica Mircea

Paladin
2019

*Pentru Oliver Sanderson,
care s-a născut când ajunsesem cu scrierea acestei cărți la jumătate
și mergea când am terminat-o.*

MULȚUMIRI

După cum probabil vă imaginați, scrierea cărții din *Arhiva Luminii de Furtună* e o acțiune de proporții considerabile. A fost nevoie de aproape optsprezece luni de muncă de când i-am terminat ciorna și până când am ajuns la revizia finală, și asta include munca a patru ilustratori și ochii unei armate de editori, fără a menționa echipa de la Tor, care se ocupă de producție, reclamă, marketing și de tot ce mai e necesar pentru ca o carte voluminoasă să se bucure de succes.

Arhiva Luminii de Furtună e visul meu de vreo douăzeci de ani încoace – e povestea pe care mi-am dorit dintotdeauna s-o pot istorisi. Oamenii despre care veți citi mai jos mi-au preschimbant literalmente visurile în realitate și nu există cuvinte care să-mi exprime recunoștința pentru eforturile lor. În cazul acestui roman, primul pe listă este asistentul și, mai ales, întotdeauna corectorul meu, nelipsitul Peter Ahlstrom. A lucrat la această carte preț de ore îndelungate, suportând insistența cu care susțineam că sunt potrivite lucruri care nu se potrivesc de fapt și convingându-mă cel mai adesea că mă înșel.

Ca de obicei, Moshe Feder – omul care m-a descoperit ca scriitor – a făcut o treabă excelentă în calitate de editor al cărții. Joshua Bilmes, agentul meu, a trudit din greu, atât în această calitate, cât și în ceea ce privește editarea cărții.

I s-au alăturat colegii lui de la agenție, Eddie Schneider, Brady „Words of Bradiance” McReynolds, Krystyna Lopez, Sam Morgan și Christa Atkinson. La Tor, Tom Doherty s-a împăcat cu gândul că i-am adus o carte mai lungă decât cea dinainte, deși îi promisesem c-o să fie mai scurtă. Terry McGarry s-a ocupat de corectură, Irene Gallo, în calitatea ei de director artistic, e responsabilă pentru aspectul copertei, Greg Collins, de designul interiorului, echipa lui Brian Lipofsky, de la Westchester Publishing Services, de

compilarea imaginilor, Meryl Gross și Karl Gold de producție, iar Patty Garcia și echipa ei, de publicitate. Paul Stevens și-a dovedit puterile supraomenești ori de câte ori a fost nevoie de ajutorul lui. Mii de mulțumiri tuturor.

Probabil ați remarcat că în acest volum sunt incluse, ca și în acela care l-a precedat, ilustrații superbe. În viziunea mea, *Arhiva Luminii de Furtună* a fost întotdeauna o serie care, în privința prezentării grafice, transcende așteptările specifice pentru alte cărți de același fel. De aceea mă simt din nou onorat fiindcă ilustratorul meu preferat, Michael Whelan, s-a implicat și în acest proiect. Sunt sigur că, pe copertă, a surprins perfect imaginea lui Kaladin și îi sunt extrem de recunoscător pentru timpul suplimentar pe care l-a dedicat realizării copertei, făcând, din proprie inițiativă, trei schițe înainte de a se declara mulțumit de una dintre ele. Să am și desenele de pe blocul lui Shallan e mai mult decât sperasem pentru carte și observ cu umilință minunatul lor ansamblu.

Când am început să public *Arhiva Luminii de Furtună*, mi-am exprimat dorința de a avea, ca „invitați”, artiști care să contribuie, pe alocuri, cu câte o ilustrație. Dorința mi s-a îndeplinit pentru prima oară la apariția acestui roman, căci Dan Dos Santos (și el unul dintre ilustratorii mei preferați, căruia îi datorez coperta romanului *Warbreaker*) a fost de acord să devină creatorul câtorva dintre imaginile interioare.

Din fericire, Ben McSweeney a revenit pentru a realiza alte ilustrații extraordinare și colaborarea cu un om ca el e o adevărată încântare. Își dă imediat seama ce-mi doresc, uneori chiar dacă nu sunt sigur ce vreau de fapt, și rareori am mai întâlnit pe cineva care să îmbine, în maniera lui, talentul și profesionalismul. Puteți afla mai multe despre arta lui pe inkthinker.net.

Cu mult timp în urmă, să tot fie zece ani de atunci, am cunoscut un om pe nume Isaac Stewart, care – pe lângă faptul că aspiră la o carieră de scriitor – e un ilustrator excelent, mai ales când e vorba de hărți și de simboluri. Am colaborat cu el la o serie de cărți (începând cu *Născuți din ceață*) și, la un moment dat, mi-a aranjat un *blind date* cu o femeie pe nume Emily Bushman, cu care apoi m-am căsătorit. Prin urmare, nu e nevoie să spun că îi sunt dator lui Isaac

cu câteva favoruri imense. Datoria crește cu fiecare carte a mea la care lucrează, când îi văd ilustrațiile uimitoare. Anul ăsta ne-am decis să oficializăm implicarea lui într-o mai mare măsură, de aceea l-am angajat, cu normă întreagă, ca ilustrator „al casei” și ca ajutor în probleme administrative. Așa că, dacă îl vedeți, spuneți-i bun venit în echipă. (Și îndemnați-l să lucreze în continuare la propriile sale cărți, care sunt foarte bune.)

La Dragonsteel Entertainment ni s-a alăturat și Kara Stewart, soția lui Isaac, ca director de livrări. (De fapt, mai întâi am încercat s-o angajez pe Kara, însă Isaac mi-a atras atenția că poate face el o parte dintre lucrurile pentru care voiam s-o angajez pe ea. Și am sfârșit prin a-i avea pe amândoi, iar aranjamentul e foarte convenabil.) Cu ea veți intra în legătură dacă o să comandați, prin intermediul site-ului meu web, tricouri, postere și alte obiecte de același gen. Și e extraordinară.

Pentru scrierea acestei cărți am apelat la câțiva consultanți de specialitate, printre care se numără Matt Bushman, căruia i-am cerut părerea în privința poeziei și a compunerii cântecelor. De la Ellen Asher am primit câteva indicații excelente în privința scenelor în care apar cai, iar Karen Ahlstrom a fost o a doua consultantă în domeniul poeziei și al cântecelor. Mi'chelle Walker a oferit sfaturi legate de scrierea alethi. Iar de la Elise Warren am primit câteva informații valoroase despre psihologia unui personaj-cheie.

Cartea a avut foarte mulți cititori beta, nevoiți să se încadreze într-un timp limitat, așa că le transmit tuturor un călduros salut de podar. E vorba despre Jason Denzel, Mi'chelle Walker, Josh Walker, Eric Lake, David Behrens, Joel Phillips, Jory Phillips, Kristina Kugler, Lyndsey Luther, Kim Garrett, Layne Garrett, Brian Delambre, Brian T. Hill, Alice Arneson, Bob Klutz și Nathan Goodrich.

Corectorii de la Tor au fost Ed Chapman, Brian Connolly și Norma Hoffman. Iar Adam Wilson, Aubree și Bao Pham, Blue Cole, Chris King, Chris Kluwe, Emily Grange, Gary Singer, Jakob Remick, Jared Gerlach, Kelly Neumann, Kendra Wilson, Kerry Morgan, Maren Menke, Matt Hatch, Patrick Mohr, Richard Fife, Rob Harper, Steve Godecke, Steve Karam și Will Raboin au fost corectorii voluntari.

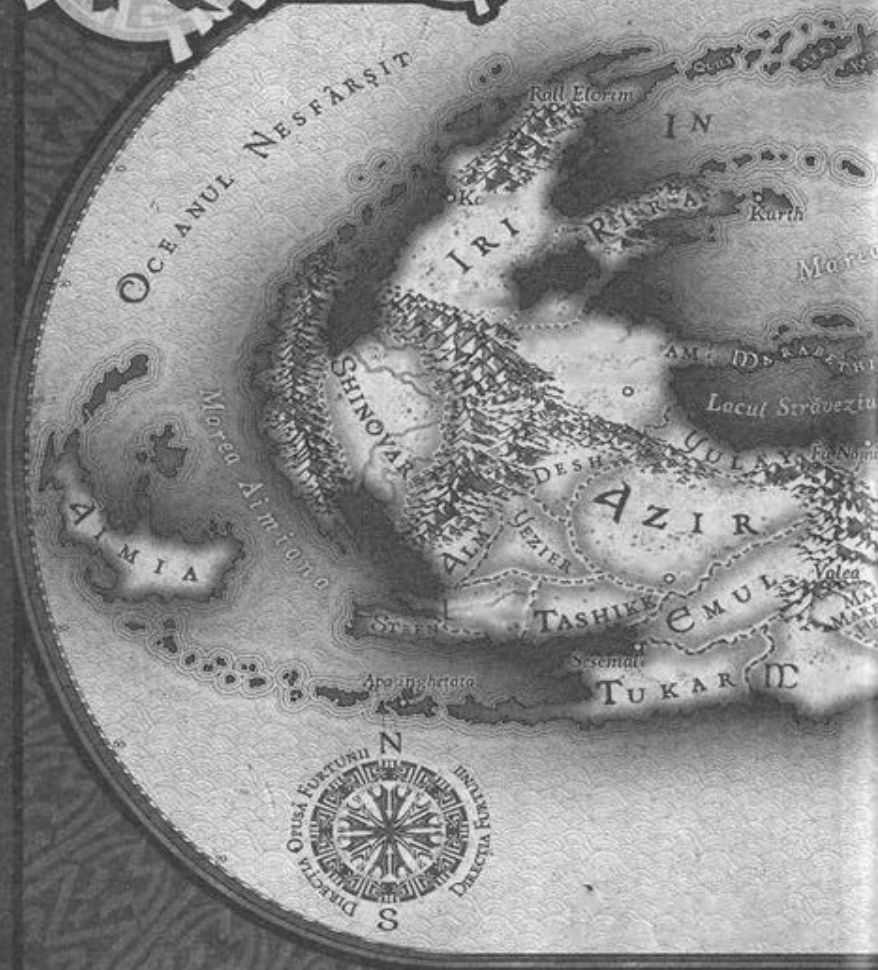
Grupul literar a reușit să parcurgă cam o jumătate din carte, ceea

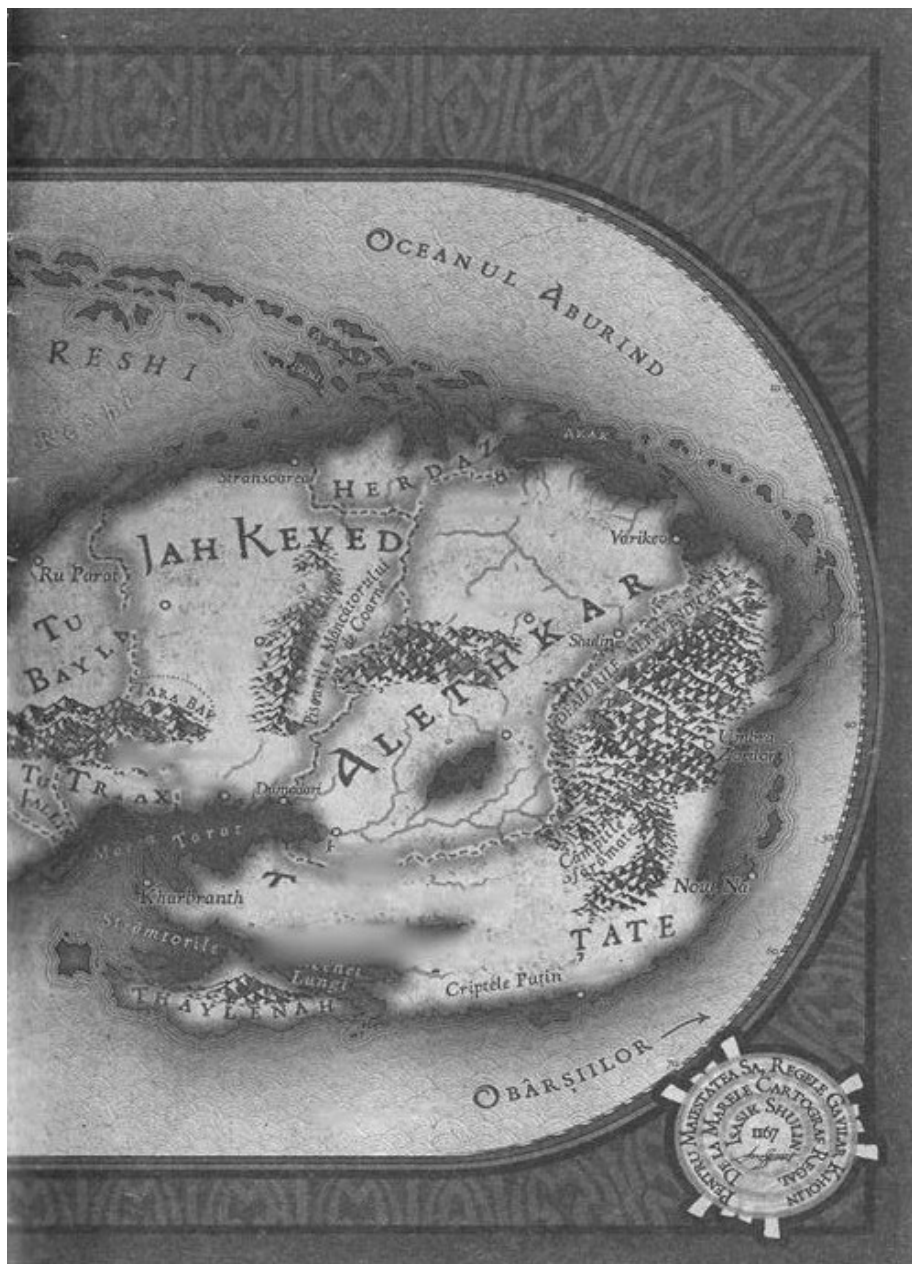
ce, ținând cont de lungimea romanului, înseamnă foarte mult. Pentru mine, reprezintă o resursă neprețuită. Membrii săi se numesc Kaylynn ZoBell, Kathleen Dorsey Sanderson, Danielle Olsen, Ben-son-son-Ron, E.J. Patten, Alan Layton și Karen Ahlstrom.

Și, în încheiere, îi mulțumesc iubitoarei (și gălăgioasei) mele familiei. Joel, Dallin și micul Oliver mă ajută zi de zi să rămân același individ umil, făcând din mine „băiatul rău”, care e înfrânt. Emily, îngăduitoarea mea soție, a suportat multe în ultimul an, când călătoriile s-au prelungit, și încă nu pot spune cu certitudine de ce o merit. Vă mulțumesc tuturor pentru că mi-ați făcut lumea magică.

**CUVINTE
DESPRE
LUMINĂ**

Roshar

PROLOG SUB SEMNUL ÎNTREBĂRII

CU ȘASE ANI ÎN URMĂ

Jasnah Kholin se prefăcea că se bucură de petrecere, fără să dea în niciun fel de bănuț că avea de gând să poruncească uciderea unuia dintre oaspeți.

Umbla prin sala ticsită de lume a ospățului, luând seama la cum încliea vinul limbile și cum încețoșa gândurile. Pe cale să-și bea mințile, unchiul ei Dalinar tocmai se ridicase de la masa înaltă ca să le strige parshendilor să-și cheme toboșarii. Elhokar, fratele lui Jasnah, se grăbi să-și potolească unchiul, deși alethii, politicoși, nu dădeau atenție izbucnirii lui. Numai Aesudan, soția lui Elhokar, chicotea pe înfundate în spatele unei batiste.

Jasnah se întoarse cu spatele la masa înaltă și continuă să traverseze încăperea. Avea întâlnire cu un asasin și era mai mult decât încântată să părăsească sala aglomerată în care prea numeroasele parfumuri se amestecau într-o duhoare înăbușitoare. Pe o estradă ridicată vizavi de focul din vatră, un cvartet de femei cântau la flaute, dar muzica devenise de mult plictisitoare.

Spre deosebire de Dalinar, Jasnah atrăgea privirile. Se țineau scai de ea, ca un roi de muște de o bucată de carne putrezită. Șoaptele

păreau aripi zbâmâitoare. Un singur lucru savurau curtenii alethi mai mult decât vinul: bârfa. Toată lumea se așteptase să-l vadă pe Dalinar răpus de băutură, dar să recunoască fiica regelui că e eretică? Una ca asta nu se mai întâmplase niciodată.

Chiar ăsta fusese motivul pentru care Jasnah își dezvăluise sentimentele.

Trecu de solii parshendilor, care stăteau îngrămădiți în apropierea mesei înalte, vorbind în limba lor ritmată. Cu toate că se aflau la o petrecere dată în cinstea lor și a tratatului pe care îl semnaseră cu tatăl ei, n-aveau nimic festiv în înfățișare și nu păreau nici măcar încântați, ci mai degrabă nervoși. Firește, nefiind oameni, uneori se purtau ciudat.

Jasnah își dorea să stea de vorbă cu solii, dar avea o întâlnire care nu putea s-aștepte. Și-o stabilise cu bună știință la jumătatea ospățului, când mai toți oaspeții erau cu gândurile împrăștiate sau beți. Se îndreptă spre ușă, dar se opri brusc.

Umbra ei nu se așternea acolo unde ar fi trebuit să se afle.

Sala ticsită de lume, cu aerul ei sufocant și cu toată zarva, păru să se îndepărteze. Înaltul Prinț Sadeas traversă umbra îndreptată fără dubiu către lampa cu sfere de pe cel mai apropiat perete. Prins în discuția cu însoțitorul lui, nu o observă. Jasnah rămase cu ochii la umbră – cu pielea răcindu-i-se și cu stomacul strângându-i-se ghem, așa cum i se întâmpla când era gata să verse. „Nu din nou.” Căută un alt izvor de lumină. Un motiv. Putea găsi un motiv? Nu.

Umbra se prelinse vlăguită, adunându-i-se încet la picioare, apoi se întinse în direcția opusă. Încordarea lui Jasnah se risipi. Dar mai observase oare și altcineva?

Își roti privirea prin încăpere și, din fericire, nu văzu nicio figură îngrozită. Atenția tuturor fusese atrasă de toboșarii parshendi, care intrau cu instrumentele zăngănindu-le. Jasnah se încruntă când descoperi că îi ajuta un servitor în haine albe, largi, care nu făcea parte din rasa lor. Un shin? Un lucru neobișnuit.

Prințesa își recăpătă stăpânirea de sine. De ce i se tot întâmpla așa ceva? Superstițiile din poveștile populare pe care le citise spuneau că o manifestare stranie a umbrei nu poate însemna decât că ești blestemat. De obicei disprețuia astfel de credințe, le

considera aiureli, dar unele aveau rădăcini în realitate. Avusese parte de experiențe care o dovedeau. Trebuia să afle mai multe.

Gândurile calme, logice păreau o minciună pe lângă adevărul pielii ei reci și umede și al transpirației care i se prelingea pe ceafă. Însă era important să fii rațional tot timpul, chiar și atunci când îți pierdeai calmul. Se adună și lăsă în urmă căldura înăbușitoare din sală, ieșind în liniștea de pe coridor. Alese ușa din spate, folosită de obicei de slujitori. La urma urmelor, era drumul cel mai scurt.

Se trezi printre maeștri-slujitori îmbrăcați în negru și alb, care se foiau încoace și încolo, îndeplinind însărcinările primite de la luminlorzii sau lumindoamnele lor. La asta se așteptase, dar nu-i trecuse prin cap c-ar fi fost cu puțință să dea nas în nas cu tatăl ei, stând de vorbă, cu glas scăzut, cu luminlordul Meridas Amaram. Ce căuta regele acolo?

Gavilar Kholin era mai scund decât Amaram, deși luminlordul stătea ușor aplecat în prezența regelui. Nu era nimic neobișnuit. Gavilar vorbea întotdeauna încet, dar cu o asemenea intensitate încât nu te puteai abține să nu te apleci, vrând să prinzi fiecare cuvânt sau fiecare dintre implicațiile spuselor sale. Spre deosebire de fratele lui, era un bărbat frumos. Barba mai degrabă îi sublinia linia puternică a maxilarului decât să i-o ascundă. Avea un magnetism și o energie încă neregăsite de Jasnah în descrierile niciunui biograf.

Tearim, căpitanul gărzii regelui, stătea în spatele celor doi. Purta Cristalarmura lui Gavilar; era unul dintre cei mai buni dueliști din lume, așa că regele i-o încredințase, fiindcă, în ultima vreme, el însuși n-o mai folosea. Se îmbrăca în robe maiestuoase, în stil clasic.

Jasnah aruncă o privire peste umăr, în sala ospățului. Când se strecurase tatăl ei afară?

„Toanto”, se dojeni. „Nu trebuia să pleci fără să fii sigură că e încă înăuntrul.”

În fața ei, Gavilar își puse o mână pe umărul lui Amaram și ridică un deget, vorbind cu asprime, dar prea încet pentru ca Jasnah să-i poată desluși cuvintele.

– Tată? întrebă ea.

Regele îi aruncă o privire.

– A, Jasnah. Pleci atât de devreme?

– Nu e deloc devreme, răspunse ea, apropiindu-se cu grație, parcă plutind.

Îi era limpede că Gavilar și Amaram se retrăseseră pe coridor ca să poată discuta departe de urechi indiscrete.

– E partea cea mai plictisitoare a petrecerii, când toată lumea vorbește mai tare, dar nu și cu mai multă înțelepciune, și întreaga adunare se îmbată.

– Mulți găsesc că e distractiv.

– Din păcate, mulți sunt idioți.

Tatăl ei zâmbi.

– Ți-e îngrozitor de greu? o întrebă încet. Să trăiești printre noi, ceilalți, să ne suportți inteligența mediocră și ideile prea simple? Inegalabila ta minte sclipitoare nu te face să te simți singură?

Ea îi luă mustrarea ca atare și se pomeni roșind. Nici măcar mama ei, Navam, nu izbutea s-o facă să se simtă așa.

– Dacă ți-ai găsi o companie plăcută, te-ai simți mai bine la petreceri, continuă Gavilar și privirea i se întoarse spre Amaram, în care vedea de multă vreme un posibil consort pentru prințesă.

N-avea să fie niciodată. Luminlordul întâlni ochii ei, murmură câteva cuvinte de despărțire către Gavilar și se îndepărtă, străbătând coridorul cu pași repezi.

– Ce însărcinare i-ai dat? întrebă Jasnah. Ce pui la cale în seara asta, tată?

– Tratatul, firește.

Tratatul. De ce-l interesa atât de mult? Ceilalți îl sfătuiseră fie să nu le dea atenție parshendilor, fie să-i cucerească. Regele insistase să încheie o înțelegere.

– Ar trebui să mă-ntorc la ospăț, spuse Gavilar făcând un semn din cap către Tearim.

Se îndreptară amândoi către ușile pe care ieșise Jasnah.

– Tată? spuse ea. Ce-mi ascunzi?

Regele o privi peste umăr, șovăind. Ochi de un verde-pal, dovada obârșiei lui nobile. Când devenise atât de secretos? Furtuni! Avea senzația că nu-l mai cunoaște. O schimbare atât de izbitoare într-un

timp atât de scurt!

După cum o scruta, părea să-și fi pierdut încrederea în fiica lui. O fi știut de întâlnirea ei cu Liss?

Îi întoarse spatele fără niciun cuvânt și intră din nou în sala petrecerii, urmat de garda lui de corp.

„Ce se petrece în palatul ăsta?“, se întrebă Jasnah. Răsuflă adânc. Avea să-și continue cercetările. Spera că tatăl ei nu descoperise că se întâlnea cu asasini – dar, dacă aflase totuși, ea trebuia să folosească asta în propriul interes. Regele avea să înțeleagă cu siguranță că era nevoie ca cineva să vegheze asupra familiei în timp ce el se lăsa mistuit de fascinația față de parshendi. Jasnah se răsuci pe călcâie și își continuă drumul, trecând pe lângă un maestru-slujitor care o salută cu o plecăciune.

La scurt timp după ce își începuse drumul pe coridoare, văzu că umbra ei se purta din nou bizar. Oftă, iritată, când o văzu atrasă către cele trei lămpi cu Lumină de Furtună de pe pereți. Din fericire, trecuse de zona prin care forfoteau slujitorii și nu era nimeni s-o vadă.

– Bine, se răsti. Ajunge.

Nu voise să vorbească tare. Însă, când îi scăpară cuvintele, mai multe umbre îndepărtate – pornind dintr-o răscruce aflată undeva în fața ei – prinseră viață. Lui Jasnah i se tăie răsuflarea. Umbrele alea se lungeau, căpătau profunzime. Din ele se formau siluete care creșteau, se ridicau în picioare, erau tot mai înalte.

„Părinte al Furtunii! Îmi pierd mințile.”

Una luă înfățișarea unui bărbat negru ca noaptea, deși avea un soi de luciu care capta lumina, de parcă ar fi fost făcut din ulei. Ba nu... dintr-un alt soi de lichid, deasupra căruia uleiul plutea în strat subțire, dându-i un soi de luciu neguros.

Se apropia de ea cu pași mari, scoțând o sabie din teacă.

Jasnah se lăsă călăuzită de o logică rece, plină de hotărâre. Dacă ar fi țipat, n-ar fi primit ajutor destul de repede și, judecând după vioiciunea sa întunecată, creatura era mai iute în mișcări decât ea.

Rămase pe loc și îi susținu privirea cruntă, făcând-o să șovăie. Din întunericul din spatele creaturii prinse formă un mănunchi de făpturi mărunte. În ultimele luni le simțise privirile asupra ei.

Între timp, tot coridorul se întunecase, ca și cum s-ar fi scufundat încet în adâncuri văduvite de lumină. Cu inima bătându-i nebunește și cu respirația tot mai grăbită, Jasnah își ridică o mână către peretele de granit de alături, vrând să se sprijine de ceva solid. Degetele i se afundară în piatră, de parcă zidul s-ar fi preschimbat în nămol.

„Of, furtuni!” Trebuia să facă neapărat ceva. Dar ce? Ce-ar fi putut face?

Creatura din fața ei aruncă o privire spre perete. Lampa aflată cel mai aproape de Jasnah se întunecă. Apoi...

Apoi palatul se făcu țândări.

Întreaga construcție se fărâmiță în mii și mii de sfere mărunte, ca niște mărgele. Jasnah țipă când căzu pe spate prin văzduhul întunecat. Nu se mai afla în palat. Era altundeva – într-un alt ținut, într-un alt timp, într-un alt... ceva.

În fața ochilor îi rămăsese silueta întunecată, lucioasă, plutind în aer deasupra ei și băgându-și, aparent satisfăcută, sabia în teacă.

Jasnah se prăbușise în ceva – într-un ocean de mărgele de sticlă. Nenumărate altele cădeau asupra ei în ploaie, cu zgomot de grindină ce biciuiește o mare stranie. Nu mai văzuse locul ăla niciodată; nu putea să-și explice nici ce se întâmplase, nici ce semnificație avea. Se scufunda într-o imposibilitate, dând zadarnic din mâini cu disperare. Mărgele de sticlă jur-împrejur. Nu izbutea să vadă nimic dincolo de ele, simțea doar cum coboară prin sufocanta și zornăitoarea lor vânzoleală.

Avea să moară. Lăsându-și munca neterminată și familia fără apărare!

N-avea să afle niciodată răspunsurile.

„Nu.”

Jasnah cădea în beznă. Mărgelele i se rostogoleau pe piele, îi intrau sub haine, îi pătrundeau în nas în vreme ce încerca să înoate. Era zadarnic. În haosul ăla era imposibil să plutească, își ridică o mână în fața gurii, încercând să încropească un buzunar cu aer din care să respire, și izbuti să-și umple cât de cât plămâni. Dar mărgelele i se rostogoliră în jurul mâinii, îndesându-i-se printre degete. Continuă să se scufunde, acum mai încet, ca printr-un lichid

vâscos.

Fiecare mărgea care o atingea îi dădea impresia unui anumit obiect. O ușă. O masă. Un pantof.

Mărgelele reușiră să-i intre în gură. Păreau să se miște dintr-o voință proprie. Voiau s-o sufoce, s-oucidă. Ba nu, era ca și cum pur și simplu le-ar fi atras. Intui brusc, nu sub forma distinctă a unui gând, ci mai degrabă ca o senzație, că voiau ceva de la ea.

Înșfăcă o mărgică; îi creă impresia unei cești. Ea îi dădu... ceva? Celelalte mărgele din apropiere se strânseseră laolaltă, unindu-se ca pietrele lipite cu mortar. O clipă mai târziu, nu mai cădea printre mărgele separate, ci printre masele compacte în care se adunaseră, lipite, luând, de fiecare dată, forma unei...

A unei cești.

Fiecare mărgea era un tipar, un model urmat de celelalte.

Îi dădu drumul celei pe care o strângea în pumn și, în jur, toate se dezlipiră. Jasnah se zbătu printre ele, căutând înnebunită o soluție în vreme ce rămânea fără aer. Avea nevoie de ceva care să-i fie de folos, de ceva care s-o ajute, de o cale de supraviețuire. Disperată, își deschise larg brațele, ca să atingă cât mai multe mărgele cu putință.

O farfurie de argint.

Un surtuc.

O statuie.

O lampă.

Apoi ceva străvechi.

Ceva greu și la care nu se putea concentra, dar, cumva, puternic. Palatul însuși. Înghăță mărgica aceea cu frenezie și își sili toată puterea să pătrundă în ea. Cu mintea înnegurându-i-se, îi dădu tot ce avea, apoi îi porunci să se înalțe.

Mărgelele se agitară.

Pe urmă se loviră unele de altele cu zgomotul cumplit al unei prăvăliri – pârâituri, trosnete, răpâieli. Aducea cu zgomotul valurilor izbite de stânci. Jasnah se înălță din adâncuri cu ceva solid mișcându-se sub ea, supunându-se poruncilor ei. Mărgelele i se loviră de cap, de umeri și de brațe până când țâșni deasupra suprafeței explodate a mării de sticlă, azvârlind o trombă de

mărgele către cerul întunecat.

Îngenunche pe o platformă din sticlă alcătuită din mărgele lipite. Își ținea mâna pe lângă trup, ridicată, strângând mica sferă călăuzitoare. Altele se rostogoliră către ea, dând naștere unui coridor, cu lămpi pe pereți, cu o răscruce drept înainte. Nu arăta așa cum ar fi trebuit, firește – totul era construit din mărgele. Dar era o imitație realistă.

Jasnah n-avea destulă putere ca să creeze întregul palat. Făcuse numai culoarul, care nici măcar n-avea acoperiș, dar podeaua o susținea, nu o lăsa să se scufunde. Deschise gura într-un geamăt și mărgelile căzură cu zgomot pe podea. Pe urmă tuși, umplându-se de dulceața aerului, cu sudoarea prelingându-i-se pe obraji și adunându-i-se pe bărbie.

În fața ei, silueta întunecată păși pe platformă. Își scoase din nou sabia din teacă.

Jasnah ridică în mână o a doua mărgea, statuia pe care o simțise mai devreme. Puse în ea putere și alte sfere mărunte i se adunară în jur, alcătuiind una dintre statuile înșirate în fața sălii ospățului – a lui Talenelat'Elin, Heraldul Războiului. Un bărbat înalt, musculos, cu o Cristalsabie imensă.

Nu era viu, dar îl făcu să se miște, să-și lase în jos sabia alcătuită din mărgele. Se îndoia c-ar fi putut să lupte. Din mărgele rotunde nu poți face o sabie ascuțită. Însă creatura întunecată șovăi în fața amenințării.

Scrâșnind din dinți, Jasnah se ridică în picioare, cu mărgele rostogolindu-i-se șuvoi din haine. Nu voia să îngenuncheze în fața acelei arătări, indiferent ce-ar fi fost. Se postă lângă statuia din mărgele, observând pentru prima oară norii stranii de deasupra ei. Păreau să alcătuiască panglica îngustă a unui drum, drept și lung, îndreptat spre orizont.

Întâlni privirea creaturii uleioase. Aceasta se uită la ea o clipă, apoi își duse două degete la frunte și se înclină, parcă în semn de respect, cu mantia fluturându-i. În spate i se adunaseră alte creaturi și schimbară între ele priviri și șoapte.

Tărâmul din mărgele dispăru încetul cu încetul și Jasnah se regăsi pe coridorul palatului. Pe cel adevărat, de piatră, deși se

întunecase – Lumina de Furtună pierise din lămpile de pe pereți. Singura lumină venea dintr-o porțiune îndepărtată a culoarului.

Jasnah se sprijini cu spatele de perete, respirând adânc.

„Trebuie să scriu ce mi s-a întâmplat”, se gândi. Trebuia s-o facă, apoi să despice firul în patru, să chibzuiască. Plecă în grabă, fără să se sinchisească încotro, încercând să scape de ochii pe care încă îi mai simțea țintuind-o.

Nu izbuti.

În cele din urmă se liniști și își șterse cu batista fața transpirată.

„Umbremar. Așa i se spune în poveștile pentru copii”, își aminti.

Umbremar, legendarul tărâm al sprenilor. Legende în care nu crezuse niciodată. Dacă citea cu mare atenție poveștile, cu siguranță avea să afle ceva. Aproape tot ce se întâmpla se mai întâmplase înainte. Lecția supremă a istoriei și...

Furtuni! Întâlnirea.

Înjură în sinea ei și se grăbi către locul stabilit. Încă o nelinișteau cele petrecute, dar la întâlnire trebuia s-ajungă. Coborî cu două caturi, îndepărtându-se de răpăitul tobelor parshendilor până ce nu mai auzi decât cele mai răsunătoare bătăi.

Complexitatea muzicii o surprinsese de la bun început, îi trezise bănuiala că parshendii nu erau barbarii incuți drept care îi luase multă lume. De la distanța aceea, muzica semăna supărător de mult cu zăngănitul bilelor care se ciocneau unele de altele în ținutul lor întunecos.

Alesese cu bună știință un loc din partea mai puțin umblată a palatului pentru întâlnirea cu Liss. În odăile pentru oaspeți de acolo nu intra nimeni niciodată. Un bărbat pe care nu-l cunoștea trândăvea în fața ușii stabilite. Jasnah se simți ușurată. Omul trebuia să fie noul slujitor al lui Liss și prezența lui însemna că, în ciuda întârzierii ei, Liss nu plecase. Se calmă și dădu din cap către străjer – o brută vedenă cu barba împestrițată de fire roșii –, apoi intră în cameră.

Liss se ridică de la masa din mica încăpere. Purta o rochie de cameristă – cu decolteu adânc, firește – și putea trece drept o alethi. Sau o vedenă. Sau din Bav. Depindea de accentul pe care se hotăra să-l folosească. Părul lung și negru, despletit, și atrăgătoarea față rotofeie îi dădeau o înfățișare cu totul aparte.

– Ați întârziat, Luminăție, spuse femeia.

Jasnah nu răspunse. Ea era cea care plătea și nu era nevoie să-și găsească scuze. În schimb, așeză ceva pe masă, lângă Liss. Un plic mic, pecetluit cu ceară de gărgăriță.

Jasnah își puse două degete pe el, chibzuind.

Nu. Ducea îndrăzneala prea departe. Nu știa dacă tatăl ei își dăduse seama ce făcea ea, dar, chiar dacă nu-și dăduse, în palat se petreceau prea multe lucruri necurate. Nu voia să asasineze pe nimeni înainte de a fi mult mai sigură.

Din fericire, avea și un plan de rezervă. Scoase un al doilea plic din pungă ascunsă în mânecă și îl puse pe masă, în locul primului. Își luă degetele de pe el și ocoli masa înainte de a se așeza.

Se așeză și Liss și făcu scrisoarea să dispară, strecurându-și-o în corsaj.

– E o noapte stranie ca să pui la cale o trădare, Luminăție.

– Te plătesc doar ca să nu scapi pe cineva din ochi.

– Să-mi fie cu iertare, Luminăție, dar nimeni nu plătește un asasin pentru așa ceva. Nu numai pentru așa ceva.

– Ai instrucțiuni în plic, zise Jasnah. Alături de prima parte a plății. Te-am ales pentru că nimeni nu se pricepe mai bine când e vorba de o observare îndelungată. Asta vreau. Deocamdată.

Liss zâmbi, dar dădu din cap.

– S-o spionez pe soția moștenitorului tronului? Așa o să coste mai mult. Sunteți sigură că n-o vreți pur și simplu moartă?

Jasnah bătu darabana cu degetele pe masă, apoi își dădu seama că o făcea în ritmul tobelor de deasupra.

Muzica era neașteptat de complexă – exact ca parshendii înșiși.

„Se întâmplă prea multe”, se gândi ea. „Trebuie să fiu foarte prudentă. Foarte subtilă.”

– Sunt dispusă să plătesc, răspunse. Săptămâna viitoare, voi avea grijă ca una dintre cameristele cumnatei mele să fie dată afară. O să ceri locul ei, folosindu-te de scrisori de recomandare măsluite, de care sunt sigură că ești în stare să faci rost. Și o să fii angajată. Pe urmă o să observi totul și o să-mi raportezi. O să-ți dau de știre dacă va fi nevoie de alte servicii. Nu treci la fapte decât dacă spun eu. Ai înțeles?

– Sunteți a de plătește, zise Liss, trădându-și o ușoară preferință pentru dialectul din Bav.

Dar asta numai pentru că așa voise ea. Era cea mai iscusită asasină pe care o cunoștea Jasnah. I se spunea Bocet, pentru că scotea ochii celor pe care îi ucidea. Nu-și alesese ea porecla, dar îi era de folos, fiindcă avea secrete. În primul rând, nimeni nu știa că Bocet e femeie.

Se zvonea că scoate ochii victimelor ei ca să arate că puțin îi pasă dacă sunt ochi-luminoși sau ochi-întunecați. Adevărul era că astfel ascundea un alt secret – nu voia să știe nimeni că felul în care ucidea lăsa leșurile cu orbite arse.

– Așadar, întâlnirea noastră s-a încheiat, spuse Liss ridicându-se.

Jasnah dădu din cap absentă, din nou cu gândul la strania ei interacțiune cu sprenul. Pielea aia care lucea, dansul culorilor pe o suprafață ca de catran...

Se sili să alunge amintirea din minte. Trebuia să fie foarte atentă la ceea ce făcea acum. La discuția cu Liss.

Asasina șovăi în fața ușii.

– Știți de ce vă găsesc pe placul meu, Luminăție?

– Presupun că are legătură cu buzunarele mele și cu proverbiale lor adâncime.

Liss zâmbi.

– E adevărat, n-o să neg, dar, pe deasupra, sunteți altfel decât ceilalți ochi-luminoși. Toți vorbesc cu mine privindu-mă de sus. Sunt nerăbdători să profite de serviciile mele, dar strâmbă din nas și își frâng mâinile, de parcă ar detesta fapta pe de-a-ntregul dezgustătoare pe care sunt nevoiți s-o săvârșească.

– Asasinatul chiar e dezgustător, Liss. Ca și golirea oalelor de noapte. Pot să-l respect pe cel plătit pentru așa ceva fără să-i admir munca.

Liss rânji, apoi întredeschise ușa.

– Noul tău slujitor, de afară, zise Jasnah. Nu spuneai că vrei să-mi arăți de ce e în stare?

– Talak? Întrebă Liss aruncând o privire către veden. A, vorbești despre celălalt. Nu, Luminăție, i l-am vândut unui negustor de sclavi acum câteva săptămâni.

Liss se strâmbă.

– Serios? Parcă spuneai că e cel mai bun slujitor pe care l-ai avut vreodată.

– Un slujitor prea bun, răspunse Liss. Să nu mai vorbim despre asta. E un shin care te bagă-n răcori, lovi-l-ar furtuna.

Liss se înfioră vizibil, apoi ieși.

– Nu uita de prima noastră înțelegere, spuse Jasnah în urma ei.

– O am întotdeauna în vedere, Luminăție.

Liss închise ușa.

Jasnah se așeză mai bine în scaun, încrucișându-și degetele. „Prima lor înțelegere” spunea că, dacă îi oferea cineva bani pentru asasinarea unui membru al familiei regale, Liss trebuia să-i mărturisească numele celui care îi propusese târgul, în schimbul aceleiași sume, plătite de Jasnah.

Și avea s-o facă. Probabil. Ca și ceilalți peste zece asasini de care se slujea Jasnah. Un mușteriu permanent e mai de preț decât unul întâmplător și era în interesul unei femei ca Liss să fie prietenă cu cineva din familia domnitoare. Cei de teapa ei nu erau un pericol pentru rudele lui Jasnah. Atâta vreme cât nu plătea ea însăși un asasin.

Jasnah oftă adânc, apoi se ridică, încercând să scape de povara care o apăsa.

„Ia stai așa. Liss a spus că fostul ei servitor era shin?”

Era probabil o simplă coincidență. În ținuturile răsăritene nu vedeai shini la tot pasul, dar se întâmpla din când în când. Totuși, să-i vorbească Liss despre unul tocmai după ce văzuse ea însăși un servitor shin printre parshendi... ei bine, n-avea nimic de pierdut dacă verifica, chiar dacă asta însemna să se întoarcă la ospăț. În noaptea aceea, ceva era bizar, și nu doar din pricina umbrei ei și a sprenului.

Părăsi mica încăpere din măruntaiele palatului și o porni pe coridor cu pași mari. Apoi începu să urce. Deasupra ei, tobele amuțiră brusc, așa cum se întâmplă când unui instrument i se rupe o coardă. Petrecerea se termina atât de devreme? Oare făcuse Dalinar ceva ofensator? Omul ăsta și vinul lui...

Ei bine, parshendii nu-i luaseră în seamă ofensele de până atunci,

așa că probabil n-aveau să se sinchisească nici acum. De fapt, Jasnah era încântată fiindcă tatăl ei își îndreptase brusc toată atenția asupra tratatului. Astfel îi dăduse ei ocazia să studieze pe îndelete poporul parshendi și obiceiurile sale.

„E oare cu putință ca, în toți acești ani, erudiții să fi căutat răspunsuri în locuri nepotrivite?”, se întrebă.

Cuvinte care veneau de deasupra capului ei stârniră ecouri pe coridor.

– Îmi fac griji pentru Ash.

– Tu îți faci griji pentru orice.

Jasnah se opri, șovăind.

– Starea ei se înrăutățește, continuă vocea. Nouă n-ar trebui să ni se întâmple așa ceva. Arăt cumva mai rău decât de obicei? Pentru că am impresia că mă simt mai rău.

– Taci.

– Nu-mi place. N-am făcut bine ce-am făcut. Creatura aia are Sabia lordului meu. N-ar fi trebuit să-i îngăduim s-o păstreze. A...

Trecură prin răscrucea culoarelor din fața lui Jasnah. Doi ambasadori din ținuturile apusene, dintre care unul era azishul cu o pată albă pe obraz, probabil semn din naștere. Sau o fi fost o cicatrice? Cel mai scund dintre cei doi – care semăna cu un alethi – amuți brusc la vederea lui Jasnah. Țipă scurt și se grăbi să se îndepărteze.

Azishul, cel îmbrăcat în negru și argintiu, se opri și o măsură cu privirea din creștet până-n tălpi. Și se încruntă.

– Petrecerea s-a terminat deja? întrebă Jasnah, uitându-se în lungul coridorului.

Fratele ei îi invitase pe cei doi, ca și pe toți ceilalți demnitari străini de rang înalt din Kholinar.

– Da, răspuse bărbatul.

Privirea lui o stânjenea. Dar continuă să înainteze.

„Ar trebui să-i verific mai bine pe ăștia doi”, se gândi. Se interesase de trecutul lor, firește, și nu găsise nimic demn de reținut. Oare vorbiseră despre o Cristalsabie?

– Haide, zise bărbatul mai scund, întorcându-se și luându-l pe celălalt de braț.

Azishul se lăsă tras. Jasnah se opri la răscruce și se uită în urma lor.

În locul de unde bătuseră tobele, începuseră să se audă țipete.
„O, nu...”

Cuprinsă de panică, prințesa se răsuci pe călcâie, apoi își săltă fusta și începu să alerge cât de repede putea.

Prin minte îi trecură o duzină de posibile dezastre. Ce se mai putea întâmpla într-o asemenea noapte stranie, când umbrele se ridicau în picioare și tatăl ei o privea bănuitor? Cu nervii întinși la maximum, ajunse la trepte și începu să urce.

Îi luă mult prea mult timp. Urcă auzind țipete și, în cele din urmă, ajunse în plin haos. Morți într-o parte, un perete dărâmat în cealaltă. Cum...

Distrugerile se duceau către odăile tatălui ei.

Tot palatul se zgudui și din direcția aceea se auzi un trosnet.

„Nu, nu, nu!”

În fugă, trecu pe lângă urmele lăsate pe piatră de loviturile unei Cristalsăbii.

„Te rog.”

Leșuri cu ochii arși. Trupuri împrăștiate pe podea, ca oasele azvârlite de pe masă.

„Nu asta.”

O ușă spartă. Apartamentele tatălui ei. Jasnah se opri pe coridor, gâfâind.

„Stăpânește-te, stăpânește-te...”

Nu izbutea. Nu acum. Se repezi înăuntru cu disperare, deși un Cristalpurător ar fi ucis-o cu ușurință. Nu mai gândea limpede. Ar fi trebuit să cheme pe cineva care putea fi de ajutor. Pe Dalinar? Probabil se îmbătase criță. Atunci pe Sadeas.

Încăperea arăta de parcă o mare furtună trecuse pe-acolo. Mobila era țândări, așchiile săriseră în toate părțile. Ușile balconului, sparte, erau împinse în afară. Spre ele se îndrepta, clătînându-se, un bărbat în Cristalarmura tatălui ei. Tearim, garda lui de corp?

Nu. Coiful se spărsese. Nu era Tearim, ci Gavilar. Pe balcon, cineva țipă.

– Tată! strigă Jasnah.

Regele șovăi, privind-o peste umăr, înainte de a trece dincolo de prag.

Balconul se surpă sub el.

Jasnah alergă țipând către balconul distrus și căzu în genunchi pe marginea rupturii. Vântul îi desprinsese din coc șuvițe de păr în timp ce îi privea pe cei doi bărbați căzând.

Shinul în alb din sala ospățului se prăvălea împreună cu tatăl ei.

Și strălucea de lumină albă. Ajunse pe perete. Îl izbi rostogolindu-se, apoi se opri. Se ridică în picioare, rămânând cumva pe suprafața din afară a peretelui, fără să cadă. Sfida logica.

Se răsuci pe călcâie, apoi se îndreptă țațoș spre Gavilar.

Simțind că îngheață, Jasnah se uită neajutorată la asasinul care ajunsese lângă tatăl ei și îngenunchea deasupra lui.

De pe bărbia ei căzură lacrimi luate de vânt. Ce făcea acolo jos? Nu izbutea să-și dea seama.

Când se îndepărtă, asasinul lăsă în urmă leșul tatălui ei. Străpuns de o așchie de lemn. Era mort – mort cu adevărat, Cristalsabia îi apăruse alături, așa cum se întâmpla întotdeauna după ce purtătorul își dădea sufletul.

– M-am străduit din răspuțeri, șopti Jasnah amortită. După tot ce-am făcut ca să apăr familia asta...

Cum? Liss. Liss o făcuse!

Nu. Jasnah nu mai gândea limpede. Bărbatul ăla, shinul... dacă așa ar fi stat lucrurile, Liss n-ar fi recunoscut că fusese stăpâna lui. Îl vânduse.

– Ne pare rău pentru pierderea voastră.

Jasnah se răsuci, clipind din ochii înlăcrimați. Trei parshendi, printre care și Klade, stăteau în cadrul ușii purtându-și hainele de neconfundat. Șaluri cu cusături migăloase, pe care le purtau și bărbații și femeile, eșarfe marcând talia, cămăși largi, fără mâneci. Veste atârinate de umeri, despicate în părți, țesute în culori strălucitoare. Bărbații și femeile se îmbrăcau la fel. Crezuse că veșmintele lor difereau totuși, ținând cont de castă, și...

„Încetează”, își spuse. „Încetează să gândești ca o erudită, măcar pentru o zi, dar-ar furtuna!”

– Ne asumăm răspunderea pentru moartea lui, spuse Gangnah,

aflată în fruntea grupului. Se cunoștea că e femeie, deși, la parshendi, deosebiri între cele două sexe erau foarte mici. Îmbrăcămintea ascundea sânii și șoldurile, ale căror rotunjimi nu erau niciodată prea proeminente. Din fericire, lipsa bărbii era un indiciu clar. Toți bărbații parshendi pe care-i văzuse vreodată aveau bărbi în care își împloteau fărâme de nestemate și...

„ÎNCETEAZĂ.”

– Ce-ai spus? Întrebă, silindu-se să se ridice în picioare. De ce-ar fi vina voastră, Gangnah?

– Pentru că noi l-am plătit pe asasin, răspunse femeia parshendi, triluind cuvintele cu vocea ei marcată de un accent puternic. Noi v-am ucis tatăl, Jasnah Kholin.

– Voi...

Jasnah simți cum îi îngheață sângele în vene, la fel cum un râu îngheață pe crestele munților. Se uită de la Gangnah, la Klade și la Varnali. Bătrâni cu toții. Membri în consiliul guvernator al parshendilor.

– De ce? Șopti.

– Pentru că trebuia să se facă, zise Gangnah.

– De ce? repetă Jasnah, apropiindu-se de ei cu furie. A luptat pentru voi! N-a lăsat pe nimeni să vă prade! Tatăl meu voia pace, monștrilor! Ce rost a avut să ne trădați acum, tocmai acum?

Gangnah își uni buzele într-o linie subțire. Cântecele din glasul ei se schimbă. Aproape că semăna cu o mamă care-i explică unui copil mic ceva foarte complicat.

– Pentru ca tatăl tău avea să săvârșească ceva foarte primejdios.

– Trimiteti după Luminlordul Dalinar! tună o voce de pe coridor. Furtuni! Au ajuns poruncile mele la Elhokar? Prințul moștenitor trebuie dus la loc ferit de pericole!

Înaltul Prinț Sadeas intră poticnindu-se, însoțit de un grup de osteni. Fața roșcovană, durdulie, îi lucea de sudoare. Purta hainele lui Gavilar, robele regale de ceremonie.

– Ce cauți barbarii aici? Furtuni! Protejați-o pe Prințesa Jasnah. Asasinul era în solda lor!

Soldații îi înconjură pe cei trei parshendi. Jasnah nu-i luă în

seamă, le întoarse spatele și se apropie din nou de ușa spartă, se sprijini cu mâna de perete și se uită la tatăl ei, care zăcea pieziș pe pietrele de jos, cu Sabia alături.

– Va fi război, șopti. Iar eu n-o să mă opun.

– E de înțeles, zise Gangnah în spatele ei.

– Asasinul, continuă Jasnah. A mers pe perete.

Gangnah păstră tăcerea.

În lumea ei făcută țândări, Jasnah se agăță de frântura aceea. Văzuse ceva. Ceva care n-ar fi trebuit să fie cu puțință. Avea vreo legătură cu sprenul straniu? Cu ceea ce i se întâmplase în locul cu mărgelile de sticlă și cer întunecat?

Făcu din aceste întrebări o ancoră care-o ținea cu picioarele pe pământ. Sadeas voia răspunsuri de la conducătorii parshendilor. Nu primi niciunul. Când ajunse lângă Jasnah și văzu dărâmăturile de jos, cu răsuflarea tăiată, își chemă garda și începu să alerge pe scări spre regele căzut.

Câteva ore mai târziu, descoperiră că asasinatul și predarea celor trei conducători ai parshendilor acoperiseră fuga unui foarte mare număr dintre ceilalți. Părăsiseră degrabă cetatea și nimiciseră cavaleria trimisă de Dalinar pe urmele lor. O sută de cai, cu toții neprețuiți, pieriseră alături de călăreții lor.

Conducătorii parshendilor nu mai spuseră nimic și nu oferiră niciun indiciu, deși îi atârnară în Furtună, spânzurându-i pentru crima lor.

Jasnah nu se sinchisi de asta. În schimb, le puse întrebări oștenilor supraviețuitori, cerându-le să povestească tot ce văzuseră. Reținu tot ceea ce se vorbea despre strania natură a asasinului deja faimos, storcând informații de la Liss. Nu descoperi aproape nimic. Liss îi fusese stăpână pentru prea puțin timp și pretindea că nu știe nimic despre puterile lui bizare. Jasnah nu izbuti să afle în slujba cui fusese asasinul înainte.

Urmară cărțile. Un nebunesc efort asiduu, care să-i abată atenția de la ceea ce pierduse.

În noaptea aceea, Jasnah văzuse imposibilul.

Avea să afle ce însemna.

PARTEA
ÎNTÂI

Înfierbântare

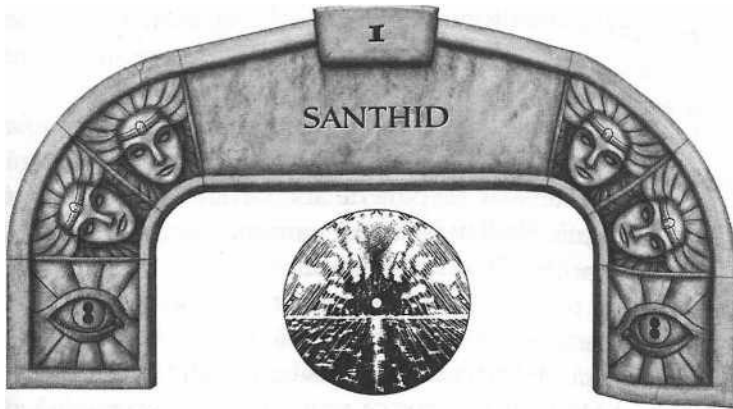
SHALLAN

KALADIN

DALINAR

1

SANTHID

Ca să fiu cu desăvârșire sinceră, cele întâmplate în ultimele două luni mă apasă. Moartea, distrugerea, pierderea, durerea sunt povara mea. Ar fi trebuit să-mi dau seama ce se apropia. Și să nu las să se petreacă.

— Din jurnalul personal al lui Navani Kholin, Jeseses 1174

Shallan luă creionul subțire din cărbune și desenă mai multe linii drepte, ca raze ce străluceau din sfera de la orizont.

Sfera nu era cu adevărat un soare și nu era nici una dintre luni. Norii conturați cu cărbune păreau să se scurgă pe ea. Iar marea de dedesubt... Un desen nu putea să arăta natura stranie a oceanului alcătuit nu din apă, ci din mărele mărunte, din sticlă translucidă. Wemarun-

Shallan își aminti de locul ăla cutremurându-se. Jasnah știa despre el mai multe decât voia să-i spună pupilei sale, care nu-și dădea seama cum ar fi trebuit s-o întrebe. Cum ar fi putut cere răspunsuri după o trădare ca a ei? De atunci se scurseseră doar câteva zile și Shallan nu știa prea bine cum avea să decurgă relația

ei cu Jasnah.

Puntea se legănă când corabia viră, cu pânzele ei imense unduindu-se în vânt. Ca să nu cadă, Shallan se văzu nevoită să se prindă de copastie cu mana interzisă, acoperită de materialul rochiei. Căpitanul Tozbek spunea că, până atunci, în acea parte a Strâmtoarelor Sprâncenei Lungi marea nu fusese rea cu ei. Cu toate acestea, Shallan trebuia să coboare sub punte dacă valurile și legănarea vasului se înteteau.

Își goli plămâni și încercă să se destindă în timp ce corabia se stabiliza. Sufla un vânt rece și vântsprenii șuierau pe lângă ea, purtați de nevăzutele pale de aer. Ori de câte ori marea devenea agitată, Shallan își aducea aminte de ziua aceea, de nelumescul ocean din mărgele de sticlă.

Își coborî din nou privirea către ceea ce desenase. Abia întrezărise locul, schița nu era perfectă. Era...

Se încruntă. Pe hârtia ei se înălțase un model, ca un gofraj. Ce făcuse? Modelul aproape că acoperise întreaga pagină, o înșiruire complicată de linii care formau unghiuri ascuțite și de vârfuri de săgeți care se repetau. Era un simplu efect al desenării aceluși loc straniu, despre care îi spusese Jasnah că se numea Umbremar? Shallan își ridică șovăind mâna liberă, vrând să pipăie muchiile nefirești de pe hârtie.

Modelul se mișcă, alunecând pe foaie, ca un pui de toporcopoi sub un cearșaf.

Shallan țipă și se ridică în picioare dintr-un salt, scăpându-și pe punte blocul de desen. Paginile nelegate căzură pe scânduri fâlfâind, apoi se împrăștiară în vânt. Marinarii din apropiere – thayleni, cu lungile lor sprâncene albe date după urechi – se repeziră s-o ajute, prinzând foile care pluteau în aer înainte de a ajunge dincolo de copastie.

– Nu te simți bine, tânără domniță? întrebă Tozbek, întrerupându-și discuția cu unul dintre oamenii lui.

Scund și gras, purta o eșarfă lată și o haină în auriu și roșu, asortată cu boneta de pe creștet. Își ținea sprâncenele ridicate, înțepenite în formă de evantaie deasupra ochilor.

– Ba da, căpitane, răspunse Shallan. M-am speriat, atâta tot.

Yalb se apropie și îi întinse foile.

– Arsenalul tău, doamna mea.

Shallan ridică din sprânceană.

– Arsenalul?

– Păi, da, răspuse tânărul marinar cu un zâmbet larg Exersez cuvintele la modă. Ajută un bărbat s-ajungă printre femei mulțumitoare. Știi – tinere care nu miros prea urât și mai au cațiva dinți în gură.

– Încântător, spuse Shallan luându-și schițele. Adică depinde ce înțelegi prin încântător.

Nu continuă cu zeflemelele, ci se uită bănuitoare la teancul de foi din mâna ei. Desenul care înfățișa Umbremarul era deasupra, dar își pierduse bizarele creste reliefate.

– Ce s-a-ntâmpat? întrebă Yalb. S-a târât de sub tine vreun cremling sau ceva de genul ăsta?

Purta, ca de obicei, o vestă descheiată și pantaloni largi.

– Nu s-a-ntâmpat nimic, răspuse ea încet, îndesându-și desenele în săculeț.

Yalb schiță un gest de salut – ea n-avea idee din ce motiv – și reîncepu să strângă pânzele, alături de ceilalți marinari. Îi auzi curând pe bărbații din jurul lui izbucnind în râs și, când îi aruncă o privire, văzu gloriospreni dansându-i în jurul capului – luau forma unor mici globuri de lumină. Părea foarte mândru de gluma pe care o făcuse.

Shallan zâmbi. Era într-adevăr un noroc că Tozbek zăbovise în Kharbranth. Îi plăcea echipajul și era încântată fiindcă Jasnah îi alesese pe ei pentru călătoria lor. Se așeză din nou pe lada legată de copastie la porunca lui Tozbek, anume ca să poată savura ea priveliștea pe parcursul drumului. Trebuia să se ferească de stropii de apă, care nu le făceau bine desenelor, dar, atâta vreme cât valurile nu erau prea puternice, prilejul de a admira marea merita efortul în plus.

Omul de cart din vârful catargului scoase un strigăt. Shallan își miji ochii, uitându-se în direcția arătată de el.

Continentul era vizibil, navigau de-a lungul coastei. De fapt, cu o noapte înainte, ancoraseră în port, adăpostindu-se de ultima mare

furtună. Când călătoreai pe mare, îți doreai întotdeauna să te afli în apropierea unui port – să te aventurezi în larg, unde stihia te-ar fi putut lua prin surprindere, era curată sinucidere.

Cunoscută drept Ținuturile Înghețate, pata întunecată din nord era un ținut aproape nelocuit de dincolo de marginea de sud a Rosharului. În direcția aceea, Shallan întrezărea din când în când câte o stâncă mai înaltă. O altă graniță era acolo Thaylenah, marele regat insular. Strâmtoarea trecea printre cele două.

Marinarul de veghe zărise ceva la nord de corabie, o formă săltată de valuri, care, la prima vedere, părea un buștean imens. Dar nu, era ceva mult mai mare, mai lat. În timp ce se apropiau, Shallan se ridică, scrutând orizontul. Obiectul se dovedi a fi o carapace boltită, de un cafeniu care bătea în verde, cam de mărimea a trei bărci cu vâsle legate una de alta. Când trecură pe lângă ea, carapacea se apropie de corabie și izbuti cumva să o însoțească, ieșind în afara apei cu mai bine de un stângen.

Un santhid! Shallan se aplecă peste copastie, uitându-se în jos, în vreme ce marinarii vorbeau între ei cu aprindere, entuziasmați, și unii chiar i se alăturau, lungindu-și gâturile ca să vadă mai bine creatura. Santhidyn se ascundeau atât de bine, încât unele cărți susțineau că specia dispăruse și că, în prezent, cei care afirmau că au văzut un santhid nu erau demni de încredere.

– Ne porți noroc, tânără domniță! răsă Yalb când trecu pe lângă ea cu frânghia în mâini. N-am mai văzut un santhid de mulți ani.

– Dar nici acum nu vezi, răspunse ea. Nu vezi decât carapacea.

Spre dezamăgirea ei, apa ascundea orice altceva – în afara unor umbre din adânc, ce puteau fi brațe lungi, întinse în jos. Poveștile pretindeau că, uneori, animalele urmăreau corăbiile zile de-a rândul, așteptându-le în larg când se opreau în porturi, pentru a le însoți din nou după plecare.

– Carapacea e tot ce vei vedea vreodată, spuse Yalb. Pe Patimi, ăsta zic și eu semn bun!

Shallan își strânse săculețul în mână. Închise ochii, întipărindu-și în minte Amintirea creaturii, așa cum se vedea acolo, jos, lângă corabie, ca s-o poată desena apoi cu exactitate.

„Dar ce să desenez?”, se întrebă. „Un bulgăre în apă?”

O idee începu să încolțească în mintea ei și o rosti fără să stea pe gânduri.

– Adu-mi frânghia aia, spuse, întorcându-se spre Yalb.

– Luminăție? întrebă el, încremenind.

– Fă-i un laț într-un capăt, continuă ea, punându-și grăbită săculețul pe lada pe care stătuse. Trebuie să-i arunc o privire santhidului. Nu mi-am mai băgat niciodată capul în ocean. Sarea te împiedică să vezi limpede?

– În ocean? se miră Yalb, înălțându-și vocea subțiată.

– N-ai legat frânghia.

– Nu-s un idiot lovit de furtună! Căpitanul o să-mi ia gâtul dacă...

– Cheamă un prieten, îi ceru Shallan, fără să-i dea atenție și luând frânghia ca să-i facă un mic laț într-un capăt. O să mă coborâți peste copastie și o să pot arunca un ochi la ce se află sub carapace. Îți dai seama că nimeni n-a desenat vreodată un santhid viu? Toți cei aruncați de valuri pe țărm erau descompuși în ultimul hal. Și, din moment ce marinarii spun că aduce ghinion să-i vânezei...

– Chiar aduce! o întrerupse el, cu vocea pițigăindu-i-se și mai tare. Nimeni n-o să ucidă unul.

Shallan terminase cu lațul și se grăbi către flancul navei, unde se aplecă peste copastie, cu părul roșu biciuindu-i fața. Santhidul era încă acolo. Cum izbutea să țină pasul cu ei? Nu vedea nici urmă de înotătoare.

Se uită peste umăr, la Yalb, care ținea frânghia zâmbind cu gura până la urechi.

– Aha, Luminăție. Asta e plata pentru ce i-am spus lui Beznk despre tine, pe la spate? A fost o simplă glumă, dar acum mi-ai făcut-o! Am...

Vocea i se stinse când întâlni ochii ei.

– Furtuni! Vorbești serios.

– N-o să mi se mai ivească un asemenea prilej. Naladan a urmărit creaturile astea aproape toată viața ei și n-a ajuns niciodată să se uite bine la vreuna.

– E nebunie curată!

– Nu, e setea de cunoaștere a eruditei! Nu știi ce-o să văd prin apă, dar trebuie să-ncerc.

Yalb oftă.

– Avem măști. Din carapace de broască-țestoasă, cu găuri astupate cu sticlă în partea din față și cu bășici prinse de margini, ca să nu intre apa. Poți să-ți pui una. Noi le folosim în porturi, ca să verificăm carena.

– Minunat!

– Firește, trebuie să mă duc la căpitan, să-i cer voie să iau una...

Shallan își încrucișă brațele.

– Nu-i cinstit din partea ta. Ei, du-te s-o aduci.

Oricum era puțin probabil să-și pună ideea în practică fără să afle căpitanul.

Yalb rânji.

– Ce ți s-a întâmplat în Kharbranth? Când ai călătorit cu noi prima oară, erai atât de sfioasă, păreai gata să leșini numai la gândul că pleci pe mare, departe de casă.

Shallan șovăi, apoi simți că roșește.

– Cumva e un curaj nesăbuit, nu?

– Să-ți vâri capul sub apă când atârni de o corabie în mers? sublim el. Da. Cam așa ceva.

– Crezi că... am putea opri corabia?

Yalb râse, dar fugi să-l caute pe căpitan, luând întrebarea ei drept dovadă că era totuși hotărâtă să-și îndeplinească planul. Și chiar era.

„Chiar așa! Ce s-a întâmplat cu mine?“, se miră ea.

Răspunsul era simplu. Pierduse totul. Furase de la Jasnah Kholin, una dintre cele mai puternice femei din lume, și, prin asta, nu-și pierduse doar șansa de a studia, așa cum visase întotdeauna, ci își osândise totodată frații și Casa. Dăduse greș într-un mod jalnic.

Și trecuse peste asta.

Nu scăpase basma curată. În ochii lui Jasnah, credibilitatea ei era grav vătămată și simțea că-și abandonase familia. Dar, după experiența furtului Animmodului lui Jasnah – care oricum se dovedise a fi un fals – și după ce aproape că fusese ucisă de un bărbat pe care îl crezuse îndrăgostit de ea...

Ei, acum știa mult mai bine cât se puteau înrăutăți lucrurile. Era ca și cum... cândva s-ar fi temut de întuneric, dar între timp pășise

deja în imperiul lui. Se lovise de câteva dintre ororile care pândeau acolo. Oricât de cumplite ar fi fost, cel puțin le cunoștea.

„Le-ai cunoscut dintotdeauna”, șopti o voce în adâncul finței ei. „Ai crescut printre orori, Shallan. Pur și simplu nu-ți îngădui să ți le reamintești.”

– Ce-nseamnă asta? întrebă Tozbek, făcându-și apariția pe punte alături de Ashlv, soția lui.

Femeia mărunțică nu vorbea mult; purta o fustă și o bluză de un galben strălucitor și o basma îi acoperea tot părul, în afară de cele două sprâncene albe pe care și le curbase în jos, pe lângă obraji.

– Tânără domniță, continuă căpitanul, vrei să înoți? Nu poți aștepta până ajungem în port? Știi câteva locuri frumoase unde apa nu e nicidecum atât de rece.

– Nu vreau să înot, răspunse Shallan, roșind mai tare. Cu atâția bărbați în jur, cum ar fi trebuit să fie îmbrăcată ca să înoate? Oare unii chiar o făceau?

– Trebuie să mă uit de-aproape la însoțitorul nostru. Arătă cu un gest creatura din valuri.

– Tânără domniță, știi că nu-ți pot îngădui ceva atât de primejdios. Chiar dacă oprim corabia, ce împiedică animalul să te rănească?

– Se spune că sunt inofensivi.

– Cum am putea fi siguri când vedem atât de rar câte unul? În plus, în apă sunt alte vietăți care te-ar putea ataca. Cu siguranță în zona asta vânează aperișile, iar fundul oceanului ar putea fi aici destul de aproape ca să ne facem griji din pricina khornakșilor, zise Tozbek și clătină din cap. Îmi pare rău. Pur și simplu nu-ți pot îngădui.

Shallan își mușcă buza și simți cum o trăda inima, grăbindu-și bătăile. Își dorea să insiste, dar, văzând hotărârea din privirea lui, se pierdu cu firea și cedă.

– Bine.

Pe fața lui Tozbek se lăți un zâmbet.

– Când ne oprim în portul Amydlatn te duc să vezi niște cochilii, tânără domniță. Au o colecție pe cinste!

Ea nu știa unde e portul cu pricina, dar, judecând după

harababura de consoane bolborosite laolaltă, se afla cu sigurapță pe țărmul thaylen. Atât de departe în sud, acolo găseai mai toate orașele. Deși în Thaylenah era aproape tot atât de frig ca în Ținuturile Înghețate, oamenilor părea să le placă să-și ducă traiul pe meleagurile sale.

Bineînțeles că toți thaylenii erau țicniți într-o anumită măsură. Ce altceva se putea spune despre Yalb și despre toți ceilalți care, în toiul iernii, nu purtau cămăși?

„Nu sunt ei ăia care au chef de o baie în ocean”, își reaminti. Se uită din nou către copastie, la valurile care se spărgeau de, carapacea blândului santhid. Ce era? Un animal din soiul carapace-mare, ca înspăimântătorii demoni ai spărturilor de pe Câmpiile Sfărâmate? Partea de sub apă semăna mai degrabă a pește sau a broască-țestoasă? Santhidyn erau atât de rari – iar eruditele îi vedeau cu ochii lor de atât de puține ori –, încât toate teoriile se contraziceau între ele.

Oftă și-și deschise săculețul, apoi începu să-și ordoneze hârțiile, dintre care cele mai multe erau schițe ale marinarilor, surprinși în diverse poziții în timp ce manevrau velele masive, aducându-le sub vânt. Tatăl ei nu i-ar fi îngăduit niciodată să-și petreacă ziua uitându-se la un grup de ochi-întunecați. Ce mult i se schimbase viața într-un timp atât de scurt!

Lucra la o schiță a carapacei santhidului când Jasnah ieși pe punte.

Ca și Shallan, purta un havah, o rochie vorină cu un model inconfundabil. Linia tivului îi ajungea la glezne și gulerul se înălța până aproape sub bărbie. Când credeau că ea nu-i aude, o parte dintre thayleni spuneau că rochia e pudică. Shallan nu era de acord; havahul nu era pudic, ci elegant. Într-adevăr, matasea acoperea trupul – și mai ales bustul –, dar marinarii care căscau gura la Jasnah cu încântare dovedeau că veșmântul nu o urâțea.

Jasnah era frumoasă. Un chip fascinant, cu pielea bronzată. Sprâncene fără cusur, buzele vopsite într-un roșu intens, părul ridicat într-o împletitură superbă. Deși avea de două ori vârsta lui Shallan, frumusețea ei matură merita toată admirația, fiind chiar demnă de invidiat. De ce trebuia să fie o asemenea întrupare a

perfectiunii?

Jasnah nu luă în seamă privirile marinarilor. Nu fiindcă nu le-ar fi dat atenție. Observa totul și pe toată lumea. Părea pur și simplu să nu se sinchisească, în niciun fel, de impresia pe care le-o făcea bărbaților.

„Nu, nu e adevărat”, își spuse Shalan, în timp ce prințesa se apropia. „Altminteri n-ar pierde timp ca să-și aranjeze părul sau ca să se sulemenească.”

În privința asta, Jasnah rămânea un mister. Pe de-o parte, părea să fie o erudită preocupată numai de cercetările ei. Pe de alta, se străduia să păstreze ținuta și demnitatea unei fiice de rege – și le folosea uneori în chip de ciomag.

– Aici erai, spuse Jasnah venind spre ea.

O rafală de stropi din valuri își alese tocmai acea clipă ca să se avânte în aer, împrôșcând-o. Prințesa se încruntă la stropii de apă rămași pe rochia ei ca niște mărgelile, apoi se uită din nou la Shalan, ridicând dintr-o sprânceană.

– După cum e posibil să fi remarcat, corabia are două cabine numai bune, pe care le-am închiriat pentru noi, și nu pe bani puțini.

– Da, dar sunt înăuntru.

– Așa cum sunt de obicei toate odăile.

– Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții înăuntru.

– Unde o să-ți petreci o încă și mai mare parte dacă vrei să devii erudită.

Shalan își mușcă buza, așteptându-se să i se poruncească să coboare sub punte. Dar, ciudat, porunca nu veni. Jasnah îl chemă cu un semn pe căpitanul Tozbek și el se supuse, apropiindu-se umil, cu boneta în mână.

– Da, Luminăție.

– Aș vrea încă un... scaun ca ăsta, spuse prințesa aruncând o privire către lada lui Shalan.

Tozbek îi ceru imediat unuia dintre oamenii lui să lege alături o a doua ladă. În timp ce aștepta să i se pregătească locul, Jasnah își flutură mâna către pupila ei, cerându-i să-i arate schițele. Studie desenul santhidului, apoi se uită în valurile de lângă corabie.

– Nu e de mirare că marinarii s-au agitat atât de mult.

– Noroc, Luminăție! spuse unul dintre bărbați. E de bun augur pentru călătoria voastră, nu credeți?

– Voi profita de tot ce-mi oferă norocul, Nanhel Eltorv, răspunse ea. Îți mulțumesc pentru scaun.

Marinarul făcu o plecăciune stângace înainte să se retragă.

– Crezi că sunt niște superstițioși proști, spuse încet Shallan, cu ochii la bărbatul care se îndepărta.

– Din câte am observat, marinarii sunt oameni care și-au găsit un țel în viață și acum iau din ea plăcerile simple, zise Jasnah și își aruncă privirea pe următoarea schiță. Mulți alții înțeleg mult mai puțin din viață. Căpitanul Tozbek conduce un echipaj bun. Ai fost înțeleaptă când mi i-ai recomandat.

Shallan zâmbi.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– N-ai pus o întrebare, ripostă Jasnah. Schițele sunt făcute cu priceperea ta caracteristică, Shallan, dar nu trebuia să citești?

– Mi-a fost... greu să mă concentrez.

– Așa că ai venit pe punte să desenezi bărbați tineri în timp ce lucrează fără cămăși. Crezi că asta te poate ajuta să te concentrezi?

Shallan roși, în vreme ce Jasnah rămase cu ochii la o foaie din teanc. Tânăra așteptă răbdătoare – tatăl ei o pregătise bine în privința asta – până când Jasnah întoarse coala către ea. Era desenul Umbremarului, firește.

– Mi-ai respectat porunca să nu arunci nicio privire pe tărâmul ăla? întrebă prințesa.

– Da, Luminăție. Am făcut desenul după o amintire a primei mele... căderi.

Jasnah lăsă foaia jos. Lui Shallan i se păru că privirea prințesei sugera ceva. Oare se întreba dacă se poate încrede în cuvântul ei?

– Să presupun că asta te tulbură? întrebă Jasnah.

– Da, Luminăție.

– Atunci cred c-ar trebui să-ți dau niște explicații.

– Într-adevăr? O s-o faci?

– N-ai de ce să fii atât de surprinsă.

– Pare o informație foarte importantă, răspunse Shallan. Felul în care mi-ai interzis să mă-ntorc acolo... am crezut că toate

cunoștințele despre locul ăla sunt secrete sau că nu trebuie încredințate cuiva de vârsta mea.

Jasnah pufni.

– Am descoperit că, dacă refuzi să le explici tinerilor secretele, nu se potolesc, ci devin pur și simplu mai nerăbdători să intre în bucluc. Experiența pe care ai trăit-o dovedește că deja te-ai aruncat în asta cu capul înainte – trebuie să afli că așa mi s-a întâmplat cândva și mie. Știu din proprie experiență cât de dureros e și cât de periculos poate fi Umbremarul. Dacă te las în neștiința ta și ești ucisă acolo, vina o să-mi aparțină.

– Vrei să spui că, dacă te-aș fi întrebat mai înainte, la începutul călătoriei noastre, mi-ai fi explicat și atunci?

– Probabil că nu, recunosc Jasnah. Trebuia să-mi dau seama cât de dispusă ești să mă ascuți. De data asta.

Shallan pâlă și-și stăpâni impulsul care-i cerea să spună că, atâta vreme cât fusese o pupilă silitoare și supusă, Jasnah nu-i dezvăluise atâtea secrete.

– Atunci ce este? Acel... loc.

– Nu e chiar un loc, răspuse Jasnah. Nu în sensul pe care i-l dăm noi cuvântului. Umbremar e aici, pretutindeni în jurul nostru, chiar în clipa asta. Toate lucrurile există acolo într-o anumită formă, așa cum există și aici.

Shallan se încruntă.

– Nu...

Jasnah ridică un deget, cerându-i să tacă.

– Toate lucrurile au trei componente: sufletul, trupul și mintea. Umbremar, locul pe care l-ai văzut, e ceea ce numim Tărâmul Cunoașterii – un loc al minții. În jurul nostru deslușești lumea fizică. Poți s-o atingi, s-o vezi, s-o auzi. Așa cunoaște trupul tău lumea. Ei bine, Umbremar e modul în care cunoaște lumea sinele tău cognitiv – sinele tău subconștient. Când ajungi pe tărâmul acela prin simțurile tale ascunse, faci salturi intuitive și îți construiești speranțe. E ceva similar cu acele simțuri în plus prin care tu, Shallan, crezi artă.

Apa împrășcă prora când corabia tăie un val. Shallan își șterse o picătură de apă sărată de pe obraz, încercând să cuprindă cu

mintea tot ce-i spusese Jasnah.

– Asta oricum n-are niciun sens pentru mine, Luminăție.

– Chiar sper că nu are, răspuse Jasnah. Eu mi-am petrecut șase ani cercetând Umbremarul și abia dacă știu ce să cred despre el. Va trebui să te însoțesc de multe ori acolo înainte de a putea să înțelegi, chiar și în foarte mică măsură, adevărata semnificație a acelu loc.

La gândul ăsta, Jasnah se strâmbă ușor. Shallan era întotdeauna surprinsă când prințesa își arăta sentimentele. Cu sentimentele te puteai identifica, erau omenești și, în mintea ei, Shallan vedea în Jasnah Kholin aproape o divinitate. Dacă gândeai puțin, era o modalitate ciudată de a privi un ateu convins.

– I-auzi la mine, continuă prințesa. Îmi trădez ignoranța prin propriile cuvinte. Ți-am spus că Umbremar nu e un loc, totuși l-am numit „loc” cu următoarea mea suflare. Și spun că vom merge acolo, deși e în jurul nostru, pretutindeni. Pur și simplu ne lipsesc termenii potriviți să discutăm despre el. O să-ncerc altă tactică.

Se ridică, iar Shallan se grăbi s-o urmeze. Merse pe marginea vasului, simțind puntea legându-li-se sub picioare. Marinarii îi făceau loc lui Jasnah cu plecăciuni grăbite. O priveau cu același respect pe care i l-ar fi arătat unui rege. Cum îi reușea? Cum putea să controleze tot ce se petrecea în jur, lăsând impresia că nu face absolut nimic?

– Uită-te jos, în apă, spuse prințesa când ajunseră la proră. Ce vezi?

Shallan se opri lângă copastie și se uită la apa albastră, la valurile înspumate care se spărgeau de prora corăbiei. De acolo, vedea o adâncime a acestora. O întindere de nepătruns, care nu se prelungea doar înainte, ci și în jos.

– Văd veșnicia, răspuse.

– Vorbești ca o artistă. Corabia asta plutește deasupra unor adâncuri care nu ne sunt cunoscute. Sub valuri e, tumultuoasă și frenetică, o lume nevăzută.

Jasnah se aplecă, prinzându-se de copastie cu degetele mâinii libere și cu cele acoperite de mânecă ale mâinii interzise. Se uită dincolo de corabie. Nu către adâncuri și nici către pământul

îndepărtat, întrezărit la orizont, atât la miazănoapte, cât și la miazăzi. Se uită spre răsărit. Către furtuni.

– Shallaan, există o întregă lume căreia mințile noastre nu-i ating decât suprafața. O lume a gândului complicat, adânc. O lume *creată* de gânduri complicate, adânci. Când vezi Umbremarul, pătrunzi în adâncimile lor. În anumite feluri, e un loc străin pentru noi, dar, în același timp, tot noi îl construim. Cu un oarecare ajutor.

– Ce facem?!

– Ce sunt sprenii? întrebă Jasnah.

Asta o luă pe Shallaan prin surprindere, dar era deja obișnuită cu întrebările provocatoare ale prințesei. Își luă timp să se gândească și să hotărască ce avea să răspundă.

– Nimeni nu știe ce sunt, răspunse, deși numeroase filosoafe au păreri diferite în privința...

– Nu, o întrerupse Jasnah. Ce *sunt* sprenii?

– Păi...

Shallaan se uită la doi vântspreni care se răsuceau în aer, deasupra lor. Păreau panglici minuscule de lumină, străluceau ușor și dansau rotindu-se unul în jurul altuia.

– Sunt idei vii.

Jasnah se întoarse brusc spre ea.

– Ce e? întrebă Shallaan tresărind. Mă înșel?

– Nu. Ai dreptate, zise Jasnah și-și miji ochii. Cred mă apropii cel mai mult de realitate când presupun că sprenii sunt elemente ale Tărâmului Cognitiv care s-au strecurat în lumea fizică. Sunt idei care au căpătat un strop de simțire, poate în urma intervenției omului. Gândește-te la cineva care se înfurie des. Gândește-te cum încep rudele și prietenii lui să privească furia ca pe o fiară, ca pe o creatură care îl posedă, ca pe ceva din afara lui. Oamenii personifică. Noi vorbim despre vânt ca și cum și-ar avea propria voință. Sprenii sunt aceste idei – ideile desprinse din experiența umană colectivă – care, cumva, au prins viață. Asta se întâmplă mai întâi în Umbremar și acolo e locul lor. Deși au fost create de noi, sunt modelate acolo. Își duc traiul acolo; acolo guvernează, în propriile lor cetăți.

– Cetăți?

– Da, răspuse Jasnah, privind din nou în largul oceanului, cumva tulburată. Diversitatea sprenilor e imensă. Unii sunt tot atât de inteligenți ca oamenii și construiesc orașe. Alții sunt ca peștii, pur și simplu înoată purtați de curent.

Shallan dădu din cap. De fapt îi venea greu să înțeleagă tot ce auzea, dar nu voia ca Jasnah să se oprească din vorbit. De astfel de cunoștințe avea nevoie, își dorea cu sete să le dobândească.

– Are vreo legătură cu ceea ce ai descoperit? Despre parshi, despre Pustiitori?

– Încă n-am izbutit să-mi dau seama. Sprenii nu sunt întotdeauna gata să răspundă. În unele cazuri, nu știu. În altele, n-au încredere în mine, din pricina străvechii noastre trădări.

Shallan se încruntă și se întoarse spre îndrumătoarea ei.

– Trădare?

– Mi-au pomenit de ea, dar nu mi-au spus despre ce-a fost vorba. Noi, oamenii, am încălcat un jurământ și astfel le-am adus o ofensă gravă. Cred că unii dintre ei au și murit, deși nu știu cum poate muri o idee, zise Jasnah și se întoarse spre Shallan cu un aer solemn. Știu că e copleșitor. Va trebui să-nveți, să-nveți toate astea dacă vrei să m-ajuti. Mai ești dispusă s-o faci?

– Am de ales?

Un zâmbet ridică colțurile gurii lui Jasnah.

– Mă îndoiesc. Animmodelezi singură, fără să ai nevoie de un fabrial. Ești ca mine.

Shallan se holbă la valuri. Ca Jasnah.

„Ce însemna asta? De ce...”

Încremeni și începu să clipească. Pentru o clipă, avusese impresia că zărește același model de mai înainte, cel care făcuse muchii pe coala ei de hârtie. De data asta apăruse pe apă, se formase, incredibil, pe suprafața unui val.

– Luminăție, spuse, punându-și degetele pe brațul lui Jasnah. Cred că am văzut ceva în apă, chiar adineauri. Un model din linii clare, ca un labirint.

– Arată-mi unde.

– Era pe unul dintre valuri, am trecut de el. Dar cred că l-am mai văzut, cu puțin timp în urmă, pe una dintre colile mele. Înseamnă

ceva?

– Fără nicio îndoială. Trebuie să recunosc, Shallan, că întâlnirea noastră mi se pare o coincidență uimitoare. Una care dă de bănuț.

– Luminăție?

– Și-au băgat coada. Te-au adus la mine. Și sunt în continuare cu ochii pe tine. Așa că, Shallan, chiar nu mai ai de ales. E o revenire la vechile căi și asta n-are darul să mă umple de speranțe. Faptele lor țin de instinctul de conservare. Spreții simt un pericol iminent, așa că se întorc la noi. Trebuie să ne îndreptăm atenția către Câmpiile Sfărâmate și către relicvele din Urithiru. O să treacă mult, foarte mult timp înainte de a putea să pleci acasă.

Shallan dădu din cap în tăcere.

– Asta te îngrijorează, spuse Jasnah.

– Da, Luminăție. Familia mea...

Shallan se simțea ca o trădătoare fiindcă își abandonase frații, al căror trai îndestulat depindea de ea. Le scrisese ca să le explice, fără prea multe amănunte, că fusese nevoită să înapoieze Animmodul furat și că acum i se cerea s-o ajute Jasnah în munca ei.

Răspunsul lui Balat fusese favorabil, într-un anumit sens. Spusese că se bucură fiindcă măcar un membru al familiei scăpase de soarta Casei lor. Era de părere că toți ceilalți – cei trei frați ai ei și logodnica lui Balat – nu mai aveau nicio scăpare.

E posibil să aibă dreptate. N-aveau să-i strivească doar datoriile tatălui lor, mai era și Animmodul lui stricat. Gruparea care i-l dăduse îl voia înapoi.

Din nefericire, Shallan era convinsă că Jasnah făcea cercetări de cea mai mare importanță. Pustiitorii aveau să se întoarcă – nu erau numai o amenințare îndepărtată, din povești. Trăiau printre oameni, și încă de mai multe veacuri. Parshii blânzi și tăcuți, care munceau ca slujitori și sclavi ideali, erau adevărații distrugători.

Împiedicarea catastrofei care ar fi fost întoarcerea Pustiitorilor era o îndatorire mai importantă chiar și decât protejarea fraților ei. Dar încă mai suferea când recunoștea asta.

Jasnah o studia.

– Am luat câteva măsuri în privința familiei tale, Shallan.

– Măsurile? Întrebă Shallaan și o prinse de braț. I-ai ajutat pe frații mei?

– Într-un anumit sens. Presupun că bogăția nu i-ar scăpa cu adevărat de probleme, însă am aranjat totuși să le fie trimis un mic dar. Din câte mi-ai povestit, familia ta are necazuri din două motive. În primul rând, Duhurile Însângerate vor să le fie înapoiat Animmodul pe care voi l-ați stricat. În al doilea rând, Casa voastră nu are aliați și e înglodată în datorii.

Jasnah scoase o bucată de hârtie.

– Uite, continuă ea, un fragment dintr-o discuție pe care am purtat-o cu mama, în dimineața asta, prin distrestie.

Shallaan urmări cu privirea rândurile scrise, remarcând explicațiile lui Jasnah despre Animmodul stricat și cererea ei de ajutor.

„Se întâmplă mai des decât ai crede”, răspunsese Navaru. „Defectul are probabil legătură cu alierea monturilor nestematelor. Adu-mi obiectul și vom vedea.”

– Mama, spuse Jasnah, e o artifabrialistă renumită. Cred că poate repara Animmodul tău. O să li-l trimitem fraților tăi, care-l vor putea înapoia posesorilor lui.

– Mi-ai îngădui să fac asta? Întrebă Shallaan.

De când se aflau pe corabie, ceruse cu prudență mai multe informații despre sectă, sperând să-și înțeleagă tatăl, să priceapă care-i fuseseră motivele. Jasnah pretinsese că știe foarte puține despre Duhurile Însângerate, nimic mai mult în afară de faptul că manifestau interes pentru cercetările ei și că erau gata să ucidă ca să-și atingă țelul.

– Nu vreau să se poată folosi de un fabrial atât de valoros, răspunse prințesa. Dar acum n-am timp să-ți apăr familia nemijlocit. Soluția asta e viabilă dacă frații tăi izbutesc să mai reziste o vreme. Dacă e necesar, spune-le adevărul, spune-le că, știind că sunt o erudită, m-ai rugat să repar Animmodul. Poate că asta o să fie de ajuns ca să liniștească lucrurile pe moment.

– Mulțumesc, Luminăție.

Furtuni! Dacă, după ce fusese primită ca pupilă, ar fi cerut pur și simplu ajutorul lui Jasnah, n-ar fi fost totul mult mai simplu? Își coborî din nou privirea spre hârtie, observând că discuția

continuase.

„În cealaltă privință”, scrisese Navani, „sugestia îmi place foarte mult. Cred că-l pot convinge pe băiat măcar să se gândească la asta, mai ales că, la începutul acestei săptămâni, ultima lui legătură amoroasă s-a sfârșit brusc – așa cum i se întâmplă de obicei”.

– Care e această a doua privință? întrebă Shallan luându-și ochii de la hârtie.

– Simpla domolire a Duhurilor Însângerate n-o să-ți salveze familia. Datoriile voastre sunt prea mari, mai ales dacă ținem cont că tatăl tău s-a înstrăinat de atâția oameni. Așa că am pus la cale o alianță puternică pentru Casa voastră.

– O alianță? Cum?

Jasnah răsuflă adânc. Părea să ezite să dea explicații.

– Am făcut primii pași către logodna ta cu unul dintre verii mei, un fiu al unchiului meu Dalinar. Băiatul se numește Adolin. E chipeș și priceput la vorbă.

– Logodnă? întrebă Shallan. I-ai promis mâna mea?

– Am făcut doar primele demersuri, răspuse Jasnah, cu o nervozitate care nu-i stătea în fire. Deși uneori îi lipsește prevederea, Adolin are inimă bună – la fel de bună ca a tatălui său, probabil cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată. E considerat cea mai bună partidă din Alethkar, iar mama își dorește de mult să-l vadă însurat.

– Logodnă, repetă Shallan.

– Da. Nu-ți place ideea?

– E minunată! exclamă Shallan, strângând-o mai tare de braț. Atât de simplu! Dacă mă mărit cu cineva atât de puternic... Furtunii! În Jah Keved n-o să mai îndrăznească nimeni să se atingă de noi. S-ar rezolva multe dintre problemele noastre. Luminoasă Jasnah, ești un geniu!

Prințesa se destinse vizibil.

– Da, bine, mi s-a părut o soluție viabilă. Însă m-am întrebat dacă n-o să te simți cumva ofensată.

– De ce vânturilor m-aș simți ofensată?

– Pentru că libertatea e restrânsă prin căsătorie. Și, dacă nu din pricina asta, fiindcă propunerea s-a făcut fără să ți se ceară părerea.

Am vrut să văd mai întâi dacă e cu putință. Și s-a ajuns mai departe decât m-am așteptat, fiindcă mama s-a agățat de idee. Navani are... tendința de a domina.

Shallan nu izbutea să-și imagineze că ar fi izbutit cineva s-o domine pe Jasnah.

– Părinte al Furtunii! Te-ai temut c-o să mă simt ofensată. Luminăție, mi-am petrecut toată viața închisă în conacul tatălui meu – am crescut cu gândul că el o să-mi aleagă bărbatul.

– Dar acum ești liberă, tatăl tău nu-ți mai poate impune nimic.

– Da, și am dat dovadă de o înțelepciune fără cusur când mi-am găsit eu însămi pe cineva, spuse Shallan. Primul bărbat care mi-a plăcut n-a fost doar ardent, ci și, în ascuns, asasin.

– Nu te deranjează absolut deloc? insistă Jasnah. Gândul că o să-i fii îndatorată cuiva, și anume unui bărbat?

– Nu e ca și cum aș fi vândută ca sclavă, râse Shallan

– Nu, cred că nu, zise Jasnah și, cu un fior, își recăpătă calmul. Bun, o să-i dau de știre lui Navani că-ți place aranjamentul și, până la sfârșitul zilei, vom avea o neoficială.

O neoficială – termenul vorin pentru o logodnă condiționată. Avea să fie logodită, în adevăratul sens al cuvântului, dar fără niciun temei legal înainte de semnarea unui act oficial de logodnă și de verificarea lui de către ardenti.

– Tatăl lui Adolin a spus că n-o să-i impună niciodată nimic, îi explică Jasnah, deși băiatul a rămas de curând singur, fiindcă a reușit să ofenseze încă o tânără. Oricum, Dalinar o să prefere să vă vedeți înainte de a se cădea de acord asupra unei legături mai serioase. Politica de pe Câmpiile Sfărâmate s-a... schimbat în ultima vreme. Armata unchiului meu a suferit o mare pierdere. Încă un motiv ca să ne grăbim s-ajungem acolo.

– Adolin Kholin, spuse Shallan, ascultând doar cu o ureche. Un duelgiu. Unul fantastic. Și chiar un Cristalpurător.

– A, așadar ai dat atenție lecturilor despre tatăl meu și despre familia mea.

– Da, dar știam dinainte multe despre familia ta. Alethi au cel mai mare rang în societate. Până și ficele nobililor de la țară cunosc numele prinților alethi.

Și ar fi mințit dacă n-ar fi recunoscut că întâlnirea cu unul dintre ei nu lipsise din visurile ei de fată tânără.

– Dar, Luminăție, ești sigură că o asemenea căsătorie ar fi înțeleaptă? Vreau să spun că eu nu sunt nici pe departe o persoană importantă.

– Ei bine, da. Fiica unui alt Înalt Prinț ar fi fost de preferat pentru Adolin. Însă se pare că a izbutit să ofenseze toate fetele de măritat de rangul ăsta. Băiatul e, să zicem, cumva cam prea grăbit în privința legăturilor lui amoroase. Dar sunt sigură că nu e vorba de ceva căruia să nu-i poți face față.

– Părinte al Furtunii, continuă Shallan, simțind că i se înmuiau picioarele. E moștenitorul unui principat. Și face parte dintre succesorii la tronul Alethkarului.

– E al treilea din linia dinastică, după fiul nevârstnic al fratelui meu și după unchiul meu Dalinar.

– Luminăție, trebuie să întreb. De ce Adolin? De ce nu fiul mai tânăr? Eu... eu n-am nimic de oferit lui Adolin sau Casei sale.

– Dimpotrivă, o contrazise Jasnah. Dacă ești ce cred eu că ești, o să-i poți oferi ceea ce nimeni altcineva nu-i poate da. Ceva mai important decât bogăția.

– Și ce anume crezi că sunt? șopti Shallan, întâlnind privirea celeilalte femei și punând în sfârșit întrebarea pe care nu îndrăznise până atunci s-o rostască.

– Acum nu ești nimic mai mult decât o făgăduință, răspunse Jasnah. O pupă care ascunde posibilități grandioase. Cândva, când între oameni și spreni exista o legătură, apăreau femei care puteau dansa în văzduh și bărbați care spulberau pietrele cu o simplă atingere.

– Radianții Dispăruți. Trădătorii omenirii.

Mintea ei nu putea cuprinde totul. Logodna, Umbremar, sprenii și, în plus, destinul ei misterios. Știuse. Dar să i se vorbească despre asta...

Fără să-i pese că-și udă rochia, se așază pe punte, cu spatele rezemat de parapet. Jasnah o lăsă să se liniștească, apoi o ului așezându-se lângă ea. Dar se instalează cu mai mult calm, adunându-și rochia sub picioarele îndoite într-o parte. Amândouă atraseră

privirile marinarilor.

– Mă vor rupe în bucăți cu dinții, spuse Shallan. Curtenii alethi. E cea mai feroce curte regală din lume.

Jasnah pufni.

– Acolo e mai mult vânt decât furtună, Shallan. O să te pregătesc.

– Eu n-o să fiu niciodată ca tine, Luminăție. Ai putere, autoritate, bani. Uită-te numai cum ți se supun marinarii.

– În clipa asta, mă folosesc cumva de putere, de autoritate sau de bani?

– Ai plătit pentru călătoria noastră.

– Tu n-ai plătit pentru mai multe călătorii cu această corabie? Întrebă Jasnah. Nu te tratează la fel ca pe mine?

– Nu. O, da, le sunt dragă. Dar în ochii lor nu cântăresc cât tine, Jasnah.

– O să presupun că asta n-are nicio legătură cu grosimea mijlocului meu, răspunse prințesa cu o umbră de zâmbet, înțeleg ce vrei să spui, Shallan. Însă faci o mare greșeală.

Tânăra se întoarse către ea. Prințesa stătea pe puntea navei ca pe un tron, cu spatele drept și cu capul sus, impunătoare. Shallan își ținea picioarele strânse la piept și brațele i le înconjurau pe sub genunchi. Până și felul în care se așezaseră era diferit. Ea nu-i semăna câtuși de puțin femeii de alături.

– Trebuie să afli un secret, copilă, continuă Jasnah. Unul mai important decât cele legate de Umbremar și de spreni. Puterea e o iluzie de percepție.

Shallan se încruntă.

– Nu mă înțelege greșit, adăugă Jasnah. Anumite tipuri de putere sunt reale: puterea de a comanda armate, puterea de a Animodela. Dar astfel de puteri au importanță mult mai rar decât crezi. Pentru fiecare dintre noi în parte, când avem de-a face cu ceilalți, acest lucru pe care-l numim putere – cu sensul de autoritate – există numai dacă e perceput. Ai spus că am bani. E adevărat, dar ai văzut că nu-i folosesc prea des. Spui că, fiind sora regelui, am autoritate. E adevărat. Totuși, oamenii de pe corabia asta m-ar trata exact la fel dacă aș fi o cerșetoare care i-a convins că e sora unui

rege. În cazul ăsta, autoritatea mea nu e reală. E pur și simplu abur – o iluzie. Le-o pot crea, așa cum poți și tu.

– Nu sunt convinsă, Luminăție.

– Știu. Dacă ai fi fost, ai fi făcut-o deja. Jasnah se ridică, netezindu-și fusta. O să-mi spui dacă vezi din nou modelul – cel care ți-a apărut în valuri?

– Da, Luminăție, răspunse Shallan, cu gândul în altă parte.

– Atunci folosește restul zilei pentru arta ta. Trebuie să mă gândesc cum e cel mai bine să te-nvăț despre Umbremar.

Femeia mai vârstnică se retrase, răspunzând cu înclinări din cap la plecaciunile marinarilor în drumul ei către cabina de sub punte.

Shallan se ridică, apoi se întoarse și se prinse de copastie, cu mâinile de o parte și de alta a bompresului. Oceanul se întindea înaintea, încrețindu-se și răspândind parfum de prospețime rece. Valurile loveau ritmic goeleta împinsă de vânt printre ele.

Cuvintele lui Jasnah i se înfruntau în minte, ca niște țipari de văzduh între care se afla un singur șobolan. Spreni cu cetății? Umbremar, un tărâm care se afla, nevăzut, în jurul ei? Ea, pe neașteptate logodită cu cel mai important burlac din lume?

Plecă de la provă mergând de-a lungul corăbiei cu mâna liberă pe copastie. Cum o priveau marinarii? Îi zâmbeau, îi făceau semne. Le era pe plac. Atârnând leneș de greement, în apropiere, Yalb o strigă ca să-i spună că, în portul următor, era o statuie pe care trebuia neapărat s-o vadă.

– E o labă de picior imensă, tânără domniță. Doar o labă a piciorului. N-au izbutit să termine statuia aia intimidantă...

Shallan îi zâmbi fără să se oprească. Își dorea s-o privească așa cum o priveau pe Jasnah? Întotdeauna speriați, întotdeauna temându-se că au greșit cu ceva? Asta era puterea?

„Când am plecat din Vedenar”, se gândi odată ajunsă în locul unde fusese legată lada pentru ea, „căpitanul mă tot îndemna să mă-ntorc acasă. Misiunea mea i se părea o goană după potcoave de cai morți”.

Tozbek se purtase întotdeauna de parcă i-ar fi făcut o favoare ducând-o la întâlnirea cu Jasnah. Ar fi trebuit să se simtă în tot acel timp de parcă, încheind târgul, i-ar fi înșelat pe el și pe oamenii lui?

Da, îi luase mai puțini bani fiindcă, în trecut, făcuse negoț cu tatăl ei – dar, cu toate astea, ea îl plătise.

Probabil că o tratase așa cum le stătea în obicei negustorilor thayleni. Dacă un căpitan izbutea să-ți dea impresia că l-ai înșelat, îl plăteai mai bine. Îi plăcea Tozbek, dar relația lor lăsa de dorit. Jasnah n-ar fi îngăduit niciodată să fie tratată astfel.

Santhidul continua să înoate pe lângă corabie. Părea o mică insulă plutitoare, cu carapacea lui năpădită de alge și cu cristale minuscule ieșind în afara ei.

Shallan se răsuci pe călcâie și o porni spre pupă, unde căpitanul vorbea cu unul dintre marinarii lui, arătând cu degetul pe o hartă plină de glife. Dădu din cap către ea când o văzu apropiindu-se.

– Doar o avertizare, tânără domniță, spuse el. Porturile vor deveni curând tot mai puțin primitoare. O să ieșim din Strâmtoarea Sprâncenei Lungi și o să ocolim marginea răsăriteană a continentului, îndreptându-ne spre Noul Natanan. De aici până la Criptele Puțin Adânci nu e nimic care merită văzut – și nici măcar ele nu sunt cine știe ce priveliște. Acolo, fără o gardă, nu mi-aș trimite la țarm nici măcar fratele, și el a ucis șaptesprezece bărbați cu mâinile goale.

– Înțeleg, căpitane, răspuse Shallan. Și îți mulțumesc. Mi-am schimbat hotărârea de mai devreme. Trebuie să oprești corabia, ca să pot studia animalul care înoată pe lângă noi.

Căpitanul oftă și, așa cum se joacă alții cu mustățile, își plimbă degetele de-a lungul uneia dintre sprâncenele lui țepene și răsfirate.

– Luminăție, nu e recomandabil. Părinte al Furtunii! Dacă te cobor în ocean...

– O să mă ud. Mi s-a mai întâmplat o dată sau de două ori în viață.

– Nu, pur și simplu nu pot îngădui așa ceva. Cum spuneam, te vom duce să vezi niște carapace în...

– Nu poți îngădui? îl întrerupse Shallan.

Îi adresă o privire pe care o spera uluită, așa cum spera și că el nu observa cât de tare își apăsa ea palmele pe coapse. Furtuni! Nu-i plăceau deloc înfruntările.

– Nu mi-am dat seama că am cerut un lucru pe care ai puterea

să-l îngădui sau nu, căpitane. Oprește corabia. Coboară-mă în apă. Asta e porunca mea.

Încercă să rostească fiecare cuvânt cu aceeași forță cu care ar fi făcut-o Jasnah. Prințesa te putea face să crezi că era mai ușor să rezști în plină furtună decât să o contrazici.

Tozbek își mișcă preț de câteva clipe buzele fără să scoată niciun sunet, de parcă trupul lui s-ar fi străduit să se opună în continuare, dar mintea i-ar fi rămas în urmă.

– E corabia mea... spuse într-un târziu.

– Corabia ta n-o să pățească nimic, sublinie Shallan. Hai s-o facem repede, căpitane. Nu vreau s-ajungem prea târziu în port diseară.

Îi părăsi și se întoarse la lada ei, cu inima bătându-i cu putere și cu mâinile tremurându-i. Se așeză, mai ales ca să se liniștească.

Nervos, Tozbek începu să-și strige ordinele. Marinarii coborâră pânzele și vasul încetini. Shallan răsuflă prelung, simțindu-se ca o proastă.

Totuși, ceea ce-i spusese Jasnah se adeverise. Purtarea ei îi crease căpitanului o impresie. Era o iluzie? Poate că sprenii înșiși? Crâmpie de speranță omenească, aduse la viață?

Santhidul încetini odată cu ei. Shallan se ridică, agitată, când se apropiară marinarii cu funia. Făcură fără tragere de inimă un laț prin care își trecu ea piciorul, apoi îi explicară că trebuia să se țină zdravăn de funie în timp ce o coborau, îi legară de mijloc o altă frânghie, mai scurtă, cu care să o tragă, udă și umilită, înapoi pe punte. În ochii lor, era deznodământul inevitabil.

Ea își scoase pantofii, apoi se urcă pe copastie, așa cum o instruiseră. Oare și până atunci bătuse vântul tot atât de tare? Stând acolo, cu degetele picioarelor încordate, prin ciorapi, pe bordura subțire și cu rochia fluturându-i în bătaia blestematului de vânt, o cuprinse pentru o clipă amețeala. Un vântspren se repezi spre ea șuierând, apoi luă forma unui chip omenesc înconjurat de nori. Furtuni, creatura ar fi făcut bine să nu se amestece. Oare imaginația oamenilor le dăduse vântsprenilor scânteierea răutăcioasă?

Păși nesigură în bucla de funie coborâtă de marinari în dreptul ei, apoi Yalb îi întinse masca despre care îi vorbise.

Jasnah apăru de sub punte, uitându-se nedumerită în jur. O văzu pe Shallan urcată pe marginea corăbiei și ridică dintr-o sprânceană.

Shallan o ignoră, apoi le făcu semn marinarilor s-o coboare.

Nu-și îngădui să se simtă ca o proastă în timp ce se apropia încetul cu încetul de apă și de animalul singuratic care tresălta pe valuri. Marinarii o opriră la două-trei palme deasupra apei și ea își puse masca prinsă în curele, care-i acoperea cea mai mare parte a feței până sub nas.

– Mai jos! strigă.

Simțea șovăirea marinarilor în coborârea înceată a frânghiei. Atinse apa cu talpa și un frig mușcător îi cuprinse brusc tot piciorul. Părinte al Furtunii! Dar nu le spuse să se oprească, îi lăsă să o coboare până când picioarele îi intrară cu totul în apa înghețată. Fusta i se umflă în cel mai supărător mod cu putință și se văzu nevoită să-și pună talpa pe tiv – în interiorul buclei – ca s-o împiedice să i se salte până în talie, plutind în timp ce ea se scufunda.

Se luptă câteva clipe cu materialul, bucuroasă că bărbații de deasupra n-o puteau vedea roșind. Însă, odată ce se udă, izbuti să-l stăpânească mai ușor. În cele din urmă, putu să se ghemuiască, încă ținându-se strâns de frânghie, afundându-se până mai sus de mijloc.

Pe urmă se aplecă și își vârî capul sub apă.

Lumina se revărsa de la suprafață în coloane ce pâlpâiau, strălucitoare. Acolo era viață, tumultuoasă, uimitoare. Pești minusculi zvâcneau încoace și încolo, ciugulind partea de dedesubt a carapacei care adăpostea o făptură maiestuoasă. Noduros ca un copac bătrân, cu pielea încrețită și cutată, santhidul era, de fapt, o făptură maiestuoasă, cu tentacule albastre, ca de meduză, dar mult mai groase, atârând moleșite. Se pierdeau în adâncuri, plutind pieziș în urma creaturii.

Animalul în sine era o masă noduroasă, gri-albăstruie, sub carapace. Aparent bătrâne, falduri de piele îi înconjurau ochiul imens din lateral – probabil avea unul identic în partea opusă. Părea mătăhăloasă și totodată maiestuoasă, cu înotătoare puternice, mișcându-se ca niște vâslași. În jurul ei, prin apă se foiau un grup de

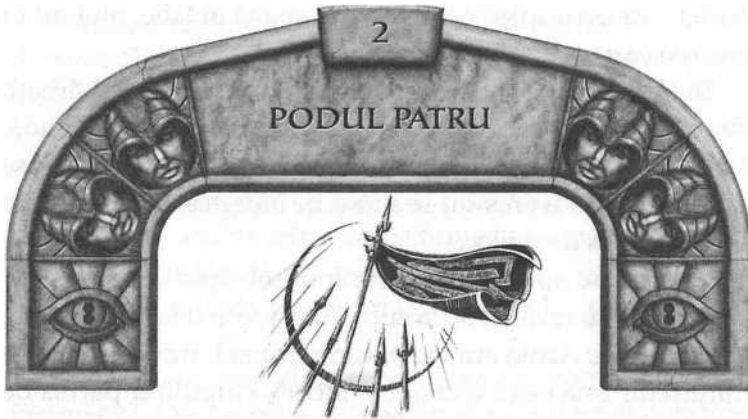
spre ni străni, de forma unor săgeți.

În jur se agitau bancuri de pești. Deși adâncurile păreau pustii, în preajma santhidului apa mișuna de viață, ca și alături de corabie. Pești mărunți ciuguleau fundul vasului. Se mișcau între el și santhid, uneori câte unul singur și alteori în valuri. De aceea înota animalul pe lângă corăbii? Avea vreo legătură cu peștii, cu relația lui cu ei?

Se uită la creatură și ochiul acesteia – mare cât capul lui Shallan – se rotește către ea, focalizându-și privirea, văzând-o. În clipa aceea, Shallan nu mai simți frigul. Nu se mai simțea jenată. Privea o lume pe care, din câte știa ea, nicio erudită n-o mai vizitase vreodată.

Clipi, întipărindu-și în minte Amintirea santhidului, ca să-l poată desena mai târziu.

2 PODUL PATRU

Primul nostru indiciu au fost parshendii. Cu câteva săptămâni înainte de a renunța la urmărirea inimilor-nestemată, schema lor de luptă s-a schimbat. Zăboveau pe platouri după bătălii, ca și cum ar fi așteptat ceva.

– Din jurnalul personal al lui Navani Kholin, Jeseses 1174

Răsuflarea.

Răsuflarea unui om e viața lui. Trimisă înapoi, în lume, strop cu strop. Cu ochii închiși, Kaladin respiră adânc și, pentru o vreme, la urechi nu-i ajunse nimic altceva. Doar propria viață. Înăuntru, afară, în ritmul tunetului care-i răsuna în piept.

Răsuflarea. Propria lui furtună mărunță.

Afară, ploaia se oprise. Kaladin rămase așezat, în întuneric. Când mureau regii și ochi-luminoșii bogați, trupurile lor nu erau arse, ca ale oamenilor de rând. Erau Animodelate în statui de piatră sau metal, încremenind pe vecie.

Leșurile ochi-întunecaților ajungeau în flăcări. Aidoma

rugăciunilor arse, se preschimbau în fum, se înălțau către ceruri și către indiferent ce i-ar fi așteptat acolo.

Răsufierea. Răsufierea unui ochi-luminoși nu se deosebea de a unui ochi-întunecați. Nu era mai dulce, nu era mai liberă.

Răsufliările regilor și ale sclavilor se amestecau, pentru a fi din nou respirate de oameni, iarăși și iarăși.

Kaladin se ridică și deschise ochii. În timpul mării furtuni, stătuse în bezna din cămăruța lui de lângă noua baracă a Podului Patru. Singur. Se apropie de ușă, apoi se opri. Își odihni degetele pe mantia pe care și-o agățase acolo, de un cârlig. În beznă, nu-i putea desluși nici albastrul-închis, nici glifa Kholin pe spate – sub forma sigiliului lui Dalinar.

Se părea că toate schimbările din viața lui fuseseră marcate de o furtună. Asta era una importantă. Împinse ușa și păși în lumină ca om liber.

Deocamdată fără mantie.

Podul Patru îl ovaționează când își făcu apariția. Așa cum le era obiceiul, oamenii ieșiseră să se bărbierească și să se spele în stropeală. Aproape că nu mai aștepta niciunul în șir, Pietroi îi răsese deja, rând pe rând. Masivul mâncător de carne își trecea briciul peste țeasta pleșuvă a lui Drehy fredonând încetișor. După ploaie, aerul mirosea a umezeală și vatra spălată de apa norilor era singura urmă a tocanei pe care o împărțiseră în seara dinainte.

În multe privințe, locul se deosebea prea puțin de lemnăria din care scăpaseră de curând oamenii lui. Lungi și dreptunghiulare, barăcile de piatră erau foarte asemănătoare – mai degrabă Animodelate decât construite cu truda mâinilor, păreau bușteni imenși, stâncoși. Însă acestea aveau pe margini, pentru sergenți, câteva încăperi mici, cu propriile uși către exterior. Fuseseră împodobite cu simbolurile plutoanelor care le locuiseră; oamenii lui Kaladin trebuiau să le ascundă pictându-le pe ale lor peste ele.

– Moash! strigă el. Cikatrice, Teft.

Cei trei alergară spre el, improșcând apa din băltoacele rămase după furtună. Purtau haine de podari: pantaloni simpli, până sub genunchi, și veste de piele peste piepturile goale. Cikatrice nu zăcea, putea să se miște, în ciuda rănii de la laba piciorului, dar

făcea eforturi vizibile ca să nu șchiopăteze.

Deocamdată, Kaladin nu-i ordonase să rămână în pat. Rana nu era prea gravă și avea nevoie de ajutorul lui.

– Vreau să ne uităm la ce-am primit, le spuse celor trei, îndepărtându-se de baracă în fruntea lor.

Construcția putea adăposti cincizeci de bărbați și șase sergenți. Și o flancau alte barăci, de ambele părți. Kaladin primise un cvartal întreg – douăzeci de clădiri – în care să-și adăpostească noul batalion, alcătuit din foști podari.

Douăzeci. Faptul că Dalinar găsisese cu ușurință pentru ei un cvartal de douăzeci de clădiri dezvăluia un adevăr cumplit: cât îl costase trădarea lui Sadeas. Mii de morți. Într-adevăr, condeierele lucrau în apropierea câtorva barăci, supraveghindu-i pe parshii care scoteau mormane de haine și de alte obiecte personale. Lucrurile morților.

Nu puține dintre acele femei aveau ochii roșii și fețele istovite. Din cauza lui Sadeas, în tabăra lui Dalinar erau mii de văduve noi și, probabil, tot atâția orfani. Dacă ar fi avut nevoie de un motiv în plus ca să-și urască fostul stăpân, Kaladin l-ar fi găsit acolo, în suferința femeilor ale căror soți se încrezuseră în acesta pe câmpul de luptă.

În ochii lui, nu exista păcat mai mare decât trădarea unui aliat în luptă. Poate cu o excepție, trădarea propriilor oameni, uciderea lor după ce și-au riscat viețile ca să te apere. Îl năpădi brusc furia când își aduse aminte de Amaram și de ceea ce făcuse. Semnul de sclav părea să-i ardă din nou fruntea.

Amaram și Sadeas. Doi oameni din viața lui care, la un moment dat, aveau să plătească pentru ceea ce-i făcuseră. Și era de preferat să dea o dobândă serioasă.

Continua să meargă alături de Teft, Moash și Cikatrice. Golite încet de lucrurile care le aparținuseră altora, barăcile erau totodată pline de podari. Semănau cu bărbații din echipa Podului Patru – purtau aceleași veste și aceiași pantaloni până sub genunchi. Dar, pe de altă parte, nu le-ar fi putut semăna mai puțin. Cu părul încâlcit și bărbile netunse de mai multe luni, își purtau ochii goi, care nu păreau să clipească suficient de des. Umeri gârboviți. Chipuri fără expresie.

Fiecare părea să fie singur, chiar și când era înconjurat de ceilalți.

– Țin minte sentimentul ăsta, spuse încet Cikatrice.

Bărbatul scund, vânos, avea trăsături tăioase și păr argintiu la tâmple, deși încă nu trecuse de treizeci și cinci de ani.

– N-aș vrea, dar mi-l amintesc.

– Și noi trebuie să facem din oamenii ăștia o armată? întrebă Moash.

– Lui Kaladin i-a reușit cu Podul Patru, nu? zise Teft îndreptând spre Moash un deget amenințător. O să-i mai reușească o dată.

– Să transformi câteva zeci de oameni e una, să faci același lucru cu câteva sute e altceva, răspunse Moash îndepărtând cu o lovitură de picior o creangă ruptă de marea furtună.

Înalt și masiv, Moash avea o cicatrice pe bărbie, dar nu și semnul sclaviei pe frunte. Mergea cu spatele drept și cu capul sus. Dacă n-ar fi avut ochii de un căprui-închis, ar fi putut trece drept ofițer.

Kaladin îi conduse pe toți trei de la o baracă la alta, făcând în grabă o numărătoare. Aproape o mie de oameni și, cu toate că le spusese cu o zi înainte că de-acum sunt liberi și că, dacă vor, se pot întoarce la vechile lor vieți, puțini păreau dornici să facă altceva în afară de a sta pur și simplu. Inițial, erau patruzeci de echipe de podari, dar mulți muriseră în timpul ultimului atac, iar câteva poduri avuseseră dinainte prea puțini oameni.

– O să-i împărțim în douăzeci de echipe a câte cincizeci de oameni, spuse Kaladin.

Deasupra lui, Syl coborî fluturând ca o panglică de lumină și se roti în jurul lui cu iuțeală. Ceilalți nu dădură niciun semn că ar fi zărit-o; probabil că pentru ei era invizibilă.

– Nu-i putem pregăti pe fiecare în parte, nu de la început. O să-i instruim pe cei mai dornici să învețe, apoi o să-i trimitem înapoi, să-și conducă și să-și antreneze grupurile.

– Presupun că-i o idee bună, zise Teft scărpinându-și bărbia.

Cel mai bătrân podar se număra printre puținii care-și păstraseră barba. Aproape toți ceilalți și-o răseseră în semn de mândrie, văzând în asta ceva care-i deosebea pe purtătorii Podului Patru de sclavii obișnuiți. Teft își îngrijea barba din același motiv. Acolo unde nu încărunțise, era de un castaniu-deschis și o purta scurtă, pătrată,

aproape ca a ardenților.

Moash se strâmbă, cu ochii la podari.

– Tu, Kaladin, presupui că unii vor fi „mai dornici”. Mie mi se par toți la fel de deznădăduiți.

– Unii vor mai găsi în ei putere să lupte, spuse Kaladin pe drumul de întoarcere către Podul Patru. Pentru început, cei care ni s-au alăturat așează lângă foc. Teft, o să am nevoie de tine ca să alegi alții. Organizează și unește echipele, apoi alege patruzeci de oameni – câte doi din fiecare echipă – pe care-i vom instrui primii. Tu o să conduci instrucția. Cei patruzeci ne vor fi folositori când ne vom strădui să scoatem soldați din ceilalți.

– Cred că pot face asta.

– Bun. O să-ți dau câțiva oameni să te ajute.

– Câțiva? Mi-ar prinde bine mai mulți, nu doar câțiva...

– Va trebui să te descurci cu câțiva, spuse Kaladin oprindu-se și întorcându-se către vest, către clădirile regelui de dincolo de zidul taberei. De cei mai mulți dintre noi va fi nevoie ca să-l ținem pe Dalinar Kholin în viață.

Moash și ceilalți se opriră lângă el. Kaladin își miji ochii și privi palatul. Cu siguranță nu părea destul de maiestuos ca să adăpostească un rege – acolo nu era decât piatră și iar piatră.

– Ești dispus să te încrezi în Dalinar? întrebă Moash.

– Și-a dat Crystalsabia în schimbul nostru, răspunse Kaladin.

– Ne-o datora, mârâi Cikatrice. I-am salvat viața, dar-ar furtuna!

– S-ar putea să nu fi fost decât un soi de bravadă, zise Moash încrucișându-și brațele. Jocuri politice. El și Sadeas au încercat să se îmbrobodească unul pe altul.

Syl coborî pe umărul lui Kaladin, luând înfățișarea unei femei tinere, într-o rochie de voal cu falduri bogate, de un albastru-alburiu. Își ținea mâinile încleștate și se uita în sus, către clădirile regelui, unde plecase Dalinar Kholin să-și desăvârșească planurile.

Îi dezvăluise lui Kaladin că avea să facă ceva care o să-i înfurie pe mulți.

„O să-i lipsesc de jocurile lor... ”

– Trebuie să-l ținem în viață, spuse Kaladin uitându-se din nou la ceilalți. Nu știi dacă am încredere în el, dar e singurul om de pe

Câmpiile astea care a dat vreodată dovadă de un strop de milă față de podari. Dacă moare, vreți să ghiciți cât o să dureze până când o să ne revândă moștenitorul său lui Sadeas?

Cikatrice pufni cu dispreț.

– Aș vrea să-l văd încercând s-o facă, când avem un Cavaler Radiant în frunte.

– Nu sunt Radiant.

– Bine, nu contează, spuse Cikatrice. Nu contează ce ești, oricum o să le fie greu să ne despartă de tine.

– Crezi că mă pot lupta cu toți, Cikatrice? Întrebă Kaladin privind fix în ochii bărbatului mai vârstnic. Cu zeci de Cristalpurători? Cu zeci de mii de soldați? Crezi că o poate face cineva de unul singur?

– Nu cineva, sublinie Cikatrice cu încăpățănare. Tu.

– Nu sunt zeu, Cikatrice. Nu pot respinge zece armate, zise Kaladin și se întoarse spre ceilalți doi. Ne-am hotărât să rămânem aici, pe Câmpiile Sfărâmate. De ce?

– La ce bun să fugim? Întrebă Teft ridicând din umeri. Chiar și ca oameni liberi, am sfârși tot acolo, pe dealuri, ca recruți într-o armată sau alta. Sau am muri de foame.

Moash aprobă din cap.

– Atâta vreme cât suntem liberi, locul ăsta e la fel de bun ca oricare altul.

– Dalinar Kholin înseamnă, pentru noi, cea mai bună speranță la o viață adevărată, spuse Kaladin. Suntem gărzi de corp, nu slugi silite să muncească. Oameni liberi, în ciuda semnelor de pe frunțile noastre. Nimeni altcineva n-o să ne mai ofere asta. Dacă vrem libertate, trebuie să-l ținem pe Dalinar Kholin în viață.

– Și Asasinul în Alb? Întrebă încet Cikatrice.

Auziseră de isprăvile asasinului care măcelărea regi și înalți prinți ai tuturor popoarelor din întreaga lume. Taberele de luptă zumzăiau de vești despre omoruri de când mesajele trimise prin distrestii începuseră să povestească despre ele. Împăratul din Azir mort. Jah Kevedul răvășit. Șase națiuni rămase fără conducător.

– Deja ne-a omorât regele, îi aminti Kaladin. Bătrânul Gavilar a fost prima victimă a asasinului. Trebuie să sperăm că aici și-a terminat treaba. Oricum ar fi, îl apărăm pe Dalinar. Cu orice preț.

Ceilalți, rînd pe rînd, îl aprobară din cap, deși fără tragere de inimă. Nu-i învinovăța. Nu ajunseseră departe încrezându-se în ochi-luminoși – până și Moash, care-l vorbise cândva de bine pe Dalinar, părea să nu-l mai aibă la inimă. Așa cum nu-l avea pe nici un alt ochi-luminoși.

De fapt, Kaladin era oarecum surprins de sine însuși, fiindcă se simțea atât de încrezător. Însă, dar-ar furtuna, lui Syl îi plăcea Dalinar. În ochii lui, asta avea greutate.

– Acum suntem slabi, spuse coborîndu-și vocea. Dar, dacă trecem o vreme de partea lui Kholin, apărându-l, o să fim plătiți generos. O să vă pot instrui – instrucție adevărată – ca soldați și ofițeri. În plus, o să-i putem învăța și pe ceilalți cum să mînuiască armele. De unii singuri, ca două duzini de foști podari, n-o să reușim. În schimb, imaginează-ți dacă vom fi o forță alcătuită din o mie de mercenari iscușiți, cu cel mai bun echipament din taberele de război. Dacă va fi să se întîmple cel mai rău dintre rele și vom fi nevoiți să părăsim tabăra, aș vrea s-o facem ca o oaste unită, puternică, imposibil de trecut cu vederea. Dați-mi un an cu mia asta de oameni și asta vom deveni.

– Ei, iată un plan care-mi place, încuviință Moash. O să-nvăț să mînuiesc sabia?

– Tot ochi-întunecați suntem, Moash.

– Tu nu, spuse Cikatrice. Ți-am văzut ochii în timp ce...

– Încetează! Kaladin răsuflă adânc. Gata! Să nu mai vorbim despre asta.

Cikatrice amuți.

– Vă numesc ofițeri, le spuse Kaladin. Pe voi trei, împreună cu Sigzil și Pietroi. Veți fi locotenenți.

– Locotenenți ochi-întunecați? se miră Cikatrice.

În companiile alcătuite doar din ochi-luminoși, gradul era de obicei echivalent cu cel de sergent.

– Dalinar m-a numit pe mine căpitan. Cel mai înalt rang la care a spus că îndrăznește să-l ridice pe un ochi-întunecați. Ei, pentru o mie de oameni ne trebuie o ierarhie de comandă completă, o s-avem nevoie de ceva între sergent și căpitan. Ceea ce înseamnă că trebuie să vă numesc pe voi cinci locotenenți. Cred că Dalinar o să

mi-o îngăduie. Dacă o să mai fie nevoie de încă un grad, vom numi maeștri-sergenți. Pietroi o să se ocupe de echipamente și de provizii pentru toți cei o mie de oameni. O să-l numesc pe Lopen adjunctul lui. Tu, Teft, o să te ocupi de instrucție. Sigzil o să ne fie condeier. E singurul care poate citi glifele. Moash și Cikatrice...

Se uită la cei doi bărbați. Unul scund, celălalt înalt, mergeau la fel, cu pași ușori, periculoși, cu sulița întotdeauna pe umăr. Nu se despărțeau de ea niciodată. Dintre toți oamenii Podului Patru pe care îi instruiseră, numai ei învățaseră din instinct. Erau ucigași.

Ca el însuși.

– Noi trei, le spuse, vom fi cu ochii în patru, veghind asupra lui Dalinar Kholin. Vreau ca unul dintre noi să-i fie gardă de corp ori de câte ori e cu putință. Unul dintre ceilalți doi îi va apăra fiii, dar nu mă înțelegeți greșit. Ghimpele Negru e cel pe care vom avea grijă să-l ținem în viață. Cu orice preț. E singura garanție a libertății noastre, a oamenilor de la Podul Patru.

Ceilalți dădură din cap.

– Bine, încheie Kaladin. Să mergem la ceilalți. E timpul ca toată lumea să vă vadă așa cum vă văd eu.

Cu învoirea tuturor, Hobber se așeză primul ca să i se facă tatuajul. Bărbatul cu strungăreață era unul dintre primii care crezuseră în Kaladin. Kaladin își aducea foarte bine aminte de ziua aceea; istovit după o podalergare, ar fi vrut pur și simplu să se întindă și să privească în gol. În schimb, preferase să-l salveze pe Hobber, în loc să-l lase să moară. În acea zi se salvase și pe sine însuși.

Restul echipei Podului Patru stătea în cort, în jurul lui Hobber, uitându-se în tăcere cum tatuatoarea lucra la fruntea lui cu mare grijă, acoperind cicatricea, semnul de sclav, cu glifele cerute de Kaladin. De durere, Hobber strângea din când în când din ochi, dar își păstra pe față un zâmbet.

Kaladin auzise că puteai acoperi o cicatrice cu un tatuaj și că

rezultatul putea fi unul care să arate foarte bine. Odată ce ajungea în piele cerneala tatuajului, glifele atrăgeau ochii și abia dacă-ți mai puteai da seama că sub ele era o cicatrice.

După ce termină, tatuatoarea îi întinse lui Hobber o oglindă. Podarul își pipăi fruntea șovăind. Pielea era roșie de la ace, dar tatuajul întunecat la culoare acoperea perfect semnul sclaviei.

– Ce scrie? întrebă încet Hobber, cu lacrimi în ochi.

– Libertate, răspunse Sigzil înaintea lui Kaladin. Glifa înseamnă libertate.

– Iar cele mai mici, de deasupra ei, adăugă Kaladin, spun la ce dată ai fost eliberat și cine te-a eliberat. Chiar dacă îți pierzi înscrisul de eliberare, oricine ar vrea să te întemnițeze, considerându-te fugar, poate obține cu ușurință dovada că nu ești. Le-o poate cere condeierilor lui Dalinar Kholin, care păstrează o copie a înscrisului tău.

Hobber dădu din cap.

– E bine, dar nu e de-ajuns. Adăugați și „Podul Patru”. Libertate, Podul Patru.

– Ca să spună că ai fost eliberat de la Podul Patru?

– Nu. N-am fost eliberat de la Podul Patru. Am fost eliberat mulțumită Podului Patru. Nu mi-aș vinde timpul petrecut acolo pentru nimic în lume.

Discuția părea nebunească. Podul Patru însemnase moarte – zeci de oameni fuseseră măcelăriți în timp ce alergau cu podul ăla blestemat. Chiar și după ce se hotărâse să-i salveze, Kaladin pierduse mult prea mulți oameni. Hobber ar fi fost nebun dacă n-ar fi profitat de orice prilej ca să evadeze.

Și totuși așteptă, cu încăpățânare, până când Kaladin desenă glifele potrivite și i le întinse tatuatoarei – o ochi-întunecați calmă și atât de voinică încât îți imaginai că ar fi putut ridica un pod de una singură. Se așeză pe scaunul ei și se apucă să adauge cele două glife pe fruntea lui Hobber, înghesuindu-le sub glifa „libertate”. În tot acest timp – pentru a doua oară –, îi explică fostului podar cum trebuia să-și protejeze tatuajul, care avea să-l doară mai multe zile.

El suportă noua tatuare cu un zâmbet pe față. Era nebunie curată, dar ceilalți dădeau aprobator din cap, strângându-l pe rând de braț.

Odată ce femeia termină cu el, Cikatrice se grăbi să se așeze, nerăbdător, cerând să fie tatuat exact la fel.

Kaladin se retrase cu un pas, își încrucișă brațele și clătină din cap. În afara cortului, lumea se foia prin piață, vânzând și cumpărând. Tabăra de război era un adevărat oraș, construit în adâncitura rotundă, ca un crater, a unei imense formațiuni stâncoase. Războiul prelungit de pe Câmpiile Sfărâmate atrăsese tot soiul de negustori, precum și meșteșugari, artiști, ba chiar și familii cu copii.

Moash stătea în apropiere, uitându-se la tatuatoare cu încordarea zugrăvită pe chip. Nu era singurul din echipă lipsit de semnul sclaviei. Nici Teft nu-l avea. Ajunseseră podari fără să fi fost făcuți sclavi mai întâi. Se întâmpla adesea în tabăra lui Sadeas, unde trimiterea la podalergare era pedeapsa primită pentru tot felul de greșeli.

– Dacă n-aveți semnul sclaviei, spuse Kaladin, cu voce sonoră, ca să fie auzit de toți, nu e nevoie de tatuaj. Sunteți oricum de-ai noștri.

– Ba da, zise Pietroi. Eu o să mi-l fac.

După ce se ridică Cikatrice, insistă să se așeze în locul lui, de unde plecă apoi cu tatuajul pe frunte, deși nu purtase semnul de sclav. Și toți ceilalți cărora le lipsea – printre ei numărându-se Beld și Teft – se așezară ca să li se tatueze fruntea.

Numai Moash nu se lăsă ispitit și preferă să-și facă tatuajul pe braț. Bun. Spre deosebire de cei mai mulți dintre ei, nu trebuia să umble afișând la vedere dovada că fusese cândva sclav.

Se ridică de pe scaun și altcineva îi luă locul. Un bărbat cu pielea roșie cu negru, ca piatra marmorată. Din echipa Podului Patru făceau parte tot soiul de oameni, însă Shen era cu totul aparte. Un parsh.

– Nu-l pot tatua, spuse artista. Nu e liber, e proprietate.

Kaladin deschise gura să protesteze, dar ceilalți i-o luară înainte.

– A fost eliberat, ca noi toți, spuse Teft.

– Face parte din echipă, sări și Hobber. Tatuează-l sau nu vezi nicio sferă, de la niciunul dintre noi.

Tăcu înroșindu-se și uitându-se la Kaladin, care avea să plătească pentru toți, cu sfere primite de la Dalinar Kholin.

Și alți podari protestară, așa că, în cele din urmă, tatuatoarea oftă și se dădu bătută. Își trase taburetul și începu să lucreze la fruntea lui Shen.

– Nici măcar n-o să-l puteți vedea, mormăi, deși pielea lui Sigzil era aproape tot atât de întunecată ca a parshului și tatuajul lui era ușor de observat.

La final, Shen se uită în oglindă, apoi se ridică. Aruncă o privire către Kaladin și dădu din cap. Nu vorbea mult, iar Kaladin nu știa niciodată ce ar fi trebuit să înțeleagă. De fapt, era foarte ușor să-l dai uitării pe Shen, care mergea de obicei, tăcut, în urma grupului de podari. Nevăzut. Așa cum erau adesea parshii.

Tatuatoarea terminase cu toți, în afară de Kaladin. El se așeză și închise ochii. Întepăturile acelor erau mai dureroase decât se așteptase.

Nu după mult timp, femeia începu să înjure pe șoptite. Kaladin deschise ochii în timp ce-i ștergea fruntea cu o cârpă.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă.

– Cerneala nu stă în piele! exclamă ea. N-am mai pomenit așa ceva. Cum îți șterg fruntea, cum iese cerneala! Tatuajul nu se întipărește.

Kaladin oftă, dându-și seama că prin vene îi clocotea un strop de Lumină de Furtună. Nici măcar nu observase că o absorbise, dar părea s-o rețină din ce în ce mai bine. În ultimele zile, umblând în toate părțile, o atrăsese adesea. Păstrarea Luminii de Furtună te ducea cu gândul la umplerea unui burduf cu vin – dacă turnai prea energic și nu-i puneai dop, lichidul țâșnea imediat afară, apoi continua să se scurgă prelingându-se lent. La fel se întâmpla cu Lumina.

O alungă răsuflând un norișor de fum strălucitor, pe care spera că tatuatoarea nu-l remarcase.

– Încearcă din nou, spuse el, în timp ce femeia ștergea cerneala respinsă.

De data asta, tatuajul prinse. Kaladin stătu tot timpul cu dinții încheștați, ca să poată suporta durerea, apoi își ridică privirea spre oglinda din mâna femeii. Chipul care se uita la el părea al unui străin. Proaspăt ras și îngrijit, cu părul dat peste cap pentru tatuaj,

cu semnele sclaviei acoperite și, pe moment, date uitării.

„Pot fi din nou omul ăsta?”, se întrebă ridicând mâna ca să-și atingă obrazul. „Omul ăsta a murit, nu-i așa?”

Syl îi coborî pe un umăr, apoi se uită în oglindă împreună cu el.

– Viață înaintea morții, Kaladin, șopti ea.

Fără să vrea, absorbi Lumină de Furtună. Doar o picătură, o mică fracțiune din valoarea unei sfere. I se scurse prin vene ca un val înfuriat, ca vânturile captive într-un spațiu îngust.

Tatuajul de pe frunte i se topi. Trupul lui respinse cerneala, care începu să i se scurgă pe față. Tatuatoarea înjură iar, înșfăcându-și cârpa.

Kaladin rămase cu imaginea glifelor care dispăreau. Libertatea se dizolvă și de sub ea reapărură cicatricile urâte ale captivității. Dominate de o glifă arsă cu fierul roșu.

„Shash.” Periculos.

Femeia îi șterse fața.

– Nu pricep care-i treaba. Credeam că acum o să țină. Am...

– E în ordine, o întrerupse Kaladin ridicându-se, luând cârpa ca să se șteargă mai bine și întorcându-se către ceilalți, către podarii deveniți oșteni. După cum se pare, cicatricile încă n-au terminat cu mine. O să încerc și altădată.

Aprobară cu toții din cap. Avea să le explice mai târziu ce se întâmplase; îi cunoșteau cu toții puterile.

– Să mergem, le spuse, aruncându-i tatuatoarei o pungă cu sfere și luându-și apoi suliița lăsată la intrarea cortului.

Ceilalți i se alăturară, cu suliițele pe umeri. Nu era nevoie să umble înarmați prin tabără, dar voia să se obișnuiască toți cu ideea că acum erau liberi să poarte arme.

Afară, piața era plină de lume și clocotea de viață. Pe timpul marii furtuni din timpul nopții, corturile fuseseră, firește, strânse și puse la adăpost, dar reapăruseră deja. Poate fiindcă se gândea la Shen, îi remarcă pe parshi. Dintr-o singură rotire grăbită a privirii, zări câteva zeci, ajutând la ridicarea ultimelor câteva corturi, cărând bagajele ochi-luminoșilor sau ajutând prăvăliașii să-și stivuiască mărfurile.

„Oare ce cred ei despre acest război de pe Câmpiile Sfărâmate?”, se întrebă. „Un război care încearcă să-i înfrângă și poate chiar să-i

subjuge pe singurii parshi liberi din lume?”

Ar fi vrut să poată primi răspunsuri de la Shen la asemenea întrebări. Dar se părea că de la parsh n-avea să capete niciodată altceva în afară de ridicări din umeri.

Kaladin își conduse oamenii prin piață, care părea un loc mult mai prietenos decât cel din tabăra lui Sadeas. Deși lumea se holba la podari, nimeni nu-i privea cu dispreț, iar la tarabele din apropiere mușteriii se tocmeau destul de vehement, dar nimeni nu zbiera. Chiar și vagabonzii și cerșetorii erau mai puțini.

„Pur și simplu asta vrei să crezi”, își spuse Kaladin. „Vrei să crezi că Dalinar e așa cum spun toți. Un ochi-luminoși de onoare din povești. Dar toată lumea spunea același lucru și despre Amaram.”

În drumul lor, treceau pe lângă soldați. Rămăseseră mult prea puțini. Oameni care fuseseră de gardă în tabără când ceilalți plecaseră la dezastruosul atac în timpul căruia Sadeas îl trădase pe Dalinar. Când întâlnește un grup care patrula prin piață, Kaladin văzu doi bărbați din frunte ridicându-și mâinile în față, cu încheieturile încrucișate.

Cum de învățaseră vechiul salut al Podului Patru, și încă atât de repede? Fusesse un simplu gest, nu un salut în toată puterea cuvântului, dar trecuseră dând din cap către el și către oamenii lui. Pentru Kaladin, mult mai calma stare a lucrurilor din piață căpătă brusc o altă explicație. Poate că nu era vorba doar de ordinea și de organizarea din armata lui Dalinar.

În aerul taberei lui de război plutea o groază tăcută. Pierduseră mii de oameni din pricina trădării lui Sadeas. Probabil că toată lumea de acolo cunoștea un bărbat care murise pe platouri. Și probabil că toată lumea se întreba dacă nu cumva conflictul dintre cei doi înalți prinți n-avea să capete proporții.

— E plăcut să fii privit ca un erou, nu-i așa? întrebă Sigzil, care mergea alături de Kaladin, cu ochii la un alt grup de soldați în trecere.

— Cât credeți c-o să dureze bunăvoința asta? întrebă Moash. Cât mai e până vor începe să ne urască?

— Ha! exclamă Pietroi și, mai înalt decât el, apăru în spatele lui Moash și-l prinse de umăr. Fără văicăreli azi! Te plângi prea des. Nu

mă face să-ți trag un șut. Nu-mi place să dau șuturi. Mă dor degetele.

– Să-mi tragi un șut? pufni Moash. Tu, care nici măcar nu vrei să porți suliiță?

– Suliițele nu sunt bune ca să le tragi una plângăcioșilor. Însă picioarele mari ale unui unkalaki – ca ale mele – pentru asta sunt făcute! Ha! E evident, nu?

Kaladin își scoase oamenii din piață și îi călăuzi către o clădire mare, dreptunghiulară, de lângă barăci. Era din piatră cioplită, nu Animmodelată, așa că arăta mult mai bine. Pe măsură ce soseau tot mai mulți zidari, astfel de construcții deveneau ceva tot mai obișnuit în taberele de război.

Animmodelarea era mai rapidă, dar mai scumpă și mai puțin adaptabilă. Kaladin nu știa mare lucru despre ea, în afară de faptul că un Animmodelator nu putea face orice. De aceea erau barăcile aproape identice.

Își conduse oamenii înăuntrul clădirii impunătoare, până la o tejghea unde un bărbat încărunțit, cu o burtă cât toate zilele, supraveghea câțiva parshi care stivuiau valuri de stofă albastră. Bărbatul era Rind, cel care gospodărea toate rezervele lui Dalinar și căruia Kaladin îi trimisese instrucțiuni cu o seară înainte. Era ochi-luminoși, dar se știa că e „zecar”, un rang care îl situa cu prea puțin deasupra ochi-întunecaților.

– Aaa! exclamă el cu o voce pițigăiată, nicidecum în armonie cu grosimea mijlocului său. Iată-vă, în sfârșit! Le-am scos pe toate pentru voi, căpitane. Pe toate cele care au rămas.

– Au rămas? Întrebă Moash.

– Uniformele Gărzii de Cobalt! Am comandat unele noi, dar astea sunt cele rămase în stoc, zise Rind și se întristă. Nu mă așteptam să fie atât de curând nevoie de atât de multe, înțelegeți.

Îl măsură pe Moash cu privirea de sus până jos, apoi îi întinse o uniformă și îi arătă o cabină în care putea să se schimbe.

Moash o luă.

– O să ne purtăm vestele de piele peste astea?

– Ha! exclamă Rind. Cele de care-ați legat atâtea oase încât arătați ca purtătorii de hârci din apus în zi de sărbătoare? Am auzit

de ele. Dar nu, Luminlordul Dalinar a spus că veți primi cu toții platoșe, coifuri de oțel și sulite noi. Și cămăși de zale pentru câmpul de luptă, dacă va fi nevoie.

– Deocamdată uniformele sunt de ajuns, spuse Kaladin.

– Cred c-o s-arăt ca un prost în asta, bodogăni Moash, dar se duse să se schimbe.

Rind împărți uniformele. Îi aruncă lui Shen o privire ciudată, dar îi întinse și lui o uniformă fără comentarii.

Oamenii se strânseseră grămadă, nerăbdători, vorbind între ei cu entuziasm în timp ce-și despătureau uniformele. Trecuse multă vreme de când nu mai purtasera nimic altceva decât vestele de podari sau acoperitoarele de șale ale sclavilor. Tăcură când Moash ieși din cabină.

Uniformele erau noi, croite într-un stil mai modern decât ceea ce purtase Kaladin în zilele petrecute în armată. Pantaloni albaștri bățoși și cizme negre, atât de bine lustruite încât străluceau. Cămașă albă, cu nasturi, doar cu gulerul și manșetele ieșite în afara vestonului, care trecea de talie, fiind încheiat cu nasturi până sub centură.

– Ei, așa soldat mai zic și eu! râse mai-marele magaziilor, încă mai crezi c-arăți ca un prost?

Îi făcu semn lui Moash să se uite în oglinda de pe perete.

Fostul podar își aranjă manșetele și, oricât ar fi părut de ciudat, roși. Kaladin rareori îl mai văzuse atât de tulburat.

– Nu, spuse Moash, nu mai cred.

Ceilalți se puseră nerăbdători în mișcare și începură să se schimbe. Unii intrară în cabinele de pe margini, dar cei mai mulți nu se sinchisiră s-o facă. Erau podari și sclavi. O bună parte din viață fuseseră plimbați în văzul lumii doar cu bucată de pânză în jurul șalelor sau nici măcar cu atât.

Teft își îmbracă uniforma înaintea tuturor, știind ce nasturi să-și încheie mai întâi.

– A trecut mult timp, spuse punându-și centura. Nu știu dacă merit să mai port așa ceva.

– Asta e ceea ce ești, Teft, spuse Kaladin. Nu te lăsa condus de sclavul din tine.

Teft mormăi, prinzându-și cuțitul de luptă la locul lui de pe centură.

– Și tu, fiule? Tu când o să recunoști că ești ceea ce ești?

– Am recunoscut.

– Ai recunoscut în fața noastră. Nu și dinaintea celorlalți.

– Nu începe din nou cu asta.

– Încep cu ce vreau, dar-ar furtuna! se răsti Teft.

Se înclină spre Kaladin, vorbindu-i cu glas scăzut:

– Cel puțin până când îmi dai un răspuns adevărat. Ești Undeunitor. Încă nu ești Radiant, dar o să fii după ce va răbufni totul. Ceilalți au dreptate când te îmboldesc. Ce-ar fi să te duci la acest Dalinar, să absorbi niște Lumină de Furtună și să-l faci să te recunoască drept un ochi-luminoși?

Kaladin se uită la oamenii lui, care, total nedumeriți, se străduiau să-și îmbrace uniforme, în timp ce Rind le explica, scos din răbdări, cum să-și încheie vestoanele.

– Teft, șopti Kaladin, ochi-luminoșii mi-au luat tot ce-am avut vreodată. Familia, fratele, prietenii. Mai mult decât îți poți imagina. Văd ce am și îmi iau.

Își ridică mâna și, fiindcă știa ce caută, desluși câteva șuvițe de lumină ieșindu-i din piele.

– Îmi vor lua și asta. Dacă vor afla ce pot face, mi-o vor lua.

– Pe suflarea lui Kelek, cum ar putea s-o facă?

– Habar n-am, Teft. Habar n-am, dar nu pot să nu intru în panică dacă mă gândesc la asta. Nu-i pot lăsa să mi-o ia – sau să mă lase fără voi. Să păstrăm tăcerea asupra puterilor mele. Să nu mai vorbim despre ele.

Teft mormăi nemulțumit. Ceilalți izbutiră în sfârșit să se îmbrace cum trebuia, deși Lopen – ciungul, cu mâneca lui goală întoarsă pe dos și trasă sub veston, ca să nu atârne – își puse degetul pe epolet.

– Ce-i asta?

– E emblema Gărzii de Cobalt, răspunse Kaladin. Garda de corp a lui Dalinar Kholin.

– Ția-s morți, gancho, zise Lopen. Noi nu suntem ei.

– Da, încuviință Cikatrice și, spre groaza lui Rând, își scoase

cuțitul și tăie epoletul. Noi suntem Podul Patru.

– Podul Patru v-a fost închisoare, protestă Kaladin.

– Nu contează, ripostă Cikatrice. Noi suntem Podul Patru.

Ceilalți încuviințară, tăindu-și la rândul lor epoletii și aruncându-i pe podea.

Teft dădu din cap și le urmă exemplul.

– O să-l apărăm pe Ghimpele Negru, dar n-o să înlocuim ceea ce a avut odată. Suntem alt grup, grupul nostru.

Kaladin își frecă fruntea, dar asta era ceea ce crease legându-i unii de alții, înlănțuindu-i temeinic pentru a da naștere unei unități.

– O să fac o emblemă din două glife și o să ți-o trimit, îi spuse lui Rind. Va trebui să ne dai epoletii noi.

Bărbatul gras oftă și adună epoletii de pe jos.

– Presupun c-așa o să fac. Aici e uniforma ta, căpitane. Un căpitan ochi-întunecați! Cine-ar fi crezut că e cu puțință? O să fi singurul din armată. Singurul care-a existat vreodată, din câte știi.

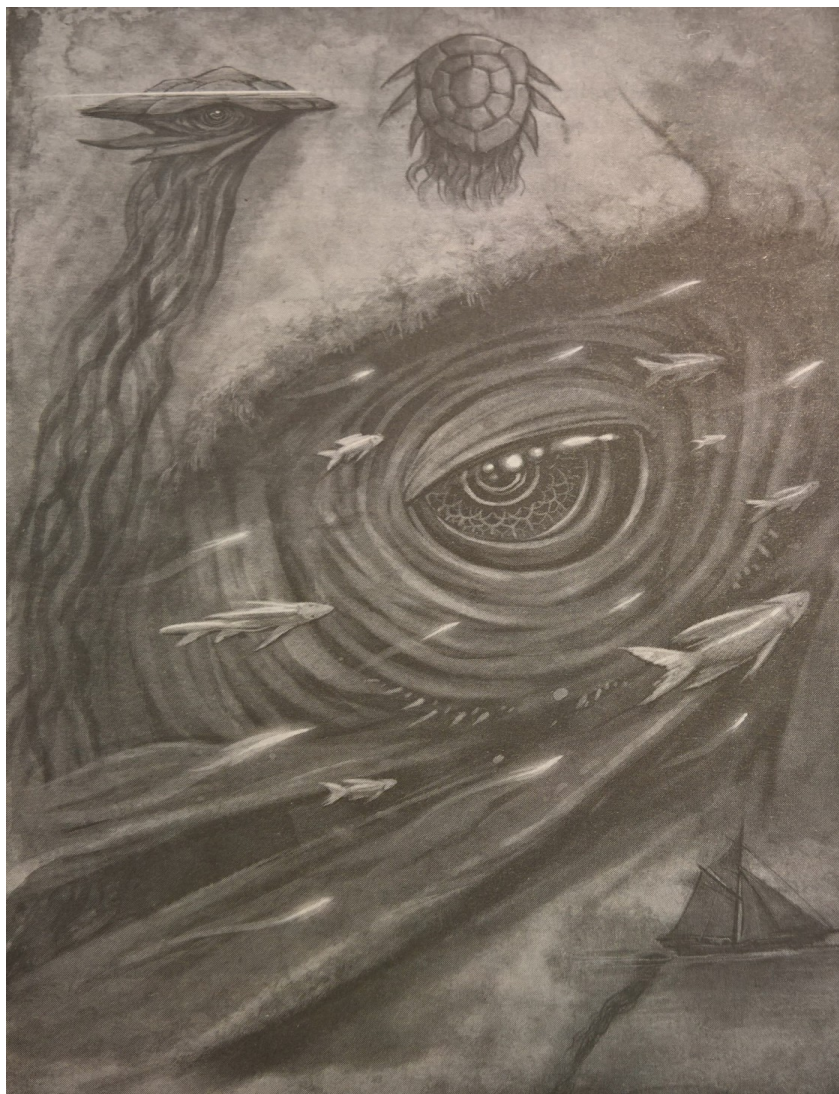
Nu părea să-l ofenseze. Kaladin nu știa mare lucru despre ochi-luminoșii de dahn mic, precum Rind, deși în taberele de război erau peste tot. În locul unde se născuse nu trăiau decât ochi-întunecați și familia lordului orașului – de un dahn aflat ceva mai sus de jumătatea ierarhiei. Abia după ce ajunsese în armata lui Amaram înțelesese că exista o întreagă paletă de ochi-luminoși, dintre care unii aveau slujbe obișnuite și își câștigau banii cu greu, la fel ca oamenii de rând.

Se apropie de ultimul pachet de haine de pe tehghea. Uniforma lui se deosebea de a celorlalți. Avea o vestă albastră și o haină albastră lungă, cu două rânduri de nasturi de argint și cu căptușeală albă. Se purta descheiată, în ciuda șirurilor lungi de nasturi de pe ambele părți.

Văzuse adesea astfel de uniforme. La ochi-luminoși.

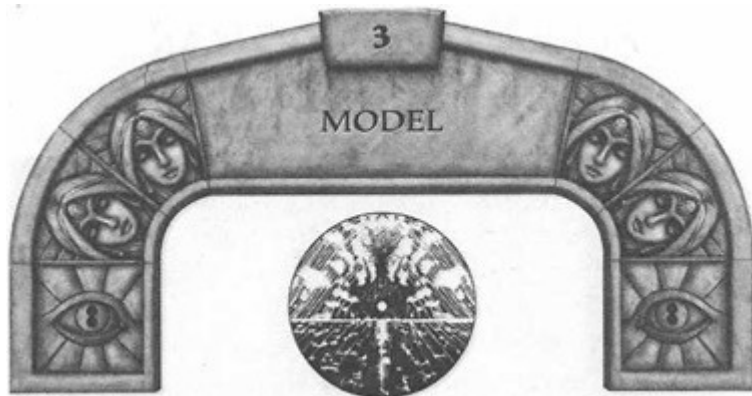
– Podul Patru, spuse tăindu-și însemnele Gărzii de Cobalt și punându-le pe tehghea, alături de celelalte.

**SCHIȚELE LUI SHALLAN:
SANTHID**

3

MODEL

Soldații raportau că sunt pândiți de la distanță de un număr înfricoșător de mare de iscoade parshendi. Am observat o nouă schemă de apropiere a lor de tabere pe timpul nopții, urmată de o retragere rapidă. Nu pot presupune decât că dușmanii noștri își pregătesc o strategie care să pună capăt războiului.

— Din jurnalul personal al lui Navani Kholin, Jeseses 1174

„Studiul vremurilor de dinainte de Hierocrație e frustrant de greu”, scria în carte. „Pe timpul guvernării Hierocrației, Biserica Vorină deținea un control aproape absolut asupra părții estice a Rosharului. Falsificările pe care le-a răspândit și le-a transmis apoi din generație în generație s-au întipărit în conștiința societății. Și, mult mai grav, s-au făcut copii modificate după textele antice, împăcând istoria cu dogma hierocratică.”

Îmbrăcată în cămașă de noapte, Shallan citea în cabina ei, la lumina unei cupe cu sfere. Fiind foarte îngustă; încăperea nu avea un hublou, ci doar o fereastră ca o crăpătură întinsă pe toată lungimea peretelui exterior, în partea lui de sus. Nu se auzea decât clipocitul apei izbite de coca vasului. Era una dintre nopțile în care

corabia n-avea în ce port să se adăpostească.

„În epoca aceea, Biserica îi privea cu suspiciune pe Cavalerii Radianți”, continua textul din carte. „Însă se bizuia pe autoritatea primită de vorinism de la Heralzi. Urmarea a fost o dicotomie pe durata căreia Mârșăviei și trădării cavalerilor li s-a dat o prea mare importanță. În același timp, erau omagiați cavalerii din vechime – cei care trăiseră alături de Heralzi în zilele umbrei.

Din acest motiv, e foarte dificil să se facă cercetări legate de Radianți și de locul numit Umbremar. Care sunt faptele? Ce a lăsat Biserica în scripte, când, greșit îndrumată, s-a străduit să șteargă din trecut tot ce părea contradicție, rescriindu-l astfel încât să se potrivească întocmai cu povestea ei preferată? Din acele vremuri au supraviețuit prea puține documente care să nu fi trecut prin mâini vorine pentru a fi copiate de pe pergamentele originale în codice moderne.”

Shallan se uită pe deasupra cărții. Lucrarea se număra printre primele publicate de Jasnah în calitate de erudită desăvârșită. Dar n-o îndemnase Shallan să o citească. Ba chiar șovăise când îi ceruse un exemplar și fusese nevoie să caute în adâncurile unuia dintre numeroasele cufere cu cărți pe care le adusese în cala vasului.

De ce i-o dăduse fără nicio tragere de inimă, când cartea vorbea exact despre lucrurile pe care le studia pupila ei? N-ar fi trebuit să i-o dea fără ezitare? Volumul...

Modelul reapăru.

Lui Shallan i se opri răsuflarea în gât când îl văzu în cabină, lângă patul îngust, chiar în stânga ei. Își îndreptă din nou privirea, cu mare grijă, către pagina pe care-o avea în față. Modelul era cel pe care-l mai văzuse și înainte, forma apărută pe blocul de desen.

De atunci îl tot zărise, cu coada ochiului, fie pe o fibră a lemnului, fie pe spatele cămășii de pânză a unui marinăr, fie în licărirea apei. Și dispăruse ori de câte ori se uitase drept spre el. Jasnah nu-i mai dezvăluise nimic în plus, se mulțumise doar să-i spună că modelul nu-i putea face niciun rău.

Shallan întoarse pagina și își domoli răsuflarea. Mai trăise ceva asemănător când în desene îi apăruseră, nepoftite, straniile creaturi

cu capete-simbol. Își lăsa privirea să alunece de pe pagină către perete – nu se uită direct spre model, ci către o margine a lui, ca și cum nu l-ar fi observat.

Da, era acolo. Reliefat, ca o broderie, complicat și de o simetrie tulburătoare. Liniile subțiri i se răsuceau și i se învârtteau prin el însuși, săltând cumva suprafața lemnului, ca un ornament de fier sub o față de masă foarte bine întinsă.

Era unul dintre acele lucruri. Un cap-simbol. Modelul era același cu al capetelor bizare. Își întoarse din nou privirea la pagină, dar nu începu să citească. Corabia se legănă și sferile luminoase din cupa lui Shallan se mișcă zornăind. Respiră adânc.

Apoi se uită drept la model.

Ciudățenia începu să pălească imediat, cu muchiile reliefate topindu-i-se. Dar Shallan avusese timp să-l vadă limpede, întipărindu-și o Amintire.

– Nu și de data asta, murmură în timp ce modelul dispărea. De data asta te-am prins.

Își aruncă imediat cartea și se grăbi să-și ia creionul cu cărbune și o foaie de hârtie. Se ghemui lângă lumină, cu părul roșu căzându-i răvășit în jurul umerilor.

Lucra cu îndârjire, posedată de o nevoie frenetică de a termina desenul. Degetele i se mișcau din propria lor voință, iar mâna interzisă, dezgolită, ținea blocul lângă lampa-cupă care împrósca hârtia cu țândări de lumină.

Azvârli creionul. Îi trebuia ceva mai ascuțit, care să tragă linii mai subțiri. Avea nevoie de cerneală. Creionul era minunat când voiai să înfățișezi nuanțele delicate ale vieții, dar ceea ce desena ea nu era viață. Era altceva, ceva ireal. Își scoase din rezerve o pană și o călimară, apoi se întoarse la desen, ca să redea liniile fine, încâlcite.

Desena fără să se gândească. Arta o mistuia și în jur i se iveau creațiospreni. În curând, pe măsuta de lângă patul ei se îngrămădeau zeci de siluete minuscule, la fel și pe podea, în apropierea locului unde îngenunchease. Își schimbau locul și se roteau, niciunul mai mare decât căușul unei linguri, căpătând forme pe care le întâlneră de curând. Shallan nu le dădea aproape nicio atenție, deși nu mai văzuse niciodată atât de mulți în același timp.

Își schimbau înfățișarea din ce în ce mai repede în vreme ce ea desena concentrată. Modelul părea imposibil de capturat pe hârtie. Repetițiile sale complicate erau forme răsucite la nesfârșit. Nu, o pană n-ar fi putut niciodată să-l redea fără cusur, dar Shallan era aproape de perfecțiune. Îl desenă spiralându-se dintr-un punct central, apoi refăcu fiecare ramură care pornea din centru, căci toate își aveau propriile vârtejuri de linii subțiri. Era ca un labirint menit să-și scoată prizonierii din minți.

După ce trase ultima linie, își dădu seama că răsufla greu, de parcă ar fi alergat îndelung. Clipi și văzu din nou creațiosprenii care o înconjurau – erau cu sutele. Zăboviră o vreme, înainte de a păli, dispărând unul câte unul. Shallan își puse pana alături de călimara pe care o lipise de masă cu ceară, ca să nu alunece când se clătina corabia. Luă foaia, așteptă să se usuce ultimele linii desenate cu cerneală și simți că-i izbutise ceva important, deși nu știa ce.

Când se uscă și ultima linie de cerneală, modelul se înalță în fața ei. Și dinspre hârtie auzi clar un oftat, parcă de ușurare.

Tresări, scăpând foaia, și se grăbi să se urce în pat. Spre deosebire de alte dăți, modelul nu se făcu nevăzut, deși părăsi hârtia, luând viață din desenul care îl copiasse, și trecu pe podea.

Shallan nu putea descrie în nici un altfel ceea ce vedea. Modelul se mută, cumva, de pe hârtie pe podeaua cabinei. Veni la piciorul patului ei, se înfășură în jurul lui, urcă și ajunse pe pătură. Nu semăna cu ceva care mergea pe sub pătură; o astfel de comparație ar fi fost o aproximație grosolană. Liniile erau prea precise pentru asta și nu se deformau. Ceva aflat sub pătură ar fi fost o umflătură informă, pe când aceea era clar conturată.

Modelul se apropia. Nu părea periculos, însă Shallan începu să tremure. Nu semăna cu capetele-simbol din desenele ei, dar era, cumva, același lucru. O versiune turtită, fără trup și membre. O reprezentare abstractă a uneia dintre cele două, aidoma cercului cu câteva linii în interior care reprezintă, pe hârtie, un chip omenesc.

Creaturile cu capete-simbol o înspăimântaseră, îi bântuiseră visele, o făcuseră să se teamă că-și pierde mințile. Prin urmare, când modelul se apropie, Shallan se ridică în grabă din pat și se îndepărtă cât de mult se putea în mica ei cabină. Apoi, cu inima

bătând să-i spargă pieptul, deschise ușa, cu gândul să meargă la Jasnah.

Dar o găsi pe prințesă chiar dincolo de prag, cu brațul întins către mânerul ușii. În palma ei stătea o siluetă mărunță, alcătuită din întunecime de cerneală modelată în forma unui bărbat într-un costum elegant, la modă, cu haină lungă. La vederea lui Shallan, se topi într-o umbră. Jasnah se uită la pupila ei, apoi către podeaua cabinei, la modelul care traversa scândurile.

– Pune ceva pe tine, copilă, spuse apoi. Avem multe de discutat.

– La început, sperasem că am putea avea același soi de spren, zise Jasnah, așezată pe un taburet din cabina lui Shallan.

Modelul rămăsese pe podea, între ea și Shallan, care stătea întinsă pe pat, îmbrăcată decent, cu un halat peste cămașa de noapte și cu o mănușă albă în mâna stângă.

– Dar, firește, ar fi fost prea simplu. Am bănuț încă din Kharbranth că facem parte din ordine diferite.

– Din ordine, Luminăție? întrebă Shallan, folosindu-se cu sfială de un creion ca să împungă modelul de pe podea.

Acesta tresări, sperios ca un animal înghiontit. Sălta suprafața podelei într-un mod care o fascina pe Shallan, cu toate că o parte din ea nu voia să aibă nimic de-a face cu nefireasca lui geometrie, care te făcea să amețești.

– Da, răspunse Jasnah.

Sprenul ca de cerneală care o însoțise nu reapăruse.

– Se spune că fiecare ordin se putea folosi de una sau două unde care se suprapuneau. Numim puterile lor Undeunire. Animmodelarea este una dintre aceste unde, și o avem în comun, deși ordinele noastre sunt diferite.

Shallan dădu din cap. Undeunire, Animmodelare. Erau talente ale Radianților Dispăruți, abilități – considerate simple legende – care fuseseră binecuvântarea sau blestemul lor, după cum susțineau unele sau altele dintre relatările pe care le citeai. Sau cel puțin asta

aflase din cărțile primite de la Jasnah de când erau pe mare.

– Eu nu mă număr printre Radianți, spuse.

– Bineînțeles că nu, încuviință prințesa, așa cum nu mă număr nici eu. Ca tot ce ține de traiul în societate, ordinele cavalerilor erau o născocire întrebuițată de oameni ca să poată defini și explica. Nu orice om care mânuiește o sulită e oștean și nu orice femeie care face pâine e brutar. Și, cu toate astea, armele sau coptul pâinii sunt însemnele unor anumite meserii.

– Cu alte cuvinte, ceea ce facem noi...

– Era cândva o trăsătură definitorie pentru cei primiți în rândurile Cavalerilor Radianți, completă Jasnah.

– Dar noi suntem femeii!

– Da, răspuse Jasnah încet. Sprenii nu se sinchisesc de prejudecățile societății omenești. E învigorător, nu crezi?

Shallan își luă ochii de la sprenul pe care-l înghiontea.

– Printre Cavalerii Radianți erau femeii?

– Într-un număr potrivit din punct de vedere statistic. Dar nu te teme c-o să te trezești în curând învățând o sabie, copilă. Arhetipul Radiantului pe câmpul de luptă e o exagerare. Din câte am citit – deși, din nefericire, scrierile ajunse până la noi nu sunt întotdeauna demne de încredere –, pentru fiecare Radiant dedicat luptei existau alți trei care își petreceau timpul ocupându-se de diplomație, de studiu sau ajutând societatea în alte moduri.

– A, da?

Oare asta o dezamăgea?

„Idioato.” O amintire ieși la suprafață nepoftită. O sabie argintie. Un model din lumină. Adevăruri cărora nu le putea face față. Le izgoni, strângând din ochi cu putere.

Zece bătăi de inimă.

– Am făcut cercetări legate de sprenii despre care mi-ai povestit. Creaturile cu capete-simbol.

Shallan răsuflă adânc și deschise ochii.

– Țasta e unul dintre ei, spuse arătând cu creionul către model, care se apropiase de cufărul ei și care se urca și cobora de acolo, ca un copil care sare pe canapea.

Nu părea amenințător, ci inocent, ba chiar jucăuș și aproape lipsit

de inteligență. Și ea se speriasse de așa ceva?

– Da, presupun că da, spuse Jasnah. Cei mai mulți spreni nu se manifestă aici la fel ca în Umbremar. Înainte i-ai desenat în forma lor de acolo.

– Țsta n-arată prea impresionant.

– De acord. Recunosc că sunt dezamăgită. Simt că, în privința asta, ne scapă ceva important, Shalan, și mă sâcâie. Cripticii au o reputație înspăimântătoare și, totuși, ăsta – primul pe care l-am văzut vreodată – pare...

Modelul se urcă pe perete, apoi alunecă, se urcă din nou și alunecă încă o dată.

– Prostovan?

– Poate că pur și simplu are nevoie de mai mult timp. Când m-am legat prima dată cu Fildeș...

Se întrerupse brusc.

– Poftim? întrebă Shalan.

– Îmi cer scuze. Nu-i place să vorbesc despre el. Îl neliniștește. Când Cavalerii Radianți și-au încălcat jurământul, sprenii au avut de suferit. Mulți au murit; nu mă îndoiesc de asta. Deși Fildeș nu vorbește despre așa ceva, deduc că semenii săi văd în fapta lui o trădare.

– Dar...

– Să lăsăm asta. Îmi pare rău.

– Bun. Ai pomenit de Criptici?

– Da, răspunse Jasnah scoțând din mâneca mâinii interzise o bucată de hârtie împăturită, cea pe care desenase Shalan capetele-simbol. Așa își spun ei, dar noi i-am numi, probabil, minciunospreni. Cuvântul nu le place. Oricum, Cripticii guvernează unul dintre cele mai mari orașe din Umbremar.

Gândește-te la ei ca la niște ochi-luminoși din Tărâmul Cunoașterii.

– Adică această creatură, zise Shalan, arătând cu o mișcare a capului modelul, care mergea în cerc în mijlocul cabinei, e un... soi de prinț în partea cealaltă?

– Cam așa ceva. Între ei și onoarepreni există un fel de conflict foarte complicat. Nu sunt în stare să dedic prea mult timp politicii

sprenilor. Acesta va fi însoțitorul tău, cel care, printre altele, îți va da puterea de a Animodela.

– Printre altele?

– Va trebui să le descoperi, zise Jasnah. Țin de natura sprenului. Ce ți-au dezvăluit cercetările tale?

Pentru Jasnah, totul părea să fie o punere la încercare a erudiției. Shallan își înăbuși un oftat. De asta rămăsese alături de prințesă în loc să se întoarcă acasă. Totuși, și-ar fi dorit ca uneori Jasnah să-i ofere răspunsurile în loc s-o pună să trudească din greu ca să le găsească singură.

– Alai susține că sprenii sunt fragmente din puterea creației. O mulțime de erudite pe care le-am citit sunt de acord.

– E o părere. Ce înseamnă?

Shallan se strădui să nu se lase distrasă de sprenul de pe podea.

– Există zece Unde – sau Forțe – care guvernează lumea. Graviția, Apăsarea, Preschimbarea. De așa ceva e vorba. Mi-ai spus că sprenii sunt frânturi din Tărâmul Cunoașterii care au căpătat cumva simțire datorită atenției pe care le-au acordat-o oamenii. Ei bine, mi se pare logic să fi fost ceva și înainte de asta. Ca... o pictură care a fost pânză înainte să i se dea viață.

– Viață? se miră Jasnah ridicând din sprânceană.

– Bineînțeles, răspunse Shallan.

Picturile trăiau. Nu așa ca un om sau ca un spren, dar... ei bine, cel puțin pentru ea, faptul era evident.

– Așadar, înainte de a căpăta viață, sprenii au fost ceva. Forță. Energie. Zen-fiică-Vath a desenat niște spreni minusculi pe care-i găsea uneori în apropierea obiectelor grele. Graviția spreni – fragmente din puterea sau forța care ne face să cădem. E logic să tragem concluzia că fiecare spren a fost mai înainte o forță. De fapt, sprenii se pot împărți în două grupuri mari. Cei atrași de sentimente și cei atrași de forțe cum sunt focul sau puterea vântului.

– Deci crezi în teoria lui Namar despre categorisirea sprenilor?

– Da.

– Perfect, spuse Jasnah. Ca și mine. După părerea mea personală, aceste grupuri de spreni – cei legați de sentimente și cei legați de forțele naturii – sunt izvorul din care au apărut primii „zei”

ai omenirii. Onoare, devenit Atotputernicul din vorinism, e o creație a oamenilor care-și doreau o reprezentare a sentimentelor omenești ideale, așa cum le vedeau în sprenii atrași de ele. Cultivare e o zeiță venerată în Apus ca întrupare a naturii și a sprenilor atrași de ea. Diverșii Pustiuspreni, cu lordul lor nevăzut – al cărui nume se schimbă în funcție de cultura despre care vorbim –, evocă un dușman sau pe cineva care ți se opune. Părintele Furtunii este, firește, un vlăstar straniu al acestui fapt și natura sa teoretică diferă în funcție de epoca vorinismului pe care o avem în vedere...

Vocea i se stinse. Shallan roși, dându-și seama că-și luase ochii de la Jasnah și începuse să deseneze pe pătură o glifă apărătoare de răul din cuvintele acesteia.

– N-a fost decât o abatere de la subiect, zise prințesa. Îmi cer iertare.

– Ești atât de sigură că nu e real, spuse Shallan. Atotputernicul.

– Nu există nimic care să-mi dovedească existența lui într-o mai mare măsură decât pe a Pasiunilor thayne, pe a lui Nu Ralik al lacstrăvezenilor sau pe a zeilor oricărei alte religii.

– Și Heralzii? Nu crezi c-au existat?

– Nu știu. În lumea asta sunt multe lucruri pe care nu le înțeleg. De pildă, există o vagă dovadă că atât Atotputernicul, cât și Părintele Furtunii sunt creaturi reale – pur și simplu niște spreni puternici, ca Veghetoarea Noptii.

– Atunci și el ar fi real.

– N-am pretins niciodată că nu e. N-am spus decât că nu-l accept ca zeu, că nu mă simt înclinată să-l venerez. Dar iarăși ne-am abătut de la subiect. Jasnah se ridică. Te scutesc de orice alt studiu. În următoarele câteva zile, trebuie să te concentrezi asupra unui singur lucru.

Arată către podea.

– Modelul? întrebă Shallan.

– După mai multe veacuri, ești prima și singura persoană care are șansa să intre în legătură cu un Criptic. Studiază-l și notează-ți în amănunt toate experiențele. Probabil că va fi prima ta scriere valoroasă și s-ar putea dovedi foarte importantă pentru viitorul nostru.

Shallan se uită la model, care se apropiase și se izbise de piciorul ei – îl simțise foarte vag iar acum continua să se izbească repetat.
– Minunat, spuse ea.

4
PĂSTRĂTORUL
SECRETTELOR

Următorul indiciu a apărut pe ziduri. Nu l-am nesocotit, dar nici n-am înțeles ce însemna cu adevărat.

– Din jurnalul lui Navani Kholin, Jeseses 1174

– Alerg prin apă, spuse Dalinar venindu-și în fire.

Se mișca, înainta în grabă.

Viziunea căpătă substanță în jurul lui. Își simți coapsele împrôșcate de apă caldă. Era încadrat de vreo doisprezece bărbați, înarmați cu ciocane și sulite, care alergau prin apa puțin adâncă. Își ridicau picioarele foarte sus la fiecare pas, cu tălpile înapoi și pulpele paralele cu suprafața apei, de parcă ar fi mărșăluit la paradă – numai că niciodată nu se făcuse vreo paradă într-o goană atât de nebună. Era clar că, alergând astfel, înaintau mai ușor prin apă. Încercă să imite umbletul lor straniu.

– Cred că sunt în Lacul Străveziu, spuse șoptit. Apă caldă, care nu trece de genunchi, și nici urmă de uscat nicăieri. Însă e în amurg, nu văd prea bine. Lumea aleargă împreună cu mine. Nu știu dacă

fugim către ceva sau de ceva. Dacă mă uit peste umăr, nu zăresc nimic. E clar că oamenii ăștia sunt soldați, deși uniformele lor sunt antice. Fuste de piele, coifuri și platoșe de bronz. Picioarele și brațele dezgolite.

Dalinar se uită în jos, la sine însuși.

– Și eu sunt îmbrăcat tot așa.

În Alethkar și Jah Kevect, o parte dintre înalții lorzi încă mai foloseau astfel de uniforme, așa că nu putea să se plaseze în timp cu exactitate. În prezent le întrebunțau comandantii tradiționaliști, oferindu-le o nouă viață din calcul, cu speranța că înfățișarea clasică putea să inspire luptătorii. Dar, în astfel de cazuri, se foloseau alături de echipamentul modern, din oțel – și așa ceva nu se vedea nicăieri.

Dalinar nu puneă întrebări. Descoperise că, luând parte la acțiunea din viziunile lui, afla mai multe decât dacă s-ar fi oprit și ar fi întreat.

Să alergi prin apă nu era ușor. Deși la început se aflase aproape în fruntea grupului, între timp rămăsese în urmă. Alergau către un soi de colină stâncoasă masivă, umbrită în acel ceas al amurgului. Poate că nu se afla în Lacul Străveziu. Acolo nu se găseau astfel de formațiuni stâncoase...

Dar nu era o colină de piatră. Era o fortăreață. Dalinar se opri și-și ridică privirea către construcția cu vârfuri ascuțite, arătând ca un castel înălțat chiar din apa nemișcată a lacului. Nu mai văzuse niciodată așa ceva. Piatră de un negru intens. Obsidian? Poate că locul fusese Animodelat.

– În fața noastră e o fortăreață, spuse continuând să înainteze. Probabil că acum nu mai există, altminteri ar fi faimoasă. Pare construită în întregime din obsidian. Flancurile ca niște aripioare de pește se înalță către turnuri ascuțite ca vârfurile de săgeți... Părinte al Furtunii! E măreață. Ne apropiem de un alt grup de oșteni care stau în apă, îndreptându-și protectori sulitele în toate direcțiile. Sunt vreo doisprezece; iar pe mine mă însoțesc cam tot atâția. Și... da, e cineva în mijlocul lor. Un Cristal Purtător. În armură strălucitoare.

Nu era un simplu Cristal Purtător. Un Radiant. Un cavaler într-o Cristalarmură splendidă, lucind într-un roșu aprins la îmbinări și în

anumite alte locuri. Așa arătau armurile în zilele umbrei. Viziunea lui era dintr-un timp de dinaintea Mârșăviei.

Ca orice altă Cristalarmură, și aceea își avea semnele distinctive. Cu fusta din zale, cu îmbinările netede, cu apărătoarele de braț prelungite înapoi... Furtuni, semăna cu armura lui Adolin, numai că era mai strâmtă în talie. O purta o femeie? Dalinar nu putea fi sigur, coiful avea viziera lăsată.

– Intrați în formație! porunci cavalerul la sosirea grupului lui Dalinar, care-și confirmă bănuiala.

Da, era o femeie.

El și ceilalți se așezară în cerc în jurul cavalerului, cu sulițele îndreptate în afară. Nu prea departe, prin apă mărșăluia un alt grup de oșteni, tot cu un cavaler în centru.

– De ce ne-ai chemat înapoi? întrebă unul dintre însoțitorii lui Dalinar.

– Caeb crede c-a văzut ceva, răspuse cavalerul. Fiți cu ochii-n patru. Să înaintăm cu prudență.

Grupul se îndepărtă de fortăreață mergând într-o direcție diferită de cea din care venise. Dalinar își ținea sulița îndreptată spre exterior și îi asudau tâmplele. Nu i se părea că era diferit de cum era el de obicei. Însă ceilalți îl vedeau ca pe unul al lor.

Încă nu știa mare lucru despre viziuni. Într-un fel sau altul, i le trimitea Atotputernicul. Însă Atotputernicul murise, după cum recunoscuse el însuși. Prin urmare, cum de era cu putință?

– Căutăm ceva, spuse Dalinar în șoaptă. Mai multe grupuri de cavaleri și soldați au fost trimise în noapte, să caute ceva care a fost zărit.

– Cum te simți, puștiule nou? îl întrebă un oștean de alături.

– Foarte bine, răspuse Dalinar. Sunt doar îngrijorat. Adică, de fapt, nu prea știu ce căutăm.

– Un spren care nu se poartă cum ar trebui, îl lămuri bărbatul. Deschide bine ochii. Odată ce i-a atins Sja-anat, sprenii se poartă bizar. Ia în seamă tot ce observi.

Dalinar dădu din cap, apoi repetă în șoaptă cuvintele celui alt, sperând că Navani îl poate auzi. El și grupul lui continuă să cerceteze locul pas cu pas, cu cavalerul-femeie din mijlocul lor

vorbind cu... nimeni? Părea să poarte o conversație, dar Dalinar nu vedea și nu auzea pe nimeni în afară de ea.

Își îndreptă atenția către ceea ce îl înconjura. Își dorise întotdeauna să vadă mijlocul Lacului Străveziu, dar nu i se ivise niciodată prilejul să ajungă cu mult dincolo de malurile lui. În timpul ultimei vizite la Azir nu-și găsisese timp pentru un ocol în direcția aceea. Azishii păruseră întotdeauna surprinși fiindcă voia să meargă într-un asemenea loc, deși ei pretindeau că „acolo nu e nimic”.

Dalinar purta niște pantofi strânși pe picioare, probabil ca nu cumva să se taie în ceva ascuns în apă. Fundul nu era complet plat, existau găuri și încrețituri pe care mai degrabă le simțea decât le vedea. Se pomeni privind peștii mărunți care săgetau apa, umbrele din ea și, alături, un chip.

Un chip.

Dalinar țipă, trăgându-se înapoi dintr-un salt, și arată cu sulița în jos.

– Acolo era o față! în apă!

– Un râuspren? întrebă cavalerul, venind lângă el.

– Semăna cu o umbră, răspunse Dalinar. Cu ochi roșii.

– Atunci e aici, zise cavalerul. Iscoada lui Sja-anat. Caeb, fugi la punctul de control. Voi, ceilalți, supravegheați locul. N-o să poată ajunge prea departe fără un purtător.

Femeia-cavaler își smulse ceva de la brâu, o punguță.

– Acolo! exclamă Dalinar, văzând un mic punct roșu în apă.

Plutea și se îndepărta, înotând ca un pește. Dalinar se repezi pe urmele lui, alergând cum învățase cu puțin înaintea. Totuși, la ce bun să urmărești un spren? Nu-i putea prinde. Cel puțin nu prin vreo metodă cunoscută de el.

Ceilalți alergau în spatele lui. Peștii se împrăștiară, speriați de apa pe care o împrôsca.

– Urmăresc un spren, zise Dalinar, din nou pe șoptite. Pe el îl vânez. Seamănă cu o față micuță – întunecată și neclară, cu ochi roșii. Înoată ca un pește. O clipă! A mai apărut unul. I se alătură. E mai mare, o siluetă întregă, de aproape un stângen. Un om care înoată, dar ca o umbră. E...

– Furtuni! strigă pe neașteptate femeia-cavaler. Și-a adus o

escortă!

Sprenul mai mare se răsuci, se afundă în apă și dispăru, pătrunzând în fundul stâncos. Dalinar se opri, neștiind dacă trebuia să continue urmărirea celui mic sau să rămână pe loc.

Ceilalți se răsuciră pe călcâie și o rupseră la fugă înapoi.

„Uh-oh...”

Dalinar se grăbi să se retragă când fundul stâncos al lacului începu să se zbuciume. Se împletici și căzu, împrôșcând apa. Era atât de limpede, încât putea să-i vadă fundul crăpându-se sub el, ca și cum ceva imens l-ar fi izbit de dedesubt.

– Vino! strigă unu! dintre oșteni, prinzându-l de braț.

Dalinar se simți tras în picioare, în vreme ce crăpăturile se lărgeau. Suprafața lacului, mai înainte liniștită, se învolbura și fremăta.

Pământul se cutremură, aproape trântindu-l din nou. În fața lui, mai mulți soldați căzură.

Se uită peste umăr la timp ca să vadă o stâncă ieșind din apă. Un braț enorm! Zvelt, mai lung de doi stânjeni, țâșni din lac, apoi coborî brusc, ca și cum ar fi vrut să se prindă zdravăn de fundul lacului. În apropiere se ivi un altul, cu cotul către cer, după care se înălțară amândouă, părând prinse de un trup care se împingea în sus.

Un corp uriaș se rupse de fundul pietros. De parcă ar fi fost îngropat în nisip și tocmai izbutea să iasă. Apa izvora din spatele plin de creste al creaturii, năpădit de fărâme de coajăde-piatră și de ciuperci submarine. Sprenul izbutise cumva să trezească la viață piatra însăși.

Când creatura se ridică și se răsuci, Dalinar îi zări ochii de un roșu incandescent, ca piatra topită, adânciți într-o față de piatră pe care se citea răutatea. Trupul era scheletic, cu brațe și picioare ciolănoase și cu degete ascuțite, terminate cu unghii de piatră.

– Clastotrăsnet! strigară oștenii. Ciocanele! Pregătiți ciocanele!

Femeia-cavaler se opri în fața monstrului care se ridica, înalt de vreo patru stânjeni și jumătate, șiroind de apă.

Din el începu să se reverse o lumină albă, liniștitoare. Îl duse pe Dalinar cu gândul la lumina sferelor. La Lumina de Furtună. Femeia își înălță Cristalsabia și atacă, înaintând prin apă cu o ușurință

nefirească. Poate datorită puterii armurii.

– Au fost zămisliți ca să vegheze, spuse o voce de alături.

Dalinar se uită la soldatul care-l ajutase mai devreme să se ridice, un selay cu fața prelungă, țeasta cheală și nasul lat. Întinse mâna și-l ajută la rândul lui să se salte în picioare.

Soldatul nu-i vorbise cu aceeași voce înainte, dar Dalinar o recunoscuse. Era cea pe care o auzea la sfârșitul celor mai multe dintre viziunile sale. Vocea Atotputernicului.

– Cavalerii Radianți, adăugă acesta, acum în picioare lângă Dalinar, cu ochii la femeia în armură care atacase creatura de coșmar. Au fost o soluție, o cale de echilibrare a balanței după Devastări. Zece ordine cavaleriești, fondate ca să-i ajute pe oameni mai întâi să lupte și apoi să reconstruiască.

Dalinar repetă totul, cuvânt cu cuvânt, străduindu-se să nu piardă niciunul, iar nu să le înțeleagă.

Atotputernicul se întoarse spre el.

– Am fost surprins când au apărut ordinele astea. Eu nu mi-am învățat Heraldii așa ceva. Sprenii au făcut să fie cu puțință – vrând să imite ceea ce le dădusem oamenilor. Va trebui să le fondezi din nou. Asta e misiunea ta. Unește-i. Creează o fortăreață care poate rezista în furtună. Ofensează-l pe Oroare, convinge-l că poate fi înfrânt și alege un luptător care să-l înfrunte. O să profite de prilejul ăsta în loc să riște să piardă iarăși, cum i s-a întâmplat atât de des. E cel mai bun sfat pe care ți-l pot da.

Dalinar termină de repetat cuvintele. Dincolo de el, lupta începea să se înverșuneze, apa era împrăștiată în toate părțile, piatra se mărunțea. Oștenii se apropiau purtând ciocane și, uimitor, străluceau și ei de Lumină de Furtună, deși ceva mai slab.

– Apariția cavalerilor te-a surprins, îi spuse Dalinar Atotputernicului. Și forța asta, dușmanul ăsta, a izbutit să te ucidă. N-ai fost niciodată zeu. Zeii știu totul. Zeii nu pot fi uciși. Așadar, cine erai?

Atotputernicul nu răspunse. Nu putea. Dalinar înțelesese că viziunile erau un soi de experiență dinainte hotărâtă, ca reprezentațiile artiștilor. Oamenii puteau să-i răspundă lui, așa cum pot actorii să improvizeze, într-o anumită măsură, însă

Atotputernicul n-o făcea niciodată.

– O să mă străduiesc din toate puterile, zise Dalinar. O să fondez din nou ordinele. O să-i pregătesc. Mi-ai spus multe lucruri, însă de unul mi-am dat eu singur seama. Dacă tu ai putut fi ucis, atunci celălalt, seamănul tău – dușmanul tău –, probabil poate să fie și el omorât.

Peste Dalinar se lăsă întunericul. Țipetele și răpăitul apei împrășcate se pierdură în depărtare. Oare faptele din viziunea lui se petrecuseră între două devastări sau în timpul uneia dintre ele? Viziunile nu-i dezvăluiau niciodată suficient de multe lucruri. Când se spulberă întunericul, se regăsi întins într-o cameră mică, de piatră, din tabăra lui de război.

Navani stătea îngenuncheată lângă el, cu planșeta de scris în față, cu pana în mișcare. Furtuni, era frumoasă! Matură, cu buzele vopsite în roșu, cu părul împletit într-o coadă scânteind de rubine, înfășurată în jurul capului. Într-o rochie roșie ca sângele. Se uită la el și zâmbi când observă că tocmai clipea, trezindu-se.

– A fost... începu el.

– Șșșt! îl opri ea, încă scriind. Ultima parte pare importantă.

Mai scrise câte clipe, apoi săltă pana de pe planșeta pe care o ținea prin materialul mânecii.

– Cred că nu mi-a scăpat nimic. E greu când schimbi limba.

– Am schimbat limba? se miră el.

– La sfârșit. Înainte vorbiseși în selay. Într-o formă antică a limbii, firește, dar avem scrieri în care e păstrată. Sper că traducătoarele mele vor putea da sens celor notate; în mintea mea, limba asta a cam ruginit. Ar trebui să vorbești mai rar când îmi spui ce vezi, dragul meu.

– În momentele alea, poate fi greu s-o fac, răspunse Dalinar ridicându-se.

Comparat cu ceea ce simțise în timpul viziunii, aerul din încăperea era rece. Ploaia răpăia pe obloanele închise, deși știa, din experiență, că, la încheierea viziunii, furtuna e pe terminate.

Simțindu-se secătuit, se îndreptă spre o banchetă de lângă perete și se așează. În cameră nu erau decât el și Navani; prefera să fie așa. Renarin și Adolin așteptau să se oprească furtuna, într-o altă

încăperea a locuinței lui Dalinar, sub ochii vigilenți ai lui Kaladin și ai podarilor săi deveniți gărzi de corp.

Poate ar fi trebuit să cheme mai multe erudite ca martore ale viziunilor sale; ar fi putut să-și noteze cu toatele cuvintele lui, comparându-le apoi, ca să ajungă la cea mai fidelă versiune. Furtuni! Îi era destul de greu să știe că o singură persoană îl privea într-o asemenea stare, delirând și zvârcolindu-se pe podea. Credea în viziunile lui, nu se îndoia nicidecum de adevărul lor, dar asta nu însemna că spectacolul nu era jenant.

Navani se așeză lângă el și-l îmbrățișă.

– A fost urât?

– În viziunea asta? Nu. Nu urât. Alergare, apoi luptă. Eu n-am luat parte. Viziunea s-a încheiat înainte de a fi nevoie de ajutorul meu.

– Atunci ce-i cu figura asta?

– Trebuie să fondez din nou ordinele Cavalerilor Radianți.

– Să le fondezi din nou... Dar cum? Ce înseamnă asta?

– Nu știu. Nu știu nimic; n-am decât indicii și amenințări neclare.

Se apropie o primejdie, asta e sigur. Trebuie s-o opresc.

Navani își puse mâna pe umărul lui. Se uită lung către cămin, unde focul trosnea molcom, împrăștiind în încăperea o lumină caldă. Era unul dintre puținele cămine care nu fuseseră modificate și care nu conțineau un fabrial dătător de căldură.

Dalinar prefera focul adevărat, dar nu i-o spunea lui Navani, care se străduia din greu să facă astfel de fabricale pentru toți.

– De ce tocmai tu? îl întrebă ea. De ce trebuie să faci tu asta?

– De ce se naște un om rege și altul cerșetor? întrebă Dalinar. Asta e mersul lumii.

– Așa ușor ți se pare?

– Nu e ușor, dar n-are rost să cer răspunsuri, zise Dalinar.

– Mai ales dacă Atotputernicul e mort...

Poate că n-ar fi trebuit să-i dezvăluie ei asta. Ideea era de ajuns ca să fie etichetat drept eretic, ca să-l părăsească toți ardentei și ca să-i ofere lui Sadeas o armă împotriva Tronului.

Dacă Atotputernicul era mort, pe cine venera Dalinar? În ce credea?

– Ar trebui să notăm amintirile din timpul viziunii, oftă Navani

desprinzându-se de el. Cât sunt proaspete.

Dalinar dădu din cap. Era important să existe o descriere potrivită cu transcripțiile. Începu să povestească tot ce văzuse, vorbind destul de răspicat, astfel încât ea să poată nota cuvânt cu cuvânt. Describe lacul, hainele bărbaților, fortăreața stranie din depărtare. Navani spuse că despre construcțiile imense din Lacul Străveziu existau istorisiri ale unor oameni care trăiseră acolo. Eruditele le considerau legende.

Dalinar se ridică și începu să umble de colo-colo prin încăpere când trecu la descrierea creaturii groaznice care se ridicase din lac.

– A lăsat o groapă pe fundul apei, explică el. Imaginează-ți că trasezi pe podea conturul unui trup, apoi îl vezi rupându-se de acolo. Și imaginează-ți ce avantaje practice are așa ceva. Un spren se mișcă repede și cu ușurință. Se poate strecura dincolo de liniile dușmanului, apoi se poate arăta ca să-i atace pe toți cei care sprijină armata din spatele frontului. Creatura aia de piatră trebuie să fie greu de înfrânt. Furtuni! Cristalsăbiile. Mă întreb dacă nu cumva cu așa ceva au fost menite să lupte.

Navani zâmbea în timp ce scria.

– Ce e? întrebă el oprindu-se locului.

– Ești soldat până-n măduva oaselor.

– Da. Și?

– E adorabil, răspunse ea, scriind ultimele cuvinte. Pe urmă ce s-a mai întâmplat?

– Atotputernicul mi-a vorbit.

Repetă monologul atât de fidel pe cât izbuti să și-l amintească, măsurând din nou încăperea cu pași lenți, odihnitori.

„Trebuie să dorm mai mult”, se gândi.

Nu mai era tânărul care, cu douăzeci de ani în urmă, putea să stea toată noaptea cu Gavilar, bându-și vinul în timp ce fratele lui făcea planuri, și să plece a doua zi la luptă plin de vigoare și tânjind să se ia cu cineva la întrecere.

Istorisirea odată încheiată, Navani se ridică și-și adună ustensilele pentru scris. Avea să le ducă eruditelor ei tot ce spusese el în fine, eruditelor lui, de care se folosea ea –, ca să le ceară să traducă notițele, găsind asemănarea cu ceea ce istorisise Dalinar în

alethi. Dar, firește, numai după ce avea să scoată părțile delicate, cum era moartea Atotputernicului.

Avea să caute și date istorice asemănătoare cu descrierile lui. Lui Navani îi plăcea să fie totul ordonat și clar. Pregătea o cronologie a viziunilor lui, încercând să le adune într-o singură istorisire.

– Încă ești hotărât să faci publică proclamația săptămâna asta? îl întrebă.

Dalinar dădu din cap. Înălților prinți le-o dezvăluise, în secret, cu o săptămână în urmă. Ar fi vrut să i se dea citire în tabere în aceeași zi, însă Navani îl convinsese că putea alege o cale mai înțeleaptă. Vestea se răspândea oricum, dar așa înălții prinți aveau timp să se pregătească.

– Proclamația o s-ajungă la urechile tuturor peste câteva zile. Înainte de a apuca înălții prinți să-l preseze prea mult pe Elhokar ca s-o retracteze.

Navani își țuguie buzele.

– Trebuie să se facă, spuse el.

– Se presupune c-ar trebui să-i unești.

– Înălții prinți sunt copii răsfățați. Ca să se schimbe e nevoie de măsuri extreme.

– Dacă destrami regatul, nu-l mai refacem niciodată.

– O să ne asigurăm că nu se destramă.

Ea îl măsură cu privirea de sus până jos, apoi zâmbi.

– Trebuie să recunosc că mi-e drag acest Dalinar mai încrezător în sine. Ei, și dacă aș putea împrumuta o parte din încrederea lui în ceea ce ne privește pe noi doi...

– Sunt foarte încrezător în ceea ce ne privește pe noi, spuse el trăgând-o mai aproape.

– Oare? Fiindcă drumul de la palatul imperial până la locuința ta și înapoi îmi irosește o groază de timp în fiecare zi. Gândește cât de convenabil ar fi dacă mi-aș muta lucrurile aici – în apartamentele tale, să zicem.

– Nu.

– Ești sigur că nu ne vor lăsa să ne căsătorim, Dalinar. Și atunci ce altceva am putea face? E vorba de moralitate? Ai spus tu însuși că Atotputernicul e mort.

– Ceva e fie corect, fie greșit, ripostă el cu înverșunare. N-are nicio legătură cu Atotputernicul.

– Un zeu, spuse Navani pe ton categoric, nu stă să se gândească dacă poruncile lui sunt corecte sau greșite.

– Ăăă... Da.

– Ai grijă, îl preveni ea. Vorbești ca Jasnah. Oricum, dacă Zeul e mort...

– Zeul nu e mort. Dacă Atotputernicul a murit, înseamnă că nu era Zeu, atâta tot.

Ea oftă, încă lângă el. Se ridică pe vârfuri și îl sărută, dar nu cu sfială. După părerea ei, sfiala era pentru timizi și pentru frivoli. Așa că îi dăruie un sărut încărcat de pasiune, apăsându-și gura peste a lui și împingându-i capul pe spate, dornică de mai mult. După retragerea ei, Dalinar descoperi că i se tăiaseră răsuflarea.

Navani îi zâmbi, se întoarse ca să-și ia lucrurile – el nu observase că le lăsase să-i cadă în timpul sărutului – și o porni către ușă.

– Îți dai seama că nu sunt o femeie răbdătoare. Sunt la fel de răsfățată ca înalții prinți; m-am obișnuit să capăt tot ce-mi doresc.

Dalinar pufni. Navani nu spusese adevărul. Putea să aibă răbdare. Când îi convenea. De fapt, voia să spună că, de data aceea, nu-i convenea să aștepte.

Navani deschise ușa și căpitanul Kaladin își strecură capul înăuntru, inspectând încăperea. Podarul era cu siguranță plin de zel.

– Escortează-o până acasă, soldat, zise Dalinar.

Kaladin salută. Navani se strecură pe lângă el și plecă fără să-și ia rămas-bun, închizând ușa și lăsându-l pe Dalinar din nou singur.

El oftă adânc, apoi se îndreptă spre scaun și se așeză lângă cămin, să se gândească.

Se trezi peste o vreme tresărind, cu focul stins. Furtuni! Acum ajunsese să-l fure somnul în miezul zilei? Dacă n-ar fi petrecut noaptea atât de mult timp răsucindu-se și zbuciumându-se, cu capul plin de griji și de poveri pe care n-ar fi trebuit să le poarte niciodată! Ce se-ntâmplase cu zilele simple? Cu mâna pe sabie, neavând niciun dubiu că Gavilar rezolvă toate problemele grele?

Se întinse și se ridică. Trebuia să vadă cum mergeau pregătirile pentru citirea proclamației regelui, apoi să se ocupe de noile gârzi...

Se opri. Pe peretele încăperii, mai multe semne albe, clare, alcătuiau glife. Înainte nu fuseseră acolo.

„Șaizeci și două de zile”, citi el. „Moartea urmează.”

La puțin timp după aceea, Dalinar stătea în picioare, cu spatele drept și cu mâinile încleștate la spate, ascultând-o pe Navani vorbind cu Rushu, una dintre eruditele Casei Kholin. Adolin era în apropiere, tot în picioare, cercetând o bucată de piatră albă care fusese găsită pe podea. Aparent fusese smulsă din șirul de pietre ornamentale care înconjurau ferestrele, ca să fie apoi folosită pentru scrierea glifelor.

„Spatele drept și capul sus”, își spuse Dalinar, „chiar dacă tot ce vrei e să te prăbușești pe scaunul ăla”. Un conducător nu se prăbușea. Un conducător ținea lucrurile sub control. Cu toate că el unul simțea că nu controlează nimic.

Mai ales în clipa aceea.

– A! exclamă Rushu – o ardentă tânără, cu gene lungi și buze ca niște bumbi. Uite ce linii șovăitoare! Nu i-a ieșit nici simetria. Cel care-a făcut asta nu e obișnuit să deseneze glife. Iar „moarte” e scris aproape greșit – seamănă mai mult cu „sfârâmat”. Iar înțelesul nu e limpede. „Moartea urmează”? Sau e „urmează moartea”? Sau „Șaizeci și Două de Zile de Moarte și Următoarele”? Glifele nu sunt clare.

– Mulțumește-te să faci o copie, Rushu, zise Navani. Și nu vorbi cu nimeni despre asta.

– Nici măcar cu tine? Întrebă tânăra în timp ce scria, aparent cu gândul în altă parte.

Navani oftă, apropiindu-se de Dalinar și de Adolin.

– E pricepută la ceea ce face, spuse cu voce scăzută, dar uneori e puțin cu capul în nori. Oricum, cunoaște tainele scrisului mai bine decât oricine. E unul dintre multele lucruri care îi stârnesc interesul.

Dalinar dădu din cap, stăpânindu-și temerile.

– De ce să fi făcut cineva una ca asta? Întrebă Adolin lăsând

piatra să cadă. E vreo amenințare neclară?

– Nu, răspuse Dalinar.

Navani îi întâlni privirea.

– Rushu, zise ea, lasă-ne puțin singuri.

Prima dată tânăra nu răspuse, dar se grăbi să iasă când i se ceru a doua oară. Când deschise ușa, îi văzură dincolo de ea pe oamenii din Podul Patru, conduși de căpitanul Kaladin, întunecat la față. El o escortase pe Navani la plecare, apoi se întorsese și găsisse inscripția – și trimisese imediat oameni să vadă dacă Navani era cumva în pericol și s-o aducă înapoi.

Era evident că se considera vinovat, crezând că în camera lui Dalinar se furișase cineva în timp ce dormea. Luminlordul îi făcu semn căpitanului să intre.

Kaladin se grăbi să se supună și, din fericire, nu observă cum își încordase Adolin fălcile la vederea lui. Dalinar se lupta cu un Cristalpurător parshendi când Kaladin și Adolin se înfruntau din cuvinte pe câmpul de bătălie, dar auzise vorbindu-se despre cearta lor. Fără îndoială că fiul lui nu fusese deloc încântat să afle că podarul ochi-întunecați fusese pus în fruntea Gărzii de Cobalt.

– Domnule, spuse Kaladin înaintând. Mi-e rușine. Sunt în serviciul tău de numai o săptămână și deja te-am dezamăgit.

– Ai făcut ce ți s-a ordonat, căpitane, zise Dalinar.

– Mi s-a ordonat să te feresc de pericole, domnule, răspuse Kaladin, cu furia clocotindu-i în glas. Ar fi trebuit să pun străjeri la fiecare ușă a apartamentelor tale, nu doar la intrare.

– Pe viitor vom fi cu toții mai vigilenți, căpitane, spuse Dalinar. Cel dinaintea ta pune străjeri la fel ca tine și întotdeauna a fost de ajuns.

– Înainte erau alte vremuri, domnule, ripostă Kaladin, cercetând încăperea din priviri și mijindu-și apoi ochii.

Și-i opri asupra ferestrei, prea îngustă ca să se poată strecura cineva prin ea.

– Aș vrea să știu cum a intrat. Străjile n-au auzit nimic. Dalinar se uită atent la tânărul soldat, plin de cicatrice și posomorât.

„De ce am atâta încredere în omul ăsta?”, se întrebă.

Nu putea găsi răspunsul exact, dar, de-a lungul anilor, învățase să

se bizuie pe instinctele lui de soldat și de general. Ceva din interiorul lui îl îndemna să se încreadă în Kaladin, și el își asculta intuiția.

– N-are prea mare importanță, spuse.

Kaladin îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Nu-ți face prea multe griji în privința felului în care a ajuns cineva să-mi mângălească peretele, continuă Dalinar. Fii doar mai vigilent pe viitor. Poți pleca.

Dădu din cap către Kaladin, care ieși fără tragere de inimă, închizând ușa în urma lui.

Adolin se apropie. Tânărul cu păr zbârlit era tot atât de înalt ca Dalinar. Uneori îi venea greu să-și aducă aminte asta. Nu părea să fi trecut prea mult timp de când Adolin era un băiețel înflăcărat, cu o sabie de lemn.

– Ai spus că te-ai trezit cu inscripția asta aici, zise Navani. Și că nici n-ai văzut pe nimeni intrând, nici n-ai auzit pe nimeni desenând glifele.

Dalinar dădu din cap.

– Atunci de ce am brusc senzația clară că știi ce caută aici?

– Nu sunt sigur cine a făcut-o, dar știu ce înseamnă.

– Ce? întrebă Navani.

– Că ne-a mai rămas puțin timp, răspuse el. Faceți cunoscută proclamația, apoi mergeți la înalții prinți și pregătiți-mi o întâlnire cu ei. Vor fi dornici să stăm de vorbă.

„Vine Furtuna Eternă.”

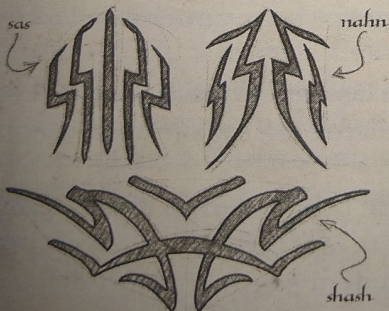
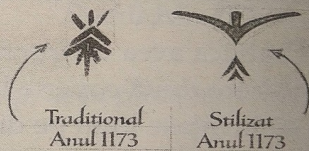
Șaizeci și două de zile. Prea puțin timp.

Dar, după toate aparențele, numai atât avea.

TATUAJELE PODULUI PATRU

A trebuit să mă iut câteva ore la podari
 pentru a desena glifele prostesti de pe
 frunțile lor, ca să le poți avea, prietene.
 - Nazh

Semnele de pe fruntea lui Kaladin

Emblema de pe uniforme Podului 4

5 IDEALURI

Semnul de pe perete prevestea un pericol mai înfricoșător decât puținul timp rămas până la ivirea lui. Prezicerea viitorului e una dintre puterile Pustiitorilor.

– Din jurnalul lui Navani Kholin, Jeseses 1174

– ... Asupra izbânzii noastre și, în cele din urmă, asupra răzbunării.

Crainica avea un înscris care conținea cuvintele regelui, legat între două coperte îmbrăcate în pânză, dar se cunoștea că învățase totul pe dinafară. Nu era de mirare. Numai Kaladin o pusese să repete proclamația de trei ori.

– Încă o dată, îi ceru, așezat pe bolovanul lui, în fața vetrei Podului Patru.

Mulți oameni din grup își lăsaseră jos castroanele cu micul dejun și amuțiseră. În apropierea lor, Sigzil repeta cuvintele pentru sine, memorându-le.

Crainica oftă. Era o femeie ochi-luminoși tânără, grasuță, brunetă, cu șuvițe de păr roșu, fapt care dezvăluia că, printre înaintașii ei, se

numărau vedeni sau mâncători de coarne. Probabil că zeci de alte femei ca ea umblau prin tabăra de război, citind și, uneori, explicând cuvintele lui Dalinar. Ridică din nou coperta.

„În orice alt batalion” se gândi Kaladin, în treacăt, „comandantul are un rang destul de înalt ca să fie mai presus decât ea”.

– Sub autoritatea regelui, citi ea, Dalinar Kholin, Înalt Prinț al Războiului, ordonă prin aceasta o schimbare a modului de adunare și împărțire a inimilor-nestemată de pe Câmpiile Sfărâmate. De acum înainte, fiecare inimă-nestemată va fi luată de pe platou de câte doi înalți prinți care vor lupta împreună. Prada va deveni proprietatea regelui și Maiestatea Sa va hotărî cât i se cuvine fiecăreia dintre cele două părți – ținând cont de eficiența acestora și de sânguința cu care i se supun. Se va stabili dinainte ce înalți prinți și ce armate răspund de adunarea inimilor-nestemată și în ce ordine. Perechile nu vor fi întotdeauna aceleași și vor fi alese luându-se în considerare potrivirea strategiilor. Sperăm că, în virtutea Legilor Războinicilor, care ne sunt tuturor aproape de suflet, bărbații și femeile din armatele noastre vor primi cu bucurie această reînnoită concentrare asupra izbânzii noastre și, în cele din urmă, asupra răzbunării.

Crainica trânti coperta cu zgomot, se uită la Kaladin și ridică dintr-o sprânceană lungă și neagră, pe care el nu se îndoia că și-o sulemenise.

– Mulțumesc, spuse el.

Femeia îi răspunse dând din cap, apoi plecă spre batalionul următor.

Kaladin se ridică în picioare.

– Ei, asta e furtuna pe care-o așteptam.

Oamenii dădură din cap. Celor de la Podul Patru le pierise cheful de vorbă după strania pătrundere în apartamentele lui Dalinar, petrecută cu o zi înainte. Kaladin se simțea ca un prost. Însă Dalinar părea să nu se sinchisească deloc de cele întâmplăte. Știa mai multe decât îi spunea lui Kaladin.

„Cum o să-mi fac treaba dacă n-am toate informațiile de care e nevoie?”

Își primise postul de numai două săptămâni și politica și intrigile

ochi-luminoșilor îl prinseseră deja pe picior greșit.

– Înalților prinți n-o să le placă deloc proclamația asta, zise Leyten, de lângă vatră, unde se ocupa de curelele platoșei lui Beld, primită de la magazie cu cataramele răsucite. Pentru ei, totul se bizuie pe aceste inimi-nestemată. Azi, vântul o s-aducă nemulțumiri din belșug.

– Ha! făcu Pietroi, punându-i o lingură de sos lui Lopen, care venise să ceară încă o porție. Nemulțumiri? Azi, asta o să-nsemne revolte. Ați auzit c-a pomenit de Legile Războinicilor? I-a insultat pe ceilalți, despre care știm că nu-și respectă jurămintele.

Zâmbea, părând amuzat de furia înalților prinți – ba chiar și de revolta lor.

– Moash, Drehy, Mart și Eth, veniți cu mine, spuse Kaladin. Mergem să înlocuim echipa lui Cikatrice. Teft, la tine cum merg lucrurile?

– Încet. Flăcăii ăștia din echipele celorlalte poduri... mai au de bătut un drum lung. Avem nevoie de ceva în plus, Kal. De ceva care să-i însuflețească.

– O să văd ce e de făcut, răspuse Kaladin. Deocamdată, o să încercăm cu mâncare. Pietroi, în momentul ăsta n-avem decât cinci ofițeri, așa că poți lua ultima cameră din exterior și s-o folosești ca magazie. Kholin ne-a dat drept de rechiziție din rezervele lui. Umple-o.

– S-o umplu? întrebă Pietroi, zâmbind cu gura până la urechi. Cât de mult?

– Foarte mult. De luni de zile mâncăm supă și tocană din grâne Animmodelate. Luna viitoare, la Podul Patru se mănâncă regește.

– Dar fără carapace, zise Mart, arătând cu degetul spre Pietroi în timp ce-și lua sulița și-și punea vestonul. Dacă poți găti ce vrei, nu-nseamnă că trebuie să mâncăm vreo idioțenie.

– Câmpeni înnebuniți de prea mult aer, răspuse Pietroi. Nu vreți să fiți puternici?

– Vreau să-mi păstrez dinții, mulțumesc, ripostă Mart. Mâncător de coarne țicnit.

– O să fac două feluri de mâncare, spuse Pietroi ducându-și mâna la piept, ca și cum ar fi vrut să salute. Unul pentru oameni

curajoși și unul pentru proști. O să poți alege.

– O să pregătești oșpețe, Pietroi, zise Kaladin. Va trebui să pregătești bucătari și pentru celelalte barăci. Chiar dacă acum, când i-au rămas mai puțini oșteni, Dalinar are bucătari în plus, vreau ca podarii să-nvețe să se descurce singuri. Lopen, îi însărcinez pe Dabbid și Shen să te-ajute și împreună să-l ajutați pe Pietroi. Trebuie să-i transformăm pe acești o mie de oameni în soldați. Începem la fel cum am făcut-o cu voi toți – le umplem burțile.

– Se va rezolva, râse Pietroi, bătându-l pe Shen pe umăr când parshul se apropie pentru a doua porție.

Începuse de curând să ceară și-o a doua porție și părea să fie mai puțin retras decât înainte.

– N-o să pun niciodată balegă în ea! adăugă Pietroi.

Ceilalți chicotiră. Faptul că punea balegă în mâncare îl adusese pe Pietroi în rândul podarilor. Când Kaladin o porni către palatul regelui – Dalinar avea în ziua aceea o întâlnire importantă cu regele –, Sigzil i se alătură.

– O clipă din timpul tău, domnule, spuse el.

– Bineînțeles.

– Mi-ai făgăduit că o să am prilejul să-ți mășor... puterile speciale.

– Ți-am făgăduit? Nu-mi amintesc să fi făgăduit.

– Ai mormăit.

– Am... mormăit?

– Când ți-am vorbit despre măsurători. Ai lăsat impresia că ideea ți se pare bună și i-ai spus lui Cikatrice că te-ar putea ajuta să-ți înțelegi puterile.

– Presupun că așa am făcut.

– Trebuie să știm exact ce poți face, domnule, până unde merg puterile tale, cât timp rămâne în tine Lumina de Furtună. Ești de acord că o înțelegere lipsită de dubii a limitelor tale ar fi de mare preț pentru noi?

– Da, răspunse Kaladin fără tragere de inimă.

– Minunat. Atunci...

– Dă-mi câteva zile. Pregătește un loc unde să nu ne vadă nimeni. Pe urmă... da, bine. O să te las să-mi mășori puterile.

– Minunat. O să nascocesc câteva experimente.

Sigzil se opri și îi lăsă pe ceilalți să se îndepărteze.

Kaladin își sprijini sulita pe umăr și își lăsă mâna să se destindă. Se trezea adesea strângându-și arma prea tare, cu încheieturile degetelor albindu-i-se. Ca și cum o parte din el încă n-ar fi crezut că acum o putea purta în văzul lumii și s-ar fi temut să nu-i fie luată iarăși.

Syl coborî după plimbarea ei zilnică în jurul taberei pe aripile vânturilor dimineții. I se opri pe umăr, unde se așeză, părând cufundată în gânduri.

Tabăra de război a lui Dalinar era un loc bine organizat. Soldații nu lânzeau niciodată. Aveau întotdeauna o ocupație. Făceau instrucție, aduceau mâncare, cărau diverse lucruri, patrulau. Deși armata se împuținase, în drumul lor spre porți, Kaladin și oamenii lui trecură pe lângă trei patrule. Cu trei mai multe decât văzuse vreodată în tabăra lui Sadeas.

În minte îi reveniră locurile goale. Nu era nevoie să se preschimbe morții în Pustiitori ca să bântuie tabăra; barăcile rămase nelocuite erau de-ajuns. Trecu pe lângă o femeie care stătea pe pământ, în fața uneia dintre ele, privind cerul cu ochi goi și strângând în brațe un pachet cu haine bărbățești. Lângă ea erau doi copii mici. Prea tăcuți. Copiii n-ar trebui să fie niciodată tăcuți.

Grupurile de barăci alcătuiau un inel imens, iar centrul acestuia era cea mai populată zonă a taberei – locul unde agitația era în toi și unde se aflau locuința lui Dalinar și cele ale diverșilor luminlorzi și generali. Reședința lui Dalinar era un buncăr de piatră, ca o movilă pe care fluturau steaguri și în jurul căreia se foiau grăbite condeiere cu brațele pline de catastife. Alături, mai mulți ofițeri instalaseră, pentru recrutare, corturi în fața cărora se formase un șir lung de bărbați dornici să devină oșteni. Unii erau mercenari veniți pe Câmpiile Sfărâmate să caute de lucru. Li se alăturaseră brutari sau alte soiuri de meseriași care auziseră că, după dezastru, era nevoie de soldați.

– Tu de ce n-ai râs? întrebă Syl, cercetând din priviri șirul când îl ocoli Kaladin, în drum spre porți.

– Nu înțeleg, spuse el. Ai văzut ceva amuzant pe care nu l-am

observat eu?

– Mă întrebam de ce n-ai râs mai devreme. Când au râs Pietroi și ceilalți. Atunci n-ai râs. Ai râs în săptămânile când ți-a fost greu și știu că te-ai silit să râzi. M-am gândit că, poate, odată ce lucrurile merg mai bine...

– Acum am un întreg batalion de podari cărora trebuie să le port de grijă, răspuse Kaladin privind drept înainte. Și un Înalt Prinț pe care trebuie să-l țin în viață. Și mă aflu în mijlocul unei tabere de război pline de văduve. Cred că nu-mi arde de râs.

– Dar lucrurile merg mai bine, insistă ea. Pentru tine și pentru oamenii tăi. Gândește-te ce ai făcut, ce ți-a reușit.

O zi întreagă petrecută pe un platou, ucigând. O contopire perfectă cu propria lui armă și cu furtunile. Și astfel ucisese. Ucisese ca să apere un ochi-luminoși.

„El e altfel”, se gândi Kaladin.

Așa se spunea întotdeauna.

– Pur și simplu cred că aștept, spuse apoi.

– Ce?

– Tunetul, răspuse el cu voce slabă. Urmează întotdeauna după fulger. Uneori se lasă așteptat, dar în cele din urmă vine.

– Nu...

Syl se înalță brusc în fața lui și rămase în aer, mergând cu spatele pe măsură ce înainta el. Nu zbura – nu avea aripi – și nici nu plutea. Stătea pur și simplu acolo, pe nimic, mișcându-se odată cu el. Părea să nu țină cont de legile firești ale naturii.

Îl privi lăsându-și capul într-o parte.

– Nu pricep ce vrei să spui. Fir-ar să fie! Credeam că înțeleg totul. Furtuni? Fulger?

– Știi cum a fost când, deși m-ai încurajat să lupt, te-a durut totuși ori de câte ori am ucis?

– Da.

– E ceva asemănător, zise el încet.

Se uită într-o parte. Strângea din nou sulița prea tare.

Cu mâinile pe șolduri, Syl îl privea, așteptând să mai spună ceva.

– O să se-ntâmple ceva rău, adăugă Kaladin. Lucrurile nu pot continua să meargă bine pentru mine. În viață nu e așa. Ar putea

avea legătură cu glifele găsite ieri pe peretele lui Dalinar. Păreau o numărătoare inversă.

Ea dădu din cap.

– Ai mai văzut vreodată ceva asemănător?

– Îmi amintesc... ceva, șopti Syl. Ceva rău. Să vezi ceea ce urmează să se petreacă – asta nu ține de Onoare, Kaladin. E altceva. Ceva primejdios.

Minunat.

Fiindcă el nu mai spuse nimic, ea oftă și se înălță, devenind panglică de lumină. Continuă să-l urmărească de acolo, de sus, lăsându-se purtată de palele de vânt.

„A zis că e un onoare spre”, se gândi Kaladin. „De ce continuă să se joace în vânt?”

Trebuia s-o întrebe, presupunând că ea avea să-i răspundă. Presupunând că știa răspunsul.

Torul Sadeas își împreună mâinile, cu coatele sprijinite pe frumoasa lucrătură a tăbliei mesei de piatră și cu ochii la Cristalsabia înfiptă în mijlocul ei. Îi reflecta fața.

Fir-ar să fie. Când îmbătrânise? Se văzu ca bărbat tânăr, de douăzeci de ani. Acum avea cincizeci. Cincizeci, dar-ar furtuna. Își încordă fălcile, uitându-se la Sabie.

Aducătoarea Jurământului. Cristalsabia lui Dalinar, curbată ca un spate încovoiat, cu vârful ca un cosor potrivindu-se cu șirul de zimți puternic reliefați de pe mâner. Ca valurile în mișcare, înălțându-și crestele deasupra oceanului.

Cât de des tânjise după arma aia? Acum îi aparținea, dar gândul ăsta lăsa în el un gol. Dalinar Kholin – înnebunit de durere, înfrânt, adus în punctul în care lupta îl înspăimânta –, încă agățându-se de viață. Vechiul prieten al lui Sadeas era ca un toporcopoi preferat pe care fusese nevoit să-l ucidă, numai ca să se trezească apoi cu el scheunând la fereastră, fiindcă otrava nu-și făcuse bine treaba.

Mai rău decât atât, nu putea scăpa de sentimentul că, într-un fel

sau altul, Dalinar îl înfrânsese.

Ușa salonului său se deschise și intră lalai. Cu gâtul subțire și gura mare, soția lui nu fusese niciodată considerată o frumusețe, mai ales după trecerea timpului. Dar lui nu-i păsa. Lalai era cea mai periculoasă femeie pe care o întâlnise vreodată. Și asta îl atrăgea mai mult decât un simplu chip frumos.

– Văd că mi-ai distrus masa, spuse ea, cu ochii la Cristalsabia înfiptă în centru.

Se lăsă să cadă pe canapeaua mică, lângă el, îi înconjură spatele cu un braț și își săltă picioarele pe masă.

În prezența altora, era femeia alethi perfectă. În intimitate, prefera să trândăvească.

– Dalinar face recrutări la greu, zise ea. Am profitat ca să-mi strecor mai mulți oameni printre ai lui.

– Soldați?

– Drept cine mă iei? Ar fi fost mult prea evident; îi va supraveghea cu atenție pe oștenii noi. Însă îi rămân goluri și printre cei care se îngrijesc de nevoile armatei, pe măsură ce bărbații sunt chemați să pună mâna pe sulite ca să-i întărească forțele.

Sadeas dădu din cap, tot cu ochii la Sabie. Soția lui avea cea mai impresionantă rețea de spioni din toate taberele de luptă. Cu adevărat cea mai impresionantă, fiindcă de existența ei știau foarte, foarte puțini oameni. Lalai îl scărpină pe spate, umplându-i pielea de flori.

– Și-a făcut cunoscută proclamația, spuse ea.

– Da. Reacții?

– Așa cum ne-am așteptat. Toți ceilalți o detestă.

Sadeas dădu din cap.

– Dalinar ar trebui să fie mort și nu e, dar cel puțin ne putem bizui pe el ca să se spânzure singur și la timp, zise Sadeas și își îngustă ochii. M-am gândit că, distrugându-l, pot împiedica prăbușirea regatului. Acum mă întreb dacă prăbușirea asta n-ar fi cel mai bun lucru pentru noi toți.

– Ce tot spui?

– Nu sunt făcut pentru așa ceva, iubito, șopti Sadeas. Nu pentru jocul ăsta prostesc de pe platouri. La început m-a mulțumit, dar mă

scârbește din ce în-ce mai mult. Vreau război, lalai. Nu ore întregi de marș, cu speranța că o să avem parte de o mică încăierare.

– Încăierările astea mici ne îmbogățesc.

Tocmai de asta le suportase Sadeas atât de mult. Se ridică.

– Trebuie să mă-ntâlnesc cu câțiva dintre ceilalți. Cu Aladar. Cu Ruthar. Trebuie să-i înrăiesc pe ceilalți înalți prinți, să le sporesc indignarea față de încercările lui Dalinar.

– Și țelul tău final?

– Îl voi recăpăta, lalai, răspuse el, cu degetele pe mânerul *Aducătoarei Jurământului*. Voi redobândi spiritul întrecerii.

Era singurul lucru care-l mai făcea să simtă că trăiește. Gloriosul și superbul Fior de pe câmpul de bătălie, fiorul luptei cu un alt bărbat. Fiorul care te cuprindea când riscai totul pentru un trofeu. Fiorul dominării. Fiorul victoriei.

Numai atunci se simțea din nou tânăr.

Era un adevăr brutal. Dar cele mai valoroase adevăruri erau simple.

Înșfăcă *Aducătoarea Jurământului* și o smulse din masă.

– Dalinar vrea s-o facă pe politicianul, ceea ce nu mă surprinde. În taină, și-a dorit întotdeauna să fie fratele lui. Din fericire pentru noi, nu se pricepe deloc la așa ceva. Proclamația lui o să-l înstrăineze de ceilalți. O să-i întărească și se vor ridica la arme împotriva lui, dezmembrând regatul. Pe urmă, cu cizmele pline de sânge și chiar cu Sabia lui Dalinar în mână, voi făuri un nou Alethkar din flăcări și lacrimi.

– Și dacă, în loc de asta, îi reușesc planurile?

– Atunci, draga mea, ne vor fi de folos asasinii tăi.

Sadeas eliberă Cristalsabia; arma se preschimbă în ceață și dispăru.

– O să recuceresc regatul ăsta, apoi Jah Kevedul. La urma urmelor, scopul acestei vieți e să instruim oșteni. Într-un fel, nu fac decât ceea ce dorește Atotputernicul însuși.

Drumul de la barăci până la palatul regelui – pe care acesta începuse să-l numească Pinaclul – dură în jur de o oră, oferindu-i lui Kaladin timp de gândire din belșug. Din nefericire, pe un câmp plin de servitori, trecu pe lângă un grup de chirurghi de-ai lui Dalinar, care adunau sevă de buruiana-dâmbului, întrebuințată ca antiseptic.

La vederea lor, nu se gândi doar la truda cu care o adunase el însuși, ci și la strădaniile tatălui său, Lirin.

„Dacă ar fi fost aici”, își spuse, trecând pe lângă grup, „tata m-ar fi întrebat de ce nu mă aflu printre chirurghi. Ar fi vrut să știe de ce, dacă Dalinar m-a luat printre oamenii lui, n-am cerut să mă alătur celor din tagma vindecătorilor”.

De fapt, probabil Kaladin ar fi izbutit să-l convingă pe Dalinar să facă din toți oamenii de la Podul Patru ajutoare de chirurghi. I-ar fi învățat să-i lecuiască pe alții aproape la fel de ușor cum îi învăța să mânuiască sulița. Dalinar ar fi fost de acord. O armată n-avea niciodată prea mulți chirurghi.

Dar Kaladin nici măcar nu se gândise la asta. Pentru el, alegerea fusese mai simplă. Ori deveneau gărzi de corp pentru Dalinar, ori părăseau taberele de luptă. Și preferase să-și pună oamenii din nou în calea furtunii. De ce?

În cele din urmă, ajunseră la palatul regelui, construit pe versantul unui deal înalt, stâncos, cu tuneluri săpate în piatră. Apartamentele regelui erau în vârf. Pentru Kaladin și pentru oamenii lui, asta însemna un urcuș îndelungat.

O porniră pe serpentine, Kaladin fiind încă afundat în gândurile despre tatăl lui și despre datorie.

– Știi, treaba asta e întrucâtva nedreaptă, zise Moash când ajunseră sus.

Kaladin se uită la ceilalți și văzu că, după urcuș, aveau răsuflarea tăiată. Însă el absorbise Lumină de Furtună fără să-și dea seama. Nici măcar nu găfâia.

Zâmbi cu subînțeles, anume pentru Syl, și aruncă o privire către culoarele cavernoase ale Pinaclului. Câțiva bărbați stăteau de strajă în fața ușilor de la intrare, purtând albastrul și auriul Gărzii Regelui, o unitate separată, care nu se confunda cu garda lui Dalinar.

– Soldat, spuse Kaladin, dând din cap către unul dintre ei, un

ochi-luminoși de rang mărunț.

Kaladin era superiorul lui, dar numai în armată, nu și în ierarhia socială. I se întâmpla din nou să nu-și poată da seama cum mergeau de fapt lucrurile.

Omul îl măsură cu privirea de sus până jos.

– Am auzit că ați apărat un pod, practic de unii singuri, împotriva a sute de parshendi. Cum ați izbutit?

I se adresase lui Kaladin fără să-i spună „domnule”, așa cum s-ar fi convenit să-i vorbească oricărui alt căpitan.

– Vrei să afli? se răsti Moash, din spatele lui Kaladin. Putem să-ți arătăm. Personal.

– Șșșt! spuse Kaladin, fulgerându-l cu privirea, apoi se întoarse spre soldat. Am avut noroc. Atât și nimic mai mult.

Se uită fix în ochii omului.

– Cred că are sens, spuse acesta.

Kaladin aștepta.

– Domnule, adăugă în sfârșit soldatul.

Kaladin le făcu oamenilor lui semn să înainteze și trecură pe lângă străjerii ochi-luminoși. Interiorul palatului era luminat de sfere puse în lămpile de pe pereți – safire și diamante amestecate, ca să-i dea strălucirii lor comune o tentă alb-albăstruie. Sferele erau mici, dar reaminteau izbitor cât de mult se schimbaseră lucrurile. Nimeni n-ar fi lăsat niște podari să se apropie de sfere întrebuițate cu atâta lipsă de vigilență.

Pinaclul era încă un loc nefamiliar pentru Kaladin – până atunci își petrecuse timpul păzindu-l pe Dalinar mai ales în tabăra lui. Dar, fiindcă avusese grijă să arunce o privire pe planurile palatului, știa drumul către vârf.

– De ce mi-ai tăiat vorba? îl întrebă Moash, odată ce-l ajunse din urmă.

– Făceai o greșeală. Acum ești soldat, Moash. Trebuie să-nveți să te porți ca un soldat. Și asta înseamnă să nu stârnești încăierări.

– Kal, n-am de gând să mă mai ploconesc în fața ochi-luminoșilor. Nu și de acum înainte.

– Nu trebuie să le faci plecăciuni, dar trebuie să-ți ții limba în frâu. Podul Patru e mai presus de zeflemele și amenințări josnice.

Moash se retrase, dar Kaladin își dădea seama că încă mocnea de furie.

– E ciudat, spuse Syl, coborând iarăși pe umărul lui. Pare atât de furios.

– Când am luat conducerea podarilor, spuse încet Kaladin, erau animale închise în cuști și bătute ca să se supună. I-am învățat din nou să lupte, dar încă mai sunt în cuști. Însă cuștile au ușile deschise. Moash și ceilalți au nevoie de timp ca să se obișnuiască.

Și aveau s-o facă. În ultimele lor săptămâni ca podari, învățaseră să acționeze cu precizia și disciplina unor soldați. Stăteau în poziție de dreptți când cei care-i maltratau treceau pe poduri, fără să rostească niciodată vreun cuvânt batjocoritor. Disciplina însăși le devenise armă.

Învățaseră să fie soldați în toată puterea cuvântului. De fapt, chiar erau soldați în toată puterea cuvântului. Iar acum trebuiau să-nvețe cum să se poarte când nu mai erau oprimați de Sadeas.

Moash se întoarse lângă el.

– Îmi cer iertare, spuse încet. Ai dreptate.

Kaladin zâmbi, de data asta cu toată sinceritatea.

– N-o să pretind că nu-i urăsc, continuă Moash. Dar o să fiu politicos. Avem o misiune. Trebuie să ne-o îndeplinim cum se cuvine. Mai bine decât se poate aștepta cineva. Suntem Podul Patru.

– Bun băiat, spuse Kaladin.

Avea să-i fie foarte greu să-și dea seama cum să se poarte cu Moash, fiindcă se simțea din ce în ce mai înclinat să-i acorde încredere. Aproape toți ceilalți îl idolatrizau pe Kaladin. Dar nu și Moash, care era pentru el mai aproape de un prieten adevărat decât îi fusese cineva de când purta semnul sclaviei.

Pe măsură ce se apropiau de sala de întruniri a regelui, ornamentele de pe coridor se înmulțeau în mod surprinzător. Pe pereți erau chiar și câteva basoreliefuri – Heralzii, împodobiți cu nestemate încastrate în piatră, în locurile unde strălucirea acestora se potrivea de minune.

„Locul seamănă tot mai mult cu un oraș”, medită Kaladin. „Asta ar putea deveni în curând un palat adevărat.”

Îi găsi pe Cikatrice și pe oamenii lui la intrarea în sala de întruniri.

– Raportul? întrebă Kaladin, cu glas scăzut.

– O dimineată liniștită, răspunse Cikatrice. Ceea ce îmi convine de minune.

– Atunci sunteți liberi tot restul zilei, zise Kaladin. O să rămân eu aici în timpul întrunirii, apoi o să-i las lui Moash schimbul de după-amiază. Și o să mă întorc pentru cel de seară. Tu și echipa ta trageți un pui de somn; o să vă vină din nou rândul la noapte, până mâine-dimineată.

– Am înțeles, domnule, răspunse Cikatrice salutând.

Apoi își adună oamenii și plecă.

Încăperea de dincolo de uși era împodobită cu un covor gros și avea ferestre mari, fără obloane, în partea ferită de furtună. Kaladin nu intrase acolo niciodată și, pentru protecția regelui, în planurile palatului nu erau trecute decât coridoarele principale și căile către camerele servitorilor. Sala aceea mai avea o ușă, care dădea probabil în balcon, dar de pe coridor nu se putea intra decât prin ușa pe care pătrunsese Kaladin.

De o parte și de alta a acesteia stăteau alți doi străjeri în albastru și auriu. Regele se plimba încoace și încolo prin fața mesei de lucru din încăpere. Avea nasul mai mare decât în tablouri.

Delinar stătea de vorbă cu Înalta Doamnă Navani, o femeie elegantă, cu părul grizonant. Relația scandaloașă dintre unchiul și mama regelui ar fi fost subiect de bârfă în întreaga tabără dacă trădarea lui Sadeas n-ar fi pus-o în umbră.

– Moash, spuse Kaladin, arătând cu degetul. Vezi unde dă ușa aia. Mart și Eth, rămâneți de pază afară, pe coridor. În afară de înalții prinți, nu intră nimeni până nu vorbiți cu noi, cei dinăuntru.

Moash îl salută pe rege ostășește în loc să facă o plecăciune, apoi deschise ușa. Ducea într-adevăr în balconul pe care-l zărise Kaladin de jos. Înconjură acea încăpere din vârful turnului.

Dalinar îi urmărea pe Kaladin și pe Moash în timp ce își făceau datoria. Kaladin îl salută și îi întâlni ochii. N-avea de gând să-l dezamăgească din nou, cum se întâmplase cu o zi înainte.

– Nu-i recunosc pe oștenii ăștia din gardă, unchiule, spuse regele iritat.

– Sunt noi, răspuse Dalinar. Pe balconul ăla nu se poate ajunge prin altă parte, soldat. Se află la o înălțime de cincisprezece stânjeni.

– E bine de știut, zise Kaladin. Drehy, du-te pe balcon, cu Moash, închideți ușa și stați de pază.

Drehy dădu din cap și se puse în mișcare.

– Tocmai am spus că pe balcon nu se poate ajunge de afară, sublinie Dalinar.

– Atunci eu pe-acolo aș încerca să intru, domnule, ripostă Kaladin. Dacă aș vrea s-o fac.

Dalinar zâmbi amuzat.

Însă regele dădea din cap, aprobator.

– Bun... bun.

– Mai sunt și alte căi de pătrundere aici, Maiestate? întrebă Kaladin. Intrări secrete, pasaje?

– Dacă ar fi, răspuse regele, n-aș vrea să știe nimeni că există.

– Oamenii mei nu pot face din încăperea asta un loc sigur dacă nu știu ce să păzească. Dacă există pasaje de care nu trebuie să știe nimeni, bănuielile se îndreaptă în primul rând către ele. Dacă îmi spuneți unde se află, nu-mi voi pune decât ofițerii să le păzească.

Regele se holbă la Kaladin pentru câteva clipe, apoi se întoarse spre Dalinar.

– Îmi place omul ăsta. De ce nu l-ai numit la comanda gărzii tale mai demult?

– N-am avut ocazia, răspuse Dalinar, privindu-l pe Kaladin cu ochi pătrunzători, cu interes.

Se apropie și îi puse mâna pe umăr, trăgându-l deoparte.

– O clipă, zise regele din spatele lor. Asta e o tresă de căpitan? La un ochi-întunecați? De când au început lucrurile să meargă astfel?

Dalinar nu răspuse, în schimb îl duse pe Kaladin lângă perete.

– Pe rege îl îngrijorează foarte mult asasinii, spuse cu glas scăzut. Trebuie s-o știi.

– O teamă sănătoasă ușurează munca gărzilor de corp, domnule.

– N-am zis că e sănătoasă, îi atrase Dalinar atenția. Iar tu îmi

spui „domnule”. Formula obișnuită de adresare e „luminlord”.

– O s-o folosesc dacă-mi porunciți, domnule, răspuse Kaladin privind-l în ochi. Dar „domnule” e o formulă de adresare corectă, chiar și când îi vorbești unui ochi-luminoși, dacă îți e superior direct.

– Sunt un Înalt Prinț.

– Am să fiu sincer, spuse Kaladin fără să ceară permisiunea.

Bărbatul din fața lui îi încredințase un rol și el presupunea că, atâta timp cât nu-i spunea nimeni contrariul, îi fusese oferit odată cu anumite privilegii.

– Toți cei pe care i-am numit „luminlord” m-au trădat. Iar în puținii căroră le-am spus „domnule” continui să am încredere și în ziua de azi. Folosesc această formulă de adresare cu mai mult respect decât pe cealaltă, domnule.

– Ești ciudat, fiule.

– Cei normali sunt morți în spărturi, domnule, răspuse Kaladin cu blândețe. A avut Sadeas grijă de asta.

– Bun, pune-ți oamenii de pe balcon cât mai departe de ferestre, ca să nu poată auzi prin ele.

– Atunci eu voi aștepta alături de cei de pe coridor, spuse Kaladin, văzând că ambii străjeri din garda regelui trecuseră deja dincolo de prag.

– N-am ordonat așa ceva. Păzește ușa, dar din interior. Vreau s-auzi ce planuri facem. Numai să nu le repeți în afara peretilor acestei încăperi.

– Da, domnule.

– La întrunire mai vin patru oameni, spuse Dalinar. Fiii mei, generalul Khal și Luminoasa Teshav, soția lui. Ei pot intra. Oricine altcineva s-aștepte până la sfârșitul întrunirii.

Dalinar se întoarse la discuția lui cu mama regelui. Kaladin îi plasă pe Moash și Drehy pe poziții, apoi le explică lui Mart și Eth ce aveau de făcut la ușă. Era necesar să-i instruiască mai târziu. Când ochi-luminoșii spuneau „Nu lăsa pe nimeni altcineva să intre”, cuvintele nu trebuiau luate ca atare. Înțelesul poruncii era: „Dacă lași pe altcineva să intre, ai grijă să consider eu că e un lucru important, altminteri ai încurcat-o”.

Kaladin își ocupă pe urmă postul de lângă ușa închisă,

sprijinindu-se de un perete acoperit de lambriuri sculptate, dintr-un lemn rar, pe care nu-l recunoștea.

„Probabil valorează mai mult decât ce-am câștigat în toată viața mea”, se gândi într-o doară. „Un singur lambriu.”

Sosiră fiii Înaltului Prinț, Adolin și Renarin Kholin. Kaladin îl văzuse pe cel dintâi pe câmpul de luptă, dar fără Cristalarmură arăta altfel. Mai puțin impozant. Mai degrabă ca un băiat bogat, răsfățat. O, purta uniformă, ca toată lumea, dar nasturii erau grași, iar cizmele... erau din cele scumpe, din piele de porc, fără nici măcar o singură zgârietură. Nou-nouțe, probabil cumpărate pentru o sumă grotescă.

„Totuși, a salvat o femeie în piață”, se gândi Kaladin, aducându-și aminte cum îl întâlnise cu câteva săptămâni în urmă. „Nu uita.”

Despre Renarin nu știa ce să creadă. Tânărul – ar fi putut fi mai vârstnic decât Kaladin, dar cu siguranță nu-și arăta anii – purta ochelari și mergea în urma fratelui său ca o umbră. Picioarele și brațele lui subțiri și degetele delicate nu cunoscuseră niciodată lupta sau munca grea.

Syl plutea prin încăpere, intrând în toate ungherele, în crăpături și în vase. Se opri pe prespapierul de pe masa de scris a femeilor, aflată lângă scaunul regelui, și dădu un ghiont în acel bloc de cristal în interiorul căruia era captivă o creatură stranie, asemănătoare cu un crab. Oare alea erau aripi?

– El n-ar trebui s-aștepte afară? întrebă Adolin, arătând spre Kaladin cu o mișcare a capului.

– Ceea ce facem mă pune în primejdie, răspunse Dalinar, cu mâinile încleștate la spate. Vreau să cunoscă toate amănuntele. Ar putea fi important pentru misiunea lui.

Dalinar nu se uita nici la Adolin, nici la Kaladin.

Adolin se apropie, îl luă de braț și îi vorbi în șoaptă, dar nu destul de încet încât să nu-l poată auzi Kaladin.

– Abia dacă-l cunoaștem.

– Trebuie să ne încredem în cineva, Adolin, răspunse tatăl lui pe un ton normal. Dacă în armata mea există un singur om pentru care pot garanta că nu e în slujba lui Sadeas, acel om e soldatul ăsta.

Se întoarse și se uită la Kaladin, studiindu-l din nou cu ochii lui de

nepătruns.

„Nu m-a văzut cu Lumina de Furtună”, își spuse Kaladin cu convingere. „Era practic inconștient. Nu știe. Nu-i așa?”

Brațele lui Adolin zvâcniră în sus, dar trecu în cealaltă parte a încăperii, unde murmură ceva către fratele lui. Kaladin rămase la locul său, stând confortabil în poziția pe loc repaus.

„Da, cu siguranță răsfățat.”

Generalul care sosi la scurt timp după aceea era un bărbat mlădios și chel, cu spatele drept și ochii de un galben spălăcit. Soția lui, Teshav, avea fața uscățivă și șuvițe de păr blond. Se așeză la masa de scris, pe care Navani nu schițase niciun gest ca s-o ocupe.

– Raportați, spuse Dalinar, de la fereastră, după ce auzi ușa închizându-se în spatele celor doi nou-veniți.

– Cred că știți ce veți auzi, Luminlordul meu. Sunt furioși la culme. Speraseră sincer că o să vă răzgândiți în privința proclamației și faptul că ați făcut-o publică i-a întărâtat. Înaltul Prinț Hatham e singurul care a dat de știre ce are de gând.

Intenția lui este – îi repet întocmai cuvintele – „să am grijă ca regele să fie convins să renunțe la acest mod de acțiune nesăbuit, pe care a fost greșit sfătuit să-l aleagă”.

Regele se așeză oftând pe scaunul lui. Și Renarin se grăbi să se așeze, așa cum făcea de obicei. Adolin le urmă exemplul fără tragere de inimă.

Dalinar rămase în picioare, uitându-se pe fereastră.

– Unchiule? Ai auzit care a fost reacția? întrebă regele. E bine că n-ai mers atât de departe cum aveai de gând: că n-ai proclamat că trebuie să respecte Legile Războinicilor, fiindcă altminteri li se vor confisca averile. Ne-am fi trezit în plină rebeliune.

– Va urma și asta, spuse Dalinar. Încă mă mai întreb dacă n-ar fi trebuit s-o anunț de la început. Când te nimerește o săgeată, uneori e mai bine s-o scoți dintr-o smucitură.

De fapt, când aveai o săgeată înfiptă în tine, cel mai bine era s-o lași acolo până ajungeai la un chirurg. Împiedica adesea curgerea sângelui, salvându-ți viața. Însă era mai bine să-și țină gura, să nu distrugă metafora Înaltului Prinț.

– Furtuni, ce imagine înfiorătoare, comentă regele, ștergându-și

fața cu o batistă. Chiar trebuie să spui astfel de lucruri, unchiule? Deja mă tem că vom fi morți înainte de sfârșitul acestei săptămâni.

– Eu și tatăl tău am supraviețuit unor lucruri mai rele, ripostă Dalinar.

– Dar atunci aveți aliați! Trei înalți prinți de partea voastră și numai șase împotriva, și nu v-ați luptat niciodată cu toți în același timp.

– Dacă înalții prinți se unesc împotriva noastră, zise generalul Khal, n-o să ne putem menține pe poziție. Nu vom avea de ales, va trebui să anulăm proclamația, iar asta va șubrezi considerabil Tronul.

Regele se lăsă pe spătarul scaunului, cu mâna la frunte.

– Jezerezeh, o să fie un dezastru...

Kaladin ridică dintr-o sprânceană.

– Nu ești de acord? îl întrebă Syl, venind spre el ca un pâlcc de frunze plutitoare.

Era năucitor să-i audă vocea venind dinspre o asemenea formă. Toți ceilalți din încăperea nu o puteau vedea și auzi.

– Ba da, șopti Kaladin. Proclamația asta pare o adevărată furtună. Numai că nu mă așteptam să fie regele atât de... ei bine, atât de plângăcios.

– Trebuie să ne găsim aliați, spuse Adolin. Să alcătuim o coaliție. Sadeas își va alcătui una, așa că trebuie să contraatacăm cu a noastră.

– Să împărțim regatul în două? întrebă Teshav clătinând din cap. Nu văd ce foloase i-ar putea aduce Tronului un război civil. Mai ales unul pe care nu avem șanse să-l câștigăm.

– Ar putea fi sfârșitul Alethkarului, ca regat, încuviință generalul.

– Alethkarul a dispărut, ca regat, cu secole în urmă, spuse încet Dalinar, tot cu ochii pe fereastră. Ceea ce am creat noi nu e Alethkarul. Alethkarul însemna dreptate. Suntem copii îmbrăcați în mantia tatălui lor.

– Dar, unchiule, protestă Elhokar, măcar regatul ăsta e ceva. Mai mult decât a existat în ultimele veacuri! Dacă dăm greș acum, dacă îl rupem în zece principate care se bat între ele, negăm tot ceea ce s-a străduit tata să înfăptuiască!

– Nu asta a vrut tatăl tău să înfăptuiască, fiule, spuse Dalinar. Nu jocul ăsta de pe Câmpiile Sfârâmate, nu farsa asta politică grețoasă. Nu asta era viziunea lui Gavilar. Vine Furtuna Eternă...

– Poftim? întrebă regele.

Dalinar se întoarse în sfârșit cu spatele la fereastră, se apropie de ceilalți și își puse mâna pe umărul lui Navani.

– O să găsim o cale sau o să distrugem regatul încercând. Nu mai trec cu vederea mascarada asta.

Cu brațele încrucișate, Kaladin se bătu cu un deget peste cot.

– Dalinar se poartă de parcă ar fi rege, murmură destul de încet, ca să nu-l audă decât Syl. Ca toți ceilalți.

Tulburător. Era exact ce făcuse Amaram. Înșfăcase puterea când i se ivise ocazia, deși nu-i aparținea.

Navani își înalță privirea spre Dalinar și își puse mâna peste a lui. Judecând după gestul acela, era gata să i se alăture, indiferent ce ar fi pus la cale.

Dar regele nu era. Oftă ușor.

– E limpede că ai un plan, unchiule. Ei? Spune-ne și nouă. Povestea asta devine obositoare.

– De fapt, mărturisi Dalinar cu sinceritate, vreau să-i bat măr pe toți. Asta pățesc recruții când nu se supun ordinelor.

– Unchiule, cred c-o să ai viață grea încercând să-i supui pe înalții prinți cu biciul, spuse sec regele.

Dintr-un anumit motiv, își frecă pieptul, cu gândul dus aiurea.

– Trebuie să-i dezarmați, se trezi Kaladin vorbind.

Toți ochii din încăperea se întoarseră spre el. Luminoasa Teshav îl scrută încruntându-se, de parcă n-ar fi avut dreptul să vorbească. Probabil că nu-l avea.

Însă Dalinar dădu din cap către el.

– Ai vreo propunere, soldat?

– Îmi cer iertare, domnule, spuse Kaladin. Și vă cer iertare, Maiestate. Dar, când un pluton îți dă bătaie de cap, primul lucru pe care-l faci e să-i împrăștii oamenii. Îi desparți și îi muți în plutoane mai supuse. Dar nu cred că aici e cu putință așa ceva.

– Nu știu cum aș putea să-i despart pe înalții prinți, răspunse Dalinar. Mă îndoiesc că-i pot împiedica să se alieze între ei. Poate,

dacă războiul ăsta ar fi fost câștigat, le-aș fi putut da misiuni diferite, i-aș fi trimis care încotro și apoi m-aș fi ocupat de ei pe rând. Dar, pe moment, suntem înțepeniți aici.

– Ei, a doua măsură pe care o iei împotriva scandalagiilor e să-i dezarmezi, adăugă Kaladin. Sunt mai ușor de controlat dacă-i faci să-și predea armele. E jenant, se simt din nou ca niște recruți. Așa că... îi puteți despărți de armatele lor?

– Mă tem că nu ne stă în puteri. Soldații le jură supunere ochi-luminoșilor lor, nu Coroanei, care nu primește decât jurămintele înalților prinți. Însă raționamentele tale sunt corecte, spuse Dalinar și o strânse pe Navani de umăr. În ultimele două săptămâni, continuă el, am tot încercat să hotărâsc cum trebuie abordată problema asta. Instinctul îmi spune că trebuie să-i tratez pe înalții prinți – pe toți ochi-luminoșii din Alethkar – ca pe niște recruți, ca să-i disciplinez.

– A venit la mine și am stat de vorbă, zise Navani. Adevărul e că nu-i putem subestima pe înalții prinți considerându-i docili, oricât de mult și-ar dori Dalinar să-i știe astfel. În schimb, trebuie să-i facem să creadă că vrem să le luăm totul dacă nu se schimbă.

– Proclamația asta o să-i scoată din minți, spuse Dalinar. Îi vreau scoși din minți. Vreau să se gândească la război, la locul lor aici, vreau să le-aduc aminte că Gavilar a fost asasinat. Dacă îi pot face să se poarte într-o mai mare măsură ca niște soldați, chiar dacă încep prin a-și întoarce armele împotriva mea, aș putea izbuti apoi să-i conving. Știu ce argumente să le aduc soldaților. Oricum, o mare parte din toate acestea presupune să-i ameninț cu deposedarea de autoritate și de avere, dacă nu și le folosesc așa cum se cuvine. Iar așa ceva începe, așa cum a sugerat căpitanul Kaladin, cu dezarmarea lor.

– Îi dezarmezi pe înalții prinți? Întrebă regele. Ce tâmpenie mai e și asta?

– Nu e o tâmpenie, zâmbi Dalinar. Nu le putem lua armatele, dar le putem lua altceva. Adolin, am de gând să-ți scot lacătul de pe teaca sabiei.

Tânărul se încruntă, străduindu-se să priceapă. Pe urmă pe față i se lăți un zâmbet.

– Adică o să-mi îngădui din nou să mă duelez? Serious?

– Da, zise Dalinar și se întoarse spre rege. I-am interzis multă vreme să ia parte la lupte care ar fi putut avea consecințe importante, fiindcă Legile Războinicilor nu permit dueluri între ofițeri în vreme de război, pe motive care țin de onoare, însă încep să-mi dau din ce în ce mai bine seama că ceilalți nu se consideră în război. Pentru ei e un joc. E timpul să-l las pe Adolin să-i înfrunte pe alți Cristalpurători din tabără în dueluri oficiale.

– Ca să-i umilească? întrebă regele.

– N-are legătură cu umilirea lor; intenționez doar să-i las fără Cristale. Dalinar păși în mijlocul celorlalți.

– Înălților prinți nu le va fi ușor să lupte împotriva noastră dacă noi controlăm toate Cristalsăbiile și toate Cristalarmurile din armată. Adolin, vreau să-i provocî pe Cristalpurătorii altor înalți prinți la duel, din motive de onoare, trofeul învingătorului fiind Cristalele însele.

– Nu vor fi de acord, zise generalul Khal. Vor refuza provocările.

– Va trebui să ne asigurăm că le acceptă, răspunse Dalinar. Să găsim o cale să-i silim sau să-i facem să le fie rușine să refuze. M-am gândit că poate ar fi mai simplu dacă am afla unde a fugit Cuget.

– Și ce se-ntâmplă dacă băiatul pierde? întrebă generalul. Planul mi se pare prea imprevizibil.

– Vom vedea, spuse Dalinar. Și e numai o parte din ceea ce vom face, cea mai mică parte, dar cea mai vizibilă. Adolin, toată lumea îmi spune ce duelist bun ești, iar tu mă bați întruna la cap să renunț la interdicție. În armată sunt treizeci de Cristalpurători, fără să-i socotim pe ai noștri. Poți înfrânge atâția oameni?

– Dacă pot? zâmbi Adolin cu gura până la urechi. O fac fără să-mi curgă niciun strop de sudoare, atâta timp cât pot începe chiar cu Sadeas.

„Prin urmare, e și răsfățat, și trufaș”, se gândi Kaladin.

– Nu, spuse Dalinar. Sadeas n-o să accepte o provocare personală, deși scopul nostru e să-l înfrângem în cele din urmă. Vom începe cu Cristalpurători mai puțin însemnați și vom continua cu alții, de rang tot mai înalt.

Ceilalți păreau tulburați. Printre ei se număra și Luminoasa Navani, care se uita la Adolin cu buzele strânse într-o singură linie. Era gata să sprijine planurile lui Dalinar, dar duelurile care îl așteptau pe nepotul ei nu-i plăceau câtuși de puțin.

Însă spuse altceva.

– După cum v-a dat de înțeles Dalinar, planul nostru înseamnă mai mult decât atât. Din fericire, Adolin nu va fi nevoit să se dueleze de prea multe ori. Duelurile au, în primul rând, rolul de a stârni îngrijorarea și teama, de a face presiuni asupra unor facțiuni care lucrează împotriva noastră. În cea mai mare parte va fi vorba de un efort politic complex și ferm, menit să ne pună în legătură cu toți cei care pot fi atrași de partea noastră.

– Eu și Navani ne vom strădui să-i convingem pe înalții prinți că un Alethkar cu adevărat unit oferă avantaje, completă Dalinar, dând din cap. Deși Părintele Furtunii știe că sunt mai puțin sigur de abilitatea mea politică decât e Adolin de îndemânarea lui de duelist. Dacă el e cotorul penei, eu sunt fulgul.

– Vor apărea asasinii, unchiule, spuse Elhokar, cu aerul unui om obosit. Cred că generalul Khal se înșală; sunt de părere că Alethkarul nu se va fărâmița imediat. Înalților prinți a început să le placă ideea unirii într-un regat. Dar le plac și pasiunile lor, distracțiile, inimile-nestemată. Așa că vor trimite asasini. La început fără zarvă și probabil nu direct la tine sau la mine. La familiile noastre. Sadeas și ceilalți vor încerca să ne facă să suferim, să dăm înapoi. Ești dispus să riști astfel viețile fiilor tăi? Și pe a mamei mele?

– Da, ai dreptate, încuviință Dalinar. Nu m-am... dar, da. Așa gândesc ei.

Vocea lui i se păru lui Kaladin plină de regrete.

– Și tot mai vrei să-ți duci planul ăsta la îndeplinire?

– N-am de ales, răspunse Dalinar, ferindu-și privirea și întorcându-se la fereastră.

Se uită spre vest, către continent.

– Atunci spune-mi un lucru, îi ceru Elhokar. Unde vrei s-ajungi cu jocul ăsta, unchiule? Ce vrei să obții? Ce vrei să fim peste un an, dacă îi supraviețuim acestui dezastru?

Dalinar își puse mâinile pe pervazul gros, de piatră, al ferestrei. Se uita afară, ca și cum ar fi privit ceva pe care ceilalți nu puteau să-l vadă.

– Voi face astfel încât să fim ceea ce eram înainte. Un regat care poate scăpa nevătămat din furtuni, un regat care e o lumină, nu o întunecime. O să am un Alethkar cu adevărat unit, cu înalți prinți loiali și onești. O să am mai mult decât atât, zise el și bătu cu degetele în pervaz. O să reconstitui ordinele Cavalerilor Radianți.

Șocat, Kaladin fu cât pe ce să-și scape sulita din mână. Din fericire, nimeni nu se uita la el – săriseră cu toții în picioare și se holbau la Dalinar.

– Radianți? întrebă Luminoasa Teshav. Ai înnebunit? Încercăm să refacem o sectă de trădători care ne-au dat pe mâna Pustiitorilor?

– În rest sună bine, tată, spuse Adolin, înaintând cu un pas. Știu că te gândești mult la Radianți, dar îi vezi... altfel decât îi vede toată lumea. O să se termine rău dacă o să dai de știre că vrei să le calci pe urme.

Regele se mulțumi să geamă, îngropându-și fața în mâini.

– Oamenii se înșală în privința lor, spuse Dalinar. Și chiar dacă nu se înșală, până și Biserica Vorină e de acord că primii Radianți – ordinul întemeiat de Heralzi – au fost virtuoși și onești. Trebuie să le reamintim oamenilor că ordinul lor a luptat pentru o cauză măreață. Dacă n-ar fi fost așa, n-ar fi avut de unde să „decadă”, cum pretind poveștile că s-ar fi întâmplat.

– Dar de ce? întrebă Elhokar. Ce rost are?

– E ceea ce trebuie să fac, șovăi Dalinar. Încă nu sunt cu desăvârșire sigur de ce. Dar sunt sigur că am fost însărcinat s-o fac. Ca protecție, ca să nu fim luați pe nepregătite de ceea ce va urma. O furtună de un anume fel. Poate e ceva tot atât de simplu ca întoarcerea celorlalți prinți împotriva noastră. Mă îndoiesc de asta, dar s-ar putea.

– Tată, spuse Adolin, cu mâna pe brațul lui. Toate bune și frumoase, și poate că izbutești să faci oamenii să-i vadă pe Radianți cu alți ochi, dar... Pe sufletul lui Ishar, tată! Ei puteau să facă lucruri de care noi nu suntem în stare. Numind pe cineva Radiant, nu-i dai

puteri fantastice, ca acelea din povești.

– Radianții însemnau mai mult decât ceea ce puteau face, spuse Dalinar. Reprezentau un ideal. Genul de ideal care ne lipsește în ziua de azi. Poate că nu vom izbuti să-i egalăm pe Undeunitorii din vechime – nu vom dobândi puterile pe care le aveau – dar putem încerca să-i imităm în alte privințe. Sunt hotărât. Nu încercați să-mi schimbați părerea.

Ceilalți nu păreau convinși.

Kaladin își îngustă ochii. Așadar, Dalinar știa de puterile lui, sau nu? Discuția se îndreptă către subiecte mai lumești, ca modul în care puteau fi manevrați Cristalpurătorii să accepte duelul cu Adolin și cel în care puteau trimite patrule în împrejurimi. Dalinar era de părere că, pentru a înfăptui ceea ce avea de gând, trebuia să facă din taberele de război un loc sigur.

Când întrunirea se încheie în sfârșit și, dintre oamenii din încăpere, cei mai mulți pleacă să ducă la îndeplinire ordinele primite, Kaladin continuă să se gândească la spusele lui Dalinar despre Radianți. Luminlordul nu-și dăduse seama, dar erau foarte corecte. Cavalerii Radianți aveau într-adevăr idealuri – și chiar așa le numeau. Cele Cinci Idealuri, Cuvintele Nepieritoare.

„Viață înaintea morții”, se gândi Kaladin, jucându-se cu sfera pe care și-o scosese din buzunar, „putere înaintea slăbiciunii, călătorie înaintea destinației”. Erau cuvintele care alcătuiau Întâiul Ideal, în totalitatea sa. În privința înțelesului acestuia nu avea decât o vagă bănuială, dar faptul că îl ignora nu-l împiedicase să priceapă Al Doilea Ideal al Vântalergătorilor, jurământul de a-i apăra pe cei care nu se puteau apăra singuri.

Syl nu voia să-i spună care erau celelalte trei. Zicea că o să le afle când o să fie necesar. Sau n-o să le afle și n-o să progreseze.

Voia să progreseze? Ca să devină ce? Unul dintre Cavalerii Radianți? Kaladin nu ceruse idealurile altcuiva ca să-i călăuzească viața. Nu voise decât să supraviețuiască. Și acum era, cumva, împins pe un drum pe care nu mai călcase picior de om de veacuri: Putea să devină ceva pe care oamenii din întregul Roshar aveau să-l urască sau să-l venereze. Atâta atenție...

– Soldat? spuse Dalinar oprindu-se lângă ușă.

– Domnule.

Kaladin își îndreptă spatele și salută. Se simțea bine să facă asta, să stea în poziție de drepti, să-și ocupe postul. Nu era sigur dacă era o senzație plăcută trezită de amintirea unei vieți pe care o îndrăgise cândva sau jalnicul sentiment al unui toporcopoi care își regăsise lesa.

– Nepotul meu are dreptate, continuă Dalinar, privind în lungul coridorului, pe urmele regelui. Ceilalți ar putea încerca să-i facă rău familiei mele. O să am fără întrerupere nevoie de gardă pentru Navani și pentru fiii mei. Vreau cei mai buni oameni ai tăi.

– N-am decât vreo douăzeci și cinci de astfel de oameni, domnule, spuse Kaladin. Prea puțini ca să vă apere, toată ziua, pe toți patru. În curând voi avea mai mulți oameni instruiți, dar, punându-i o sulită în mâini, nu faci dintr-un podar un soldat, cu atât mai puțin o gardă de corp.

Dalinar dădu din cap, părând neliniștit. Își frecă bărbia.

– Domnule?

– În tabăra asta, forțele tale nu sunt singurele subțiate, soldat. Am pierdut o grămadă de oameni din pricina trădării lui Sadeas. Oameni foarte buni. Iar acum am un termen. Peste numai șaiszeci de zile...

Pe Kaladin îl străbătu un fior. Înaltul Prinț lua foarte în serios numărul mâzgălit pe perete.

– Căpitane, continuă Dalinar cu glas scăzut, am nevoie de toți bărbații în putere pe care-i pot găsi. Trebuie să-i instruiesc și să-mi refac armata, pregătind-o pentru furtună. Trebuie să atace platourile, să se lupte cu parshendi, ca să capete experiență în luptă.

Ce legătură avea asta cu el?

– Mi-ai făgăduit că oamenilor mei n-o să li se ceară să lupte pe platouri.

– Îmi țin făgăduiala. Dar în garda regelui sunt două sute cincizeci de soldați. Printre aceștia se numără unii dintre puținii mei ofițeri pregătiți pentru luptă, și am nevoie de ei, să-i pun în fruntea noilor recruți.

– Nu va trebui să apăr numai familia ta, nu-i așa? întrebă Kaladin, simțind cum i se puneau pe umeri o nouă greutate. Sugerezi că vrei

să-mi încredințezi și apărarea regelui.

– Da, răspunse Dalinar. Treptat, dar da. Am nevoie de soldații ăștia. În plus, cred că e o greșeală să păstrez două corpuri de gardă separate. Având în vedere trecutul vostru, simt că printre oamenii tăi e cel mai puțin probabil să se afle spioni trimiși de dușmanii mei. Trebuie să știi că, nu cu mult timp în urmă, e posibil să fi încercat cineva să ia viața regelui. Încă n-am descoperit cine se află în spatele acestei încercări, dar mă tem că au fost amestecați câțiva oșteni din garda lui.

Kaladin răsuflă adânc.

– Ce s-a întâmplat?

– Am vânat un demon al spărturilor, împreună cu Elhokar, îi povesti Dalinar. În timpul acelei vânători, într-un moment în care situația era încordată, Armura lui a fost cât pe ce să cedeze. Am descoperit că multe dintre nestematele care îi dau putere fuseseră înlocuite cu unele fisurate, care, fiind nevoite să facă față unor forțe puternice, au crăpat.

– Nu știi mare lucru despre aceste Armuri, domnule. Nu e cu putință să se fi spart de la sine, fără niciun sabotaj?

– E posibil, dar puțin probabil. Vreau ca oamenii tăi să păzească palatul și pe rege cu rândul, alternând cu străjile lui, ca să vă familiarizați cu el și cu locul. Totodată, soldaților tăi le va fi de folos să învețe de la gărzi cu mai multă experiență. În același timp, o să încep să iau ofițeri din garda regelui ca să instruiască oșteni din armata mea. În următoarele câteva săptămâni, o să contopim grupul tău cu garda lui Elhokar. Tu vei rămâne la comandă. După ce o să instruiști destul de bine oamenii din celelalte echipe de podari, o să înlocuim oamenii din gardă cu ai tăi și o să-i mutăm pe soldați în armata mea, zise Dalinar și se uită în ochii lui Kaladin. Poți face asta, soldat?

– Da, domnule, răspunse Kaladin, deși o parte din el intra în panică. Pot.

– Bine.

– Domnule, o propunere. Ai spus că vrei să trimiți patrula în afara taberelor de război, să încerce să facă ordine pe dealurile din jurul Câmpiilor Sfărâmate?

– Da. Acolo, numărul tâlharilor e jenant. Țsta e acum teritoriu alethi. Trebuie să se supună legilor alethi.

– Am o mie de oameni pe care trebuie să-i instruiesc, spuse Kaladin. Dacă îi pot pune să patruleze în afara taberelor, asta o să-i ajute să se simtă ca niște soldați. Pot folosi o forță destul de numeroasă care să le trimită tâlharilor un mesaj, poate să-i facă să se retragă, dar oamenii mei nu vor fi nevoiți să lupte prea mult.

– Bun. Generalul Khal comanda patrulele, dar acum e cel mai priceput dintre comandanții oștilor mele și o să fie nevoie de el pentru altceva. Instruiește-ți oamenii. Țelul nostru va fi să-i avem, în final, pe toți o mie în patrule, pe drumurile care unesc locul ăsta cu Alethkarul și cu porturile din sud și din est. Va fi nevoie de grupuri de cercetași, care să descopere taberele tâlharilor și caravanele care au fost atacate. Trebuie să știi cât de numeroase sunt atacurile și când de periculoși sunt tâlharii.

– O să mă ocup personal de asta, domnule.

Furtuni! Cum avea să facă totul?

– Foarte bine!

Dalinar ieși din încăpere încleștându-și mâinile la spate, părând pierdut în gânduri. Moash, Eth și Mart îl urmară, respectând ordinul lui Kaladin. Avea să-i asigure lui Dalinar, tot timpul, o gardă formată din doi soldați, sau chiar din trei, dacă izbutea. La început sperase să le mărească numărul, ajungând la patru sau cinci, dar – furtuni! –, fiind nevoit să apere atâția oameni, avea să fie imposibil.

„Cine e omul ăsta?“, se întrebă, cu ochii la tot mai îndepărtata siluetă a lui Dalinar. Conducea o tabără bine organizată. Un om putea fi apreciat – și Kaladin o făcea – după cei care îl urmau.

Dar și un tiran putea să aibă o tabără bine organizată, cu oșteni disciplinați. Omul ăla, Dalinar Kholin, ajutase la unirea Alethkarului – și o făcuse înaintând prin sânge. Iar acum... acum vorbea ca un rege, chiar și atunci când regele se afla în aceeași încăpere.

„Vrea să refacă ordinele Cavalerilor Radianți“, își continuă Kaladin gândurile. Nu era ceva pe care Dalinar Kholin l-ar fi putut înfăptui prin simpla putere a voinței.

Dacă nu primea ajutor.

6
DISTRUGERE
CUMPLITĂ

Nu ne-am gândit niciodată că, printre sclavii noștri, s-ar putea ascunde spioni parshendi. E un alt lucru de care ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Din jurnalul lui Navani Kholin, Jesesan 1174

Shallan stătea din nou pe lada ei de pe punte, dar acum purta o pălărie, o haină peste rochie și o mănușă în mână liberă – cea interzisă era, firește, captivă în mânecă.

Frigul de acolo, din largul oceanului, era ireal. Căpitanul spunea că, atât de departe în sud, oceanul însuși îngheța pur și simplu. Așa ceva părea de necrezut; i-ar fi plăcut să vadă cu ochii ei. Văzuse din când în când zăpadă și gheață în Jah Keved, în timpul iernii bizare. Dar un întreg ocean de gheață? Uluitor.

Scria cu degetele înmănușate când îl zări pe sprenul pe care-l numise Model. În clipa aceea, se săltase de pe suprafața punții, alcătuiind un glob de întunecime învârtăjită – linii infinite, răsucindu-se într-un mod pe care nu izbutise niciodată să-l redea pe întinderea plată a hârtiei. Însă își completa schițele cu descrieri.

– Hrană... spuse Model.

Glasul îi semăna cu un bâzâit și vibra când vorbea.

– Da, răspunse Shallan. O mâncăm.

Alese din castronul de lângă ea o limetă, și-o puse în gură, o mestecă și o înghiți.

– O mâncați, spuse Model. O... preschimbați... în voi înșivă.

– Da! întocmai.

Sprenul se lăsă să cadă și întunecimea dispăru când pătrunse în lemnul punții. Redeveni o parte din lemn, făcându-l să se onduleze ca apa. Alunecă pe punte, apoi urcă pe ladă, lângă Shallan, și se îndreptă spre castronul cu fructe mici și verzi. Odată ajuns acolo, le traversă, iar coaja fiecărui fruct se cută și se înalță, străbătută de forma lui.

– Groaznic! exclamă și sunetul se înalță din castron vibrând.

– Groaznic?

– Distrugere!

– Ce? Nu, așa supraviețuim noi. Orice făptură trebuie să mănânce.

– Groaznică distrugere să mănânce!

Părea înfricoșat. Se retrase din castron pe punte.

„Model pune cap la cap gânduri extraordinar de complexe”, scrise Shallan. „Noțiunile abstracte îi vin foarte firesc. Ceva mai înainte, mi-a pus niște întrebări: «De ce? De ce tu? De ce ești?» Am luat asta drept o întrebare despre scopul existenței mele. «Ca să descopăr adevărul», i-am răspuns, și a părut să priceapă cu ușurință ce-am vrut să spun. Totuși, câteva realități simple – cum ar fi motivul pentru care oamenii trebuie să mănânce – îi scapă ce desăvârșire. E...”

Se opri când hârția pe care își făcuse apariția Model se cută și se înalță, săltând cu micile lui creste literele abia scrise.

– De ce faci asta? o întrebă.

– Ca să-mi amintesc.

– Să-ți amintești, spuse el, încercând cuvântul.

– Înseamnă...

Părinte al Furtunii! Cum să-i explice ce e memoria?

– Înseamnă să poți să știi ce-ai făcut în trecut. În alte momente,

din zile pe care le-ai lăsat în urmă.

– Să-ți amintești, repetă el. Eu... nu pot... să-mi amintesc...

– Care e primul lucru de care-ți aduci aminte? întrebă Shallan.

Unde te aflai la început?

– La început. Cu tine.

– Pe corabie? întrebă Shallan, scriind.

– Nu. Verde. Hrană. Hrană nemâncată.

– Plante? întrebă Shallan.

– Da. Multe plante.

Sprenul vibră, iar ei i se păru că, în vibrația aceea, auzea șuierul vântului printre crengi. Shallan trase aer în piept. Aproape că putea să-l vadă. În fața ei, puntea se preschimbă în drum de pământ, iar lada ei deveni bancă de piatră. O imagine cețoasă. Nu cu adevărat acolo, dar aproape. Grădinile tatălui ei. Model jos, desenat în țărână...

– Amintește-ți, spuse Model cu vocea ca o șoaptă.

„Nu”, se gândi Shallan îngrozită. „NU!”

Imaginea dispăru. De fapt, nici nu fusese acolo, nu-i așa? Își duse la piept mâna interzisă, respirând scurt, gâfâit. Nu.

– Ei, tânără domniță! spuse Yalb în spatele ei. Spune-i acestui puști nou ce s-a întâmplat în Kharbranth!

Shallan se întoarse, cu inima încă bătându-i nebunește, ca să-l vadă pe Yalb apropiindu-se însoțit de „puștiul nou”, o matahală de om, înalt de aproape doi stânjeni și cu cel puțin cinci ani mai vârstnic decât el. Îl luaseră din Amydlatn, ultimul port. Tozbek voia să fie sigur că are destui oameni pe ultima porțiune a drumului către Noul Natanan.

Yalb se lăsă pe vine lângă lada ei. Ca să țină piept frigului, se îndurase să poarte o cămașă cu mâneci zdrențuite și un soi de bentiță care-i acoperea urechile.

– Luminăție? întrebă Yalb. Te simți bine? Arăți de parcă ai fi înghițit o broască-țestoasă. Cu tot cu carapace.

– Mă simt bine, răspuse ea. Ce... ce spuneai că vrei de la mine?

– În Kharbranth, zise marinarul, arătând cu degetul mare peste umăr. Ne-am întâlnit cu regele sau nu?

– Dacă ne-am întâlnit? Eu m-am întâlnit.

– Am fost escorta ta.
– Și ai așteptat afară.
– Asta nu contează. Am fost lacheul tău când ai mers la întâlnirea aia, nu?

Lacheu? Îi făcuse o favoare însoțind-o până la palat.

– Cred... că da, îi răspunse. Și, din câte îmi amintesc, ai făcut o plecăciune de toată frumusețea.

– Vezi? zise Yalb ridicându-se ca să-l înfrunte pe bărbatul mult mai voinic. Ți-am spus de plecăciune, nu-i așa?

„Puștiul nou”, mormăi aprobator.

– Așa că du-te să speli vasele alea, adăugă Yalb.

Primi drept răspuns o privire încruntată.

– Ei, nu te uita așa la mine. Ți-am spus că munca în cambuză e urmărită îndeaproape de căpitan. Dacă vrei să-ți găsești locul aici, fă-o bine, și mai fă și câte ceva în plus. Așa o să câștigi bunăvoința căpitanului și pe a tuturor celorlalți. Îți ofer o șansă care nu e de lepădat și vreau să te conving s-o apreciezi.

Asta păru să-l mulțumească pe bărbatul mai voinic, care se răsuci pe călcâie și o porni tropăind către punțile de jos.

– Pe toate Patimile! Omul ăsta e tot atât de înnegurat ca două sfere de nămol. Îmi fac griji pentru el. Cineva o să profite de prostia lui, Luminăție.

– Yalb, iar te-ai lăudat?

– Nu e laudă dacă în parte e adevărat.

– De fapt, exact asta înseamnă să te lauzi.

– Hei, zise marinarul, întorcându-se spre ea. Ce făceai mai înainte? Știi, cu culorile.

– Culori? întrebă ea, simțind că o cuprinde brusc frigul.

– Da, puntea s-a făcut verde, nu? Jur că asta am văzut. Are legătură cu sprenul ăla ciudat, nu-i așa?

– Încerc... încerc să-mi dau seama ce soi de spren e, răspunse Shallan, păstrându-și vocea egală. E o treabă a eruditelor.

– M-am gândit eu, spuse Yalb, deși ea nu-i oferise de fapt niciun răspuns..

Își ridică mâna într-un gest prietenesc, apoi se îndepărtă cu pași iuți.

Shallan își făcea griji fiindcă îi lăsase să-l vadă pe Model. Se străduise să-și petreacă timpul în cabina ei, pentru ca sprenul să rămână un secret, dar îi era greu să stea închisă acolo, iar Model nu se sinchisise când îi sugerase să nu se lase zărit de echipaj. Așa că, în ultimele patru zile, fusese nevoită să-l studieze în văzul tuturor.

Era de înțeles că prezența lui îi tulbura, însă nu spuneau aproape nimic despre asta. În ziua aceea, pregăteau corabia pentru navigare pe timp de noapte. Gândul la largul mării noaptea o neliniștea pe Shallan, dar ăsta era prețul navigării atât de departe de civilizație. Cu două zile în urmă, chiar fuseseră siliți să se adăpostească de furtună într-un golf de pe coastă. Jasnah și Shallan se duseseră la țărm, într-o fortăreață construită anume pentru așa ceva – plătind un preț din cale-afară de piperat ca să fie primite –, iar marinarii rămăseseră la bord.

Deși nu era cu adevărat un port, golful acela avea măcar un zid de furtună, ca să protejeze nava. La următoarea mare furtună n-aveau să se bucure nici măcar de atât. Aveau să găsească un golf, în care să nu se afle în calea vânturilor, și Tozbek spusese că avea să le trimită pe Shallan și pe Jasnah pe țărm, ca să se adăpostească într-o peșteră.

Tânăra începu să fie din nou atentă la Model, care își luase forma plutitoare. Semăna cu desenul din frânturi luminoase aruncat pe perete de un candelabru cu cristale – numai că, în loc de lumină, era alcătuit din ceva negru, tridimensional. Așa că... Poate că asemănarea nici nu exista.

– Minciuni, spuse Model. Minciuni de la Yalb.

– Da, încuviință Shallan, cu un oftat. Uneori, Yalb se pricepe mult prea bine să schimbe părerile altora pentru ca asta să fie spre binele lui.

Model zumzăia încetișor. Părea încântat.

– Îți plac minciunile? îl întrebă Shallan.

– Minciunile bune, răspunse Model. Minciuna aceea. Minciuna bună.

– Ce face o minciună să fie bună? îl întrebă Shallan, notându-și cu exactitate cuvintele lui.

– Minciunile adevărate.

– Model, aceste două cuvinte se contrazic.

– Hm... Lumina face umbre. Adevărul face minciuni. Hm.

„Jasnah l-a numit minciunospren”, scrisese Shalan. „O poreclă care nu pare să le placă. Când am Animodelat prima oară, o voce mi-a cerut să-i spun un adevăr. Încă nu știu ce înseamnă asta, iar Jasnah nu s-a grăbit să mă lămurească. Am impresia că nici ea nu știe ce să înțeleagă din ceea ce mi se întâmplă în ultima vreme. Nu cred că vocea aia a fost a lui Model, dar nu pot fi sigură, fiindcă pare să fi uitat multe despre el însuși.”

Reîncepu să facă schițe ale sprenului, atât în forma lui plutitoare, cât și în cea plată. Desenând, își liniștea mintea. Când termină, își dori să citeze în notițele ei mai multe pasaje peste care dăduse în timpul cercetărilor și pe care nu și le reamintea decât pe jumătate.

Coborî treptele care duceau sub punte, cu Model pe urmele ei. Creatura atrăgea privirile marinarilor. Marinarii erau superstițioși și unii considerau sprenul o piază rea.

Odată ajunși în cabină, Model trecu pe peretele din spatele ei, de unde o privea, fără ochi, cum căuta un pasaj de care își amintea, despre spreni vorbitori. Nu doar despre vântspreni și de râuspreni, care imitau oamenii și făceau comentarii glumețe. Aceștia erau cu o treaptă deasupra sprenilor obișnuiți, dar existau, pe un nivel mai înalt, și alții, rar întâlniți. Spreni ca Model, cu care un om putea să poarte o discuție adevărată.

„Veghetoarea Noptii se numără, evident, printre aceștia”, scria Alai, și Shalan copie pasajul. „Transcrierile conversațiilor purtate cu ea – e cu siguranță de genul feminin, în ciuda impresiei lăsate de poveștile populare alethi răspândite printre lucrătorii pământului – sunt multe și credibile. Vrând să consemneze, la modul erudit, o istorisire la prima mână, Shubalai s-a dus ea însăși la Veghetoarea Noptii și a redat discuția cuvânt cu cuvânt...”

Shalan trecu la o altă referință și, în scurt timp, se afundă cu desăvârșire în studiu. Câteva ore mai târziu, închise cartea și o puse pe masa de lângă pat. Sferile ei își pierdeau strălucirea; aveau să se înnegureze curând, era nevoie să fie reimpregnate cu Lumină de Furtună. Oftă mulțumită și se lăsă pe spate în pat, cu notițele luate din mai bine de zece cărți împrăștiate pe podeaua micii sale cabine.

Se simțea... satisfăcută. Pe frații ei îi încânta ideea înapoierii unui Animmod reparat și păreau revigorați de când le scrisese că nu era totul pierdut. Odată ce aveau un plan, credeau că mai pot rezista o vreme.

Viața lui Shallan se liniștea. De când nu mai fusese în stare să stea să citească fără grijă? Fără să se teamă pentru Casa ei, fără înpăimântătoarea nevoie de a găsi o cale ca să fure de la Jasnah? Chiar și înainte de cumplita înșurire de întâmplări care dusese la moartea tatălui ei, fusese întotdeauna neliniștită, îngrijorată. Așa îi fusese viața. Statutul de adevărată erudită i se păruse de neatins. Părinte al Furtunii! Până și să vadă cu ochii ei cel mai apropiat oraș i se păruse un țel de neatins.

Se ridică, își luă mapa cu desene și căută schițele santhidului, printre care și pe cele câteva care redau imaginile memorate în timpul scufundării. Zâmbi amintindu-și cum se urcase înapoi, pe punte, și roind de apă și zâmbind cu toată fața. Marinarii o crezuseră fără îndoială nebună.

Acum naviga către un oraș de la marginea lumii, logodită cu un prinț alethi puternic și liberă să-și petreacă timpul învățând. Vedeau locuri noi, priveliști incredibile, le desena ziua și avea la dispoziție teancuri întregi de cărți pe care să le citească noaptea.

Dăduse peste o viață ideală, și asta era tot ce-și dorise vreodată.

Căută în buzunarul din mâneca mâinii interzise și luă câteva sfere cu care să le înlocuiască pe cele tot mai întunecate din cupă. Însă cele pe care le scosese erau pe de-a-ntregul înnegurate. Nu mai aveau nici cel mai firav licăr de lumină.

Se încruntă. Fuseseră reimpregnate în timpul ultimei mari furtuni, când stătuseră într-un coș legat de catargul corăbiei. Cele din cupă erau vechi de două furtuni, de aceea își pierdeau strălucirea. Cum de se înneguraseră mai repede cele din buzunarul ei? Așa ceva sfida rațiunea.

– Mmmmm... mormăi Model, de pe perete, chiar la urechea ei. Minciuni.

Shallan puse sferile în buzunar, deschise ușa, ieși pe coridorul îngust și o porni către cabina lui Jasnah. Era cea pe care o împărțeau de obicei Tozbek și soția lui, dar se mutaseră în a treia

cabină – cea mai mică de pe corabie – ca să-i ofere prințesei un loc mai bun. Oamenii făceau astfel de lucruri pentru ea chiar și fără să le-o ceară.

Jasnah trebuia să aibă câteva sfere de care să se poată folosi Shallan. Și ușa cabinei sale chiar era întredeschisă, se mișca ușor în timp ce vasul scârțâia și se legăna, urmându-și drumul din acea seară. Prințesa stătea la masa de lucru, iar Shallan trase cu ochiul înăuntru, dintr-odată nemaifiind sigură că voia s-o întrerupă.

Vedea fața lui Jasnah, îi vedea mâna pe care își sprijinea tâmpla, cu ochii la paginile răsfirate în fața ei. Avea privirea bântuită de o obsesie și fața suptă de oboseală.

Nu era acea Jasnah cu care se obișnuise. Istovirea îi copleșise încrederea în sine și îngrijorarea luase locul echilibrului calm. Începu să scrie ceva, dar se opri după numai câteva cuvinte. Lăsă pana jos, închise ochii și își frecă tâmplele. În jurul capului ei se iviră câțiva spreni năuciiți, semănând a fuioare de praf înălțate în aer. Istoviospreni.

Shallan se retrase, având brusc senzația că tulburase o clipă de intimitate. Jasnah era cu garda jos. Tânăra începu să se îndepărteze fără zgomot, însă o voce de pe podea spuse, pe neașteptate:

– Adevăr!

Jasnah tresări, își ridică privirea și dădu cu ochii de Shallan, care, bineînțeles, se făcu roșie ca focul.

Prințesa se uită către podea, la Model, apoi își puse pe față o mască a seninătății, îndreptându-și spatele și schimbându-și poziția cu una mai potrivită.

– Da, copilă?

– Am... am nevoie de sfere... răspunse Shallan. Cele din buzunamii mei s-au înnegurat.

– Ai Animodelat? întrebă Jasnah, cu voce tăioasă.

– Ce? Nu, Luminăție. Am făgăduit că n-o s-o fac.

– Atunci e vorba de al doilea talent, spuse Jasnah. Intră și închide ușa. Trebuie să vorbesc cu căpitanul Tozbek; i s-a stricat înmuietoria.

Shallan intră și trase ușa după ea, dar zăvorul scăpă din locașul

său. Făcu un pas înainte, cu mâinile încleștate, stânjenită.

– Ce-ai făcut? o întrebă Jasnah. Ceva pentru care probabil ai avut nevoie de lumină?

– Am avut senzația că au apărut plante, zise Shallan. Ei, de fapt, numai culoarea lor. Un marinar a spus că s-a înverzit puntea, dar culoarea a dispărut când nu m-am mai gândit la plante.

– Da... spuse Jasnah.

Răsfoi o carte și se opri la o ilustrație. Shallan o mai văzuse; era tot atât de veche ca vorinismul. Zece sfere unite prin linii pentru a reda conturul lateral al unei clepsidre. Două dintre sferile din mijloc semănau foarte bine cu niște pupile. Ochiul Dublu al Atotputernicului.

– Zece Esențe, spuse Jasnah încet și își plimbă degetele pe pagină. Zece Unde. Zece Ordine. Dar ce semnificație are faptul că spreții s-au hotărât în sfârșit să ne înapoieze jurămintele? Și cât timp mi-a mai rămas? Nu prea mult. Nu prea mult...

– Luminăție? întrebă Shallan.

– Înainte de sosirea ta, puteam să presupun că sunt o anomalie, continuă Jasnah. Puteam să sper că Undeunitorii nu se întorc în număr mare. Mi-am pierdut speranța asta. Cripticii te-au trimis la mine, de asta nu mă îndoiesc, fiindcă au știut că ai nevoie de instruire. Ceea ce mă face să sper că măcar am fost printre primii.

– Nu înțeleg.

Jasnah se uită în sus, la ea, ținându-i ochii cu o privire arzătoare. Ai prințesei erau roșii de oboseală. Până la ce oră târzie lucrea? În fiecare noapte, când Shallan se pregătea de culcare, pe sub ușa lui Jasnah încă se vedea lumină.

– Ca să fiu sinceră, spuse prințesa, nici eu nu înțeleg.

– Te simți bine? o întrebă Shallan. Înainte să intru, păreai... abătută.

Jasnah nu șovăi decât o clipă.

– Pur și simplu îmi petrec prea mult timp studiind.

Se întoarse spre unul dintre cuferele ei, din care scoase o pungă neagră, plină cu sfere.

– Ia-le pe astea. Îți sugerez să ai întotdeauna sfere asupra ta, ca să-i dai puterii tale de Undeunire prilejul să se manifeste.

– Mă poți învăța? spuse Shallan luând punga.

– Nu știu, mărturisi Jasnah. O să încerc. Pe schema asta, una dintre Unde este numită Iluminare, stăpânirea luminii. Deocamdată, aș prefera să-ți îndrepti eforturile către deprinderea ei, lăsând deoparte Animodelarea. E o artă primejdioasă, mai primejdioasă acum decât odinioară.

Shallan dădu din cap și se ridică în picioare. Însă ezită înainte să plece.

– Ești sigură că te simți bine?

– Firește.

Răspunsul venise prea repede. Prințesa era calmă și se controla, dar și evident istovită. Masca îi crăpase și Shallan putea să vadă adevărul.

„Încearcă să mă liniștească”, înțelese ea. „Mă mângâie pe creștet și mă trimite înapoi, în pat, ca pe un copil trezit de un coșmar.”

– Ești îngrijorată, zise, întâlnind ochii celeilalte femei.

Jasnah își feri privirea. Împinse o carte peste ceva care șerpuia pe masa ei – peste un spren mic, violet. Un spaimospren. Unul singur, era adevărat, dar exista.

– Nu... șopti Shallan. Nu ești îngrijorată. Ești îngrozită.

Părinte al Furtunii!

– E totul bine, Shallan. Nu trebuie decât să dorm. Întoarce-te la studiile tale.

Shallan se așeză pe taburetul de lângă masa de lucru a prințesei. Femeia mai vârstnică se întoarse spre ea și Shallan văzu cum masca i se crapă și mai rău. O văzu trădându-și iritarea când strânse din buze, unindu-le într-o linie. Îi văzu și încordarea, când își săltă pana în pumnul încleștat.

– Mi-ai spus că pot lua parte la asta, zise Shallan. Jasnah, dacă te îngrijorează ceva...

– Mă îngrijorează ceea ce m-a îngrijorat dintotdeauna, răspunse Jasnah, lăsându-se pe spătarul scaunului. Mă tem că e prea târziu. Nu pot face nimic semnificativ ca să opresc ceea ce se apropie. Mă tem că încerc să opresc o mare furtună suflând împotriva vântului.

– Pustiitorii, spuse Shallan. Parshii.

– Se presupune că, în trecut, continuă Jasnah, Devastarea –

sosirea Pustiitorilor – era întotdeauna anunțată de o întoarcere a Heralzilor, care pregăteau omenirea. Îi instruiiau pe Cavalerii Radianți, în ordinele cărora intrau mulți membri noi.

– Dar noi i-am capturat pe Pustiitori, sublinie Shallan. Și i-am înrobit.

Asta postulase Jasnah, iar Shallan, care îi văzuse cercetările, îi acceptase părerea.

– Prin urmare, crezi că urmează un soi de răscoală. Că parshii se vor întoarce împotriva noastră, așa cum au făcut-o în trecut.

– Da, răspunse Jasnah, căutând printre hârțiile ei. Și asta cât de curând. Faptul că tu te dovedești a fi o Undeunitoare nu mă liniștește, fiindcă îmi aduce într-o prea mare măsură aminte de ceea ce s-a mai întâmplat. Numai că, în acele vremuri de demult, cavalerii aveau învățători care să-i pregătească, aveau tradiții care dăinuiau de generații. Noi n-avem nimic.

– Pustiitorii sunt în captivitate, zise Shallan aruncând o privire către Model.

Sprenul stătea pe podea, aproape de nedeslușit, în tăcere.

– Parshii abia sunt în stare să vorbească. Cum ar putea pregăti o răscoală?

Jasnah găsi coala de hârtie pe care-o căuta și i-o întinse lui Shallan. Conținea, scris de mâna prințesei, raportul soției unui căpitan despre atacul unui platou de pe Câmpiile Sfărâmate.

– Parshendi pot cânta, în același timp, unii către alții, oricât de mare ar fi distanța care îi desparte, spuse ea. Au o putere de comunicare de neînțeles pentru noi. Nu putem să nu presupunem că verii lor, parshii, pot face același lucru. N-ar fi nevoie să audă o chemare la luptă ca să se revolte.

Shallan citi istorisirea dând încet din cap.

– Trebuie să-i prevenim pe ceilalți, Jasnah.

– Crezi că n-am încercat? Le-am scris eruditelor și regilor din toată lumea. Cei mai mulți nu m-au luat în seamă, m-au considerat o nebună speriată de propriile închipuiri. Dovezile pe care tu le-ai acceptat imediat lor li s-au părut neîntemeiate. Ardenții îmi erau cea mai mare speranță, dar ochii lor sunt încețoșați de Hierocrație. În plus, convingerile mele îi fac să se îndoiască de orice cuvânt pe

care-l spun eu. Mama vine să-i arăt cercetările, deci e un plus. Fratele și unchiul meu s-ar putea să mă creadă, de aceea mergem la ei, adăugă Jasnah și șovăi o clipă. Ne îndreptăm spre Câmpiile Sfărâmate și din alt motiv. Vreau să găsec dovezi care să convingă pe toată lumea.

– Urithiru, spuse Shallan. Orașul pe care-l cauți?

Prințesa îi aruncă din nou o privire scurtă. Orașul antic se afla printre primele lucruri descoperite de Shallan pe când îi citea însemnările pe furiș.

– Încă mai roșești imediat când te înfruntă cineva, remarcă Jasnah.

– Îmi cer iertare.

– Și te grăbești prea tare să-ți ceri scuze.

– Ar trebui să fiu... ăăă, indignată?

Jasnah zâmbi și luă în mână foaia cu Ochiul Dublu. O privi îndelung.

– Undeva, pe Câmpiile Sfărâmate, e ascuns un secret. Un secret despre Urithiru.

– Ai spus că orașul nu e acolo!

– Nu e. Dar calea către el ar putea fi, zise prințesa și strânse din buze. Legendele spun că numai un Cavaler Radiant o poate deschide.

– Din fericire, cunoaștem doi.

– Îți repet, nu ești Radiant și nici eu nu sunt. N-are importanță că putem face câteva dintre lucrurile pe care le puteam face ei. Ne lipsesc tradițiile și cunoștințele lor.

– Vorbim despre un posibil sfârșit al civilizației înseși, nu-i așa? întrebă încet Shallan.

Jasnah ezită.

– Devastările, spuse Shallan. Nu știu mare lucru, dar legendele...

– La sfârșitul fiecăreia dintre ele, omenirea e zdrobită. Din marile orașe nu mai rămâne decât cenușa, atelierile meșteșugarilor sunt distruse. De fiecare dată, cunoștințele și evoluția se reduc aproape la nivelul din preistorie – e nevoie de veacuri de reconstrucție pentru a readuce civilizația acolo unde se afla înainte. Încă mai sper că mă înșel, adăugă ea după încă o clipă de ezitare.

– Urithiru, zise Shallan.

Se străduia să nu pună întrebări, să deducă singură răspunsurile.

– Spui că orașul era un soi de cartier general sau de casă pentru Cavalerii Radianți. Înainte să te cunosc, n-am auzit de el și cred că în documente nu e pomenit prea des. Prin urmare, se numără printre cunoștințele înlăturate de Hierocrație?

– Bine gândit, spuse Jasnah. Cred totuși că tot ce se știa despre Urithiru a început să pălească, rămânând doar în legende, chiar înainte de asta, iar Hierocrația nu a întins nicio mână de ajutor.

– Atunci, dacă a existat înainte de Hierocrație și dacă dispariția Radianților a închis drumul într-acolo... ar putea adăposti documente neatinse de erudiții moderni. Cunoștințe nemodificate despre Pustiitori și despre Undeunire, zise Shallan și se înfioră. De-asta mergem de fapt pe Câmpiile Sfărâmate.

Prințesa zâmbi în ciuda oboselii.

– Într-adevăr, un raționament foarte bun. Timpul petrecut în Palanaeum mi-a fost de foarte mare folos, dar, totodată, m-a dezamăgit într-un anume fel. Mi-a confirmat bănuielile despre parshendi, însă am descoperit că multe documente din acea bibliotecă imensă poartă aceleași urme ale falsificării găsite de mine în altele. Această „purificare” a istoriei prin îndepărtarea referirilor directe la Urithiru și la Radianți, pentru simplul motiv că stânjeneau vorinismul, e revoltătoare. Și lumea mă întrebă de ce sunt împotriva acestui cult! Trebuie să descopăr documentele inițiale. În plus, există povești – unele cărora mă încumet să le dau crezare – care susțin că Urithiru era un loc sacru, ferit de Pustiitori. Poate nu e decât o fantezie potrivită cu dorințele mele, dar nu sunt chiar atât de erudită încât să nu cred că ar putea fi adevărată.

– Și parshii?

– O să-ncercăm să-i convingem pe alethi să se descotorosească de ei.

– Nu e deloc simplu.

– E aproape imposibil, recunosc Jasnah ridicându-se în picioare.

Începu să se pregătească de culcare, punându-și cărțile într-un cufăr în care apa nu putea pătrunde.

– Parshii sunt sclavii ideali. Docili, supuși. Societatea noastră se bizuie mult prea mult pe ei. Nu trebuie să devină violenți ca să ne arunce în haos, deși sunt sigură că asta se va întâmpla. E de-ajuns să plece pur și simplu. Ar fi începutul unei crize economice.

Închise cufărul din care scosese o carte, apoi se întoarse spre Shallan.

– Fără mai multe dovezi, e imposibil să convingem pe toată lumea de adevărul spuselor mele. Chiar dacă îmi dă ascultare, fratele meu nu are destulă autoritate ca să le impună înalților prinți să scape de parshii lor. Și, foarte sincer vorbind, mă tem că nu e destul de curajos ca să-și asume riscul prăbușirii care ar putea urma după expulzarea lor.

– Dar, dacă se întorc împotriva noastră, ne vom prăbuși oricum.

– Da, încuviință Jasnah. Tu o știi, așa cum o știu și eu. Mama s-ar putea să mă creadă. Dar riscul de a mă înșela e de o asemenea imensitate... ei bine, avem nevoie de dovezi, de dovezi copleșitoare, de netăgăduit. Așadar, trebuie să găsim orașul. Trebuie să-l găsim cu orice preț.

Shallan dădu din cap.

– N-am vrut să pun toate astea pe umerii tăi, copilă, adăugă Jasnah, așezându-se din nou. Dar recunosc că e o ușurare să-i vorbesc despre așa ceva cuiva care nu mă contrazice la fiecare cuvânt.

– O să izbutim, Jasnah, spuse Shallan. O s-ajungem pe Câmpiile Sfărâmate și o să găsim Urithiru. O să avem dovezi și-o să convingem pe toată lumea să ne asculte.

– Ah, optimismul tinereții! E o plăcere când se întâmplă să-l aud, comentă Jasnah și-i întinse cartea lui Shallan. Printre ordinele Cavalerilor Radianți se număra și cel al Luminurzitorilor. Știu foarte puține lucruri despre ei, dar, dintre toate documentele pe care le-am citit, cartea asta conține cele mai multe informații.

Shallan luă volumul cu nerăbdare. Se numea *Cuvinte despre Lumină*.

– Du-te, spuse prințesa. Citește.

Shallan îi aruncă o privire.

– O să dorm, promise Jasnah, cu un zâmbet furișat pe buze. Și

nu mai încerca să mă dădăcești. Nici măcar pe Navani n-o las s-o facă.

Shallan oftă, dădu din cap și plecă din cabina lui Jasnah. Model se ținu după ea; tăcuse în timpul întregii conversații. Când intră în cabina ei, tânăra avea inima mult mai grea decât la plecare. Nu putea să uite imaginea spaimei din ochii prințesei. Jasnah Kholin n-ar fi trebuit să se teamă de nimic, nu?

Se urcă în pat, cu cartea primită și cu punga cu sfere. O parte din ea abia aștepta să-nceapă cartea, dar era istovită, i se închideau pleoapele. Se făcuse într-adevăr târziu. Dacă începea să citească atunci...

Poate era de preferat un somn bun, ca să înceapă înviorată o nouă zi de studiu. Puse cartea pe măsuta de lângă pat, se strânse covrig și lăsă legănarea vasului s-o trimită în brațele somnului.

Se trezi în țipete, urlete și fum.

7
FLACĂRA
DESCHISĂ

Nu eram pregătită pentru suferința adusă de această pierdere – ca o ploaie neașteptată, prăvălită asupra mea din cerul senin. Cu ani în urmă, moartea lui Gavilar a fost o durere copleșitoare, dar asta... asta aproape că m-a făcut una cu pământul.

– Din jurnalul lui Navani Kholin, Jesesach 1174

Încă pe jumătate adormită, Shallan intră în panică. Coborî din pat în grabă, izbind din greșeală cupa cu sfere aproape secătuite. Deși o lipise cu ceară, lovitura o desprinsese și sferile se împrăștiară prin cabină.

Mirosul de fum era puternic. Alergă la ușă, ciufulită, cu inima bătându-i nebunește. Măcar adormise îmbrăcată. Deschise ușa dintr-o smucitură.

Pe culoar se îngrămădeau trei bărbați, cu torțe în mâini, cu spatele la ea.

Torțe, cu focspreni scânteietori dansând în jurul flăcărilor. Cine umbla cu flacăra deschisă pe o corabie? Shallan se opri, împietrită

de nedumerire.

Țipetele veneau de pe puntea de deasupra și se părea că vasul nu ardea. Dar cine erau bărbații ăia? Aveau securi și se uitau spre cabina lui Jasnah, care avea ușa deschisă.

Siluețele intrară. Într-un moment în care o înlemni groaza, îl văzu pe unul aruncând ceva pe podea, în fața celorlalți, care pășiră într-o parte, ca să facă loc.

Un trup într-o cămașă de noapte subțire, ochii holbându-i-se fără să vadă, cu sângele înflorindu-i pe piept. Jasnah.

– Fii sigur, spuse unul dintre bărbați.

Un altul îngenunche și înfipse în pieptul lui Jasnah un cuțit lung și subțire. Shallan îl auzi izbind în lemnul podelei de sub trup.

Țipă.

Unul dintre bărbați se întoarse spre ea.

– Hei!

Era marinarul înalt, cu trăsături grosolane, pe care-l numise Yalb „puștiul nou”. Pe ceilalți nu-i recunosc.

Izbutind cumva să se miște în ciuda groazei și a neîncrederii în ceea ce vedea, Shallan trânti ușa și trase zăvorul cu degete tremurătoare.

Părinte al Furtunii! Părinte al Furtunii! Se retrase de lângă ușa izbită de ceva greu din partea cealaltă. Nu era nevoie de securi. Ușa avea să cedeze după câteva izbituri puternice de umăr.

Mergând cu spatele, Shallan se împiedică de propriul pat, fiind cât pe ce să alunece pe sferile care se rostogoleau înapoi și înapoi, după cum se legăna corabia. Hubloul îngust de lângă tavan – prea strâmt ca să poată trece prin el – nu lăsa să se vadă decât întunericul nopții. De deasupra se auzeau în continuare țipete și lemnul pocnea înfundat sub pași grei.

Shallan tremura, încă amorțită. Jasnah...

– Sabia, spuse o voce.

Model atârna de perete, lângă ea.

Mmmm... Sabia...

– Nu! strigă Shallan, cu mâinile pe tâmpile și cu degetele înfipite în păr.

– Părinte al Furtunii! Tremura.

Coșmar. Era un coșmar! Nu era cu putință...

– Mmmm... Luptă...

– Nu!

Shallan își dădu seama că răsuflarea îi era prea grăbită, în timp ce bărbații de afară continuau să izbească în ușă cu umerii. Nu era gata pentru așa ceva. Nu era pregătită.

– Mmmm... spuse Model, părând nemulțumit. Minciuni.

– Nu știu cum să mă folosesc de minciuni! exclamă Shallan. N-am exersat.

– Ba da. Ba da... amintește-ți... înainte...

Ușa trosni. Cuteza să-și amintească? Putea să-și amintească? O copilă, jucându-se cu un model de lumină pâlpâitoare...

– Ce să fac? întrebă.

– Ai nevoie de Lumină, spuse Model.

Asta aprinse o amintire de mult uitată, dezvăluind ceva plin de ghimpi, de care nu îndrăznea să se atingă. Avea nevoie de Lumină de Furtună pentru Undeunire.

Căzu în genunchi lângă pat și, fără să știe exact ce făcea, trase cu putere aer în piept. Lumina părăsi sferile din jurul ei, i se scurse în trup, devenindu-i furtună dezlănțuită prin vene. Cabina se afundă într-un întuneric deplin, ca o peșteră din adâncul pământului.

Pe urmă, Lumina prinse să i se înalțe din piele, ca aburul din apa în clocot. Umplu încăperea cu umbre plutitoare.

– Și acum? întrebă.

– Dă formă minciunii.

Ce însemna asta? Ușa trosni din nou și în mijloc îi apărură o crăpătură largă.

Pradă panicii, Shallan lăsă să-i scape o răsuflare. Lumina izvorî din ea într-un nor: avu impresia că l-ar fi putut atinge. Îi simțea puterea latentă.

– Cum? întrebă.

– Fă adevărul.

– Vorbești fără sens!

Shallan țipă când se sparse ușa. În cabină pătrunse o lumină nouă, lumina torțelor – galben-roșatică, ostilă.

Norul sări din Shallan și din trupul ei izvorî mai multă Lumină de

Furtună, alăturându-i-se. Luă forma neclară a unei siluete omenești. O pată luminoasă. Trecu pe lângă bărbații din cadrul ușii, fluturându-și niște prelungiri care ar fi putut fi brațe. Îngenuncheată lângă pat, Shallan rămase în întuneric.

Silueta luminoasă atrase ochii bărbaților. Apoi, din fericire, se răsuciră pe călcâie și alergară pe urmele ei.

Shallan se ghemui lângă perete, tremurând. În cabină era beznă. Deasupra, oamenii țipau.

– Shallan, zumzăi Model în întuneric.

– Du-te s-arunci o privire, îi ceru ea. Spune-mi ce se-ntâmplă pe punte.

Nu știi dacă sprenul o ascultase sau nu, fiindcă se mișca fără zgomot. Respiră adânc de câteva ori și se ridică. Picioarele îi tremurau, dar o susținură.

Izbuti, cumva, să-și revină. Era cumplit, dar nimic, absolut nimic nu se putea compara cu ceea ce fusese nevoită să facă în noaptea morții tatălui ei. Atunci supraviețuise. Putea supraviețui și acum.

Bărbații ăia puteau să fie membri ai grupului din care făcuse parte Kabsal – grupul asasinilor de care se temea Jasnah. Ajunseseră, în cele din urmă, la ea.

Of, Jasnah...

Jasnah murise.

Avea s-o jlească mai târziu. Ce era de făcut cu oamenii înarmați care puneau stăpânire pe corabie? Cum putea găsi Shallan o cale de scăpare?

Ieși pe coridor. Acolo era puțină lumină, de la torțele de pe punte. În țipetele pe care le auzea, panica prinsese mai multă putere.

– Ucidere, spuse brusc o voce.

Shallan tresări violent, dar bineînțeles că nu era decât Model.

– Ce? șuieră ea.

– Oamenii întunecați omoară, răspunse sprenul. Marinarii legați cu funii. Unul mort, sângerează roșu. Nu... nu înțeleg.

„O, Părinte al Furtunii...”

Deasupra, țipetele deveniră mai ascuțite, dar nu se mai auzeau pași, nu mai zăngăneau arme. Marinarii fuseseră luați prizonieri. Cel puțin unul fusese ucis.

În întuneric, Shallan tremura, iar din lemnul din jur se înălțau forme șerpuitoare. Spaimospreni.

– Ce fac bărbații care au alergat după imaginea mea? Întrebă.

– Se uită în apă, răspuse Model.

Așadar, credeau că sărise peste bord. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Shallan înaintă pe băjbâite către cabina lui Jasnah, așteptându-se în orice clipă să se împiedice de leșul ei de pe podea. Dar asta nu se întâmplă. Oare cei trei îl târâseră sus?

Intră în cabină și închise ușa. Zăvorul nu se putea trage, așa că împinse o ladă ca s-o blocheze.

Trebuia să facă ceva. Băjbâi până la unul dintre cuferele lui Jasnah, deschis de ucigași și cu conținutul – numai haine – împrăștiat în jur. Găsi pe fundul cufărului sertarul secret și îl deschise. Lumina inundă brusc încăperea. Sferele străluceau atât de tare, încât o orbiră pentru o clipă și se văzu nevoită să-și întoarcă privirea.

Model fremăta pe podea, lângă ea, o formă tremurând de îngrijorare. Shallan privi în jurul ei. În cabina mică domnea haosul, haine pe jos, hârtii pretutindeni. Cufărul cu cărțile lui Jasnah dispăruse. Prea proaspăt ca să fi fost absorbit, sângele era o baltă în pat. Shallan se grăbi să-și ferească privirea.

Sus răsună brusc un strigăt, urmat de o bufnitură. Țipetele se înălțară mai puternice. Îl auzi pe Tozbek implorând să-i fie cruțată soția.

Atotputernicile din ceruri... asasinii îi executau pe marinari, unul câte unul. Shallan trebuia să facă ceva. Orice.

Se uită la sferele de sub fundul fals al cufărului, învelite în pânză neagră.

– Model, spuse ea, o să Animodelăm partea de jos a navei și o s-o scufundăm.

– Ce?

Vibrațiile lui se întetiră și vocea îi deveni zumzet.

– Oamenii... Oamenii... Mănâncă apă?

– O bem, răspuse Shallan, dar n-o putem respira.

– Mmmm... Nedumerit... zise Model.

– Căpitanul și ceilalți au fost capturați și sunt executați. Cel mai

bun prilej de salvare pe care li-l pot oferi e haosul.

Shallan își puse mâinile pe sfere și absorbi Lumina respirând adânc. Se simți arzând pe dinăuntru, de parcă ar fi fost gata să se spulbere, împrôșcând foc. Lumina era vie, încerca să iasă din ea prin toți porii.

– Arată-mi! strigă, mult mai tare decât ar fi vrut.

Lumina de Furtună o îmboldea să acționeze.

– Am mai Animodelat. Trebuie s-o fac din nou.

Când vorbea, Lumina de Furtună îi ieșea printre buze, vizibilă ca răsuflarea într-o zi friguroasă.

– Mmmmm... spuse Model neliniștit. O să fiu mijlocitor. Uită-te.

– Unde să mă uit?

– Uită-te!

Umbremar. Ultima dată când ajunsese acolo, fusese cât pe ce să-și piardă viața. Numai că nu era un loc. Sau era? Avea vreo importanță?

Își căută printre amintirile proaspete momentul când Animodelase din întâmplare, preschimbând un pocal în sânge.

– Am nevoie de un adevăr.

– Ai oferit destule, răspunse Model. Acum. Uită-te.

Corabia dispăru.

Totul... plesni. Pereții, mobila, totul se sfărâmă în globuri mărunte, de sticlă neagră. Shallan se pregăti să cadă în oceanul acelor mărgele, dar ajunsese în schimb pe pământ tare.

Se găsea într-un loc cu cer negru și cu un soare foarte mic, îndepărtat. Solul din jur reflecta lumina. Era din obsidian? Indiferent în ce parte s-ar fi uitat, îl vedea alcătuit din aceeași întunecime. Alături de ea, sferele – ca acelea care puteau păstra Lumina de Furtună, dar negre și mai mici – ricoșau înainte să cadă din nou și să încremenească.

Ca un soi de excrescențe de cristal, copacii se înălțau în pâlcuri, ici și colo. Aveau crengi țepoase și sticloase, fără frunze, în apropiere, luminile atârnav în aer, flăcări fără lumânări.

„Oameni”, înțelese ea. „Fiecare e mintea câte unui om, reflectată aici, în Tărâmul Cunoașterii.”

Altele erau împrăștiate în jurul picioarelor ei, zeci și zeci, dar atât

de mici încât aproape nu le putea distinge unele de altele.

„Mintțile peștilor?”

Se întoarse și se trezi față în față cu o siluetă cu un simbol în loc de cap. Tresări, țiță și se trase înapoi dintr-un salt. Creaturile alea... o bântuiseră... o...

Era Model. Înalt și zvelt, dar ușor neclar, translucid. Modelul complicat al capului, cu muchii sale ascuțite și cu geometria sa imposibilă, părea lipsit de ochi. Stătea cu mâinile la spate, într-o robă care părea prea țeapănă ca să fie de stofă.

– Haide, spuse el. Alege.

– Ce să aleg? întrebă Shallan, Lumina de Furtună ieșindu-i printre buze.

– Corabia ta.

Model n-avea ochi, dar ei i se păru că urmărește privirea lui până la una dintre micile sfere de pe solul sticlos. O înșfăcă și avu brusc impresia că e o corabie.

Plăcerea Vântului. O corabie bine îngrijită, îndrăgită. Purtase călătorii cu bine ani de-a rândul, sub stăpânirea căpitanului Tozbek, după ce fusese a tatălui său. O corabie veche, dar nu îmbătrânită, încă demnă de încredere. O corabie mândră. Acolo avea forma unei sfere.

Putea să gândească. Corabia putea să gândească. Sau, ei bine, reflecta gândurile oamenilor care se serveau de ea, erau familiarizați cu ea și preocupați de soarta ei.

– Trebuie să te preschimbi, șopti Shallan, ținând-o în căușul palmelor.

Atârna prea greu pentru dimensiunile sale, de parcă toată greutatea corăbiei ar fi fost adunată în acea singură mărgică.

– Nu, veni răspunsul, deși cel care vorbea era Model. Nu, nu pot. Trebuie să slujesc. Sunt fericită.

Shallan se uită la el.

– O să fiu mijlocitor, repetă sprenul. Traduc. Nu ești pregătită.

Shallan se uită din nou la mărgică din mâinile ei.

– Am Lumină de Furtună. Din belșug. Ți-o voi da ție.

– Nu! veni răspunsul și părea plin de furie. O să slujesc.

Voia cu adevărat să rămână corabie. Shallan putea simți asta, îi

putea simți mândria, puterea dată de anii petrecuți în slujba oamenilor.

– Mor cu toții, șopti ea.

– Nu!

– Îi poți simți murind. Le simți sângele pe puntea ta. Oamenii pe care îi slujești vor fi măcelăriți unul câte uliul.

Simțea și Shallan, o vedea în corabie. Erau executați. În apropierea ei, una dintre flăcările plutitoare dispăru. Trei dintre cei opt captivi muriseră, dar nu știa care anume.

– N-avem decât o șansă să-i salvăm, continuă ea. Și o avem numai dacă te preschimbi.

– Preschimbă-te, șopti Model pentru corabie.

– Dacă te transformi, ar putea să scape de oamenii răi care îiucid, șopti Shallan. Nu e sigur, dar ar avea șansa să înoate. Ar putea face ceva. Le poți face un ultim serviciu, *Plăcerea Vântului*. Preschimbă-te de dragul lor.

Tăcere.

– O să...

O altă lumină dispăru.

– O să mă transform.

Totul se petrecu într-o secundă galopantă; Lumina de Furtună se smulse din Shallan. Auzi pocnete îndepărtate din lumea fizică în timp ce trase atât de multă Lumină din nestematele de lângă ea încât acestea se sparseră.

Umbremarul dispăru.

Era din nou în cabina lui Jasnah.

Podeaua, pereții și tavanul se topiră, devenind apă.

Shallan căzu în adâncul întunecat și rece. Se zbatu în mare, cu mișcările stânenite de rochie. În jurul ei se scufundau obiecte, obișnuitele lucruri utile omului.

Căută înnebunită să ajungă la suprafață. La început, își făcuse vag planul să înoate și să-i ajute pe marinari să se dezlege, dacă erau legați. Însă acum se lupta cu o disperare zadarnică, neizbutind nici măcar să se ridice deasupra apei.

Întunericul părea să fi prins viață, înfășurându-i-se în jur.

Și o trăgea către adâncuri.

8
CUȚITE ÎN SPATE
OȘTENI PE CÂMPUL
DE LUPTĂ

Încerc să nu-mi folosesc durerea drept scuză, dar oferă o explicație. Oamenii se poartă ciudat după ce au suferit o pierdere neprevăzută. Deși Jasnah era departe de mine de ceva vreme, am pierdut-o pe neașteptate. Ca mulți alții, și eu o crezusem nemuritoare.

– Din jurnalul lui Navani Kholin, Jesesach 1174

Bine cunoscutul scrâșnet al lemnului din momentul când un pod aluneca la locul potrivit. Tropotul picioarelor înaintând la unison, mai întâi un sunet monoton, pe piatră, apoi bufniturile răsunătoare ale cizmelor pe lemn. Strigătele îndepărtate ale iscoadelor, care anunțau că drumul e liber.

Zgomotele asaltului unui platou îi erau familiare lui Dalinar. Cândva le aștepta tânjind. Între două asalturi era cuprins de nerăbdare, dorea cu înfocare un nou prilej de nimicire a parshendilor cu Sabia lui, un nou prilej de a dobândi bogății și faimă.

Acel Dalinar se străduia să-și spele rușinea – pentru că zăcuse,

beat mort, în vreme ce fratele lui se lupta cu asasinul.

Când asaltai un platou, peisajul era întotdeauna același: stânci golașe, zimțate, cele mai multe de aceeași culoare ternă ca întinderea de piatră de pe care o împărțeau cu pâncuri răzlețe de muguri-de-stâncă închiși. Iar aceștia din urmă, după cum o sugera și numele lor, puteau fi luați drept pietre. Din locul unde te aflai și până în zare nu vedeai nimic altceva; și orice aduceai cu tine, orice lucru făurit de mâna omului părea mărunț pe nesfârșita întindere de platouri întretăiate de spărturi în care-ți puteai găsi moartea.

De-a lungul anilor, totul devenise rutină. Marșul sub soarele alb ca oțelul topit. Traversarea spărturilor, una după alta. Asalturile platourilor sfârșiseră prin a fi din ce în ce mai puțin lupte așteptate cu nerăbdare și din ce în ce mai mult o obligație stăruitor impusă. Pentru Gavilar și pentru glorie, desigur, dar mai ales pentru că și ei, și dușmanii se aflau acolo. Așa se proceda în locul ăla.

Mirosurile asaltului unui platou erau mirosurile unei imensități neclintite: piatră coaptă în soare, crem uscat, vânturi istovite.

În ultima vreme, Dalinar ajunsese să deteste orice asalt de platou. Toate erau frivolități, viață irosită. Nu mai aveau legătură cu Pactul Răzbunării, ci doar cu lăcomia. Pe platourile învecinate, de unde erau ușor de luat, apăreau multe inimi-nestemată. Dar alethii nu se mulțumeau cu ele. Voiau s-ajungă cât mai departe, se aventurau în bătălii care îi costau mult.

În fața lui, oamenii Înaltului Prinț Aladar luptau pe un platou. Ajunseseră înaintea armatei lui Dalinar și înfruntarea spunea o poveste cunoscută. Oameni împotriva parshendilor, alcătuiind o linie șerpuitoare în timp ce fiecare armată se străduia s-o împingă înapoi pe cealaltă. Alethii puteau aduce mai mulți războinici decât parshendii, dar aceștia ajungeau pe platouri mai repede și tot mai repede izbuteau să facă din ele locuri sigure.

Împrăștiate pe drumul către spărtură de pe platoul alăturat, leșurile podarilor dovedeau cât de periculos era să ataci un dușman bine fortificat. Lui Dalinar nu-i scăpă înnegurarea chipurilor gărzilor sale de corp la vederea morților. Aidoma celor mai mulți dintre înalții prinți, Aladar devenise adeptul filosofiei lui Sadeas în privința podalergărilor. Atacuri iuți, brutale, care îi considerau pe oameni

drept resurse înlocuibile. Nu fusese întotdeauna așa. La început, podurile fuseseră cărate de oșteni în armură, dar izbânda unei strategii îi îndemna pe alții s-o imite.

În tabere era nevoie de un flux neîntrerupt de sclavi ieftini, ca hrană pentru monstru. Asta însemna o întindere a plăgii sclaviei și tot mai mulți tâlhari care făceau negoț cu carne vie pe Dealurile Nerevendicate.

„Încă un lucru pe care va trebui să-l schimb”, se gândi Dalinar.

Aladar nu intra în luptă, însă avea un punct de comandă pe un platou alăturat. Dalinar arătă către steagul care flutura și unul dintre marile lui poduri mecanice se îndreptă într-acolo. Trase de chulli și pline de roți dințate, pârghii și came, podurile îi protejau pe oamenii care le manevrau. Dar se mișcau foarte încet. Dalinar așteptă cu o răbdare pe jumătate impusă de disciplină până când lucrătorii lăsară podul în jos, acoperind spărtura dintre platoul pe care se aflau și cel pe care flutura steagul lui Aladar.

Odată ce podul fu așezat și fixat pe poziție, garda lui de corp – condusă de unul dintre ofițerii ochi-întunecați ai Căpitanului Kaladin – îl traversă cu pași iuți și cu sulitele pe umeri. Dalinar îi promisese lui Kaladin că oamenii lui nu vor fi nevoiți să lupte decât ca să-l apere. Odată trecuți de spărtură, Dalinar îi dădu pintonii lui Galant, mânăndu-l către locul de unde Aladar conducea lupta. Se simțea prea ușor în șaua armăsarului – îi lipsea Cristalarmura. În numeroșii ani scurși de când o dobândise, nu mai intrase niciodată fără ea pe un câmp de bătălie.

Oricum, în ziua aceea nu lua parte la luptă – nu cu adevărat. În spatele lui flutura steagul lui Adolin, care conducea grosul armatei lui Dalinar către platoul unde luptau deja oamenii lui Aladar. Dalinar nu dăduse niciun ordin legat de desfășurarea atacului. Fiul lui fusese bine instruit și era gata să ia comanda pe câmpul de luptă - avându-l, firește, pe generalul Khal alături, pentru sfaturi.

Da, de atunci înainte, Adolin avea să fie comandantul armatei în toate luptele.

Dalinar avea să schimbe lumea.

Se îndreptă către cortul de comandă al lui Aladar. Era primul asalt al unui platou de după proclamația prin care ceruse ca armatele să

lupte împreună. Faptul că Aladar venise, așa cum i se ordonase, iar Roion nu – deși platoul era mai aproape de tabăra celui din urmă – era în sine o victorie. O încurajare mărunță, dar Dalinar se bucura de orice putea obține.

Îl găsi pe Înaltul Prinț Aladar privind dintr-un cort mic, înălțat la loc sigur, pe o mică ridicătură a platoului, de unde se vedea tot câmpul de luptă. O poziție ideală pentru un punct de comandă. Aladar era Cristalpurător, dar, de obicei, în timpul bătăliilor îi împrumuta unui ofițer Armura și Sabia lui, preferând să conducă stabilind tactica din spatele liniilor de luptă. Fiind un Cristalpurător cu experiență, îi putea ordona, mental, Săbiei sale să nu dispară când o lăsa din mână, însă – în cazul unei urgențe – Aladar o putea chema la el, făcând-o să dispară din mâinile ofițerului cât ai clipi, pentru ca să apără în mâinile lui peste zece bătăi de inimă. Pentru a împrumuta o Sabie era nevoie de o foarte mare încredere, de ambele părți.

Dalinar descălecă. Galant, calul lui, se uită urât la un grăjdar, care încercă să-l ia în primire, și Înaltul Prinț bătu animalul pe grumaz.

– O să se descurce foarte bine și singur, fiule, îi spuse el grăjdarului.

Oricum cei mai mulți grăjdari nu știau cum să se poarte cu un ryshadium.

Urmat de garda lui de podari, Dalinar i se alătură lui Aladar, care stătea pe marginea platoului, având sub ochi câmpul de luptă, aflat chiar în fața lui, dar mai jos. Zvelt și cu desăvârșire chel, avea pielea de un cafeniu mai închis decât cei mai mulți alethi. Își ținea mâinile la spate și purta o uniformă elegantă, cu o takama ca o fustă, deși vestonul era modern, însă croit astfel încât să se potrivească perfect cu ea.

Era un stil pe care Dalinar nu-l văzuse la nimeni. Avea și mustața subțire și un smoc de păr sub buze, o altă preferință neconvențională. Era destul de puternic și de faimos ca să-și creeze propria modă – și o făcea, izbutind adesea s-o și impună.

– Dalinar, spuse el, salutându-l pe celălalt Înalt Prinț cu o înclinare a capului. Credeam că nu mai iei parte la asalturile platourilor.

– N-o fac, răspunse Dalinar arătând către steagul lui Adolin.

Acolo, soldații traversau pe podurile lui, intrând apoi în luptă. Platoul era destul de mic pentru ca o parte dintre oamenii lui Aladar să se retragă ca să le lase loc, lucru pe care era evident că erau nerăbdători s-o facă.

– Nu mai lipsea mult ca să fii înfrânt astăzi, observă Dalinar. E bine că ți s-a oferit ajutor.

Sub ei, trupele conduse de Adolin readuceau ordinea pe câmpul de luptă și îi respingeau pe parshendi.

– Poate, zise Aladar. Totuși, până acum am învins în unul din trei asalturi. Având ajutor, o să înving mai des, cu siguranță, dar asta o să mă coste jumătate din pradă. Presupunând că regele o să-mi dea ceva vreodată. Nu sunt convins că, pe termen lung, o să fiu în câștig.

– Dar o să pierzi mai puțini oameni, insistă Dalinar. Și totalul câștigurilor pentru întreaga armată o să crească. Gloria...

– Nu-mi vorbi mie despre glorie, Dalinar. Nu-mi pot plăti oștenii cu glorie și n-o pot folosi ca să-i împiedic pe ceilalți înalți prinți să mă muște de beregată. Planul tău îi favorizează pe cei mai slabi dintre noi și îi sapă pe cei în stare să învingă.

– Minunat, se răsti Dalinar, onoarea nu valorează nimic pentru tine. Dar o să te supui, Aladar, pentru că ți-o cere regele tău. E singurul motiv de care ai nevoie. O să faci ce ți se spune.

– Sau?

– Întreabă-l pe Yenev.

Aladar tresări de parcă l-ar fi pălmuit. Cu zece ani în urmă, Înaltul Prinț Yenev refuzase să accepte unificarea Alethkarului. La porunca lui Gavilar, Sadeas se duelase cu el. Și îl omorâse.

– Mă ameninți? exclamă Aladar.

– Da.

Dalinar se întoarse spre bărbatul mai scund și îl privi în ochi.

– Am terminat cu lingușelile. Și cu rugămintțile. Dacă nu i te supui lui Elhokar, îți bați joc de fratele meu și de idealurile lui. Voi avea un regat unit.

– Amuzant, ripostă Aladar. E bine că ai amintit de Gavilar, fiindcă n-a unit regatul cu onoare. A făcut-o cu pumnale în spate și cu soldați pe câmpul de bătălie, tăind capul oricui i s-a împotrivit.

Vasăzică ne întoarcem la așa ceva? Nu seamănă prea mult cu vorbele frumoase din mult prețuita ta carte.

Dalinar scrâșni din dinți și se întoarse către câmpul de luptă. Un prim impuls îi cerea să-i spună lui Aladar că e ofițer sub comanda lui și e dator să i se supună, apoi să-l mustre pentru tonul pe care vorbise. Să-l trateze ca pe un recrut care trebuie pus la punct.

Dar dacă Aladar îl ignora pur și simplu? îl putea sili să i se supună? N-avea destui soldați pentru asta.

Își dădu seama că era furios – mai degrabă pe sine însuși decât pe Aladar. Nu venise pe platoul ăla ca să lupte, ci ca să discute. Ca să convingă. Navani avea dreptate. Ca să salveze regatul nu erau de-ajuns cuvintele aspre și ordinele militare. Era nevoie de loialitate, nu de frică.

Dar, lua-l-ar furtunile, cum trebuia să procedeze? În toată viața sa, nu izbutise să convingă pe nimeni decât cu sabia în mână și cu un pumn în nas. Gavilar fusese întotdeauna cel care se pricepea la cuvinte, cel care putea face oamenii să-l asculte.

Nu era treaba lui să fie politician.

„Probabil că jumătate dintre flăcăii care se bat aici au crezut la început că nu e treaba lor să fie soldați”, îi șopti o parte din el. „Nu-ți poți permite luxul de a fi nepriceput la așa ceva. Nu te plânge. Schimbă-te.”

– Parshendii ne împing cu prea multă forță, le spuse Aladar generalilor lui. Vor să ne scoată de pe platou. Spuneți-le oamenilor să cedeze puțin și să-i lase pe parshendi să iasă din poziția lor avantajoasă; asta o să ne permită să-i înconjurăm.

Generalii dădură aprobator din cap și unul începu să strige noile ordine.

Dalinar miji ochii, încercând să-și dea seama ce se petrece pe câmpul de bătălie.

– Nu, spuse încet.

Generalul care dădea ordine amuți brusc. Aladar se uită la Dalinar.

– Parshendii se pregătesc să se retragă, zise acesta.

– Cu siguranță nu se poartă ca și cum asta au de gând.

– Au nevoie de ceva mai mult loc, să poată răsufla, îi explică

Dalinar, interpretând vălmășagul luptei. Aproape că au scos inima-nestemată. Vor continua să ne împingă înapoi cu forță, dar se vor retrage apoi brusc în jurul pupei, ca să câștige timp pentru desprinderea inimii-nestemată. Asta trebuie să împiedici.

Parshendii înaintară, năpustindu-se cu furie.

– Oamenii mei sunt în prima linie, sublinie Aladar. După propriile tale reguli, ultimul cuvânt în ceea ce privește tactica îmi aparține.

– Nu fac nimic altceva decât să observ, zise Dalinar. Azi nu comand nici măcar propria mea armată. Alege ce tactică vrei, n-o să mă amestec.

Aladar căzu pe gânduri, apoi înjură cu voce scăzută.

– Să presupunem că Dalinar are dreptate. Oamenii să fie pregătiți pentru retragerea parshendilor. Trimiteți un grup la atac, să păzească pupa, care trebuie să fie aproape deschisă.

Generalii stabiliră amănuntele noului plan și trimiseră mesageri cu ordine. Stând umăr la umăr, Dalinar și Aladar se uitau cum înaintau parshendii. Cântecele acestora plutea deasupra câmpului de luptă.

Pe urmă se retraseră, având, ca de obicei, mare grijă să pășească respectuos peste trupurile morților. Pregătiți pentru asta, oamenii se repeziră pe urmele lor. Condușă de Adolin, în Armura lui strălucitoare, o forță de atac alcătuită din oșteni odihniți sparse liniile parshendilor și ajunse la pupă. Prin breșa deschisă pătrunseră mai mulți oameni, împingându-i pe parshendi către flancuri și făcând din retragerea lor un dezastru tactic.

Câteva minute mai târziu, toți parshendi părăsiseră platoul, sărind peste spărturi și fugind.

– Blestem! spuse Aladar încet. Nu suport să văd cât de bine te pricepi la așa ceva.

Dalinar își miji ochii când observă că o parte dintre parshendi se opriseră pe un platou nu prea îndepărtat de câmpul de luptă. Zăboveau acolo, deși grosul forțelor lor se îndepărta.

Cu un semn, Dalinar îi ceru unui slujitor al lui Aladar un ochean pe care-l îndreptă către grupul acela. La marginea platoului stătea o siluetă, o siluetă în armură strălucitoare.

„Cristalpurătorul parshendi”, își spuse. „Cel din lupta de pe Turn.

A fost cât pe ce să mă omoare.”

Nu-și amintea mare lucru despre întâlnirea de atunci. Către sfârșit, aproape că-și pierduse cunoștința. Însă acum Cristalpurătorul nu luase parte la luptă. De ce? Cu siguranță, cu ajutorul lui ar fi deschis pupa mai repede.

Dalinar simți un gol neliniștitor. Acel singur fapt, Cristalpurătorul care privea, schimba tot înțelesul luptei. Se crezuse în stare să-și dea seama ce se petrece. Acum îi trecu prin cap că tactica dușmanului nu era deloc atât de transparentă cum o crezuse.

– Unii sunt încă acolo? întrebă Aladar. Se uită la noi?

Dalinar dădu din cap, lăsând ocheanul în jos.

– Au mai făcut-o vreodată, în vreo bătălie pe care ai purtat-o?

Dalinar clătină din cap.

Aladar chibzui câteva clipe, apoi le ordonă oamenilor de pe platou să rămână cu ochii în patru, cu iscoade care să dea de veste dacă parshendi se reîntorceau cumva pe neașteptate.

– Mulțumesc, adăugă apoi, cu pizmă, întorcându-se spre Dalinar. Sfatul tău s-a dovedit util.

– Ai avut încredere în mine când a fost vorba de tactică, spuse Dalinar, întorcându-se spre el. De ce n-ai încredere și când spun cum e mai bine pentru regatul nostru?

Aladar îl studie. În spatele lui, soldații își ovaționau victoria și Adolin tocmai smulgea inima-nestemată din pupă. Alții se răsfirau, așteptându-se la o reîntoarcere a parshendilor, dar asta nu se întâmplă, căci nu mai apăru niciunul.

– Aș vrea să pot, Dalinar, răspunse Aladar într-un târziu. Dar aici nu e vorba de tine. E vorba de ceilalți înalți prinți. Probabil că aș putea avea încredere în tine, dar n-o să am niciodată încredere în ei. Îmi ceri să mă pun într-un pericol prea mare. Ceilalți mi-ar face ceea ce ți-a făcut Sadeas ție pe Turn.

– Și dacă îi atrag pe ceilalți de partea mea? Dacă îți pot dovedi că sunt demni de încredere? Dacă pot schimba direcția în care se îndreaptă regatul și războiul ăsta? O să mă urmezi dacă va fi așa?

– Nu, răspunse Aladar. Îmi pare rău.

Îi întoarse spatele și își chemă calul.

Urmă un drum de întoarcere mizerabil. Câștigaseră lupta din ziua

aceea, dar Aladar rămânea distant. Cum putea Dalinar să facă atât de multe lucruri atât de bine, însă nu era în stare să convingă un om ca Aladar? Și ce însemna schimbarea de tactică de luptă a parshendilor, faptul că nu-și foloseau Cristalpurătorul? Se temeau să nu-și piardă cristalele?

Când ajunsese în sfârșit în buncărul lui din taberele de război – după ce se ocupase de oamenii săi și îi trimisese regelui un raport –, găsi o scrisoare la care nu se aștepta.

Trimise după Navani, ca să i-o citească. Era în mica lui cameră de lucru, fixând cu privirea peretele pe care apăruseră glifele stranii. Fuseseră răzuite și zgârieturile acoperite, dar peticul de stâncă mai deschisă la culoare îi vorbea în șoaptă:

„Șaizeci și două de zile.”

Șaizeci și două de zile în care trebuia să găsească un răspuns. Ei bine, mai rămăseseră doar șaizeci. Nu era prea mult timp pentru salvarea unui regat, pentru a se pregăti să înfrunte tot ce putea fi mai rău. Ardenții ar fi nesocotit prorocirea, considerând-o în cel mai bun caz o farsă, o blasfemie în cel mai rău. Prezicerea viitorului era interzisă. Era o îndeletnicire a Pustiitorilor. Până și jocurile de noroc erau dubioase, fiindcă incitau oamenii să afle tainele viitorului.

Însă el credea în adevărul profeției. Fiindcă bănuia că scrisese cuvintele cu mâna lui.

Navani sosi, își aruncă ochii pe scrisoare, apoi începu să i-o citească. Era din partea unui vechi prieten, care avea să sosească în curând pe Câmpiile Sfărâmate și care i-ar fi putut oferi lui Dalinar o soluție pentru problemele sale.

9
UMBLET PRINTR-UN
MORMÂNT

Aș vrea să cred că, dacă nu m-ar fi copleșit suferința, aș fi văzut mai devreme pericolele care se apropiau. Dar, mărturisesc cu toată sinceritatea, nu sunt sigură că s-ar fi putut face ceva.

– Din jurnalul lui Navani Kholin, Jesesach 1174

Kaladin deschidea drumul către adâncul spărturii, așa cum avea dreptul.

Se foloseau de o scară de frânghie, la fel ca în armata lui Sadeas. Pe atunci scările erau obiecte dezgustătoare, frânghia se tocea și se umplea de pete și mușchi, iar mult prea multele mari furtuni pe care le înfruntaseră șubrezeau scândurile. Kaladin nu pierduse niciodată un om din pricina acelor blestemății de scări, dar se temuse întotdeauna de asta.

Acum cobora pe una nouă-nouță. O știa sigur, fiindcă Rind, maimarele magaziiilor, se scărpinase în cap la auzul cererii sale, apoi poruncise să fie făcută una, după indicațiile primite. Era bine lucrată, solidă, ca însăși armata lui Dalinar.

Kaladin se opri pe fundul spărturii, încheindu-și coborârea cu o săritură. Syl îl urmă plutind în aer și i se așeză pe umăr în timp ce el scotea o sferă, ca să cerceteze locul la lumina ei. Acel singur broam de safir valora mai mult decât tot ce câștigase el în existența lui de podar.

În armata lui Sadeas, spărturile fuseseră adesea destinația podarilor. Kaladin încă nu știa dacă scopul era adunarea tuturor resurselor recuperabile pe Câmpiile Sfărâmate sau dacă nu se urmărise doar găsirea unei îndeletniciri umiltoare – și menite să le înfrângă voința – care să ocupe timpul podarilor între două asalturi.

Însă acum se afla pe fundul neumblat al unei spărturi. Nu se zăreau nici cărări tăiate printre încâlcilele de resturi aduse de furtună, nici mesaje și instrucțiuni scrijelite pe stratul de licheni de pe pereți. Aidoma tuturor celorlalte spărturi, și aceea semăna cu o vază, mai lată jos decât în partea îngustă de sus, ca urmare a șuvoaielor de apă din timpul marilor furtuni. Fundul era relativ plat, netezit de depunerile dure de crem.

Kaladin se strecura printre tot felul de rămășițe. Crengi și bușteni din copacii doborâți de furtună de pe toată întinderea câmpiilor. Carapace sparte de muguri-de-stâncă. Nenumărate încâlcile de lujeri uscați, răsușiții unii în jurul altora ca niște sculuri de ață aruncate.

Și leșuri, firește.

În spărturi ajungeau o mulțime de cadavre. Ori de câte ori pierdeau lupta pentru cucerirea unui platou, oamenii erau nevoiți să se retragă, lăsându-și morții în urmă. Furtuni! Sadeas îi părisea, adesea, chiar și când câștiga – mai erau și podarii răniți, abandonați chiar dacă puteau fi salvați.

După o mare furtună, toți morții ajungeau jos, în spărturi. Și, fiindcă furtunile se îndreptau spre vest, spre taberele de război, apa aducea leșurile către acestea. Kaladin descoperi că îi era foarte greu să înainteze fără să calce peste oasele încâlcite în frunzișul adunat pe fundul spărturii.

Își croia drum cu tot respectul de care era în stare când Pietroi ajunse jos, în spatele lui, mormăind încet ceva în limba sa natală. Kaladin n-ar fi putut spune dacă era înjurătură sau rugăciune. Syl

plecă de pe umărul lui, săgetând aerul, apoi coborî pe sol descriind un arc. Acolo își luă ceea ce considera Kaladin adevărata ei înfățișare, aceea de femeie tânără, într-o rochie simplă, pierdută în ceață mai jos de genunchi. Se cocoță pe o creangă și se holbă la un femur care străbătea mușchiul de pe jos.

Nu-i plăcea violența. Kaladin încă nu era sigur dacă Syl înțelesese ce e moartea. Vorbea despre ea ca un copil care se străduiește să priceapă ceva mai presus de puterea lui de înțelegere.

– Ce mizerie, spuse Teft, odată ajuns pe fundul spărturii. Pfui! De locul ăsta nu s-a ocupat nimeni, niciodată.

– E un mormânt, zise Pietroi. Umblăm printr-un mormânt.

– Toate spărturile sunt morminte, răspuse Teft și vocea lui stârni ecouri între pereții aceluia spațiu întunecat. ăsta e un mormânt scârbos.

– E greu de găsit un loc al morții care nu e scârbos, Teft, spuse Kaladin.

Celălalt mormăi, apoi începu să întâmpine recruții, pe măsură ce ajungeau jos.

Moash și Cikatrice vegheau asupra lui Dalinar și a fiilor săi, aflați la un ospăț al ochi-luminoșilor – ceva pe care Kaladin se bucura că poate să-l evite. Preferase să coboare în spărtură cu Teft.

Li se alăturaseră cei patruzeci de podari – câte doi din fiecare echipă creată după reorganizare – instruiți de Teft cu speranța că aveau să devină sergenți pricepuți în grupurile lor.

– Uitați-vă bine în jur, flăcăi, le spuse Teft. ăsta e locul de unde venim. De aceea ne numesc unii Ordinul Oaselor. N-o să vă facem să treceți prin tot ce am trecut noi și pentru asta bucurați-vă! Puteam fi măturați de o mare furtună în orice clipă. Acum, când îi avem pe furtunoveghetorii lui Dalinar drept călăuze, riscul e cu mult mai mic – și, pentru orice eventualitate, vom sta aproape de ieșire...

Kaladin își încrucișă brațele la piept, uitându-se la Teft, care le vorbea oamenilor în timp ce Pietroi le împărțea sulite pentru instrucție. Teft nu avea sulită și, cu toate că era cel mai scund dintre podarii adunați în jurul lui și purta o uniformă simplă, de soldat, aceștia păreau pe de-a-ntregul intimidăți.

„La ce altceva te așteptai?”, își spuse Kaladin. „Sunt podari. O

pală de vânt puternic îi poate distruge.”

Însă Teft părea să-i controleze fără nicio problemă. Și se simțea în largul lui. Așa și trebuia să procedeze. Pur și simplu așa trebuia.

În jurul capului lui Kaladin se materializă un roi de globuri mici, strălucitoare, spreni ca niște sfere aurii, zvâcnind în toate părțile. Gloriospreni. Furtuni! Avea impresia că nu-i mai văzuse de ani.

Syl tăie brusc aerul și li se alătură, chicotind și învârtindu-se în jurul capului lui Kaladin.

– Te simți mândru de tine?

– De Teft, răspunse Kaladin. E un adevărat conducător.

– Bineînțeles că e. I-ai dat un grad, nu?

– Nu. Nu i l-am dat. L-au cerut meritele lui. Vino. Hai să facem o plimbare.

Syl dădu din cap și se așeză în aer, picior peste picior, de parcă ar fi stat, cu prețiozitate, pe un scaun nevăzut. Și continuă să plutească astfel, înaintând exact atât cât trebuia ca să țină pasul cu Kaladin.

– Văd că ai renunțat din nou să pretinzi că ești supusă legilor naturii, remarcă el.

– Legile naturii? repetă ea, găsind ideea amuzantă. Legile sunt ale oamenilor, Kaladin! Natura n-are așa ceva!

– Dacă azvârl ceva în sus, cade înapoi, jos.

– În afara cazurilor când n-o face.

– E o lege.

– Nu, îl contrazise ea, privind spre cer. E mai degrabă ca... un soi de înțelegere între prieteni.

Kaladin o privi ridicând dintr-o sprânceană.

– Trebuie să fim coerenți, spuse Syl, aplecându-se cu un aer conspirativ. Sau o să ne facem creierii praf.

El pufni, ocolind un morman de oase și de bețe străpuns de o suliță. Ros de rugină, semăna cu un monument.

– Ei, haide, adăugă Syl, dându-și părul pe spate. Asta merita măcar un chicotit.

Kaladin merse mai departe.

– A pufni nu e totuna cu a chicoti, zise Syl. O știu, fiindcă sunt deșteaptă și am o logică bună. Ar fi trebuit să-mi faci un compliment.

– Dalinar Kholin vrea să reinstaureze ordinele Cavalerilor Radianți.

– Da, încuviință sprena, cu trufie, plutind în aer astfel încât el s-o poată vedea cu coada ochiului. O idee strălucită. Aș vrea să mă fi gândit eu la asta.

Zâmbi, triumfătoare, apoi se încruntă.

– Ce e? întrebă Kaladin, întorcându-se spre ea.

– Nu ți s-a părut niciodată nedrept faptul că sprenii nu pot atrage alți spreni? Ar fi trebuit să am și eu gloriosprenii mei.

– Trebuie să-l apăr pe Dalinar, continuă Kaladin, fără să-i ia în seamă nemulțumirea. Nu doar pe el, ci și familia lui, ba poate chiar și pe rege. Cu toate că n-am izbutit să împiedic pe cineva să pătrundă în apartamentele lui Dalinar.

Încă nu putea pricepe cum reușise cineva să se strecoare. Doar dacă nu cumva nu fusese om.

– Un spren ar fi putut desena pe perete glifele alea?

Syl cărase cândva o frunză. Putea căpăta o formă materială, dar nu pentru mult timp.

– Nu știu, răspunse ea, uitându-se într-o parte. Am văzut...

– Ce?

– Spreni ca niște fulgere roșii, zise Syl încet. Spreni primejdioși. Pe care nu i-am mai văzut înainte. Îi întrezăresc din când în când, în depărtare. Furtunospreni? Se apropie ceva periculos. În privința asta, glifele au dreptate.

El se gândi la asta o vreme, apoi se opri în sfârșit și-o fixă cu privirea.

– Syl, mai există și alții ca mine?

Chipul ei căpătă o expresie solemnă.

– A!

– A?

– A, întrebarea *aia*!

– Vrei să zici c-o așteptai?

– Da. Într-un fel.

– Atunci ai avut timp berechet să te gândești la un răspuns potrivit, spuse Kaladin, încrucișându-și brațele la piept și proptindu-și spatele de o porțiune relativ uscată a peretelui. Asta mă face să

mă întreb dacă o să-mi oferi o explicație întemeiată sau o minciună bine ticluită.

– O minciună? se înspăimântă ea. Kaladin! Ce crezi că sunt eu? Un Criptic?

– Ce e un Criptic?

Încă stând ca pe un scaun, Syl își îndreptă spatele și-și lăsă capul pe-o parte.

– De fapt... De fapt, habar n-am. Pfui.

– Syl...

– Vorbesc serios, Kaladin. Nu știu. Nu-mi amintesc.

Se prinse cu mâinile de păr, strângând câte un smoc de alb translucid în fiecare, și trase într-o parte și într-alta.

El se încruntă, apoi arătă cu degetul.

– Asta...

– Am văzut o femeie făcând așa în piață, îl lămuri Syl trăgându-se din nou de păr. Înseamnă că nu mai pot de ciudă. Cred că ar trebui să doară. Așa... au? Oricum, să nu crezi că nu vreau să-ți spun ceea ce știu. Vreau! Numai că... nu știu ce știu.

– N-are sens.

– Ei, imaginează-ți câtă ciudă mi-e!

Kaladin oftă, apoi continuă să meargă prin spărtură, trecând pe lângă bălți de apă stătută, îmbâcsită de tot felul de resturi. Mai mulți muguri-de-stâncă aventuroși se întindeau, răzlețiți și piperniciți, pe unul dintre pereți. Probabil că acolo, jos, nu primeau prea multă lumină.

Trase în adâncul pieptului mirosul vieții împovărate de potrivnicia lumii. Mușchi și cochilii. Deși cele mai multe cadavre nu mai erau decât oase, se văzu nevoit să ocolească un petic de pământ pe care mișunau putredosprenii, ca niște puncte roșii. Însă, chiar alături, un pâlc de flori-crețe își fluturau frunzele în aer, evantaie delicate în jurul cărora dansau petele verzi ale viațăsprenilor. Acolo, în spărturi, viața și moartea se țineau de mână.

Kaladin explorează mai multe ramuri ale spărturii. I se părea ciudat să se afle într-un loc străin; cunoștea spărturile de lângă tabăra lui Sadeas mai bine decât tabăra. Pe măsură ce înainta, spărtura se adâncea și se lărgea. Făcu câteva semne pe pereți.

Lângă o ramificație, dădu peste un loc deschis, rotund, unde resturile erau puține. Aruncă o privire în jur, apoi se întoarse și trasă semne pe perete înainte de a o porni în altă direcție. În cele din urmă, ajunseră într-un alt loc unde spărtura se lățea, deschizându-se într-un spațiu larg.

– Să vii aici era primejdios, spuse Syl.

– Aici, jos? întrebă Kaladin. Atât de aproape de tabere nu sunt demoni ai spărturilor.

– Nu. Vorbeam despre mine, despre venirea mea pe tărâmul ăsta înainte de a te găsi. Era primejdios.

– Unde ai fost înainte?

– Într-un alt loc. Cu o mulțime de spreni. Nu-mi amintesc prea bine... avea lumini în aer. Lumini vii.

– Ca viațăspreni.

– Da. Și nu. Venind aici, riscam să mor. Fără tine, fără o minte născută pe tărâmul ăsta, nu puteam să gândesc. Singură, nu eram decât un vântspren.

– Dar nu ești vântspren, spuse Kaladin îngenunchind lângă o baltă mare. Ești onoarespren.

– Da, încuviință Syl.

Kaladin își închise mâna în jurul sferei sale, afundând spațiul cavernos într-un întuneric aproape deplin. Deasupra nu se lăsase noaptea, dar spărtura prin care se întrezărea cerul era departe, de neatins.

Mormanele de rămășițe aduse de apă căzură într-o umbră deasă, la adăpostul căreia aproape dădeau impresia că-și redobândiseră substanța. Grămezile de oase căpătară aparența unor brațe fără vlagă, a unor stive înalte de cadavre. Într-o clipă, Kaladin își aminti. Alerga, urlând, către liniile arcașilor parshendi. Prietenii lui mureau pe platouri golașe, zvârcolindu-se în propriul sânge.

Tunetul copitelor pe piatră. Incantația distonantă, în limbi necunoscute. Strigătele oamenilor, fie ei ochi-luminoși sau ochi-întunecați. O lume care nu se sinchisea de podari. Erau gunoaie. Jertfe de azvârlit în spărturi, pentru a fi cărate de potopul purificator al furtunilor.

Acolo era adevăratul lor cămin, în acele crăpături ale pământului,

în acele locuri mai adânci decât oricare altele. Pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu întunericul, amintirile despre moarte păleau, deși n-avea să scape de ele niciodată. Erau cicatrice ale memoriei și avea să le poarte toată viața, așa cum le purta pe cele de pe trup. Și pe cele de pe frunte.

Balta din fața lui avea un luciu de un violet intens. Îl observase și mai înainte, dar la lumina sferei nu se zărea cu aceeași ușurință. În întuneric, apa își arăta strălucirea nefirească.

Syl coborî la marginea bălții, arătând ca o femeie pe malul unui ocean. Kaladin se încruntă și se aplecă, vrând s-o vadă mai bine. Părea... diferită. Oare fața ei își schimbase forma?

– Există și alții ca tine, șopti ea. Nu îi cunosc, dar știi că și alți spreni încearcă, în felul lor, să recapete ceea ce s-a pierdut.

Îl privi și chipul ei avea acum forma obișnuită. Schimbarea trecătoare fusese atât de subtilă, încât Kaladin nici măcar nu era sigur că nu și-o imaginase.

– Sunt singurul onoarespren care a venit, continuă Syl. Mi s-a...

Părea să facă eforturi ca să-și amintească.

– Mi s-a interzis. Dar am venit oricum. Ca să te gălesc.

– Mă cunoșteai?

– Nu. Dar știam că trebuie să te gălesc, zise ea și zâmbi. Mi-am petrecut timpul cu verii mei, căutând.

– Cu vântsprenii.

– Fără legătură, sunt, în esență, una a lor. Cu toate că ei nu pot face ceea ce facem noi. Iar ceea ce facem noi e important. Atât de important, încât am părăsit totul, sfidându-l pe Părintele Furtunii, ca să vin aici. L-ai văzut. În timpul furtunii.

Lui Kaladin i se zbârli părul de pe brațe. Într-adevăr, văzuse o ființă în furtună. O față mare cât cerul însuși. Indiferent ce-ar fi fost – spren, Herald sau zeu nu-și domolise furtuna pentru Kaladin în ziua când îl atârneră.

– E nevoie de noi, Kaladin, îi spuse Syl încet.

Îl chemă cu un semn și el își puse mâna pe țărnul micului ocean violet care strălucea vag în spărtură. Pășii pe mâna lui și el se săltă în picioare, ridicând-o.

Syl merse pe degetele lui și Kaladin simți o mică greutate, ceea

ce era neobișnuit. Își răsuci mâna în timp ce ea înainta, până ce ajunse să stea cocoțată pe un singur deget, cu mâinile încleștate la spate și cu ochii într-ai lui când își aduse acel deget în fața lor.

– Tu, spuse ea. Tu va trebui să devii ceea ce caută Dalinar. Nu-lăsa să caute în van.

– Îmi vor lua asta, Syl, șopti el. Vor găsi o cale ca să mi te ia de lângă mine.

– Asta e o prostie. Știi că e o prostie.

– Știi că e, dar simt că nu e. M-au înfrânt, Syl. Nu sunt ceea ce crezi tu că sunt. Nu sunt Radiant.

– Eu am văzut altceva. Pe câmpul de luptă, după trădarea lui Sadeas, când oamenii erau prinși în cursă, părăsiți. În ziua aia am văzut un erou.

Kaladin se uită în ochii ei. Avea pupile, deși erau făcute doar din mai multe nuanțe de alb și alabastru, aidoma trupului ei. Strălucea mult mai puțin decât cea mai palidă dintre sfere, dar îndeajuns ca să-i lumineze vârful degetului. Zâmbi, părând plină de încredere în el.

Măcar unul dintre ei doi era.

– O să-ncerc, șopti Kaladin. Făgăduiesc.

– Kaladin?

Vocea era a lui Pietroi, cu accentul lui de mâncător de coarne, greu de confundat. Rostit de el, numele era kal-ahdiin, nu firescul „kal-a-din”.

Syl își luă zborul de pe deget, deveni panglică de lumină și se avântă către Pietroi. Mâncătorul de coarne își arată respectul pentru ea așa cum o făcea poporul lui, atingându-și pe rând umerii cu o mână, pe care și-o duse apoi la frunte. Sprena chicoti; solemnitătea profundă i se preschimbase cât ai clipi în veselie copilărească. O fi fost doar verișoară cu vântsprenii, dar era, evident, tot atât de neastâmpărată din fire.

– Hei, spuse Kaladin căutând în baltă.

Scoase un broam de ametist și îl ridică. Undeva, pe platouri, un ochi-luminoși murise cu el în buzunar.

– O avere, dacă am mai fi podari.

– Încă suntem, zise Pietroi, apropiindu-se, și luă sfera dintre

degetele lui Kaladin. Și asta încă e o avere. Ha! Mirodeniile pe care le putem lua din magazie sunt *tuma'alki*! Am făgăduit că n-o să gătesc balebă pentru oamenii noștri, dar e greu, fiindcă soldații sunt obișnuiți cu o mâncare nu cu mult mai bună, zise și ridică sfera. Mă folosesc de ăsta ca să cumpăr ceva mai bun, ce zici?

– Bineînțeles, încuviință Kaladin.

Syl coborî pe umărul lui Pietroi și-și luă înfățișarea de femeie tânără, apoi se așeză.

El o văzu și încercă să facă o plecăciune către propriul umăr.

– Nu-l mai chinui, Syl, spuse Kaladin.

– E atât de amuzant!

– Trebuie să ți se aducă laude pentru ajutorul pe care ni l-ai dat, *mafah'liki*, îi spuse Pietroi. O să rabd din partea ta tot ce vrei. Și acum, când sunt liber, pot făuri un altar potrivit pentru tine.

– Un altar? repetă ea făcând ochii mari. Oooo!

– Syl, încetează! o dojeni Kaladin. Pietroi, am văzut un loc bun pentru instrucția oamenilor. E cu vreo două ramificări în urmă. Am făcut semne pe pereți.

– Da, l-am văzut și noi. Teft i-a condus acolo. E ciudat. Locul ăsta e înspăimântător; aici nu vine nimeni și, totuși, recruții...

– S-au înflăcărat, ghici Kaladin.

– Da. De unde-ai știut că asta o să se-ntâmples?

– Au fost acolo, în tabăra lui Sadeas, când ni s-a dat drept corvoadă munca exclusivă în spărturi. Au văzut ce-am făcut, au auzit povestindu-se cum am făcut instrucție în ele.

Aducându-i aici, jos, i-am invitat în rândurile noastre, a fost ca o inițiere.

Lui Teft îi fusese greu să le trezească foștilor podari interesul pentru instrucție. Bătrânul oștean bodogănea adesea, supărat. Insistaseră să rămână alături de Kaladin, în loc să plece, liberi, așa că de ce nu învățau?

Trebuia să fie invitați. Nu numai prin cuvinte.

– Da, bine, încuviință Pietroi. M-a trimis Sigzil. Vrea să știe dacă ești pregătit să-ți exersezi puterile.

Kaladin răsuflă adânc, aruncă o privire spre Syl, apoi dădu din cap.

- Da. Adu-l. O putem face aici.
- Ha! În sfârșit. Îl aduc.

10
COVORUL ROȘU,
CÂNDVA ALB

CU ȘASE ANI ÎN URMĂ

Lumea pierea și vina era a lui Shalan.

– Prefă-te că nu s-a întâmplat nimic, șopti tatăl ei.

Îi șterse ceva ud de pe obraz. Degetul lui mare se retrase, roșu.

– O să te apăr.

Se cutremura odaia? Nu, era Shalan. Tremura. Se simțea atât de mică. Cândva i se păruse că, la unsprezece ani, ești mare. Dar era copil, încă mai era copil. Un copil atât de mic.

Își ridică privirea spre tatăl ei, cutremurându-se. Nu putea să clipească; ochii îi încremeniseră deschiși.

Tatăl începu să murmure, făcând-o să clipească printre lacrimi.

– Hai acum să te culci în hăuri adânci, cu întuneric în jur...

Un cântec de leagăn bine-cunoscut, cel pe care i-l cânta întotdeauna. În camera din spatele lui, pe podea, erau întinse leșuri întunecate. Un covor roșu, cândva alb.

– Printre stânci și păcat s-ar putea să ai pat, dar tu dormi, copil

drag.

Tata o luă în brațe și pielea ei se umplu de furnicături. Nu. Nu, dragostea asta nu i se cuvenea. Un monstru n-ar trebui să fie iubit. Un monstru care omorâse, asasinase. „Nu.”

Shallan nu putea să se miște.

– Vine-acum furtuna, dar cald ți-e întruna, legănată de vânt...

Tata o trecu pe Shallan peste trupul unei femei în albastru cu auriu. Acolo era puțin sânge. Bărbatul sângera. Mama zăcea cu fața în jos, așa că Shallan nu-i vedea ochii. Ochii ei oribili.

Shallan aproape că putea să considere cântecul de leagăn drept sfârșitul unui coșmar. Putea să creadă că e noapte, că s-a trezit plângând, că tatăl ei îi cântă ca s-adoarmă din nou.

– Cristale frumoase lucesc misterioase, iar tu dormi, copil drag.

Trecură pe lângă seiful tatei, încastrat în perete. Strălucea, prin crăpăturile din jurul ușii închise se prelingea lumină, înăuntru era un monstru.

– Și, cu cântecul meu, nici n-o să-ți fie greu; o să dormi, copil drag.

Cu Shallan în brațe, tata ieși din încăpere și închise ușa, lăsând leșurile în urmă.

HARTA ȚINUTURILOR ÎNGHEȚATE DIN SUD

11

O ILUZIE DE PERCEPȚIE

Dar e de înțeles că atenția noastră se îndrepta către Sadeas. Trădarea lui ne era încă proaspătă în amintire și îi vedeam urmele zi de zi, când treceam pe lângă barăcile pustii și pe lângă văduvele înlăcrimate. Știam că nu se mulțumea, mândru de sine, cu măcelul acela. Mai aveau nndte de îndurat.

– Din jurnalul lui Navani Kholin, Jesesach 1174

Shallan se trezi aproape uscată, întinsă pe suprafața colțuroasă a unei stânci înălțate din ocean. Apa clipocea atingându-i vârfurile picioarelor, dar ea era atât de amortită încât aproape că nu o simțea. Gemu, săltându-și obrazul de pe granitul ud. În apropiere, valurile se spărgeau de o coastă, mugind surd. În cealaltă parte nu se întindea decât albastrul infinit al mării.

Îi era frig și capul îi zvâcnea de parcă și l-ar fi izbit de mai multe ori de un zid, dar trăia. Cumva. Își ridică mâna – frecându-se pe frunte, ca să scape de sarea uscată, care îi dădea mâncărimi – și tuși scurt și des. Părul i-se lipise de obraji, iar apa și algele de pe stâncă îi pătaseră rochia.

„Cum...?”

Pe urmă o zări în apă, o carapace-mare, maronie, aproape invizibilă când se îndrepta spre orizont. Santhidul.

Se ridică în picioare clătinându-se și agățându-se de vârful ascuțit al pedestalului stâncos pe care se afla. Năucită, urmări creatura cu privirea până când o pierdu din vedere.

Alături zumzăi ceva. Model își luase forma sa obișnuită pe suprafața agitată a apei, translucid de parcă ar fi fost el însuși un mic val.

– A...

Shallan tuși, dregându-și glasul, apoi gemu și se așeză pe stâncă.

– A mai scăpat cineva?

– Scăpat? întrebă Model.

– Ceilalți oameni. Marinarii. A mai scăpat cineva cu viață?

– Nesigur, răspuse Model, cu glasul lui bâzâitor. Corabia... Dispărută. Apă împrășcată. N-am văzut nimic.

– Santhidul. El m-a salvat.

De unde știusese creatura ce să facă? Era o făptură inteligentă? Ar fi putut să comunice cumva cu ea? Pierduse un prilej de a...

Aproape că izbucni în râs când își dădu seama încotro i se îndreptau gândurile. Scăpase de înec ca prin urechile acului, Jasnah era moartă, echipajul de pe *Plăcerea Vântului* probabil fusese măcelărit sau pierise în mare! În loc să-i jelească sau să se minuneze fiindcă supraviețuise, erudita din ea făcea speculații?

„Asta e obiceiul tău”, o învinui o parte din sine însăși, ascunsă undeva în adâncul ființei. „Îți abați atenția. Refuzi să te gândești la ceea ce nu-ți convine.”

Dar așa supraviețuise.

Pe pedestalul ei de piatră, încercă să se încălzească cuprinzându-și umerii cu palmele și rămase cu ochii la ocean. Trebuia să înfrunte adevărul. Jasnah era moartă.

Jasnah era moartă.

Lui Shallan îi veni să plângă. O femeie atât de inteligentă, atât de uimitoare, pur și simplu... dispăruse. Se străduise să salveze toată omenirea, lumea însăși. Și pentru asta o omorâseră. Totul se petrecuse atât de brusc, încât Shallan rămăsese înlemnită, așa că

stătea acolo, tremurând de frig și mulțumindu-se să privească oceanul. Își simțea mintea tot atât de amorțită cum îi erau picioarele.

Adăpost. Avea nevoie de un adăpost... de orice fel de adăpost. Gândurile la marinari și la cercetările lui Jasnah erau, în clipa aceea, ultima ei grijă. Fusese aruncată pe un țărm aproape nelocuit, într-un ținut care îngheța noaptea. De când stătea pe stâncă, începuse refluxul, iar distanța dintre ea și mal se micșorase. Ceea ce era un noroc, fiindcă nu prea știa să înoate.

Se sili să se miște, deși să-și salte picioarele și brațele i se părea totuna cu a încerca să ridice un buștean. Strânse din dinți și se lăsă să alunece în apă. Încă îi simțea răceala mușcătoare. Prin urmare, nu era amorțită cu desăvârșire.

– Shallan? Întrebă Model.

– Nu putem sta aici la nesfârșit, răspunse ea, agățându-se de stâncă și lăsându-se să cadă în apă.

Atinse cu picioarele fundul pietros, așa că îndrăzni să se desprindă și să o pornească spre țărm, pe jumătate înotând în vârtoarea pe care o împrășca.

Probabil că înghiți jumătate din apa golfului luptându-se cu valurile reci până ce putu să înainteze mergând. Cu părul și cu rochia șiroind de apă, tuși și se împletici pe malul nisipos, apoi căzu în genunchi. Locul era presărat cu alge din cel puțin o duzină de soiuri diferite, care i se răsuceau sub tălpi, retrăgându-se, mâloase și alunecoase. Cremlingi și crabi mai mari alergau în toate direcțiile, unii păcănind ca și cum i-ar fi vorbit, vrând s-o alunge.

Apatică, luă drept dovadă a istovirii faptul că, înainte de a pleca de pe stâncă, nici măcar nu se gândise la prădătorii marini descriși în cărți: mai bine de zece soiuri de crustacee mari care ar fi fost încântate să-i smulgă un picior și să-l ronțăie. Pe nisip începură brusc să șerpuiască spaimospreni, ca niște melci violeti, fără cochilie.

Ce prostie! Acum o cuprinsese frica? După ce înotase? Spaimosprenii se făcură curând nevăzuți.

Shallan se uită în urmă, către stânca de pe care plecase. Probabil că, apa fiind tot mai puțin adâncă, santhidul nu putuse s-o aducă

mai aproape de țarm. Părinte al Furtunii! Era norocoasă că rămăsese în viață.

Deși se simțea tot mai neliniștită, îngenunche și desenă o glifă pe nisip, rugându-se. N-avea cum să-și ardă rugăciunea. Nu putea decât să spere că Atotputernicul avea să i-o primească oricum. Își plecă fruntea și rămase așa, venerându-l, preț de zece bătăi de inimă.

Pe urmă se ridică și, îndemnată de o speranță nebunească, începu să caute alți supraviețuitori. În locul acela, de-a lungul coastei erau presărate o mulțime de plaje, despărțite de golfuri mici, ca niște buzunare. În loc să-și caute un adăpost, umblă vreme îndelungată de-a lungul țărmului. Nisipul era mai pietros decât se așteptase. Cu siguranță nu se potrivea cu ceea ce citise în povești idilice și îi zgâria supărător degetele picioarelor în timpul mersului. Alături tresălta o formă mișcătoare, căci Model ținea pasul cu ea, zumzând îngrijorat.

Shallan trecu pe lângă crengi, ba chiar și pe lângă bucăți de lemn care puteau fi sfărâmături de corăbii. Nu văzu nici picior de om și nici urme de pași. Către sfârșitul zilei, renunță și se așeză pe un bolovan măcinat de stihii. Nu observase că, după mersul pe pietre, tălpile i se înroșiseră și erau pline de tăieturi. Avea părul ciufulit. În punga ascunsă avea câteva sfere, dar niciuna impregnată. Nu-i erau de folos până nu ajungea din nou în sânul civilizației.

„Bucăți de lemn”, își spuse. Avea să le-adune ca să facă focul. Noaptea, ar fi putut atrage atenția altor supraviețuitori.

Sau pe a piraiților, pe a tâlharilor sau pe a asasinilor de pe corabie, dacă scăpaseră cu viață.

Se strâmbă. Ce era de făcut?

„Aprinde un foc mic, să te-ncălzești. Ascunde-l, apoi uită-te în jur după alte focuri. Dacă zărești vreunul, încearcă să descoperi ce e cu el fără să te apropii prea mult.”

Un plan minunat, cu o singură hibă: își trăise toată viața într-un conac uriaș, cu servitori care aprindeau focul pentru ea. Nu făcuse niciodată focul într-o vatră și cu atât mai puțin în pustietate.

Furtuni... era norocoasă dacă nu murea de frig acolo. Sau de foame. Ce-avea să facă dacă începea o mare furtună? Când se

putea aștepta la una? În seara următoare? Sau peste două seri?

– Vino! spuse Model.

Vibra în nisip. Grăunții săreau și tremurau când vorbea, azvârliți în sus ca să cadă din nou în jurul lui.

„Am mai văzut așa ceva...”, se gândi Shallan, încruntându-se la el. „Nisip pe un platou. Kabsal...”

– Vino! repetă Model, mai insistent.

– Ce e? întrebă Shallan ridicându-se.

Furtuni, dar chiar era istovită. Abia mai putea să se miște.

– Ai găsit pe cineva?

– Da!

Asta o convinse. Nu mai puse alte întrebări, ci îl urmă pe Model, care mergea entuziasmat în josul coastei. Oare sprenul deosebit pe cineva periculos de cineva prietenos? În clipa aceea, moartă de frig și de oboseală, aproape că nu se mai sinchisea.

Model se opri la marginea oceanului, lângă ceva pe jumătate acoperit de apă și de alge. Shallan se încruntă.

Un cufăr. Nu un om, ci un cufăr mare, de lemn. Lui Shallan i se tăie răsuflarea și căzu în genunchi, apoi se strădui să desfacă toate cataramele și săltă capacul.

În interior erau, ca o comoară strălucitoare, cărțile și notițele lui Jasnah, protejate de învelișul lor prin care nu trecea apa.

Prințesa nu scăpase cu viață, dar munca ei de o viață supraviețuise.

Shallan îngenunche lângă vatra improvizată. Un cerc de pietre, umplut cu bețe adunate din micul pâlț de copaci care o înconjurau. Începuse să se întunece.

Noaptea venea odată cu un frig cumplit, ca în cele mai urâte ierni de acasă. În Ținuturile Înghețate era ceva obișnuit. Hainele ei, care, în locul acela umed, nu se uscaseră pe de-a-ntregul, i se părea că sunt de gheață.

Nu știa cum să facă focul, dar poate izbutea să-l aprindă în alt fel.

Se luptă cu oboseala – furtuni, dar era de-a dreptul stoarsă de vlagă – și scoase o sferă strălucitoare, una dintre multele găsite în cufărul lui Jasnah.

– Bun, șopti. S-o facem.

Umbremar.

– Mmm... zise Model.

Învățase să-i interpreteze zumzetul. Acela părea încărcat de neliniște.

– Periculos.

– De ce?

– Ce e pământ aici e ocean acolo.

Shallan dădu din cap, apatică.

„Nu te pripi. Gândește-te.”

Îi era din ce în ce mai greu s-o facă, dar se sili să se concentreze din nou asupra cuvintelor lui Model. Când navigau pe mare și se dusese în Umbremar, avusese sub tălpi teren solid, din obsidian. Însă din Kharbranth căzuse într-un ocean de sfere.

– Și ce facem? întrebă.

– Du-te acolo cât mai încet.

Shallan trase în adâncul pieptului o gură de aer rece, apoi dădu din cap. Tatonă, la fel ca mai înainte. Lent, cu grijă. Era ca și cum... ca și cum ar fi deschis ochii dimineața.

Deveni mistuitor de conștientă că se afla într-un alt loc. Copacii din apropiere tresăltară ca niște baloane de săpun, devenind mărgele și căzând către marea care unduia sub ei. Shallan se simți prăbușindu-se în gol.

Icni, apoi clipi, respingând ceea ce conștientiza și închizându-și ochii metaforici. Locul acela dispăru și, o secundă mai târziu, era din nou în pâlcul de copaci.

Model zumzăi nervos.

Shallan strânse din dinți și încercă din nou. De data asta și mai încet, alunecând în tărâmul cu cer straniu și cu un non-soare. Pluti câteva clipe între cele două lumi, cu Umbremar acoperind realitatea din jurul ei ca o imagine cețoasă care zăbovește după ce a dispărut imaginea propriu-zisă. Îi era greu să rămână așa, la mijloc.

„Folosește-te de Lumină”, spuse Model. „Alătură-le.”

Shallan absorbi Lumina șovăind. Sferele din oceanul de dedesubt se puseră în mișcare aidoma unui banc de pești, tălăzuind către ea și pocnind când se lipeau unele de altele. Fiind atât de obosită, abia izbutea să-și păstreze starea dublă și amețea când se uita în jos.

Dar, cumva, rezista.

Model stătea alături de ea, sub înfățișarea lui cu robă țeapănă și cap alcătuit din linii imposibile, cu mâinile încleștate la spate și părând să planeze în aer. În partea aceea era înalt, impunător, și Shallan observă, absentă, că-și arunca umbra invers decât ar fi trebuit, către îndepărtatul soare aparent rece, nu în partea opusă acestuia.

– Bine, spuse el, acolo cu glasul ca un zumzet mai gros. Bine.

Își lăsă capul pe-o parte și, cu toate că n-avea ochi, se întoarse ca și cum ar fi privit ceea ce îl înconjură.

– Sunt de aici, dar îmi amintesc atât de puține despre locul ăsta...

Shallan avea senzația că timpul ei e limitat. Îngenunche, întinse mâna și pipăi bețele pe care le stivuse pentru foc. Le simțea, dar, când privi în jos, către acel tărâm straniu, găsi, cu degetele, una dintre mărgelile de sticlă înălțate către ea.

Când o atinse, simți ceva alunecând prin aer, deasupra ei. Se ghemui, apoi își ridică privirea și văzu niște creaturi mari, asemănătoare păsărilor, care i se roteau în jur în Umbremar. Erau de un cenușiu întunecat, cu contururi neclare, părând lipsite de o formă anume.

– Ce...?

– Spreni, spuse Model. Atrăși de tine. De... oboseala ta?

– Istoviospreni? se miră ea, șocată de mărimea lor de pe acel tărâm.

– Da.

Shallan se cutremură, apoi se uită în jos, la sfera de sub mâna ei. Era periculos de aproape de căderea deplină în Umbremar și abia dacă mai zărea urmele lumii fizice din jurul său. Nu mai erau decât mărgelile. Simțea că ar fi putut să cadă în mare în orice clipă.

– Te rog, îi spuse sferei. Am mare nevoie să te preschimbi în foc.

Model zumzăi, vorbind cu o nouă voce când traduse cuvintele sferei.

– Sunt un băț, zise el.

Părea mulțumit.

– Ai putea fi foc, insistă Shallan.

– Sunt un băț.

Bățul nu era prea priceput la vorbă. Se gândi că asta n-ar fi trebuit s-o surprindă.

– De ce nu te-ai preschimba în foc?

– Sunt un băț.

– Cum îl fac să se transforme? îl întrebă Shallan pe Model.

– Mm... nu știu. Trebuie să-l convingi. Poate să-i spui niște adevăruri? zise Model, care părea agitat. Locul ăsta e primejdios pentru tine. Pentru noi. Te rog. Grăbește-te.

Ea se uită din nou la băț.

– Vrei să arzi.

– Sunt un băț.

– Nu te gândești ce amuzant ar putea fi?

– Sunt un băț.

– Lumină de Furtună, spuse Shallan. Ai putea s-o ai. Toată Lumina pe care-o țin în mine.

O pauză. Apoi, într-un târziu:

– Sunt un băț.

– Bețele au nevoie de Lumină de Furtună. Pentru... multe lucruri... Shallan clipi, încercând să scape de lacrimile de oboseală.

– Sunt...

– ...un băț, completă ea.

Strânse sfera în mână, simțind-o atât pe ea, cât și bățul din lumea fizică, încercând să găsească un alt argument. Pentru câteva clipe nu mai fusese chiar atât de istovită, dar oboseala revenea, strivind-o. De ce...

Lumina de Furtună i se termină.

Dispăru brusc, suptă din ea, și Shallan răsuflă alunecând în Umbremar cu un oftat, simțindu-se copleșită și frântă de oboseală.

Căzu în marea de sfere. Întunericul ăla groaznic, milioanele de fărâme mișcătoare, toate mistuind-o.

Se azvârli din Umbremar.

Sferele se extinseră în afară, crescând ca să devină bețe, pietre și

copaci, refăcând lumea așa cum o știa. Se prăbuși în mijlocul micului ei pâlc de pădure, cu inima bătându-i nebunește.

În jur, totul deveni normal. Fără soarele îndepărtat, fără marea de sfere. Doar frig dușmănos, cerul nopții, vânt mușcător, suflând printre arbori. Singura sferă pe care o secătuisese îi alunecă dintre degete, căzând cu zgomot pe solul stâncos. Se rezemă de cufărul lui Jasnah. Încă o mai dureau brațele fiindcă îl târâse în susul plajei, aducându-l între copaci.

Se ghemui, înspăimântată.

– Știi cum se face focul? îl întrebă pe Model.

Îi clănțăneau dinții. Părinte al Furtunii! Nu mai simțea frigul, dar dinții îi clănțăneau, iar răsuflarea i se zărea ca un abur în lumina stelelor.

Îi era din ce în ce mai somn. Poate ar fi trebuit să doarmă pur și simplu și să încerce dimineață să găsească o soluție.

– O preschimbare? întrebă Model. Oferă o preschimbare.

– Am încercat.

– Știu.

Zumzăia abătut.

Shallan se uita la mormanul de bețe, cu senzația că nu e bună de nimic. Ce spusese Jasnah? Controlul e temelie adevăratei puteri? Autoritatea și puterea sunt o iluzie de percepție? Ei bine, situația în care se afla nega nemijlocit cuvintele ei. Putea să-și imagineze că e o persoană importantă, putea să se poarte ca o regină, dar astfel nu schimba absolut nimic acolo, în pustietate.

„Ei”, își spuse, „n-o să stau aici ca să mor înghețată. Măcar să mor de frig încercând să găsesc ajutor”.

Însă nu se clinti. Îi era greu să se miște. Măcar așa, ghemuită lângă cufăr, nu simțea vântul chiar atât de tare. Dacă se culca acolo până dimineață...

Se strânse ghem.

Nu. Ideea nu i se părea bună. Tuși, apoi izbuti cumva să se ridice. Se îndepărtă împleticindu-se de locul unde nu fusese în stare să aprindă un foc, scoase o sferă din pungă ascunsă și se îndepărtă.

Model se mișca lângă picioarele ei. Care acum aveau tălpile însângerate. Lăsau o dâră roșie pe piatră. Nu mai simțea tăieturile.

Și merse, și merse.

Și merse.

Și...

Lumină.

Nu grăbi pasul. Nu putea. Dar continuă să înainteze, târșându-și picioarele drept către vârful de ac luminos care străpungea întunericul. Amorțită, o parte din ea se temea că lumina e de fapt Nomon, a doua lună. Că merge spre ea și că o să cadă dincolo de marginea Rosharului.

Așa că fu uimită când dădu peste un mic grup de oameni așezați în jurul unui foc de tabără. Clipi, uitându-se de la un chip la altul; apoi – neluând în seamă sunetele pe care le scoteau, căci, în acea stare, pentru ea cuvintele nu mai aveau înțeles – se apropie de foc, se lăsă jos, se încovrigă și adormi.

– Luminăție?

Shallan genu și se răsuci. O durea fața. Ba nu, o dureau tălpile. Durerea feței era o nimica toată prin comparație cu durerea de picioare.

Dacă mai dormea puțin, poate că avea să se domolească. Măcar în timp ce dormea...

– Luminăție? repetă vocea. Te simți bine, da?

Vorbea cu accent thaylen. Pescuită din adâncul ființei ei, o lumină ieși la suprafață, aducând amintiri. Corabia. Thayleni. Marinarii?

Se sili să deschidă ochii. Aerul mirosea ușor a fum de la focul încă mocrnit. Cerul era de un violet-închis, dar se lumina pe măsură ce soarele se înălța deasupra orizontului. Dormise pe piatră tare și o durea tot trupul.

Nu-l recunosc pe cel care-i vorbise, un thaylen gras, cu barba albă, cu o tichie împletită și îmbrăcat într-un costum vechi, cu vestă, peticit în câteva locuri care nu săreau în ochi. Își purta sprâncenele thaylene albe date după urechi. Nu un marinar. Un negustor.

Shallan se ridică în capul oaselor, înăbușându-și un geamăt. Apoi,

într-un moment de panică, își cercetă mâna interzisă. Un deget îi ieșise din mânecă și se grăbi să-l tragă înăuntru. Thaylenul aruncă o privire într-acolo, dar nu comentă.

– Deci te simți bine? întrebă din nou, în alethi. Știi, vrem să împachetăm și să pornim la drum. Azi-noapte, sosirea ta a fost... neașteptată. N-am fi vrut să te deranjăm, dar ne-am gândit că poate preferi să te trezești înaintea plecării noastre.

Shallan își trecu mâna liberă prin păr, o încâlceală de bucle roșcate în care se înfipseșera crenguțe. Alți doi bărbați – înalți, masivi și vorini după înfățișare – adunau pături și saltele. În noaptea abia încheiată, ar fi ucis pentru așa ceva. Își aminti că se foise prin somn, culcată pe piatra incomodă.

Nedând atenție necesităților firești, se răsuci și, surprinsă, văzu trei căruțe mari, trase de chulli, cu câte o cușcă în partea din spate. Dincolo de gratii erau o mână de bărbați murdari, fără cămăși. Avu nevoie de o singură clipă ca să pună totul cap la cap.

Negustori de sclavi.

Își înăbuși o primă răbufnire a spaimei. Negoțul cu sclavi era o îndeletnicire întru totul îngăduită de lege. În cea mai mare parte a timpului. Numai că se aflau în Ținuturile Înghețate, departe de guvernarea oricărei grupări sau națiuni. Cine putea spune ce e legal acolo și ce-nu?

„Liniștește-te”, își spuse cu convingere. „Nu te-ar fi trezit cu atâta politețe dacă ar avut de gând așa ceva.”

Pentru un negustor de sclavi ar fi fost riscant să vândă o femeie vorină de dahn mare – așa cum părea ea, judecând după rochie. În orice loc civilizat, majoritatea proprietarilor cereau hrisoave despre trecutul sclavului, și foarte rar se întâmpla ca un ochi-luminoși să fie făcut sclav, excepția fiind ardenții. De obicei, cineva de obârșie înaltă era pur și simplu executat. Sclavia era îndurarea de care aveau parte clasele de jos.

– Luminăție? întrebă negustorul agasat.

Shallan gândea din nou ca o erudită, ca să-și ia gândul de la ce i se întâmpla. Trebuia să treacă peste asta.

– Cum te numești? întrebă.

Nu voise ca vocea ei să sune lipsită de orice emoție, dar ceea ce

văzuse fusese un șoc tulburător.

Tonul ei îl făcu pe bărbat să se retragă cu un pas.

– Sunt Tvlakv, un negustor umil.

– Negustor de sclavi, spuse ea ridicându-se și îndepărtându-și părul de pe față.

– Cum spuneam. Negustor.

Cei doi bărbați din garda lui de corp se uitau la ea în timp ce încărcau bagajele în căruța din frunte. Lui Shallan nu-i scăpară bâtele agățate de centurile lor. În noaptea abia încheiată, când venise lângă foc, avusese în mână o sferă, nu?

Amintindu-și cele întâmplare, simți din nou durerea arzătoare care îi chinuia picioarele. Strânse din dinți ca s-o poată suporta, în timp ce din pământul din jur ieșeau durerospreni, ca niște mâini portocalii musculoase ce-și croiau drum scurmând cu degetele. Trebuia să-și curețe rănila, dar, cu tălpile însângerate și învinețite, nu putea ajunge curând prea departe. Căruțele aveau capre...

„Probabil că mi-au furat sfera”, se gândi. Își pipăi punga ascunsă. Celelalte sfere rămăseseră acolo, însă mâneca era descheiată. O descheiase ea? Sau trăsese ei cu ochiul? La gândul ăsta nu putu să nu roșească.

Cele două gărzi de corp o priveau cu lăcomie. Tvlakv vorbea cu umilință, dar și el se uita cu jind la ea. Oamenii ăia erau gata s-o jefuiască.

Dar, dacă îi părăsea, probabil că avea să moară acolo, singură. Părinte al Furtunii! Ce era de făcut? Ar fi vrut să se așeze pe pământ și să plângă. După tot ce i se întâmplase, acum asta îi mai lipsea!

„Controlul e temelie adevăratei puteri.”

Ce-ar fi făcut Jasnah în situația ei?

Răspunsul era simplu. Ea putea să intre în pielea lui Jasnah.

– Vă îngădui să mă ajutați, spuse.

Reuși cumva să-și păstreze vocea calmă, în ciuda groazei neliniștitoare din adâncul ei.

– ...Luminăție? întrebă Tvlakv.

– După cum puteți vedea, continuă Shallan, sunt victima unui naufragiu. Mi-am pierdut servitorii. Tu și oameni tăi o să vă descurcați în locul lor. Am un cufăr. Va fi nevoie să-l aduceți aici.

Avea impresia că e una dintre cei zece neghiobi. Negustorul cu siguranță putea să vadă dincolo de prefăcătoria ei neizbutită. Să pretinzi că ai autoritate nu era totuna cu a o avea, indiferent ce-ar fi spus Jasnah.

– Va fi... un privilegiu pentru noi să te ajutăm, firește, zise Tvlakv. Luminoasă...?

– Davar, răspuse ea, având grijă să-și îndulcească glasul.

Jasnah nu privea pe nimeni de sus. Acolo unde alți ochi-luminoși, ca tatăl lui Shallan, dădeau dovadă de un egoism plin de îngâmfare, Jasnah se aștepta pur și simplu să i se facă pe plac. Și chiar așa se întâmpla.

Shallan putea să se descurce. Trebuia să poată.

– Negustorule Tvlakv, adăugă ea, trebuie s-ajung pe Câmpiile Sfârâmate. Știi drumul?

– Câmpiile Sfârâmate? Întrebă el privindu-și cei doi oameni din gardă, dintre care unul se apropia. Am fost acolo cu câteva luni în urmă, însă acum mergem să căutăm un șlep care să ne ducă în Thaylenah. Ne-am terminat negoțul prin părțile astea, nu avem nevoie să ne întoarcem în nord.

– A, ba da, e nevoie să vă întoarceți, zise Shallan îndreptându-se către una dintre căruțe.

Fiecare pas era un chin.

– Ca să mă duceți pe mine acolo.

Se uită în jur și se simți recunoscătoare când îl văzu pe Model pe partea laterală a unei căruțe, privind ce se petrecea. Se duse în fața căruței, apoi întinse mâna către al doilea bărbat din gardă, aflat în apropiere.

El i-o privi în tăcere, scărpinându-se în creștet. Pe urmă se uită la căruță, se urcă în ea și se aplecă s-o prindă de mână, ca s-o ajute să urce la rândul ei.

Tvlakv se apropie.

– O să ne coste o grămadă de bani drumul de întoarcere fără marfă. N-am decât sclavii ăștia, cumpărați din Criptele Puțin Adânci. Nu sunt destui ca să merite să facem drumul înapoi. Încă nu sunt.

– O grămadă de bani? Întrebă Shallan așezându-se și străduindu-se să pară amuzată. Te asigur, negustorule Tvlakv, că banii ăștia

înseamnă pentru mine o nimica toată. O să fiți răsplătiți din belșug. Acum să mergem. Pe Câmpiile Sfărâmate mă așteaptă oameni importanți.

– Dar, Luminăție, ripostă negustorul, îmi dau seama că, în ultima vreme, ți s-au întâmplat lucruri neplăcute. Lasă-mă să te duc la Criptele Puțin Adânci. Sunt mult mai aproape. Acolo te poți odihni și le poți trimite vorbă celor care te așteaptă.

– Am cerut eu să fiu dusă la Criptele Puțin Adânci?

– Dar...

Vocea negustorului se frânse când îl țintui cu privirea.

Shallan își îndulci expresia feței.

– Îți mulțumesc pentru sfat, dar știu ce fac. Acum să mergem.

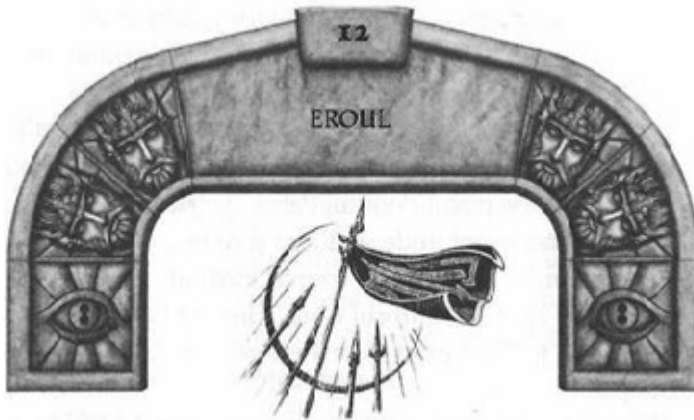
Cei trei bărbați schimbă priviri năucite și negustorul își scoase tichia împletită și începu s-o răsucescă în mâini. În apropiere, intrară în tabără doi parshi cu pielea marmorată. Shallan izbuti cu greu să nu tresară violent când trecură pe lângă ea, cărând muguride-stâncă uscați pe care probabil îi adunaseră pentru foc. Tvlakv nu le dădu nicio atenție.

Parshendi. Pustiitori. Lui Shallan i se făcu pielea de găină, dar nu era momentul să se îngrijoreze din pricina lor. Se uită din nou la negustor, așteptându-se să-i ignore poruncile. Însă el dădu din cap. Pe urmă, pur și simplu, Tvlakv și oamenii lui... făcură exact ce le ceruse. Înămară chullii, negustorul ceru să-i spună unde era cufărul și se îndreptară într-acolo.

„Poate că-mi fac pe plac doar ca să afle ce bagaje am”, își spuse Shallan. „Ca să mă jefuiască de mai multe.”

Dar, când ajunseră la cufăr, îl urcară în căruță, îl legară ca să nu se clintească, apoi se întoarseră și o porniră către nord. Către Câmpiile Sfărâmate.

12 EROUL

Din nefericire, ne-am concentrat asupra comploturilor lui Sadeas într-o atâta mare măsură, încât ne-a scăpat modificarea tiparului după care acționau dușmanii soțului meu, adică adevăratul pericol. Aș vrea să știu ce vânt a adus neașteptata și inexplicabila lor schimbare.

– Din jurnalul lui Navani Kholin, Jesesach 1174

Kaladin apăsă bolovanul pe peretele spărturii și acesta rămase acolo.

– Perfect, spuse retrăgându-se câțiva pași.

Pietroi sări în sus și se agăță de bolovan, apoi rămase atârnat de perete, cu picioarele îndoite. Râsul lui gros răsună ca un muget, umplând spărtura de ecouri.

– De data asta mă ține!

Sigzil notă ceva în registrul lui.

– Bun. Rămâi atârnat acolo, Pietroi.

– Cât timp? întrebă mâncătorul de coarne.

– Până cazi.

– Până...

Bărbatul voinic se încruntă, ținându-se de bolovan cu ambele mâini.

– Nu-mi mai place experimentul ăsta.

– Ei, nu te mai văicări, spuse Kaladin încrucișându-și brațele și sprijinindu-se de perete, lângă Pietroi.

Sferele luminau fundul spărturii din jurul lor, cu toți lujerii, toate resturile și toate plantele sale în floare.

– N-o să cazi prea de sus.

– N-are legătură cu căderea. E vorba de brațele mele, se plânse Pietroi. Vedeți voi, sunt un bărbat masiv.

– Deci e bine că ai brațe voinice, care te susțin.

– Nu cred că așa merg lucrurile, gemu Pietroi. De-aici nu te poți ține ca lumea. Și eu...

Bolovanul se desprinsese și Pietroi căzu. Kaladin îl prinse de brațe, ajutându-l să nu se dezzechilibreze.

– Douăzeci de secunde, spuse Sigzil. Nu e mult.

– Te-am prevenit, zise Kaladin ridicând bolovanul. Durează mai mult dacă mă folosesc de mai multă Lumină de Furtună.

– Cred că ne trebuie o bază de referință, spuse Sigzil. Se căută în buzunar și scoase un strop de diamant, cea mai mică diviziune a sferei. Ia toată Lumina de Furtună din ăsta, puneo în bolovan și pe urmă-l agățăm pe Pietroi de el, să vedem după cât timp cade.

Pietroi gemu.

– Sărmanele mele brațe...

– Hei, mancha, îi strigă Lopen, aflat destul de departe, măcar ai două, nu?

Herdazianul stătea de veghe, ca să nu se apropie cumva vreunul dintre recruți și să vadă ce făcea Kaladin. Nu era de așteptat să se întâmple – instrucția se desfășura la câteva spărturi distanță –, dar Kaladin voia să stea cineva de pază.

„În cele din urmă, vor afla oricum”, își spuse, luând stropul de la Sigzil. „Nu asta i-ai făgăduit lui Syl? C-o să-ți îngădui să devii un Radiant?”

Absorbi Lumina de Furtună din strop inspirând brusc, apoi o impregnă în bolovan. Făcea asta cu din ce în ce mai multă pricepere, trăgând Lumina de Furtună în palmă și acoperind apoi cu

ea partea de jos a bolovanului, ca și cum ar fi fost vopsea luminescentă. Piatra supse Lumina și, când o apăsă Kaladin pe perete, rămase acolo.

Din bolovan se înălțau, ca un fum, furioare luminescente.

– Probabil că nu e nevoie să-l agățăm pe Pietroi de el, spuse Kaladin. Dacă vrei un punct de referință, de ce nu notezi pur și simplu cât stă bolovanul singur acolo?

– Ei, nu e la fel de amuzant, răspunse Sigzil. Dar fie cum zici tu.

Continuă să scrie numere în registru. Asta i-ar fi făcut pe cei mai mulți podari să se simtă stânjeniți. Un bărbat care scria era considerat nevolnic, ba chiar blasfemator, deși Sigzil nu scria decât glife.

Din fericire, Kaladin nu era însoțit decât de Sigzil, Pietroi și Lopen – cu toții străini, de pe meleaguri cu alte obiceiuri. Herdazul era vorin, dar adoptase credința într-o formă aparte și Lopen nu părea să se sinchisească dacă vedea un bărbat scriind.

– Ei, spuse Pietroi în timp ce așteptau, șefule Binecuvântat de Furtună, parcă spuneai că mai poți face și altceva, nu?

– Zboară! strigă Lopen, de la postul lui.

– Nu pot să zbor, ripostă Kaladin sec.

– Mergi pe pereți!

– Am încercat. Era să-mi frâng gâtul când am căzut.

– Of, gancho! se plânse Lopen. Nici zbor, nici mers pe pereți? Trebuie să impresionez femeile. Nu cred că lipitul pietrelor de ziduri e de-ajuns.

– Cred că oricine ar fi impresionat de asta, îl contrazise Sigzil. Sfidează legile firii.

– Nu cunoști prea multe herdaziene, nu-i așa? oftă Lopen. Serios, cred c-ar trebui să mai încerci să zbori. Ar fi cel mai bine.

– Mai e și altceva, mărturisi Kaladin. Nu zborul, dar totuși ceva folositor. Nu sunt sigur că pot să repet. N-am făcut-o niciodată conștient.

– Scutul, spuse Pietroi, stând lângă perete, cu ochii la bolovan. În luptă, când trăgeau parshendii în noi. Toate săgețile se izbeau de scutul tău. *Toate.*

– Da, răspunse Kaladin.

- Ar trebui să încercăm, zise Sigzil. Ne trebuie un arc.
- Spreni, îl întrerupse Pietroi, arătând cu degetul. Împing bolovanul în perete.
- Ce? întrebă Sigzil, grăbindu-se să se apropie, uitându-se cu ochi mijiiți la bolovanul lipit de Kaladin. Eu nu-i văd.
- A, făcu Pietroi. Nu vor să fie văzuți. Își înclină fruntea către ei. lertați-mă, *mafah'liki*.
- Sigzil se încruntă și se uită cu și mai multă atenție, ridicând o sferă ca să lumineze locul. Kaladin li se alătură. Privind de aproape, desluși spreni mărunți, violeți.
- Sunt acolo, Sig, spuse.
- Eu de ce nu-i văd?
- Ține și asta tot de puterile mele, răspunse Kaladin uitându-se la Syl, care stătea în crăpătura unei pietre din apropiere, cu un picior atârnat, legându-l.
- Dar Pietroi?
- Eu sunt *alaii'iku*, zise mâncătorul de coarne, ducându-și o mână la piept.
- Asta ce-nseamnă? întrebă Sigzil pierzându-și răbdarea.
- Că eu pot să văd sprenii ăia, iar tu nu poți, răspunse Pietroi și-și puse mâna pe umărul bărbatului mai scund. Nu-i nimic, prietene. Nu-ți găsesc nicio vină fiindcă ești orb. Cei mai mulți câmpeni sunt. E din pricina aerului, înțelegeți. Vă face creierele să nu mai funcționeze cum trebuie.
- Sigzil se încruntă, dar luă notițe, în același timp făcând ceva cu degetele. Oare ținea socoteala secundelor? Bolovanul se dezlipi în sfârșit de perete, lăsând în urmă câteva ultime fiuoare de lumină când izbi pământul.
- Cu destul de mult peste un minut, anunță Sigzil. Eu am numărat optzeci și șapte de secunde.
- Se uită la ceilalți.
- Ar fi trebuit să numărăm și noi? întrebă Kaladin aruncându-i o privire lui Pietroi, care ridică din umeri.
- Sigzil oftă.
- Nouăzeci și una de secunde, strigă Lopen. Cu plăcere.
- Sigzil se așeză pe o piatră, nedând atenție câtorva oase de

degete care străpungeau mușchii, alături de el, și mai notă ceva în registru. Se încruntă.

– Ha! exclamă Pietroi ghemuindu-se lângă el. Arăți de parc-ai fi mâncat ouă stricate. Ce nu-ți convine?

– Nu știu ce să fac, Pietroi, răspuse Sigzil. Maestrul meu m-a învățat să pun întrebări și să găsesc răspunsuri exacte. Dar cum aş putea răspunde cu exactitate? Mi-ar trebui un ceas ca să măsoz timpul, însă sunt prea scumpe. Și, chiar dacă am avea unul, habar n-am cum să măsoz Lumina de Furtună!

– Cu stropi, zise Kaladin. Nestematele sunt cântărite cu precizie înainte de a fi montate în sticlă.

– Și pot păstra toate la fel de multă Lumină? întrebă Sigzil. Știm că nestematele neșlefuite absorb mai puțină Lumină decât cele șlefuite. Așa că, dacă asta e mai bine șlefuită decât altele, poate conține mai multă Lumină? În plus, Lumina de Furtună din nestemate pălește cu timpul. Câte zile au trecut de când a fost impregnat stropul ăsta și câtă Lumină s-a scurs din el de atunci? Pierd toate Lumina în aceeași proporție? Știm prea puțin. Mă tem că s-ar putea să-ți iroiesc timpul, domnule.

– Nu irosești nimic, îl contrazise Lopen alăturându-li-se.

Herdazianul ciung căscă, așezându-se pe piatră, lângă Sigzil, și silindu-l să se tragă ceva mai într-o parte ca să-i facă loc.

– Poate ar trebui să încercăm altceva, ce ziceți?

– Ce anume? întrebă Kaladin.

– Păi, gancho, răspuse Lopen, m-ai putea lipi pe mine de perete?

– Nu... nu știu, zise Kaladin.

– Poate c-ar fi bine să aflăm, nu? spuse Lopen și se ridică, încercăm?

Kaladin se uită la Sigzil, care strânse din umeri.

Kaladin absorbi mai multă Lumină de Furtună. Vijelia dezlănțuită îl umplu, părând să lovească în pielea lui, ca o creatură captivă care se zbătea să scape. Își aduse Lumina în mână și își apăsă palma pe perete, vopsind piatra cu luminescență.

Trase aer în adâncul pieptului și îl ridică pe Lopen – bărbatul subțirel era surprinzător de ușor, mai ales când Kaladin încă mai

avea ceva Lumină de Furtună în vene. Îl lipi de perete.

Când se retrase nesigur, îl lăsă acolo, țintuit de perete cu uniforma, care se încreți la subsuori.

Lopen zâmbi cu gura până la urechi.

– A mers!

– Treaba asta ar putea fi de folos, spuse Pietroi frecându-și barba tunsă și stranie de mâncător de coarne. Da, trebuie pusă la încercare. Ești soldat, Kaladin. O poți folosi în luptă?

El dădu încet din cap, cu o duzină de posibilități venindu-i în minte. Dacă dușmanii lui treceau peste o baltă de Lumină de Furtună creată de el pe podea? Ar fi putut opri o căruță? Și-ar fi putut lipi sulita de scutul unui dușman, ca să i-l smulgă apoi din mâini?

– Cum e, Lopen? întrebă Pietroi. Te doare?

– Nu, răspunse cel întrebat, foindu-se. Mă tem să nu mi se rupă haina sau să nu-i pocnească nasturii. Oh! Oh! Întrebare pentru tine! Ce i-a făcut un herdazian ciung unui om care i-a lipit un braț de perete?

– Habar n-am, zise Kaladin încruntându-se.

– Nimic, răspunse Lopen. Singurul lui braț era lipit de perete.

Bărbatul subțirel izbucni în râs.

Sigzil mârâi, însă Pietroi râse. Syl își lăsase capul pe umăr și se avântase spre Kaladin.

– A fost o glumă? îl întrebă ea încet.

– Da, răspunse Kaladin. Una din cale afară de proastă.

– Ah, nu spune asta! exclamă Lopen, încă râzând pe înfundate. E cea mai bună pe care-o știu – și, crede-mă, nimeni nu mă-ntrece când e vorba de glume herdaziene despre ciungi. „Lopen”, spunea mama mereu, „trebuie să înveți să râzi înaintea altora. Când le furi râsul, îl ai pe tot pentru tine”. E o femeie foarte înțeleaptă. Odată i-am adus un cap de chull.

Kaladin clipi nedumerit.

– I-ai adus... Ce?

– Un cap de chull. O mâncare foarte gustoasă.

– Ești un om ciudat, Lopen, comentă Kaladin.

– Ba nu, îl contrazise Pietroi. Chiar e bun. Capul e cea mai gustoasă parte a unui chull.

– Vă cred pe cuvânt, spuse Kaladin. Întrucâtva.

Întinse mâna și îl prinse pe Lopen de braț când Lumina de Furtună începu să pălească. Pietroi îl apucă de mijloc și amândoi îl ajutară să coboare.

– Bun, spuse Kaladin, uitându-se din instinct la cer ca să-și dea seama ce oră era, deși prin deschiderea îngustă a spărturii nu se vedea soarele. Să experimentăm.

Cu furtuna din el zgândărindu-l, Kaladin se repezi, alergând pe fundul spărturii. Mișcarea sperie un grup de floricrețe, care se închiseră cu disperare, ca niște pumni care se strâng. Lujerii de pe pereți începură să tremure și se curbară în sus.

Picioarele lui Kaladin împrôșcau apa stătută a bălților. Sări peste un morman de resturi de tot soiul, cu o trenă de Lumină de Furtună. Era plin de ea, îi zvâcnea în trup. Asta o făcea mai ușor de întrebuințat; fiindcă voia să se scurgă. Și-o împinse în sulită.

În fața lui, Lopen, Pietroi și Sigzil așteptau cu sulite de instrucție în mâini. Primul nu era un luptător foarte bun – brațul lipsă însemna un dezavantaj imens –, dar Pietroi îl completa. Mâncătorul de coarne masiv nu voia să lupte cu parshendii și să ucidă, însă în ziua aceea fusese de acord să mânuiască sulita, în numele „experimentării”.

Lupta foarte bine, iar Sigzil era un sulitaș acceptabil. Pe vremuri, împreună, cei trei podari i-au dat lui Kaladin de furcă pe câmpul de luptă.

Dar vremurile se schimbaseră.

Kaladin îl atacă pe Pietroi aruncându-și sulita pieziș, ceea ce îl surprinse pe mâncătorul de coarne, care o ridicase pe a lui, pregătit să pareze. Lumina de Furtună lipi cele două sulite, formând o cruce. Pietroi înjură, încercând să-și rotească arma ca să lovească, dar, cu o asemenea mișcare, se pocni singur cu sulita lui Kaladin.

Când Lopen își aruncă sulita spre el, Kaladin o împinse în jos cu o mână, fără niciun efort, încărcându-i vârful cu Lumină de Furtună.

Arma lovi mormanul de rămășițe și se lipi de lemne și de oase.

Urmă lovitura lui Sigzil, care rată cu mult pieptul lui Kaladin când acesta păși într-o parte. Pe urmă impregnă sulița cu latul palmei și o împinse către a lui Lopen, pe care tocmai o smulsese din morman, acoperită cu mușchi și oase. Cele două arme se lipiră.

Kaladin se strecură printre Pietroi și Sigzil, lăsându-și cei trei potrivnici năuciți, dezechilibrați și străduindu-se să-și descâlcească armele. Zâmbi cu înverșunare și alergă spre celălalt capăt al spărturii. Luă o suliță, apoi se răsuci pe călcâie, mutându-și întruna greutatea de pe un picior pe altul. Lumina de Furtună îl încuraja să se miște. Când era încărcat cu atât de multă Lumină, pur și simplu nu putea să stea neclintit.

„Haide, haide”, se gândi.

Ceilalți trei izbutiseră în sfârșit să-și desprindă armele, fiindcă toată Lumina din ele se scursese. Intrară în formație, gata să-l înfrunte din nou.

Kaladin se năpusti. În lumina sărăcăcioasă din spărtură, strălucirea care se înălța din el ca fumul avea destulă putere ca să arunce umbre ce săreau și se roteau. Trecu prin băltoace, cu apa rece scaldându-i picioarele desculțe. Își scosese cizmele; voia să simtă piatra de sub tălpi.

De data asta, cei trei podari își proptiseră cozile sulițelor în pământ, ca și cum ar fi trebuit să facă față unui atac. Kaladin zâmbi, apoi își prinse sulița de vârf – ca și ale celorlalți, era o armă pentru instrucție, cu vârf bont – și o impregnă cu Lumină de Furtună.

O izbi de sulița lui Pietroi, vrând să i-o smulgă. Dar mâncătorul de coarne avea alt plan, așa că-și trase arma înapoi cu o forță care îl surprinse pe Kaladin. Nu lipsi mult ca să-și scape arma din mână.

Lopen și Sigzil se grăbiră să-și schimbe poziția, ca să-l atace din lateral. „Frumos”, își spuse Kaladin cu mândrie. El îi învățase să alcătuiască astfel de formații, când le arătase cum să lupte împreună într-o bătălie.

Când ajunseră destul de aproape, își lăsă sulița să cadă și-și întinse spre ei un picior. Lumina de Furtună i se scurse din talpa goală la fel de ușor cum i se scurgea din mâini, așa că trase pe fundul spărturii un arc larg, strălucitor. Sigzil păși pe el și se

împiedică, căci piciorul i se lipise de Lumină. Încercă să atace cu sulita în timp ce cădea, dar loviturii îi lipsi forța.

Kaladin se aruncă apoi cu toată greutatea peste Lopen, a cărui lovitură plecă într-o direcție greșită. Îl împinse în perete, apoi se retrase, lăsându-l lipit de piatra pe care o impregnase în timpul unei singure bătăi de inimă, cât se atinsese de herdazian.

– Of, nu încă o dată, gemu Lopen.

Sigzil căzuse în baltă, cu fața în jos. Kaladin abia avu timp să zâmbească înainte să observe că Pietroi învârtea un trunchi de copac, gata să i-l arunce în cap.

Un trunchi întreg. Cum izbutise să-l ridice? Kaladin se aruncă într-o parte, rostogolindu-se pe sol și zgâriindu-și mâna în timp ce bușteanul se lovea de fundul spărturii.

Mârâi, cu Lumina de Furtună ieșindu-i printre dinți și înălțându-se în aerul din fața lui. Sări pe bușteanul lui Pietroi când acesta încercă să-l ridice iarăși.

Săritura lui Kaladin trânti lemnul la loc, pe pământ. Se avântă spre Pietroi dintr-un salt, cu o parte din sine însuși întrebându-se ce era în capul lui când începea o luptă corp la corp cu cineva de două ori cât el. Se izbi de mâncătorul de coarne și asta îi trânti pe amândoi. Se rostogoliră prin mușchi, cu Pietroi răsucindu-se ca să-l prindă de brațe. Era bun la trântă, evident, un luptător antrenat.

Kaladin impregnă solul cu Lumină. Descoperi că asupra lui n-avea niciun efect și nu-l stânjenea. Așa că, în timp ce se rostogoleau, lui Pietroi i se lipiră de pământ mai întâi un braț, apoi coastele.

Mâncătorul de coarne încă se mai străduia să-l imobilizeze. Aproape că izbutise, când Kaladin împinse cu picioarele și se rostogoliră amândoi, astfel încât celălalt cot al lui Pietroi atinse pământul, de care se lipi.

Kaladin se desprinse din încleștare, gâfâind și pufăind, pierzând tot ce-i mai rămăsese din Lumina de Furtună când tuși. Se rezemă de perete și-și șterse sudoarea de pe față.

– Ha! exclamă Pietroi, lipit de pământ, cu brațele întinse pieziș pe lângă trup. Aproape că te-am data gata. Ești alunecos ca un al cincilea fiu!

– Furtuni, Pietroi! spuse Kaladin. Ce n-aș da ca să te duc pe câmpul de luptă! Te irosești ca bucătar.

– Nu-ți place mâncarea? râse Pietroi. Ar trebui să-ncerc ceva cu mai multă grăsime. O să ți se potrivească. Să-ncerc să te-nșfac era ca și cum aș fi încercat să țin în mâini un pește viu. Unul uns cu unt! Ha!

Kaladin veni lângă el și se ghemui.

– Ești un luptător, Pietroi. Te-am văzut în Teft și, orice ai spune, văd un războinic în tine.

– Nu sunt fiul făcut să fie soldat, răspuse Pietroi cu încăpățănare. Asta e pentru *tuanalikina*, al patrulea fiu sau unul dintre următorii. Al treilea fiu nu poate fi irosit în bătălii.

– Asta nu te-a împiedicat să-mi arunci un copac în cap.

– A fost un copac mic, sublinie Pietroi. Și un cap foarte tare.

Kaladin zâmbi, apoi întinse mâna și atinse Lumina de Furtună impregnată în bolovanul de sub Pietroi. Nu mai încercase niciodată s-o ia înapoi după ce o folosise astfel. Oare putea? Închise ochii și inspiră, străduindu-se... da.

O parte a furtunii din el se stârnise din nou. Când deschise ochii, Pietroi era liber. Iar el nu izbutise să ia înapoi toată Lumina. Restul se împrăștia în aer.

Îi întinse mâna lui Pietroi și îl ajută să se ridice. Bărbatul mai voinic își scutură hainele de praf.

– De-a dreptul jenant, spuse Sigzil când Kaladin veni să-l elibereze. De parcă am fi fost copii. Nici măcar ochii Primului n-au mai văzut vreodată ceva atât de rușinos.

– Am avantaje cât se poate de nedrepte, îi răspuse Kaladin ajutându-l să se ridice. Ani de instrucție ca soldat, un trup mai voinic decât al tău. Oh, și puterea de a scoate Lumină de Furtună din degete, mai zise și îl bătu pe Sigzil pe umăr. Te-ai descurcat bine. N-a fost decât un test, cum ai vrut.

„Unul mai folositor”, adăugă în gând.

– Firește, zise Lopen, din spatele lor. Dați-i înainte cu vorba și lăsați-l pe herdazian lipit de perete. De aici, priveliștea e superbă. Oh, și chestia aia care-mi alunecă pe obraz e nămol? O înfățișare cu totul nouă pentru Lopen, care nu poate să se șteargă, pentru că –

oare am mai spus-o? – mâna lui e lipită de perete.

Kaladin se îndreptă spre el zâmbind.

– În primul rând, tu ai fost cel care mi-a cerut să te lipesc de perete.

– Vrei să știi ce face cealaltă mână a mea? Cea care mi-a fost, cu mult timp în urmă, retezată și mâncată de o fiară înfricoșătoare? În clipa asta face un gest necuviincios către tine. M-am gândit că vrei să știi, ca să te pregătești să fii insultat.

Vorbea cu aceeași veselie cu care părea să trateze totul. Chiar și echipei Podului Patru i se alăturase cu o nerăbdare nebunească.

Kaladin îl dădu jos.

– Hai c-a mers bine, zise Pietroi.

– Da, încuviință Kaladin.

Deși, la drept vorbind, i-ar fi înfrânt pe cei trei mai repede folosindu-se doar de o sulită și de surplusul de iuțea și de forță dat de Lumina de Furtună. Nu știa dacă din pricină că noile sale puteri nu-i erau familiare, dar credea că, silindu-se să le întrebuințeze, ar fi putut ajunge în situații stânjenitoare.

„Familiaritate”, își spuse. „Trebuie s-ajung să-mi cunosc aceste talente la fel de bine cum îmi cunosc sulita.”

Asta însemna exercițiu. Mult exercițiu. Din nefericire, cel mai bun mod de a exersa era să găsești pe cineva pe măsura ta, sau mai bun decât tine, ca îndemânare, putere și înzestrare. Având în vedere tot ce putea el însuși deja să facă, așa ceva nu era deloc ușor.

Ceilalți trei se duseră să-și scoată burdufurile cu apă din ranițe și Kaladin zări o siluetă în umbră, la destul de mică distanță. Se ridică, îngrijorat, până când Teft ajunse în lumina sferelor lor.

– Credeam că tu trebuia să stai de veghe, mârâi noul sosit la Lopen.

– Am fost prea ocupat să mă lipesc de pereți, răspunse bărbatul ciung, ridicându-și burduful. Credeam că tu ai un grup de novici de instruit.

– Sunt în grija lui Drehy, răspunse Teft ocolind niște rămășițe înainte de a se opri lângă peretele spărturii, alături de Kaladin. Nu știi dacă ți-au spus-o băieții, Kaladin, dar, aducând recruții aici, jos, i-am scos, cumva, din carapacele lor.

Kaladin dădu din cap.

– Cum ai ajuns să cunoști oamenii atât de bine? întrebă Teft.

– Are legătură cu tăierea lor în bucăți, răspunse Kaladin uitându-se la mâna pe care și-o zgâriase în timpul luptei cu Pietroi.

Zgârietura dispăruse. Lumina de Furtună îi vindecase tăieturile pielii.

Teft mormăi, cu ochii la Pietroi și la ceilalți doi, care își despachetau rațiile.

– Ar trebui să-l pui pe Pietroi să se ocupe de recruți.

– N-o să vrea să lupte.

– Tocmai s-a luptat cu tine, ripostă Teft. Oamenii îl plac mai mult decât pe mine. Eu o să stric totul.

– Te descurci de minune, Teft, nu vreau să te-aud spunând altceva. Acum avem de toate. Nu mai trebuie să ținem cu dinții de fiecare sferă. Pe flăcăi o să-i instruiști tu și o s-o faci bine.

Teft oftă, dar nu mai adăugă nimic.

– Ai văzut ce-am făcut.

– Da, răspunse Teft. Va trebui s-aducem aici tot grupul de douăzeci de oameni ca să ai parte de-o provocare.

– Sau să mai găsim pe cineva ca mine, zise Kaladin. Pe cineva cu care să-mi măsoar puterile.

– Da, spuse din nou Teft, dând din cap, ca și cum el nu s-ar fi gândit până atunci la asta.

– Erau zece ordine de cavaleri, nu-i așa? întrebă Kaladin. Știi ceva despre celelalte?

Teft fusese primul care descoperise ce putea face Kaladin. Știuse înainte de a-și da seama Kaladin însuși.

– Nu mare lucru, răspunse cu o strâmbătură. Știu că ordinele nu s-au împăcat întotdeauna între ele, în ciuda faptelor din poveștile oficiale. Trebuie să vedem dacă putem găsi pe cineva care știe mai multe decât mine. Eu... m-am ținut deoparte. Iar oamenii pe care-i cunoșteam și care ne-ar fi putut lămuri nu se mai află printre noi.

Dacă Teft fusese posomorât înainte, asta păru să-l amărăscă și mai mult. Își coborî privirea spre pământ. Vorbea rareori despre trecutul lui, dar Kaladin credea cu din ce în ce mai multă tărie că, oricine ar fi fost oamenii de care amintea, muriseră, cumva, din vina

lui.

– Ce-ai zice dacă ai auzi că există cineva care vrea să reinstaureze ordinele Cavalerilor Radianți? îl întrebă cu voce scăzută.

Teft își ridică brusc privirea.

– Vrei să...

– Nu eu, îl întrerupse Kaladin, vorbind cu prudență.

Dalinar Kholin îl lăsase să participe la întrunire și, cu toate că el unul avea încredere în Teft, unui ofițer i se cerea să respecte anumite reguli legate de păstrarea tăcerii.

„Dalinar e un ochi-luminoși”, șopti o parte din el. „Ar dezvălui un secret încredințat de tine fără să stea pe gânduri.”

– Nu eu, repetă. Dacă, undeva, un rege s-ar hotărî să adune un grup de oameni, numindu-i Cavaleri Radianți?

– Aș zice că e idiot. Știi, Radianții n-au fost ceea ce se spune. N-au fost trădători. Pur și simplu n-au fost. Dar toată lumea e sigură că ne-au trădat, iar tu nu poți schimba peste noapte părerea nimănui. Doar dacă poți să Undeunești, ca să le-nchizi gura tuturor, zise Teft și-l măsură pe Kaladin de sus până jos. Ai de gând s-o faci, flăcăule?

– M-ar urî, nu-i așa?

Nu putea să nu-i dea atenție lui Syl, care se apropie mergând prin aer, pentru a-l privi apoi cercetător.

– Pentru ceea ce au făcut Radianții de odinioară, adăugă el și ridică o mână, ca să nu-l lase pe Teft să obiecteze. Pentru ceea ce cred ei că au făcut.

– Da, încuviință Teft.

Syl își încrucieșă brațele, aruncându-i lui Kaladin o privire. „Ai făgăduit”, spunea privirea ei.

– Atunci va trebui s-o facem cu mare grijă, spuse el. Du-te să aduni recruții. Au avut parte de destulă instrucție aici, jos, pentru o singură zi.

Teft dădu din cap și plecă în fugă să îndeplinească ordinul. Kaladin își luă sulița și sferile pe care le scosese ca să lumineze lupta, apoi le făcu semn celorlalți trei. Își adunară toți lucrurile și se pregătiră să părăsească spărtura.

– Așadar o s-o faci, zise Syl coborând pe umărul lui.

– Vreau să mai exersezi mai întâi, spuse Kaladin.

„Și să mă obișnuiesc cu ideea.”

– O să fie bine, Kaladin.

– Nu. O să fie greu. Oamenii mă vor urî și, chiar dacă n-o vor face, voi fi despărțit de ei. Despărțit. Însă am acceptat oricum că asta îmi e menirea. O să fac față.

Chiar și la Podul Patru, Moash era singurul care nu-l trata pe Kaladin ca pe un legendar Herald mântuitor. El și, poate, Pietroi.

Totuși, reacția celorlalți podari nu fusese spaima, așa cum se temuse el la început. Poate că-l idolatrizau, dar nu-l izolau. Trebuia să se mulțumească cu asta.

Ajunseră la scara de frânghie înaintea lui Teft și a novicilor, dar n-avea rost să-i aștepte. Kaladin urcă, ieșind din aerul înăbușitor de cald și de umed al spărturii pe un platou aflat în estul taberelor de război. I se părea atât de straniu să-și poată scoate din spărtură sulita și banii! Într-adevăr, străjile din apropierea taberei lui Dalinar nu-l supărară cu nimic – în schimb, îl salutară luând poziția de drepti. Era cel mai ceremonios salut care i se adresase vreodată, demn de un general.

– Par mândri de tine, spuse Syl. Nici măcar nu te cunosc, dar sunt mândri de tine.

– Sunt ochi-întunecați, îi atrase el atenția, răspunzând la salut. Probabil oameni care au luptat pe Turn când i-a trădat Sadeas.

– Binecuvântatule de Furtună, strigă unul dintre soldați. Ai aflat vestea?

„Blestemat fie cel care le-a dezvăluit porecla asta”, se gândi el când Pietroi și ceilalți tocmai îl ajunseră din urmă.

– Nu, răspuse. Ce veste?

– Pe Câmpiile Sfărâmate a sosit un erou, strigă iarăși soldatul. Se va întâlni cu Luminlordul Kholin, probabil ca să-l sprijine! E semn bun. Poate așa se vor mai liniști lucrurile pe-aici.

– Ce-nseamnă asta? strigă și Pietroi. Despre cine vorbești?

Soldatul rosti un nume.

Lui Kaladin îi îngheță inima în piept.

Izbuti cu greu să nu-și scape sulita dintre degetele amorțite. Pe

urmă o rupse la fugă. Nu-l luă în seamă pe Pietroi, care striga în urma lui, și nu se opri ca să-i aștepte pe ceilalți. Străbătu tabăra în goană, îndreptându-se spre clădirile din centru, ocupate de Dalinar.

Nu voi să-și creadă ochilor când văzu steagul fluturând deasupra unui grup de oșteni, probabil purtând aceeași uniformă ca alții, mult mai numeroși, din afara taberei. Trecu pe lângă ei, urmărit de strigăte și de priviri, de întrebările care-i cereau să spună ce nenorocire se întâmplase.

În cele din urmă se opri, împleticindu-se, lângă scurtul șir de trepte care duceau spre buncărul lui Dalinar, un grup de construcții din piatră. În fața acestora, Ghimpele Negru își strângea mâna cu un bărbat înalt.

Cu fața pătrată și cu un aer demn, nou-venitul purta o uniformă imaculată. Râse, apoi îl îmbrățișă pe Dalinar.

– Drag și vechi prieten, spuse. Nu ne-am mai văzut de mult timp!

– Într-adevăr prea mult, încuviință Dalinar. Mă bucur c-ai ajuns în sfârșit aici, după ani de făgăduieli. Am auzit că ți-ai făcut rost chiar și de o Cristalsabie!

– Da, răspunse nou-venitul, retrăgându-se și întinzându-și mâna într-o parte. Luată de la un asasin care a cutezat să-ncerce să măucidă pe câmpul de luptă!

Sabia apăru. Kaladin rămase cu ochii la arma argintie. Era gravată pe toată lungimea, dând impresia unor flăcări în mișcare. I se păru plină de pete roșii. Prin minte i se scurse un șir de nume: Dallet, Coreb, Reesh... un pluton dinainte de timp, dintr-o altă viață. Oameni pe care îi iubise.

Își ridică privirea, silindu-se să și-o îndrepte spre fața omului cu sabia. Un om pe care-l ura mai mult decât pe oricare altul. Un om pe care-l venerase cândva.

Înaltul Lord Amaram. Omul care îi furase Cristalsabia, îi înfierase fruntea și îl vânduse ca sclav.

SFÂRȘITUL PRIMEI PĂRȚI

INTERLUDII

ESHONAI YM RYSN

I-1 NARAK

Ritmul Hotărârii răsuna încet în mintea lui Eshonai când ajunse pe platoul din centrul Câmpiilor Sfărâmate. Platoul central. Narak. Exil.

Acasă.

Își smulse de pe cap coiful Cristalarmurii și trase în adâncul pieptului o gură de aer rece. Armura era minunat ventilată, dar interiorul său devenea înăbușitor după eforturi prea îndelungate. În spatele ei ajunseră și alți soldați pe platou – la asaltul ăla luase cu ea vreo mie cinci sute. Din fericire, de data asta sosiseră cu mult înaintea oamenilor și culeseră inima-nestemată după o luptă foarte scurtă. O aducea Devi; își câștigase privilegiul fiindcă fusese cel care zărise pupa de la mare distanță.

Aproape că-și dorea să nu fi fost un asalt atât de ușor. Aproape.

„Unde ești, Ghimpe Negru?”, se gândi, privind către apus. „De ce n-ai venit să mă-nfrunți din nou?”

Își aminti că îl văzuse la un alt asalt, cu vreo săptămână în urmă, când fiul lui îi silise să abandoneze platoul. Eshonai nu luase parte la lupta aceea; piciorul rănit o dorea și salturile de pe un platou pe altul i-l obosiseră, chiar și în Cristalarmură. Poate că nici n-ar fi trebuit să meargă la asalturi.

Voise să fie acolo de teamă că forța ei de atac ar fi fost

înconjurată și ar fi avut nevoie de ajutorul unui Cristalpurător, chiar și de al unuia rănit, ca să iasă din încercuire. Piciorul încă o mai durea, dar Armura îi domolea suferința. Avea să reintre curând în luptă. Poate că, dacă participa direct, avea să reapară și Ghimpele Negru.

Trebuia să vorbească neapărat cu el. Se simțea îmboldită s-o facă punându-și vorbele în însăși suflarea vânturilor.

Soldații ei își ridicau mâinile în semn de rămas-bun pe măsură ce li se despărțeau drumurile. Mulți cântau încet sau murmurau o melodie în Ritmul Jelaniei. În zilele acelea, puțini mai cântau într-al Entuziasmului sau într-al Hotărârii. Pas cu pas, furtună cu furtună, deprimarea îi lua poporul în stăpânire – îi cuprindea în mrejele ei pe ascultători, cum își numeau ei stirpea. „Parshendi” era un cuvânt inventat de umani.

Eshonai se îndreptă spre ruinele care dominau Narakul. După atâția ani, nu mai rămăsese mare lucru. Le-ai fi putut numi ruine ale ruinelor. Ca și ale umanilor, construcțiile ascultătorilor nu rezistau prea mult tăriei marilor furtuni.

Turla de piatră din fața ei fusese probabil cândva un turn. De-a lungul veacurilor, căpătase, de pe urma furtunilor dezlănțuite, o crustă groasă de crem. Moale, cremul se prelinsese în toate crăpăturile și astupase ferestrele, apoi se întărise încetul cu încetul. Turnul părea acum o stalagmită uriașă, cu vârful rotunjit înălțat spre cer și cu flancuri noduroase, căci piatra arăta de parcă ar fi fost topită.

Turla avusese pesemne o structură interioară puternică, de aceea le supraviețuise vânturilor atâta amar de vreme. Altor lucrări ale meșterilor din antichitate nu le mersese la fel de bine. Eshonai trecea pe lângă mormane și movile, toate fiind rămășițele construcțiilor năruite, mistuite încetul cu încetul de Câmpiile Sfârâmate. Furtunile soseau pe neașteptate. Din formațiunile de piatră se desprindeau uneori bucăți enorme, lăsând în urmă goluri și muchii zimțate. În alte vremuri, turlele rezistaseră cu veacurile, crescând, nu micșorându-se, pe măsură ce vânturile le toceau și le îmbogățeau deopotrivă.

Eshonai descoperise și alte ruine asemănătoare în timpul

explorărilor ei, ca aceea în timpul căreia poporul său întâlneau pentru prima oară umani. De atunci se scurseseră numai șapte ani și, totodată, o veșnicie. Îndrăgise zilele dinainte, din vremurile când cerceta o lume imensă, care părea nesfârșită. Dar acum...

Acum își petrecea viața captivă pe acel singur platou. Pustietatea o chema, cânta îndemnând-o să adune tot ce putea căra și să plece. Din nefericire, asta nu mai era soarta ei.

Trecu pe lângă umbra unui morman mare de pietre, despre care își imaginase întotdeauna că putea fi poarta unei cetăți. Din puținul pe care-l aflaseră de la spionii lor în decursul anilor, știa că alethi nu înțelegeau. Mergeau pe suprafața denivelată a platourilor și nu vedeau nimic altceva decât pietre, fără să știe că pășeau peste scheletul unei cetăți moarte de multă vreme.

Eshonai se cutremură și se armoniză cu Ritmul Celor Pierduți. Era delicat și în același timp violent, cu note clare, distincte. Nu-l intonă prea mult. Era important să ți-i amintești pe cei căzuți, dar să te străduiești să-i aperi pe cei vii avea o mult mai mare importanță.

Se recordă la Ritmul Hotărârii și intră în Narak. Acolo, ascultătorii își construiseră cea mai bună casă pe care o puteau avea în vreme de război. Pragurile stâncoase deveniseră barăci, cu pereți și acoperișuri din carapace-mari. Pe partea ferită de furtună a movilelor care fuseseră cândva clădiri creștate acum muguri-de-stâncă, pentru hrană. Pe vremuri, Câmpiile Sfărâmate erau foarte populate, dar cel mai mare oraș se aflase acolo, în centru. Așa că rămășițele vii ale poporului ei își construiseră casa printre rămășițele unui oraș mort.

O numiseră Narak – exil – pentru că acolo veniseră ca să stea despărțiți de zeii lor.

Ascultătorii, masculini și feminini deopotrivă, își ridicară mâinile spre ea când trecu. Atât de puțini rămăseseră. Când voiau să se răzbune, umanii deveneau neînduplecați.

Nu le găsea nicio vină.

Se îndreptă spre Sala Artei. Era aproape, și ea nu mai trecuse pe acolo de câteva zile. Înăuntru, soldații făceau din pictură o îndeletnicire amuzantă.

Eshonai trecu printre ei cu pași mari, încă purtându-și

Cristalarmura, cu coiful sub braț. Clădirea aceea lungă n-avea acoperiș – îngăduind lumină din plin –, iar cremul depus vreme îndelungată și întărit îngroșa pereții. Cu pensule groase, oștenii se străduiau cum se pricepeau ei mai bine să picteze, pe pedestalul din centru, un aranjament de flori de mugurde-stâncă. Eshonai dădu o tură în jurul lor, privindu-le munca. Hârtia era un bun prețios, iar pânză nu exista, așa că pictau pe carapace.

Picturile erau oribile. Pete de culori țipătoare, petale descentrate... Se opri lângă Varanis, unul dintre locotenenții ei. O matahală în fața unui șevalet, ținând cu delicatețe pensula între degetele acoperite de armură. Din brațe, din umeri, din piept, ba chiar și din cap îi creșteau platoșe chitinoase. Semănau cu ale ei, ascunse sub Cristalarmură.

– Te descurci din ce în ce mai bine, îi spuse în Ritmul Laudei.

Varanis își înalță privirea spre ea și fredonă încet, în Ritmul Îndoielii.

Eshonai chicoti, punându-și o mână pe umărul lui.

– Chiar seamănă a flori, Varanis. Serios.

– Seamănă a apă noroioasă pe un platou cafeniu, zise el. Poate cu ceva frunze cafenii plutind în ea. De ce devin toate culorile cafenii când le amesteci? Pui laolaltă trei culori frumoase și-ți iese cea mai puțin frumoasă dintre ele. E lipsit de sens, generale.

General. O poziție care o făcea uneori să se simtă stânjenită când ceilalți chiar se străduiau să picteze. Purta forma-luptător, fiindcă avea nevoie de armură pentru luptă, însă prefera forma-lucrător. Mai mlădioasă, mai necizelată. Nu-i dispăcea să-și conducă oștenii, dar să facă în fiecare zi același lucru – instrucție, asalturi ale platourilor – îi amorțea mintea. Voia să vadă lucruri noi, să meargă în locuri noi. În loc de asta, li se alăturase semenilor ei într-un priveghi îndelungat, în timp ce mureau unul câte unul.

„Nu. O să găsim o cale de ieșire.”

Spera că arta ținea de asta. Din porunca ei, toți bărbații și toate femeile veneau în Sala Artei pe rând, la ora stabilită pentru fiecare. Și-și dădeau silința; încercau din greu. Până atunci, le reușise în aceeași măsură în care ar fi reușit să sară peste o spărtură căreia nu-i vedeau cealaltă margine.

– Niciun spren? întrebă.

– Nici măcar unul, îi răspunse el în Ritmul Jelaniei.

Un ritm auzit de ea mult prea des în ultima vreme.

– Mai încercați, spuse. N-o să pierdem lupta asta din pricină că nu ne-am străduit.

– Dar, generale, insistă Varanis, ce rost are? Existența artiștilor n-o să ne scape de săbiile oamenilor.

În apropierea celor doi, alți soldați își întoarseră capul ca s-audă răspunsul ei.

– Artiștii nu ne vor ajuta, zise Eshonai în Ritmul Păcii. Dar sora mea e convinsă că nu mai are mult până la descoperirea unor forme noi. Dacă ne putem da seama cum să creăm artiști, ea are șanse să învețe mai multe despre schimbare – îi poate fi de folos în cercetările ei. O poate ajuta să descopere forme mai puternice, chiar mai puternice decât forma-luptător. Artiștii nu ne vor scoate din asta, dar alte forme ar putea s-o facă.

Varanis dădu din cap. Era un soldat bun. Nu toți erau – forma-luptător nu te făcea mai disciplinat de la sine. Dar, din nefericire, era o piedică în calea talentelor artistice.

Eshonai încercase să picteze. Însă nu putea gândi așa cum ar fi trebuit, nu era în stare de abstractizarea necesară creatorilor de artă. Forma-luptător era o formă bună, ușor adaptabilă. Nu te împiedica să gândești, ca forma-soț. În forma-luptător, ca și în forma-lucrător, erai tu însuți. Însă amândouă își aveau propriile capricii. Unui muncitor îi venea greu să devină violent – undeva, în mintea lui, exista un blocaj. Era unul dintre motivele pentru care ea prefera forma aia. O silea să gândească altfel ca să-și rezolve problemele.

Niciuna dintre cele două forme nu putea crea artă. Nu bine, nu cu adevărat. Pentru asta, forma-soț era mai bună, dar îți aducea o grămadă de alte neajunsuri. Era aproape imposibil să faci pe cineva în forma asta să se concentreze asupra unei îndeletniciri productive. Și mai existau încă două forme, deși una dintre ele, forma-nepăsător, era rar întrebuițată. Era o relicvă, din vremurile când încă nu descoperiseră ceva mai bun.

Așa că nu mai rămânea decât forma-abil, o formă des întâlnită,

binevoitoare și grijulie. Era folosită pentru creșterea copiilor și pentru îndeletniciri care cereau mai multă îndemânare decât forță. Puteau păstra prea puțini pentru forma asta, deși era mai pricepută în privința artei.

Cântecele vechi vorbeau de sute de forme. Ei nu știau decât cinci. Bine, erau șase dacă puneai la socoteală și forma-sclav, forma fără niciun spren, niciun suflet și niciun cântec. Forma cu care erau obișnuiți oamenii, forma celor pe care îi numeau parshi. De fapt, nu era o formă, ci lipsa oricărei forme.

Eshonai plecă din Sala Artei cu coiful sub braț și cu durerea în picior. Trecu pe lângă piața apei, unde abili meșteriseră un bazin mare, din crem cioplit. Acolo se aduna apa în timpul stropelilor de la sfârșit de furtună, bogată în hrană. Lucrătorii cărau găleți în care s-o transporte. Erau forme puternice, aproape ca forma-luptător, deși cu degete mai subțiri și fără armură. Mulți o salutau dând din cap, deși, ca general, n-avea autoritate asupra lor. Nu mai aveau alt Cristalpurător în afară de ea.

Un grup de trei forme-soț – două feminine și un masculin – se jucau în apă, improșcându-se. Aproape dezbrăcați, șiroiau de apa pe care ceilalți o beau.

– Voi trei, se răsti Eshonai. N-aveți nimic de făcut?

Dolofani și anoști, ei îi zâmbiră.

– Vino înăuntru! îi strigă unul. E amuzant!

– Afară, spuse ea arătând cu degetul.

Cei trei ieșiră din apă bombănind în Ritmul Enervării. Dintre lucrătorii printre care trecură, mulți clătinară din cap, iar unul cântă în Ritmul Laudei, ca apreciere pentru Eshonai. Lucrătorilor nu le plăceau înfruntările.

Era o scuză. La fel cum aceia care-și luau forma-soț o foloseau drept scuză pentru îndeletnicirile lor prostești. Când fusese lucrător, Eshonai se antrenase ca să poată face față unei înfruntări, dacă era necesară. Luase cândva și forma-soț și își dovedise, nemijlocit, că puteai face și așa câte ceva util, în ciuda... a tot ce-ți distrăgea atenția.

Bineînțeles că celelalte experiențe ale ei în forma-soț fuseseră un adevărat dezastru.

Le vorbi formelor-soț în Ritmul Muștrării, în cuvinte atât de pățimașe încât atrase furiospreni. Îi vedea venind de departe, atrași de emoțiile ei, apropiindu-se cu o iuțeală incredibilă – ca un fulger dansând în zare, în drum spre ea pe stâncă. Fulgerul i se revărsă la picioare, înroșind piatra.

Asta umplu formele-soț de spaima zeilor și fugiră să se prezinte în Sala Artei. Probabil că aveau să se oprească pentru împerechere în vreo firidă. Gândul la așa ceva îi înnodă stomacul. Nu fusese niciodată în stare să-i înțeleagă pe cei care voiau să rămână în forma-soț. Ca să poată avea un copil, cele mai multe cupluri intrau în forma asta și se izolau pentru un an, dar, după nașterea urmașului, o părăseau cât mai curând cu putință. La urma urmelor, cine-și dorea să apară așa în public?

Umanii o făceau. Asta o nedumerise în acei ani de la început, când își petrecuse timpul învățându-le limba și făcând negoț cu ei. Nu numai că nu-și schimbau forma, dar erau întotdeauna gata să se împerecheze, distrași de nevoile cărnii.

Ce n-ar fi dat ca să poată umbla printre ei neobservată, ca să aibă, pentru un an, pielea de o singură culoare, ca a lor, și să le străbată drumurile, să le vadă marile orașe! În schimb, ea și alții porunciseră asasinarea regelui alethi, jucând cartea norocului în disperarea lor de a-i opri pe zeii ascultătorilor să se întoarcă.

Ei bine, chiar izbutiseră – regele alethi nu-și mai putuse înfăptui planul. Dar, ca urmare, poporul ei era acum distrus încetul cu încetul.

Ajunse în sfârșit la formațiunea stâncoasă pe care o numea casa ei: o cupolă mică, surpată. De fapt, o ducea cu gândul la construcțiile de la marginea Câmpiilor Sfărâmate – imensitățile numite de oameni tabere de război. Poporul ei trăise acolo înainte de a abandona locul de dragul siguranței oferite de platouri, cu spărturile lor peste care oamenii nu puteau sări.

Casa ei era, firește, mult, mult mai mică. În primele zile petrecute acolo, Venli meșterise un acoperiș dintr-o carapace-mare și construisese pereți, ca să împartă spațiul în mai multe camere. Acoperise totul cu crem, care se întărise cu timpul, oferindu-le ceva care se putea numi casă, nu cocioabă.

Imediat ce intră, Eshonai își puse coiful pe o masă, dar păstră pe ea restul Cristalarmurii. Se simțea bine îmbrăcată așa. Îi plăcea senzația de forță. Îi dădea certitudinea că încă mai exista ceva în lume pe care se putea bizui. Și, mulțumită puterii datorite de Armură, aproape că putea să uite de piciorul ei rănit.

Trecu prin câteva încăperi mergând aplecată și salutându-i pe toți cei prezenți cu înclinări ale capului. Tovarășii lui Venli erau erudiți, deși nimeni nu cunoștea forma potrivită pentru adevărata erudiție. Deocamdată improvizau, folosindu-se de forma-abil. Eshonai își găsi sora lângă fereastra ultimei camere. Demid, care-i fusese cândva pereche, era așezat lângă ea. Venli avea forma-abil de trei ani, adică de când le era cunoscută, dar, cu ochii minții, Eshonai continua să-și vadă sora ca lucrătoare, cu brațe mai groase și trupul mai robust.

Așa arătase în trecut. Acum era o femeie zveltă, cu fața îngustă, cu modele delicate, ca niște vârtejuri de roșu și alb, pe pielea marmorată. Părul formei-abil creștea lung, nestânjenit de nicio carapace-coif. De un roșu-intens, al lui Venli se revărsa până în talie, unde era legat în trei locuri. Purta o rochie strâmtă la mijloc, care lăsa să i se ghicească sânii. Erau mici, fiindcă nu avea forma-soț. Venli și fosta ei pereche erau apropiați, deși, cât fuseseră soți, nu aduseseră pe lume niciun copil. Dacă ar fi mers pe câmpul de luptă, ar fi fost o pereche-războinică. Acum erau o pereche-cercetătoare, sau cam așa ceva. Își petreceau timpul făcând ceva care nu stătea în firea ascultătorilor. Și tocmai asta era necazul. Semenii lui Eshonai nu-și mai puteau îngădui să fie ceea ce fuseseră în trecut. Zilele în care trândăviseră, izolați pe acele platouri, cântându-și unii altora și luptându-se numai rareori, se încheiaseră.

– Ei? întrebă Venli în Ritmul Curiozității.

– Am învins, răspunse Eshonai, rezemându-se de un perete și încrucișându-și brațele la piept cu un zdrăngănit al Cristalarmurii. Inima-nestemată e a noastră. Vom continua să mâncăm.

– Asta e bine, zise Venli. Și umanul tău?

– Dalinar Kholin. N-a luat parte la luptă.

– N-o să te mai înfrunte. Ultima dată aproape l-ai ucis.

Venli spuse asta în Ritmul Amuzamentului, ridicându-se ca să-i

întindă fostului ei soț o bucată de hârtie – o făceau din pastă de muguri-de-stâncă uscați, adunați pentru așa ceva. El o studie, dădu din cap și începu să noteze ceva pe foaia lui.

Pentru fabricarea hârtiei era nevoie de timp prețios și de rezerve tot atât de prețioase, dar Venli susținea cu insistență că răsplata o să fie pe măsura efortului.

Acum se uita la Eshonai. Cu ochi pătrunzători – sticloși și negri, ca ai tuturor ascultătorilor. Însă ai ei păreau să aibă în plus o adâncime a cunoașterii. În lumina potrivită, căpătau o tentă violet.

– Ce-ai face, soră a mea? întrebă. Dacă tu și acest Kholin ați fi în stare să vă întrerupeți încercările de-a vă ucide destul de mult ca să puteți sta de vorbă?

– I-aș cere să facem pace.

– I-am asasinat fratele, îi reaminti Venli. L-am ucis pe regele Gavilar într-o noapte în care ne invitase în casa lui. Nu e ceva pe care un alethi poate să-l uite sau să-l ierte.

Eshonai își luă brațele de la piept și își îndoi unul, sub armură. Noaptea aia. Un plan disperat, pus la cale de ea și de alți cincii. Luase parte în ciuda tinereții ei, fiindcă îi cunoștea bine pe umani. Și toți votaseră la fel.

Ucideți umanul. Ucideți-l, riscând propria distrugere. Pentru că, dacă ar fi trăit și ar fi făcut ceea ce le spusese în acea noapte, totul ar fi fost pierdut. Toți cei împreună cu care luase hotărârea erau deja morți.

– Am descoperit secretul formei-furtunos.

– Poftim? întrebă Eshonai și își îndreptă spatele. Trebuia să lucrezi la o formă care să ne ajute! O formă pentru negociatori sau pentru erudiți.

– Astea nu ne-ar salva, ripostă Venli în Ritmul Amuzamentului. Dacă vrem să le ținem piept oamenilor, ne trebuie puterile străvechi.

– Venli, zise Eshonai prinzându-și sora de braț. Zeii noștri!

Venli nici măcar nu clipi.

– Oamenii au Undeunitori.

– Poate că nu. Putea fi o Sabie a Onoarei.

– Te-ai luptat cu el. Ceea ce te-a lovit, ți-a rănit piciorul și te-a făcut să schiopătezi a fost o Sabie a Onoarei?

– Păi...

Piciorul o durea.

– Nu știm ce cântece sunt adevărate, sublime Venli.

Deși o spusese în Ritmul Hotărârii, părea obosită și atrăgea istoviospreni. Veneau cu un șuier parcă de vânt, trecând prin ferestre și uși ca niște dâre de vapori translucizi înainte de a deveni mai puternici, mai vizibili, rotindu-se în jurul capului ei ca un vârtej de apă.

„Biata mea soră. Trudește din greu, la fel ca un soldat.”

– Dacă Undeunitorii s-au întors, continuă Venli, e nevoie de toate strădanii noastre ca să găsim ceva demn de luat în considerare, care ne poate asigura libertatea. Formele puterii, Eshonai...

Se uită la mâna surorii sale, rămasă pe umărul ei.

– Măcar așază-te și ascultă-ne. Nu mai sta așa, ca un munte.

Eshonai își retrase mâna, dar nu se așază. Greutatea Cristalarmurii ei ar fi putut rupe scaunul. În schimb se aplecă, plimbându-și privirea cercetătoare peste masa plină de hârtii.

Scrisul fusese inventat chiar de Venli. Luaseră ideea de la oameni – memorarea cântecelor era bună, dar nu perfectă, nici măcar atunci când aveai ritmurile drept călăuze. Informațiile adunate pe pagini erau mai practice, mai ales pentru cercetări.

Eshonai se învățase să scrie, dar încă îi mai venea greu să citească. N-avea prea mult timp ca să exerseze.

– Deci... care-i treaba cu forma-furtunos?

– Dacă sunt destul de mulți în forma asta, răspunse Venli, semenii noștri pot să controleze o mare furtună sau chiar să cheme una.

– Îmi aduc aminte de un cântec ce povestește despre ea, zise Eshonai. Era ceva care ține de zei.

– Cele mai multe forme au, într-un fel sau altul, o legătură cu zeii, îi atrase Venli atenția. Oare chiar ne putem încrede în cuvintele unui cântec atât de vechi? Când au fost memorate, aproape toți ai noștri erau în forma-nepăsător.

Era o formă prea puțin inteligentă, înzestrată cu prea puține calități. O foloseau ca să-i spioneze pe oameni. Cândva, forma-nepăsător și forma-soț fuseseră singurele cunoscute de poporul ei.

Demid răsfoi câteva pagini, dând un teanc deoparte.

– Venli are dreptate, Eshonai. E un risc pe care trebuie să ni-l asumăm.

– Am putea negocia cu alethi, spuse ea.

– În ce scop? întrebă Venli, din nou în Ritmul Scepticismului, cu istoviosprenii ei începând în sfârșit să pălească într-un vârtej ce se îndepărta, în căutarea unui nou izvor de emoții. Eshonai, repeți întruna că vrei să negociezi. Pesemne din pricină că umanii te fascinează. Crezi că te-ar lăsa să umbli printre ei în voie? Pe tine, care ai forma unui sclav rebel?

– Cu veacuri în urmă, spuse Demid, am fugit și de zeii noștri, și de oameni. Străbunii noștri au lăsat în urmă civilizația, puterea și autoritatea, ca să-și asigure libertatea. Eu n-aș renunța la asta, Eshonai. Forma-furtunos. Cu ea putem distruge armata alethi.

– Odată ce dispar ei, adăugă Venli, o să te poți întoarce la explorările tale. O să scapi de orice responsabilitate – o să poți să călătorești, să întocmești hărți, să descoperi locuri pe care nu le-a mai văzut nimeni, niciodată.

– Ceea ce îmi doresc pentru mine e lipsit de importanță, ripostă Eshonai în Ritmul Muștrării, atâta vreme cât nimicirea e un pericol pentru noi toți.

Se uită la semnele de pe pagină, cântece mângălite. Cântece fără muzică, puse pe hârtie. Suflete dezgolate.

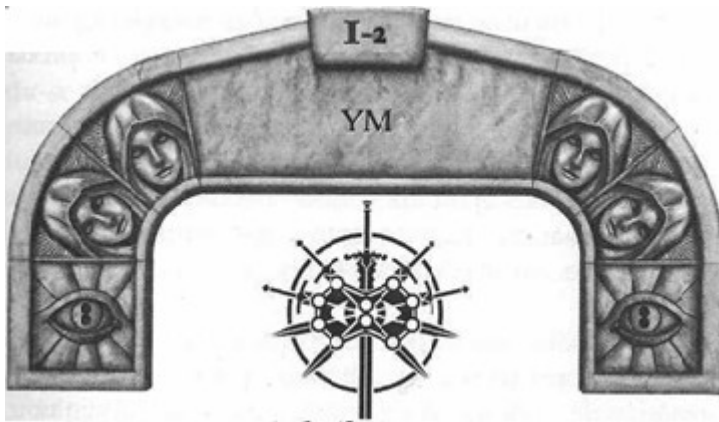
Salvarea ascultătorilor putea fi cu adevărat adusă de ceva atât de cumplit? Venli și grupul ei își petrecuseră cinci ani adunând toate cântecele, aflându-le toate înțelesurile de la bătrâni și punându-le pe hârtie. Străduindu-se împreună, cercetând și cugetând adânc, descoperiseră forma-abil.

– E singura cale, spuse Venli în Ritmul Păcii. Le vom înfățișa asta Celor Cinci, Eshonai. Aș vrea să-mi fii alături.

– O să... o să mă gândesc.

I-2

YM

Ym tăie cu grijă lemnul, de-a latul micii bucăți. Îl ridică în lumina sferelor de lângă masa lui de lucru, prinzându-și ochelarii de-o margine și aducându-și-i mai aproape de ochi.

Încântătoare născocire ochelarii ăștia. Să trăiești însemna să fii un crâmpei din cosmer care se experimenta pe sine însuși. Și cum ar fi putut experimenta cum se cuvine dacă nu vedea? Azishul care făurise pentru prima oară așa ceva era mort de mult, iar Ym propusese să fie considerat unul dintre Morții Onorați.

Lăsă jos bucata de lemn și continuă s-o cioplească, îndepărtându-i cu grijă partea din față, pentru a crea o curbă. O parte dintre confrății lui de breaslă își cumpărau calapoadele – formele de lemn în jurul cărora își meștereste un cizmar pantofii – de la dulgheri, dar Ym fusese învățat să și le facă singur. Aceea era vechea cale, cea urmată vreme de secole. Când ceva se făcea în același fel vreme îndelungată, el unul trăgea concluzia că pentru asta exista probabil un motiv întemeiat.

În spatele lui se afla dulapul cu despărțituri întunecoase din orice atelier de cizmar, cu vârfurile a zeci de pantofi ieșind în afară, ca boturile țiparilor din găurile lor. Erau pantofi pentru probe, întrebuințați ca să apreciezi mărimea, să alegi materialele și să

găsești stilul, ca să poți făuri apoi pantoful perfect, potrivit cu piciorul și cu caracterul omului. O probă dura ceva vreme dacă o făceai cum se cuvine.

Ceva se mișcă în semiîntunericul din dreapta lui. Ym aruncă o privire într-acolo, dar nu-și schimbă poziția. Sprenul venise tot mai des în ultima vreme – o alcătuire din fărâme de lumină, ca acelea aruncate de un cristal aninat în calea unei raze de soare. Nu știa de ce soi e și nu mai văzuse niciodată unul ca el.

Traversă tăblia mesei de lemn, furișându-se tot mai aproape. Când se opri, lumina se înalță deasupra lui, ca niște plante mărunțele, crescând din pământ. Când se mișcă din nou, plantele de lumină se retraseră.

Ym se întoarse la munca lui.

– O să-mi fie de folos ca să fac un pantof.

În atelier, tăcerea seriei nu era întreruptă decât de hârșăitul cuțitului pe lemn.

– Pa... pantof? întrebă o voce.

Părea a unei femei tinere, catifelată, având ceva din muzicalitatea unui clinchet de clopoțel.

– Da, prietene, răspunse el. Un pantof pentru copii mici. În vremurile astea, am nevoie de tot mai mulți.

– Pantof, spuse sprenul. Pentru co... copii. Oameni mici.

Ym mătură cu palma așchiile de lemn de pe masă – pe jos avea să măture mai târziu –, apoi așeză calapodul lângă spren. Creatura se îndepărtă speriată, ca o reflexie în oglindă – translucidă, într-adevăr doar un licăr de lumină.

Cizmarul își retrase mâna și așteptă. Sprenul înaintă încetul cu încetul – prudent, ca un cremling care iese din crăpătura lui după furtună. Se opri și lumina se înalță din el, ca niște mlădițe mărunțele. O priveliște tare bizară.

– Ești o experiență interesantă, prietene, spuse Ym, în timp ce licărirea ajunse pe calapod? Una la care sunt onorat să iau parte.

– Eu... începu sprenul. Eu...

Forma îi tremură pe neașteptate, apoi căpătă contururi mai puternice, ca și cum lumina s-ar fi concentrat.

– Vine el.

Ym se ridică, neliniștindu-se brusc. Zări ceva mișcându-se afară, pe stradă. El era oare? Cel în straie ostășești, care pândea?

Nu, nu era decât un copil, se uita pe furiș prin ușa deschisă. Ym zâmbi și-și trase sertarul cu sferă, luminând mai tare încăperea. Copilul se trase înapoi, la fel cum făcuse sprenul.

Acesta din urmă dispăruse undeva. O făcea întotdeauna când se apropiau alți oameni.

– N-are de ce să-ți fie frică, spuse Ym așezându-se la loc pe taburetul lui. Intră. Lasă-mă să mă uit la tine.

Micul vagabond murdar se apropie din nou și se uită înăuntru. Nu purta decât o pereche de pantaloni zdrențuiți; n-avea cămașă, dar așa ceva nu era ieșit din comun acolo, în Iri, unde de obicei era cald și ziua, și noaptea.

Picioarele bietului copil erau murdare și zgâriate.

– Ei, vorbi din nou Ym, numai atât nu e de-ajuns. Intră, tinere, și așază-te. Să facem ceva pentru picioarele tale.

Scoase de sub masă unul dintre taburetele lui.

– Mi-au spus că nu ceri nicio plată, zise copilul fără să se clinească.

– Se înșală întru totul, răspunse Ym. Dar cred c-o să găsești prețul suportabil.

– N-am nicio sferă.

– Nici n-o să fie nevoie de vreuna. Plata o să fie povestea ta. Experiențele tale. Aș vrea să le aflu.

– Mi-au spus că ești ciudat, zise băiatul, intrând în sfârșit în atelier.

– Au avut dreptate, încuviință Ym bătând cu palma în taburet.

Micul vagabond se apropie cu sfială, încercând să-și ascundă șchiopătatul. Era irial, dar murdăria dădea impresia că are pielea și părul mai închise la culoare, deși erau aurii. Pielea mai puțin – îți trebuia lumină ca s-o vezi bine –, dar părul cu siguranță. Era semnul distinctiv al poporului său.

Ym îi făcu semn să-și ridice piciorul sănătos, însă luă o cârpă, o udă și îndepărtă jegul. N-avea de gând să facă proba cu niște picioare atât de murdare. Băiatul își retrase vizibil piciorul din pricina căruia șchiopăta, parcă vrând să ascundă zdreanța în care

era înfășurat.

– Ei, care e povestea ta? întrebă Ym.

– Ești bătrân, spuse băiatul. Mai bătrân decât toți oamenii pe care-i cunosc. Ca un bunic. Probabil că știi deja totul. De ce vrei s-auzi ce-am eu de spus?

– E una dintre ciudățeniile mele, răspunse Ym. Haide. S-auzim.

Băiatul oftă, dar începu să vorbească. Pe scurt. Nu era neobișnuit. Voia să-și împărtășească povestea. Încet, cu întrebări puse cu grijă, Ym i-o smulse pe toată. Era fiul unei târfe și fusese dat afară din casă imediat ce fusese în stare să-și poarte singur de grijă. Credea că trecuseră vreo trei ani. Acum probabil avea opt.

Ascultându-l, Ym îi curăță un picior, îi tăie unghiile și i le pili. Pe urmă arată către celălalt.

Băiatul îl ridică fără tragere de inimă. Ym desfășură cârpa și găsi o tăietură urâtă în talpă. Era deja infectată și mișuna de putredospreni, mici fire roșii.

Ym șovăi.

– Trebuia să-mi fac rost de pantofi, spuse vagabondul întorcându-și privirea. Nu mă mai descurcam fără ei.

Tăietura din talpă avea margini zdrențuite.

„S-o fi ales cu ea cățărându-se pe un gard?”, se întrebă Ym.

Băiatul își ridică privirea spre el, prefăcându-se că nu-i pasă. O asemenea rană încetinea foarte mult un vagabond și, pe străzi, asta putea să-i aducă moartea. Ym o știa mult prea bine.

Se uită la băiat și-i văzu umbra de îngrijorare din ochii mici. Infecția se întinsese în susul piciorului.

– Cred c-o să am nevoie de ajutorul tău, prietene, șopti Ym.

– Poftim? întrebă băiatul.

– Nimic, răspunse cizmarul întinzând mâna spre sertarul mesei.

Lumina revărsată dinăuntru venea de la cinci stropi de diamant. Toți vagabonzii care-i intraseră în atelier îi văzuseră. Până atunci nu-l jefuiseră decât de două ori.

Își îndesă mâna mai mult, deschise compartimentul secret din fundul sertarului, scoase de acolo o sferă mai valoroasă – un broam – și îi ascunse imediat lumina în pumn, în timp ce lua niște antiseptic în cealaltă mână.

Leacul nu era de-ajuns, nu pentru un băiat care nu putea să stea la pat. Să rămână culcat, ungându-se mereu cu leacuri scumpe, vreme de câteva săptămâni? Era imposibil pentru un vagabond care trebuia să se zbată să facă rost de mâncare în fiecare zi.

Ym își duse mâinile la spate, cu sfera încă ascunsă în una dintre ele. Bietul copil. Probabil că îl durea cumplit de tare. Probabil ar fi fost normal să zacă, chinuit de fierbințeală, dar orice vagabond știa să mestece scoarță-cu-creste ca să rămână treaz și vioi mai mult decât era firesc.

Nu departe de el, sprenul de lumină scăpărătoare trăgea cu ochiul de sub un teanc de pătrate de piele. Ym unse rana cu antiseptic, apoi îl puse deoparte și săltă piciorul băiatului, fredonând încetișor.

Lumina din cealaltă mână îi dispăru.

Putredosprenii fugiră de pe rană.

Când își săltă palma, tăietura prinsese coajă, culoarea pielii redevenise normală și infecția dispăruse. Până atunci, Ym nu-și folosisese talentul decât de câteva ori, și întotdeauna o făcuse sub masca întrebuițării leacului. Nu semăna cu nimic din tot ce auzise vreodată. Poate că tocmai de aceea îi fusese dat – ca să-l poată experimenta cosmerul.

– Hei, spuse băiatul, mă simt mult mai bine.

– Mă bucur, răspuse Ym punând la loc, în sertar, sfera și antisepticul.

Sprenul se retrăsese.

– Să vedem dacă am ceva care ți se potrivește.

Începu să-i probeze pantofi. De obicei, după probă, își lăsa mușteriu să plece și îi făcea o pereche de pantofi perfectă, anume pentru el. Însă, din nefericire, pentru copilul acela trebuia să folosească pantofi gata făcuți. Prea mulți dintre micii vagabonzi nu se mai întorseseră să-și ia perechea de pantofi, lăsându-l măcinat de griji și de întrebări. Li se întâmplase ceva? Uitaseră pur și simplu? Sau explicabila lor atitudine bănuitoare fusese mai puternică decât ei?

Spre norocul băiatului, avea mai multe perechi de încălțări solide care i s-ar fi putut potrivi.

„Am nevoie de mai multă piele de porc argăsită”, se gândi el și-și spuse că trebuia să țină minte.

Copiii n-aveau grijă de pantofi așa cum ar fi trebuit. Îi trebuia piele care n-avea de suferit când se învechea, chiar dacă nu era bine îngrijită.

– Chiar ai de gând să-mi dai o pereche de pantofi! zise vagabondul. Degeaba?

– Nu degeaba. Mi-ai spus povestea ta, îl contrazise Ym punându-i în picior un alt pantof pentru probă.

Renunțase să-ncerce să-i deprindă pe micii vagabonzi să poarte ciorapi.

– De ce?

– Pentru că tu și cu mine suntem Una, răspuse Ym.

– O ce?

– O făptură, spuse cizmarul.

Puse pantoful deoparte și scoase altul din raft.

– Cu multă vreme în urmă, nu era decât Una. Una care știa totul, dar nu experimentase nimic. Așa că Una a devenit mai mulți – noi, oamenii. Una, care e, în același timp, bărbat și femeie, a făcut asta ca să experimenteze toate lucrurile.

– Una. Adică Zeul?

– Dacă vrei să-i spui așa. Dar nu e într-un tot adevărat. Nu accept existența zeilor. Noi suntem iriali și o parte din Lunga Cale, din care acesta e Al Patrulea Tărâm.

– Vorbești ca un preot.

– Nu-i accept nici pe preoți, zise Ym. Sunt de pe alte tărâmurii și vin să ne predice nouă. Irialii n-au nevoie de predici, numai de experiențe. Fiecare experiență e altfel, duce către întregire. În cele din urmă, totul va fi pus înapoi, laolaltă – când se va dobândi al Șaptelea Tărâm – și vom redeveni Una.

– Adică tu și eu... spuse vagabondul. Noi doi suntem același lucru?

– Da. Două minți ale unei singure făpturi, trăind vieți diferite.

– Ce prostie!

– Pur și simplu e vorba doar de perspectivă, sublinie Ym, pudrând picioarele băiatului și încălțându-l cu o altă pereche de

pantofi de probă. Mergi puțin cu ăștia, te rog.

Băiatul îi aruncă o privire stranie, dar se supuse și făcu câțiva pași. Nu mai șchiopăta.

– Perspectivă, repetă Ym, ridicând o mână și mișcându-și degetele. Privite de foarte aproape, degetele unei mâini par diferite și despărțite unele de altele. Într-adevăr, degetul mare nu pare să aibă mare lucru în comun cu cel mic. Dar, când te uiți din perspectiva potrivită, îți dai seama că degetele fac parte din ceva mult mai mare. Că sunt într-adevăr Una.

Băiatul se încruntă. Probabil ceva din toate astea îi depășea puterea de înțelegere.

„Trebuie să vorbesc mai simplu și...”

– De ce trebuie să fii tu degetul împodobit cu inel scump, zise vagabondul, făcând câțiva pași în altă direcție, iar eu cel mic, cu unghia ruptă?

Ym zâmbi.

– Știu că pare nedrept, dar nedreptatea n-are cum să existe, fiindcă, la sfârșit, suntem toți la fel. În plus, eu n-am avut întotdeauna atelierul ăsta.

– Nu?

– Nu. Ai fi surprins dacă ai afla de unde am venit. Așază-te din nou, te rog.

Copilul se așeză.

– Leacul ăla lucrează într-adevăr bine. Da, chiar bine.

Ym îi scoase pantofii și se folosi de pudră, care se ștersese pe alocuri, ca să-și dea seama cât de bine i se potriveau. Apoi alese o pereche de pantofi gata făcuți și se concentră asupra lor câteva clipe, îndoindu-i în mâini. Ar fi vrut să pună un soi de brant moale pe talpa celui pentru piciorul rănit, ceva care să se poată scoate peste câteva săptămâni, după ce se vindeca...

– Lucrurile astea despre care vorbești, spuse băiatul. Mie mi se par tâmpenii. Adică, dacă am fi cu toții aceeași persoană, n-ar trebui s-o știm deja?

– Când eram Una, am știut adevărul, dar acum, fiind mai mulți, ignoranța e necesară. Există o atât de mare diversitate de vieți ca să poată fi experimentate tot felul de gânduri. Asta înseamnă că unii

dintre noi știu, iar alții nu trebuie să știe – așa cum unii trebuie să fie bogați și alții trebuie să fie săraci, zise Ym și mai meșteri puțin la pantof. Cândva chiar au știut-o mulți. Nu se vorbește despre toate astea atât de mult cât ar trebui. Uite, hai să vedem cum îți vin ăștia.

Îi întinse pantofii băiatului, care îi încălță și le legă șireturile.

– Poate că acum viața ta e neplăcută... începu Ym.

– Neplăcută?

– Bine. De-a dreptul groaznică. Dar o să-ți fie mai bine, tinere. Ți-o garantez.

– Credeam, spuse copilul, bătând cu piciorul sănătos în podea ca să încerce pantoful, c-o să-mi zici că viața asta e groaznică, dar în cele din urmă nu contează, pen' că mergem în același loc.

– E adevărat, încuviință cizmarul, dar, în clipa asta, nu e un gând prea încurajator, nu?

– Nu e.

Ym se întoarse la masa lui de lucru.

– Dacă poți, încearcă să nu te sprijini prea tare pe piciorul rănit.

Vagabondul o porni spre ușă cu pași mari, dintr-odată grăbit, ca și cum ar fi fost nerăbdător să plece înainte să se răzgândească Ym și să-i ia pantofii înapoi. Dar se opri totuși în prag.

– Dacă suntem toți doar aceeași persoană care încearcă tot soiul de vieți, nu e nevoie să le dai altora pantofi. Pen' că nu contează.

– Nu ți-ai trage singur un pumn în nas, nu-i așa? Dacă fac viața ta mai bună, o fac și pe a mea mai bună.

– Asta-i o aiureală, răspunse băiatul. Eu cred că ești, pur și simplu, un om bun.

Se grăbi să iasă, fără să mai adauge niciun cuvânt.

Ym zâmbi clătinând din cap. În cele din urmă, se apucă din nou de lucru la calapod. Sprețul apăru iarăși.

– Mulțumesc, zise cizmarul. Pentru ajutor.

Nu știa de ce putea să facă ceea ce făcea, dar știa că sprețul avea legătură cu asta.

– E încă aici, șopti acesta.

Ym aruncă o privire dincolo de ușă, către strada cufundată în noapte. Vagabondul era acolo?

În spatele lui foșni ceva.

Tresări și se răsuci. Atelierul era o încăpere plină de unghere întunecate și de dulapuri. Oare auzise un șobolan?

De ce era deschisă ușa către camera din spate – cea în care dormea? De obicei o ținea închisă.

Prin întunericul de acolo se mișcă o umbră.

– Dac-ai venit pentru sfere, spuse cizmarul tremurând, să știi c-aici nu sunt decât cinci stropi.

Alte foșnete. Umbra se desprinse din întuneric, căpătând înfățișarea unui bărbat cu piele întunecată, makabaki – în afara semilunii palide de pe un obraz. Era îmbrăcat în negru și argintiu, purta o uniformă, dar a unei armate pe care Ym n-o recunoștea. Și avea mânuși groase, cu manșete rigide în partea din spate.

– A trebuit să mă străduiesc din greu ca să-ți descopăr fapta necugetată, spuse străinul.

– N-am... se bâlbâi Ym. Numai... cinci stropi.

– Ai dus o viață nepătată, după tinerețea ta de chefliu, continuă bărbatul cu voce egală. Un tânăr bogat, care bea și cheltuiește petrecând averea lăsată de părinți. Asta nu e în afara legii. Însă asasinatul este.

Ym se gârbovi pe taburetul lui.

– N-am știut. N-am știut c-o s-o ucidă.

– Otravă trimisă sub forma unei sticle de vin, adăugă bărbatul, înaintând în atelier.

– Mi-au spus că însuși vinul bun e un semn! exclamă Ym. C-o să știe că mesajul vine de la ei și că trebuie să plătească! Aveam o nevoie disperată de bani. Ca să mănânc, înțelegi. Oamenii de pe străzi nu sunt cumsecade...

– Ai fost complice la un asasinat, spuse necunoscutul, trăgându-și mai bine mânușile, mai întâi pe o mână, apoi pe cealaltă.

Vorbea fără absolut nicio emoție, de parcă ar fi discutat despre vreme.

– N-am știut... insistă Ym.

– Ești vinovat oricum.

Bărbatul întinse brațul într-o parte și acolo, din ceață, se formă o armă care îi căzu apoi în mână.

O Cristalsabie? Ce fel de apărător al legii îi intrase în casă? Ym

rămase cu ochii holbați la minunata lamă argintie.

Pe urmă o rupse la fugă.

Se părea că, din vremea petrecută pe străzi, rămăsese cu instincte folositoare. Izbuti să azvârle către străin un teanc de bucăți de piele și să se ferească de Sabia repezită spre el. Leși în goană pe strada întunecată și continuă să alerge, țipând. Poate c-avea să-l audă cineva. Poate că cineva avea să-i sară în ajutor.

Nu-l auzi nimeni.

Nu-i sări nimeni în ajutor.

Ym era bătrân. Când ajunse la prima răspântie, gâfâia, rămas fără aer. Se opri lângă dugheana bătrânului bărbier, întunecată, cu ușa zăvorâtă. Micul spren mergea pe lângă el, o lumină pâlpâitoare, răsfirată către exterior, într-un cerc. Superbă.

– Cred, spuse Ym gâfâind, că... mi-a sunat ceasul. Fie ca Una... să găsească această amintire... plăcută.

Pe strada din spatele lui răsunau pași, tot mai aproape.

– Nu, șopti sprenul. Lumina!

Ym se căută în buzunar și scoase o sferă. O putea întrebuința, cumva, ca să...

Umărul omului legii îl izbi pe cizmar de peretele dugheiei bărbierului. Ym gemu și scăpă sfera.

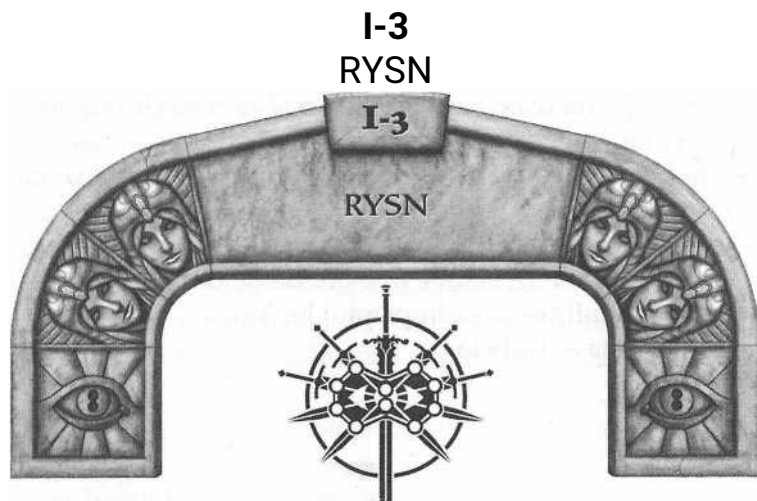
Omul în argintiu îl răsuci. Părea o umbră în noapte, o siluetă profilată pe cerul negru.

– S-a întâmplat acum patruzeci de ani, șopti Ym.

– Împărțirea dreptății e mai presus de timp.

Bărbatul înfipse sabia în pieptul lui Ym.

Experiența se încheie.

Lui Rysn îi plăcea să pretindă că iarba shin din vasul ei nu e proastă, ci doar meditativă. Stătea lângă prora catamaranului, cu vasul în poală. Suprafața de altminteri liniștită a Mării Reshi clipoceea, tulburată de vâsla călăuzei din spatele ei. Aerul cald și rece îi umplea fruntea și gâtul cu broboane de sudoare.

Probabil că avea să plouă din nou. Acolo, pe mare, cădea cea mai afurisită ploaie cu putință – nu puternică și impresionantă, ca marile furtuni, ba chiar și lipsită de stăruința revărsărilor obișnuite ale norilor. Acolo nu era decât o păclă neguroasă, mai mult decât o simplă ceață și mai puțin decât o burniță. De-ajuns ca să distrugă pieptănătura, sulimanurile, hainele – chiar tot ce făcea obiectul strădaniilor unei femei tinere de a arăta prezentabil când se ocupa de negoț.

Rysn își așeză mai bine vasul în poală. Botezase iarba Tyvnk. Ursuz. Babskul ei răsese când auzise numele. Înțeleșese. Dându-i ierbii un nume, Rysn mărturisise că el avusese dreptate, iar ea se înșelase; anul trecut, negoțul lui cu shinii fusese din cale afară de profitabil.

Rysn prefera să nu stea posomorâtă fiindcă se dovedise atât de clar că greșise. Lăsa planta să fie ursuză în locul ei.

Traversau acele ape deja de două zile, și asta după ce așteptaseră în port mai multe săptămâni, până ce prinseseră, între două mari furtuni, momentul potrivit pentru o călătorie pe marea aproape închisă. În ziua aceea, era șocant de neclintită. Aproape tot atât de liniștită ca Lacul Străveziu.

Vstim se afla la două vase distanță, în flotila lor dezordonată de bărci cu pânze. Puritate de vâslele unor parshi noi, cele șaisprezece catamarane lucioase erau încărcate cu obiecte cumpărate cu profiturile din ultima expediție. Vstim încă se mai odihnea la pupa bărcii sale. Nu părea cu mult mai mult decât un alt morman de stufe, aproape de nedeosebit de sacii cu mărfuri.

Avea să-și revină. Oamenii se îmbolnăveau. Se întâmpla, dar el avea să se însănătoșească.

„Și sângele pe care l-ai văzut pe batista lui?”

Își alungă gândul și se răsuci cu o mișcare apăsată, mutându-l și pe Tyvnk, proptit în scobitura cotului ei stâng. Păstra vasul foarte curat. Pământul ăla de care avea nevoie iarba ca să trăiască era mai rău decât cremul și avea o înclinație către distrugerea hainelor.

Gu, călăuza flotilei, călătorea pe același vas cu ea, stând chiar în spatele ei. Semăna foarte bine cu un lac-străvezean, cu brațele și picioarele lui lungi, cu pielea tăbăcită și cu părul negru. Însă toți lac-străvezenii pe care îi întâlneau le dădeau o foarte mare importanță zeilor ălor ai lor. Se îndoia că Gu fusese vreodată de părere că există ceva care merită să i se dea importanță.

Asta includea sosirea lor la destinație la timpul stabilit.

– Ziceai că suntem aproape, îi spuse.

– O, chiar suntem, răspunse el, săltându-și vâsla și afundând-o apoi din nou. Curând, de-acum.

Vorbea destul de bine în thaylenă, motiv pentru care îl și luaseră în slujba lor. În niciun caz n-o făcuseră pentru punctualitate.

– Definește „curând”, îi ceru Rysn.

– Definește...

– Ce înțelegi prin „curând”?

– Curând. Azi, poate.

Poate. Încântător.

Gu continuă să vâslească, făcând-o numai pe o parte a bărcii, dar

izbutind cumva s-o împiedice să meargă în cerc. La pupa catamaranului lui Rysn, Kylrm – șeful gărzii lor – se juca tot deschizând și închizând parasolul ei. Părea să-l considere o invenție nemaipomenită, deși era vorba de un obiect deja popular în Thaylenah de ere.

„Asta arată cât de rar se întorc oamenii lui Vstim în sânul civilizației.”

Un alt gând îmbucurător. Ei bine, preferase să fie ucenica lui din dorința de a călători în locuri exotice, și într-un astfel de loc se afla. Era adevărat și că se așteptase ca exoticul și sofisticarea să fie tot timpul mână în mână. Dacă ar fi avut minte măcar cât o toantă – ceea ce nu era sigură că nu fusese pe atunci –, și-ar fi dat seama că negustorii cu adevărat prosperi nu sunt cei care merg acolo unde e toată lumea dispusă să se ducă.

– E greu, spuse Gu, continuând să vâslească în ritmul lui lenevos. În vremurile astea, nu mai există tipare. Zeii nu mai merg pe unde ar trebui s-o facă. O vom găsi. Da, o vom găsi.

Rysn își înăbuși un oftat. Cu Vstim din nou bolnav, conducerea flotei era îndatorirea ei. Își dorea să fi știut unde o conducea sau măcar cum să găsească locul care le era destinație.

Asta era necazul cu insulele mișcătoare.

Bărcile pluteau pe lângă o grămadă de crengi care întrerupeau suprafața apei. Încurajate de vânt, valuri mărunte clipoceau, lovindu-se de ramurile țepene, ieșite în afara lor ca degetele unui om care se îneacă. Marea era mai adâncă decât Lacul Străveziu, cu apele lui năucitor de scăzute. Copacii ăia aveau probabil mai bine de zece stânjeni și scoarța de piatră. Gu îi numea *i-nah*, ceea ce părea să însemne „rău”. Puteau să spintece coca unei bărci.

Uneori treceau pe lângă crengi ascunse chiar sub suprafața sticloasă, aproape invizibile. Rysn habar n-avea de unde știa Gu să le ocolească. În privința asta, ca și în multe altele, erau nevoiți să aibă pur și simplu încredere în el. Ce se făceau dacă îi conducea într-o ambuscadă, acolo, pe apele alea tăcute? Se simți brusc încântată fiindcă Vstim le poruncise oamenilor din garda lor să stea cu ochii pe fabrialul care îți arăta când se apropia cineva. Era...

Pământ.

Rysn se ridică în picioare, făcând catamaranul să se legene primejdios. În fața lor era ceva, o linie neagră, îndepărtată.

– Ah, spuse Gu. Vezi? Curând.

Ea rămase în picioare și, cu un semn, își ceru parasolul când începură să cadă stropi mărunți. Nu-i era de mare folos, deși fusese dat cu ceară, ca să poată servi și drept umbrelă de ploaie. Pradă entuziasmului, abia dacă se gândi la asta sau la părul ei, care se încrețea tot mai tare. „În sfârșit.”

Insula era mult mai mare decât se așteptase. Și-o imaginase ca pe o corabie imensă, nu ca pe o falnică formațiune stâncoasă înălțată deasupra apei ca un bolovan deasupra pământului. Nu semăna cu nici o altă insulă pe care o mai văzuse vreodată; părea să nu aibă plajă și nu era plată și joasă, ci muntoasă. Oare pantele și vârful n-ar fi trebuit să se macine cu timpul?

– E atât de verde, spuse când ajunseră mai aproape.

– Tai-na e un loc foarte bun pentru culturi, spuse Gu. Și pentru traiul oamenilor. În afara cazului când e război.

– Când două insule se apropie prea mult, spuse Rysn. Ca să se pregătească pentru călătorie, citise despre asta, deși nu existau prea mulți erudiți care să fie destul de interesați de Reshi ca să scrie despre așa ceva. Existau zeci sau chiar sute de insule plutitoare care se mișcau pe apă. Pe ele, oamenii duceau vieți simple, luându-le mișcările drept voință divină.

– Nu întotdeauna, chicoti Gu. Uneori, când se apropie Tai-na, e bine. Alteori e rău.

– De ce depinde? întrebă Rysn.

– Păi, chiar de Tai-na.

– Insula hotărăște, spuse Rysn categorică, luându-l în răs. „Primitivi.” Ce se aștepta babskul ei să câștige făcând negoț acolo?

– Cum poate o insulă să...

Apoi insula din fața lor se mișcă.

Dar nu plutind, așa cum își imaginase ea. I se schimbă însăși forma, cu pietrele răsucindu-se și ondulându-se, cu o bucată imensă de stâncă ridicându-se într-o mișcare ce părea leneșă dacă nu o apreciai ținând cont de grandoarea dimensiunilor.

Rysn se așeză cu zgomot, privind cu ochii măriți. Stânca –

picioarul – se ridică, împrôșcând cu apă ca ploaia. Înaintă clătinându-se, apoi căzu din nou în apă cu o forță de necrezut.

Tai-na, zeii Insulelor Reshi, erau carapace-mari.

Nu mai văzuse un animal mai mare și nici nu auzise să fi existat vreunul. Erau destul de mari pentru ca, prin comparație, monștrii legendari, de soiul demonilor spărturilor din îndeapărtatul Natanatan, să pară niște pietricele!

– De ce nu mi-a spus nimeni? întrebă ea, întorcându-se spre pupa ca să se uite la ceilalți doi oameni din barcă.

Cel puțin Kylrm ar fi trebuit, cu siguranță, să-i spună câte ceva.

– E mai bine să vezi cu ochii tăi, spuse Gu, vâslind cu obișnuita lui nepăsare.

Rysn nu se sinchisi prea mult de zâmbetul batjocoritor.

– Să te fi lipsit de clipa descoperirii? zise Kylrm. Îmi aduc aminte cum a fost când am văzut prima oară una mișcându-se. Merită să nu strici surpriza. Nici oamenilor noi din gardă nu le spunem când vin aici prima oară.

Rysn își stăpâni iritarea și se uită din nou la „insulă”. Blestemă descrierile inexacte din cărțile citite. Conțineau prea multe mărturii indirecte și prea puține povești din experiență personală. Îi venea greu să creadă că nimeni nu consemnase adevărul. Probabil că alesese, pur și simplu, cărți nepotrivite.

Ploaia cețoasă învălui imensul animal în pâclă și mister. Ce mânca un animal atât de mare? Oare îi observa pe oamenii care trăiau pe spinarea lui? Oare îi păsa de ei? Kelek... Cum se împerecheau monștrii ăia?

Cel din fața lor era, probabil, foarte bătrân. Barca ajunsese în umbra lui și Rysn văzu plantele care creșteau pe pielea stâncoasă. Mormanele de coajă-de-piatră alcătuiau câmpuri întinse de culori vibrante. Mușchiul acoperea aproape totul. Lujerii și mugurii-de-stâncă se înfășurau în jurul trunchiurilor copacilor mărunți care-și găsiseră loc pentru rădăcini în crăpăturile dintre plăcile carapacei.

Gu conduse convoiul în jurul picioarului din spate – ocolindu-l la mare distanță, spre ușurarea lui Rysn – apoi urmări flancul creaturii. Acolo carapacea se afunda în apă, formând o platformă. Rysn auzi oamenii înainte de a-i zări, fiindcă râsetele li se înălțau printre

împroșcările apei. Ploaia se opri, așa că ea își lăsă parasolul în jos și îl scutură deasupra apei. Și văzu în cele din urmă oamenii, un grup de tineri, băieți și fete, care se urcau pe o creastă a carapacei, de unde săreau în mare.

Nu o surprinse. Aidoma celei din Lacul Străveziu, apa din Marea Reshi era caldă. Rysn se aventurase cândva în apele de lângă ținutul ei de baștină. Fusese o experiență care-i înghețase sângele în vene și n-o încerca niciun om cu mintea sănătoasă. Adesea, o baie în ocean avea de-a face cu alcoolul și bravada.

Însă se așteptase ca, în locul acela, înotul să fie ceva obișnuit. La ce nu se așteptase era să-i vadă pe înotători dezbrăcați.

Roși ca focul când un grup de oameni trecu în fugă dincolo de excrescența în formă de doc a carapacei, cu toții la fel de goi ca în ziua în care se născuseră. Tineri și tinere cărora nu le păsa cine îi vedea. Rysn nu era pudică, nu ca un alethi, dar... Pe Kelek! N-ar fi trebuit totuși să poarte ceva?

În jur îi cădeau rușinospreni, ca niște flori cu petale albe și roșii, plutind în vânt. În spatele ei, Gu chicoti.

Kylrm i se alătură.

– Țsta e un alt lucru despre care nu-i prevenim pe nou-veniți.

„Primitivi”, se gândi Rysn. N-ar fi trebuit să roșească așa. Era femeie în toată firea. Ei, aproape.

Flotila își continuă drumul către o parte a carapacei care alcătua un soi de doc – un platou aflat, în cea mai mare parte, deasupra apei. Se opriră să aștepte, deși ea nu știa ce așteptau.

După câteva clipe, platoul se legănă – cu apa scurgându-se de pe el – de parcă animalul ar mai fi făcut un pas leneș. Apa agitată de mișcare se adună în valuri care clipociră, spărgându-se de bărci. După ce se liniști totul, Gu îi conduse către doc.

– Urcați, spuse.

– Nu legăm bărcile? întrebă Rysn.

– Nu. Nu e sigur din pricina mișcărilor. Le retragem.

– Și peste noapte? Cum acostează vasele?

– Înainte de culcare, le îndepărtăm și le legăm unele de altele.

Dormim pe ele. Dimineață găsim din nou insula.

– A, da? spuse ea, răsuflând adânc ca să se liniștească și

asigurându-se că-și așezase bine vasul cu iarbă pe fundul catamaranului.

Se ridică în picioare. Nu urma ceva plăcut pentru pantofii ei, care fuseseră destul de scumpi. Avea senzația că reshii nu se sinchiseau de așa ceva. Probabil că ar fi putut merge desculță la întâlnirea cu regele lor. Pe Patimi! După câte văzuse, probabil ar fi putut să-l întâlnească și cu sânii goi.

Coborî cu mare grijă din barcă și descoperi cu încântare că, deși se afla cu o palmă sub apă, cochilia nu era alunecoasă. Kylrm o urmă și ea îi întinse parasolul strâns, apoi se retrase cu un pas și așteptă să-și îndepărteze Gu barca. Un alt vâslaș ocupă locul cu a lui, un catamaran mai lung, cu parshi care ajutau la vâslit.

Babskul ei era ghemuit înăuntru, înfășurat în pătură în ciuda căldurii și cu capul sprijinit de marginea din spate a bărcii. Pielea lui palidă avea o nuanță galbenă ca ceara.

– Babsk... spuse Rysn cu inima frângându-i-se. Ar fi trebuit să facem cale-ntoarsă.

– Prostii, răspunse el cu voce slabă, dar zâmbind. Mi-a fost și mai rău. Negoțul e pe primul loc. Am băgat prea mulți bani în mărfuri.

– O să mă duc la regele insulei și la negustori, zise Rysn. O să-i rog să vină să se-nțeleagă cu tine aici, pe doc.

Vstim tuși în căușul palmei.

– Nu. Oamenii ăștia nu sunt ca shinii. Slăbiciunea mea ar fi un dezastru pentru negocieri. Cutezanță. Cu reshii trebuie să fii cutezător.

– Cutezător? se miră Rysn, cu ochii la călăuza bărcii, care trândăvea cu degetele în apă. Babsk... reshii sunt destinși, nepăsători. Nu cred că pentru ei contează prea mult.

– Atunci o să ai o surpriză, spuse Vstim, apoi urmări privirea ei către înotătorii din apropiere, care săreau în apă chicotind sau râzând. Aici viața poate fi simplă, e adevărat. Atrage astfel de oameni așa cum atrage războiul durerospreni.

Atrage... Una dintre femeii trecu pe lângă ea în grabă și Rysn observă, șocată, că avea sprâncene thaylene. Soarele îi bronzase pielea, așa că diferența de culoare nu sărea în ochi. Uităndu-se din

nou la înotători, Rysn mai remarcă și alții. Doi erau probabil herdazieni, zări chiar și... un alethi? Imposibil.

– Unii caută un loc ca ăsta, adăugă Vstim. Le place viața reshilor. Aici pot pur și simplu să călătorească stând pe insulă. Se bat când insulele se luptă între ele. În restul timpului se destind. În orice cultură există astfel de oameni, fiindcă orice societate e alcătuită din indivizi diferiți. Trebuie să înveți asta. Nu lăsa presupunerile despre o anumită cultură să stea în calea priceperii tale de a înțelege fiecare individ, fiindcă altminteri n-o să-ți meargă bine.

Ea dădu din cap. Părea atât de slăbit, dar cuvintele lui erau ferme. Încercă să nu se mai gândească la înotători. După ce descoperise că în grupul lor se afla cel puțin o persoană din poporul ei, se simțea încă și mai stânjenită.

– Dacă nu poți face negoț cu ei... spuse.

– Trebuie s-o faci tu.

În pofida căldurii, Rysn simți fiori de gheață. Pentru asta i se alăturase lui Vstim, nu? De câte ori nu-și dorise s-o lase pe ea să conducă tocmeala? De ce era acum atât de speriată?

Aruncă o privire către barca ei, care se îndepărta, ducând cu ea vasul cu iarbă. Pe urmă se uită din nou la babsk.

– Spune-mi ce trebuie să fac.

– Ei știu foarte multe despre străini, zise Vstim. Mai multe decât știm noi despre ei. Din pricină că atât de mulți de-ai noștri vin să trăiască aici. Mulți reshi sunt exact atât de nepăsători cum ai spus, dar mulți alții nu sunt. Aceia preferă să lupte. Iar negoțul... e pentru ei ca o luptă.

– Ca și pentru mine, spuse Rysn.

– Îi cunosc pe oamenii ăștia. Trebuie să avem credință în Patimi fiindcă Talik nu e aici. E cel mai bun dintre ei și pleacă adesea să facă negoț cu alte insule. Indiferent cu cine o să te întâlnești ca să închei târgul, el sau ea o să te cântărească așa cum îți cântărești un potrivnic în luptă. Și, pentru ei, lupta e sugerarea unei atitudini. Am avut odată ghinionul să mă aflu pe o insulă în timp de război, zise Vstim, apoi tusea îl întrerupse, dar refuză cu un gest băutura oferită de Kylrm. Cele două insule mugeau, continuă el, iar oamenii au coborât în bărci, să se insulte și să se fălească. Mai întâi i-au scos în

față pe cei nevolnici, care au strigat unii la alții laudându-se, apoi s-a trecut la un soi de duel verbal, în care au intrat cei mai pricepuți. Pe urmă au urmat săgețile și sulițele, lupta în bărci și în apă. Din fericire, numărul urletelor l-a depășit pe cel al tăieturilor.

Rysn înghiți în sec, dând din cap.

– Nu ești pregătită pentru așa ceva, copilă, spuse Vstim.

– Știu.

– Bun. În sfârșit îți dai seama. Acum du-te. Nu ne vor lăsa să stăm mult pe insula lor dacă nu suntem de acord să rămânem pentru totdeauna.

– Și ce-ar presupune asta?

– Ei bine, în primul rând, trebuie să-i dai regelui lor tot ce ai.

– Minunat, spuse Rysn ridicându-se. Mă-ntreb cum i-ar sta în pantofii mei. Încă nu mi-ai spus ce vrem să luăm de aici, adăugă ea râsuflând adânc.

– Știi ei, răspunse babskul, apoi tuși. Discuția voastră n-o să fie o tocmeală. Înțelegerea a fost pusă la punct cu ani în urmă.

Rysn se întoarse spre el încruntându-se.

– Poftim?

– Problema nu e ce poți obține de la ei, ci dacă te consideră sau nu demnă de ceea ce ar trebui să primești. Convinge-i, zise Vstim și șovăi o clipă. Patimile să-ți fie călăuză, copilă. Să te descurci.

Părea o rugămintă. Dacă flotila lor nu era primită... De data asta, cheltuielile negoțului nu se regăseau în mărfuri – lemn, haine, tot felul de provizii simple, cumpărate ieftin –, ci în pregătirea convoiului. Era vorba de călătoria pe meleaguri atât de îndepărtate, de plata călăuzelor, de timpul irosit în așteptarea unei pauze între furtuni și de cel, încă și mai îndelungat, scurs până la găsirea insulei dorite. Dacă era refuzată, puteau totuși vinde ceea ce aduseseră, dar paguba ar fi fost devastatoare, având în vedere costul enorm al întregului drum.

Doi oameni din gardă, Kylrm și Nlent, i se alăturară când se despărți de Vstim și o porni de-a lungul acelui ieșind al carapacei asemănător cu un doc. Acum, când se aflau atât de aproape, îi era greu să vadă un animal în loc de o insulă. Chiar în fața ei, stratul de licheni făcea carapacea aproape imposibil de deosebit de o stâncă.

Copacii creșteau în pâlcuri, cu rădăcinile atârându-le în apă și crengile înălțându-li-se spre a se uni într-o pădure.

Păși șovăind pe singura cărare ce se îndepărta de apă. „Pământul” forma trepte, mult prea pătrate și prea uniforme ca să fie naturale.

– Îi cioplesc carapacea? întrebă în timp ce urca.

Kylrm scoase un mormăit.

– Chullii nu-și simt carapacea. Probabil că nici monstrul ăsta nu și-o simte.

Mergea cu mâna pe gțet, un soi de sabie thaylenă tradițională. Avea o lamă lată, triunghiulară, pe care o puteai prinde chiar de bază; o țineai astfel încât să-ți îmbrace pumnul, cu lama lungă coborându-ți în josul încheieturilor degetelor și cu părți din mâner în jurul încheieturii mâinii, pentru sprijin, în clipa aceea, o avea în teaca de pe șold, iar pe umăr ținea un arc.

De ce părea atât de neliniștit? Reshii n-aveau reputație de oameni primejdioși. Poate că, atunci când erai gardă de corp plătită, era mai bine să presupui că toată lumea e primejdioasă.

Poteca urca șerpuid printr-o junglă deasă. Copacii erau mlădioși și viguroși, cu crengile aproape tot timpul în mișcare. Iar când pășea animalul, totul se cutremura.

Pe cărare se zvârcoleau și se răsuceau lujeri, iar alții atârneau de crengi, și toți se retrăgeau la apropierea ei, dar se grăbeau să se furișeze la loc după ce trecea. În scurt timp, nu mai putu să vadă marea și nici nu-i mai simți mirosul sărat. Jungla învăluia totul. Desimea verdelui și a maroniului era rareori întreruptă de rozul și de galbenul mormanelor de coajă-de-piatră care păreau să crească acolo de generații.

Umiditatea i se păruse apăsătoare și înainte, dar acum o copleșea. Se simțea de parcă ar fi înotat și chiar și fusta, bluza și vesta ei, toate subțiri, din pânză de in, păreau la fel de groase ca vechile haine de iarnă thaylene.

După un urcuș care i se păruse nesfârșit, auzi voci. În dreapta ei, pădurea se deschidea, lăsând la vedere oceanul de jos. Lui Rysn i se tăie răsuflarea. Ape albastre nesfârșite și nori din care ploaia cădea ca o ceață, ca tot atâtea petice care păreau atât de ușor de distins.

Iar în depărtare...

– Alta? întrebă ea, arătând către o umbră de la orizont.

– Da, răspunse Kylrm. Să sperăm că merge în direcția opusă nouă. Prefer să nu fiu aici când se hotărăsc să intre în război.

Strânse mai tare mânerul săbiei.

Vocile veneau din susul drumului, așa că Rysn continuă să urce resemnată. Efortul îi îndurerase deja gambele.

Deși în stânga jungla era tot de nepătruns, locul rămase liber în dreapta, unde flancul masiv al carapacei era plin de creste și de praguri. Zări corturi în jurul cărora stăteau oameni, tolăniți și privind în largul mării. Ei și celor două gărzi de corp nu le aruncară mai mult de o privire. Ceva mai sus, întâlni mai mulți reshi.

Aceștia săreau.

Bărbați și femei deopotrivă – mai mult sau mai puțin dezbrăcați – săreau pe rând de pe ieșindurile carapacei, plonjând cu țipete și chiuitori în apa aflată departe, jos. Rysn ametea numai privindu-i. Oare cât de sus se aflau?

– O fac ca să te lase cu gura căscată. Sar întotdeauna de la înălțimi mari când apare un străin.

Rysn înclină din cap în semn că înțelese, apoi, cu o tresărire, își dădu brusc seama că nu-i vorbise unul dintre însoțitorii ei. Se răsuci și descoperi că, în stanga, pădurea se retrăsese, lăsând loc unei excrescențe mari a carapacei, ca un soi de movilă stâncoasă.

Acolo, cu gleznele legate de un vârf al carapacei, atârna cu fața în jos un bărbat înalt și deșirat, cu pielea de un alb palid, bătând în albastru. Nu purta decât o fâșie de pânză în jurul șalelor și toată pielea îi era acoperită de sute și sute de tatuaje mici, foarte complicate.

Rysn făcu un pas către el, dar Kylrm o prinse de umăr și o trase înapoi.

– Aimian, șuieră el. Stai departe.

Unghiile albastre și albastrul intens al ochilor ar fi trebuit să fie un indiciu. Rysn se retrase, deși nu-i vedea umbra de Pustiitor.

– Așa e, stai departe, spuse bărbatul. E întotdeauna o idee înțeleaptă.

Accentul lui nu semăna cu nimic din tot ce mai auzise ea

vreodată, deși vorbea thaylena foarte bine. Atârna acolo cu un zâmbet plăcut pe față, ca și cum puțin i-ar fi păsat că stătea cu capul în jos.

– Te... simți bine? îl întrebă Rysn.

– Hmmm? făcu el. O, da, între leșinuri. Foarte bine. Cred că am amorțit destul de mult ca să nu mai simt durerea din glezne, ceea ce e pur și simplu încântător.

Rysn își duse mâinile la piept, neîndrăznind să se apropie mai mult. Aimian. Semn de mare ghinion. Nu era din cale afară de superstițioasă – chiar și în privința Patimilor avea uneori îndoieli –, dar... ei, ăla era un aimian.

– Ce fel de blesteme ai adus pe capul acestor oameni, fiară? întrebă Kylrm.

– Calambururi necuviincioase, răspunse omul alene. Și duhoarea unei mâncări care nu s-a simțit bine în mine. Așadar, te duci să vorbești cu regele?

– Mă... începu Rysn.

În spatele ei, un alt reshi chiui și sări de pe un prag.

– Da.

– Ei bine, zise creatura, nu pune nicio întrebare despre sufletul zeului lor. Se pare că nu le place să vorbească despre asta. Trebuie să fie spectaculos să lași animalele să crească atât de mari. Mai mult decât o fac sprenii care locuiesc în trupurile carapacelor-mari obișnuite. Hm...

Ceva părea să-l încânte peste măsură.

– N-are de ce să-ți fie milă de el, maestră-negustoreasă, îi spuse încet Kylrm, îndepărtând-o de captivul care se bălăngănea. Dacă ar vrea, ar putea să scape.

Nlent, celălalt bărbat din garda de corp, dădu din cap.

– Pot să-și desprindă mâinile și picioarele. Își pot îndepărta și pielea. Nu au un trup adevărat. Nu sunt decât ceva rău, care iau formă omenească.

Bărbatul scund și îndesat purta la încheietură un talisman, o amuletă dătătoare de curaj, pe care o scosese și o strângea cu putere în pumn. Talismanul în sine n-avea nicio însușire, firește. Nu era decât un memento. Curaj. Patimă. Dorește-ți ceea ce îți trebuie,

cuprinde-l într-o îmbrățișare pătimașă, jinduieste-l și adu-l la tine.

Ei bine, Rysn avea nevoie ca babskul ei să fie acolo, cu ea. Începu din nou să urce, descurajată după ce vorbise cu aimianul. Alți oameni alergau și săreau de pe pragurile din dreapta ei. Nebuni.

„Maestră-negustoreasă”, se gândi. „Kylrm mi-a spus «maestră-negustoreasă».”

Nu era, nu încă. Era proprietatea lui Vstim; deocamdată doar o ucenică, muncind uneori ca o sclavă.

Nu merita titlul, dar, auzindu-l, se simțea îmbărbătată. Mergea în frunte pe treptele care urcau curbându-se în jurul carapacei creaturii. Trecură pe lângă un loc unde terenul era despicaț, carapacea lăsa să se vadă pielea aflată dedesubt, la mare distanță. Crăpătura părea o prăpastie; dacă ar fi încercat să sară dintr-o parte în alta, ar fi căzut înăuntru.

Reshii întâlniți pe potecă refuzau să-i răspundă la întrebări. Din fericire, Kylrm știa drumul și, când cărarea se despărți în două, arătă către drumul din dreapta.

Pe Rysn o ardeau tăpile și transpirația îi umezise hainele când ajunseră în vârful șirului de trepte și – în sfârșit – nu mai zări altul. Și jungla dispăruse cu desăvârșire, deși muguriide-stâncă se țineau de carapace și în acel loc deschis, deasupra căruia nu se mai zărea decât cerul gol.

„Capul”, se gândi ea. „Am urcat până pe capul animalului.”

De o parte și de alta a potecii stăteau oșteni, cu sulite împodobite cu ciucuri colorați. Aveau platoșe și apărătoare de brațe din carapace, cioplite cu răutate ca să fie pline de țepi, și, cu toate că singurele lor haine erau niște fâșii de pânză, stăteau la fel de bătoși ca soldații alethi, cu asprimea chipurilor pe măsura poziției trupurilor. Prin urmare, babskul ei avusese dreptate. Nu toți reshii erau din soiul „trândăvește și înoată”.

„Cutezanță”, își spuse, amintindu-și vorbele lui Vstim. Nu putea să le arate acelor oameni un chip sfios. Regele stătea în capătul potecii străjuite de oșteni și de muguri-de-stâncă, o siluetă mărunță pe marginea unui prag al carapacei, privind către soare.

Rysn înaintă cu pași mari, trecând prin mijlocul dublului șir de sulite. Se așteptase să-l vadă pe rege îmbrăcat la fel ca toți ceilalți,

însă purta robe bogate, colorate în nuanțe vibrante de galben și verde. Păreau cumplit de călduroase.

Când ajunseră mai aproape, Rysn începu să-și dea seama cât de sus urcase. Marea scânteia în razele soarelui, atât de departe încât, dacă ar fi aruncat o piatră, n-ar fi auzit-o izbind apa. Destul de departe pentru ca, uitându-se în jos, să-și simtă stomacul strângându-se și să-i tremure picioarele.

Ca să ajungă lângă rege, ar fi trebuit să pășească pe pragul pe care se afla el. Ceea ce ar fi lăsat numai o palmă de loc între ea și o cădere de la câteva zeci de stâjeni.

„Liniștește-te”, își spuse.

Avea să-i dovedească babskului ei că e pricepută. Nu mai era fata ignorantă care îi judecase greșit pe shini și îi ofensase pe iriali. Învățase.

Totuși, poate că ar fi trebuit să-i ceară lui Nlent, cu împrumut, talismanul aducător de curaj.

Păși pe prag. Regele părea tânăr, cel puțin privit din spate. Avea statura unui tânăr sau...

„Nu”, își spuse, cu o tresărire, când silueta în robe se întoarse spre ea. Era o femeie, destul de bătrână ca să aibă părul cărunt, dar nu atât încât să fie gârbovită de povara anilor.

Cineva păși pe prag, în spatele lui Rysn. Mai tânăr, bărbatul purta, ca toți ceilalți, o fâșie de pânză și ciucuri. Avea părul împărțit în două cozi împletite, care îi cădeau pe umerii bronzăți și goi. Vorbi cu o voce în care nu se simțea nici cea mai mică urmă de accent străin.

– Regele vrea să știe de ce Vstim, vechiul său tovarăș de negoț, n-a venit personal, ci a trimis o copilă în locul lui.

– Tu ești regele? îl întrebă Rysn pe nou-venit.

Bărbatul râse.

– Stai lângă rege și îmi pui mie întrebarea asta?

Ea se uită la silueta în robe. Veșmintele erau legate astfel încât deschiderea din față era suficientă ca să se poată vedea că „regele” avea, fără îndoială, sâni.

– Suntem conduși de un rege, adăugă nou-venitul. N-are importanță dacă e bărbat sau femeie.

Rysn avea impresia că genul făcea parte din definiția termenului, dar n-avea rost să-l contrazică.

– Maestrul meu nu se simte bine, spuse adresându-se bărbatului – presupuse că era maestrul-negustor al insulei. Sunt împluternicită să vorbesc în numele lui și să pecetluiesc înțelegerea.

Nou-venitul pufni și se așează pe marginea pragului, cu picioarele atâmându-i în gol. Rysn își simți stomacul zvâcnind.

– Ar fi trebuit să știe că nu e bine. Dacă așa stau lucrurile, înțelegerea noastră pică.

– Presupun că ești Talik, nu? spuse Rysn încrucișându-și brațele. Bărbatul nu se mai uita la ea. Părea o ofensă intenționată.

– Da.

– Maestrul meu m-a prevenit în privința ta.

– Atunci nu e tâmpit cu desăvârșire, spuse Talik. Doar în mare parte.

Rostea cuvintele uluitor de corect. Rysn se pomeni căutându-i din priviri sprâncenele thaylene, însă bărbatul era fără nicio îndoială reshi.

Strânse din dinți și se sili să se așeze lângă el, pe prag. Încercă să se miște cu aceeași indiferență cu care o făcuse Talik, dar pur și simplu nu izbuti. În schimb, se lăsă în jos – ceea ce nu era deloc simplu într-o fustă elegantă – și se trase alături de el.

„O, Patimi! O să cad de-aici și-o să mor. Nu te uita în jos! Nu te uita în jos!”

Dar nu putea să se abțină. Aruncă o privire și ameți imediat. De acolo vedea partea laterală a capului, cu conturul masiv al fălcilor. În apropiere, pe o culme de deasupra ochiului din dreapta ei, oamenii împingeau dincolo de margine mănunchiuri mari de fructe. Legate cu frânghii împletite din lujeri, mănunchiurile se legăneau alături de bot. Fălcile se mișcau încet, trăgând fructele înăuntru și smucind de funii. Acestea erau săltate înapoi de reshi, pentru a lega alte fructe în loc, totul sub ochii regelui, care supraveghea hrănirea creaturii de pe vârful nasului ei, aflat în stânga lui Rysn.

– O delicată, spuse Talik, văzând la ce se uita. O ofrandă. Bineînțeles că aceste mici mănunchiuri de fructe nu sunt ceea ce păstrează puterile zeului.

– Ce o face?

El zâmbi.

– De ce mai ești încă aici, copilă? Nu ți-am spus că poți să pleci?

– Înțelegerea nu trebuie să pice, zise Rysn. Maestrul meu mi-a spus că totul e deja stabilit. Am adus tot ce ați cerut ca plată. („Adevărul e că habar n-am dacă e adevărat.”) N-are rost să-mi cereți să plec.

Observă că regele se trăsesese ceva mai aproape, ca să asculte.

– Servește aceluiași țel ca orice altceva în viață, ripostă Talik. Trebuie s-o mulțumească pe Relu-na.

Probabil că era numele zeului lor, carapacea-mare.

– Și insula voastră ar aproba o asemenea irosire? Invitați negustorii să bată atâta drum doar ca să-i trimiteti înapoi cu mâna goală?

– Relu-na aprobă cutezanța, spuse Talik. Și, cu mult mai important, respectul. Dacă nu-l respectăm pe cel cu care facem negoț, atunci nu trebuie să-l facem.

Ridicolă logică. Dacă judeca astfel, un negustor nu mai putea să vândă și să cumpere niciodată nimic. Numai că... în lunile în care îl însoțise pe Vstim, i se păruse adesea că el căuta oameni cărora le plăcea să facă negoț cu el. Oameni pe care îi respecta. Era cel mai puțin probabil să fii înșelat de astfel de oameni.

Poate că logica nu era rea... doar pur și simplu incompletă.

„Gândește așa cum o face celălalt negustor”, își aminti ea. Era una dintre lecțiile lui Vstim – atât de diferite de tot ce învățase acasă. „Ce vrea? De ce o vrea? De ce ești tu cel mai potrivit să-i ofere ceea ce vrea?”

– Trebuie să fie greu să trăiești aici, în apă, spuse ea. Zeul vostru e impresionant, dar voi nu puteți făuri tot ce vă este necesar.

– Străbunii noștri s-au descurcat foarte bine.

– Fără leacuri care ar fi putut salva vieți, zise Rysn. Fără pânză din fibre care cresc numai pe continent. Străbunii voștri au supraviețuit fără așa ceva pentru că n-au avut încotro. Voi aveți.

Maestrul-negustor se aplecă în față.

„Nu face asta! O să cazi!”

– Nu suntem idioți, zise el.

Rysn se încruntă. De ce...?

– M-am săturat până peste cap să tot explic, continuă Talik. Ducem o viață simplă. Dar asta nu face din noi niște proști. Străinii vin aici de mulți ani, încercând să profite de pe urma neștiinței noastre. Ne-am săturat, femeie. Tot ce-ai spus e adevărat. Nu adevărat – evident. Însă ai spus-o de parcă nouă nu ne-ar fi trecut niciodată prin minte. „O! Leacuri! Sigur că avem nevoie de leacuri! Îți mulțumesc că mi-ai atras atenția. Stăteam aici așteptând să mor.”

Rysn roși.

– Nu asta am...

– Ba da, asta ai vrut să spui, o întrerupse Talik. Superioritatea îți picura de pe buze, tânără domniță. Ne-am săturat să se tot profite de pe urma noastră. Ne-am săturat de străinii care încearcă să ne ofere gunoaie în schimbul bogățiilor. Nu știm ce se fabrică și ce se vinde acum pe continent și la ce prețuri, așa că nu putem ști sigur dacă suntem înșelați sau nu. De aceea facem negoț numai cu oameni pe care-i cunoaștem și în care avem încredere. Și cu asta basta.

„Ce se fabrică și ce se vinde acum pe continent și la ce prețuri?”, se gândi Rysn.

– Ți-ai făcut ucenicia în Thaylenah, ghici ea.

– Bineînțeles. Trebuie să cunoști toate șmecheriile de care e în stare un prădător ca să-l poți prinde, răspuse Talik și își îndreptă spatele, iar Rysn se mai liniști puțin. Părinții mei m-au trimis să-nvăț de când eram copil. Am fost ucenicul unui babsk al vostru. Și am făcut negoț de unul singur înainte de a mă întoarce aici,

– Părinții tăi, adică regele și regina? ghici din nou Rysn.

El îi aruncă o privire.

– Regele și consoarta regelui.

– Ai putea s-o numești pur și simplu regină.

– Târgul ăsta nu se va încheia, spuse Talik ridicându-se. Du-te și spune-i maestrului tău că ne pare rău că e bolnav și sperăm că-și va reveni. Dacă se însănătoșește, se poate întoarce anul viitor, în anotimpul negoțului, și ne vom întâlni cu el.

– Dai de înțeles că îl respectați, zise Rysn, grăbindu-se să se ridice la rândul ei și să se îndepărteze de margine. Atunci încheiați

târgul!

– E bolnav, răspuse Talik fără s-o privească. L-am nedreptăți. Am profita de el.

„Ar profita de.. Pe Patimi, oamenii ăștia erau ciudați! Și părea cu atât mai bizar să auzi așa ceva din gura cuiva care vorbea o thaylenă fără cusur.

– Ați încheia târgul cu mine dacă m-ați respecta, spuse ea. Dacă m-ați considera demnă de asta.

– Pentru așa ceva va fi nevoie să treacă ani, zise Talik alăturându-i-se mamei sale în partea din față a pragului. Pleacă și...

Se întrerupse când regele îi spuse ceva cu voce scăzută, în reshi. El strânse din buze, unindu-și-le într-o linie.

– Ce e? întrebă Rysn înaintând.

– Se pare că l-ai impresionat pe rege. Argumentezi cu înverșunare. Deși ne disprețuiești, considerându-ne primitivi, nu ești atât de rea ca alții, zise Talik și scrâșni o clipă din dinți. Regele o să-ți asculte argumentele în favoarea încheierii târgului.

Rysn clipi nedumerită, uitându-se de la unul la altul. Nu adusese argumente în favoarea încheierii târgului, iar regele nu o ascultase?

Femeia o privea cu ochi negri și cu o expresie calmă.

„Am câștigat prima bătălie”, înțelese Rysn, „ca războinicii pe un câmp de luptă. M-am duelat și am fost considerată demnă să înfrunt pe cineva cu mai multă autoritate”.

Regele vorbi și Talik traduse.

– Regele spune că ai talent, dar că – firește – negocierea noastră nu poate continua. Te vei întoarce cu babskul tău, când va veni din nou aici. Peste vreo zece ani, mai mult sau mai puțin, probabil că vom face negoț cu tine.

Rysn căută un argument.

– Așa v-a câștigat Vstim respectul, Maiestate?

N-avea să dea greș. Nu era cu puțință!

– De-a lungul anilor, venind aici cu babskul lui?

– Da, răspuse Talik.

– N-ai tradus asta, spuse Rysn.

– Păi...

Talik oftă, apoi traduse întrebarea ei.

Regele zâmbi și zâmbetul păru plin de căldură. Spuse câteva cuvinte în limba lor și Talik se întoarse să-și privească mama, părând șocat.

– Eu... Oho!

– Ce-a spus? Întrebă Rysn.

– Babskul tău a ucis un coracot, împreună cu niște vânători de-ai noștri, spuse Talik. Singur? Un străin? N-am mai auzit așa ceva.

Vstim? Omorâse ceva? Împreună cu niște vânători? Imposibil.

Deși era evident că nu fusese întotdeauna un bătrân uscățiv, iubitor de registre, își imagina că, în trecut, fusese un tânăr uscățiv, iubitor de registre.

Regele vorbi din nou.

– Mă îndoiesc că tu vei ucide vreun animal, copilă, traduse Talik. Du-te. Babskul tău se va însănătoși. E înțelept.

„Nu. E pe moarte”, își spuse Rysn.

Gândul îi venise în minte nepoftit, dar adevărul lui o îngrozi. Mai mult decât înălțimea la care se afla, mai mult decât orice altceva mai știuse vreodată. Vstim era pe moarte. Acela putea fi ultimul târg pe care îl încheia.

Iar ea îl strica.

– Babskul meu are încredere în mine, spuse mergând de-a lungul nasului carapacei-mari ca să se apropie de rege. Și spui că voi aveți încredere în el. Nu vă puteți încrede în judecata lui când spune că sunt demnă să închei târgul ăsta?

– Nimeni nu poate ține locul experienței personale, traduse Talik.

Animalul făcu un pas și pământul se cutremură, iar Rysn strânse din dinți, imaginându-și că avea să se rostogolească toți, căzând în gol. Din fericire, la înălțimea aceea, mișcarea se simțea ca o legănare blândă, cu nimic mai periculoasă decât trecerea unei corăbii peste un val.

Rysn se apropie de locul unde stătea regele, lângă nasul animalului.

– Ești rege – știi cât de important e să ai încredere în cei aflați mai jos decât tine. Nu poți fi pretutindeni, nu poți ști totul. Uneori trebuie să accepți părerile celor pe care-i cunoști. Babskul meu e un astfel de om.

– Argumentele tale sunt întemeiate, traduse Talik, părând surprins. Dar nu înțelegi că deja mi-am arătat respectul față de babskul tău. De aceea am fost de acord să-ți vorbesc eu însămi. N-aș fi făcut-o pentru altcineva.

– Dar...

– Întoarce-te jos, spuse regele, prin Talik, asprindu-și glasul.

Părea să considere că discuția se terminase.

– Spune-i babskului tău că ai ajuns destul de departe ca să-mi vorbești personal, continuă regele. E, fără îndoială, mai mult decât se aștepta. Poți să părăsești insula și să te întorci după însănătoșirea lui.

– Eu...

Rysn avu senzația că are gâtul strâns într-un pumn și-i e greu să vorbească. Nu-l putea dezamăgi pe Vstim. Nu atunci.

– Spune-i că-i doresc din toată inima să se însănătoșească, adăugă regele, întorcându-i spatele.

Talik zâmbi cu ceea ce părea să fie satisfacție. Rysn aruncă o privire către cei doi bărbați din garda ei, care aveau chipurile posomorâte.

Se îndepărtă. Se simțea amortită. Refuzată, ca un copil care cere dulciuri. Avu senzația că roșeața care-i urcase cu furie în obraji o mistuia în timp ce trecea pe lângă reshii preocupați să pregătească alte și alte mănunchiuri de fructe.

Se opri. Se uită în stânga, la nesfârșita întindere albastră. Și se întoarse din nou spre rege.

– Cred, spuse cu voce sonoră, că trebuie să vorbesc cu cineva care are mai multă autoritate.

Talik se răsuci spre ea.

– Ai vorbit cu regele. Aici nu e nimeni cu mai multă autoritate.

– Îmi cer iertare, dar cred că este, îl contrazise ea.

Una dintre frânghiile zvâcni în timp ce-i era primită ofranda de fructe.

„E o prostie, e o prostie, e o... Nu te gândi.”

Se repezi la frânghie, smulgându-le celor două gărzi ale ei strigăte de spaimă. Se prinse de ea și se lăsă dincolo de marginea pragului, coborând alături de capul carapacei-mari. Capul zeului.

Pe Patimi! Era greu s-o faci în fustă. Funia îi mușca din pielea brațelor și vibra când creatura ronțăia fructele legate de ea.

Deasupra apăru fața lui Talik.

– Pentru numele lui Kelek, ce faci, femeie idioată? strigă el.

Rysn se amuză descoperind că, în timp ce își făcuse ucenicia printre cei din poporul ei, Talik îi învățase și înjurăturile.

Se agăță mai bine de frânghie, cu o spaimă nebună grăbindu-i bătăile inimii. Ce făcea?

– Relu-na, aprobă cutezanța! îi strigă ea lui Talik.

– Între cutezanță și prostie e o diferență!

Rysn continuă să coboare. Era mai degrabă o alunecare.

„O, Nesaț, Patimă născută din nevoie...”

– Trageți-o înapoi! porunci Talik. Dați și voi o mână de ajutor, oșteni, mai zise el și continuă să dea alte ordine în limba reshilor.

Rysn își ridică privirea când lucrătorii înșfăcăra funia, pregătindu-se s-o tragă. Însă sus apăru o nouă față, uitându-se spre ea. Regele. Ridică o mână, oprindu-i pe ceilalți în timp ce o studia pe Rysn.

Ea continuă să coboare. Nu ajunsese mult prea departe, doar la vreo doi stânjeni și jumătate distanță. Nu era nici măcar în dreptul ochiului creaturii. Se opri cu un efort, cu degetele arzându-i.

– O, măreață Relu-na, spuse cu voce puternică, poporul tău nu vrea să facă negoț cu mine, așa că am venit să te implor. Poporul tău are nevoie de ceea ce i-am adus, dar eu am încă și mai multă nevoie să închei acest târg. Nu-mi pot permite să fac cale-ntoarsă.

Creatura nu-i răspunse, firește. Ea continuă să atârne lângă carapacea acoperită cu o crustă de licheni și de muguride-stâncă mărunți.

– Te rog, spuse. Te rog!

„Ce mă aștept să se-ntâmples?”, se miră apoi.

Nu spera că animalul o să-i dea vreun răspuns. Dar poate îi convingea pe cei de deasupra că e destul de curajoasă ca să fie demnă de ei. Nu durea să-ncerce.

Frânghia îi vibră în mâini și făcu greșeala să se uite în jos.

De fapt, ceea ce făcea putea să doară. Foarte tare.

– Regele îți poruncește să te întorci, spuse Talik de sus.

– Negocierea noastră va continua? întrebă ea ridicându-și

privirea.

Regele părea sincer îngrijorat.

– Asta n-are importanță, răspuse Talik. Unei porunci trebuie să i te supui.

Rysn strânse din dinți, agățându-se mai tare de frânghie, cu ochii la plăcile chitinoase din fața ei.

– Dar tu ce părere ai? întrebă încet.

Sub ea, creatura mușcă din fructe și frânghia se încordă brusc foarte tare, izbind-o de partea laterală a capului enorm. Deasupra, lucrătorii țipară. Regele strigă la ei cu voce ascuțită.

„O, nu...”

Frânghia se încordă și mai tare.

Apoi se rupse.

Deasupra, țipetele se înălțară înnebunite, dar Rysn abia le auzi când o cuprinse panica. Nu căzu cu grație, ci într-o învălmășeală de urlete, haine și picioare, cu fusta fluturându-i, cu stomacul agitându-i-se. Ce făcuse? Tocmai...

Văzu un ochi. Ochiul zeului. Îl întrezări în trecere; era cât o casă, sticlos și negru, și reflecta silueta ei în cădere.

Păru să atârne în fața lui o frântură de secundă și țipătul îi muri în gâtlej.

Ochiul dispăru într-o clipă. Urmară foșnetul vântului, un alt țipăt și căderea în apa tare ca piatra.

Întuneric.

Când se trezi, Rysn descoperi că plutea. Nu deschise ochii, dar se simți plutind. Purtată de valuri, înălțându-se și coborând...

– E idioată.

Cunoștea vocea. Era a lui Talik, cel cu care negociase.

– Atunci se potrivește foarte bine cu mine, răspuse Vstim și tuși. Trebuie să-ți spun, dragul meu vechi prieten, că ar fi trebuit să m-ajutri s-o instruiesc, nu s-o arunc de pe o stâncă.

Plutire... În voia valurilor...

„Ia stai așa.”

Rysn se sili să deschidă ochii. Era întinsă pe un pat, într-o colibă. Aerul era încins. Totul i se legăna în fața ochilor și plutea... plutea pentru că avea mintea încetoșată. Ce îi dăduseră? Încercă să se ridice în capul oaselor. Picioarele nu i se clintiră. Picioarele nu voiau să i se miște.

Icni și începu să respire foarte repede.

Deasupra ei apăru fața lui Vstim, urmată de o alta, a unei femei reshi îngrijorate, cu panglici în păr. Nu era regina... regele... nu conta. Femeia vorbea repede în limba lătrată a reshilor.

– Acum liniștește-te, îi spuse Vstim lui Rysn, îngenunchind lângă ea. Liniștește-te... Îți vor aduce ceva de băut, copilă.

– Am supraviețuit, spuse ea.

Avea vocea hârâită.

– Cu greu, sublinie Vstim. Sprenul ți-a amortizat căderea. De la înălțimea aia... Copilă, ce-a fost în capul tău când te-ai cățarat așa?

– Trebuia să fac ceva. Să-mi dovedesc curajul. Am crezut... Că trebuie să fiu cutezătoare...

– Of, copilă! E numai vina mea.

– Tu ai fost babskul lui, zise ea. Al lui Talik, negustorul lor. Ai pus totul la cale împreună cu el, ca să am prilejul să negociez singură, dar într-un aranjament controlat. Târgul încheiat n-a fost nicio clipă în pericol, iar tu nu ești atât de bolnav cum pari.

Cuvintele i se buluceau, rostogolindu-se unul peste altul ca o sută de oameni care încearcă să iasă în același timp pe aceeași ușă.

– Când ai dedus toate astea? întrebă Vstim, apoi tuși.

– Le-am...

Nu știa. Se puseseră pur și simplu cap la cap, de la sine.

– Chiar acum.

– Ei, trebuie să știi că mă simt ca un prost în toată puterea cuvântului, spuse Vstim. Am crezut c-o să fie un prilej ideal pentru tine. Un exercițiu cu miză reală. Și apoi... Apoi tu te-ai dus să cazi de pe capul insulei!

Rysn închise ochii, strângându-i cu putere, când se întoarse femeia reshi, cu o cană plină cu ceva.

– O să merg din nou? întrebă încet.

– Uite, bea asta, spuse Vstim.

– O să merg din nou?

Ea nu luă cana și rămase cu ochii închiși.

– Nu știu, răspuse Vstim. Dar o să negociezi din nou. Pe Patimi! Să cutezi să nesocotești autoritatea regelui? Să fii salvată de însuși sufletul insulei? Chicoti el și râsul păru silit. Celelalte insule vor cere în gura mare să facă negoț cu noi.

– Atunci am obținut totuși ceva, spuse ea simțindu-se absolut idioată.

– O, chiar ai obținut ceva, zise Vstim.

Rysn simți înțepături pe braț și o apăsare și deschise brusc ochii. Acolo se târa ceva, cam cât palma ei de mare – o creatură asemănătoare cu un cremling, dar cu aripi pliate de-a lungul spatelui.

– Ce e asta? întrebă.

– Motivul drumului nostru până aici, răspuse Vstim. Obiectul târgului încheiat, o comoară despre care puțini știu că mai există. Știi, se crede că au murit toți în Aimia. Am venit până aici cu toate mărfurile astea fiindcă Talik mi-a trimis vorbă că are de vânzare leșul unuia dintre ei. Regii plătesc averi pentru așa ceva.

Vstim se aplecă.

– Până acum, n-am mai văzut niciodată unul viu. Am primit leșul dorit în schimbul mărfurilor. Ți-a fost dăruit ție.

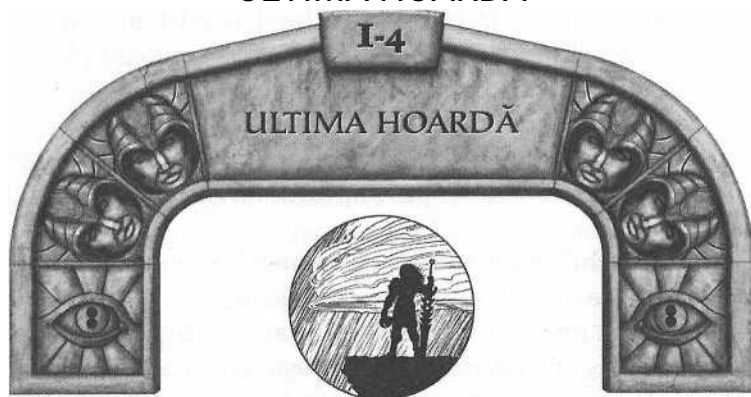
– De reshi? întrebă Rysn, cu mintea încă încetoșată.

Nu știa ce să-nțeleagă din cuvintele lui.

– Reshii nu-i pot porunci unui larkin, răspuse Vstim ridicându-se. Ți l-a dăruit insula însăși. Acum bea-ți leacul și dormi. Ți-ai rupt amândouă picioarele. O să rămânem mult timp pe insula asta, până când te vindeci tu și cât mă străduiesc eu să fiu iertat fiindcă am fost neghiob, un adevărat neghiob.

Rysn luă cana. În timp ce bea, creatura mărunță zbură către grinzile colibeii și se așează acolo, apoi se uită în jos, la ea, cu ochii de argint masiv.

I-4 ULTIMA HOARDĂ

Prin urmare, ce soi de spren e? întrebă Thude în Ritmul lent al Curiozității.

Săltă nestemata și se uită cu atenție la creatura fumurie care se mișca în interiorul ei.

– Furtunospren, așa îi spune sora mea, răspuse Eshonai, rezemându-se de perete și încrucișându-și brațele la piept.

Suvițele din barba lui Thude erau unite cu fărâme de nestemate neșlefuite, care tremurau și scânteiau când își scărpină bărbia. Întinse nestemata mare, șlefuită, către Bila, care o luă și bătu în ea cu degetul.

Erau o pereche-războinică din divizia personală a lui Eshonai. Purtau haine simple, croite ca să li se potrivească peste armura chitinoasă care le acoperea brațele, picioarele și pieptul. Thude mai avea și o haină lungă, dar renunța la ea pe câmpul de luptă.

Spre deosebire de el, Eshonai își purta uniforma – strâmtă, dintr-un material roșu care stătea întins peste armura ei naturală – și un chipiu peste coif. Nu spunea niciodată că în uniformă se simțea încătușată, de parcă un lanț ar fi legat-o într-un loc anume.

– Un furtunospren, spuse Bila, în Ritmul Îndoielii, răsucind nestemata între degete. O să mă ajute să omor umani? Altminteri nu văd de ce m-aș sinchisi.

– Ar putea schimba lumea, Bila, răspuse Eshonai. Dacă Venli nu se înșală și se poate lega cu sprenul ăsta ca să obțină orice altceva, în afară de forma-nepăsător... ei bine, în cel mai rău caz, ne vom putea alege o formă cu totul nouă. Iar în cel mai bun vom putea să stăpânim furtunile și să le absorbim energia.

– Și o să-ncerce asta ea însăși? întrebă Thude în Ritmul Vânturilor, cel pe care îl foloseau ca să-și dea seama când se apropia o furtună.

– Dacă primește îngăduința Celor Cinci.

În ziua aceea urmau să discute și să ia o hotărâre.

– E minunat, spuse Bila, dar asta o să mă ajute să omor umani? Eshonai intonă Mâhnirea.

– Da, Bila, dacă forma-furtunos e cu adevărat una dintre puterile străvechi. Te va ajuta să ucizi umani. Mulți.

– Atunci, din punctul meu de vedere, e foarte bine. De ce ești atât de îngrijorată?

– Se spune că puterile străvechi vin de la zeii noștri.

– Cui îi pasă? Dacă zeii ne pot ajuta să ucidem toate armatele adunate aici, le jur credință chiar acum.

– Nu spune asta, Bila, zise Eshonai, în Mustrare. Să nu mai spui niciodată așa ceva.

Cealaltă tăcu, azvârlind nestemata pe masă. Fredonă încet, în Îndoială. Asta depășea limita, devenea nesupunere. Eshonai îi întâlnește ochii și se pomenește fredonând ea însăși în ritmul Hotărârii.

Thude se uită de la una la cealaltă.

– Mâncare? le întrebă.

– Asta e răspunsul tău la orice neînțelegere? spuse Eshonai, întrerupându-și cântecul.

– E greu să te cerți cu gura plină, ripostă Thude.

– Sunt sigură că te-am văzut făcând-o, se amestecă Bila. De multe ori.

– Dar certurile au un sfârșit fericit, zise Thude. Fiindcă toată lumea e sătulă. Așa că... mâncare?

– Perfect, încuviință Bila aruncându-i o privire lui Eshonai.

Cei doi se retraseră. Eshonai se așeză la masă, simțindu-se secătuită. Când începu să se teamă că prietenii ei nu se mai

supun ordinelor? Era din pricina acelei uniforme cumplite.

Luă nestemata și îi cercetă adâncul cu privirea. Era cam cât o treime din pumnul ei, cu toate că nu aveai neapărată nevoie de o nestemată mare ca să prinzi un spren în interior.

Ei nu-i plăcea să-i prindă. Corect era să ieși în furtună cu atitudinea potrivită, intonând cântecul potrivit pentru atragerea sprenului potrivit. Te legai cu el în furia furtunii dezlănțuite și renășteai într-un trup nou. Semenii ei făceau asta de la sosirea primelor vânturi.

Ascultătorii aflaseră de la umani că e cu putință să capturezi un spren, apoi găsiseră o metodă a lor. Cu un spren captiv, preschimbarea era mult mai sigură. Înainte ceva rămânea întotdeauna la voia întâmplării. Te puteai duce în furtună dorind să devii soldat și te întorceai ca soț.

„Asta e progres”, se gândi Eshonai, cu ochii la micul spren fumuriu din nestemată. „Progresul e descoperirea unui mod de control al lumii. Înseamnă să ridici ziduri în fața furtunii, să alegi când să te împerechezi.” Progresul însemna să iei natura și să pui în jurul ei o cutie.

Își strecură nestemata în buzunar și verifică timpul. Întâlnirea cu restul Celor Cinci nu era programată înainte de a treia mișcare a Ritmului Păcii și mai avea o bună jumătate de mișcare până atunci.

Avea timp să stea de vorbă cu mama ei.

Ieși în Narak și o porni pe cărare, dând din cap către cei care o salutau. Întâlnea mai ales soldați. În prezent, o atât de mare parte a populației luase forma-luptător! A puținei lor populații. Cândva, pe câmpiile acelea fuseseră împrăștiați sute de mii de ascultători. Nu mai rămăsese decât o frântură.

Ascultătorii fuseseră un popor unit chiar și atunci. O, avuseseră parte de divizări, de conflicte, ba chiar și de războaie între facțiuni. Dar fuseseră un singur popor – cei care se lepădaseră de zeii lor și își căutaseră libertatea departe de ochii lumii.

Bila nu se mai sinchisea de originea lor. Probabil că mai erau și alții ca ea, alții care ignorau pericolul reprezentat de zei și se concentrau numai asupra luptei împotriva umanilor.

Eshonai trecea pe lângă locuințe – construcții improvizate, din

crem întărit peste un cadru din carapace, plasate în partea ferită de furtună a mormanelor de piatră. Cele mai multe erau pustii. De-a lungul anilor de război, semenii ei pieriseră cu miile.

„Trebuie să fac ceva”, se gândi intonând Ritmul Păcii într-un cotlon al minții. Căută alinare în cadența lui calmă, liniștitoare, suavă și armonioasă. Ca o mângâiere.

Pe urmă văzu formele-nepăsător.

Semănau mult cu cei numiți de umani „parshi”, deși erau ceva mai înalte și nu tot atât de proaste. Totuși, forma-nepăsător era limitativă, lipsită de însușirile și avantajele formelor mai noi. Acolo n-ar fi trebuit să se afle niciuna. Oamenii ăia se legaseră din greșeală cu un spren nepotrivit? Se mai întâmpla uneori.

Eshonai se apropie cu pași mari de grupul celor trei, două feminine și un masculin. Cărau muguri-de-stâncă adunați de pe un platou din apropiere, după ce se folosiseră nestemate impregnate cu Lumină de Furtună pentru a ajuta acele plante să crească mai repede.

– Ce-i cu voi? întrebă Eshonai. Ați ales forma asta din greșeală? Sau sunteți noii noștri spioni?

O privă prosteste. Ea intonă Neliniștea. Încercase cândva forma-nepăsător, vrând să știe ce erau nevoiți spionii să îndure. Și să încerce să-și întipărească idei în creier fusese totuna cu a încerca să gândească logic într-un vis.

– V-a cerut cineva să luați forma asta? adăugă, vorbind clar și răspicat.

– Nimeni, îi răspunse masculinul, în niciun ritm, cu voce stinsă. Noi am ales-o.

– De ce? întrebă ea. De ce ați făcut așa ceva?

– Când vor veni, umanii nu ne vor ucide, răspunse masculinul, săltându-și mugurul-de-stâncă și văzându-și de drum.

Femininele i se alăturară fără niciun cuvânt.

Eshonai rămase cu gura căscată, cu Ritmul Neliniștii puternic în minte. Părând viermi lungi, violeți, câțiva spaimospreni plonjară în și din stânca din apropiere, adunându-se către ea până ce ajunseră să iasă târâș din pământul din jurul ei.

Nimeni nu-ți putea impune să iei o formă sau alta; fiecare era

liber să aleagă pentru sine însuși. Puteai fi convins să te preschimbi într-una anume sau ți se putea cere s-o faci, dar nimeni nu te putea sili. Zeii lor nu îngăduiseră această libertate, așa că ascultătorii aveau să se bucure de ea, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Dacă doreau, oamenii ăia puteau alege forma-nepăsător. În privința asta, Eshonai nu putea face nimic. Nu direct.

Grăbi pasul. Picioarul rănit încă o mai durea, dar se vindeca repede. Era unul dintre beneficiile formei-luptător. Ajunse în punctul în care își putea ignora rana.

Orașul era plin de clădiri goale, dar mama ei alesese o cocioabă de la marginea lui, aflată aproape în totalitate în calea furtunilor. Lucra afară, la straturile ei de coajă-de-piatră, fredonând încet, pentru sine însăși, în Ritmul Păcii. Purta forma-lucrător; o preferase întotdeauna. Nu și-o schimbase nici măcar după descoperirea formei-abil. Spunea că nu vrea să încurajeze oamenii să considere o formă mai presus decât alta, fiindcă o asemenea stratificare i-ar fi putut distruge.

Înțelepte cuvinte. Acel soi de cuvinte pe care nu le mai auzise de la mama ei de mulți ani.

– Copilă! exclamă bătrâna la apropierea ei.

Robustă în ciuda anilor ei, avea o față frumoasă, rotundă și își purta părul împletit într-o coadă legată cu o panglică. Eshonai îi adusese panglica, cu ani în urmă, de la o întâlnire cu alethii.

– Copilă, ai văzut-o pe sora ta? E ziua primei ei preschimbării! Trebuie s-o pregătim.

– Are cine s-o ajute, mamă, spuse Eshonai în Ritmul Păcii, îngenunchind lângă bătrână. Cum merge tăiatul?

– Trebuie să termin cât mai repede. Sunt nevoită să plec înainte să se întoarcă stăpânii acestei case.

– Tu ești stăpâna ei, mamă.

– Nu, nu. Apartține altcuiva. Au fost în casă azi-noapte și mi-au spus că trebuie să plec. Dar o să termin cu coaja-de-piatră de aici înainte de plecare.

Își scoase pila și netezi marginea unei încrețituri, apoi întinse pe ea sevă, ca s-o încurajeze să crească în direcția aceea.

Eshonai se retrase, intonând Jelania, și Pacea o părăsi. Poate ar

fi trebuit s-aleagă Ritmul Celor Pierduți. Îl schimbă în minte.

Se sili să anuleze schimbarea. Nu. Nu, mama ei nu era moartă.

Dar nici pe de-a-ntregul vie.

– Uite, ia asta, spuse bătrâna întinzându-i o pilă.

Ei, cel puțin astăzi o recunoscuse.

– Ocupă-te de stratul ăla. Nu vreau să continue să crească în jos.

Trebuie să-l trimitem în sus, către lumină.

– În partea asta a orașului, furtunile sunt prea puternice.

– Furtuni? Prostii. Aici nu se simte nicio furtună, spuse mama ei și șovăi o clipă. Mă-ntreb unde o s-o ducem pe sora ta. O să aibă nevoie de o furtună pentru preschimbare.

– Nu-ți face griji pentru asta, mamă, zise Eshonai silindu-se să vorbească în Ritmul Păcii. O să mă ocup eu.

– Ești atât de bună, Venli, zise mama ei. Îmi ești de atât de mare ajutor! Stai acasă, nu pleca haihui, ca sora ta... Fata aia... Nu e niciodată acolo unde ar trebui să fie.

– E acum, șopti Eshonai. Încearcă să fie.

Bătrâna fredona pentru sine, continuând să lucreze. Cândva avusese una dintre cele mai bune memorii din oraș. Într-un fel, încă o mai avea.

– Am nevoie de ajutor, mamă, zise Eshonai. Cred c-o să se-ntâmples ceva îngrozitor. Nu-mi pot da seama dacă e mai puțin îngrozitor decât ceea ce s-a întâmplat deja.

Bătrâna pili o porțiune de coajă-de-piatră, apoi suflă ca să îndepărteze pulberea.

– Poporul nostru se fărâmițează, continuă Eshonai. Vremurile ne distrug. Ne-am mutat în Narak și am ales un război de uzură. Ceea ce a însemnat șase ani de pierderi neîntreprupte. Oamenii nu mai rezistă, se dau bătuți.

– Asta nu e bine, spuse mama ei.

– Dar alternativa? Să ne amestecăm în lucruri pe care n-ar trebui să le facem, lucruri care ar putea atrage asupra noastră privirile Nefăcuților.

– Nu lucrezi, observă bătrâna arătând-o cu degetul. Nu fi ca sora ta.

Eshonai își puse mâinile în poală. Nu-i era de niciun ajutor. Să-și

vadă mama astfel...

– Mamă, spuse ea în Implorare, de ce-am plecat noi din casa întunecată?

– Ei, ăsta e un cântec vechi, Eshonai. Un cântec sumbru, nepotrivit pentru o copilă ca tine. Zău, nu e nici măcar ziua primei tale preschimbări.

– Sunt destul de mare, mamă. Te rog!

Bătrâna suflă peste coaja-de-piatră. Oare sfârșise prin a uita și acea ultimă parte din ceea ce fusese? Eshonai simți o împunsătură în inimă.

– Multe sunt zilele scurse de când am cunoscut casa întunecată, începu mama ei să cânte încetișor, într-unul dintre Ritmurile Aducerii Aminte. Ultima Hoardă, acesta ne era atunci numele. Războinici trimiși să lupte pe cele mai îndepărtate câmpii, aici, unde a existat cândva o națiune și acum a rămas doar moloz. Pierită era libertatea celor mai mulți oameni. Necunoscute nouă, formele ne erau date cu de-a sila. Forme ale puterii, într-adevăr, dar și ale supunerii. Zeii porunceau, iar noi ne supuneam întotdeauna. Întotdeauna.

– Dar nu și în ziua aceea, cântă Eshonai, alături de mama ei, în același ritm.

– Acea zi a furtunii în care Ultima Hoardă a fugit, își continuă bătrâna cântecul. Grea a fost calea aleasă. Atinși de zei, războinicii n-au mai putut decât să caute nepăsarea minții. O schilodire care ne-a adus libertatea.

Calm și sonor, cântecul dansa pe palele de vânt. La fel de plăpândă cum părea pe vremuri, când intona astfel de cântece, bătrâna lăsa impresia că redevenise ea însăși. Un părinte care intrase uneori în conflict cu Eshonai, dar pe care ea îl respectase întotdeauna.

– Cutezătoare a fost sfidarea, continuă cântecul, când Ultima Hoardă s-a lepădat de gândire și de putere în schimbul libertății. Riscam să uite totul. Așa că au făcut cântece, o sută de povești de istorisit, de reamintit. Eu ți le spun ție, iar tu o să le spui copiilor tăi, până ce formele vor fi redescoperite.

De aici, mama ei trecu la unul dintre primele cântece, care îi învăța să-și construiască locuințe din ruinele regatului abandonat. Și

să se răspândească, purtându-se ca niște triburi oarecare și ca niște refugiați. Își făcuseră planul să rămână ascunși, sau măcar neluați în seamă.

Cântecul lăsa multe lucruri nespuse. Cei din Ultima Hoardă nu știuseră cum să se preschimbe în altceva în afară de forma-nepăsător și de forma-soț, cel puțin nu fără ajutorul zeilor. De unde aflaseră că mai erau cu puțină și alte forme? Toate acestea existaseră la început în cântece, dar se pierduseră de-a lungul anilor, pe măsură ce cuvintele se schimbaseră pe alocuri?

Eshonai ascultă și, cu toate că glasul mamei ei o ajută să regăsească Pacea, descoperi că era, oricum, cuprinsă de o îngrijorare adâncă. Venise acolo căutând răspunsuri. Cândva le-ar fi găsit.

Dar nu și de acum înainte.

Se ridică, pregătindu-se să plece și să-și lase mama cântând.

– Azi, când am făcut curățenie, îmi întrerupse bătrâna cântecul, am găsit niște lucruri de-ale tale. Ar trebui să le iei. Din pricina lor am casa în neorânduială și o să mă mut curând.

Eshonai intonă Jelania, numai pentru sine, dar se duse să vadă ce „descoperise” mama ei. Un alt morman de pietre, în care vedea jucăriile unui copil? Fâșii de pânză pe care le credea haine?

În fața intrării în clădire, dădu peste un sac mic. Îl deschise și găsi hârtii înăuntru.

Hârtii făcute din plantele din acele locuri, nu hârtii de-ale umanilor. Hârtii grosolane, de mai multe culori, fabricate după vechile metode ale ascultătorilor. Zgrunțuroase și dense, nu aspectuoase și impersonale. Cerneala începuse să pălească, dar recunoscuseră desenele.

„Hărțile mele”, își spuse. „Din acele zile de la începuturi.”

Se acordă cu Aducerea Aminte fără s-o fi vrut. Zilele petrecute umbând prin pustietatea numită de umani Natanatan, trecând prin păduri și jungle, desenându-și propriile hărți și lărgindu-și orizonturile. Începuse de una singură, dar descoperirile ei incitaseră un popor întreg. Deși nu pe deplin matură, ajunsese să conducă expediții, ca să descopere alte și alte ape curgătoare, ruine, spreni, plante.

Și umanii. Într-un fel, totul se întâmplase din vina ei.

Bătrâna începu din nou să cânte.

Răsfoindu-și hărțile vechi, Eshonai descoperi înăuntrul ei un dor năvalnic. Cândva privise lumea ca pe un loc plin de prosperitate, care o entuziasma. Nou, ca o pădure unde înflorește totul după furtună. Murea și ea, la fel de lent și de sigur ca poporul ei.

Își adună hărțile și părăsi casa mamei sale, îndreptându-se către centrul orașului. Încă frumos, cântecul bătrânei îi răsuna în urmă. Eshonai rezonă cu Pacea. Asta o înștiință că nu mai lipsea mult ca să întârzie la întâlnirea cu restul Celor Cinci.

Dar nu grăbi pasul. Înaintă în cadența uniformă și amplă a Ritmului Păcii. Dacă nu te concentrai ca să te acordezi cu un anumit ritm, trupul îl alegea de la sine pe cel potrivit cu starea ta sufletească. De aceea ascultarea unui ritm care nu coincidea cu ceea ce simțeai era, întotdeauna, o decizie conștientă. Asta era pentru ea alegerea Ritmului Păcii.

Cu secole în urmă, ascultătorii luaseră o hotărâre care îi dusesese înapoi, la un nivel primitiv. Uciderea lui Gavilar Kholin fusese un act care întărea hotărârea aceea. Eshonai nu se numărase atunci printre conducătorii lor, dar aceștia îi ascultaseră sfatul și îi dăduseră dreptul să voteze alături de ei.

Oricât de oribilă ar fi părut, decizia lor fusese plină de curaj. Speraseră că un război îndelungat avea să-i plictisească pe alethi. Dar Eshonai și ceilalți le subestimaseră lăcomia. Inimile-nestemată schimbaseră totul.

În centrul orașului, lângă bazin, se afla un turn înalt, rămas cu mândrie în picioare, sfidând veacuri de furtuni. Cândva, înăuntru se aflaseră trepte, dar cremul prelins prin ferestre umpluse clădirea cu piatră. Așa că lucrătorii ciopliseră altele, care îi înconjurau exteriorul. Eshonai o porni în susul lor, ținându-se de lanțul de protecție. Era un urcuș lung, dar familiar. O durea piciorul, însă forma-luptător era rezistentă – deși, ca să-și păstreze puterea, avea nevoie de mai multă hrană decât oricare alta. Ajunse în vârf cu ușurință.

Restul Celor Cinci o aștepta acolo. Fiecare membru purta una dintre formele cunoscute. Eshonai forma-luptător, Davim forma-lucrător, Abronai forma-soț, Chivi forma-abil și tăcuta Zuln forma-

nepăsător. Aștepta și Venli, alături de fosta ei pereche, care se îmbujorase după urcușul greu. Forma-abil era potrivită pentru multe activități delicate, dar nu avea cine știe ce rezistență.

Eshonai păși pe suprafața plată din vârful fostului turn, în bătaia vântului dinspre răsărit. Acolo, sus, nu erau scaune și Cei Cinci stăteau direct pe piatră.

Davim fredonă în Ritmul Supărării. Cu ritmurile în cap, era greu să întârzii din întâmplare. Bănuiau, pe bună dreptate, că Eshonai trăsesese de timp.

Ea se așeză și scoase din buzunar nestemata în care era sprenul, pe care o puse apoi jos, în fața ei. Piatra violetă strălucea de Lumină de Furtună.

– Încercarea asta mă îngrijorează, spuse. Cred că n-ar trebui s-o îngăduim.

– De ce? Întrebă Venli, în Neliniște. Soră a mea, nu fi ridicolă. Poporul nostru are nevoie de ea.

Davim se aplecă, cu brațele pe genunchi. Avea fața lată și pe pielea lui marmorată, de formă-lucrător, predomina negrul, întrerupt ici și colo de mici vârtejuri roșii.

– Dacă merge, vom face un pas uriaș înainte. Redescoperirea primei forme străvechi de putere.

– Formele astea sunt legate de zei, spuse Eshonai. Dacă alegând-o îi invităm să se întoarcă?

Venli fredonă în Enervare.

– În vremurile străvechi, toate formele veneau de la zei. Am descoperit că forma-abil nu ne face niciun rău. De ce ni l-ar face forma-furtunos?

– E o diferență, zise Eshonai. Intonează cântecul; fredonează-l tu însăși. „Venind, spre zei chiar noaptea lor o năpustește.” Puterile străvechi sunt periculoase.

– Umanii le au, spuse Abronai.

Purta forma-soț, vioaie și rotofeie, deși își controla pasiunile. Eshonai nu-l invidiase niciodată pentru poziția lui; știa, din discuțiile lor între patru ochi, că ar fi preferat altă formă. Din nefericire, toți ceilalți purtători ai acelei forme fie o păstrau doar scurtă vreme, fie nu dădeau dovadă de gravitatea necesară pentru a face parte dintre

Cei Cinci.

– Ne-ai povestit tu însăși, Eshonai, continuă Abronai. Chiar tu ai văzut printre alethi un luptător care întrebuința puterile străvechi și mulți alții ți-au întărit spusele. Undeuntorii s-au întors printre umani. Sprenii ne-au trădat iarăși.

– Dacă s-au întors Undeuntorii, spuse Davim în Reflecție, asta ar putea fi semn că oricum se întorc și zeii. Și, dacă e așa, am face bine să ne pregătim să le ținem piept. Formele puterii ne vor ajuta.

– Nu știm dacă vor veni, răspunse Eshonai în Hotărâre. Nu știm nimic din toate astea. Cine poate ști dacă umanii au Undeuntori? Ar putea fi o Sabie a Onoarei. Am lăsat una în Alethkar în noaptea aia.

Chivi fredonă în Ritmul Îndoielii. Fața ei de formă-abil avea trăsături prelungi, iar părul îi era legat la spate într-o coadă lungă.

– Ca popor, ne ofilim. Azi am trecut pe lângă unii care luaseră forma-nepăsător și nu-și mai aminteau trecutul nostru. Au făcut-o de teamă că altminteri umanii îi vor ucide. Se pregătesc să devină sclavi.

– I-am văzut și eu, spuse Davim în Hotărâre. Trebuie să facem ceva, Eshonai. Soldații tăi pierd războiul ăsta, luptă după luptă.

– La următoarea furtună, spuse Venli în Ritmul Rugăminții. Pot face încercarea asta în timpul următoarei furtuni.

Eshonai închise ochii. Rugămintea. Era un imn cu care nu te acordai des. Îi venea greu să-și refuze sora.

– În privința asta trebuie să fim uniți, spuse Davim. Nu accept nimic altceva. Eshonai, continui să nu fii de acord cu insistență? Va trebui să ne petrecem aici mai multe ore ca să luăm o decizie?

Ea răsuflă adânc, ajungând la o hotărâre care își croise drum în subconștientul ei. O hotărâre de explorator. Se uită la sacul cu hărți, așezat alături, pe podea.

– Sunt de acord cu încercarea, spuse.

Lângă ea, Venli fredonă în Ritmul Aprecierii.

– Dar, adăugă Eshonai în Hotărâre, eu trebuie să fiu cea care încearcă prima noua formă.

Toate fredonările încetară. Restul Celor Cinci se uită la ea cu gura căscată.

– Ce? spuse Venli. Soră dragă, nu! E dreptul meu.

– Tu ești mult prea prețioasă, răspuse Eshonai. Știi prea multe despre forme și o mare parte a cercetărilor tale se află numai în capul tău. Eu sunt un simplu oștean. Pot fi înlocuită dacă se întâmplă ceva.

– Ești Cristalpurător, spuse Davim. Ultimul nostru Cristalpurător.

– Thude s-a antrenat cu Sabia și cu Armura mea. O să i le las pe amândouă, pentru orice eventualitate.

Ceilalți patru conducători fredonară în Reflecție.

– E o idee bună, spuse Abronai. Eshonai are și putere, și experiență.

– E descoperirea mea! exclamă Venli în Enervare.

– Și ești apreciată pentru asta, zise Davim. Dar Eshonai are dreptate; tu și erudiții tăi sunteți prea importanți pentru viitorul nostru.

– Mai mult decât atât, adăugă Abronai. Tu ții prea mult la proiect, Venli. E limpede, după cum vorbești. Dacă Eshonai intră în furtună și descoperă că e ceva în neregulă cu forma asta, poate să oprească experimentul și să se întoarcă la noi.

– E un compromis bun, spuse Chivi. Suntem cu toții de acord?

– Cred că da, răspuse Abronai întorcându-se spre Zulu.

Reprezentanta formelor-nepăsător vorbea rar. Purta salopeta de lucru a unui parsh, ceea ce spunea că se considera datoare să se afle acolo în numele lor – al celor fără niciun cântec – și în al tuturor formelor-nepăsător strecurate printre ei.

Sacrificiul ei era la fel de nobil ca al lui Abronai, care își păstra forma-soț. Ba chiar îl depășea. Forma-nepăsător era greu de suportat și foarte puțini și-o păstrau mai mult de o singură pauză între furtuni.

– Sunt de acord, zise ea.

Ceilalți fredonară în Aprecie. Numai Venli nu se alătură cântecului. Dacă acea formă-furtunos se dovedea a fi reală, aveau să le adauge Celor Cinci încă un conducător? La început, toți cei cinci fuseseră forme-nepăsător, apoi deveniseră cu toții lucrători. Abia după descoperirea formei-abil hotărâseră să aibă câte un reprezentant al fiecărei forme.

O întrebare pentru mai târziu. În afară de Eshonai, Cei Cinci se ridicară în picioare și începură să coboare lungul șir de trepte spiralat în jurul turnului. Vântul sufla dinspre Răsărit și Eshonai se întoarse către el, privind dincolo de Câmpiile Sfărâmate – către Obârșia Furtunilor.

În timpul unei mari furtuni, avea să pășească în calea vânturilor și să se transforme în ceva nou. În ceva puternic. În ceva care avea să schimbe pentru totdeauna destinul ascultătorilor și, poate, și pe al umanilor.

– Aproape că mi-ai dat motiv să te urăsc, soră a mea, spuse Venli în Mustrare, zăbovind lângă Eshonai.

– Nu am interzis încercarea asta.

– Dar îi iei în schimb toată gloria.

– Dacă va fi vorba de glorie, răspuse Eshonai în Mustrare, va fi a ta, pentru c-ai descoperit noua formă. Asta nici n-ar trebui să se ia în considerare. N-ar trebui să conteze decât viitorul nostru.

Venli fredonă în Enervare:

– Te-au numit înțeleaptă, experimentată. Asta te face să te întrebi dacă au uitat cine erai, că ai hoinărit cu nesăbuiță prin pustietăți, fără să-ți pese de poporul tău, în timp ce eu am stat acasă și am memorat cântece. Când a început toată lumea să creadă că tu ești cea responsabilă?

„E vina acestei uniforme blestemată”, își spuse Eshonai ridicându-se.

– De ce nu ne-ai spus ce soi de cercetări faci? M-ai lăsat să cred că studiai să găsești forma-artist sau forma-mijlocitor. Dar tu căutai de fapt una dintre străvechile forme de putere.

– Are vreo importanță?

– Da. Schimbă totul. Venli, te iubesc, dar ambiția ta mă sperie.

– N-ai încredere în mine, spuse Venli în Ritmul Trădării.

Trădarea. Era un cântec intonat rareori. Rănea îndeajuns ca să o facă pe Eshonai să tresară.

– O să vedem ce face forma asta, spuse ea luându-și hărțile și nestemata în care era captiv sprenul. Pe urmă o să mai stăm de vorbă. Nu vreau decât să fim prudenți.

– Vrei s-o faci tu însăși, spuse Venli în Enervare. Întotdeauna ai

vrut să fii prima. Dar gata. Ce s-a făcut e bun făcut. Vino cu mine; trebuie să te antrenez, să te aduc la atitudinea potrivită cu forma asta, ca s-o ajuți să lucreze. Pe urmă vom alege o mare furtună pentru preschimbare.

Eshonai dădu din cap. Avea să se lase instruită. Iar între timp avea să chibzuiască. Poate că exista o altă cale. Dacă îi putea face pe alethi s-o asculte, dacă-l putea găsi pe Dalinar Kholin, să-l implore să facă pace...

Poate că apoi noua formă n-avea să mai fie necesară.

PARTEA
A DOUA

Apropierea vânturilor

SHALLAN

KALADIN
SADEAS

ADOLIN

13
CAPODOPERA
ZILEI

*Forma-luptător e pentru domnie și bătlăie.
De zei întărită, spre a ucide a fost dată,
Nevăzută, neștiută, vitală pentru glorie,
De-acela cu voință dărză binemeritată.*

– Din Cântecul Călăuzitor al Ascultătorului, strofa XV

Căruța zăngănea și se hurduca, înaintând pe terenul stâncos, cu Shallan cocoțată pe capra tare, alături de Bluth, unul dintre mercenarii cu față de piatră din solda lui Tvlakv. Mânând chullul care trăgea căruța, bărbatul nu vorbea prea mult, deși, când Shallan nu se uita la el, o cerceta cu ochi ca niște mărgele de sticlă neagră.

Aerul era rece. Ea și-ar fi dorit să se schimbe vremea și primăvara – sau chiar vara – să vină pentru un timp. Dar nu era cu putință într-un loc vestit pentru frigul neîtrerupt. Shallan își pusese pe genunchi o pătură încropită din căptușeala cufărului lui Jasnah și o lăsase să atârne, acoperindu-i picioarele în întregime, și ca să nu se vadă cât de zdrențuită îi era fusta, și ca să-i țină de cald.

Încerca să-și distragă atenția studiind locurile prin care treceau; plantele de acolo, din Ținuturile Înghețate din sud, îi erau complet necunoscute. Când existau, peticele de iarbă de pe părțile ferite de furtună ale pietrelor erau din fire scurte și ghimpoase, nu lungi și unduitoare. Mugurii-de-stâncă nu creșteau niciodată mai mari decât un pumn și nu se deschideau pe deplin nici măcar dacă turna apă peste ei. Lujerii lor erau leneși și se mișcau agale, de parcă îi amorțise frigul. Mai apăreau și tufe mărunte, crescute în crăpături de pe coastele dealurilor. Crengile lor plâpânde zgâriau partea laterală a căruței, cu frunzele verzi, nu mai mari decât picăturile de ploaie, îndoindu-li-se și retrăgându-se în tulpini.

Tufele creșteau din belșug, răspândindu-se oriunde se puteau agăța. Când căruța trecu pe lângă una din cale-afară de înaltă, Shallan întinse mâna și rupse o creangă. Era tubulară, goală în mijloc, și o simțea zgrunțuroasă, ca nisipul.

– Ramurile sunt prea fragile pentru marile furtuni, spuse ridicând-o. Cum supraviețuiește planta asta?

Bluth mormăi.

– Bluth, în timpul unei călătorii se obișnuiește să-ți angajezi însoțitorii într-o conversație, amuzându-vă reciproc.

– Aș face-o, răspunse el posomorât, dacă aș ști ce păcatului înseamnă jumătate dintre cuvintele astea.

Shallan tresări. Nu se așteptase nicidecum la un răspuns.

– Atunci suntem chit, spuse, pentru că și tu rostești o grămadă de cuvinte pe care nu le cunosc. Cele mai multe par a fi înjurături, e adevărat...

Vorbise pe un ton vesel, dar el se posomori și mai tare.

– Crezi că-s la fel de prost ca bățul ăla.

„Nu-mi mai insulta bățul.”

Cuvintele îi veniră în minte nepoftite, fiind cât pe ce să i se desprindă de buze. După educația pe care-o primise, ar fi trebuit să fie în stare să-și țină gura într-o mai mare măsură. Dar libertatea – fără teama că tatăl ei stă la pândă după oricare ușă închisă – slăbise forța cu care se ținea în frâu.

De data asta își înghiți batjocura.

– Prostia depinde de ceea ce te înconjoară, spuse în schimb.

– Vrei să zici că sunt prost fiindcă așa am fost crescut?

– Nu. Vreau să spun că, în anumite împrejurări, oricine e prost. După ce mi s-a scufundat corabia, am ajuns pe țărm, dar n-am fost în stare să fac focul ca să mă-ncălzesc. Pentru asta n-ai spune că sunt proastă?

Bărbatul îi aruncă o privire, dar nu răspunse. Poate că, pentru un ochi-întunecați, întrebarea suna a capcană.

– Ei bine, sunt, continuă ea. Sunt proastă în multe privințe. Poate că tu ești prost când e vorba de cuvinte complicate. De aceea avem nevoie și de erudiți, și de lucrători care însoțesc convoaiele, străjerule Bluth. Prostiile noastre se completează unele pe altele.

– Înțeleg de ce e nevoie de oameni care știu să aprindă focul, spuse el. Dar nu văd de ce e nevoie de unii care să întrebuințeze cuvinte născocite.

– Șșșt! ripostă ea. Nu mai striga asta în gura mare. Dacă te aud ochi-luminoșii, ar putea înceta să-și piardă timpul plăsmuind cuvinte noi și să-nceapă să se amestece în treburile oamenilor cumsecade.

Bluth o măsură din nou cu privirea. În ochii de sub sprâncenele lui groase nu se deslușea niciun licăr de umor. Shallan oftă, dar începu din nou să fie atentă la plante. Cum supraviețuiau în timpul furtunilor? Ar fi trebuit să-și ia blocul de desen și...

Nu.

Își goli mintea, lăsând ideea să se piardă. După nu mult timp, Tvlakv strigă că era timpul pentru popasul de la amiază. Căruța lui Shallan încetini și o alta i se opri alături.

Pe aceea o conducea Tag, iar în cușca din spatele lui stăteau doi parshi, împletind în tăcere pălării din trestiiile pe care le adunaseră dis-de-dimineată. Oamenii le porunceau adesea parshilor să facă astfel de munci neînsemnate, ca să fie siguri că-și petrec tot timpul câștigând bani pentru stăpânii lor. Odată ajuns la destinație, Tvlakv avea să vândă pălăriile pentru câțiva stropi.

Cei doi își continuă lucrul și după ce căruța se opri. Era nevoie să li se spună să facă altceva și trebuia să-i înveți exact cum să-și îndeplinească fiecare însărcinare nouă. Dar, după ce le intra în cap, munceau fără să se plângă.

Lui Shallan îi venea greu să nu vadă ceva funest în supunerea lor

tăcută. Clătină din cap, apoi întinse mâna către Bluth, care o ajută să coboare din căruță fără să mai fie nevoie de vreun alt îndemn. Când se văzu pe pământ, își puse mâna pe o latură a vehiculului și respiră șuierat, printre dinți. Părinte al Furtunii, ce făcuse cu picioarele ei? Din peretele de lângă ea ieșeau șerpuind durerospreni, părând fărâme portocalii de tendon – ca niște mâini de pe care fusese îndepărtată carnea.

– Luminăție? spuse Tvlakv, apropiindu-se de ea cu mers legănat. Mă tem că nu-ți putem oferi mare lucru când e vorba de mâncare. Înțelegi, suntem săraci chiar și pentru niște negustori. Nu ne putem permite delicatese.

– Orice aveți va fi de ajuns, răspunse ea încercând să nu-și lase durerea să i se citească pe față, deși sprenii o dăduseră deja de gol. Te rog, pune-l pe unul dintre oamenii tăi să-mi dea cufărul jos.

Tvlakv se supuse fără să se plângă, deși privi cu lăcomie cum așeza Bluth cufărul pe pământ. Să-l lase să vadă ce se afla înăuntru părea o idee din cale afară de rea; cu cât știa el mai puține, cu atât mai bine avea să se descurce ea.

– Cuștile astea, spuse Shallan, uitându-se la partea din spate a căruței ei, au în partea de sus niște scoabe care mă fac să cred că părțile laterale din lemn ar putea să fie fixate de gratii.

– Da, Luminăție, răspunse Tvlakv. Pentru marile furtuni, înțelegi.

– Abia dacă ai destui sclavi ca să umpli o singură căruță. Iar parshii călătoresc în alta. Asta e goală și o să fie, pentru mine, o căruță excelentă pentru călătorie. Ridică-i laturile.

– Luminăție? se miră el. Vrei să fii pusă într-o cușcă?

– De ce nu? întrebă ea întâlnindu-i ochii. Sunt în siguranță în grija ta, negustorule Tvlakv.

– Aăă... da...

– Nu mă-ndoiesc că tu și oamenii tăi sunteți cât se poate de obișnuiți cu greutatețile călătoriilor, adăugă ea calmă, dar eu nu sunt. Nu mi-e comod să stau toată ziua în bătaia soarelui, pe o banchetă tare. Însă o trăsură potrivită pentru așa ceva ar fi o îmbunătățire bine-venită a acestui drum prin pustietăți.

– Trăsură? E o căruță pentru sclavi!

– Nu sunt decât cuvinte, negustorule Tvlakv. Vrei să faci ce te-

am rugat?

El oftă, dar dădu porunca și oamenii lui traseră părțile laterale de sub căruță, pentru a le agăța apoi în afara gratiilor. Lăsară descoperită doar partea din spate, unde se afla ușa cuștii. Rezultatul nu părea deosebit de confortabil, dar avea să ofere o oarecare intimitate. Shallan îi ceru lui Bluth să-i pună cufărul înăuntru, spre disperarea lui Tvlakv. Pe urmă se urcă și ea și închise ușa. Apoi întinse mâna către negustor printre gratii.

– Luminăție?

– Cheia, ceru ea.

– A!

Tvlakv o scoase din buzunar și o privi o clipă – o prea îndelungată clipă– înainte de a i-o da.

– Mulțumesc, zise ea. Îl poți trimite pe Bluth să-mi aducă mâncarea când e gata, dar aș vrea, chiar acum, o găleată cu apă. Ai fost extrem de îndatoritor. N-o să uit niciodată serviciile tale.

– Ăăă... Mulțumesc.

Sunase aproape ca o întrebare și negustorul se îndepărtă ușor confuz. Minunat.

Shallan așteptă să-i aducă Bluth apa, apoi – ca să-și cruțe tălpile – se târi prin căruța închisă. Locul duhnea a murdărie și a sudoare și o cuprinse greața când se gândi la sclavii care fuseseră ținuți acolo. Mai târziu avea să-i ceară lui Bluth să pună parshii să răzuiască și să spele mizeria.

Se opri în fața cufărului lui Jasnah, unde îngenunche și săltă capacul cu delicatețe. Lumina se revărsă din sferile impregnate din interior. Înăuntru aștepta și Model – îi ceruse să nu se lase văzut –, înălțându-se din coperta unei cărți.

Până acum, Shallan izbutise să supraviețuiască. Cu siguranță se afla încă în primejdie, dar măcar nu era în pericol să moară de frig sau de foame. Ceea ce însemna că era timpul să-și îndrepte gândurile către întrebări și probleme mai importante. Rămase cu mâna pe cărți, neluându-și pe moment în seamă zvâcnirile dureroase ale tălpilor.

– Astea trebuie s-ajungă pe Câmpiile Sfărâmate.

Model zbârnâi a nedumerire – înălțimea sunetului avea ceva

întrebător, în care se ghicea curiozitatea.

– Trebuie să continue cineva munca lui Jasnah, spuse Shallan. Urithiru trebuie găsit, iar alethii trebuie convinși că întoarcerea Pustiitorilor e inevitabilă.

Se cutremură, amintindu-și de parshii cu piele marmorată care lucrau în căruța de alături.

– O să... mmm... continui tu? întrebă Model.

– Da.

Se hotărâse în clipa în care îi ceruse cu insistență lui Tvlakv s-o ducă pe Câmpiile Sfărâmate.

– În noaptea aia, înaintea scufundării, am văzut-o pe Jasnah cu garda jos... Știu ce am de făcut.

Model zumzăi, părând din nou confuz.

– E greu de explicat, zise ea. E ceva specific omenesc.

– Minunat, spuse Model cu înflăcărare.

Ea îl privi ridicând dintr-o sprânceană. Ajunsese foarte repede departe de petrecerea timpului învârtindu-se în mijlocul unei încăperi sau umblând în sus și-n jos pe pereții cabinei ei.

Shallan scoase câteva sfere ca să aibă mai multă lumină, apoi luă una dintre bucățile de pânză înfășurate de Jasnah în jurul cărților. Era de o curățenie fără cusur. O afundă în apa din găleată și începu să-și spele picioarele.

– Înainte de a vedea expresia lui Jasnah în noaptea aia, explică ea, înainte de a sta de vorbă cu ea când era obosită și de a înțelege cât de îngrijorată e, căzusem într-o capcană. Capcana erudiției. În ciuda groazei care mă cuprinsese ascultându-i pentru prima oară spusele despre parshi, ajunsesem să privesc totul ca pe o enigmă pusă în fața rațiunii mele. Jasnah era atât de impasibilă în aparență, încât am crezut că lucrurile stăteau la fel și pentru ea.

Shallan strânse din ochi de durere când își scoase o pietricică dintr-o crăpătură a tălpii. Din podeaua căruței se înălțară, șerpuiind, alți durerospreni. N-avea să poată merge prea curând pe distanțe lungi, dar măcar încă nu se zărea niciun putredospren. Ar fi făcut bine să găsească niște antiseptic.

– Pericolul nu e doar teoretic, Model. E real și e cumplit.

– Da, încuviință el, cu gravitate în glas.

Ea își luă ochii de la tălpi. Sprețul se mutase pe partea interioară a capacului cufărului, cu porțiuni luminate diferit de sferile de culori diferite.

– Știi ceva despre pericol? Despre parshi, despre Pustiitori?

Poate că interpretase greșit tonul vocii lui. Nu era om și vorbea adesea cu inflexiuni bizare în glas.

– Întoarcerea mea... răspuse Model. Din pricina asta.

– Ce? De ce n-ai spus nimic?

– Să spun... să vorbesc... Să gândesc... Greu totul. Dar mă descurc mai bine.

– Ai venit din pricina Pustiitorilor, spuse Shallan apropiindu-se de cufăr și dând uitării cârpa plină de sânge pe care o ținea în mână.

– Da. Modelele... noi... pe noi... Ne-a îngrijorat. Unul a fost trimis. Eu.

– De ce la mine?

– Din pricina minciunilor.

Ea clătină din cap.

– Nu înțeleg.

El zumzăi a nemulțumire.

– Tu. Familia ta.

– Ne-ați supravegheat pe mine și pe familia mea? De când?

– Shallan. Adu-ți aminte...

Din nou toate acele amintiri. De data asta, nu o bancă din grădină, ci o cameră imaculat de albă. Cântecul de leagăn al tatălui ei. Sânge pe podea.

„Nu.”

Îi întoarse spatele și începu din nou să-și spele tălpile.

– Știi... prea puțin despre oameni, continuă Model. Se rup. Mințile lor se rup. Tu nu te-ai rupt. Doar ai crăpat.

Ea continuă să se spele.

– Minciunile te-au salvat, adăugă el. Minciunile m-au atras.

Ea afundă din nou cârpa în găleată.

– Ai un nume? Ți-am spus Model, dar asta e mai degrabă o descriere.

– Numele înseamnă cifre, răspuse el. Multe cifre. Greu de spus. Model... Model e un nume foarte bun.

- Atât timp cât nu începi să-mi spui Dezordine, pentru contrast.
- Mmmmm...
- Asta ce vrea să-nsemne? întrebă ea.
- Mă gândesc, veni răspunsul. Cântăresc minciuna.
- Gluma mea?
- Da.

– Te rog, nu te gândi prea mult, spuse ea. Nu e o glumă foarte bună. Dacă vrei să cântărești ceva real, întrebă-te de ce, dintre toți oamenii, oprirea Pustiitorilor trebuie să depindă tocmai de mine...

– Mmmmm...

Shallan își spală picioarele cât de bine putu, apoi și le înfășură în mai multe bucăți de pânză din cufăr. N-avea nici papuci, nici pantofi. Poate ar fi putut să cumpere de la unul dintre negustorii de sclavi o pereche de cizme păstrate de rezervă? I se întoarse stomacul pe dos numai gândindu-se la așa ceva, dar n-avea de ales.

Pe urmă se apucă să caute în cufăr. Nu era decât unul dintre cuferele prințesei, dar îl recunoscuse, era cel pe care Jasnah îl ținea în cabină – cel luat de asasini. Conținea notițele prințesei: caiete peste caiete pline de însemnări. Erau și cărți din care le scosese, însă în număr prea mic, ceea ce însă nu conta, fiindcă Jasnah copiase cu meticulozitate toate pasajele importante.

Când puse alături ultimul caiet, zări ceva pe fundul cufărului. O foaie de hârtie desprinsă? O luă, curioasă – și nu lipsi mult ca s-o scape din mână de uimire.

Era portretul pe care chiar ea i-l făcuse lui Jasnah. I-l dăduse după ce o acceptase ca pupilă. Își închipuise că prințesa îl aruncase, fiindcă nu punea mare preț pe artele vizuale, le considera frivole.

Dar ea îl păstrase acolo, alături de cele mai prețioase bunuri ale sale. Nu. Shallan nu voia să se gândească la asta, nu voia să-i facă față.

– Mmm... spuse Model. Nu poți păstra toate minciunile. Doar pe cele mai importante.

Shallan își duse mâna la ochi și îi găsi plini de lacrimi. Pentru Jasnah. Se ferise de durere, o înghesuise într-o cutiuță și o dăduse deoparte.

Dar, imediat ce îi îngădui acelei dureri să apară, peste ea se așeză

o alta. Una care părea fără greutate pe lângă moartea lui Jasnah, însă care amenința s-o doboare pe Shallaan cel puțin în aceeași măsură.

– Blocul meu cu desene... șopti. Au dispărut toate.

– Da, zise Model cu tristețe.

– Toate desenele pe care le-am pus vreodată la păstrare. Frații mei, tata, mama...

Toate portretele se scufundaseră în adâncuri, odată cu schițele creaturilor și cu toate cugetările ei despre legăturile dintre acestea, despre ființele vii, despre natură. Dispăruseră. Până la ultima.

Lumea nu depindea de schițele prostești ale unor țipari de văzduh, făcute de ea. Se simțea de parcă s-ar fi năruit totul.

– O să desenezi altele, șopti Model.

– Nu vreau.

Shallaan clipi, lăsând să se prelingă mai multe lacrimi.

– Eu n-o să încetez să vibrez. Vântul n-o să înceteze să sufle. Tu n-o să încetezi să desenezi.

Ea își trecu degetele peste portretul lui Jasnah. Ochii prințesei erau luminoși, aproape din nou vii – era primul desen pe care îl făcuse, în ziua în care se întâlniseră.

– Animmodul stricat era printre lucrurile mele. Acum e pe fundul oceanului, pierdut. N-o să pot să-l repar și să li-l trimit fraților mei.

Tonul pe care zumzăi Model i se păru morocănos.

– Cine sunt ei? îl întrebă. Cei care au făcut asta, cei care au omorât-o și m-au lăsat fără desene. De ce săvârșesc astfel de orori?

– Nu știu.

– Dar ești sigur că Jasnah avea dreptate? Că se vor întoarce Pustiitorii?

– Da. Sprenii... sprenii *lui*. Vin.

– Oamenii ăia, zise Shallaan, au ucis-o pe Jasnah. Fac probabil parte din același grup ca ardentul Kabsal și ca... și ca tata. De ce ar fi ucis singura persoană care era pe punctul să înțeleagă cum și din ce motiv se întorc Pustiitorii?

Nu...

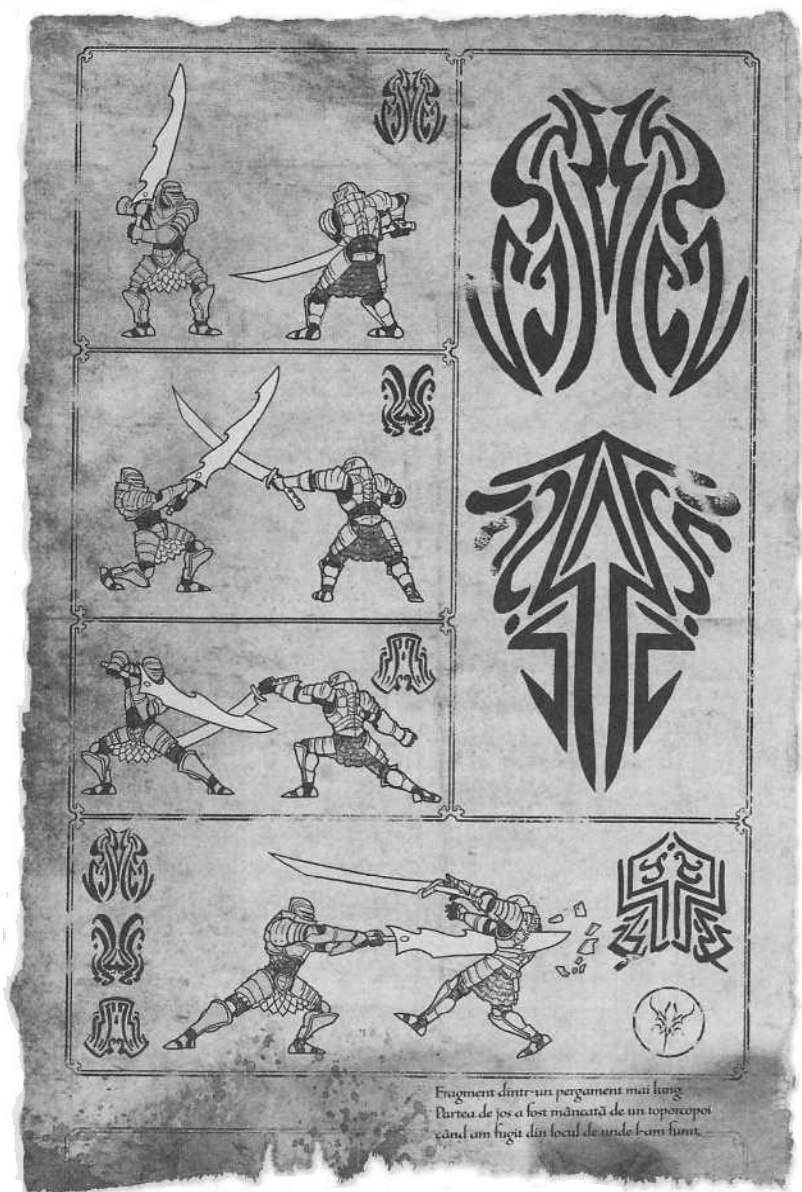
Vocea lui șovăi.

– N-ar fi trebuit să-ntreb, zise Shallaan. Știu deja răspunsul, și e

unul care ține de firea omenească. Vor să controleze aceste cunoștințe ca să poată profita de ele. Să profite chiar și de pe urma sfârșitului lumii. Vom avea grijă să nu se întâmple.

Lăsă jos portretul lui Jasnah, apoi îl puse la loc sigur, între paginile unei cărți.

PERGAMENTUL POSTURILOR

14 POSTURA FIERULUI

*Forma-soț e pentru a iubirii-mpărtășire dată,
De o purtăm, în viață ne aduce bucuria.
Vine când ți-e făptura de simțire-nsetată,
Când, sinceră, ți se revarsă-n suflet empatia.*

– Din *Cântecul Călăuzitor al Ascultătorului*, strofa V

A trecut ceva timp, spuse Adolin îngenunchind în fața Cristalsabiei sale, al cărei vârf se afundase de o palmă în solul pietros.

Era singur. Doar el și sabia într-una dintre noile încăperi de pregătire, construite de-a lungul arenei pentru dueluri.

– Îmi amintesc cum te-am câștigat, șopti privindu-și chipul reflectat în lamă. Nici atunci nu m-a luat nimeni în serios. Filfizonul cu haine frumoase. Tinalar s-a gândit să se dueleze cu mine doar ca să-l pună pe tata într-o situație neplăcută. În schimb, am câștigat Sabia lui.

Dacă ar fi pierdut, Tinalar ar fi primit Armura lui, moștenită de la

familia mamei.

Adolin nu-i dăduse niciodată un nume sabiei sale. Unii o făceau, alții nu. Crezuse întotdeauna că nu se cuvenea – nu fiindcă ar fi fost de părere că sabia nu merita un nume, ci fiindcă descoperise că nu știe ce nume i se potrivește. Cu mult timp în urmă, arma îi aparținuse unui Cavaler Radiant.

Unui om care cu siguranță îi alesese un nume. Să-i spună oricum altcumva părea o dovadă de îngâmfare. Simțise asta cu mult înainte de a ajunge să-i privească pe Radianți într-o lumină favorabilă, ca tatăl său.

După moartea lui Adolin, Sabia urma să-și continue existența. Nu-i aparținea. O luase cu împrumut pentru un timp.

Avea suprafața de o netezime sobră, era lungă, șerpuitoare ca un țipar, cu creste pe partea din spate, ca niște cristale crescute în straturi. Era versiunea mai mare a unei săbii obișnuite și semăna întrucâtva cu paloșele imense pentru două mâini cu care văzuse că luptau mâncătorii de coarne.

– Un duel adevărat, îi șopti armei. Cu o miză reală. În sfârșit. Nu-l mai ocolesc mergând pe vărfuri, nu mă mai țin în frâu.

Cristalsabia nu-i răspunse, dar el își imaginează că îl asculta. Nu te puteai folosi de o astfel de armă, o armă care părea o prelungire a sufletului însuși, fără să simți uneori că e vie.

– Le vorbesc tuturor celorlalți cu încredere în forțele mele, pentru că știu că se bizuie pe mine. Dar, dacă sunt înfrânt azi, s-a terminat. Gata cu duelurile, iar mărețul plan al tatălui meu se încurcă urât.

Auzea oamenii de dincolo de ușă. Pași apăsați, zumzetul discuțiilor. Scrâșnete pe piatră. Veniseră. Veniseră să-l vadă învingător sau umilit.

– Ar putea fi ultima noastră luptă împreună, spuse încet. Apreciez tot ce-ai făcut pentru mine. Știu c-o faci pentru oricine te stăpânește, dar apreciez totuși. Vreau... vreau să știi: cred în tatăl meu. Cred că are dreptate, cred că tot ce-i dezvăluie viziunile e real. Că lumea are nevoie de un Alethkar unit. Luptele de soiul celei de azi sunt calea pe care fac eu să se întâmple toate astea.

Adolin și tatăl lui nu erau politicieni. Erau soldați – Dalinar din voință proprie, iar Adolin fiindcă așa se nimerise. Nu-și puteau croi

drum către un regat unit prin vorbe. Erau nevoiți s-o facă luptând.

Adolin se ridică în picioare bătându-se peste buzunar, lăsă sabia să dispară, preschimbându-se în ceață, apoi traversă mica încăpere. Pereții de piatră ai holului îngust pe care ieși erau împodobiți cu basoreliefuri înfățișând cele zece posturi principale ale luptei cu sabia. Fuseseră sculptate în altă parte și aduse acolo după terminarea acelei construcții – o adăugire recentă, care înlocuia corturile folosite înainte pentru pregătirea duelurilor.

Postura Vântului, a Pietrei, a Focului... Pentru fiecare dintre cele Zece Esențe exista un basorelief care descria o postură. Trecând pe lângă ele, Adolin le numără în gând. Împodobeau un tunel îngust, tăiat chiar în stânca arenei către o cameră mică, și ea tot săpată în piatră. Strălucirea soarelui de pe terenul de luptă contura ultima pereche de uși care îl despărțea de potrivnicul său.

Cu o încăpere pregătitoare potrivită pentru meditație și apoi cu cea pentru echipare, în fața căreia se afla și unde puteai să-ți pui armura sau să te retragi între două lupte, arena de duel din taberele de război începea să fie pe măsura celor din Alethkar. O adăugire bine-venită.

Adolin intră în camera de echipare, unde îl așteptau fratele și mătușa lui. Părinte al Furtunii, îi transpirau mâinile. Nu era atât de nervos când mergea la luptă, unde chiar își punea viața în pericol.

Mătușa Navani tocmai terminase o glifă ocrotitoare. Coborî de la pupitru, punându-și pensula pe el, și ridică glifa, arătându-i-o lui Adolin. Era pictată cu roșu strălucitor pe pânză albă.

– Victorie? Încercă Adolin să ghicească.

Navani o lăsă jos și se uită la el ridicând dintr-o sprânceană.

– Ce e? Întrebă tânărul în timp ce intrau scutierii săi, cu piesele Cristalarmurii.

– E „siguranță și glorie”, răspunse Navani. N-o să mori dacă înveți câteva glife, Adolin.

El ridică din umeri.

– Nu mi s-a părut niciodată chiar atât de important.

– Da, sigur, spuse ea împăturind rugăciunea cu pioșenie și punând-o să ardă în vasul cu cărbuni. Să sperăm că, în cele din urmă, o să ai o soție care să facă asta pentru tine. Să citească

glifele și să le și scrie.

Adolin își plecă fruntea, așa cum se cuvenea cât ardea rugăciunea. Pailiah știa că nu era momentul să-i aducă vreo ofensă Atotputernicului. Dar, hârtia odată mistuită, se uită la Navani.

– Am mai primit vești de pe corabie?

Se așteptaseră ca Jasnah să le dea de știre imediat ce ajungea la Criptele Puțin Adânci, dar nu primiseră niciun mesaj. Navani luase legătura cu mai-marele portului din acel oraș îndepărtat. Aflase că *Plăcerea Vântului* încă nu sosise. Ceea ce însemna o întârziere de o săptămână.

Navani își flutură mâna cu nepăsare.

– Jasnah era pe corabia aia.

– Știu, mătușă, zise Adolin foindu-se stânjenit.

Ce se petrecuse? Oare vasul fusese prins în vreo mare furtună? Ce se întâmplase cu femeia cu care trebuia să se însoare el dacă mergeau lucrurile după placul lui Jasnah?

– Corabia întârzie fiindcă fiica mea e preocupată de ceva, spuse Navani. Așteaptă și-o să vezi. O să ne caute peste câteva săptămâni, cerându-ne să facem un anumit lucru sau să-i dăm o informație. Va trebui să mă străduiesc din greu ca să aflu de ce a întârziat. Să-i dea Battah fetei ășteia bun simț pe măsura inteligenței ei!

Adolin nu mai insistă. Navani o cunoștea pe Jasnah mai bine decât oricine altcineva. Dar... era sincer îngrijorat și începuse să se teamă de posibilele piedici în calea întâlnirii lui cu fata aceea, Shallan, la momentul stabilit. Bineînțeles că dintr-o logodnă neoficială nu era de așteptat să iasă ceva, însă o parte din el își dorea să fie cu putință. Alegerea făcută de altcineva în locul lui avea un farmec straniu, ținând cont cât de zgomotos îl ocărâse Danlan când rupsese relația lor.

Danlan continua să se numere printre condeierele tatălui său, așa că o mai vedea din când în când. Se uitau urât unul la altul. Însă, darar furtuna, de data asta nu se întâmplase din vina lui. Ceea ce le spusese ea prietenilor ei...

Un scutier îi pregăti cizmele și Adolin păși în ele, simțind apoi cum se fixau. Scutierii se grăbiră să-i prindă jambierele, apoi trecură

tot mai sus, acoperindu-l cu un metal prea ușor. În scurt timp, nu-i mai lipseau decât mănușile și coiful. Îngenunche și, cu degetele în poziția potrivită, își puse mâinile în cele dintâi, aflate lângă el, de o parte și de alta. În modul straniu al Cristalarmurilor, a sa se strânse de la sine, cum se încolăcește un țigar de văzduh în jurul unui șobolan, cuprinzându-i încheieturile mâinilor într-o strânsoare care nu-l stingherea câtuși de puțin.

Se întinse să-și ia coiful de la ultimul scutier. Care era Renarin.

– Ai mâncat pui? îl întrebă acesta în timp ce Adolin îi luă coiful din mâini.

– La micul dejun.

– Și ai vorbit cu Sabia?

– Am purtat o întreagă conversație.

– Ai în buzunar lăntișorul mamei?

– Am verificat de trei ori.

Navani își încrucișă brațele.

– Încă mai ții cont de superstițiile astea prostești?

Cei doi frați îi aruncară priviri tăioase.

– Nu sunt superstiții, ripostă Adolin chiar în timp ce Renarin spunea:

– Pur și simplu ne poartă noroc, mătușă.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Nu m-am mai duelat, oficial, de foarte multă vreme, zise Adolin punându-și coiful, cu viziera ridicată. Nu vreau să meargă nimic rău.

– Prostii, repetă Navani. Ai încredere în Atotputernic și în Heralzi, nu în ceea ce ai mâncat sau nu înainte de duel. Furtuni! Nu-ți mai rămâne decât să crezi în Patimi.

Adolin schimbă o privire cu Renarin. Probabil că micile lui tradiții n-aveau să-l ajute să învingă, dar, ei bine, de ce să riște? Fiecare duelgiu își avea propriile ciudățenii. Ale lui încă nu-l dezamăgiseră.

– Gărzilor noastre nu le place povestea asta, spuse Renarin încet. Spun întruna cât de greu e să te protejeze când își încrucișează altcineva Cristalsabia cu a ta.

Adolin își coborî viziera trântind-o. Marginile acesteia se înțețoșară când se înțepeni la locul ei, apoi deveniră translucide, îngăduindu-i să vadă întreaga încăpere. Rânji, știind că expresia

feței lui îi rămânea ascunsă lui Renarin.

– Sunt tare trist fiindcă nu le ofer prilejul să mă dădăcească.

– De ce-ți face plăcere să-i chinuiești?

– Nu-mi plac gărzile de corp.

– Ai avut și înainte.

– Numai pe câmpul de luptă, răspuse Adolin.

Era cu totul altceva să fie însoțit oriunde s-ar fi dus.

– E mai mult decât atât. Nu mă minți, frate. Știu foarte bine.

Adolin se uită cercetător la Renarin și îi văzu, în spatele ochelarilor, ochii plini de seriozitate. Băiatul era prea sobru, și încă tot timpul.

– Nu-mi place căpitanul lor, recunosc Adolin.

– De ce? A salvat viața tatei.

– Pur și simplu mă enervează, zise el și ridică din umeri. Are ceva bizar, Renarin. Asta îmi trezește bănuiele.

– Cred că nu-ți place că ți-a dat ordine pe câmpul de luptă.

– Abia dacă-mi mai aduc aminte că s-a întâmplat, răspuse Adolin cu nepăsare, îndreptându-se spre ușa către arenă.

– Ei, atunci e bine. Du-te. Frate...

– Da.

– Încearcă să nu te lași înfrânt.

Adolin împinse ușile și păși pe nisip. Mai intrase în arena aia, susținând că, deși Legile Războinicilor alethi interziceau duelurile între ofițeri, avea nevoie să se mențină în formă.

Ca să-și împace tatăl, se ferise de luptele importante – întrecerile pentru desemnarea unui campion sau pentru dobândirea Cristalelor. Nu cutezase să-și riște Sabia și Armura. Dar acum totul se schimbaseră.

Aerul era încă rece, iernatic, dar soarele strălucea cu putere. Își auzea în coif propria răsufletare și nisipul îi scrâșnea sub tălpi. Își roti privirea, ca să vadă dacă tatăl lui era printre spectatori. Era. Ca și regele.

Sadeas nu venise. Cu atât mai bine. Prezența lui i-ar fi distras atenția, aducându-i aminte de una dintre ultimele dăți când acesta și Dalinar se purtaseră prietenește, stând alături pe acele trepte și privindu-l pe el duelându-se. Oare Sadeas își pusese la cale trădarea

încă de pe atunci, râzând și sporovăind cu tatăl lui, ca un vechi prieten?

„Concentrează-te.” Potrivnicul lui din duelul acela nu era Sadeas, deși, într-o bună zi... Într-o bună zi, cât de curând, avea să-l aducă în arenă. Tot ce făcea acolo se îndrepta către acest unic țel.

Pentru început trebuia să se mulțumească cu unul dintre Cristalpurătorii lui Thanadal. Se numea Salinor și nu avea decât Sabie, dar împrumutase o Armură a regelui pentru lupta cu un Cristalpurător deplin.

Salinor stătea în cealaltă parte a arenei, într-o armură neornamentată, cenușie ca ardezia, așteptând ca Înalta Judecătoare – Lumindoamna Istow – să dea semnalul pentru începerea luptei. Duelul era, într-un fel, o insultă la adresa lui Adolin. Pentru ca Salinor să accepte provocarea, fusese nevoit să-și pună ca miză și *Armura*, și *Sabia* contra Sabiei potrivnicului său. Ca și cum n-ar fi fost demn de atenția acestuia și ar fi trebuit să ofere un posibil câștig material mai mare pentru a-i justifica osteneala.

Așa cum se așteptase, arena era arhiplină de ochi-luminoși. Chiar dacă se bănuia că Adolin își pierduse îndemânarea de odinioară, înfruntările ce aveau ca miză Cristalele erau o raritate. Acea era prima, după o pauză de peste un an.

– Chemați-vă Săbiile! ordonă Istow.

Adolin întinse brațul într-o parte. După zece bătăi ale inimii, arma îi căzu în mâna care o aștepta, cu o clipă înainte de a-și face apariția cea a potrivnicului său. Inima lui Adolin bătea mai repede decât a lui Salinor. Poate fiindcă acesta îl subestima și nu era înspăimântat.

Adolin intră în Postura Vântului, cu coatele îndoite, întors într-o parte, cu vârful Sabiei în sus și către spate. Salinor intră în Postura Focului, cu *Sabia* într-o singură mână, cu cealaltă atingându-i lama, cu tălpile paralele. Posturile erau mai degrabă un soi de filosofie decât un set de mișcări predefinite. Postura Vântului: fluidă, năvalnică, maiestuoasă. Postura Focului: rapidă și flexibilă, de preferat pentru Cristalsăbiile mai scurte.

Postura Vântului îi era familiară lui Adolin. Se slujise de ea cu folos de când începuse să lupte.

Dar în ziua aceea nu părea potrivită.

„Suntem în război”, se gândi în timp ce Salinor înaintă pas cu pas, vrând să-l pună la încercare. „Și fiecare ochi-luminoși din armata asta e un recrutar fără experiență.”

Nu era momentul potrivit pentru un spectacol.

Era momentul pentru o luptă.

Când Salinor se apropie pentru o lovitură prudentă, merită să-și cântărească potrivnicul, Adolin se răsuși și intră în Postura Fierului, ținând Sabia cu amândouă mâinile lângă cap. Pară prima lovitură a lui Salinor cu forță, apoi înaintă și-și coborî arma, repezind-o către coiful lui. O dată, de două ori, de trei ori. Celălalt spadasin încercă să pareze, dar era evident surprins de atacul lui Adolin, și două lovituri își atinseră ținta.

Pe coiful lui Salinor, crăpăturile se alungiră. Adolin auzi înjurături însoțite de gemete în timp ce potrivnicul lui se străduia să-și readucă Sabia în poziție de atac. Nu așa ar fi trebuit să se desfășoare lucrurile. Unde erau loviturile de încercare, arta, dansul?

Adolin mârâi, cuprins de vechiul Fior al luptei în timp ce respingea atacul lui Salinor – fără să se sinchisească de lovitura primită în coastă –, apoi își prinse din nou Sabia în ambele mâini și izbi cu ea în platoșa adversarului, de parcă ar fi tăiat lemne. Salinor gemu iarăși, iar Adolin îl lovi cu piciorul, trântindu-l pe spate.

Salinor își scăpă Sabia – o slăbiciune a Posturii Focului, cu arma ținută într-o singură mână – și aceasta dispăru, preschimbându-se în ceață. Adolin se apropie de el, eliberându-și propria Sabie, apoi îi pocni coiful cu călcâiul cizmei. Acesta se spulberă în fărâme lichefiate, lăsând la vedere fata uluită a unui om îngrozit.

Călcâiul lui Adolin îi izbi apoi platoșa. Deși Salinor încercă să-l prindă de picior, el continuă să lovească neobosit până sparse și platoșa.

– Încetează! Încetează!

Adolin se opri, punându-și talpa lângă capul lui Salinor, și-și ridică privirea spre Înalta Judecătoare. Femeia stătea în picioare în separeul ei, roșie la față, și glasul îi mustea de furie.

– Adolin Kholin! strigă ea. Țsta e duel, nu trântă!

– Am încălcat vreo regulă? strigă și el, drept răspuns.

Tăcere. Deși bătăile propriiei inimi îi răsuna în urechi, îl izbi

liniștea așternută asupra mulțimii. Putea să le audă răsuflările.

– Am încălcat vreo regulă? repetă el.

– Un duel nu se poartă așa...

– Atunci am învins, constată Adolin.

– Duelul ăsta se consideră câștigat dacă distrugi trei piese ale armurii, ripostă ea împroșcând cu salivă printre cuvintele rostite în pripă. N-ai distrus decât două.

Adolin se uită în jos, la uluitul Salinor. Pe urmă întinse mâna, îi smulse o apărătoare de umăr și o strivi între pumni.

– S-a făcut.

Tăcere uluită.

Adolin îngenunche lângă adversar.

– Sabia ta.

Salinor încercă să se ridice, dar, fără platoșă, îi era greu. Armura nu-și îndeplinea rolul așa cum ar fi trebuit și el se rostogoli pe-o parte înainte de a încerca să se salte în picioare. Era cu puțință, însă lui îi lipsea experiența necesară pentru a reuși. Adolin îl trânti cu umărul de pământ.

– Ai pierdut, mârâi.

– Ai trișat! bolborosi Salinor.

– Cum?

– Nu știi! Doar că... Nu trebuie să...

Vocea i se stinse când Adolin își așează cu grijă pe gâtul lui mâna înmămușată. Salinor făcu ochii mari.

– N-o s-o faci.

– Trofeul meu, spuse Adolin simțindu-se brusc secătuit.

Fiorul îl părăsise. Furtuni, așa ceva nu i se mai întâmplase în niciun duel.

Sabia lui Salinor apăru în mâna lui.

– Hotărârea mea, spuse Înalta Judecătoare, cu glas în care se simțea ezitarea, e în favoarea lui Adolin Kholin. El e învingătorul. Salinor Eved își pierde Cristalul.

Sabia lui Salinor alunecă dintre degetele lui. Adolin o luă și îngenunche lângă el, întinzându-i-o cu mânerul înainte.

– Rupe legătura.

Salinor șovăi, apoi atinse rubinul de pe mâner. Din nestemată

răbufni lumină. Legătura fusese ruptă.

Adolin se ridică, smulse rubinul și îl strivi în pumnul lui înmănușat. Nu era necesar, dar părea un gest simbolic binevenit. Mulțimea prinse în sfârșit grai, ovaționând cu frenezie. Lumea se adunase pentru un spectacol și văzuse în schimb o luptă brutală. Ei bine, în război se ajungea adesea la așa ceva.

„Nu le strică puțină violență”, presupuse Adolin, deși se întoarse în camera de pregătire îndoindu-se de sine însuși. Fusese nesăbuit. Cum putuse să-și lase sabia să dispară? Și să-și aleagă o poziție în care adversarul i-ar fi putut vătăma picioarele?

Intră în încăpere, unde Renarin îl privi cu ochi mari.

– De-a dreptul incredibil. Probabil cea mai scurtă luptă pentru Cristale care s-a consemnat vreodată! Ai fost uimitor, Adolin!

– Păi... Mulțumesc, zise și-i întinse fratelui său mai mic Sabia lui Salinor. Un dar pentru tine.

– Adolin, ești sigur? Vreau să spun că nici măcar nu mă descurc prea bine cu Armura pe care am primit-o.

– Dar poți să ai setul complet, spuse Adolin. Ia-o.

Renarin părea să șovăie.

– Ia-o, repetă Adolin.

Renarin o primi ezitând. Se strâmbă când o luă în mână. Adolin clătină din cap, așezându-se pe una dintre banchetele întărite ca să suporte greutatea unui Cristalpurtător. Apăru și Navani, care stătuse printre spectatorii de pe băncile de sus.

– Ceea ce ai făcut tu, spuse ea, n-ar fi mers cu un adversar mai iscusit.

– Știu, răspunse el.

– Atunci ai fost înțelept. Ți-ai ascuns adevăratele puteri. Lumea o să creadă că ai câștigat printr-un truc, luptându-te în duel ca într-o încăierare pe stradă. S-ar putea să te subestimeze în continuare. Mă pot folosi de asta ca să-ți fac rost de mai multe dueluri.

Adolin dădu din cap, pretinzând că asta urmărise.

15
O MÂNĂ
CU TURNUL

*Forma-lucrător e pentru putere și simțire.
Răsuflă sprenii la urechea ta mereu în șoapte.
Caut-o prima, tainele-i să-ți fie-nvăluire.
Te va elibera de orice spaimă, zi și noapte.*

— Din *Cântecul Călăuzitor al Ascultătorului*, strofa XIX

Negustorule Tvlakv, spuse Shallan, cred că azi nu porți aceeași pereche de pantofi pe care-o purtai în prima zi a călătoriei noastre.

În drumul spre focul aprins în seara aceea, Tvlakv se opri, dar găsi fără efort un răspuns la provocare. Se întoarse spre ea zâmbind și clătină din cap.

— Mă tem că te înșeli, Luminăție! Imediat ce am plecat la drum, mi-am pierdut un cufăr cu îmbrăcăminte în timpul unei mari furtuni. Asta e singura pereche de pantofi care mi-a rămas.

Era o minciună sfruntată. Însă, după șase zile de călătorie împreună, Shallan descoperise că negustorul de sclavi nu se sinchisea prea mult dacă era prins cu minciuna.

Stătea cocoțată pe capra căruței ei, cu picioarele bandajate,

uitându-se în jos, la Tvlakv, în lumina firavă. Își petrecuse cea mai mare parte a zilei storcând din tulpini de buruiana-dâmbului sevă cu care își frecase tălpile, ca să țină la distanță putredosprenii. Se simțea din cale afară de mulțumită pentru că observase plantele – își demonstrase că, deși îi lipseau multe cunoștințe practice, o parte dintre studiile ei îi puteau fi de folos în pustietate.

Avea rost să-i dovedească lui Tvlakv că minte? Ce-ar fi obținut? Nu părea stânjenit de astfel de lucruri. O privea din semiîntuneric, cu ochii lui ca două mărgele ascunși în umbră.

– Ei, îi spuse ea, ce ghinion! Poate ne vom întâlni cu alți negustori, de la care o să-mi pot cumpăra niște încălțări potrivite.

– Cu siguranță voi căuta un asemenea prilej, Luminăție.

Tvlakv îi adresă o plecăciune și un zâmbet prefăcut, apoi o porni din nou către focul pe care se pregătea cina și care pâlâia – rămăseseră fără lemne și parshii fuseseră trimiși să caute altele, în lumina înserării.

– Minciuni, spuse încet Model, o formă aproape invizibilă pe banchetă, alături de ea.

– Știe că, dacă nu pot să merg, depind de el într-o mult mai mare măsură.

Tvlakv se așeză lângă focul care se zbuciuma, gata să se stingă. La mică distanță, chullii deshămați se foiau greoi, strivind sub tălpile lor uriașe muguri-de-stâncă mărunți. Nu se îndepărtau niciodată prea mult.

Tvlakv începu să vorbească în șoaptă cu Tag, mercenarul. Își păstra zâmbetul, dar Shallan n-avea încredere în ochii lui întunecați, sticlind în lumina flăcărilor.

– Du-te să vezi ce zice, îi ceru lui Model.

– Să văd?

– Să-i ascuți cuvintele și să te-ntorci pe urmă să mi le repeți. Să nu te-apropii prea mult de lumină.

Model începu să coboare pe partea laterală a căruței. Shallan se lăsă ușor pe spate pe bancheta tare, apoi scoase din pungă ascunsă o oglindă mică, găsită în cufărul lui Jasnah, și o singură sferă de safir, pentru lumină. Nu era decât o pată, nicidecum prea strălucitoare, și începea să pălească.

„Când trebuie să fie următoarea mare furtună? Mâine?”

Se apropia începutul unui nou an, ceea ce însemna că urma Lăcrimarea, deși abia peste câteva săptămâni. Era un An Ușor, nu? Ei bine, putea să suporte furtunile acolo, sub cerul liber. Deja se întâmplase o dată, fusese silită să îndure o asemenea umilință, încuiată în căruța ei.

În oglindă văzu că arăta groaznic. Ochi înroșiți, cu pungi sub ei, părul ciufulit și încurcat, rochia jerpelită și pătată. Părea o cerșetoare care a luat dintr-un morman de gunoi o rochie cândva frumoasă.

Înfățișarea ei n-o deranja prea mult. Își făcea griji fiindcă nu arăta bine pentru niște negustori de sclavi? Nicidecum. Totuși, nici Jasnah nu se sinchisea de părerea altora despre ea, dar își păstra întotdeauna o înfățișare fără cusur. Nu fiindcă și-ar fi dorit să farmece pe cineva – nici măcar pentru o singură clipă. De fapt, condamna o asemenea purtare în cuvinte care nu lăsau loc de îndoieli.

„Când te folosești de un chip superb ca să obligi un bărbat să-ți facă pe plac nu te deosebești cu nimic de un bărbat care-și folosește mușchii ca să silească o femeie să i se supună”, spunea ea. „Sunt fapte la fel de mârșave și, când îmbătrânești, nu te mai poți sluji de niciuna dintre ele.”

Nu, Jasnah nu fusese de acord cu seducția ca unealtă. Oricum, toată lumea se purta altfel cu cei care păreau întotdeauna stăpâni pe ei înșiși.

„Dar ce-aș putea face?”, se întrebă. „N-am niciun fel de sulimanuri; n-am nici măcar pantofi.”

– ...ar putea fi o persoană importantă, se auzi brusc vocea lui Tvlakv, în apropierea ei.

Shallan tresări, apoi se uită într-o parte și îl zări pe Model pe banchetă, alături de ea. Glasul venea dinspre el.

– A dat de belea, răspunse vocea lui Tag, dar era zumzetul lui Model cel care o imita fără cusur. Sunt în continuare de părere că ar trebui s-o lăsăm aici și să ne vedem de drum.

– E un adevărat noroc pentru noi că nu ești tu cel care hotărăște, ripostă vocea lui Tvlakv. Treaba ta e să gătești pentru cină. Să-i port

de grijă micuței noastre însoțitoare ochi-luminoși e treaba mea. I se simte lipsa, i-o simt niște oameni plini de bani. Dacă le-o putem vinde, Tag, o să ne vedem în sfârșit ieșiți la liman.

Model imită pentru scurtă vreme trosnetele focului, apoi amuți.

Repetarea fidelă a discuției celor doi era minunată.

„Așa ceva ar putea fi de mare folos”, se gândi Shallan.

Din nefericire, trebuia să facă neapărat ceva în privința lui Tvlakv. Nu-l putea lăsa să vadă în ea un soi de obiect, bun de vândut celor care-i simțeau lipsa – o aducea supărat de aproape de situația unei sclave. Dacă-l lăsa s-o privească în continuare astfel, avea să stea cu frica-n sân din pricina lui și a haidamacilor lui pe toată durata drumului.

Prin urmare, ce-ar fi făcut Jasnah în locul ei?

Strângând din dinți, se lăsă să alunece de pe capră și păși cu grijă pe tălpile rănite. Abia izbutea să meargă. Așteptă să dispară durerospreonii, apoi, ascunzându-și suferința, se apropie de focul vlăguit și se așează.

– Tag, poți să te retragi.

Acesta se uită la Tvlakv, care dădu din cap. Așa că se duse să vadă ce făceau parshii. Bluth plecase să iscodească împrejurimile, așa cum făcea adesea seara, căutând urme lăsate de oricine s-ar fi aflat pe același drum.

– E timpul să discutăm despre plata ta, zise Shallan.

– Un serviciu adus unei persoane atât de însemnate e el însuși o plată, firește.

– Firește, încuviință ea întâlnindu-i ochii. („Nu da înapoi acum. Poți să te descurci.”). Însă un negustor trebuie să trăiască. Nu sunt oarbă, Tvlakv. Oamenilor tăi nu le place că te-ai hotărât să m-ajuti. Cred că vă pierdeți timpul.

Tvlakv aruncă o privire spre Tag, părând neliniștit. Shallan speră că se întreba ce altceva mai ghicise.

– Când vom ajunge pe Câmpiile Sfărâmate, voi dobândi o avere colosală. Încă nu-mi aparține.

– E... regretabil.

– Cătuși de puțin, ripostă ea. E un prilej favorabil, negustorule Tvlakv. Voi dobândi averea ca urmare a unei logodne. Dacă ajung cu

bine, cei care m-au salvat – m-au scăpat de pirați și au făcut sacrificii ca să m-aducă în mijlocul noii mele familii – vor fi fără nicio îndoială răsplătiți din belșug.

– Eu nu sunt decât un slujitor umil, răspunse el cu un zâmbet larg, prefăcut. Nimic nu e mai departe de mine decât gândul la răsplată.

„Crede că-l mint în privința averii.”

Shallan scrâșni din dinți, cu ciudă, simțind în ea clocotul furiei. Era exact ce făcuse Kabsal! Se purtase cu ea de parcă ar fi fost o jucărie, o cale către un țel, nu o ființă omenească în carne și oase.

Se aplecă spre Tvlakv în lumina focului.

– Nu încerca să te joci cu mine, negustorule de sclavi.

– N-aș cuteza...

– N-ai idee în ce furtună ai nimerit, șuieră Shallan, susținându-i privirea. N-ai idee ce mize pune în joc sosirea mea. Ia-ți intrigile meschine și îndeasă-ți-le într-o bortă. Fă ce-ți spun și o să am grijă să ți se anuleze toate datoriile. O să fii din nou un om liber.

– Ce? Cum... de unde ai...?

Ea se ridică, întrerupându-l. Se simțea, cumva, mai puternică decât până atunci. Mai hotărâtă. Nesiguranța i se zbuciuma în stomac, dar nu o luă în seamă.

Tvlakv nu știa că e timidă. Nu știa că fusese crescută la țară, în izolarea unui conac. Pentru el era o femeie de la Curte, obișnuită să aibă întotdeauna dreptate și obișnuită să i se dea ascultare.

Stând în fața lui și simțindu-se radiind în lumina focului – aflându-se, dominatoare, mai presus de el și de planurile lui josnice – înțelese. Ceea ce așteaptă alții de la tine nu depinde doar de ceea ce cred ei că ești în stare.

Depinde de ceea ce aștepti tu de la tine.

Tvlakv se trase într-o parte, îndepărtându-se de ea, așa cum te retragi din fața unui foc dezlănțuit. Se ghemui, cu ochii mari, ridicându-și un braț. Shallan își dădu seama că ea însăși strălucea ușor, radiind lumina sferelor. Rochia nu-i mai era zdrențuită și pătată. Era maiestuoasă.

Din instinct își lăsă strălucirea pielii să pălească, sperând că Tvlakv avea s-o ia drept o festă jucată ochilor lui de lumina

flăcărilor. Se răsuci pe călcâie, îl lăsă tremurând lângă foc și se întoarse la căruță. Întinericul deplin coborâse asupra lor, căci prima lună încă nu răsărise. Mergând, descoperi că picioarele o dureau mai puțin. Oare seva de buruiana-dâmbului era un leac chiar atât de bun?

Ajunse la căruță și începu să se urce înapoi, pe capră, dar Bluth își alese tocmai clipa aceea ca să dea buzna în tabără.

– Stingeți focul! strigă.

Tvlakv îl privi uluit.

Bluth se năpusti pe lângă Shalan și ajunse la foc, unde înșfăcă oala cu fiertura aburindă. O răsturnă peste flăcări, împrăștiind cenușă și abur cu un șuier și împrăștiind focspreni, care se îndepărtară, făcându-se nevăzuți.

Tvlakv se ridică dintr-o săritură, uitându-se în jos în timp ce fiertura acum murdară, slab luminată de rămășițele tăciunilor, i se prelingea peste vârfurile picioarelor. Strângând din dinți de durere, Shalan coborî din nou din căruță și se apropie. Tag veni în fugă din direcția opusă.

– ...par să fie câteva zeci, spunea Bluth, aproape în șoaptă. Sunt bine înarmați, dar n-au nici cai, nici chulli, așa că nu-s bogați.

– Ce s-a-ntâmpat? întrebă Shalan.

– Tâlhari, răspuse Bluth. Sau mercenari. Sau oricum altcumva vrei să le spui.

– În locurile astea nu apără nimeni legea, Luminăție, îi explică Tvlakv, uitându-se la ea, apoi se grăbi să-și ferească privirea, evident încă zguduit. Înțelegi, suntem într-o adevărată pustietate. De când se află alethii pe Câmpiile Sfărâmate, pe-aici umblă multă lume, când încolo, când încoace. Caravane de negustori, ca a noastră, meșteșugari în căutare de lucru, mercenari ochi-luminoși de condiție modestă, gata să se înroleze. Aceste două realități – lipsa legilor și mulțimea călătorilor – atrag un anumit soi de tâlhari.

– Periculoși, întări Tag. Oameni care iau tot ce doresc. Nu lasă în urmă decât leșuri.

– Ne-au văzut focul? întrebă Tvlakv mototolindu-și tichia în mâini.

– Nu știu, răspuse Bluth uitându-se peste umăr.

Lui Shallan îi era greu să-i deslușească expresia feței în întuneric.

– N-am vrut să mă apropii prea mult. M-am furișat cât să-i pot număra, apoi m-am întors în fugă.

– Cum putem fi siguri că sunt tâlhari? Întrebă Shallan. Poate nu sunt decât oșteni în drum spre Câmpiile Sfărâmate, cum zicea Tvlakv.

– În tabăra lor nu flutură niciun steag și nu se vede niciun blazon. Dar au arme bune și pază strașnică. Sunt dezertori. Pun prinsoare pe chulli.

– Pfui, făcu Tvlakv. Nu miza chullii mei pe o mână cu turnul, Bluth. Dar, Luminăție, în ciuda cumplitei lui înclinații către jocuri de noroc, cred că nebunul are dreptate. Trebuie să-nhămăm chullii și să plecăm imediat. Întunericul nopții ne e aliat și trebuie să profităm cât mai mult.

Ea dădu din cap. Bărbații, chiar și corpulentul Tvlakv, se mișcară cu iuțeală, strângând totul și înhămând chullii. Sclavii mormăiau nemulțumiți fiindcă nu-și primiseră mâncarea. Shallan se opri lângă cușca lor, simțindu-se rușinată. Familia ei avusese sclavi – și nu doar parshi și ardenti. Sclavi obișnuiți. De obicei nu o duceau mai rău decât niște ochi-întunecați cărora nu li se îngăduia să călătorească.

Însă bieții oameni din cușcă păreau bolnavi și pe jumătate morți de foame.

„Ești la un pas distanță de-a ajunge în cușcă, lângă ei, Shallan”, se gândi, cutremurându-se, când trecu Tvlakv pe lângă ea, înjurându-i printre dinți pe captivi, cu glas șuierător. „Nu. Nu, n-ar îndrăzni să te închidă acolo. Pur și simplu te-ar omorî.”

Se văzu din nou nevoită să-i amintească lui Bluth să-i întindă mâna, ajutând-o să urce în căruță. Tag îi împinse pe parshi către căruța lor, înjurându-i fiindcă mergeau prea încet, apoi se urcă la locul lui și trecu în coada convoiului.

Prima lună începu să se înalțe, împrăștiind mai multă lumină decât își dorea Shallan. Scrâșnetul fiecărui pas de chull i se părea la fel de zgomotos ca tunetul din timpul unei mari furtuni. Înaintau frecându-se de plante numite de ea scorțospini, cu crengi ca niște tuburi din gresie. Crengi care trosneau și foșneau.

Nu mergeau repede – chullii n-o făceau niciodată. La scurt timp după plecare, Shallan zări lumini pe o coastă de deal, înspăimântător de aproape. Focuri de tabără, la nici zece minute de mers distanță. O schimbare a vântului aduse cu sine sunetul unor voci îndepărtate și al metalului izbit de metal, probabil fiindcă făceau instrucție, luptându-se cu sulile.

Tvlakv îndreptă căruțele către est. Shallan se încruntă în întuneric.

– De ce am luat-o în partea asta? întrebă în șoaptă.

– Ții minte că am văzut o viroagă? șopti Bluth. Vrem să fie între noi și ei, dacă ne aud cumva și vin s-arunce o privire.

Shallan dădu din cap a aprobare.

– Ce e de făcut dacă ne prind?

– N-o să fie bine.

– Nu-i putem mitui ca să ne lase să trecem?

– Dezertorii nu sunt ca alți tâlhari, răspunse Bluth. Oamenii ăștia au renunțat la tot. La jurăminte. La familie. Când dezertezi se rupe ceva în tine. Ești în stare de orice, fiindcă te-ai lipsit deja de tot ce n-ai fi vrut să pierzi.

– Aha! spuse Shallan uitându-se peste umăr.

– Cred... Da, o astfel de hotărâre te urmărește toată viața, într-adevăr. Ai vrea să-ți mai fi rămas un strop de onoare, dar știi deja că te-ai lepădat de toată.

Amuți, iar Shallan era prea agitată ca să-l mai îmboldească. Continuă să privească luminile de pe coasta dealului în vreme ce – din fericire – căruțele se îndepărtau tot mai mult, pierzându-se în cele din urmă în întuneric.

16 MAESTRUL- SPADASIN

*Forma-abil e zveltă, cu liniile line, delicate.
Le-au dat-o zeii odinioară multora, cu zel.
Dar i-au sfidat aceștia și-avut-au cruntă moarte.
Precizia și belșugul îi sunt acestei forme țel.*

– Din *Cântecul Călăuzitor al Ascultătorului*, strofa XXVII

Știi, spuse Moash, de lângă Kaladin, am crezut întotdeauna că locul ăsta e mai...

– Mai mare? sugeră Drehy, cu vocea lui în care se simțea un ușor accent străin.

– Mai bun, încheie Moash, plimbându-și privirea pe întregul teren. Arată la fel ca ăla unde fac instrucție ochi-întunecații.

Locul în care se aflau era rezervat pentru instrucția ochi-luminoșilor din armata lui Dalinar. Întinsul spațiu deschis din mijloc era acoperit cu un strat gros de nisip. Îl mărginea o alee podită cu lemn, mai înaltă, despărțindu-l de o clădire a cărei lățime nu o depășea pe a unei singure camere. În afară de partea din față, unde

se afla intrarea, o arcadă cioplită într-un zid, construcția aceea îngustă înconjura întregul teren și avea un acoperiș lat, prelungit astfel încât să umbrească aleea de lemn. Acolo stăteau ofițerii ochi-luminoși, discutând sau uitându-se la cei care se antrenau în curtea interioară, în bătaia soarelui, iar ardenti se foiau înapoi și încolo, aducând arme sau băuturi.

Așa arătau toate terenurile de instrucție. Kaladin intrase în mai multe construcții asemănătoare. Mai ales pe vremea când era instruit în armata lui Amaram.

Își încordă fălcile, cu degetele sprijinite pe arcada de la intrare. De la sosirea lui Amaram în taberele de război trecuseră șapte zile. Șapte zile de când se afla pus în fața faptului că nou-venitul luminlord și Dalinar erau prieteni.

Se hotărâse să fie al furtunii de încântat de sosirea lui Amaram. La urma urmelor, asta însemna că se putea ivi prilejul să înfigă în sfârșit o suliță în nemernicul ăla.

„Nu”, se gândi, intrând pe terenul de instrucție, „nu o suliță. Un cuțit. Vreau să fim față în față, să văd de aproape cum se îngrozește înaintea morții. Vreau să simt cuțitul împlântându-se”.

Silindu-se să se concentreze asupra locului unde se afla, nu asupra lui Amaram, făcu un semn către oamenii lui și intră pe sub arcadă. Era construită din piatră bună, din cariera din apropiere, și nu-i lipsea tradiționala întăritură dinspre răsărit. Judecând după subțirimea depunerilor de crem, zidurile nu se aflau acolo de prea multă vreme. Încă un indiciu că Dalinar începea să considere că taberele de război erau așezări stabile – dăruia construcțiile vremelnice, înlocuindu-le cu altele, durabile.

– Nu știu la ce te așteptai, îi spuse Drehy lui Moash, cercetând terenul din priviri. Cum ai face tu terenurile de instrucție pentru ochi-luminoși să arate altfel? Ai folosi praf de diamant în loc de nisip?

– Aoleu! exclamă Kaladin.

– Nu știu, răspunse Moash. Numai că ei dau atâta importanță! Niciun ochi-întunecat pe terenurile de instrucție „speciale”. Nu văd ce le face speciale.

– Din pricină că nu gândești ca ochi-luminoșii, spuse Kaladin. Locul ăsta e special dintr-un singur motiv simplu.

– Care-i ăla? întrebă Moash.

– Faptul că noi nu suntem aici, zise Kaladin înaintând în fruntea celorlalți. Cel puțin nu de obicei.

Îl însoțeau Drehy, Moash și alți cinci bărbați, oameni de la Podul Patru și supraviețuitori din vechea Gardă de Cobalt. Dalinar îi trimisese la Kaladin și, spre surprinderea și încântarea acestuia, îl acceptaseră drept comandant fără să se plângă. Fusese impresionat de toți, până la unul. Vechea Gardă își merita reputația.

Câțiva, cu toții ochi-întunecați, începuseră să mănânce împreună cu Podul Patru. Și ceruseră epoletii ca ai Podului Patru, iar Kaladin le adusese câțiva, dar le ordonase să poarte pe celălalt epolet emblema Gărzii de Cobalt, în semn de mândrie fiindcă făcuseră parte din ea.

Cu sulita în mână, Kaladin își conduse oamenii către un grup de ardenti care se îndreptau spre ei agitându-se. Purtau veșminte religioase vorine – pantaloni largi și tunici strânse pe talie cu simple funii. Haine de om sărac. Erau sclavi și, totodată, nu erau. Kaladin nu le dăduse niciodată cine știe ce atenție. Probabil că mama lui s-ar fi putut plânge de prea puținul respect al micului Kaladin față de religie. După cum înțelegea el lucrurile, Atotputernicul nu era prea preocupat de soarta lui, așa că lui de ce i-ar fi păsat de Atotputernic?

– Asta e teren de instrucție pentru ochi-luminoși, spuse cu asprime ardenta din frunte.

Era o femeie zveltă, mlădioasă, deși pe ardenti nu trebuia să-i diferențiezi în femei și bărbați. Avea capul ras, ca toți ceilalți. Bărbații care o însoțeau purtau bărbi pătrate, cu buza de sus dezgolită.

– Căpitanul Kaladin, Podul Patru, răspunse el plimbându-și privirea peste terenul de instrucție și punându-și sulita pe umăr.

Acolo, în timpul instrucției, s-ar fi putut întâmpla foarte ușor un accident. Trebuia să fie cu ochii în patru.

– Ne aflăm aici ca să asigurăm protecția băieților Kholin în timpul antrenamentului de azi.

– Căpitan? întrebă, batjocoritor, unul dintre ardenti. Tu...

Un altul îl făcu să amuțească șoptindu-i ceva. Veștile despre

Kaladin făcuseră repede înconjurul taberei, însă ardenții erau uneori un grup izolat.

– Drehy, spuse Kaladin, arătând cu degetul, vezi mugurii-de-stâncă de acolo, de pe coama zidului?

– Da.

– Sunt cultivați. Înseamnă că se poate ajunge sus.

– Bineînțeles că se poate, spuse ardenta-șefă. Scara se află în colțul de nord-vest. Am cheia.

– Bun, îl poți lăsa să intre, zise Kaladin. Drehy, de-acolo, de sus, stai cu ochii pe tot ce mișcă.

– Am înțeles, răspunse fostul podar, alergând cu pași mărunți către scară.

– Ce fel de pericole te-aștepți să pândească aici? Întrebă ardenta, încrucișându-și brațele.

– Văd o mulțime de arme, o mulțime de oameni intrând și ieșind și... ce văd acolo, niște Cristalsăbii? Chiar așa, mă întreb ce-ar putea să meargă prost.

Kaladin îi aruncă femeii o privire tăioasă. Ea oftă, apoi îi întinse cheia unuia dintre însoțitorii săi, care alergă după Drehy.

Kaladin le arată celorlalți din ce locuri să supravegheze zona. Plecară cu toții, lăsându-l doar cu Moash. Bărbatul uscățiv se întorsese spre Cristalsăbii imediat ce auzise rostindu-se cuvântul, iar acum le privea cu lăcomie. Cei doi ochi-luminoși care le purtau trecuseră în mijlocul terenului acoperit cu nisip. Una dintre Săbii era lungă și subțire, cu garda mare, pe când cealaltă era lată, enormă, cu țepi periculoși – semănând întrucâtva cu niște flăcări – ieșiți în afara ambelor laturi pe treimea ei de jos. Pe muchiile celor două arme erau fixate fâșii protectoare, ca un fel de teacă parțială.

– Hm, făcu Moash, nu știu cine sunt bărbații ăștia. Credeam că-i știu pe toți Cristalpurătorii din tabără.

– Nu sunt Cristalpurători, spuse ardenta. Folosesc Săbiile regelui.

– Elhokar îi lasă pe alții să se folosească de Cristalsabia lui? se miră Kaladin.

– E o tradiție măreață, răspunse ardenta, sâcâită fiindcă trebuia să dea lămuriri. Înainte de reunificare, înalții prinți obișnuiau s-o facă

în principatele lor, iar acum regele e cel care are această obligație și această onoare. Luptătorii îi folosesc Sabia și Armura ca să se antreneze. Toți ochi-luminoșii din armata noastră trebuie să știe să lupte întrebuițând cristalele, spre binele tuturor. Sabia și Armura sunt greu de stăpânit și, dacă un Cristalpurător cade în luptă, e important să poată fi folosite imediat de alt războinic.

Kaladin se gândi că avea sens, deși îi venea greu să-și imagineze că un ochi-luminoși lasă pe altcineva să se atingă de Sabia lui.

– Regele are două Cristalsăbii?

– Una e a tatălui său, păstrată pentru respectarea tradiției antrenării Cristalpurătorilor, zise ardentă și își întoarse privirea către cei doi spadasi. Alethkarul a avut întotdeauna cei mai buni Cristalpurători din lume. Tradiția joacă și un rol. Regele a dat de înțeles că, într-o bună zi, s-ar putea să-i dăruiască Sabia tatălui său unui luptător merituos.

Kaladin dădu din cap, apreciativ.

– Nu e rău, spuse. Pun prinsoare că o grămadă de oameni vin să se antreneze, fiecare sperând c-o să se dovedească a fi cel mai priceput și cel mai merituos. Elhokar a găsit o cale minunată de a-i ademini pe luptători la instrucție.

Ardentă pufni nervoasă și se îndepărtă. Kaladin rămase cu ochii la Cristalsăbiile care fulgerau prin aer. Cei care le întrebuițau abia dacă știau ce fac. Adevărații Cristalpurători pe care-i văzuse, cu care luptase, nu se clătinau rotind săbiile neobișnuit de mari de parcă ar fi fost halebarde. Chiar și duelul lui Adolin, pe care-l urmărise cu o zi în urmă...

– Furtuni, Kaladin! exclamă Moash uitându-se după ardentă care se îndepărta furioasă. Și tu-mi spui mie să fiu respectuos?

– Hm?

– N-ai folosit niciun titlu onorific pentru rege, îl lămuri Moash. Pe urmă ai dat de înțeles că ochi-luminoșii sunt puturoși și trebuie momiți ca să vină la instrucție. Credeam că trebuie să ne ferim de conflictele cu ei.

Kaladin își desprinsese privirea de Cristalpurători. Distrat, vorbise fără să gândească.

– Ai dreptate, recunosc. Îți mulțumesc că mi-ai atras atenția.

Moash dădu din cap.

– Vreau să stai lângă poartă, îi spuse Kaladin arătând într-acolo.

Un grup de parshi intrară, cărând niște lăzi, probabil cu mâncare. Nu puteau fi periculoși. Corect?

– Dă-le mare atenție mai ales servitorilor, celor care aduc săbiile și oricui altcuiva care pare inofensiv și se apropie de fiii Înaltului Prinț Dalinar. Un cuțit împlântat între coaste de un astfel de om ar fi una dintre cele mai simple căi de săvârșire a unui asasinat.

– Bine. Dar spune-mi ceva, Kal. Cine e Amaram ăsta?

Kaladin se întoarse brusc spre el.

– Am văzut cum îl privești, continuă Moash. Am văzut cum te schimbi la față când vreun podar îi rostește numele. Ce ți-a făcut?

– Am fost în armata lui, răspunse Kaladin. Ultimul loc unde am luptat, înainte de...

Moash arătă spre fruntea lui.

– Asta i se datorează lui?

– Da.

– Așadar nu e un erou, cum spune toată lumea, zise Moash.

Faptul părea să-i fie pe plac.

– Sufletul îi e la fel de negru ca oricare altul pe care l-am văzut vreodată.

Moash îl prinse de braț.

– Cumva, o să ne ocupăm noi de ei. De Sadeas, de Amaram. De cei care ne-au făcut toate astea.

În jurul lui fremătau furiospreni, ca niște bălți de sânge pe nisip.

Kaladin îi întâlni ochii și dădu din cap.

– Atât mi-ajunge, spuse Moash, punându-și sulița pe umăr și alergând să ocupe poziția arătată de Kaladin, în timp ce sprenii dispăreau.

– Și el ar trebui să-nvețe să zâmbească mai mult, șopti Syl.

Kaladin nu observase că zbura cu iuțeală în apropierea lui, iar acum i se așeză pe umăr.

Bărbatul se răsuci pe călcâie și ocoli terenul de instrucție, memorând toate intrările. Poate era din cale-afară de prudent. Îi plăcea să-și îndeplinească temeinic îndatoririle și trecuse o viață de când nu mai avusese niciuna, în afară de salvarea oamenilor

Podului Patru.

Însă uneori i se părea că primise o însărcinare imposibil de îndeplinit așa cum se cuvenea. În timpul mării furtuni din săptămâna de mai înainte, cineva se furișase din nou în camerele lui Dalinar și scrisese alt număr pe perete. Făcând numărătoarea inversă, ajungeai la aceeași dată, aflată la nu cu mult peste o lună distanță.

Înaltul Prinț nu părea îngrijorat și voia să păstreze tăcerea în legătură cu acea întâmplare. Furtuni... oare scria el însuși glifele când avea crize? Sau o făcea vreun soi de spren?

Kaladin era sigur că, de data asta, n-ar fi putut trece nimeni de el, pătrunzând înăuntru.

– Vrei să vorbești despre ceea ce te sâcăie? îl întrebă Syl, rămânând unde se cocoțase.

– Mă îngrijorează ceea ce i se întâmplă lui Dalinar în timpul marilor furtuni, răspuse el. Numerele alea... ceva nu e în ordine. Încă-i mai vezi pe sprenii ăia?

– Fulgerele roșii? Cred că da. Sunt greu de observat. Tu nu i-ai văzut?

Kaladin clătină din cap, săltându-și sulița și pornind-o pe aleea care ocolea nisipul. Se opri ca s-arunce o privire într-o magazie. Săbii de lemn pentru instrucție, unele de mărimea Cristalsăbiilor, și armuri de piele, tot pentru instrucție, agățate de pereți.

– Asta e tot ce nu-ți place? întrebă Syl.

– Ce altceva ar mai putea fi?

– Amaram și Dalinar.

– Nu e cine știe ce. Dalinar Kholin e prieten cu unul dintre cei mai groaznici ucigași pe care i-am întâlnit vreodată. Și ce dacă? Dalinar e ochi-luminoși. Probabil e prieten cu o grămadă de ucigași.

– Kaladin... începu Syl.

– Știi, Amaram e mai rău decât Sadeas, continuă el, dând ocol magaziei în căutarea altor uși. Toată lumea știe că Sadeas e un nemernic. O arată fără niciun ocoliș. „Ești podar”, mi-a spus, „și-o să mă folosesc de tine până mori”, însă Amaram... Promitea să fie mai mult, un luminlord ca ăia din povești. Mi-a spus c-o să-l protejeze pe Tien. A făcut-o pe omul de onoare. E cu mult mai jos decât ar putea

cădea vreodată Sadeas.

– Dalinar nu e ca Amaram, spuse Syl. Știi că nu e.

– Oamenii spun despre el aceleași lucruri pe care le spuneau despre Amaram. Pe care încă le mai spun despre Amaram.

Kaladin ieși din nou în lumina soarelui și continuă să ocolească terenul, trecând pe lângă ochi-luminoși care se duelau spulberând nisipul cu picioarele, mârâiau, asudau și-și loveau săbiile de lemn unele de altele.

Fiecare pereche era însoțită de câte o jumătate de duzină de servitori ochi-întunecați, purtători de prosoape și bidoane cu apă, iar unii aveau și câte un parsh sau doi, ca să le-aducă scaune când doreau să se odihnească. Părinte al Furtunii! Ochi-luminoșii trebuiau răsfățați chiar și în timpul unei asemenea îndeletniciri de rutină.

Syl săgetă aerul din fața lui Kaladin, coborând ca o furtună. Ca o adevărată furtună. Se opri chiar în dreptul ochilor lui, cu un nor involburându-i-se sub picioare, luminat de fulgere.

– Poți să spui, cu toată sinceritatea, că, după părerea ta, Dalinar Kholin doar o face pe omul de onoare?

– Păi...

– Nu mă minți, Kaladin, îl întrerupse ea, înaintând cu un pas, cu degetul îndreptat spre el.

Așa mărunță cum era, în clipa aceea părea de imensitatea unei mari furtuni.

– Fără minciuni. Niciodată.

El răsuflă adânc.

– Nu, răspunse în cele din urmă. Dalinar și-a dat Sabia pentru noi. E un om bun. Accept asta. Amaram l-a înșelat. M-a înșelat și pe mine, așa că nu-i pot găsi cine știe ce vină lui Kholin.

Ea dădu scurt din cap și norul se spulberă.

– Ar trebui să vorbești cu el despre Amaram, spuse apoi, mergând prin aer, pe lângă capul lui Kaladin, în timp ce el continua să cerceteze locul.

Făcea pași mici și ar fi trebuit să rămână în urmă, dar nu rămânea.

– Și ce să-i spun? Să mă duc la el și să acuz un ochi-luminoși de al treilea dahn că și-a ucis propriii soldați? Că mi-a furat

Cristalsabia? Aș părea sau tâmpit, sau nebun.

– Dar...

– N-o să m-asculte, Syl. Dalinar Kholin o fi el un om bun, dar n-o să-mi îngăduie să vorbesc de rău un ochi-luminoși puternic. Așa merg lucrurile în lume. Și asta e adevărul.

Își continuă inspectia, fiindcă voia să știe ce se află în încăperile de unde puteau fi priviți cei care se antrenau. Unele erau magazii, iar în altele puteai să te speli și să te odihnești. Multe erau încuiate de ochi-luminoșii dinăuntru, care se refăceau după instrucția zilnică. Ochi-luminoșilor le plăcea să facă baie.

În spatele construcției, pe partea opusă intrării, se aflau locuințele ardenților. Kaladin nu mai văzuse niciodată atât de multe capete rase și trupuri în robe foindu-se înapoi și încolo. În Vatra-de-Piatră, lordul local nu păstrase decât câțiva ardenți bătrâni și zbârțiți, ca să-i educe fiul. Aceeași ardenți veneau periodic în oraș să ardă rugăciuni și să înobileze Chemările ochi-întunecaților.

Ardenții pe care-i vedea acum nu păreau de același soi. Aveau constituția fizică a unor luptători și intrau adesea pe teren ca să se antreneze alături de ochi-luminoșii care aveau nevoie de un partener. O parte dintre ardenți erau ochi-întunecați, dar foloseau totuși sabia – nu erau considerați ochi-luminoși sau ochi-întunecați. Erau pur și simplu ardenți.

„Ce fac dacă se hotărăște vreunul să ucidă un prinț?” Furtuni, chiar detesta unele aspecte ale îndatoririlor unei gărzi de corp. Când nu se întâmpla nimic, nu știai niciodată dacă asta însemna că nu e niciun pericol sau că i-ai împiedicat pe potențialii asasini să se apropie.

Adolin și fratele lui sosiră în sfârșit, amândoi în Cristalarmuri, cu coifurile sub braț. Îi însoțeau Cikatrice și câțiva foști membri ai Gărzii de Cobalt. Toți aceștia îl salutară pe Kaladin când veni spre ei și le făcu semn că sunt liberi, fiindcă schimbul de gardă se făcuse oficial. Cikatrice avea să li se alăture lui Teft și grupului care îi proteja pe Dalinar și Navani.

– Locul e atât de sigur pe cât poate fi fără să-i deranjăm pe cei care se antrenează, Luminlordul meu, spuse Kaladin apropiindu-se de Adolin. Oamenii mei vor fi cu ochii în patru în timp ce vă

antrenați, dar strigați-ne fără șovăire dacă vi se pare ceva dubios.

Adolin mormăi, rotindu-și privirea, aproape fără să-i dea atenție lui Kaladin. Era un bărbat înalt, cu șuvițele de păr negru alethi pierdute sub părul des și blond. Tatăl lui n-avea așa ceva. Poate că mama lui Adolin fusese din Rira?

Kaladin se îndreptă spre partea de nord a terenului, de unde ar fi avut o altă perspectivă decât cea a lui Moash.

— Podarule! strigă Adolin. Te-ai hotărât să le dai oamenilor titlurile care li se cuvin? Nu-i spuneai tatălui meu „domnule”?

— Face parte din lanțul meu de comandă, răspunse Kaladin întorcându-se spre el.

Acel răspuns simplu i se părea cel mai potrivit.

— Și eu nu fac? se încruntă Adolin.

— Nu.

— Și dacă-ți dau un ordin?

— Mă supun oricărei cereri rezonabile, Luminlordul meu. Dar dacă vrei să bei ceai între două runde de antrenament va trebui să te adresezi altcuiva. Aici trebuie să fie plin de oameni dornici să-ți lingă tălpile.

Adolin se apropie de el. Cristalarmura de un albastru intens nu-l înălța decât cu foarte puțin peste un lat de palmă, dar era de-ajuns pentru ca statura lui să pară impunătoare. Poate că partea cu linsul tălpilor fusese o obrăznicie.

Adolin reprezenta totuși ceva. Privilegiul ochi-luminoșilor. Nu era ca Amaram sau Sadeas, care își atrăseseră ura lui Kaladin. Oamenii ca Adolin îl enervau pur și simplu, reamintindu-i că, în lumea în care trăia, unii beau vin și purtau haine elegante, pe când alții puteau ajunge sclavi ca urmare a unui simplu capriciu.

— Îți datorez viața mea, gemu Adolin, de parcă fiecare cuvânt l-ar fi durut. E singurul motiv pentru care încă nu te-am aruncat pe nicio fereastră, continuă el, apoi întinse un deget înmănușat și bătu în pieptul lui Kaladin. Dar, în ceea ce te privește, micuțule podar, răbdarea mea nu merge la fel de departe ca a tatălui meu. Simt ceva dubios în privința ta, dar încă nu știu exact ce. Nu te scap din ochi. Nu uita care ți-e locul.

Minunat.

– O să veghez asupra vieții tale, Luminlordul meu, spuse Kaladin împingându-i degetul. Locul meu e acolo unde o pot face.

– Pot să veghez și singur asupra vieții mele, ripostă Adolin, întorcându-i spatele și, cu un zăngănit al armurii, pornind-o pe nisip cu pași apăsați. Misiunea ta e să veghezi asupra fratelui meu.

Kaladin era mai mult decât încântat să-l lase să plece.

– Copil răsfățat, mormăi.

Kaladin presupunea că Adolin e cu câțiva ani mai vârstnic decât el. Își dăduse de curând seama că a douăzecea lui aniversare trecuse cât fusese podar, fără să-și amintească de ea. Adolin se apropia de douăzeci și cinci de ani. Dar, când continuai să te porți copilărește, vârsta nu prea conta.

Renarin încă mai stătea, stângaci, lângă poarta principală, purtând fosta armură a lui Dalinar și cărându-și sabia recent dobândită. Despre duelul fulgerător câștigat de Adolin cu o zi înainte se vorbea în toate taberele de război, iar Renarin avea nevoie de cinci zile ca să creeze o legătură deplină cu Sabia, înainte de a o lăsa să dispară.

Cristalarmura tânărului nu era vopsită, avea culoarea întunecată a oțelului. Așa o preferase Dalinar. Cedând-o, Înaltul Prinț sugerase că simțea nevoia să-și câștige următoarele victorii în înfruntările ca politician. Mișcarea era demnă de laudă; nu puteai avea oameni care să te urmeze tot timpul fiindcă se temeau că poți să-i bați – sau fie și numai pentru că, dintre ei toți, erai cel mai bun soldat. Ca să fii un conducător adevărat era nevoie de mai mult, de mult mai mult.

Însă Kaladin își dorea ca Dalinar să-și fi păstrat Armura. Orice îl putea ajuta să rămână în viață era o binefacere pentru Podul Patru.

Kaladin se sprijini de un stâlp, își încrucișă brațele, cu sulita în scobitura cotului, și se uită în jur, căutând orice ar fi putut reprezenta un pericol și cercetând din priviri pe oricine se apropia prea mult de cei doi prinți. Adolin se duse la fratele lui, îl înșfăcă de umăr și-l trase după el prin curtea interioară. Cei care se antrenau se opriră și se înclinară – dacă nu erau în uniformă – sau îi salutară ostășește pe prinți când trecură prin dreptul lor. În partea din spate a curții se adunaseră un grup de ardenti în straie cenușii, iar femeia

de mai înainte ieși în față ca să stea de vorbă cu cei doi frați. Atât Adolin, cât și Renarin se înclină în față ei, protocolari.

Renarin primise Cristalarmura deja de trei săptămâni. De ce așteptase Adolin atât de mult înainte de a-l aduce acolo, pentru instrucție? Voise să aibă loc mai întâi un duel, ca să-i poată face rost și de o Sabie?

Syl coborî pe umărul lui Kaladin.

– Și Adolin, și Renarin s-au înclinat în față ei.

– Da, răspunse Kaladin.

– Dar ardenta nu e sclavă? Una dintre sclavele tatălui lor?

Kaladin aprobă din cap.

– Oamenii fac lucruri fără sens.

– Dacă abia acum ți-ai dat seama, spuse Kaladin, înseamnă că nu i-ai urmărit cu destulă atenție.

Syl își dădu părul pe spate – o mișcare aparent firească. Gestul în sine fusese cât se poate de omenesc. Poate că, la urma urmelor, urmărise oamenii cu suficient de multă atenție.

– Nu-mi place de ei, spuse ea cu detașare. Nu-mi place niciunul. Nici Adolin, nici Renarin.

– Ție nu-ți place niciun purtător de Cristale.

– Întocmai.

– Mai înainte ai numit Săbiile monstrozități, îi aminti Kaladin. Dar Radianții le întrebuițau. Prin urmare, făceau ceva rău?

– Bineînțeles că nu, ripostă ea pe un ton care sugera că el spusese un lucru complet prostesc. Cristalele nu erau monstrozități atunci.

– Ce s-a schimbat?

– Cavalerii, răspunse Syl domolindu-se. Cavalerii s-au schimbat.

– Atunci armele în sine nu sunt monstrozități. Monstruos e că le poartă cine n-ar trebui.

– Cei care ar trebui să le poarte nu mai sunt, șopti ea. Poate n-au existat niciodată...

– Și de unde-au apărut prima oară? întrebă Kaladin. Vorbesc despre Cristalsăbii. Și despre Cristalarmuri. Fabrialele de azi nu sunt nici pe departe atât de bune. De unde-au primit străbunii noștri arme atât de uimitoare?

Sprena amuți. Avea acest obicei care te înciuda când întrebările deveneau prea amănunțite.

- Ei bine? insistă el.
- Aș vrea să-ți pot spune.
- Atunci spune-mi.
- Nu merge așa. Nu merge.

Kaladin oftă, fiind din nou atent la Adolin și Renarin, pe care ar fi trebuit să-i urmărească tot timpul. Șefa ardenților îi condusesse în fundul curții interioare, unde pe pământ erau așezați alți oameni. Erau tot ardenți, dar aveau ceva aparte. Poate erau vreun soi de dascăli?

În timp ce Adolin stătea de vorbă cu ei, Kaladin își roti din nou privirea prin curtea interioară și se încruntă.

- Kaladin? întrebă Syl.
- Acolo, în umbră, e un om, răspunse el, arătând cu sulița un loc de sub streășină.

Era un bărbat, în picioare, cu brațele încrucișate, sprijinit de balustrada care-i venea la nivelul taliei.

- Se uită la prinți.
- Ăăă, toată lumea de aici se uită la ei.
- Are ceva aparte, zise Kaladin. Vino.

O porni într-acolo cu nepăsare și cu un aer câtuși de puțin amenințător. Pesemne că omul nu era decât un servitor. Cu părul lung și cu barba neagră scurtă, dar nepieptănată, purta haine cafenii largi, strânse pe trup cu funii. Părea nelalocul lui pe un teren de instrucție, ceea ce era probabil îndeajuns ca să indice că nu era asasin. Cei mai buni asasini nu ieșeau niciodată în evidență.

Însă era robust și avea o cicatrice pe obraz. Prin urmare, lupta nu-i era străină. Trebuia să afle ce căuta acolo. Se uita cu mare atenție la Renarin și la Adolin și, din locul unde se afla, Kaladin nu-i deslușea culoarea ochilor.

Când ajunsese mai aproape, nisipul îi scrâșni sub tălpi destul de tare pentru ca zgomotul să fie auzit. Omul se răsuci brusc, iar Kaladin își îndreptă instinctiv sulița spre el. Acum vedea ochii necunoscutului – erau căprui –, dar îi era greu să-i aprecieze vârsta. Ochii păreau, cumva, bătrâni, dar pielea nu era destul de zbârcită ca

să întărească impresia. Avea, probabil, vreo treizeci și cinci de ani. Sau ar fi putut avea șaptezeci.

„Prea tânăr”, se gândi Kaladin, cu toate că nu știa de ce.

Își lăsă sulita în jos.

– Îmi cer iertare, sunt puțin cam nervos. Sunt primele mele săptămâni în slujba asta.

Încercă s-o spună pe un ton dezarmant.

Nu-i reuși. Omul îl măsură cu privirea din creștet până-n tălpi, încă lăsând să se vadă amenințarea ținută în frâu de luptătorul care se întreabă dacă să atace sau nu. În cele din urmă, își luă ochii de la Kaladin și se destinse, urmărindu-i din nou pe Adolin și pe Renarin.

– Cine ești? îl întrebă Kaladin oprindu-se lângă el. Sunt nou, cum spuneam. Încerc să învăț numele tuturor.

– Ești podarul. Cel care l-a salvat pe Înaltul Prinț.

– Da, răspunse Kaladin.

– Nu e nevoie să mai stai cu ochii pe mine, zise omul. N-am de gând să-i fac vreun rău afurisitului tău de prinț.

Avea vocea groasă, hârjăită. Supărătoare. Și un accent bizar.

– Nu e prințul meu, spuse Kaladin. Doar responsabilitatea mea.

Se uită din nou la bărbatul de alături și observă ceva. Îmbrăcămintea lui lejeră, strânsă pe trup cu o funie, semăna foarte bine cu ceea ce purtau unii dintre ardenti. Dar capul neras îl derutase.

– Ești soldat. Adică ai fost.

– Da, răspunse omul. Mi se spune Zahel.

Kaladin dădu din cap în timp ce tot ce părusese neobișnuit căpăta în momentul ăla înțeles. Din când în când, câte un soldat se retrăgea în ardentă, dacă n-avea o viață la care să se întoarcă. Kaladin s-ar fi așteptat să i se ceară omului măcar să-și radă părul capului.

„Mă-ntreb dacă Hav a ajuns în vreo mănăstire”, se gândi într-o doară. „Ce părere ar avea acum despre mine?” Probabil ar fi fost mândru. Spusese întotdeauna că serviciul într-o gardă e una dintre cele mai demne de respect îndatoriri ale unui soldat.

– Ce fac acolo? îl întrebă pe Zahel, arătând către Renarin și Adolin, care, în ciuda greutății Cristalarmurii, se așezaseră pe pământ, în fața ardentiilor vârstnici.

Zahel răspunse printre dinți.

– Cel mai tânăr dintre frații Kholin trebuie să fie ales de un maestru. Pentru instrucție.

– Nu-și poate alege el maestrul, după plac?

– Nu merge așa. Însă situația e oarecum stânjenitoare. Prințul Renarin n-a exersat niciodată prea mult lupta cu sabia, zise Zahel și șovăi. Alegerea de către un maestru e un pas pe care cei mai mulți băieți ochi-luminoși de rang destul de înalt îl fac pe la zece ani.

Kaladin se încruntă.

– Și el de ce nu s-a antrenat niciodată?

– Din pricina unor probleme de sănătate.

– Și chiar l-ar putea refuza? întrebă Kaladin. Pe un fiu al Înaltului Prinț?

– Ar putea, dar probabil că n-o vor face. N-au destul curaj.

Omul își miji ochii în timp ce Adolin se ridica în picioare, gesticulând.

– Blestem. Am bănuț că se prea poate să fi amânat treaba asta până la întoarcerea mea.

– Maestre-spadasin Zahel! strigă Adolin. Nu stai alături de ceilalți!

Zahel oftă, apoi îi aruncă lui Kaladin o privire resemnată.

– Probabil că nici eu n-am destul curaj. O să-ncerc să nu-i fac prea mult rău.

Ocoli balustrada și alergă spre Adolin. Acesta îi prinse mâna cu nerăbdare și arătă spre Renarin. Zahel sărea în ochi, nelalocul lui printre ceilalți ardenti, cu capetele lor rase, cu bărbile tunse îngrijit, cu haine mai curate.

– Pfui, făcu Kaladin. Nu ți s-a părut ciudat?

– Toți îmi păreți ciudați, răspunse Syl veselă. Toți în afară de Pietroi, care e un bărbat cu desăvârșire galant.

– Te crede zeiță. N-ar trebui să-l încurajezi.

– De ce nu? Chiar sunt zeiță.

Kaladin întoarse capul, uitându-se plictisit la ea, așa cum stătea, așezată pe umărul lui.

– Syl...

– Ce e? Sunt! zise ea, apoi zâmbi larg și-și ridică două degete, ca

și cum ar fi prins între ele ceva foarte mic. O fărmă de zeiță. Foarte, foarte mică. Acum îți e îngăduit să te înclini în fața mea.

– E cam greu când îmi stai pe umăr, mormăi el.

Îi zări pe Lopen și pe Shen în fața porții, probabil veniți să-i aducă raportul zilnic de la Teft.

– Haide. Să vedem dacă Teft are nevoie de ceva de la mine, apoi vom da un ocol terenului, ca să vorbesc cu Drehy și Moash.

SCHIȚELE LUI SHALLAN: MODEL

Modelul că schimbă forma
prin repetiție într-un per.

Rămân schimbările
se modifică adesea,
mai întâi o dată se arată și alții
cu mare similitudine.

Nu-mi dau seama
care e prima, acestea
modificări ale ritmului.

Pare să fie făcut
din linii... Nu sunt, cu exactitate,
nici linii, nici întreguri, nu
se opoartă și nici nu se potrivește... se
trebuie înmulțirea și
se combină, făcând dintr-o formă.

Linia pe intersecția
și în linii, sau
în puncte, central de simetrie a
Modelului, sau simetrii se desprind
de-a lungul de părțile. Formele
după ce se construiește și se repetă și
se înmulțesc prin adăugarea multiple.

Ai aproape imperioasă ca tree
trădat din spațiul bidimensional
în cel tridimensional. Căci ea
primară ea păstrează legătura cu o
suprafață, dar, în același timp, le-am văzut
și înălțându-se în aer.

Are cu siguranță un anumit simț
de adăugare, dar, se pare că
nu posedă nicio simțare
care să nu-și înmulțesc în ordine.

Se pare că numărul
formelor pe care le poate lua e infinit.

Linia care îl delectează
de obicei, se extinde,
se întinde și se reduce,
se înmulțesc și se potrivește,
într-un mod și se desprind și se înmulțesc,
într-o măsură neregulată.
Nu are nicio simțare
într-un mod care să intersecționeze
este în mod.

Componentele cele de
la a formă la alții,
dar componentele sunt formele
sunt intersecționează pe lângă.

Sunt aproape sigur că am
mai văzut încăva mai Model.
De obicei intersecționează cu greutate
pe care le-am remarcat în Khobranth,
într-un timp și încă aceluși stăruie.
Nu pot să văd în fața
ceeași sau deși.

Am văzut că am văzut că am văzut
ceeași sau deși.

- Nazh

17 UN TIPAR

*Forma-nepăsător e de temut, mintea-i lipsește,
E cea din urmă, fără niciun strop de strălucire.
Când vrei s-o cauți, uită pentru ea ce se plătește.
Ea te găsește și te poartă spre piele.*

— Din *Cântecul Ascultătorului despre Călăuzire*, ultima strofă

Pe drum, în căruță, Shallan își puse peste neliniște masca studiului. N-avea de unde să știe dacă dezertorii văzuseră dâra de muguri-de-stâncă striviți lăsată de caravana lor. Poate că îi urmăreau. Sau poate că nu.

Își spuse că n-avea rost să se zbuциume fără încetare din pricina asta. Așa că găsi ceva care să-i distragă atenția.

— Frunzele pot da ele însele naștere unor muguri, zise săltând una, mică și rotundă, pe vârful degetului.

O întoarse către soare.

Bluth stătea alături, mătăhălos ca un bolovan. În ziua aceea purta o pălărie mult prea elegantă pentru unul ca el – de un alb prăfos, cu borul întors în sus pe laterale. Din când în când, lovea ușor cu trestia călăuzitoare – cel puțin tot atât de lungă pe cât de înaltă era Shallan

– în carapacea chullului din fața lui.

Shallan făcuse, pe spatele caietului ei, o listă a loviturilor pe care le dădea. Îl văzu lovind de două ori și încă o dată, după o pauză. Ca urmare, animalul își încetini pasul în timp ce căruța din fața lui – condusă de Tvlakv – începu să urce o coastă de deal plină de muguri-de-stâncă mărunți.

– Vezi? spuse ea arătându-i frunza. De aceea sunt atât de fragile crengile plantei. Când vine furtuna, le rupe și desprinde frunzele. Vântul le duce departe și ele înmuguresc, făurindu-și propria scoarță. Cresc atât de repede! Mult mai repede decât m-aș fi așteptat să se întâmple aici, în ținutul ăsta neroditor.

Bluth mormăi.

Shallan oftă, lăsându-și degetul în jos și punând mica plantă înapoi, în cana de care se folosea ca s-o hrănească. Se uită peste umăr.

Nu se vedea nimic care să dea de bănuț că ar fi fost urmăriți. Chiar ar fi trebuit să nu-și mai facă griji.

Se concentră iarăși la noul ei bloc de desen – un caiet de notițe rămas de la Jasnah, unul cu puține file scrise – și începu să schițeze în grabă mica frunză. Nu găsisese materiale foarte bune, nimic altceva în afară de un creion cu cărbune, câteva pene și puțină cerneală, dar Model avusese dreptate. Nu putea să se oprească.

Făcuse o nouă schiță a santhidului, așa cum și-l amintea. Desenul nu-l egala pe cel făcut imediat după ce se scufundase în mare, dar, avându-l din nou – în orice formă –, începuse să-și vindece rănila lăuntrice.

Termină frunza, dădu pagina și începu să-l deseneze pe Bluth. Nu ținea în mod deosebit să-și reînceapă colecția de portrete cu el, dar deocamdată nu prea avea de ales. Din nefericire, pălăria era într-adevăr caraghioasă – mult prea mică pentru capul lui. Imaginea bărbatului părea să înainteze, îngrămădindu-se ca un crab, către cer și către pălăria de pe capul lui... ei, măcar avea să fie o compoziție interesantă.

– De unde ai pălăria? întrebă în timp ce desena de zor.

– M-am tocmit pentru ea, mormăi Bluth fără să se uite la Shallan.

– Te-a costat mult?

El ridică din umeri. Shallan își pierduse propriile pălării în naufragiu, dar îl convinsese pe Tvlakv să-i dea una dintre cele împletite de parshi. Nu arăta prea atrăgător, însă îi ferea fața de soare.

În ciuda hurducăturilor căruței, izbuti, în cele din urmă, să termine portretul lui Bluth. Îl studie nemulțumită. Era un început jalnic pentru colecția ei, mai ales fiindcă simțea că, într-un fel, făcuse o caricatură. Strânse din buze. Cum ar fi arătat Bluth dacă nu s-ar fi încruntat la ea tot timpul? Dacă s-ar fi îmbrăcat cu mai multă grijă, dacă ar fi purtat asupra lui o armă mai potrivită pentru un oștean, nu măciuca aia veche.

Întoarse pagina și începu un nou desen. O compoziție diferită – poate idealizată, dar, cumva, corectă. Bluth putea chiar să fie arătos dacă-l îmbrăcai cum se cuvine. O uniformă. O sulită, ținută într-o parte. Privirea către orizont. Când termină, ziua i se păru mai frumoasă. Zâmbi către desen, apoi i-l arătă lui Bluth, când Tvlakv tocmai le striga că e timpul pentru pauza de la amiază.

Bluth își privi portretul, dar nu spuse nimic. Lovi de câteva ori chullul, ca să se oprească alături de căruța lui Tvlakv. Tag o întoarse pe a lui – de data asta, el ducea sclavii.

– Buruiana-dâmbului! exclamă Shallan, lăsându-și schița jos și arătând către un pâlț de trestii subțiri, crescute în spatele unui bolovan din apropiere.

Bluth gemu.

– Iar vrei plante de-alea?

– Da. Ești bun să le culegi pentru mine?

– N-o pot face parshii? Eu trebuie să hrănesc chullii...

– Pe cine-ai lăsa mai degrabă să aștepte, străjer Bluth? Niște chulli, sau o femeie ochi-luminoși?

El se scărpină în cap, pe sub pălărie, apoi coborî ursuz din căruță și se îndreptă spre trestii. La mică distanță, Tvlakv stătea în picioare în căruța lui, cu ochii la orizontul dinspre sud.

Acolo se înălța o șuviță de fum.

Pe Shallan o străbătu brusc un fior rece. Se grăbi să coboare din căruță și se apropie de Tvlakv.

– Furtuni! exclamă ea. Sunt dezertorii? Ne urmăresc?

– Da. Se pare că s-au oprit să-și pregătească prânzul, spuse Tvlakv, în continuare cocoțat în căruță. Nu le pasă că le vedem focul, mai zise el și se sili să râdă. E semn bun. Probabil știu că n-avem decât trei căruțe și că nu prea merită să se țină după noi. Dacă ne continuăm drumul și nu ne oprim prea des, vor renunța să ne mai urmărească. Da. Sunt sigur.

Sări din căruță și se grăbi să le dea apă sclavilor. Nu se osteni să-i pună pe parshi s-o facă – trecu la treabă el însuși.

Și asta îi trăda nervozitatea – mai mult decât orice. Voia să plece din nou la drum cât mai repede.

Așa stând lucrurile, parshii continuară să îndeplinească în cușca lor din spatele căruței lui Tvlakv. Neliniștită, Shallan rămase locului, urmărindu-i cu privirea. Tâlharii văzuseră urma de muguri-de-stâncă striviți a caravanei.

Descoperi că transpira, dar ce-i rămânea de făcut? Nu putea grăbi convoiul. Nu putea decât să sperie, așa cum spusese Tvlakv, că era cu putință să păstreze distanța față de urmăritori.

Numai că părea puțin probabil. Căruțele trase de chulli nu puteau merge mai repede decât oamenii în marș.

„Gândește-te la altceva”, își spuse când începu să intre în panică. „Fă ceva care să-ți îndepărteze gândurile de urmărirea asta.”

Poate parshii lui Tvlakv? Le aruncă o privire. Poate un desen cu ei doi în cușcă?

Nu. Era prea nervoasă ca să deseneze, dar poate izbutea să afle câte ceva. Se îndreptă spre parshi. Picioarele ei se plânseră, totuși suferința devenise suportabilă. De fapt, în contrast cu silința pe care și-o dădea, cu câteva zile înainte, ca s-o ascundă, acum exagera cu strâmbăturile de durere. Era de preferat să creadă Tvlakv că se simțea mai rău decât în realitate.

Se opri în fața grătilor cuștii. Ușa din spate nu era încuiată – parshii nu fugeau niciodată. Cumpărarea celor doi lăsase probabil un gol serios în punga lui Tvlakv. Nu erau ieftini și mulți monarhi și ochi-luminoși puternici îi adunau cu grămada.

Unul dintre cei doi se uită la Shallan, apoi își întoarse privirea la munca lui. Sau la munca ei. Fără să-i dezbraci, nu deosebei cu ușurință bărbații de femei. Cei doi aveau aceeași piele marmorată,

roșie cu alb. Și trupuri scunde, care nu treceau de trei sferturi de stânjen, cu capete pleșuve.

Era greu să vezi în acei doi lucrători umili o amenințare.

– Care vă sunt numele? îi întrebă Shallan.

Unul își ridică privirea. Celălalt continuă să lucreze.

– Numele voastre, îl îmboldi ea.

– Unu, răspunse parshul, apoi arată către cel de alături. Doi.

Își lăsă capul în jos și-și continuă munca.

– Sunteți mulțumiți de viața voastră? continuă Shallan cu întrebările. N-ați prefera să fiți liberi dacă vi s-ar ivi ocazia?

Parshul o privi încruntându-se. Își încreți fruntea, dădu din buze ca și cum ar fi rostit câteva cuvinte, apoi clătină din cap. Nu înțelese.

– Libertate? insistă Shallan.

El se gârbovi ca să-și continue lucrul.

„Chiar pare stânjenit”, se gândi Shallan. „Rușinat fiindcă nu pricepe.”

Poziția parshului părea să spună: „Te rog, nu-mi mai pune întrebări”. Shallan își îndesă sub braț caietul cu desene și-și întipări în minte Amintirea celor doi lucrând în cușcă.

„Sunt creaturi de o răutate monstruoasă”, își spuse cu convingere, „creaturi legendare care își vor pune curând în cap să distrugă pe oricine și orice s-ar afla în jurul lor”.

Stând așa și uitându-se la ei, îi venea greu s-o creadă, deși acceptase dovezile.

Furtuni! Jasnah avusese dreptate. Avea să fie aproape imposibil să-i convingi pe ochi-luminoși să se descotorosească de parshii lor. Îi trebuia o dovadă foarte, foarte solidă, îngrijorată, se întoarse la căruța ei și se urcă pe capră, având grijă să se strâmbe de durere. Bluth îi lăsase un mănunchi de buruiana-dâmbului și acum se ocupa de chulli. Tvlakv căuta ceva potrivit pentru un prânz rapid, pe care probabil că aveau să-l mănânce din mers.

Shallan se liniști și se sili să deseneze câteva plante din jur. În scurt timp, începu un desen al orizontului și al stâncilor din apropiere. Aerul nu mai era la fel de rece ca în primele zile petrecute alături de negustorii de sclavi, deși dimineața încă își zărea

răsuflarea ca pe un abur.

Trecând pe alături, Tvlakv îi aruncă o privire stânjenită. De când îl înfruntase lângă foc, noaptea trecută, se purta cu ea cu totul altfel.

Shallan continuă să deseneze. Terenul era cu siguranță mai plat decât acasă. Și plantele erau mai puține, dar mai robuste. Și...

...Și în fața lor se înălța un alt fuior de fum? Se ridică în picioare și și duse mâna streășină la ochi. Da. Alt fum. Își întoarse privirea spre sud, către mercenarii care îi urmăreau.

Alături de căruță, Tag se opri când zări ceea ce zărise și ea. Se grăbi să se apropie de Tvlakv și începură să se contrazică în șoaptă.

– Negustorule Tvlakv – Shallan refuza să-i spună maestru-negustor, titlu care i se cuvenea pe drept pentru negoțul său de sine stătător –, aș vrea s-aud ce vorbiți.

– Firește, Luminăție, firește, zise Tvlakv și veni spre ea clătinându-se și frângându-și mâinile. Ai văzut fumul din fața noastră. Am intrat într-un coridor care trece printre Câmpiile Sfărâmate și Criptele Puțin Adânci. Vezi tu, aici, pe drum, umblă mai multă lume decât prin alte părți din Ținuturile Înghețate. Așa că nu e neobișnuit să ne întâlnim cu alți călători...

– Și cei din fața noastră?

– E vorba de o altă caravană, dacă avem noroc.

„Și dacă nu avem...” Nu era nevoie să întrebe. Ar fi însemnat să dea peste alți dezertori sau tâlhari.

– I-am putea ocoli, adăugă Tvlakv. Numai un grup numeros îndrăznește să facă atâta fum la ora prânzului, ca invitație sau ca avertizare. Convoaiele mici, ca al nostru, nu cutează așa ceva.

– Dacă e o caravană mare, zise Tag, frecându-și fruntea cu un deget gros, are o gardă. E bine apărată.

Aruncă o privire spre sud.

– Da, întări Tvlakv. Dar s-ar putea și să ne aflăm între doi dușmani. În pericol din ambele părți...

– Cei din spatele nostru ne vor ajunge din urmă, Tvlakv, zise Shallan.

– Păi...

– Un om plecat la vânătoare se va întoarce acasă cu o nurchă dacă nu găsește niciun telm, îl întrerupse ea. Dezertorii ăștia trebuie

să ucidă ca să supraviețuiască. Nu spuneai că probabil la noapte o să fie o mare furtună?

– Da, răspunse Tvlakv șovăind. La două ore după apusul soarelui, dacă lista pe care-am cumpărat-o e corectă.

– Nu știu cum se descurcă de obicei tâlharii în timpul marilor furtuni, spuse Shalan, dar ăștia par foarte hotărâți să ne urmărească. Pun prinsoare că, după ce ne omoară, au de gând să folosească drept adăpost căruțele noastre. Nu ne vor lăsa să ne vedem de drum.

– Poate, admise Tvlakv. Dar, Luminăție, dacă noi vedem în față al doilea fuior de fum, s-ar putea să-l vadă și ei...

– Așa e, zise Tag, dând din cap, ca și cum abia atunci ar fi înțeles. O luăm spre răsărit. Ucigașii ar putea să urmărească grupul din fața noastră.

– Îi lăsăm să atace pe altcineva în locul nostru? întrebă Shalan încrucișându-și brațele.

– Ce altceva te-ai aștepta să facem, Luminăție? ripostă Tvlakv exasperat. Știi, suntem cremlingi mărunți. Singura noastră șansă e să ne ținem departe de creaturile mari și să sperăm că se vor vâna una pe alta.

Shalan își miji ochii, privind cu atenție micul fuior de fum din fața lor. Îi jucau ochii feste sau se îngroșa? Se uită în urmă. De fapt, cele două fuioare păreau cam de aceeași grosime.

„Nu vor alege o pradă cât ei de mare”, se gândi. „Au plecat din armată, au fugit. Sunt lași.”

Nu departe de ea, îl văzu pe Bluth uitându-se tot în urmă, privind fumul cu o expresie pe care nu i-o putea citi. Dezgust? Nesaț? Spaimă? Nu se zărea niciun spren care s-o ajute.

„Lași”, își continuă ea gândul, „sau doar oameni deziluzionați? Pietre care au prins să se rostogolească la vale și acum o fac cu atâta repeziciune încât nu mai știu cum să se oprească?”

N-avea importanță. Pietrele alea urmau să-i strivească, pe ea și pe ceilalți, dacă li se oferea prilejul. Să ocolească spre răsărit nu le putea fi de folos. Dezertorii aveau s-aleagă prada cea mai ușoară – căruțe care înaintau cu încetineală – în locul celei probabil mai greu de răpus aflate în fața lor.

– Mergem către al doilea fuior de fum, spuse ea așezându-se. Tvlakv îi aruncă o privire.

– Nu poți să...

Tăcu când îi întâlni ochii.

– Nu... continuă el trecându-și limba peste buze. Nu poți să... ajungi pe Câmpiile Sfărâmate tot la fel de repede dacă ne unim cu o caravană mai mare, Luminăție. Ar putea ieși prost.

– O să mă ocup de asta dacă și când o să fie nevoie, negustorule Tvlakv.

– Cei din fața noastră își vor vedea de drum, o preveni el. Când vom sosi în locul unde își au acum tabăra, s-ar putea să nu-i mai găsim.

– În cazul ăsta, fie vor pleca spre Câmpiile Sfărâmate, fie vor veni spre noi, prin acest coridor care duce către porturi. Până la urmă, îi vom întâlni oricum.

Tvlakv oftă, apoi dădu din cap și îi strigă lui Tag să se grăbească.

Shallan se așeză, străbătută de un tremur nervos. Bluth se întoarse și se așeză la locul lui, apoi împinse spre ea câteva rădăcini uscate. Prânzul, după câte se părea. Căruțele se puseră curând în mișcare către nord, a lor fiind de data asta a treia din șir.

Shallan se foi, așezându-se cât mai bine pentru drum – până la al doilea grup aveau de mers câteva ore, chiar dacă izbuteau să-l prindă încă în tabără. Ca să nu se lase măcinată de griji, termină schițele peisajului. Apoi începu să deseneze într-o doară, pur și simplu lăsându-și creionul să alunece încotro voia.

Schiță țipari de văzduh dansând în aer. Apoi puse pe hârtie docurile din Kharbranth. Îl desenă pe Yalb, deși fața lui avea ceva care îi scăpa și nu izbuti să-i prindă lucirea poznașă a ochilor. Pesemne din pricină că o întrista gândul la ceea ce bănuia că i se întâmplase marinarului.

Întoarse foaia și trasă linii la întâmplare, conturând orice îi trecea prin minte. Creionul ei zugrăvi o femeie elegantă, într-o rochie grandioasă, lejeră de la talie în jos, strânsă pe trup. Cu mâneci lungi, una ascunzând mâna interzisă, iar cealaltă tăiată în dreptul cotului, pentru a curge în jos, dezvăluind restul brațului.

O femeie curajoasă, echilibrată. Stăpână pe situație. Încă

desenând fără să se gândească, îi adăugă capului femeii elegante propria ei față.

Șovăi cu creionul deasupra imaginii. Acolo nu era ea. Sau era? Ar fi putut fi?

Rămase cu ochii la portret în timp ce căruța tresălta, trecând peste pietre și peste plante. Trecu pe pagina următoare și începu alt desen. O rochie de bal, o femeie la Curte, înconjurată de elita Alethkarului, așa cum și-o imagina ea. Înaltă, puternică. Avându-și locul printre ceilalți.

Îi adăugă siluetei chipul ei.

O altă pagină, o altă schiță. Apoi încă una.

În ultima era ea însăși, la marginea Câmpiilor Sfărâmate, așa cum le vedea în imaginația ei. Privea spre răsărit, către secretele căutate de Jasnah.

Întoarse foaia și continuă să deseneze. Portretul lui Jasnah, pe corabie, așezată la masa ei de lucru, cu hârtii și cărți împrăștiate în jur. Nu conta decorul, ci chipul. Figura ei îngrijorată, îngrozită. Istovită, ajunsă la limita puterilor.

Desenul îi ieși bine. După dezastru, era primul care reda perfect ceea ce văzuse. Povara lui Jasnah.

– Oprește căruța, spuse fără să-și ridice privirea.

Bluth se uită la ea. Shallan rezistă impulsului de a-și repeta cuvintele. Din nefericire, el nu se grăbi să se supună.

– De ce? o întrebă.

Ea își înălță ochii. Fuiorul de fum era încă departe, dar nu se înșelase, se îngroșa. Grupul din fața lor se oprise și făcuse un foc serios pentru masa de la mijlocul zilei. Judecând după fum, era mai mare decât grupul din urma lor.

– Mă duc în spate, răspunse. Trebuie să caut ceva. Poți merge mai departe după ce mă urc acolo, dar te rog să oprești și să mă strigi când ajungem aproape de grupul din față.

El oftă, dar opri chullul cu câteva lovituri pe carapace. Shallan coborî, își luă buruiana-dâmbului și caietul, apoi trecu în spate. Bluth porni imediat după intrarea ei în cușcă, strigându-și răspunsul către Tvlakv, care voia să știe de ce zăboveau.

Cu pereții de scândură ridicați, Shallan avea parte de umbră și de

intimitate, mai ales pentru că, fiind în ultima căruță din șir, n-avea cine să se uite la ea prin ușa din spate. Din păcate, acolo nu călătorea la fel de confortabil ca pe capră. Mărunții muguri-de-stâncă erau pricina a numeroase vibrații și hurducături.

Cufărul lui Jasnah era legat lângă peretele din față. Shallan îi săltă capacul, lăsând sferile din interior să împrăștie o lumină prăfoasă, apoi se așează pe salteaua ei improvizată, un morman de bucăți de pânză de care se folosisse Jasnah ca să-și înfășoare cărțile. Pentru că Tvlakv n-avusese de unde să scoată o pătură pentru ea, noaptea se învelea cu căptușeala de catifea pe care o desprinsese de pe cufăr.

Se lăsă pe spate și scoase bandajele, ca să-și pună pe tălpi seva stoarsă din noul mănunchi de buruiana-dâmbului. Rănile prinseseră coajă și arătau mult mai bine decât cu o zi înainte.

– Model?

El zumzăi undeva în apropiere. Shallan insistase să rămână în spate, ca să nu-i alarmeze pe Tvlakv și pe cei doi bărbați din garda lui.

– Picioarele mele se vindecă, spuse ea. Tu ai făcut asta?

– Mmmm... nu știu aproape nimic despre pricinile din care se fărâmă oamenii. Și știu cu atât mai puțin de ce se... refac.

– Cei din soiul tău nu sunt niciodată răniți? Întrebă ea rupând o tulpină de buruiana-dâmbului și storcându-și picături din ea pe talpa piciorului stâng.

– Ne fărâmăm. Numai că o facem... altfel decât oamenii. Și nu ne refacem fără ajutor. Nu știu de ce vă refaceți voi. De ce?

– E o însușire naturală a corpurilor noastre, răspunse ea Tot ce e viu se repară singur, de la sine.

Ținea o sferă aproape și căuta micii putredospreni roșii. Dacă zărea câțiva de-a lungul unei tăieturi, se grăbea s-o ungă cu sevă ca să-i alunge.

– Mi-ar plăcea să știu de ce merg lucrurile așa cum merg, zise Model.

– Multora dintre noi ne-ar plăcea, spuse Shallan aplecându-se și se strâmbă când căruța trecu peste o piatră mult mai mare decât altele. Azi-noapte, când am stat lângă foc cu Tvlakv, m-am făcut să

strălucesc.

– Da.

– Știi de ce?

– Minciunile.

– Rochia mi s-a modificat. Jur că azi-noapte îi dispăruseră rosăturile și rupturile.. Însă acum au apărut din nou.

– Mmm. Da.

– Trebuie să izbutesc să controlez treaba asta pe care-o putem face. Jasnah a numit-o Luminurzire. Mi-a dat de înțeles că e mai puțin periculoasă decât Animodelarea.

– Cartea?

Shallan se încruntă, rezemându-se de gratiile din lateral. Pe podea, lângă ea, se întindea un șir lung de zgârieturi care păreau făcute cu unghiile. Ca și cum un sclav atins de nebulie ar fi încercat să-și croiască drum spre libertate sfredelind scândura.

Cartea primită de la Jasnah, *Cuvinte despre Lumină*, fusese înghițită de ocean. Părea o pierdere mai importantă decât a celuiilalt volum dăruit de prințesă, *Cartea cu nenumărate pagini*, care, în mod bizar, era plină de foi goale. Încă nu înțelesese pe deplin semnificația acestui fapt.

– N-am reușit să citesc cartea aia, spuse. Va trebui să vedem dacă nu găsim alt exemplar după ce ajungem pe Câmpiile Sfarâmate.

Dar destinația lor era o tabără de război, un loc unde nu credea că se găseau prea multe cărți de vânzare.

Shallan ridică în fața ochilor una dintre sfere. Pălea, trebuia reimpregnată. Ce se întâmpla dacă începea marea furtună înainte de a ajunge ei la grupul din față? Oare dezertorii aveau să-și continue drumul prin furtună ca să-i prindă din urmă? Și, probabil, ca să profite de adăpostul oferit de căruțele lor?

Furtuni, ce mizerie! Îi trebuia un avantaj.

– Cavalerii Radianți aveau o legătură cu sprenii, spuse mai mult pentru sine decât pentru Model. Era o simbioză, ca legătura unui cremling mic cu coaja-de-piatră în care trăiește. Cremlingul mănâncă murdăria din lichen, adică se hrănește, ținând în același timp coaja-de-piatră curată.

Model zumzăi nedumerit.

– Eu sunt... coaja-de-piatră sau cremlingul?

– Nu contează, răspunse Shallaan răsucind sfera de diamant între degete – mica nestemată captivă înăuntrul răspândeia o lumină neobosită, suspendată în sticlă. Undele – forțele care guvernează lumea – sunt mult mai docile când vine vorba de spreni. Sau... ei bine... de vreme ce sprenii sunt părți ale acestor Unde, poate că ei se pricep mai bine să se influențeze unii pe alții. Legătura noastră îmi dă mie posibilitatea să manevrez una dintre aceste Unde. În cazul de față, lumina, puterea Iluminării.

– Minciuni, șopti Model. Și adevăruri.

Shallaan strânse sfera în pumn și lumina păru să-i treacă prin piele, dând mâinii ei o strălucire roșiatică. Își dori ca Lumina de Furtună să pătrundă în ea, dar nu se întâmplă nimic.

– Ei, și ce fac ca să meargă?

– Poate ar trebui s-o mănânci? spuse Model, mișcându-se pe perete, deasupra capului ei.

– S-o mănânc? întrebă Shallaan neîncrezătoare. Până acum n-a fost nevoie s-o mănânc ca să primesc Lumina de Furtună.

– Totuși ar putea să meargă. Încerci?

– Mă-ndoiesc că aș fi în stare să-nghit o sferă întregă. Chiar dacă aș vrea, dar e clar că nu vreau.

– Mmmm, zise Model și zumzetul lui făcu lemnul să vibreze. Atunci... ăsta nu e unul dintre lucrurile pe care le place oamenilor să le mănânce?

– Furtuni, nu! N-ai fost deloc atent?

– Ba da, răspunse el zbârnâind grăbit, iritat. Dar e greu să-ți dai seama! Mistuiți tot felul de lucruri, le preschimbați în altele... În lucruri foarte ciudate, pe care le ascundeți. Au vreo valoare? Oricum, le abandonați. De ce?

– Am încheiat discuția asta, zise Shallaan deschizând pumnul și ridicând din nou sfera.

Dar trebuia să admită că o parte din ceea ce spusese sprenul părea adevărat. Mai înainte nu mănucase sferile, izbutise cumva să... le mistuie Lumina. Ca și cum ar fi băut-o.

Respirase, nu? Se holbă o clipă la sferă, apoi, brusc și scurt,

inspiră.

Încercarea izbuti. Lumina părăsi sfera cu iuțeală, în timpul unei singure bătăi de inimă, ca o dâră strălucitoare, scurgându-i-se în piept. De acolo se răspândi, umplând-o. Senzația neobișnuită o neliniști, o puse în gardă, îi dădu impresia că e pregătită. Nerăbdătoare să facă imediat... ceva. Mușchii i se încordară.

– A mers, spuse, deși, când vorbi, Lumina de Furtună ieși ca o răsufare, strălucind ușor.

Se înălța și din piele. Trebuia să exerseze înainte de a o pierde pe toată. Luminurizare... Trebuia să creeze ceva. Se gândi să repete ce-i mai reușise, să-și îmbunătățească înfățișarea rochiei.

Încă o dată, nu se întâmplă nimic. Nu știa ce să facă, ce mușchi să-și folosească, nu știa nici măcar dacă mușchii aveau vreun rol. Înciudată, se strădui să descopere un mod în care să pună Lumina de Furtună la lucru, simțindu-se stângace în timp ce o pierdea prin piele.

Se risipi toată în câteva minute.

– Ei bine, n-a fost câtuși de puțin impresionant, comentă Shallan întinzându-se după alte tulpini de buruiana-dâmbului. Poate ar fi mai bine să exersez Animmodelarea.

Model bâzâi.

– Primejdios.

– Așa spunea și Jasnah. Dar n-o mai am pe ea, să mă învețe, și, din câte știi, era singura care ar fi putut s-o facă. Fie exersez singură, fie n-o să-mi pot folosi niciodată talentul ăsta.

Mai stoarse câteva picături de sevă, începu să-și ungă cu ea o tăietură și se opri brusc. Rana era evident mai mică decât cu câteva minute înainte.

– Lumina de Furtună mă vindecă, spuse.

– Te ajută să te refaci?

– Da. Părinte al Furtunii! Fac lucrurile aproape din întâmplare.

– Cum poate fi ceva „aproape” o întâmplare? întrebă Model cu sinceră curiozitate. Nu știi ce înseamnă expresia asta.

– Păi... Ei, de obicei e o figură de stil. Și, continuă Shallan înainte ca el să aibă timp să pună o nouă întrebare, prin asta înțeleg ceva pe care-l spunem ca să împărtășim o idee sau un sentiment, nu

ceva redat de sensul exact al cuvintelor.

Model zumzăi.

– Asta ce înseamnă? întrebă Shallaun ungându-se totuși cu seva de buruiana-dâmbului. Când zumzăi așa. Ce simți?

– Hmm... Entuziasm. Da. A trecut atâta timp de când n-a mai învățat nimeni nimic despre tine și despre semenii tăi.

Shallaun își stoarse seva pe degetele picioarelor.

– Ai venit aici ca să-nveți? la stai așa... ești un erudit?

– Bineînțeles. Hmm. De ce altceva aș fi venit? O să învăț atât de multe înainte...

Amuți brusc.

– Model? întrebă ea. Înainte de ce?

– A fost o figură de stil.

Vocea îi era perfect plată, fără nicio inflexiune. Se pricepea tot mai bine să vorbească a doua oară unui om și uneori chiar nu-ți dădea seama că glasul nu e omenesc. Dar, de data asta, își pierduse toate nuanțele.

– Minți, îl acuză ea privindu-i modelul de pe perete.

Era doar cât un pumn, de două ori mai mic decât de obicei.

– Da, recunosc el șovăind.

– Ești un mincinos nepriceput, zise ea, uimită de o asemenea descoperire.

– Da.

– Dar adori minciunile!

– Sunt atât de fascinante! Sunteți toți atât de fascinanți!

– Termină ce-ai vrut să spui, îi porunci ea. Înainte de a te întrerupe. O să-mi dau seama dacă minți.

– Hm. Vorbești ca ea. Din ce în ce mai mult la fel ca ea.

– Spune-mi.

El zumzăi, un sunet pripit și înalt, care-i trăda supărarea.

– O să-nvăț de la tine tot ce pot înainte de a mă omorî.

– Crezi... Crezi c-o să te omor?

– Li s-a întâmplat celorlalți, spuse el, acum cu voce mai slabă. O să mi se întâmple și mie. E un... model.

– Asta are legătură cu Cavalerii Radianți, zise ea ridicându-și mâinile ca să-și împletească părul.

Era mai bine decât să-l lase ciufulit – deși, fără pieptene și perie, chiar și să-l împletească îi era greu.

„Furtuni”, se gândi. „Am nevoie de o baie. Și de săpun. Și de o duzină de alte lucruri.”

– Da, încuviință Model. Cavalerii și-au ucis sprenii.

– Cum? De ce?

– Din pricina jurămintelor lor, răspuse Model. E tot ce știu. Eu și ceilalți semeni ai mei care nu eram legați ne-am retras și mulți ne-am păstrat mintea. Dar, chiar și așa, când sunt rupt de ai mei mi-e greu să gândesc dacă nu...

– Dacă nu?

– Dacă nu am o legătură cu un om.

– Deci asta primești tu din relația asta, conchise Shallan descâlcindu-și părul cu degetele. Simbioză. Eu mă pot folosi de Undeunire, iar tu capeți puterea de a gândi.

– Înțelepciune, zise el. Gândire. Viață. Toate acestea au legătură cu oamenii. Noi suntem idei. Idei care vor să trăiască.

Shallan continuă să se ocupe de părul ei.

– N-o să teucid, spuse cu hotărâre. Nu o s-o fac.

– Cred că nici ceilalți n-au avut intenția asta, zise el. Dar nu e o problemă.

– Ba e o problemă importantă, îl contrazise Shallan. Nu o s-o fac. Nu mă număr printre Cavalerii Radianți. Jasnah mi-a explicat foarte clar. Un om care se folosește de o sabie nu e neapărat soldat. Simplul fapt că pot face ceea ce fac nu înseamnă că sunt una dintre ei.

– Rostești jurămintele.

Shallan încremeni.

„Viață înaintea morții...” Cuvintele plutiră către ea, desprinse din umbrele trecutului. Un trecut la care n-ar fi trebuit să se gândească.

– Trăiești minciunile, continuă Model. Asta îți dă putere. Dar adevărul... Fără să spui adevăruri n-o să te poți maturiza, Shallan. Cumva, știu asta.

Ea termină cu împletitul părului și începu să-și panseze din nou picioarele. Model trecuse în cealaltă parte a încăperii hurducate de căruță și se oprise pe perete, abia vizibil în lumina sărăcăcioasă.

Shallan mai avea o mână de sfere impregnate. Nu însemnau prea multă Lumină de Furtună dacă se gândea cât de repede o părăsise cea de mai devreme. Oare era bine să folosească tot ce mai avea ca să-și vindece picioarele? Putea să facă măcar atâta lucru oricând voia, sau și această putere avea s-o ocolească, cum se întâmplase cu Luminurzirea?

Își îndesă sferile în punga ascunsă. Avea să le păstreze, pentru orice eventualitate. Deocamdată, ele și Lumina lor erau probabil singura armă de care se putea folosi.

Bandajele odată refăcute, se ridică în picioare în căruța care zdrăngănea și descoperi că durerea îi dispăruse aproape cu desăvârșire. Putea să meargă aproape normal, dar, fără pantofi, oricum n-ar fi vrut să meargă prea mult. Mulțumită, bătu în peretele de lemn, în dreptul lui Bluth.

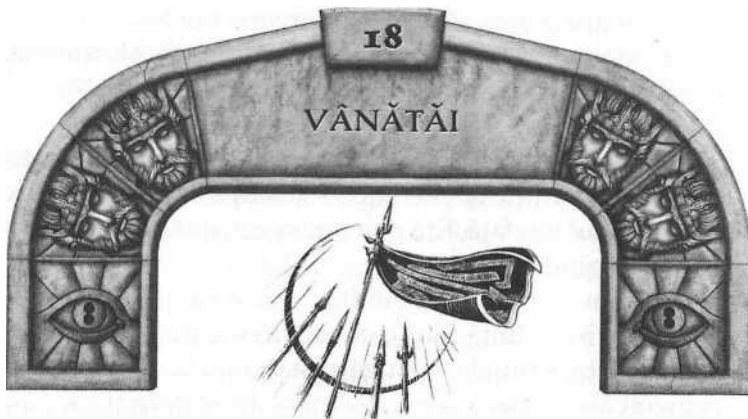
– Oprește!

De data asta, el se supuse fără să fie nevoie să i se repete. Shallan ocoli căruța și, imediat ce-și ocupă locul, alături de el, văzu fumul din față. Era mai întunecat, într-un șuvoi mai gros, învârtindu-se cu furie.

– Țsta nu e focul unui bucătar, spuse ea.

– Nu e, încuviință Bluth, cu faț a înnegurată. Arde ceva mare. Probabil căruțele, adăugă el și se uită la ea. Oricine ar fi oamenii ăia, se pare că nu le-a mers deloc bine.

18 VÂNĂȚĂI

*Forma-erudit în gânduri și răbdare-i bogată.
Feriți-vă doar de ambiția ei innăscută.
Pentru sânguință și studiu primește răsplată.
Însă de soarta-i ține și inocența pierdută.*

– Din *Cântecul Ascultătorului despre Călăuzire*, strofa LXIX

– Băieții noi ne ajung din urmă, gancho, spuse Lopen mușcând din ceva înfășurat în hârtie. Își poartă bine uniformele, vorbesc ca bărbații adevărați. Bizar. Nu le-au trebuit decât câteva zile. Noi am avut nevoie de săptămâni întregi.

– Celorlalți le-au trebuit săptămâni întregi, nu ție, sublime Kaladin punându-și mâna streășină la ochi și sprijinindu-se în suliță.

Era tot pe terenul de instrucție al ochi-luminoșilor, veghind asupra lui Adolin și a lui Renarin – acesta din urmă tocmai primea primele învățături de la maestrul-spadasin Zahel.

– Atitudinea ta a fost bună încă din prima zi în care te-am găsit, Lopen.

– Păi, știi, viața era destul de bună.

– Destul de bună? Tocmai fuseseși trimis să cari poduri în timpul asediilor, până ce aveai să mori pe platouri.

– Eh, făcu Lopen luând încă o înghițitură.

Mâncarea lui părea o bucată groasă de lipie în care înfășurase ceva vâscos. Se linse pe buze, apoi i-o întinse lui Kaladin, ca să-și elibereze singura mână și să caute ceva în buzunar.

– Ai zile rele. Și ai zile bune. Până la urmă, se echilibrează, adăugă el.

– Ești ciudat, Lopen, zise Kaladin inspectând „delicatesa” pe care o mânca bărbatul ciung. Ce e asta?

– Ciuba.

– Ciorbă?

– Cio-u-ba. Mâncare herdaziană, gon. Foarte bună. Poți să guști dacă vrei.

Părea să fie vorba de niște carne greu de recunoscut, unsă cu un lichid închis la culoare și înfășurată într-o bucată foarte groasă de pâine.

– Dezgustătoare, spuse Kaladin înapoiindu-i-o după ce Lopen îi dăduse ceea ce scosese din buzunar, o carapace acoperită cu glife pe ambele părți.

– Nu știi ce pierzi, zise Lopen luând încă o înghițitură.

– N-ar trebui să umbli pe-aici mâncând așa, spuse Kaladin. E necuviincios.

– Ba nu, e avantajos. Vezi, mâncarea e foarte bine învelită. Te poți duce unde ai treabă, îți poți face treaba și poți mânca în același timp.

– E murdar, zise Kaladin cu ochii la carapace.

Era o listă în care Sigzil scrisese câți soldați aveau, de câtă mâncare credea Pietroi că e nevoie pentru toți și câți dintre foștii podari erau, după părerea lui Teft, potriviți să-și înceapă instrucția, ca recruți.

Ultimul număr era foarte mare. Dacă supraviețuiau, podarii căpătau forță tot cărând podurile. Și, după cum dovedise nemijlocit Kaladin, asta însemna că, dacă aveau motiv să și-o dorească, puteau ajunge soldați foarte buni.

Pe cealaltă parte a carapacei, Sigzil desenase traseul pe care ar fi

trebuie să patruleze Kaladin în afara taberelor de război. Putea să-i dea, în scurt timp, destui novici gata să înceapă patrularea, așa cum îi spusese lui Dalinar că o să facă. Teft credea că era bine ca patrula să fie condusă de Kaladin, pentru ca noii lor oameni să-și petreacă un timp alături de el.

– Mare furtună diseară, îi atrase atenția Lopen. Sig zice c-o sănceapă la două ore după apusul soarelui. S-a gândit că poate vrei să faci pregătiri.

Kaladin dădu din cap. Numerele misterioase aveau un nou prilej să apară – în celelalte două dăți se întâmplase tot în timpul furtunilor. Trebuia să fie extrem de sigur că Dalinar și familia lui sunt bine protejați.

– Mulțumesc pentru raport, spuse îndesându-și carapacea în buzunar. Du-te înapoi și spune-i lui Sigzil că traseul propus de el mă îndepărtează prea mult de tabere. Pune-l să deseneze altul. Iar lui Teft spune-i că am nevoie de mai mulți oameni azi aici, ca să le pot da liber lui Moash și Drehy. Amândoi au stat de strajă prea multe ore în ultima vreme. La noapte o să-l păzesc chiar eu pe Dalinar. Sugerează-i Înaltului Prinț că ar fi mai avantajos dacă el și întreaga lui familie ar sta împreună în timpul mării furtuni.

– Dacă vor vânturile, gon, răspunse Lopen dând gata ultima bucată de ciouba, apoi fluieră, cu ochii la terenul de instrucție. Asta e ceva, nu?

Kaladin îi urmări privirea. Adolin își lăsase fratele cu Zahel și acum executa cu Sabia un exercițiu de antrenament. Se răsucea și se învârtea cu grație pe nisip, desenând în aer modele fluide când își rotea Cristalsabia cu mișcări largi.

Unui Cristalpurător cu experiență, Armura nu-i dădea niciodată un aer stângaci. Maiestuoasă și splendidă, se potrivea cu trupul purtătorului său. A lui Adolin reflecta razele de soare ca o oglindă, în timp ce el își mișca sabia, intrând dintr-o postură în alta. Kaladin știa că nu vedeau decât o înșiruire de mișcări de încălzire, mai degrabă impresionante decât eficiente. Pe un câmp de bătălie nu făceau niciodată așa ceva, deși multe posturi și lovituri erau utile în practică.

Chiar și fiind sigur de asta, se văzu nevoit să-și alunge un

sentiment de venerație. Când luptau în Armură, Cristalpurătorii aveau ceva supraomenesc, păreau mai degrabă Heralzi.

O zări pe Syl pe marginea acoperișului de lângă Adolin, urmărindu-l pe tânăr cu privirea. Era prea departe, iar Kaladin nu-i putea desluși expresia feței.

Adolin își încheie exercițiul de încălzire lăsându-se într-un genunchi și înfigându-și sabia în nisip. Arma se afundă până la jumătatea lamei și dispăru când îi eliberă mânerul.

– L-am mai văzut chemându-și Sabia, spuse Kaladin.

– Da, gancho, pe câmpul de luptă, când i-am salvat noi fundul de Sadeas.

– Nu, înainte de asta, spuse Kaladin amintindu-și întâmplarea cu târfa din tabăra lui Sadeas. A salvat o femeie terorizată.

– Hm, făcu Lopen. Atunci nu poate fi prea rău, știi?

– Presupun. Dar acum du-te. Ai grijă s-ajungă aici grupul de înlocuitori.

Lopen salută, apoi îl luă pe Shen, care se uitase la săbiile de instrucție de pe marginea terenului. Plecară amândoi cu pași rezezi să-și îndeplinească misiunea.

Kaladin își făcu rondul, trecând pe la Moash și pe la ceilalți, înainte de a se îndrepta spre locul unde Renarin – tot în Armură – stătea pe pământ, în fața noului său maestru.

Zahel, ardentul cu ochi bătrâni, era așezat într-o poziție solemnă, cu care barba lui neîngrijită nu se potrivea câtuși de puțin.

– Va trebui să înveți din nou să lupti, de data asta îmbrăcat în Armură. Armura schimbă modul în care pășește omul, în care prinde ceva în mâini, în care se mișcă.

– Nu...

Renarin se uită în jos. Era foarte ciudat să vezi pe cineva cu ochelari în acea armură magnifică.

– Nu va fi nevoie să înveți din nou să lupt, maestre. Pentru că n-am învățat niciodată.

Zahel mormăi.

– E bine. Înseamnă că nu e nevoie să te dezbar de niciun obicei vechi și prost.

– Da, maestre.

– Atunci o să te luăm cu binișorul, spuse Zahel. Acolo, în colț, sunt niște trepte. Urcă-te pe acoperișul terenului de instrucție. Pe urmă sari.

Renarin își ridică brusc privirea.

– Să sar?

– Sunt bătrân, fiule, răspuse Zahel. Când mă repet, mănânc o floare de care n-ar trebui să m-ating.

Kaladin se încruntă, iar Renarin își lăsă capul într-o parte, apoi își îndreptă spre el privirea întrebătoare. Kaladin ridică din umeri.

– Mănânci... ce? întrebă Renarin.

– Înseamnă că mă-nfurii, se răsti Zahel. N-aveți expresii potrivite pentru nimic. Du-te!

Renarin sări în picioare, spulberând nisipul, și se grăbi să plece.

– Coiful, fiule! strigă Zahel.

Renarin se opri, se întoarse în goană și-și înhăță coiful aplecându-se, gata-gata să cadă în nas. Se răsuci pe călcăie, dezechilibrat, și alergă împleticindu-se spre scări. În drum spre ele, fu cât pe ce să dea peste un stâlp.

Kaladin pufni ușor.

– Ei, îl întrebă Zahel, crezi cumva că tu te-ai descurca mai bine dac-ai fi pentru prima oară într-o Cristalarmură, oșteanule din gardă?

– Mă-ndoiesc că mi-aș uita coiful, răspuse Kaladin punându-și suliița pe umăr și îndreptându-și spatele. Dacă Dalinar Kholin vrea să-i silească pe ceilalți înalți prinți să i se supună, cred că va avea nevoie de Cristalpurtători mai buni. Ar fi trebuit s-aleagă pe altcineva, pentru Armura asta.

– Pe cineva ca tine?

– Furtuni, nu! răspuse Kaladin, poate prea vehement. Eu sunt soldat, Zahel. Nu vreau să am de-a face cu Cristalele. Băiatul mi-e simpatic, dar n-aș pune oameni sub comanda lui – și nu i-aș da Armura asta, care ar putea păstra în viață, pe câmpul de luptă, un soldat mai bun – asta e tot.

– O să te surprindă, ripostă Zahel. I-am ținut întregul discurs cu „eu sunt maestrul tău și faci tot ce spun” și chiar m-a ascultat.

– Fiecare soldat aude asta în prima lui zi de instrucție, zise Kaladin. Uneori chiar ascultă tot. Băiatul n-a făcut nimic demn de

luare-aminte.

– Dacă ai ști câți băieți de zece ani, cu toții odrasle răsfățate de ochi-luminoși, au trecut pe-aici, n-ai mai spune că n-a făcut nimic demn de luare-aminte. Credeam că unul ca el, de nouăsprezece ani, o să fie groaznic de nesuferit. Și nu-l mai numi băiat, băiete. E probabil cam de vârsta ta și e fiul celui mai puternic om din această...

Tăcu când un scrâșnet de pe acoperiș dădu de veste că Renarin Kholin alerga, pentru a se avânta apoi în aer, cu cizmele frecându-se de coama de piatră a acoperișului. Ajunse la aproape doi stânjeni distanță către centrul terenului – un Cristalpurător cu experiență ar fi ajuns mult mai departe – înainte de a se zvârcoli ca un țigar de văzduh rănit de moarte și de a se izbi de nisip.

Zahel se uită la Kaladin ridicând dintr-o sprânceană.

– Ce e? Întrebă acesta.

– Entuziasm, supunere, nici urmă de teamă că s-ar putea face de râs, răspunse Zahel. Eu îl pot învăța cum să lupte, dar astea sunt calități înnăscute. Flăcăul o să se descurce de minune.

– Presupunând că nu cade peste nimeni, adăugă Kaladin.

Renarin se ridică în picioare. Se uită în jos, parcă surprins că nu-și rupsese nimic.

– Urcă-te să mai sari o dată! îi strigă Zahel. De data asta, cu capul înainte!

Renarin făcu semn că a înțeles, apoi le întoarse spatele și alergă spre scări.

– Vrei să aibă încredere în Armură, să știe că îl protejează, spuse Kaladin.

– O parte din folosirea Armurii înseamnă să-i cunoști limitele, îi răspunse Zahel întorcându-se spre el. În plus, vreau pur și simplu să se miște în ea. Oricum, mă ascultă, și asta e bine. Să-l învăț o să fie o adevărată plăcere. În privința ta însă, povestea e alta.

Kaladin ridică o mână.

– Mulțumesc, dar nu.

– Ai refuza oferta de a te antrena cu un maestru deplin al armelor? se miră Zahel. Îi pot număra pe degete pe ochi-întunecații cărora li s-a oferit prilejul ăsta.

– Da, ei bine, am avut deja parte de toată povestea „proaspăt recrut”. Sergenți care urlă la tine, instrucție până-ți trece os prin os, ore nesfârșite de marș. Serios, mi-e foarte bine așa cum sunt.

– Aici e vorba de cu totul altceva, spuse Zahel făcându-i semn unui ardent ajuns în dreptul lor.

Omul căra o Cristalsabie cu benzi de metal peste muchiile ascuțite, una dintre cele oferite de rege pentru instrucție.

Zahel o luă din mâinile lui și o ridică.

Kaladin arată cu bărbia spre ea.

– Ce-s alea de pe Sabie?

– Nimeni nu știe exact. Le pui pe muchiile unei săbii și se mulează imediat pe ele, făcând arma boantă, neprimejdioasă. Scoase de pe ea, se rup cu o ușurință surprinzătoare. Singure nu sunt de niciun folos într-o luptă. Dar sunt perfecte pentru instrucție.

Kaladin mârâi. Ceva creat cu mult timp în urmă, pentru a fi de folos la instrucție? Zahel inspectă o clipă arma, apoi o îndreptă spre el.

Chiar știind-o boantă – și știind că ardentul n-avea de gând să-l atace –, Kaladin intră pentru o scurtă clipă în panică. O Cristalsabie. Pornea dintr-o gardă mare și era subțire, lucioasă. Pe părțile plate ale lamei fuseseră gravate zece glife fundamentale. Era lată de o palmă și lungă de aproape un stângen, dar Zahel o ținea într-o singură mână, părand să-și păstreze perfect echilibrul.

– Niter, spuse.

– Ce? Întrebă Kaladin încruntându-se.

– A condus Garda de Cobalt înaintea ta, spuse Zahel. A fost un om bun și mi-a fost prieten. A murit încercând să le salveze viața bărbaților din Casa Kholin. Acum ai primit tu aceeași însărcinare infernală, și-o să treci prin vremuri grele străduindu-te să-i faci față măcar pe jumătate atât de bine cum i-a făcut el.

– Nu văd ce legătură are asta cu o Cristalsabie pe care-o fluturi spre mine.

– Oricine trimite asasini la Dalinar sau la fiii lui e puternic. Se poate folosi de Cristalpurători. Cu asta te lupti, fiule. O să ai nevoie de mult mai mult antrenament decât capătă un sulițaș pe câmpul de luptă. Te-ai luptat vreodată cu un bărbat înarmat cu așa ceva?

– O dată sau de două ori, zise Kaladin rezemându-se, destins, de un stâlp din apropiere.

– Nu mă minți.

– Nu mint, ripostă Kaladin întâlnindu-i ochii. Întreabă-l pe Adolin din ce i-am scos tatăl cu câteva săptămâni în urmă.

Zahel își coborî sabia. În spatele lui, Renarin se aruncă de pe acoperiș cu capul înainte și se izbi de pământ. Gemu sub coif și se rostogoli. Din coif se prelingea Lumină, dar, altminteri, el părea nevătămat.

– Bună săritură, prințe Renarin, strigă Zahel fără să se întoarcă. Acum mai fă câteva și vezi dacă poți ateriza în picioare.

Renarin se ridică și se îndepărtă cu armura zăngănindu-i.

– Bine, continuă Zahel rotind Cristalsabia în aer. Atunci să vedem de ce ești în stare, puștiule. Convinge-mă și te las în pace.

Kaladin răspunse doar luându-și sulița și intrând într-o postură defensivă, cu un picior în față și celălalt în spate, își ținea arma cu coada înainte, nu cu vârful. În apropiere, Adolin se duela cu un alt maestru, care se folosea de a doua Sabie a regelui și de o Armură completă.

Cum mergeau lucrurile? Dacă Zahel izbea sulița lui Kaladin, aveau să pretindă că o tăiasă în două?

Ardentul îl atacă alergând și ridicându-și sabia cu ambele mâini. Kaladin se simți cuprins de calmul și concentrarea atât de familiare lui pe câmpul de luptă. Nu absorbi Lumină de Furtună. Trebuia să se asigure că nu ajungea să se bizuie prea mult pe asta.

„Fii cu ochii pe Cristalsabie”, își spuse înaintând și încercând să se strecoare până la o distanță mai mică decât cea la care lovea arma. Când te luptai cu un Cristal Purtător, totul avea legătură cu Sabia. Cu Sabia pe care n-o putea opri nimic și care nu ucidea doar trupul, ci tăia în două însuși sufletul. Sabia...

Zahel lăsă Sabia să cadă.

Arma izbi pământul în timp ce el se apropie prea mult ca să-l mai poată lovi Kaladin cu sulița. Tânărul fusese prea concentrat asupra Săbiei și, cu toate că încercă să-și aducă sulița într-o poziție din care să poată ataca, Zahel se răsuci și-și îngropă pumnul în burta lui. Al doilea pumn – în față – îl trânti pe Kaladin pe terenul de instrucție.

El se rostogoli imediat, neluând în seamă durerosprenii care șerpuiau pe nisip. Ajunse din nou în picioare, în timp ce totul i se învârtea în fața ochilor. Zâmbi larg.

– Frumoasă lovitură.

Zahel venea deja din nou către el, cu Sabia recuperată. Kaladin se grăbi să se îndepărteze dând înapoi, continuând să-și țină sulița în față. Zahel știa cum să folosească o asemenea Sabie. Nu lupta ca Adolin: mai puține lovituri din rotirea armei, mai multe de sus în jos, menite să rețeze. Luți și furioase. Își sili potrivnicul mai tânăr să dea înapoi, ocolind terenul pe margine.

„O să obosească dac-o ține tot așa”, îi spuse lui Kaladin instinctul. „Ține-l în mișcare.”

După un tur aproape complet al terenului, Zahel își încetini atacul, rotindu-se în schimb în jurul lui Kaladin, în căutarea unei deschideri.

– Ai fi încurcat-o dacă aș fi avut Armură, spuse. Aș fi fost mai rapid și n-aș fi obosit.

– Dar n-ai Armură.

– Și dacă la rege vine un asasin în Armură?

– Folosesc altă tactică.

Zahel mârâi în vreme ce Renarin se izbea de sol în apropiere. Prințul aproape că izbutise să rămână în picioare, dar în final se împletici și căzu pe-o parte, alunecând pe nisip.

– Ei bine, spuse Zahel, dacă asta chiar ar fi o încercare de asasinat, aș folosi și eu altă tactică.

Se năpusti spre Renarin.

Kaladin înjură, repezindu-se pe urmele lui.

Zahel se întoarse imediat, alunecând pe nisip când se opri și răsucindu-se ca să-l lovească pe Kaladin din toate puterile, ținând Sabia cu ambele mâini. Lovitura se opri în sulița tânărului cu un pocnet sonor, care reverberă pe tot terenul de instrucție. Dacă n-ar fi avut muchiile acoperite, lama i-ar fi tăiat sulița în două și poate că i-ar fi zgâriat pieptul.

Un ardent care urmărea lupta îi întinse lui Kaladin o jumătate de suliță. Se așteptaseră să-i fie „retezată” arma și voiau să imite o luptă adevărată cât mai bine cu putință. Moash își făcuse apariția, părând îngrijorat, dar mai mulți ardenti îi tăiară calea, dându-i

explicații.

Kaladin se uită la Zahel.

– Într-o luptă adevărată, spuse acesta, aș fi putut să-l dobor pe prinț până acum.

– Într-o luptă adevărată, te-aș fi putut străpunge cu jumătatea mea de suliță când m-ai fi crezut dezarmat.

– N-aș fi făcut greșeala asta.

– Atunci să presupunem că nici eu n-aș fi greșit lăsându-te s-ajungi la Renarin.

Zahel zâmbi. Pe fața lui, părea o expresie primejdioasă, înaintă și Kaladin înțelese. De data asta nu putea să dea înapoi, să-l atragă într-o urmărire. Așa ceva n-ar fi fost cu putință dacă ar fi apărut pe cineva din familia lui Dalinar.

În schimb, trebuia să-și dea toată silința, simulând uciderea asasinului.

Iar asta însemna să atace.

O luptă prelungită, de la mică distanță, l-ar fi favorizat pe Zahel, căci Kaladin nu putea să pareze lovitura unei Cristalsăbii. Șansa lui era să lovească repede. Se năpusti, apoi se aruncă în genunchi, alunecând pe sub lovitura ardentului. Asta avea să-l aducă aproape și...

Piciorul lui Zahel îl izbi în față.

Având impresia că lumea se învârtește, Kaladin își împinse sulița boantă în piciorul lui Zahel. Sabia acestuia coborî o clipă mai târziu, oprindu-se acolo unde umărul lui Kaladin îi întâlnea gâtul.

– Ești mort, fiule, spuse Zahel.

– Iar tu ai o suliță înfiptă în picior, ripostă Kaladin gâfâind. Așa nu-l poți urmări pe Renarin. Am câștigat.

– Dar tot ești mort, mârâi Zahel.

– Treaba mea e să te-mpiedic să-l ucizi pe Renarin. După ceea ce tocmai am făcut, scapă. Nu contează dacă moare garda de corp.

– Și dacă asasinul ar fi avut un prieten? întrebă o altă voce, din spatele lui.

Kaladin se răsuci și-l văzu pe Adolin, în Armură completă și cu vârful Cristalsabiei înfipt în nisip, în fața sa. Își scosese coiful și-l ținea într-o mână, iar cealaltă i se odihnea pe garda Sabiei.

– Dacă ar fi fost doi, băiatule de pod? întrebă cu un zâmbet disprețuitor. Te-ai fi putut lupta cu doi Cristal Purtători în același timp? Dacă aș vrea să-lucid pe tata sau pe rege, în niciun caz n-aș trimite un singur asasin.

Kaladin se ridică, rotindu-și umărul din încheietură, întâlni privirea lui Adolin. Atâta îngâmfare. Atâta siguranță de sine. Nemernic trufaș.

– Bine, se amestecă Zahel. Sunt sigur că a înțeles ideea, Adolin. Nu e nevoie...

Kaladin îl atacă pe prinț și avu impresia că-l aude chicotind în timp ce-și pune coiful.

În Kaladin ceva dădu în clocot.

Cristal Purtătorul necunoscut, care îi ucisese atât de mulți prieteni.

Sadeas, tronând ca un rege în armura lui roșie.

Amaram, cu mâinile pe o Sabie plină de sânge.

Kaladin țipă când Cristalsabia cu muchii descoperite coborî spre el, într-una dintre loviturile atente, alunecătoare, repetate în timpul antrenamentului lui Adolin. Se trase brusc înapoi, ridicându-și jumătatea de sulită și lăsând Sabia să taie aerul chiar în fața lui. Pe urmă îi plesni muchia din spate cu sulita, azvârlind într-o parte mâna în care o strângea Adolin și zădărniciindu-i următoarea lovitură.

Pe urmă înaintă spre prinț, azvârlindu-se cu umărul în el. Avu senzația că se lovide de un perete. Durerea îi străfulgera prin umăr, dar avântul său – ajutat de surpriza loviturii de berbec – îl dezechilibră pe Adolin. Atacul lui Kaladin îi azvârli pe amândoi pe spate, iar Cristal Purtătorul căzu pe nisip cu un pocnet și cu un geamăt de surprindere.

Un pocnet asemănător răsună când Renarin pică în apropiere. Kaladin își ridică jumătatea de sulită ca pe un pumnal, repezind-o spre viziera lui Adolin. Din nefericire, acesta își lăsase Sabia să dispară în momentul căderii. Își săltă sub Kaladin mâna înmănușată.

Kaladin își avântă arma în jos.

Adolin își azvârli mâna în sus.

Lovitura lui Kaladin nu-și atinse ținta; se trezi în schimb zburând,

azvârlit de forța sporită de Armură a unui Cristalpurtător. Se zvârcoli în aer înainte de a cădea de la o înălțime de peste un stângen, cu nisipul scrâșnindu-i sub coaste și cu umărul izbit de Armura lui Adolin străfulgerat de o nouă durere. Icnii.

– Idiotule! strigă Zahel.

Kaladin gemu, rostogolindu-se. Lumea părea să i se legene din nou în fața ochilor.

– Ai fi putut să-l ucizi pe băiat!

Maestrul-spadasin îi vorbea lui Adolin, undeva, departe.

– M-a atacat!

Vocea prințului era înăbușită de coif.

– Tu l-ai provocat, copil prost.

Vocea lui Zahel era mai aproape.

– Atunci a căutat-o cu lumânarea, ripostă Adolin.

Durere. Cineva venise lângă Kaladin. Zahel?

– Porți Armura, Adolin.

Da, Zahel îngenunchease deasupra lui Kaladin, a cărui vedere refuza să-și recapete limpezimea.

– Nu azvârli un partener de instrucție fără armură ca pe-un mănunchi de crengi. Tatăl tău te-a învățat că așa ceva nu se face!

Kaladin inspiră scurt și se sili să-și deschidă ochii. Lumina de Furtună din punga pe care o purta la brâu îl umplu.

„Nu prea mult. Nu-i lăsa s-o vadă. Nu-i lăsa să ți-o ia!”

Durerea dispăru. Umărul își regăsi locul – nu știa dacă fusese rupt sau doar dislocat. Zahel scoase un strigăt de surprindere când îl văzu ridicându-se în picioare și repezindu-se din nou la Adolin.

Prințul se retrase clătînându-se, cu mâna întinsă, evident chemându-și sabia. Cu o lovitură de picior, Kaladin își săltă jumătatea de sulită improșcând cu nisip, apoi o prinse din zbor.

În clipa aceea, puterea se scurse din el. Furtuna din interior dispăru pe neașteptate și se împletici icnind când simți din nou durerea din umăr.

Adolin îl prinse de braț cu mâna înmănușată. Cristalsabia i se formă în cealaltă mână, dar, în clipa aceea, o alta se propti în ceafa lui Kaladin.

– Ești mort, spuse Zahel, din spate, ținându-și Sabia lipită de

pielea lui. Din nou.

Kaladin se prăbuși în mijlocul terenului de instrucție, scăpându-și jumătatea de sulită. Se simțea complet secătuit. Ce se întâmplase?

– Du-te să-ți ajuți fratele la sărituri, îi porunci Zahel lui Adolin.

De ce avea dreptul să le dea ordine prinților?

Adolin plecă, iar el îngenunche lângă Kaladin.

– Nu clipești când își îndreaptă cineva Cristalsabia spre tine. Chiar te-ai mai luptat cu Cristalpurători, nu-i așa?

– Da.

– Atunci ai noroc c-ai scăpat cu viață, spuse Zahel inspectându-i umărul. Ești dârz. Mergi cu dârzenia până la prostie. Ești într-o formă bună și gândești bine în luptă. Dar nu prea știi ce faci când te lupți cu Cristalpurători.

– Păi...

Ce-ar fi putut spune? Zahel avea dreptate. Ar fi fost înfumurat dacă l-ar fi contrazis. Două lupte – trei, dacă o socotea și pe cea abia încheiată – nu te fac expert. Strânse din ochi când ardentul îi apăsă un tendon dureros. Alături i se iviră din nou durerospreni. Era o zi în care le dădea de lucru.

– Aici nu e nimic rupt, mormăi Zahel. Ce-ți fac coastele?

– Sunt întregi, răspunse Kaladin, întins pe spate în nisip și privind cerul.

– Ei bine, n-o să te silesc să înveți, spuse Zahel ridicându-se. De fapt, nici nu cred că te-aș putea sili.

Kaladin închise ochii, strângând din ei cu putere. Se simțea umilit, dar nu trebuia să se simtă așa. Mai pierduse și alte lupte pe terenul de instrucție. Se întâmpla mereu.

– Îmi aduci aminte de el într-o foarte mare măsură, continuă Zahel. Nici Adolin nu m-a lăsat să-l învăț. Nu de la început.

Kaladin deschise ochii.

– Nu semăn deloc cu el.

Zahel râse scurt, ca un lătrat, apoi se ridică și se îndepărtă chicotind, de parcă tocmai ar fi auzit cea mai bună glumă din lume. Kaladin rămas întins pe nisip, holbându-se la cerul albastru și ascultând zgomotele antrenamentelor. Într-un târziu, Syl săgetă aerul de deasupra lui și îi coborî pe piept.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă Kaladin. Lumina de Furtună s-a scurs din mine. Am simțit-o părăsindu-mă.

– Pe cine apărăi? întrebă Syl.

– Exersam... un mod de luptă, ca atunci când am făcut-o cu Cikatrice și Pietroi, în spărtură.

– Chiar asta făceai?

Kaladin nu știa. Rămase așa, întins pe spate, cu ochii la cer, până când își recăpătă în sfârșit răsuflarea și, gemând, se sili să se ridice în picioare. Se scutură de praf, apoi se duse să vadă ce făceau Moash și ceilalți oameni din gardă. Pe drum absorbi un strop de Lumină de Furtună, lucru care îl ajută, lecuindu-i încet umărul și scăpându-l de vânătăile dureroase.

Cel puțin de cele de pe trup.

19
LUCRURI CARE NU
TE PUN ÎN PERICOL

CU CINCI ANI ȘI JUMĂTATE ÎN URMĂ

Mătasea rochiei pe care o purta Shallan era mai moale decât orice alt material mai avusese până atunci. Îi atingea pielea ca o boare mângâietoare. Manșeta stângă i se închidea peste mână; acum era destul de mare ca să-și acopere mâna interzisă. Cândva visase să poarte o rochie de femeie. Ea și mama ei...

Mama ei...

Mintea lui Shallan încremeni. Ca o lumânare în care suflă brusc, încetă să mai gândească. Se lăsă pe spătarul scaunului, cu picioarele strânse sub ea, cu mâinile în poală. Sufrageria mohorâtă, cu pereți de piatră, era în plină forfotă când Conacul Davar se pregătea să primească oaspeți. Shallan nu știa ce oaspeți, ci doar că tatăl ei dorea să fie totul curat lună. Nu fiindcă ea ar fi putut da vreun ajutor.

Două fete ale casei trecură în grabă.

— A văzut o slujitoare nouă, îi șopti una celeilalte. Biata de ea era în cameră când s-a întâmplat. N-a mai scos o vorbă de cinci luni.

Stăpânul și-a omorât soția și pe amantul ei, dar să nu...

Continuară să vorbească, dar Shallan nu le mai auzi.

Își ținea mâinile în poală. Albastrul viu al rochiei sale era singura culoare adevărată din încăperea. Stătea pe dais, lângă masa înaltă. O jumătate de duzină de fete de casă, cu mănușă în mâna interzisă, frecau podeaua și lustruiau mobila. Parshii aduceau înăuntru mai multe mese. Una dintre femei deschise ferestrele, lăsând să intre aerul proaspăt și umed de după curând domolita mare furtună.

Shallan își auzi din nou numele. Slujitoarele păreau să creadă că, dacă nu putea vorbi, nu putea nici să le audă. Uneori se întreba dacă nu cumva e invizibilă. Poate nu era reală. Ar fi fost frumos...

Ușa sălii se deschise brusc și intră Nan Helaran. Înalt, musculos, cu bărbia colțuroasă. Cel mai mare dintre frații ei era bărbat. Ceilalți... erau copii. Chiar și Tet Balat, care ajunsese la vârsta adultă. Helaran își roti privirea prin încăperea, probabil uitându-se după tatăl lor. Pe urmă se apropie de Shallan, cu un pachet mic sub braț. Fetele de casă îi făcură loc pline de zel.

– Te salut, Shallan, spuse el lăsându-se pe vine lângă scaunul ei. Supraveghezi treburile?

Era un loc unde putea să stea. Tatălui ei nu-i plăcea s-o știe acolo unde nu putea s-o supravegheze nimeni. Își făcea griji.

– Ți-am adus ceva, spuse Helaran desfăcând pachetul. L-am comandat pentru tine din Strânsoarea Nordului și tocmai a trecut pe-aici negustorul.

Scoase o pungă de piele.

Shallan o luă șovăind. Zâmbetul lui Helaran era atât de larg încât pur și simplu fața îi strălucea. Era greu să te încrunți într-o cameră în care zâmbea el. Când se afla el în apropiere, ea aproape că putea pretinde... Aproape că putea pretinde...

Mintea i se goli.

– Shallan? insistă el înghiontind-o.

Ea desfăcu punga. Înăuntru se aflau un teanc de hârtie de desen, din cea groasă – scumpă –, și un set de creioane cu cărbune. Își duse la buze mâna interzisă, acoperită de mânecă.

– Mi-au lipsit desenele tale, spuse Helaran. Cred că ai putea fi foarte bună, Shallan. Ar trebui să exersezi mai mult.

Ea își plimbă degetele mâinii drepte peste hârtie, apoi luă un creion. Începu să deseneze. Trecuse prea mult timp.

– Am nevoie să te întorci, Shallan, spuse încet Helaran.

Ea se aplecă și creionul începu să lase urme pe hârtie.

– Shallan?

Fără cuvinte. Doar desenul.

– În următorii ani o să fiu plecat multă vreme, spuse Helaran. Trebuie să veghezi asupra celorlalți în locul meu. Îmi fac griji pentru Balat. I-am dat un toporcopoi nou, un pui, și el... nu s-a purtat frumos cu mica vietate. Trebuie să fii puternică, Shallan. Pentru ei.

Slujitoarele amuțiseră după sosirea lui Helaran. Dincolo de cea mai apropiată fereastră șerpuiau lujeri leneși, coborând încet. Creionul lui Shallan continua să se miște. De parcă n-ar fi făcut ea desenul; părea să iasă din foaie, scos de apăsarea cărbunelui. Ca sângele.

Helaran oftă ridicându-se. Pe urmă văzu ce desena sora lui. Trupuri, cu fața în jos, pe o podea cu...

El înșfăcă hârtia și o mototoli. Shallan tresări și se trase înapoi, strângând creionul între degete tremurătoare.

– Desenează plante și animale, spuse Helaran. Lucruri care nu te pun în pericol. Nu stăruie asupra celor petrecute.

Pe obraji ei se prelinseră lacrimi.

– Încă nu ne putem răzbuna, continuă el cu blândețe. Balat nu poate conduce Casa noastră, iar eu trebuie să plec. Dar o vom face curând.

Ușa se deschise trântindu-se. Tatăl ei era un bărbat voinic, a cărui barbă sfida cu nepăsare moda. Îmbrăcămintea lui vedea evita croielile moderne. Purta un veșmânt de mătase, asemănător cu o fustă, numit ulatu, o cămașă strâmtă și o robă peste ele. Fără blană de nurcă, cum purtaseră bunicii lui, dar altminteri foarte, foarte tradițională.

Îl domina pe Helaran cu înălțimea sa, era mai înalt decât oricine altcineva de pe întreaga proprietate. În urma lui intrară alți parshi, cu pachete cu mâncare pentru bucătării. Toți trei aveau pielea marmorată, doi cu roșu și negru și unul cu roșu și alb. Tatălui ei îi plăceau parshii. Nu ripostau niciodată.

– Mi s-a spus că le-ai cerut grăjdarilor să-ți pregătească o trăsură a mea, Helaran! zbieră tatăl lor. Nu-ți îngădui să pleci iar haihui!

– Pe lumea asta există lucruri mai importante, răspunse Helaran. Mai importante chiar și decât tine și crimele tale.

– Nu-mi vorbi mie așa, spuse tatăl lor, înaintând furios, cu un deget îndreptat spre Helaran. Sunt tatăl tău.

Slujitoarele se grăbiră să se retragă lângă perete, încercând să nu-i stea în drum. Shalan își lipi punga de piept, străduindu-se să se ascundă în scaunul ei.

– Ești un ucigaș, răspunse calm fratele ei.

Tatăl lor se opri brusc, cu fața împurpurându-i-se sub barbă. Pe urmă începu din nou să înainteze.

– Cum îndrăznești? Crezi că nu te pot trimite la închisoare? Crezi că, fiindcă ești moștenitorul meu...

Ceva se formă în mâna lui Helaran, o linie de ceață care se solidifică, devenind oțel argintiu. O Sabie de aproape un stânjen, curbată și groasă, cu marginea neascuțită înălțându-se ca să ia forma unor flăcări sau, poate, a unor valuri mărunte. Avea o nestemată încrustată în mâner și, când metalul reflecta lumina, valurile păreau să se miște.

Helaran era Cristalpurător! Părinte al Furtunii! Cum? De când?

Tatăl lor amuți, oprindu-se brusc. Helaran sări de pe daisul scund, apoi întinse Cristalsabia spre el. Vârful acestuia atinse pieptul.

Bărbatul mai vârstnic își înălță mâinile în lateral, cu palmele înainte.

– Ești o putreziciune scârboasă, abătută asupra Casei noastre, spuse Helaran. Ar trebui să-ți împlânt asta în piept. Aș da dovadă de milă.

– Helaran...

Din tatăl lor părea să se fi scurs tot ce fusese pătimaș, așa cum i se scursesese culoarea din obraji albiți cu desăvârșire.

– Nu știi ceea ce crezi că știi. Mama ta...

– N-o să-ți ascult minciunile, îl întrerupse fiul său, rotindu-și încheietura mâinii și învârtind Sabia, cu vârful în continuare în pieptul lui. E atât de ușor.

– Nu, șopti Shalan.

Helaran își lăsa capul într-o parte, apoi se răsuci spre ea, fără să-și miște Sabia.

– Nu, repetă Shallan. Te rog.

– Acum vorbești? se miră Helaran. Ca să-l aperi pe el?

Râse. Un sunet încărcat de sălbăticie, ca un lătrat. Îndepărtă brusc Sabia de pieptul tatălui lor.

Încă palid, acesta se așeză pe un scaun.

– Cum? O Cristalsabie! De unde? întrebă și se uită pe neașteptate în sus. Ba nu. E altceva. De la noii tăi prieteni? Ei ți-au încredințat această bogăție?

– Am ceva important de făcut, zise Helaran întorcându-i spatele și apropiindu-se de Shallan cu pași mari.

Așeză cu afecțiune o mână pe umărul ei. Pe urmă continuă cu voce mai joasă:

– Cândva o să-ți povestesc despre asta, surioară. E bine să-ți aud glasul înainte de plecare.

– Nu pleca, șopti ea.

Își simțea cuvintele în gură ca pe un voal. Trecuseră multe luni de când vorbise ultima oară.

– Trebuie să plec. Te rog, fă câteva desene pentru mine cât lipsesc. Desenează din imaginația ta. Ceva din zile mai luminoase. Poți?

Ea aprobă din cap.

– Rămas-bun, tată, spuse Helaran, întorcându-se din nou și îndreptându-se de data asta spre ieșire. Încearcă să nu distrugi prea multe în lipsa mea. O să mă-ntorc din când în când, să verific.

Vocea îi răsună în urmă, pe coridorul de dincolo de ușă.

Luminlordul Davar se ridică în picioare urlând. Puținele slujitoare rămase în încăpere ieșiră în fugă în grădină, pe o ușă laterală. Shallan se trase spre spătar și se ghemui îngrozită când tatăl ei își înșfăcă scaunul și îl izbi de perete. Răsturnă cu o lovitură de picior o masă mică, apoi luă scaunele pe rând și le sfărâmă izbindu-le cu brutalitate de podea.

Răsuflând adânc, își întoarse privirea spre ea.

Shallan răspunse cu scâncete la turbarea tatălui ei și la lipsa a tot ce e omenesc din ochii lui. Când se întoarse spre ea, privirea lui

reveni la viață. Scăpă din mână scaunul distrus și îi întoarse spatele, de parcă s-ar fi rușinat, înainte de a ieși în goană.

20
RĂCEALA
CLARITĂȚII

*Forma-artist cerut-a frumusețe și nuanțare.
Sunt cântecele-i jinduite de-o lume-ntreagă.
E-adevărat că mulți s-o înțeleagă nu-s în stare.
Către destinele ființării sale sprenii vin grămadă.*

— Din Cântecul Ascultătorului despre Călăuzire, strofa XE

Când Shallan și mica ei caravană ajunseră în apropierea locului de unde se înălța fumul, soarele era tăciune arzând mocnit pe linia orizontului, de unde se scufunda încet în uitare. Deși stâlpul de fum se micșorase, acum își putea da seama că pornea din trei focuri diferite, înălțându-se în aer și răsucindu-se spre a se contopi.

Se ridică în picioare în căruța care se legăna urcând un ultim deal, pentru a se opri apoi pe pantă, la câțiva pași distanță de locul de unde ar fi putut vedea ce se află de cealaltă parte. Firește; să se arate pe culme ar fi fost o idee proastă dacă în vale așteptau tâlhari.

Bluth sări din căruță și alergă spre vârf. Nu era din cale afară de sprinten, dar le lipsea o iscoadă mai bună. Se ghemui și-și scoase pălăria prea frumoasă, apoi își continuă drumul spre creasta de pe

care putea trage cu ochiul. O clipă mai târziu, se ridică în picioare, nemaîncercând să se ascundă.

Shallan sări de pe capră și se grăbi să i se alătore, agățându-și când și când fustele în crengi și scorțospini. Ajunse pe culme cu câteva clipe înaintea lui Tvlakv.

Jos, trei dintre căruțele caravanei ardeau mocnit și în jur erau împrăștiate semnele luptei. Săgeți căzute, un morman de cadavre. Inima lui Shallan tresăltă când îi văzu printre morți pe cei vii. Oamenii oboșiți, împrăștiați ca să caute printre resturi sau ca să târască leșuri. După haine, nu arătau a tâlhari, ci a caravanieri cinstiți. În cealaltă parte a taberei erau îngrămădite alte cinci căruțe. Pe unele se zăreau urme de foc, dar toate păreau funcționale și încărcate cu mărfuri.

Bărbați și femei cu arme alături își bandajau rănilor. Gărzi. Un grup de parshi înspăimântați se îngrijea de chulli. Oamenii ăia fuseseră atacați, dar supraviețuiseră.

– Pe răsuflarea lui Kelek... spuse Tvlakv.

Se răsuci pe călcâie și îi îndemnă pe Bluth și pe Shallan să se retragă.

– Înapoi, până nu ne văd.

– Ce? exclamă Bluth, deși se supuse. Dar e o altă caravană, așa cum am sperat.

– Da, și nu trebuie să știe că suntem aici. Ar putea fi dornici să ne vorbească, și asta ne-ar încetini. Uitați-vă!

În lumina tot mai puțină, zări o umbră alunecând pe o culme de deal, nu cu mult în urma lor. Dezertorii. Îi făcu semn lui Tvlakv să-i dea ocheanul lui, iar negustorul i-l întinse fără tragere de inimă. Lentila din față era crăpată, dar Shallan putu totuși să-i vadă foarte bine pe urmăritorii lor. Cei în jur de treizeci de oameni erau soldați, așa cum spusese Bluth. N-aveau niciun steag, nu mergeau în formație și nu purtau uniforme, însă păreau bine înarmați.

– Trebuie să coborâm și să-i cerem ajutor celeilalte caravane, spuse ea.

– Nu! strigă Tvlakv smulgându-i ocheanul din mână. Trebuie să fugim! Tâlharii vor vedea grupul ăsta mai bogat, dar mai slăbit, și-i vor ataca pe ei în loc să ne atace pe noi!

– Și crezi că după aceea nu ne vor urmări? întrebă Shallan. Când lăsăm urme atât de vizibile? Crezi că nu vor veni după noi în zilele următoare?

– La noapte ar trebui să fie o mare furtună, răspunse Tvlakv. S-ar putea să ne acopere urmele, împrăștiind scoarța plantelor pe care le strivim.

– Puțin probabil, îl contrazise Shallan. Dacă stăm cu caravana asta, putem adăuga mica noastră forță la a lor. Putem rezista. Va...

Bluth ridică pe neașteptate o mână.

– Un zgomot.

Se întoarse brusc, ducându-și mâna la bătă.

La adăpostul întunericului, în apropierea lor, cineva se ridică în picioare. După cum se părea, caravana de jos își avea propria iscoadă.

– I-ați condus drept către noi, nu-i așa? întrebă o voce de femeie. Ce sunt? Alți tâlhari?

Tvlakv își înălță sfera și văzură că iscoada era o femeie ochi-luminoși, de înălțime medie, zveltă, dar musculoasă. Purta pantaloni și o haină lungă, care, strânsă la mijloc cu o curea, părea aproape o rochie. Avea mâna interzisă acoperită de o mănușă cafenie și vorbea în alethi fără niciun accent.

– Nu... începu Tvlakv. Nu sunt decât un negustor umil și...

– Cei care ne urmăresc sunt cu siguranță tâlhari, îl întrerupse Shallan. S-au ținut după noi toată ziua.

Femeia înjură, ducându-și la ochi propriul ochean.

– Arme bune, murmură. Dezertori, presupun. De parcă nu ne-ar fi mers deja destul de rău. Yix!

Nu departe de ei, altcineva se ridică în picioare, în haine de un cafeniu identic cu al stâncilor. Shallan tresări violent. Cum de nu-l observase? Era la o distanță atât de mică! Purta sabie la șold. Un ochi-luminoși? Nu, un străin, judecând după părul lui auriu. Nu știuse niciodată ce rol avea culoarea ochilor în ierarhia socială a altor popoare. În ținutul Makabaki nu erau oameni cu ochi luminoși și, totuși, existau regi, iar în Iri toată lumea avea ochi galbeni.

Se apropie în fugă, cu mâna pe armă, privindu-i pe Bluth și pe Tag cu dușmănie nemascată. Femeia îi spuse ceva într-o limbă pe care

Shallan nu o cunoștea, el dădu din cap, apoi alergă spre caravana de jos. Femeia îl urmă.

– Așteaptă! strigă Shallan după ea.

– N-am timp să stau de vorbă, veni răspunsul răstit. Avem de înfruntat două grupuri de tâlhari.

– Două? se miră Shallan. Nu i-ați înfrânt pe cei care v-au atacat mai devreme?

– I-am respins, dar se vor întoarce curând, răspuse femeia și șovăi o clipă pe coasta dealului. Cred că focul a izbucnit fără voia lor. S-au folosit de marcatori cu foc ca să ne sperie. S-au retras și ne-au lăsat să ne luptăm cu flăcările, fiindcă nu vor să piardă mai multe mărfuri.

Adică îi pândeau două forțe. Tâlhari și în fața, și în spatele lor. Când soarele dispăru în cele din urmă sub orizontul vestic, Shallan descoperi că transpira în aerul rece. Femeia se uita spre nord, către locul unde se retrăseseră probabil tâlharii care îi atacaseră caravana.

– Da, se vor întoarce, spuse. Vor să termine cu noi înainte să se dezlănțuie marea furtună din noaptea asta.

– Vă ofer protecția mea, se trezi Shallan vorbind.

– Protecția ta?

Femeia se întoarse spre ea, cu nedumerirea simțindu-i-se în glas.

– Ne puteți primi, pe mine și pe oamenii mei, în tabăra voastră. O să am grijă să fiți în siguranță la noapte. Pe urmă o să am nevoie de serviciile voastre, ca escortă pe drumul către Câmpiile Sfărâmate.

Femeia râse.

– Oricine ai fi, ești laudăroasă. Puteți veni în tabăra noastră, dar o să muriți acolo, alături de -noi, ceilalți.

Dinspre caravană se înălțară strigăte. O clipă mai târziu, o rafală de săgeți străpunse noaptea din direcția aceea, lovind căruțele și caravanierii.

Țipete.

În urma săgeților se iviră din întuneric tâlharii. Nu erau la fel de bine înarmați ca dezertorii, dar nici n-aveau nevoie să fie. În garda caravanii abia dacă mai rămăseseră vreo zece oameni. Femeia înjură și o luă la fugă în josul dealului.

Shallan se înfioră, privind cu ochi mari măcelul dezlănțuit mai jos. Pe urmă se răsuci pe călcâie și o porni către căruțele lui Tvlakv. Fiorul rece care o străbătuse pe neașteptate îi era cunoscut. Răceala clarității. Știa ce avea de făcut. Nu știa dacă avea să meargă, dar văzuse soluția – aidoma liniilor unui desen, care se uneau preschimbând ceea ce păruse o foaie plină de mângăleli întâmplătoare într-o imagine desăvârșită.

– Tvlakv, spuse ea, ia-l pe Tag jos și încercați să-i ajutați pe oamenii ăia în luptă.

– Ce?! strigă el. Nu. Nu, n-o să mă lepăd de viață din pricina prostiei tale.

În întunericul aproape deplin, ea îi întâlnește ochii și negustorul amuți. Shallan știa că strălucește ușor; își simțea furtuna din trup.

– Fă-o!

Îi întoarse spatele și se îndreptă spre căruța ei.

– Bluth, întoarce căruța.

El stătea jos, lângă capră, cu o sferă în mână, privind ceea ce ținea în mâna cealaltă. O foaie de hârtie? Dintre toți oamenii din lume, era convinsă că Bluth nu cunoștea glifele.

– Bluth! se răsti ea urcându-se în căruța. Trebuie să plecăm. Imediat!

Bărbatul se scutură, își îndesă hârtia în buzunar și se așeză lângă ea. Lovi chullul, făcându-l să se întoarcă.

– Ce facem? întrebă.

– Mergem spre sud.

– Înaintea tâlharilor?

– Da.

El i se supuse pentru prima oară fără să protesteze, biciuind chullul ca să meargă mai repede – ca și cum ar fi fost nerăbdător să se termine totul. Căruța se hurducă zăngănind în josul unui deal și apoi în susul altuia.

Ajunseră pe culme și se uitară la grupul care urca spre ei. Oamenii aveau torțe și lămpi cu sfere, așa că Shallan le văzu fețele. Figurile întunecate ale unor oameni îndârjiți, cu armele scoase. Probabil că platoșele și vestele lor de piele purtaseră cândva însemne ale loialității, dar se cunoștea că toate fuseseră tăiate sau

răzuite.

Se uitară la ea fără îndoială șocați. Nu se așteptaseră să le iasă prada în întâmpinare. Apariția ei îi ului pentru o clipă. O clipă importantă.

„Trebuie să existe un ofițer”, se gândi Shallan ridicându-se în picioare. „Sunt soldați sau au fost cândva. Trebuie să aibă o ierarhie de comandă.”

Trase aer în adâncul pieptului. Bluth își ridică sfera ca să se uite la ea și mârâi scurt, a surprindere.

– Slavă Părintelui Furtunii că sunteți aici! le strigă ea bărbaților din grup. Am o nevoie disperată de ajutorul vostru.

Dezertorii se mulțumiră să se holbeze la ea.

– Tâlhari, continuă Shallan. Ne-au atacat prietenii din caravană, la numai două dealuri distanță de aici. E un măcel! Am spus că am văzut soldați în urma noastră, mergând către Câmpiile Sfârâmate. Nu m-a crezut nimeni. Vă rog. Trebuie să ne ajutați.

Se holbară din nou la ea.

„Aduc întrucâtva cu nurca ajunsă în bârlogul unei crestealbe, unde întreabă la ce oră se servește cina...”, se gândi ea.

În cele din urmă, dezertorii se foiră stânjeniți și se întoarseră către bărbatul din centrul grupului. Înalt, bărbos, cu brațe parcă prea lungi pentru trupul lui.

– Tâlhari, spui, răspunse acesta cu vocea golită de orice emoție.

Shallan sări de pe capră și se îndreptă spre el, lăsându-l pe Bluth în urmă, încremenit ca un butuc fără grai. Dezertorii se feriră din calea ei, în hainele lor zdrențuite și murdare, cu părul încărunțit și nepieptănat și cu fețe care nu mai văzuseră un brici sau o cârpă udă, pentru spălat, de câteva ere. Dar, în lumina torțelor, armele le străluceau fără nicio pată de rugină și platoșele le erau atât de lustruite încât le reflectau chipurile.

Femeia pe care o zări în una dintre acele platoșe părea prea înaltă și prea maiestuoasă ca să fie ea însăși. În loc de păr încâlcit, pe umeri îi cădeau bucle roșcate. În locul zdrențelor de refugiată, purta o rochie brodată cu fir de aur. Până atunci nu avusese colier, iar când își ridică mâna către șeful bandei, își văzu unghiile tăiate, bine îngrijite, fără cusur.

– Luminăție, îi spuse bărbatul de care se apropia, nu suntem ceea ce crezi.

– Ba nu, ripostă ea, nu sunteți ceea ce credeți voi că sunteți.

În lumina flăcărilor, dezertorii din jur o sorbeau din priviri lacome și o străbătu un fior, zbârlindu-i tot părul de pe trup. Chiar intrase în bârlogul prădătorului. Însă furtuna din ea o îmboldea să acționeze, să fie cât mai încrezătoare în sine.

Șeful deschise gura, părând gata să împartă porunci. Ea îi tăie vorba.

– Care ți-e numele?

– Mi se spune Vathah, răspuse bărbatul, întorcându-se spre oamenii lui.

Era un nume vorin, ca al lui Shallan.

– Și voi hotărî mai târziu ce fac cu tine, continuă el. Gaz, ia-o și...

– Vathah, întrebă Shallan, cu voce sonoră, ce-ai face ca să ți se șteargă trecutul?

El îi întoarse privirea. O parte a feței lui strălucea în lumina unei torțe primitive.

– Dacă ai avea de ales, n-ai prefera să ocrotești în loc să ucizi? Dacă ai putea s-o faci din nou, n-ai prefera să salvezi în loc să jefuiești? În timp ce vorbim aici, mor oameni cumsecade. Poți opri asta.

Ochii lui întunecați păreau morți.

– Nu putem schimba trecutul.

– Eu vă pot schimba viitorul.

– Suntem bărbați căutați pentru încălcarea legii.

– Eu am venit aici să caut bărbați. Am venit sperând că voi găsi bărbați. Vi se oferă prilejul să redeveniți soldați. Veniți cu mine. Voi avea grijă să începeți o viață nouă. O astfel de viață începe dacă alegeți să salvați în loc să ucideți.

Vathah pufni cu dispreț. În noapte, fața lui părea neterminată, grosolană, ca o schiță.

– Luminlorzii ne-au dezamăgit și înainte.

– Ascultați, spuse Shallan. Ascultați țipetele.

Din spatele ei se auzeau sunete care stârneau milă. Strigăte de ajutor. Strigătele caravanierilor, bărbați și femei. Urlete de agonie.

Țipete răscolitoare. Deși atrăsese ea însăși atenția către ele, Shallan era surprinsă fiindcă se auzeau atât de bine. Fiindcă semănau atât de mult a strigăte de ajutor.

– Oferiți-vă o nouă șansă, spuse ea încet. Dacă vă întoarceți cu mine, voi avea grijă să vi se ierte toate fărădelegile. V-o făgăduiesc tuturor, jur pe tot ce am, pe Atotputernicul însuși. O puteți lua de la capăt. Puteți începe o viață nouă, ca eroi.

Vathah îi susținu privirea. Omul ăla era de piatră. Având senzația că-i fuge pământul de sub picioare, Shallan văzu că nu-l impresionase. Furtuna din ea începu să se domolească și spaimele i se înălțară în clocot. Ce făcea ea acolo? Era o nebunie!

Vathah își desprinsese ochii de ai ei și știu că îl pierduse. Se răsti la oamenii lui, poruncindu-le s-o ia prizonieră.

Nimeni nu se clinti. Shallan se concentrase numai asupra lui, nu și asupra celorlalți bărbați, cam vreo două duzini, care se apropiaseră cu torțele înălțate. Aveau fețe sincere, pe care nu mai desluși decât o foarte mică parte din pofta trupească de mai înainte. Ascultau Țipetele îndepărtate privind cu ochi mari, nostalgici. Își pipăiau uniformele, acolo unde avuseseră însemne. Alții se uitau la sulitele și la securile lor, arme de care se slujiseră ca oșteni, probabil nu cu mult în urmă.

– Vă gândiți la propunerea ei, neghiobilor? Întrebă Vathah.

Unul dintre ceilalți, un bărbat scund, cu cicatrice pe față și cu petic pe un ochi, dădu din cap.

– Nu m-ar deranja s-o iau de la capăt, murmură el. Furtuni, chiar ar fi frumos.

– Cândva am salvat viața unei femei, spuse altul, un bărbat chel, de cel puțin patruzeci de ani. M-am simțit ca un erou săptămâni întregi. Se bea în cinstea mea în taverne. Căldură prietenească. Blestem! O să murim în pustietatea asta!

– Am plecat ca să nu mai fim oprimați! răcni Vathah.

– Și ce-am făcut cu libertatea noastră, Vathah? Întrebă cineva din spatele grupului.

În tăcerea care urmă, Shallan nu mai auzi decât strigătele de ajutor.

– Dar-ar furtuna, eu mă duc, spuse bărbatul scund, cu petic pe

ochi, luând-o la fugă în susul dealului.

Alții se rupseră din grup și îl urmară. Cu mâinile încleștate în față, Shalan se răsuci pe călcâie când aproape toți dezertorii se năpustiră la atac. În căruță, Bluth se ridică în picioare, șocat vizibil în lumina torțelor celor care fugeau pe lângă el. Pe urmă scoase pur și simplu un strigăt de luptă, sări de pe capră și-și ridică bâta deasupra capului când li se alătură celor care alergau către locul încleștării.

Shalan rămase numai cu Vathah și cu alți doi bărbați. Aceștia din urmă păreau uluiți de cele petrecute. Vathah își încrucișă brațele și oftă zgomotos.

– Idioți, până la unul.

– Nu sunt idioți fiindcă vor să fie mai buni decât sunt acum, ripostă Shalan.

Dezertorul pufni, măsurând-o cu privirea. Ea se înfioră brusc, înfricoșată. Cu câteva minute înainte, omul ăla fusese gata s-o jefuiască și probabil că nu s-ar fi mulțumit numai cu atât. Bărbatul nu schiță niciun gest către ea, dar fața lui părea mult mai amenințătoare acum, când cele mai multe torțe dispăruseră din jur.

– Cine ești? o întrebă.

– Shalan Davar.

– Ei bine, Luminoasă Davar, sper, pentru binele tău, că-ți poți ține cuvântul. Haideti, băietți. Să vedem dacă-i putem păstra pe neghiobii ăia în viață.

Însoțit de ceilalți doi rămași în urmă, începu să urce dealul, către caravana atacată.

Shalan era singură în noapte, răsuflând ușor. Din ea nu mai ieșea niciun strop de lumină; o întrebuițase pe toată. N-o mai dureau picioarele, dar se simțea istovită, secătuită ca un burduf găurit, rămas fără vin. Se duse lângă căruță și se sprijini de ea, pentru a se așeza în cele din urmă jos, pe pământ. Cu capul dat pe spate, privi cerul. Din jur i se înălțară câțiva istoviospreni, mici vârtejuri de praf răsucindu-se în aer.

Salas, prima lună, se ivi ca un disc violet în mijlocul unui grup de stele strălucitoare. Urletele și țipetele luptei continuau. Oare dezertorii erau o forță îndeajuns de numeroasă? Nu cunoștea numărul tâlharilor.

Acolo ea n-ar fi fost de niciun folos, le-ar sta în drum. Închise ochii, strângând cu putere din pleoape, apoi se urcă pe capră și-și luă caietul cu desene. Ascultând strigătele luptătorilor și pe ale muribunzilor, desenă glifele unei rugăciuni pentru speranță.

– Te-au ascultat, spuse Model zumzâind lângă ea. I-ai schimbat.

– Nu-mi vine să cred c-a mers, zise ea.

– Ah... Știi să minți.

– Nu, adică asta a fost o figură de stil. Pare peste putință să-mi fi dat cu adevărat ascultare. Sunt răufăcători înverșunați.

– Ești minciuni și adevăr, spuse încet Model. Astea preschimbă.

– Ce vrei să spui?

Era greu să deseneze doar în lumina lui Salas, dar se străduia.

– Mai devreme ai vorbit despre Unde, răspunse Model. Despre Luminurzire, puterea luminii: Dar tu ai altceva. Puterea preschimbării.

– Animodelarea? întrebă Shallan. N-am Animodelat pe nimeni.

– Mmmm. Dar i-ai preschimbat totuși. Totuși. Mmmm.

Shallan termină rugăciunea, apoi și-o ridică în fața ochilor și observă că pagina dinainte fusese ruptă. Cine o rupsesse?

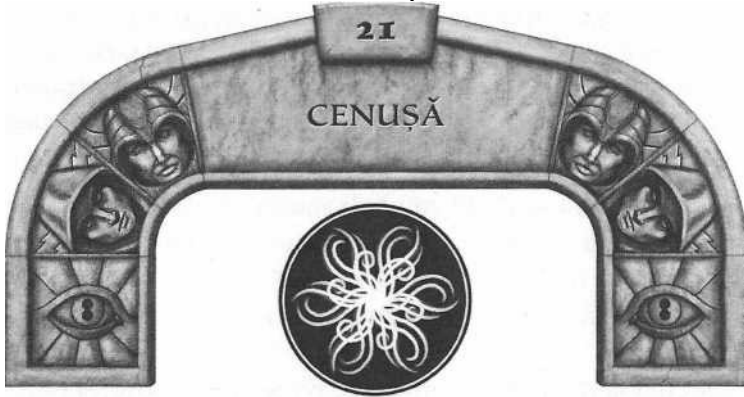
Nu putea să ardă rugăciunea, dar nu credea că Atotputernicul o să se supere pentru asta. Și-o apăsă pe piept, închise ochii și așteptă așa până când încetară țipetele.

21

CENUȘĂ

21

CENUȘĂ

*Forma-mijlocitor e pentru pace făurită,
Și pentru a-i învăța pe alții, pentru a-i alina.
În schimb, dacă de zei e folosită,
E-o formă a minciunii, care ne-ar devasta.*

– Din *Cântecul Ascultătorului despre Călăuzire*, strofa XXXIII

Shallan închise ochii lui Bluth fără să se uite la gaura zdrențuită din trupul lui, la măruntaiele lui însângerate. În jurul ei, caravanierii adunau tot ce se mai putea salva din tabăra lor. Oamenii gemeau, deși o parte a gemetelor amuțeau pe măsură ce Vathah executa tâlharii, rând pe rând.

Shallan nu-l oprea. El își făcea datoria cu înverșunare, fără să-i arunce nicio privire când trecea pe lângă ea.

„Se gândește că, în locul tâlharilor, ar fi putut fi el și oamenii lui”, își spuse Shallan uitându-se din nou în jos, la Bluth, la fața lui moartă luminată de flăcări. „Ce-i desparte pe eroi de nemernici? Un discurs rostit în noapte?”

Bluth nu era singura victimă a atacului; Vathah pierduse șapte soldați. Dar uciseseră de două ori mai mulți tâlhari. Istovită, Shallan

se ridică, dar șovăi când văzu ceva ieșind din buzunarul lui Bluth. Se aplecă și-i desfăcu haina dintr-o smucitură.

Acolo, îndesat în buzunar, era desenul pe care i-l făcuse. Cel care nu-l înfățișa așa cum fusese în realitate, ci așa cum își imaginase ea că ar fi putut arăta odinioară. Soldat într-o armată, cu o uniformă bătoasă. Privind înainte, nu tot timpul în pământ. Un erou.

Când luase foaia din caietul ei cu desene? O scoase și o împături, netezindu-i încrețiturile.

– M-am înșelat, șopti. Ai fost un început minunat pentru noua mea colecție, Bluth. Luptă bine pentru Atotputernic în somnul tău, viteazule.

Se ridică și își plimbă privirea prin tabără. O parte dintre parshii caravanei târau morții către focuri, ca să le ardă trupurile. Intervenția lui Shallaan îi salvase pe negustori, dar nu fără pierderi grele. Nu număraseră, însă izbânda fusese scumpă. Zeci de morți, cei mai mulți din garda caravanei, printre care și bărbatul iriali întâlnit la căderea nopții.

Obosită, Shallaan își dorea să se târască în căruța ei, să se strângă covrig și să doarmă. În schimb, se duse să-i caute pe conducătorii convoiului.

Iscoada trasă la față și plină de sânge peste care dăduseră mai înainte stătea lângă o masă de călătorie, vorbind cu un bărbat mai vârstnic, bărbos, cu tichie de postav. Avea ochii albaștri și-și trecea degetele prin barbă, uitându-se pe o listă adusă de femeie.

La apropierea lui Shallaan, amândoi își ridicară privirea. Femeia își puse o mână pe sabie. Bărbatul continuă să-și mângâie barba. În apropiere, caravanierii puneau în ordine conținutul unei căruțe care se răsturnase, împrăștiind baloturi de stofă.

– Și iat-o pe salvatoarea noastră, spuse bărbatul mai vârstnic. Luminăție, vânturile însele n-ar putea vorbi nici despre măreția, nici despre minunea sosirii tale la timpul potrivit.

Shallaan nu se simțea măreață. Doar istovită, chinată de durere și murdară. Ascunse de poalele fustelor ei, picioarele goale reîncepuseră s-o doară și deja își folosise toată puterea de Luminurzire. Rochia îi arăta aproape la fel de rău ca a unei cerșetoare, iar părul – deși împletit – era o adevărată încâlceală.

– Ești proprietarul caravanei? întrebă ea.

– Mă numesc Macob, răspuse el.

Shallan nu izbutea să-i recunoască accentul. Nu era nici thaylen, nici alethi.

– Ai cunoscut-o pe Tyn, cu care sunt întovărășit, continuă el și arătă cu o înclinare a capului către femeie. Ea conduce garda. Atât soldații ei, cât și mărfurile mele... s-au împușinat după întâlnirile din noaptea asta.

Tyn își încrucișă brațele la piept. Încă își mai purta haina cafenie și, în lumina sferelor lui Macob, Shallan văzu că era din piele fină. Ce puteai să crezi despre o femeie care se îmbrăca la fel ca un bărbat și purta sabie la șold?

– I-am vorbit lui Macob despre oferta ta, spuse Tyn. Cea pe care ai făcut-o mai devreme, pe deal.

Macob chicoti, un sunet total nelalocul lui, dacă țineai cont de ceea ce îi înconjură.

– Ofertă, o numește ofertă. Încă mai trăiește cu impresia că a existat o amenințare! E evident că mercenarii ăștia lucrează pentru tine. Ne întrebăm ce intenții ai în privința caravanei noastre.

– Mercenarii n-au lucrat pentru mine, spuse Shallan, dar acum lucrează. A fost nevoie de puțină putere de convingere.

Tyn ridică dintr-o sprânceană.

– Probabil a fost nevoie de o putere de convingere foarte subtilă, Luminoasă...

– Shallan Davar. Nu vă cer nimic altceva decât ce i-am spus lui Tyn mai devreme. Escortați-mă pe drumul către Câmpiile Sfărâmate.

– Asta o pot face soldații tăi, spuse Macob. N-ai nevoie de ajutorul nostru..

„Am nevoie de voi ca să le reamintiți «soldaților» ce au făcut”, se gândi Shallan. Instinctul îi spunea că avea să se descurce cu atât mai bine cu cât mai des li se reamintea dezertorilor de foloasele civilizației.

– Sunt soldați, răspuse apoi. Habar n-au cum să escorteze o femeie ochi-luminoși și să-i ofere o călătorie confortabilă. Însă voi aveți căruțe frumoase și o mulțime de bunuri. Dacă nu vă dați

seama judecând după înfățișarea mea umilă, vă spun că am o nevoie teribilă de puțin lux. Aș prefera să n-ajung pe Câmpiile Sfârâmate arătând ca o vagaboandă.

– Soldații ei ne-ar putea fi de folos, spuse Tyn. Forța mea s-a redus la o mână de oameni.

O măsură din nou pe Shallan, de data asta cu priviri curioase. Dar nu și dușmănoase.

– Atunci vom face o înțelegere, spuse Macob zâmbind larg și întinzându-i mâna lui Shallan, peste masă. În semn de recunoștință pentru că mi-ai salvat viața, voi avea grijă să primești haine noi și mâncăruri bune pe toată durata călătoriei noastre împreună. Tu și oamenii tăi ne veți apăra pe tot restul drumului și apoi ne vom despărți fără să ne mai datorăm nimic unii altora.

– De acord, spuse Shallan dând mâna cu el. Vă voi îngădui să mă însoțiți, voi include caravana voastră în caravana mea.

El șovăi.

– Caravana ta.

– Da.

– Și, presupun, sub autoritatea ta.

– Te așteptai la altceva?

El oftă, dar îi strânse mâna, pecetluind înțelegerea.

– Nu, cred că nu. Cred că nu.

Îi eliberă mâna, apoi arată către doi bărbați care stăteau retrași, lângă căruțe. Tvlakv și Tag.

– Și cu ei ce e?

– Sunt ai mei, spuse Shallan. Tratez eu cu ei.

– Dar te rog să-i ții în coada convoiului, dacă vrei, spuse Macob strâmbând din nas. Negoț murdar. N-aș vrea să puțim a astfel de mărfuri. Oricum, ai face bine să-ți aduni oamenii. O să-nceapă curând o mare furtună. Am pierdut căruțe, n-avem adăposturi de prisos.

Shallan se despărți de cei doi și traversă valea încercând să nu ia în seamă duhoarea în care se contopeau mirosurile de sânge și de cenușă. O siluetă se desprinse din întuneric și i se alătură. În lumină mai puternică, Vathah nu arăta mai puțin intimidant.

– Ei bine? îl întrebă Shallan.

– O parte dintre oamenii mei sunt morți, spuse el cu voce monotonă.

– Au murit făcând bine, zise ea, și familiile supraviețuitorilor îi vor binecuvânta pentru sacrificiul lor.

Vathah o opri prinzând-o de braț. Strânsoarea lui era fermă, ba chiar dureroasă.

– Nu arăți ca mai înainte, spuse.

Shallan nu-și dăduse seama până în momentul acela cu cât de mult o depășea în înălțime.

– M-au înșelat ochii? În întuneric am văzut o regină. Acum văd o copilă.

– Poate că ai văzut ceea ce avea conștiința ta nevoie să vadă, spuse Shallan smucindu-se – zadarnic – ca să-și desprindă brațul.

Roși.

Vathah se aplecă spre ea. N-avea o răsuflare deosebit de plăcută.

– Oamenii mei au făcut fapte mai urâte decât asta, îi șopti fluturându-și cealaltă mână către morții care ardeau. În pustietate, am jefuit. Am ucis. Crezi că o sigură noapte ne spală păcatele? Crezi că o singură noapte poate opri coșmarurile?

Shallan simți un gol în stomac.

– Dacă venim cu tine pe Câmpiile Sfărâmate, suntem morți, adăugă el. Vom fi spânzurați chiar în clipa în care ne întoarcem acolo.

– Cuvântul meu...

– Cuvântul tău nu înseamnă nimic, femeie! strigă dezertorul, strângând-o mai tare.

– Ar trebui să-i dai drumu', zise Model calm, din spatele lui.

Vathah tresări și se întoarse, cercetând împrejurimile din priviri, dar nu se afla nimeni în preajma lor. Shallan îl zărise pe Model pe spatele uniformei lui Vathah, când bărbatul se întorsese.

– Cine-a spus asta? întrebă Vathah.

– N-am auzit nimic, zise Shallan, izbutind, cumva, să pară calmă.

– Ar trebui să-i dai drumu', repetă Model.

Vathah se uită din nou în jur, apoi la Shallan, care îi susținu privirea cu una perfect liniștită. Se sili chiar și să zâmbească.

El o eliberă, își șterse mâna de pantaloni, apoi se retrase. Model

alunecă de-a lungul spatelui și piciorului lui, ajunsese pe pământ și se îndreptă grăbit spre Shallan.

– Țasta o să ne facă probleme, zise ea frecând locul unde o strânsese.

– E o figură de stil? Întrebă sprenul.

– Nu. Vorbeam serios.

– Curios, comentă Model uitându-se în urma dezertorului, fiindcă eu cred că deja ne face probleme.

– Ai dreptate.

Ea își continuă drumul către Tvlakv, care stătea pe capra căruței, cu mâinile strânse în față. Îi surâse lui Shallan când ajunsese lângă el, deși în ziua aceea zâmbetul lui părea abia schițat.

– Așadar, spuse el cu nepăsare în glas, ai fost amestecată în asta de la început?

– În care asta? Întrebă ea obosită, făcându-i semn lui Tag să plece, ca să poată vorbi cu Tvlakv între patru ochi.

– În planul lui Bluth.

– Spune-mi-l, te rog.

– E clar că era mână-n mână cu dezertorii. În prima noapte, când s-a întors alergând în tabără, s-a întâlnit cu ei și le-a promis că ne dă pe mâna lor dacă împart prada. De-aia nu v-au omorât pe loc când v-ați dus să vorbiți cu ei.

– A, da? făcu Shallan. Și, dacă așa au stat lucrurile, de ce s-a mai întors în noaptea aia ca să ne prevină? De ce-a fugit cu noi, în loc să-i lase pe „prieteni” lui să ne ucidă chiar atunci?

– Poate că nu s-a întâlnit decât cu o parte dintre ei. Da, au aprins focuri pe coasta dealului ca să ne facă să credem că sunt mai mulți și pe urmă prietenii lui s-au dus să cheme și alții... Și... Tvlakv se dezumflă. Furtuni! Povestea asta n-are sens. Dar cum, de ce? Ar trebui să fim morți.

– Atotputernicul ne-a păstrat în viață, răspunse Shallan.

– Atotputernicul tău e o farsă.

– Ar trebui să speri că e, zise Shallan îndreptându-se spre partea din spate a căruței lui Tag, aflate alături. Fiindcă, dacă nu e, pe oameni ca tine îi așteaptă Osânda Veșnică.

Cercetă cușca din priviri. Cei cinci sclavi în haine soioase se

îndesau unii în alții înăuntru, fiecare părănd singur, deși stăteau strânși grămadă.

– Țăția sunt acum ai mei, îi spuse negustorului.

– Ce?! zise el și se ridică în picioare. Ai...

– Ți-am salvat viața, omuleț unsuros, îl întrerupse Shallan. O să-mi dai sclavii ăția ca plată. Ca recompensă pentru că soldații mei te-au ocrotit, pentru că ți-au apărat viața mizerabilă.

– Țăta e jaf.

– E un mod de a face dreptate. Dacă nu-ți convine, fă o plângere către rege când ajungem pe Câmpiile Sfărâmate.

– Nu merg pe Câmpiile Sfărâmate, se zborși el. Acum ai pe altcineva care să te ducă acolo, *Luminăție*. Eu merg spre sud, așa cum am avut de gând la început.

– Atunci pleci fără oamenii ăția, spuse Shallan folosindu-se de cheia ei – cea pe care i-o dăduse negustorul când se instalase în căruță – ca să deschidă cușca. O să-mi dai înscrisurile lor de sclavi. Și Părintele Furtunii să te ajute dacă nu e totul în ordine, Tvlakv. Mă pricep foarte bine să descopăr un fals.

Nu văzuse niciodată înscrisul vreunui sclav și habar n-avea să deosebească unul autentic de unul fals. Dar puțin îi păsa. Era obosită, înciudată și nerăbdătoare să termine tot ce avea de făcut în noaptea aia.

Cei cinci sclavi coborâra din căruță pe rând, șovăind, cu toții cu bărbi încâlcite și fără cămăși. Călătoria lor cu Tvlakv nu fusese plăcută, dar li se păruse un lux pe lângă tot ce mai înduraseră până atunci. Câțiva aruncară priviri în întunericul din jur, părănd dornici să se afunde în el.

– N-aveți decât să fugiți, dacă asta vreți, le spuse Shallan îndulcindu-și glasul. N-o să trimit pe nimeni să vă vâneze. Dar am nevoie de servitori și o să vă dau lefuri bune. Șase pete de foc pe săptămână dacă sunteți de acord să vă plătiți cu cinci dintre ele datoria de sclav. Una singură dacă nu sunteți.

Unul dintre bărbați o privi pieziș.

– Adică... oricum primim aceeași sumă? Ce soi de logică e asta?

– Cel mai bun soi, răspunse Shallan întorcându-se apoi spre Tvlakv, care fierbea stând pe marginea caprei. Ai trei căruțe și

numai doi căruțași. Ce-ar fi să mi-o vinzi pe a treia?

Nu-i trebuia și chullul – Macob trebuia să aibă câțiva în plus, fiindcă îi arsese rău căruțele.

– Să-ți vând căruța? Pfu! De ce nu mi-o fură?

– Nu te mai purta ca un copil, Tvlakv. Vrei banii mei sau nu?

– Cinci broame de safir, se răsti el. Și la prețul ăsta e tot un furt; nu-ncerca să-mi spui altceva.

Shallan habar n-avea dacă era așa sau nu, dar își putea permite să plătească, avea destule sfere, deși cele mai multe erau înnegurate.

– Nu poți avea și parshii mei, se răsti Tvlakv.

– Îți poți păstra, zise Shallan.

Trebuia să-i vorbească stăpânului caravanei ca să facă rost de încălțări și haine pentru noii ei servitori.

Când se ducea să-l întrebe pe Macob dacă putea să folosească unul dintre chullii lui, trecu pe lângă un grup de caravanieri care așteptau lângă un foc. Dezertorii aruncară în flăcări un ultim trup – al unuia dintre ai lor – și se traseră înapoi, ștergându-și frunțile.

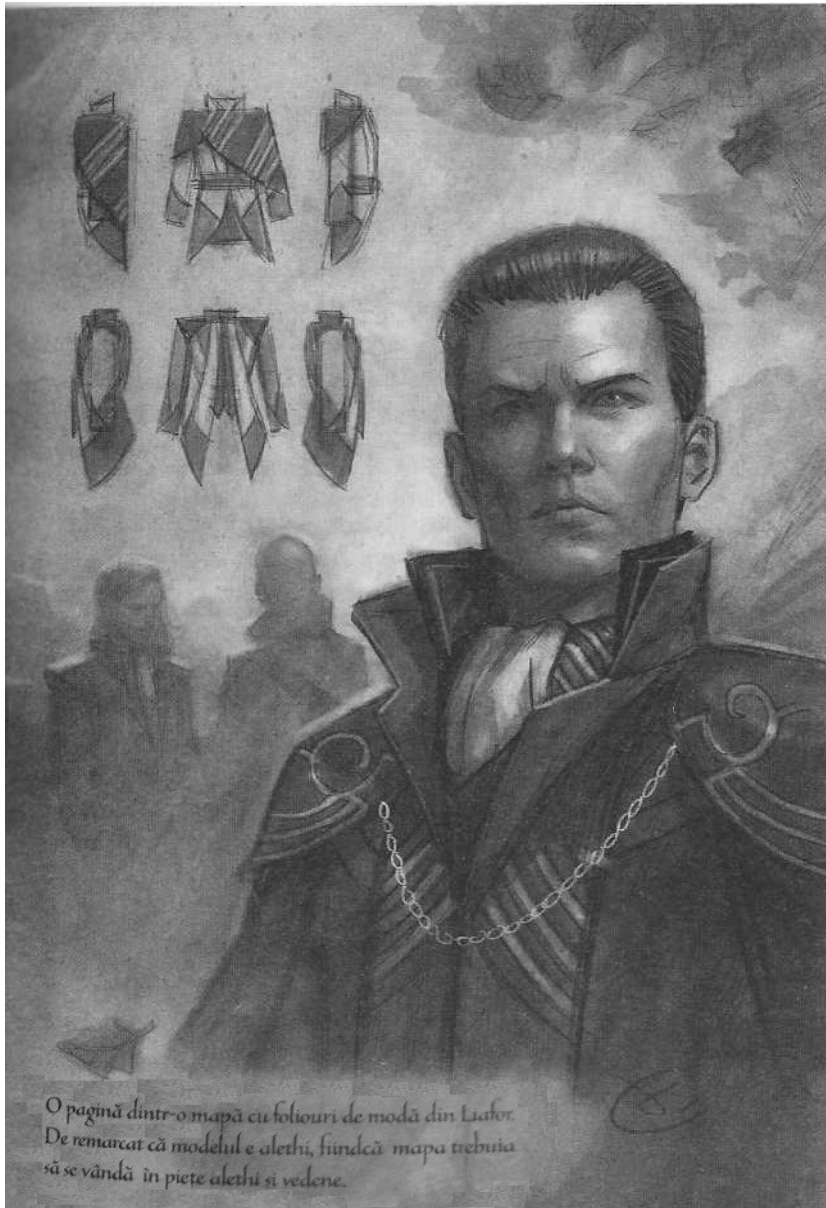
Una dintre femeile ochi-întunecați din caravană se apropie și îi întinse unuia dintre ei o foaie de hârtie. El o luă, scărpinându-se în barbă. Era bărbatul scund și chior, cel care vorbise în timpul discursului lui Shallan. Le arătă foaia celorlalți. Era o rugăciune alcătuită din glife cunoscute, dar nu una care plângea morții, cum se așteptase Shallan. Era o rugăciune de mulțumire.

Foștii dezertori se adunară în fața focului și priviră rugăciunea. Pe urmă se întoarseră să se uite în partea opusă, părând să-i vadă pentru prima oară pe cei douăzeci și ceva de oameni care îi priveau de acolo. Tăcând în noapte. Unii aveau lacrimi pe obraji; unii țineau de mână copiii. Shallan nu observase copiii până atunci, dar prezența lor nu o surprinse. Caravanierii își petreceau viețile pe drumuri și familiile îi însoțeau.

Se opri în spatele tuturor, în cea mai mare parte ascunsă de întuneric. Înconjuată de o constelație de ochi recunoscători și de prețuire înlăcrimată, foștii dezertori păreau să nu știe ce aveau de făcut. În cele din urmă, arseră rugăciunea. Shallan își plecă fruntea, la fel ca ei și la fel ca aproape toți cei care priveau.

Îi lăsa stând mândri și demni, cu ochii la cenușa rugăciunii înălțate către Atotputernic.

FOLIO: MODĂ MASCULINĂ CONTEMPORANĂ

22
LUMINI
ÎN FURTUNĂ

*Forma-furtunos ațâță, după cum se povestește,
Turbare de vânt și de ploaie cu stropi iuți și grei.
Feriți-vă de forța ei, ferți-vă de forța ei!
Deși, venind, spre zei chiar noaptea lor o năpustește,
Unui spren roșu precum sângele-i slujește negreșit.
Feriți-vă de-al său sfârșit, ferți-vă de-al său sfârșit!*

– Din Cântecul Ascultătorului despre Vânturi, strofa IV

Kaladin se uita la obloanele ferestrei. Mișcarea venea în rafale.

Mai întâi neclintire. Da, auzea un urlet îndepărtat, vânt trecând printr-o prăpastie, dar nimic în apropiere.

Un tremur. Apoi lemnul zăngăni amenințător în cadru. Se zgâlțâi violent, cu apă prelingându-se prin îmbinări. Era ceva acolo, în haosul neguros al furtunii. Se zvârcolea și bătea în fereastră, vrând să intre.

Afară fulgeră lumina, scânteind în stropii de apă. Încă un fulger.

Pe urmă lumina rămase. Uniformă, ca strălucirea sferelor, chiar

dincolo de fereastră. De un roșu palid. Dintr-un motiv pe care nu putea să și-l explice, Kaladin avea impresia că erau niște ochi.

Înmărmurit, întinse mâna către zăvor, să deschidă și să vadă.

– Cineva chiar ar trebui să repare oblonul ăla șubrezit, spuse iritat regele Elhokar.

Lumina păli. Zăngănitul încetă. Kaladin clipi, lăsând mâna în jos.

– Să-mi amintească cineva să-i cer lui Nakal să se ocupe de asta, adăugă Elhokar plimbându-se nervos prin spatele canapelei. Oblonul n-ar trebui să curgă. Țsta e palatul meu, nu o tavernă din sat!

– O s-avem grijă să se rezolve, spuse Adolin.

Stătea pe un scaun, lângă vatră, răsfoind o carte cu desene. Fratele lui stătea alături, pe alt scaun, cu mâinile încleștate în poală. Probabil că-l durea tot trupul după instrucție, dar nu se dădea de gol. În schimb, scosese din buzunar o cutiuță și o tot deschidea, răsucind-o în mână și frecând-o pe o parte, după care o închidea cu un clic. Repeta mișcările întruna.

Nu se uita la cutie. Se părea că făcea asta foarte des.

Elhokar continuă să meargă încoace și încolo prin încăpere. Idrin – comandantul gărzii regale – stătea lângă el, cu spatele drept și cu ochii lui verzi privind drept înainte. Avea pielea prea întunecată la culoare pentru un alethi, probabil că prin vene îi curgea sânge azish, și purta o barbă stufoasă.

Oamenii Podului Patru și oamenii lui stăteau de strajă în schimburi, așa cum sugerase Dalinar, și, cel puțin până atunci, Kaladin fusese impresionat de el și de soldații pe care îi comanda. Dar, când sunau cornii anunțând atacul unui platou, Idrin își ciulea urechile și pe chip i se citea o dorință fierbinte. Voia să fie acolo, să lupte. Trădarea lui Sadeas trezise în mulți soldați din tabără aceeași năzuință, ca și cum ar fi dorit un prilej ca să-i dovedească lumii cât de puternică era armata lui Dalinar.

Afară, furtuna vui din nou. Părea straniu să nu-ți fie frig în timpul unei mari furtuni – în barăci înghețai întotdeauna. Camera aceea era bine încălzită, deși nu de un foc. În vatră se afla în schimb un rubin de mărimea pumnului lui Kaladin, cu care ai fi putut plăti mâncarea tuturor oamenilor din orașul lui de baștină vreme de mai multe

săptămâni.

Kaladin plecă de lângă fereastră și se apropie agale de vatră, lăsând impresia că voia să privească nestemata. De fapt, voia să vadă ce răsfoia Adolin. Bărbații refuzau chiar și să se uite la vreo carte, considerând că era o preocupare cu desăvârșire nemasculină. Pe Adolin asta nu părea să-l deranjeze. Bizar.

În drumul său către cămin, Kaladin trecu pe lângă ușa încăperii în care se retrăseseră Dalinar și Navani la începutul furtunii. Voise să trimită înăuntru un om din gardă, dar îl refuzaseră.

„Ei”, își spuse, „cel puțin asta e singura intrare. Nu există nici măcar o fereastră”.

Dacă apăreau iarăși cuvinte pe perete, măcar avea să știe sigur că nu se furișase nimeni înăuntru.

Se aplecă și se uită la rubinul din vatră, montat într-o împletitură de sârmă. Căldura lui puternică îi umplu fața cu broboane de sudoare. Furtuni, rubinul era atât de mare încât Lumina impregnată în el l-ar fi orbit. Însă putea să privească în adâncurile lui și s-o vadă agitându-se înăuntru.

Oamenii credeau că strălucirea nestematelor e uniformă și calmă, dar asta doar prin contrast cu pâlpâirea lumânărilor. Dacă te uitai în profunzimea unei pietre, vedeai Lumina mișcându-se tot atât de haotic ca vânturile în timpul furtunii. Înăuntru nu era liniște. Nici urmă de calmul unei adieri sau al unei șoapte.

– Presupun că n-ai mai văzut niciodată un fabrial încălzitor, zise Renarin.

Kaladin se uită la prințul cu ochelari. Purta uniforma unui mare nobil alethi, ca și Adolin. De fapt, Kaladin nu-i văzuse niciodată purtând altceva – în afară de Cristalarmură, firește.

– Nu, răspuse.

– E o noutate, zise Renarin continuând să se joace cu cutiuța lui de metal. Țsta e construit chiar de mătușa mea. De câte ori mă uit în altă parte, mi se pare că lumea s-a schimbat cumva.

Kaladin mormăi. „Știu cum e.” O parte din el tânjea să absoarbă Lumina din nestemata aia. O mișcare prostească. Era suficientă Lumină ca să-l facă să strălucească precum un foc de tabără. Își lăsă mâinile în jos și trecu agale pe lângă scaunul lui Adolin.

Imaginile din cartea pe care o răsfoia erau ale unor haine elegante, pentru bărbați. Erau frumos desenate, cu fețele celor care le purtau creionate la fel de amănunțit ca îmbrăcămintea.

– Modă? întrebă Kaladin.

N-avusese de gând să vorbească, dar cuvintele i se desprinseseră totuși de pe buze.

– În timpul marilor furtuni îți cauți haine noi?

Adolin închise cartea cu zgomot.

– Dar nu porți decât uniforme, adăugă Kaladin nedumerit.

– Chiar trebuie să te afli aici, băiatule de pod? întrebă Adolin. Cu siguranță n-o să vină nimeni să ne omoare tocmai în timpul unei mari furtuni.

– Faptul că presupui asta, ripostă Kaladin, e motivul pentru care trebuie să fii aici. Ce alt moment ar fi mai potrivit pentru o încercare de asasinat? Vântul ar acoperi țipetele și nimeni n-ar putea să vină în ajutor când ar trebui, din moment ce toată lumea s-a pus la adăpost până la încetarea furtunii. După părerea mea, e unul dintre momentele când Maiestatea Sa are cea mai mare nevoie de o gardă.

Regele se opri locului și arătă cu degetul spre el.

– Are sens. De ce nimeni altcineva nu mi-a explicat niciodată asta?

Se uită la Idrin, care își păstră calmul cu nepăsare.

Adolin oftă.

– Ai putea măcar să ne lași pe mine și pe Renarin deoparte, îi spuse lui Kaladin, aproape în șoaptă.

– Sunteți mai ușor de apărat când vă aflați cu toții împreună, Luminlordul meu, răspuse Kaladin îndepărtându-se. În plus, vă puteți apăra și unii pe alții.

Dalinar oricum avusese de gând să stea cu Navani în timpul furtunii. Kaladin se întoarse lângă fereastră, să asculte furtuna. Oare, când stătuse afară, în bătaia ei, chiar văzuse ceea ce credea? O față cât cerul de mare? Pe însuși Părintele Furtunii?

„Sunt zeiță”, spusese Syl. „O fărâmă de zeiță.”

În cele din urmă, furtuna încetă și Kaladin deschise fereastra către un cer negru, cu câțiva nori fantomatici strălucind în lumina lui

Nomon. Furtuna se dezlănțuise la câteva ore după căderea nopții, dar, în timpul furtunilor, nimeni nu putea să doarmă. Nu-i plăcea când începeau atât de târziu; a doua zi se simțea adesea istovit.

Ușa camerei de alături se deschise și Dalinar ieși, urmat de Navani. Femeia sculpturală ținea în mână un caiet mare. Kaladin auzise, firește, de crizele Înaltului Prinț din timpul furtunilor. În privința asta, părerile oamenilor lui erau împărțite. Unii credeau că pe Dalinar îl înspăimântau furtunile și că groaza era pricina convulsiilor. Alții șopteau că, pe măsură ce îmbătrânea, Ghimpele Negru își pierdea mințile.

Kaladin își dorea cu tărie să afle care e adevărul. Soarta lui, ca și a oamenilor lui, era legată de sănătatea aceluia bărbat.

– Numere, domnule? întrebă aruncând o privire în cameră, către pereți.

– Nu, răspuse Dalinar.

– Uneori apar imediat după furtună, zise Kaladin. Am oameni afară, pe coridor. Aș prefera să mai rămână toată lumea aici o scurtă vreme.

Dalinar dădu din cap.

– Cum dorești, soldat.

Kaladin se îndreptă spre ușă. Dincolo de ea stăteau de strajă câțiva oameni de la Podul Patru și din Garda Regelui. Atrase atenția lui Leyten cu un semn din cap, apoi le ceru să stea de pază pe balcon. Avea să prindă fantoma care scria numerele alea. Dacă le scria într-adevăr cineva.

În spatele lui, Renarin și Adolin se apropiară de tatăl lor.

– Ceva nou? întrebă încet cel dintâi.

– Nu, răspuse Dalinar. Viziunea s-a repetat. Însă nu vin în aceeași ordine ca data trecută și unele sunt noi, așa că poate mai avem de aflat ceva pe care nu l-am descoperit încă...

Îl observă pe Kaladin, așa că se opri, apoi schimbă vorba.

– Ei, dacă tot așteptăm aici, poate îmi spuneți ce s-a mai întâmplat. Adolin, când ne putem aștepta la alte dueluri?

– Mă străduiesc, răspuse fiul său cu o strâmbătură. Am crezut că înfrângerea lui Salinor o să-i determine pe alții să mă pună la încercare, dar, în schimb, toți se codesc.

– E o problemă, zise Navani. Nu obișnuiai tu să spui că toată lumea vrea să se dueleze cu tine?

– Voia! exclamă Adolin. Cel puțin atunci când nu mă puteam duela. Acum, de fiecare dată când fac o ofertă, încep toți să se foiască și să-și ferească privirile.

– Ai încercat să provoci pe cineva din tabăra lui Sadeas? întrebă regele, cu o curiozitate lacomă.

– Nu, răspunse Adolin. Dar, în afară de el însuși, n-are decât un singur Cristalpurător: Amaram.

Pe Kaladin îl străbătu un tremur.

– Ei bine, cu el n-o să te duelezi, chicoti Dalinar și se așeză pe o canapea, iar Luminoasa Navani se instalează lângă el, punându-i drăgăstoasă mâna pe genunchi. S-ar putea să-l avem de partea noastră. Am vorbit cu Înaltul Lord Amaram...

– Crezi că-l poți convinge să se scizioneze? întrebă regele.

– Așa ceva e cu puțință? se miră Kaladin.

Ochi-luminoșii se întoarseră spre el. Navani clipi, ca și cum atunci l-ar fi văzut prima oară.

– Da, este, răspunse Dalinar. Cea mai mare parte a teritoriilor controlate de Amaram i-ar rămâne lui Sadeas, dar și-ar putea aduce în principatul meu teritoriul personal – cu tot cu Cristale. De obicei e nevoie de un schimb de teritorii cu un principat învecinat celui căruia vrea să i se alăture Înaltul Lord.

– Nu s-a mai întâmplat de peste zece ani, spuse Adolin clătinând din cap.

– Încerc să-l conving, zise Dalinar. Însă Amaram... el nu vrea așa ceva, ci să mă mpace cu Sadeas. Crede că putem fi din nou prieteni.

Adolin pufni.

– Posibilitatea asta s-a spulberat în ziua în care Sadeas ne-a trădat.

– Probabil chiar cu mult înainte, spuse Dalinar, deși eu nu mi-am dat seama. Ai putea încerca să provoci pe altcineva, Adolin?

– Vreau să-ncerc cu Talanor și apoi cu Kalishor.

– Niciunul nu e Cristalpurător deplin, se încruntă Navani. Primul are numai Sabie, iar al doilea numai Armură.

– Toți Cristalpurătorii deplini m-au refuzat, zise Adolin ridicând

din umeri. Ȑștia doi sunt nerăbdători, dornici să-și facă numele cunoscut. Unul dintre ei ar putea accepta ceea ce n-au acceptat alții.

Kaladin își încrucișă brațele la piept, sprijinindu-se de perete.

– Și, dacă îi înfrânghi, ceilalți nu vor începe să se teamă de o luptă cu tine? întrebă el.

– Când o să-i bat, sublinie Adolin, văzând cât de destins stătea Kaladin și încruntându-se, tata o să tragă sforile astfel încât și alții să accepte duelul.

– Dar asta va trebui să înceteze la un moment dat, nu? insistă Kaladin. În cele din urmă, ceilalți înalți prinți își vor da seama ce se petrece. Vor refuza să se lase atrași în alte dueluri. E posibil să se fi întâmplat deja. De-asta nu mai acceptă nimeni.

– Cineva o să accepte, spuse Adolin ridicându-se în picioare. Și, când o să obțin victorie după victorie, alții mă vor considera o adevărată provocare. Vor fi dornici să-și încerce puterile.

O asemenea părere i se păru lui Kaladin prea optimistă.

– Căpitanul Kaladin are dreptate, interveni Dalinar.

Adolin se întoarse spre tatăl lui.

– Nu e nevoie să te lupți cu toți Cristalpurătorii din tabără, adăugă acesta cu blândete. Trebuie să ne îngustăm frontul de atac, să alegem dueluri care ne conduc spre țelul final.

– Și ăsta care e? întrebă Adolin.

– Să-l supunem pe Sadeas, spuse Dalinar aproape cu părere de rău. Dacă e necesar, să-l ucizi într-un duel. Toată lumea din tabere știe care sunt cele două părți din lupta asta pentru putere. N-o să meargă dacă îi pedepsim pe toți la fel. Trebuie să le arătăm celor aflați la mijloc, care se hotărăsc acum de partea cui să treacă, ce avantaje au dacă se încred în noi. Lupta alături de alții când asaltează platouri. Ajutorul pe care și-l oferă Cristalpurătorii unul altuia. Le arătăm cum e când faci parte dintr-un regat adevărat.

Ceilalți amuțiră. Regele își desprinse privirea de el, clătînând din cap. Nu credea, cel puțin nu pe de-a-ntregul, în ceea ce dorea Dalinar să înfăptuiască.

Kaladin își dădu seama că ceva îl deranja. Dar ce? Dalinar îi dăduse dreptate. Clocoti în sinea lui o vreme, apoi înțelese că probabil încă mai era întors pe dos fiindcă pomenise cineva numele

lui Amaram.

Era de-ajuns să-i audă numele ca să-i piară tot cheful. Se tot gândise că, odată ce în tabără ajunsese un astfel de criminal, avea să se întâmple ceva, să se schimbe ceva. Însă totul continua ca mai înainte. Asta îl însciuda. Îl îboldea să răbufnească.

Trebuia să facă neapărat ceva.

– Presupun c-am așteptat destul, îi spuse Adolin tatălui său. Pot pleca?

Dalinar oftă, dând din cap. Adolin deschise ușa și ieși cu pași mari. Renarin îl urmă într-un ritm mai lent, trăgând după el Sabia cu care încă își mai făurea legătura, cu fâșiile protectoare pe margini, în loc de teacă. Când trecură pe lângă grupul de gărzi puse de Kaladin la ușă, Cikatrice și alți trei se desprinseră ca să-i urmeze.

Kaladin se duse la ușă, grăbindu-se să-i numere pe cei rămași. Patru oameni în total.

– Moash, spuse el văzând că acesta căsca. Cât timp ai fost de rând astăzi?

Moash ridică din umeri.

– Un schimb ca escortă a Luminoasei Navani. Un alt schimb în Garda Regelui.

„Îi pun să tragă din greu”, se gândi Kaladin. „Părinte al Furtunii! N-am destui oameni. Nici măcar cu tot cu restul Gărzii de Cobalt, trimis de Dalinar.”

– Du-te în baracă să dormi, spuse. Și tu, Bisig. Te-am văzut și-n schimbul de dimineață.

– Dar tu? îl întrebă Moash.

– Mă simt perfect.

Avea Lumină de Furtună, care-i păstra energia. Firește, putea fi periculos s-o folosească astfel – îl îboldea să acționeze, să fie mai impulsiv. Nu era sigur că-i plăcea starea în care îl aducea când n-o folosea în timpul unei lupte.

Moash ridică dintr-o sprânceană.

– Trebuie să fii la fel de obosit ca mine, Kal.

– Mă-ntorc și eu în scurt timp, răspuse el. Tu trebuie să te odihnești, Moash. Altminteri îți scad puterile.

Moash ridică din umeri.

– Trebuie să fac două schimburi. Cel puțin dacă vrei să mă instruiesc cu Garda Regelui fără să-mi nesocotesc îndatoririle obișnuite, de gardă de corp.

Kaladin strânse din buze. Era de mare importanță. Moash trebuia să-nvețe să gândească exact ca o gardă de corp și cu asta nu se putea deprinde nicăieri mai bine decât făcând parte dintr-o trupă deja instruită.

– Schimbul meu de-aici, din Garda Regelui, e aproape încheiat, îi atrase Moash atenția. Pe urmă mă-ntorc în baracă.

– Perfect, încuviință Kaladin. Ține-l pe Leyten cu tine. Natam, tu și Mart o escortați pe Luminoasa Navani. Eu îl escortez pe Dalinar pe drumul spre tabăra lui și îi pun străji la ușă.

– Pe urmă dormi și tu puțin? întrebă Moash.

Toți ceilalți se uitară la Kaladin. Își făceau griji cu toții.

– Da, bine.

Kaladin se întoarse în încăpere, unde Dalinar o ajuta pe Navani să se ridice de pe canapea. Avea s-o conducă până la ușa ei, așa cum făcea în fiecare seară.

Kaladin stătu o clipă pe gânduri înainte să se apropie de Înaltul Prinț.

– Domnule, trebuie să-ți vorbesc despre un anumit lucru.

– Nu poate aștepta până termin aici? întrebă Dalinar.

– Ba da, domnule. Aștept la ușile din fața palatului, apoi îți voi fi escortă pe drumul către tabără.

Dalinar se îndepărtă alături de Navani, urmat de doi foști podari din gardă. Kaladin o porni singur pe coridor, pierdut în gânduri. Servitorii își făcuseră deja apariția și deschideau ferestrele culoarului, iar Syl pătrunse prin una dintre ele, ca o șuviță învârtită de ceață. Se învârti de câteva ori în jurul lui, chicotind, apoi ieși pe o altă fereastră. În timpul marilor furtuni, purtarea ei devenea mult mai asemănătoare cu a sprenilor obișnuiți.

Aerul avea miros umed, proaspăt. După o mare furtună, întreaga lume părea curată, spălată de forța stihiiilor dezlănțuite.

Ajunse la intrarea din fața palatului, unde stăteau de strajă doi soldați din Garda Regelui. Dădu din cap către ei și primi la schimb saluturi ostășești riguroase, apoi luă de la postul de gardă o lampă

și o umplu cu sferele sale.

Stând acolo, privi de sus cele zece tabere de război. Ca întotdeauna după furtună, Lumina sferelor proaspăt impregnate scânteia pretutindeni. Nestematele din interiorul lor parcă erau în flăcări datorită frânturilor capturate din vijelia care trecuse.

Kaladin rămase nemișcat, cântărind ceea ce simțea nevoia să-i spună lui Dalinar. Repetă cuvintele, în gând, nu doar o singură dată, dar tot nu se simțea pregătit când Înaltul Prinț ieși în sfârșit pe ușile palatului. De dincolo de acestea, Natam îl salută pe Kaladin, încredințându-i-l pe Dalinar, apoi alergă să i se alăture lui Mart în fața ușii Luminoasei Navani.

Înaltul Prinț începu să coboare pe drumul în serpentină care ducea de la Pinaclu la grajdurile de jos. Kaladin i se alătură. Mergeau umăr la umăr. Dalinar părea pe deplin cufundat în gânduri.

„N-a dat niciodată de veste despre crizele lui din timpul marilor furtuni”, se gândi Kaladin. „N-ar fi trebuit să spună ceva?”

Mai devreme pomeniseră despre viziuni. Ce vedea Dalinar, sau ce credea că vede?

— Ei bine, soldat, zise Dalinar continuându-și drumul, despre ce voiai să vorbim?

Kaladin trase adânc aer în piept.

— Acum un an, eram soldat în armata lui Amaram.

— Deci acolo ai învățat, zise Dalinar. Trebuia să-mi dau seama. În principatul lui Sadeas, Amaram e singurul general cu însușirile unui adevărat comandant.

— Domnule, spuse Kaladin oprindu-se pe trepte. Ne-a trădat pe mine și pe oamenii mei.

Dalinar se opri și se întoarse să-l privească.

— O hotărâre greșită în timpul unei bătălii? Nimeni nu e perfect, soldat. Dacă ți-a pus oamenii într-o situație groaznică, mă îndoiesc că asta i-a fost intenția.

„Insistă”, își spuse Kaladin, zărind-o pe Syl așezată pe o creastă de coajă-de-piatră, chiar în dreapta lui. Ea dădu din cap. Doar că...

Nu mai vorbise niciodată despre cele petrecute, nu dezvăluind totul. Nu le povestise nici măcar lui Pietroi, Teft și celorlalți.

— N-a fost asta, domnule, spuse întâlnind ochii lui Dalinar în

lumina sferelor. Știu de unde are Cristalsabia. Am fost acolo. Eu l-am ucis pe Cristalpurătorul care o stăpânea.

– Nu se poate, zise Dalinar răspicat. Dacă ai fi făcut-o acum, Armura și Sabia ar fi fost ale tale.

– Amaram le-a luat pentru sine, apoi i-a măcelărit pe toți cei care știa adevărul. Pe toți, în afară de un singur soldat, pe care, știindu-se vinovat, l-a însemnat ca sclav și l-a vândut, în loc să-lucidă.

Dalinar rămase nemișcat, în tăcere. Kaladin vedea dealul din spatele lui, în întregime întunecat, conturat doar de lumina stelelor. În buzunarul lui Dalinar erau câteva sfere și acestea străluceau prin materialul uniforme.

– Amaram e unul dintre cei mai buni oameni pe care-i cunosc, spuse Înaltul Prinț. Onoarea lui e fără pată. Nu știu să fi profitat vreodată de avantajul asupra unui adversar în duel, deși uneori așa ceva ar fi fost acceptabil.

Kaladin nu răspunse. Și el crezuse același lucru, până la un moment dat.

– Ai vreo dovadă? întrebă Dalinar. Sper că înțelegi că, pentru ceva de o asemenea natură, nu mă pot bizui pe cuvântul unui singur om.

– Adică pe cuvântul unui singur ochi-întunecat, spuse Kaladin scrâșnind din dinți.

– Nu culoarea ochilor tăi e problema, ripostă Dalinar, ci gravitatea învinuirii. Rostești cuvinte primejdioase. Ai vreo dovadă, soldat?

– Când a luat Cristalele erau și alții de față. De fapt, oștenii din garda lui personală au ucis din ordinul lui. Și mai era acolo și un furtunoveghetor. De vârstă mijlocie, ascuțit la față. Purta barbă de ardent.

Dalinar oftă ușor.

– I-ai mai vorbit cuiva despre învinuirea asta?

– Nu.

– Păstrează tăcerea. O să discut cu Amaram. Îți mulțumesc că mi-ai povestit.

– Domnule, insistă Kaladin venind cu un pas mai aproape de Dalinar. Dacă într-adevăr crezi în dreptate...

– Deocamdată ajunge, fiule, îi tăie vorba Dalinar, cu voce calmă, dar rece. Ai spus tot ce-ai avut de spus, dacă nu cumva mai ai de adăugat ceva, ca dovadă.

Kaladin se sili să-și înăbușe răbufnirea de furie. Era greu.

– Mai devreme ți-am apreciat spusele, când am vorbit despre duelurile fiului meu, adăugă Dalinar. Cred că e a doua oară când adaugi ceva important la discuțiile noastre.

– Mulțumesc, domnule.

– Dar, soldat, prin felul în care ne tratezi pe mine și pe ai mei mergi chiar pe hotarul dintre ajutor și insubordonare. Ranchiuna ta e cât un munte. N-o iau în seamă, fiindcă știi ce-ai pățimit și fiindcă văd soldatul de dincolo de ea. Țsta e omul pe care l-am luat în slujba mea.

Kaladin strânse din dinți, dar dădu din cap.

– Da, domnule.

– Bun. Acum du-te.

– Domnule, trebuie să te escortez...

– Cred că mă-ntorc la palat. Nu cred c-o să dorm prea mult în noaptea asta, așa că poate voi dori s-o sâcâi pe văduva fostului rege cu frământările mele. Oamenii din garda ei mă pot apăra și pe mine. O să iau unul ca escortă când mă-ntorc în tabără.

Kaladin răsuflă prelung. Pe urmă salută.

„Perfect”, își spuse, continuând să coboare pe aleea întunecată și udă.

Când ajunse jos, Înaltul Prinț încă stătea în același loc, acum doar ca o umbră. Părea pierdut în gânduri.

Kaladin se răsuci pe călcâie și o porni spre tabăra lui Dalinar. Syl se înălță în zbor și i se opri pe umăr.

– Ai văzut? spuse ea. Te-a ascultat.

– Nu, Syl, n-a făcut-o.

– Poftim? Ți-a răspuns și a zis...

– l-am spus lucruri pe care n-ar fi vrut să le-audă. Chiar dacă face cercetări, o să găsească o grămadă de motive ca să nesocotească tot ce i-am povestit. În cele din urmă, va rămâne cuvântul meu împotriva cuvântului lui Amaram. Părinte al Furtunii! N-ar fi trebuit să-i spun nimic.

- Atunci vrei s-o lași baltă?
- Furtuni, nu! O să-mi fac singur dreptate.
- Aaa...

Syl se așează pe umărul lui. Merșeră așa multă vreme, până ce ajunseră în apropierea taberei.

– Nu ești un Cerrupător, Kaladin, spuse într-un târziu Syl. N-ar trebui să te porți așa.

– Un ce? Întrebă el pășind peste cremlingii care fugeau prin întuneric.

Apăreau o mulțime după marile furtuni, când se deschideau plantele ca să soarbă apă.

- E unul dintre ordine, nu-i așa?

Știa câte ceva despre ordine. Toată lumea știa, din legende.

– Da, răspunse Syl, aproape în șoptă. Îmi fac griji pentru tine, Kaladin. Am crezut că, odată ce v-ați eliberat din sclavia de la poduri, totul va fi mai bine.

– E mai bine. De când ne-am eliberat, niciunul dintre prietenii mei n-a mai fost ucis.

– Dar tu... Syl nu părea să știe ce altceva să spună. Am crezut că ai putea fi cum erai înainte. Îmi aduc aminte de un om pe câmpul de bătălie... Un om care lupta...

– Omul ăla e mort, Syl, spuse Kaladin făcându-le cu mâna străjilor când intră în tabără.

Se trezi din nou înconjurat de lumină și de mișcare, de oameni ducând mesaje care nu suportau amânare, de parshi reparând clădiri afectate de furtună.

– Când eram podar, nu trebuia să-mi fac griji decât pentru oamenii mei. Acum lucrurile s-au schimbat. Trebuie să devin altcineva. Numai că nu știu cine.

Când ajunseră la baraca Podului Patru, Pietroi tocmai împărțea tocana pentru cină. Era mult mai târziu decât de obicei, dar o parte dintre oameni făceau de strajă în schimburi bizare. Tocana nu mai era singura lor mâncare, dar insistau s-o ceară la fiecare cină. Kaladin luă cu recunoștință un castron, dând din cap către Bisig, care se odihnea alături de alți câțiva, spunându-și unii altora cât de mult le lipsea de fapt căratul podului lor. Kaladin le insuflase un

respect pentru pod, același respect pe care-l simte soldatul pentru sulia lui.

Tocană. Poduri. Vorbeau cu atâta drag despre lucruri care fuseseră cândva simboluri ale captivității lor. Kaladin luă o înghițitură și se opri când dădu cu ochii de un nou-venit, care se întinsese, rezemat de o piatră, alături de foc.

– Te cunosc? întrebă arătând către bărbatul chel, musculos.

Avea pielea cafenie, ca un alethi, dar forma feței nu se potrivea. Herdazian?

– A, nu te sinchisi de Punio, îi strigă Lopen din apropiere. E vărul meu.

– Ai avut un văr în echipele podurilor? întrebă Kaladin.

– Nu, răspuse Lopen. Dar a auzit-o pe mama spunând că ne trebuie mai mulți oameni în gardă, așa că a venit să ne-ajute. I-am făcut rost de-o uniformă și de tot restul.

Nou-venitul, Punio, zâmbi ridicându-și limba.

– Podul Patru, spuse cu un accent herdazian foarte puternic.

– Ești soldat? îl întrebă Kaladin.

– Da. În armata Luminlordului Roion. Nu-ți face griji. Acum i-am jurat credință lui Kholin. De dragul vărului meu.

Zâmbi cu prietenie.

– Punio, nu-ți poți părăsi pur și simplu armata, zise Kaladin frecându-și fruntea. Se numește dezertare.

– Nu și pentru noi, îi strigă Lopen. Suntem herdazieni – oricum nu ne deosebește nimeni unul de altul.

– Da, întâri Punio. Mă duc în ținutul meu de baștină o dată pe an. Când mă-ntorc, nu-și mai amintește nimeni de mine. Ridică din umeri. De data asta am venit aici.

Kaladin oftă, dar herdazianul părea să știe cum să mânuiască o sulia, iar el chiar avea nevoie de mai mulți oameni.

– Perfect. Ai grijă doar să pretinzi că ai fost unul dintre podari de la bun început, da?

– Podul Patru! exclamă Punio cu entuziasm.

Kaladin trecu pe lângă el și găsi locul obișnuit de lângă foc, dornic să se destindă și să se gândească. Dar nu avu norocul ăsta, fiindcă de el se apropiase cineva și i se ghemui alături. Un bărbat cu

pielea marmorată, în uniforma Podului Patru.

– Shen? întrebă Kaladin.

– Domnule.

Parshul continuă să se holbeze la el.

– Vrei ceva? spuse Kaladin.

– Eu sunt cu adevărat Podul Patru?

– Bineînțeles.

– Unde e suliița mea?

Kaladin îl privi în ochi.

– Tu ce crezi?

– Că nu sunt Podul Patru, răspuse Shen, gândind pe îndelete fiecare cuvânt. Sunt sclavul Podului Patru.

Kaladin avu senzația că primise un pumn în burtă. În tot timpul petrecut împreună, abia auzise de la omul ăla o duzină de cuvinte și, deodată, îi spune așa ceva?

Vorbele lui usturau oricum. Spre deosebire de ceilalți, Shen nu putea să plece și să-și croiască o viață în lume. Dalinar eliberase restul Podului Patru, dar un parsh... avea să fie sclav indiferent unde se ducea și ce făcea.

Ce-ar fi putut Kaladin să-i spună? Furtuni!

– Ți-am apreciat ajutorul când adunam lucrurile morților. Știu că ți-a fost greu să privești ceea ce făceam uneori acolo jos.

Shen aștepta, încă ghemuit lângă el, ascultându-l. Și-l privea cu ochii lui de parsh, negri și de nepătruns.

– Nu pot începe să înarmez parshi, Shen, continuă Kaladin. Ochiluminoșii abia ne acceptă pe noi așa cum suntem acum. Gândește-te ce furtună aș stârni dacă ți-aș da ție o suliiță.

Shen dădu din cap, fără să lase nicio emoție să i se citească pe față. Pe urmă se ridică și-și îndreptă spatele.

– Atunci sclav sunt.

Și plecă.

Kaladin își lăsă capul pe piatra din spatele lui și rămase cu ochii la stele. Al furtunii om! Pentru un parsh, avea o viață bună. Cu siguranță se bucura de mai multă libertate decât alți semeni de-ai lui.

„Și pe tine te mulțumea asta?”, întrebă o voce dinăuntrul lui. „Te

încânta să fii un sclav bine tratat? Sau ai încercat să evadezi, să lupți pentru libertatea ta?”

Ce mizerie. Se gândi la toate astea, afundându-și lingura în tocană. Luase două înghițituri când Natam – unul dintre cei rămași de strajă la palat – intră în tabără împleticindu-se, asudat și înnebunit, cu obraji înroșiți de atâta alergat.

– Regele! strigă gâfâind. Un asasin.

23

ASASIN

*Forma-noptatic ce va fi să fie prevestește,
E forma umbrelor, minte ce-n viitor privește.
Pentru că zeii chiar au plecat, șoptit-a ea,
Furtună nouă va veni-ntr-o zi, spre-a sfârâma.
O lume nouă creând, furtuna nouă e crudă,
Croiește drum nou, iar forma-noptatic poate s-audă.*

– Din *Cântecul Ascultătorului despre Secrete*, strofa XVII

Regele era viu și aproape nevătămat.

Kaladin stătea sprijinit cu o mână de cadrul ușii, gâfâind după ce se întorsese la palat într-un suflet. Înăuntru, Elhokar, Navani, Dalinar și cei doi fii ai săi stăteau de vorbă. Nu murise nimeni. Nu murise nimeni.

„Părinte al Furtunii”, se gândi pășind în încăpere. „Pentru o clipă, m-am simțit ca pe platouri, privindu-mi oamenii alergând către parshendi.” Oameni pe care îi cunoștea mult prea puțin, dar pe care se simțea dator să-i apere. Nu-și imaginase că nevoia lui de a-i apăra pe ceilalți exista și când era vorba de ochi-luminoși.

– Ei bine, cel puțin el a alergat înapoi, spuse regele îndepărtându-se cu un gest al mâinii o femeie care se străduia să-i bandajeze tăietura din frunte. Uită-te, Idrin. Așa arată o bună gardă de corp. Pun prinsoare că el n-ar fi îngăduit să se întâmpile una ca asta.

Căpitanul Gărzii Regelui stătea lângă ușă, roșu la față. Își feri privirea, apoi ieși furios pe coridor. Kaladin își duse o mână la cap, uluit. Astfel de comentarii din partea regelui n-aveau să-i ajute nicidecum pe oamenii lui să se înțeleagă bine cu soldații lui Dalinar.

Încăperea era plină de oșteni din gardă, de servitori și de oameni de la Podul Patru, care stăteau în dezordine, părând nedumeriți sau stânjeniți. Leyten se afla acolo – fusese de strajă, alături de Garda Regelui ca și Moash.

Kaladin îl strigă pe acesta din urmă.

– Ar fi trebuit să fii în tabără, să dormi.

– Ca și tine, ripostă Moash.

Kaladin gemu, se grăbi să se apropie de el și întrebă, cu glas mai scăzut:

– Unde erai când s-a-ntâmpilat?

– Tocmai plecasem. Mi se terminase schimbul în Garda Regelui. Am auzit țipete și m-am întors cât de repede am putut, zise el și arată cu un semn din cap către ușa deschisă a balconului. Vino s-arunci o privire.

Leșiră pe balcon, o alee circulară care înconjura încăperile din vârful palatului – o terasă tăiată în piatră. De la înălțimea aceea, oferea o priveliște fără pereche a taberelor de război și a Câmpiilor de jos. Câțiva oșteni din Garda Regelui erau acolo și cercetau balustrada cu lămpi cu sfere. O parte din lucrătura ei din fier forjat se răsucise în afară și atârna, în echilibru precar, deasupra golului de dedesubt.

– Din câte am dedus, spuse Moash, arătând cu degetul, regele a venit aici să mediteze, așa cum face de obicei.

Kaladin dădu din cap, mergând alături de el. Podeaua de piatră pe care călcau era încă udă după marea furtună. Ajunseră în locul unde se rupsese balustrada și soldații din gardă le făcură loc. Kaladin se uită peste margine. Până la stâncile de dedesubt era o distanță de cel puțin cincisprezece stânci. Jos, Syl plana în aer, trasând alene

cercuri strălucitoare.

– Blestem, Kaladin! strigă Moash prinzându-l de braț. Încerci să mă îngrozești?

„Mă-ntreb dacă eu i-aș putea supraviețui acestei căderi.”

Căzuse o dată de la jumătatea acelei înălțimi, fiind plin cu Lumină de Furtună, și ajunsese jos teafăr. Se retrase de dragul lui Moash, deși înălțimile îl fascinaseră și înainte de a-și dobândi puterile ieșite din comun. Când stătea atât de sus, se simțea liber. Doar el și văzduhul.

Îngenunche și privi locurile unde marginile grilajului de fier fuseseră fixate cu mortar în găurile din piatră.

– Balustrada s-a smuls din montură? întrebă strecurându-și degetul într-o gaură, de unde îl scoase apoi plin de praf de mortar.

– Da, răspunse Moash și mai mulți oameni din Garda Regelui dădură din cap.

– S-ar putea să fi fost o simplă greșeală de construcție.

– Căpitane, spuse unul dintre soldați, am fost de față când s-a întâmplat. Vegheam asupra regelui de pe balcon. Balustrada a căzut în afară. Nu s-a auzit niciun zgomot. Stăteam aici, privind câmpiile, cu gândul la ale mele și, o clipă mai târziu, Maiestatea Sa atârna acolo, ținându-se zdravăn ca să-și salveze viața și înjurând ca un caravanier, adăugă bărbatul și roși. Domnule.

Kaladin se ridică și se uită la balustrada de metal. Regele se rezemase de acea porțiune a ei, care se lăsase în afară – montura de la bază cedase. Nu mai lipsise mult ca să se desprindă cu totul, dar, din fericire, o bară rezistase. Regele se agățase de ea și se ținuse bine destul de mult ca să fie salvat.

Așa ceva n-ar fi trebuit să fie cu putință. Obiectul părea să fi fost mai întâi construit din lemn și funii și apoi preschimbat în fier prin Animodelare. Kaladin zgâlțâi o altă porțiune și descoperi că e incredibil de rezistentă. Chiar dacă ieșea din câteva găuri, n-ar fi trebuit să se prăbușească în întregime – asta se putea întâmpla doar dacă se dezmembrau bucățile de metal.

Se îndreptă spre dreapta și cercetă câteva părți metalice care se desprinseseră unele de altele. Îmbinarea lor fusese tăiată. Rămăseseră netede, curate.

Cadrul ușii dinspre camera regelui se întunecă în clipa în care Dalinar Kholin ieși pe balcon.

– Duceți-vă înăuntru, le ordonă lui Moash și celorlalți oameni din gardă. Și închideți ușa. Vreau să vorbesc cu căpitanul Kaladin.

Se supuseră toți, deși Moash se retrase fără tragere de inimă. Dalinar se apropie de Kaladin în timp ce ferestrele se închideau, oferindu-le intimitate. În ciuda vârstei, silueta Înaltului Prinț era intimidantă, cu umerii lui largi, construită ca un zid din cărămidă.

– Domnule, spuse Kaladin, ar fi trebuit să mă...

– N-a fost vina ta, îl întrerupse Dalinar. Regele nu era în grija ta. Și chiar dacă ar fi fost, nu te-aș fi învinuit – așa cum nu-i găsesc nicio vină lui Idrin. Nu mă aștept ca gărzile de corp să verifice soliditatea clădirilor.

– Da, domnule, zise Kaladin.

Dalinar îngenunche să cerceteze fixarea grilajului.

– Îți place să-ți asumi răspunderea pentru toate, nu? E o însușire lăudabilă pentru un comandant, zise Înaltul Prinț și se ridică să se uite la locul unde fusese tăiată balustrada. Care e părerea ta?

– Cineva a spart mortarul, fără îndoială, și a șubrezit balustrada.

Dalinar dădu din cap.

– Sunt de acord. Cineva a făcut-o intenționat, atentând la viața regelui.

– Totuși... domnule...

– Da?

– Cel care a încercat să-l ucidă e un idiot.

Dalinar îl privi în lumina lămpii, ridicând din sprânceană.

– De unde putea ști în ce loc o să se sprijine regele? continuă Kaladin. Sau dacă o să se sprijine? În capcana asta ar fi putut să cadă cu ușurință altcineva și cei care vor să-l asasineze s-ar fi dat în vileag degeaba. De fapt, chiar asta s-a și întâmplat. Regele a supraviețuit, iar noi am aflat de existența lor.

– Ne așteptam să apară asasini. Și nu doar din cauza întâmplării cu armura regelui. Jumătate dintre oamenii puternici din tabăra asta se gândesc probabil să încerce un asasinat, așa că un atentat la viața lui Elhokar nu ne dezvăluie atât de multe lucruri pe cum crezi. Cât despre faptul că au știut unde să-i întindă capcana, are un loc

unde preferă să se sprijine de balustradă și să contemple Câmpiile Sfărâmate. Oricine îi urmărește obiceiurile ar fi știut unde să subrezească grilajul.

– Dar, domnule, e totuși atât de întortocheat! Dacă pot pătrunde în camerele regelui, de ce să nu fi ascuns pur și simplu un asasin acolo? Sau de ce să nu fi întrebuințat otrava?

– Cu otrava n-aveau mai multe șanse decât cu asta, spuse Dalinar fluturându-și mâna către balustradă. Tot ce mănâncă și bea regele e gustat. Cât despre asasinul ascuns, ar putea da nas în nas cu cineva din gardă.

Se ridică, adăugând:

– Dar sunt de acord că ar fi avut mai mulți sortți de izbândă. Iar faptul că n-au încercat ne spune ceva. Presupunând că sunt tot cei care au pus nestematele crăpate în armura regelui, e vorba de oameni care preferă să ocolească o înfruntare. Nu sunt idioți, sunt...

– Sunt lași, înțelese Kaladin. Vor să treacă asasinatul drept accident. Sunt fricoși. Probabil au așteptat atât de mult după prima încercare ca să dispară toate bănuielile.

– Da, încuviință Dalinar, părând tulburat.

– Însă de data asta au făcut o mare greșală.

– Care?

Kaladin se apropie de partea desprinsă, la care se uitase mai devreme, și îngenunche ca să-și treacă mâna peste tăietura netedă.

– Ce taie fierul atât de curat?

Dalinar se aplecă și studie tăietura, apoi luă o sferă ca să vadă mai bine. Mârâi.

– Presupun că ar trebui să arate ca o îmbinare care a cedat.

– Și așa arată? întrebă Kaladin.

– Nu. A fost o Cristalsabie.

– Cred că asta micșorează foarte mult numărul celor pe care-i putem bănuși.

Dalinar dădu din cap.

– Nu spune nimănui altcuiva. Dacă nu se află că am observat tăietura de Cristalsabie, am putea câștiga un avantaj. E prea târziu ca să pretindem că luăm întâmplarea drept accident, dar nu trebuie să dezvăluim nimic în plus.

– Da, domnule.

– Regele insistă să te pun în fruntea gărzii lui, zise Dalinar. Pentru asta am putea fi nevoiți să ne grăbim înfăptuirea planurilor.

– Nu sunt pregătit, răspunse Kaladin. Oamenii mei au deja destul de multe îndatoriri ca să le fie greu să le facă față.

– Știu, spuse Dalinar încet, părând să șovăie. Treaba asta a fost făcută de cineva din interior, îți dai seama.

Kaladin simți un fior rece.

– Chiar în odăile regelui? Înseamnă c-a fost un servitor. Sau cineva din garda lui. Un om din gardă ar fi putut ajunge și la armură.

Dalinar se uită la Kaladin, cu fața luminată de sfera pe care o ținea în mână. O față puternică, cu un nas care fusese cândva rupt. Turtit. Real.

– Nu mai știu în cine pot avea încredere în ziua de azi. În tine mă pot încrede, Kaladin Binecuvântat de Furtună?

– Da. Jur.

Dalinar dădu din cap.

– O să-l eliberez pe Idrin din postul lui și o să-i dau altul, de comandă, în armata mea. Regele o să fie satisfăcut, dar voi avea grijă ca Idrin să știe că nu e vorba de o pedeapsă. Cred că oricum o să-i placă mai mult noua lui însărcinare de comandant.

– Da, domnule.

– O să-l întreb care sunt cei mai buni dintre soldații lui și îi voi lăsa sub comanda ta de acum înainte. Să-i folosești cât mai puțin cu putință. Aș prefera pentru garda regelui numai oameni din echipele de podari – oameni în care ai încredere și care nu dețin niciun rol în politica din tabere. Alege-i cu grijă. Nu vreau să-nlocuiesc posibili trădători cu foști hoți, care pot fi cumpărați cu ușurință.

– Da, domnule, răspunse Kaladin simțind cum i se așeza o greutate imensă pe umeri.

Dalinar își îndreptă spatele.

– Nu știu ce altceva să mai fac. Un om trebuie să poată avea încredere în propriile lui gărzi de corp.

Se întoarse spre ușa camerei. Vorbise pe un ton plin de îngrijorare.

– Domnule? spuse Kaladin. Asta n-a fost acea încercare de

asasinat la care vă așteptați, nu-i așa?

– Așa e, răspunse Dalinar, cu degetele pe mânerul ușii. Sunt de acord cu presupunerea ta. N-a fost lucrătura cuiva care știe ce face. Dacă mă gândesc cât de nefirească a fost, sunt pur și simplu uimit că n-a lipsit mult ca să reușească.

Îl fixă pe Kaladin cu privirea, apoi continuă:

– Dacă Sadeas se decide să lovească – sau, mai rău, asasinul care a luat viața fratelui meu –, nouă n-o să ne mai meargă bine. Furtuna stă să-nceapă.

Intră, lăsând să se audă plângerile regelui, până atunci înăbușite de ușa închisă. Elhokar spunea, cu patos, că nimeni nu ia siguranța lui în serios, că nimeni nu-i ascultă spusele, că ar trebui să se uite toți după lucrurile pe care le vedea el peste umăr în oglindă, indiferent ce-ar fi însemnat asta. Tirada semăna cu scâncetele unui copil răsfățat.

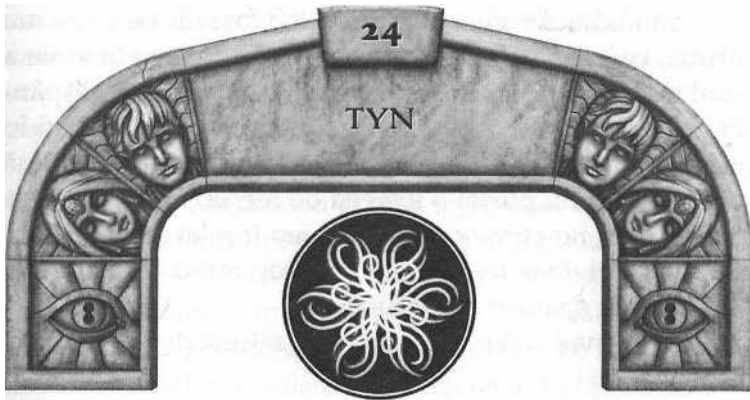
Kaladin se uită la balustrada răsucită, imaginându-și-l pe rege legănându-se, atârnat de ea. Avea un motiv serios să nu fie în apele lui. Însă un rege n-ar fi trebuit să fie mai presus de așa ceva? Nu-i cerea Chemarea lui să nu se piardă cu firea în condiții grele? Kaladin descoperi că-i era greu să și-l imagineze pe Dalinar reacționând atât de zgomotos, indiferent ce i s-ar fi întâmplat.

„Treaba ta nu e să-i judeci”, își spuse făcându-i cu mâna lui Syl și îndepărtându-se de marginea balconului. „Treaba ta e să-i aperi pe oamenii ăștia.”

Cumva.

24

TYN

*Forma-putrezitor suflet și visuri nimicește,
Pe plac le face zeilor cel ce o ocolește.
Atingerea-i și țipetele-i nu căutați, negați-o.
Mereu cu ochii-n patru, pășiți pe încercate
Pe dealuri și, de-asemeni, prin văile secate.
Vechi spaime îndrăgindu-vă, sfidați-o toți, sfidați-o.*

– Din *Cântecul Ascultătorului despre Secrete*, strofa XXVII

– Ei bine, înțelegi, spuse Gaz, lustruind cu nisip lemnul căruței lui Shallan.

Ea stătea în apropiere, ascultându-l în timp ce-și vedea de treabă.

– Cei mai mulți dintre noi ne-am alăturat luptei de pe Câmpiile Sfărâmate pentru răzbunare, știi? Marmorații ăia ne-au ucis regele. Trebuia să fie o luptă măreață și tot restul. O luptă pentru răzbunare, un mod de a-i arăta lumii că alethii nu îngăduie trădarea.

– Așa e, încuviință Red.

Soldatul deșirat și bărbos smulse una dintre gratiile căruței lui Shallan. Odată scoasă, nu mai rămâneau decât câte trei în fiecare colț, ca să susțină acoperișul. Azvârli gratia cu satisfacție, apoi își

scutură de praf mănușile de lucru. Asta ajuta la transformarea căruței din cușcă pe roți într-un soi de trăsură mai potrivită pentru o doamnă ochi-luminoși.

– Îmi aduc aminte, continuă Red, așezat pe podeaua căruței, cu picioarele legănându-i-se. Chemarea la arme a venit de la Înaltul Prinț Vamah în persoană și s-a răspândit pe Țărmlul Îndepărtat ca o duhoare. Din doi bărbați în putere, unul s-a alăturat cauzei. Dacă te duceai la cârciumă să bei ceva și nu purtai o insignă de recrut, toată lumea se întreba dacă nu cumva ești laș. M-am înrolat împreună cu cincisprezece prieteni de-ai mei. Acum sunt toți morți. Putrezesc în blestematele spărturi de furtună.

– Așa că voi... pur și simplu v-ați săturat de luptă? întrebă Shallan.

Acum avea o masă de lucru – ei, de fapt nu era decât o măsuță –, o mobilă de călătorie, ușor de demontat. I-o scosese din căruță și o folosea ca să mai arunce o privire peste câteva dintre notițele lui Jasnah.

Caravana își instala tabăra când începea să se stingă lumina soarelui. Călătoriseră bine în ziua aceea, dar, după cele prin care trecuseră cu toții, Shallan nu-i obosea prea tare. Patru zile de drum îi aduseseră la doi pași de acea parte a coridorului în care era mult mai puțin probabil să te atace tâlharii. Se apropiau de Câmpiile Sfârâmate și de siguranța pe care o ofereau.

– Să ne săturăm de luptă? spuse Gaz luând o balama și începând s-o bată în cuie.

Din când în când se uita cu coada ochiului într-o parte, un soi de tic nervos.

– Blestem, nu. N-a fost din pricina noastră, ci din a ochi-luminoșilor, lovi-i-ar furtuna! Nu e o jignire la adresa ta, Luminăție. Dar lua-i-ar furtuna, și lua-i-ar de tot!

– N-au mai luptat ca să învingă, adăugă Red aproape în șoaptă. Au început să lupte pentru sfere.

– În fiecare zi, zise Gaz, în fiecare a furtunii de zi ne trezeam și mergeam la luptă pe platourile-alea. Și nu se vedea niciun progres. Cui îi păsa dacă făceam vreun progres? Înălții prinți voiau inimile-nestemată. Și iată-ne acolo, întemnițați într-un soi de sclavie de

jurămintele noastre ostășești. Fără dreptul de a călători, drept pe care ar trebui să-l aibă orice om cumsecade, fiindcă noi eram înrolați. Muream, sângeram și sufeream ca să se-mbogățească ei! Asta era tot. Așa că am plecat. Noi, un grup care beam împreună, deși slujeam înalți prinți diferiți. I-am lăsat în urmă pe ei și războiul lor.

– Ei, Gaz, se amestecă Red. Asta nu e totul. Fii sincer cu nobila doamnă. Nu datorai și niște sfere unor cămătari? Și ne-ai spus că nu mai lipsea mult ca s-ajungi podar...

– Ei, ascultă, îl întrerupse Gaz. Vorbești despre vechea mea viață. Și nimic din ce-a fost atunci nu mai contează acum, zise el și-și termină treaba cu ciocanul. Pe lângă asta, Luminoasa Shallan a spus că se va rezolva problema datoriilor noastre.

– O să vi se ierte totul, n-o să mai aveți nicio datorie, întări ea.

– Vezi?

– În afară de mirosul respirației tale, adăugă Shallan.

Gaz își ridică privirea, cu fața plină de cicatrice înroșindu-i-se, dar Red se mulțumi să râdă. O clipă mai târziu, începu și Gaz să chicotească. Dezertorii dădeau dovadă de un soi de bunăvoință disperată. Prinseseră prilejul de a trăi din nou o viață normală și erau hotărâți să nu-l lase să le scape. De când erau împreună nu se ivise nici măcar o singură problemă în privința disciplinei, și se grăbeau, ba chiar erau nerăbdători să-i fie de folos lui Shallan.

O dovadă a acestui fapt apăru când Gaz ridică din nou peretele lateral al căruței, apoi deschise o mică fereastră, ca să pătrundă lumina înăuntru. Arată spre ea zâmbind.

– Poate nu e destul de arătoasă pentru o doamnă ochi-luminoși, dar măcar acum o să poți vedea afară.

– Nu e rău, zise Red bătând încet din palme. De ce nu ne-ai spus că ai ucenicit la un dulgher?

– N-am făcut-o niciodată, spuse Gaz, căpătând brusc un aer bizar de solemn. Dar mi-am petrecut ceva timp lângă o lemnărie, atâta tot. Tot omul prinde din zbor câte ceva.

– E foarte frumoasă, Gaz, zise Shallan. Apreciez profund gestul tău.

– E o nimica toată. Probabil ar trebui să ai una și în cealaltă

parte. O să văd dacă mai izbutesc să capăt una de la negustori, cerșind-o.

– Deja săruți picioarele noii noastre stăpâne, Gaz?

Vathah se apropie de grup. Shallan nu-l observase venind către ei.

Șeful foștilor dezertori ținea în mână un castron plin de sos aburind, din cazanul în care se pregătea cina. Shallan simți mirosul iute al ardeiului. Ar fi trebuit să vadă o schimbare bine-venită în faptul că, în locul tocanei pe care-o mâncase alături de negustorii de sclavi, caravana avea mâncare potrivită pentru femei, pe care era obligată s-o mănânce. Poate izbutea să ia pe furiș o înghițitură din sosul ăla picant, dacă prindea un moment când toată lumea se uita în altă parte.

– Pentru mine nu te-ai oferit niciodată să faci așa ceva, Gaz, adăugă Vathah înmuindu-și pâinea în castron și sfâșiind cu dinții o bucată de carne.

Pe urmă vorbi în vreme ce mesteca:

– Pari fericit fiindcă-ai ajuns din nou servitorul ochi-luminoșilor. E o minune că nu ți s-a rupt cămașa după ce te-ai târât atât.

Gaz roși din nou.

– Din câte știi, Vathah, spuse Shallan, tu n-ai avut nicio căruță. Așa că unde-ai fi vrut să-ți faci Gaz fereastră? Poate în cap? Sunt sigură că asta se poate aranja.

Vathah continuă să mănânce zâmbind, deși zâmbetul lui nu trăda cine știe ce încântare.

– Ți-a povestit despre banii pe care-i datorează?

– O să-i rezolvăm problema la timpul potrivit.

– Grupul ăsta o să-ți dea mai multă bătaie de cap decât crezi, micuță ochi-luminoși, zise Vathah și clătină din cap, înmuindu-și din nou pâinea în castron. Oameni care se-ntorc exact acolo de unde-au plecat.

– De data asta vor fi eroi, pentru că m-au salvat.

El pufni.

– Aștia nu vor fi niciodată eroi. Sunt crem, Luminăție, în stare pură.

Alături, Gaz se uită în jos, iar Red întoarse capul, dar niciunul nu-

contrazise.

– Te străduiești din răputeri să-i umilești, Vathah, zise Shallan ridicându-se în picioare. Te temi chiar atât de mult că se va dovedi că te-nșeli? S-ar zice că te-ai obișnuit deja cu asta.

El mârâi.

– Ai grijă, fetițo! Nu cred că vrei să insulti din greșeală un bărbat.

– Să te insult din greșeală e ultimul lucru pe care mi-l doresc, Vathah. Mă gândesc că, dacă vreau, o pot face dinadins!

El îi aruncă o privire, apoi roși de furie și rămase o clipă tăcut, încercând să găsească un răspuns.

Shallan continuă fără să-i lase timp pentru așa ceva.

– Nu mă surprinde că nu-ți găsești cuvintele; sunt sigură că e un alt fapt cu care te-ai obișnuit. Probabil ți se întâmplă ori de câte ori îți pune cineva o întrebare complicată – de pildă, ce culoare are cămașa ta.

– Drăguț, zise el. Dar cuvintele nu-i vor schimba pe oamenii ăștia, așa cum nu vor schimba nici belelele în care au intrat.

– Dimpotrivă, ripostă ea, privindu-l în ochi, știu, din experiență, că tocmai cuvintele fac cele mai multe schimbări. Le-am fâgăduit o a doua șansă. O să-mi respect fâgăduiala.

Vathah mormăi, dar plecă fără nici un alt cuvânt în plus. Shallan oftă, se așeză și începu din nou să lucreze.

– Omul ăsta se poartă de parcă un demon al spărturilor i-ar fi mâncat mama, spuse ea făcând o grimasă. Sau poate că un monstru al spărturilor i-a fost mamă.

– Dacă nu te superi că îndrăznesc s-o spun, Luminăție, ai limba ascuțită! râse Red.

– Adevărul e că nu mi-am ascuțit-o niciodată, răspunse Shallan. Presupun că e o experiență neplăcută.

– Nu-i chiar atât de rău... zise Gaz.

Ceilalți doi îl fixară cu privirea.

El ridică din umeri.

– Spuneam și eu. Nu-i...

Red râse, plesnindu-l peste umăr.

– Mă duc după mâncare. Pe urmă te-ajut să faci rost de balamaua aia.

Gaz dădu din cap, deși se uită din nou într-o parte – același tic nervos – și nu i se alătură prietenului său mai înalt, care o pornise către cazanul cu cina. În schimb, se așeză pe podeaua căruței și se apucă s-o frece cu nisip într-un loc unde lemnul începuse să crape.

Shallan împinse într-o parte caietul din fața ei, unde încercase să-și noteze mai multe căi prin care și-ar fi putut salva frații. Luase în considerare totul, de la o încercare de a cumpăra unul dintre Animozii regelui alethi până la una de a da de urma Duhurilor Însângerate și de a le distrage cumva atenția. Dar nu putea face nimic înainte de a ajunge pe Câmpiile Sfărâmate – și, odată ajunsă acolo, pentru aproape toate planurile ei era nevoie de aliați puternici.

Trebuia să păstreze logodna cu Adolin Kholin. Nu doar pentru binele familiei ei, ci și pentru binele întregii lumi. Avea nevoie de aliații și de resursele pe care le putea dobândi astfel. Dar dacă nu izbutea să rămână logodită? Dacă n-o putea atrage de partea ei pe Luminoasa Navani? S-ar fi putut vedea nevoită să caute Urithiru și să se pregătească pentru sosirea Pustiitorilor de una singură. Ideea o îngrozea, dar voia să fie gata să treacă la fapte.

Căută un alt caiet – în tainița lui Jasnah, era printre puținele care nu vorbeau nici despre Pustiitori, nici despre legendarul Urithiru. Conținea în schimb o listă a înalților prinți alethi în viață și le descria manevrele politice și țelurile.

Trebuia să fie pregătită. Trebuia să cunoască tabloul politic al Curții alethi. Ignoranța era un lux pe care nu și-l putea permite. Dacă nu-i izbutea nimic altceva, trebuia să știe cu ce curteni s-ar fi putut alia.

„Cum stau lucrurile cu acest Sadeas?”, se întrebă întorcând o pagină a caietului. Descrierea spunea că e complotist și primejdios, dar reținu că atât el, cât și soția lui erau ascuțiți la minte. Probabil că un om inteligent ar fi putut s-asculte argumentele ei și să le înțeleagă.

Din descrierea lui Aladar reieșea că se număra și el printre înalții prinți pe care-i respecta Jasnah. Puternic și faimos pentru manevrele lui politice sclipitoare. Și, totodată, pasionat de jocurile de noroc. Poate că el ar fi riscat să trimită o expediție în căutarea Urithirului, dacă i se vorbea despre bogății pe care le-ar fi putut găsi

acolo.

Hatham era considerat un om al intrigilor politice subtile și al planificării minuțioase. Un alt potențial aliat. Jasnah nu le acorda prea mare atenție lui Thanadal, Bethab și Sebarial. Pe primul îl numea onctuos, pe al doilea neghiob și pe al treilea revoltător de necioplit.

Îi studie o vreme pe toți și interesele tuturor. În cele din urmă, Gaz se ridică și își scutură rumegușul de pe pantaloni. Dădu din cap către ea cu respect și plecă să-și umple un castron cu mâncare.

– O clipă, maestre Gaz, zise ea.

– Nu sunt maestru, răspuse el apropiindu-se. Doar de al șaselea nahn, Luminăție. N-am izbutit niciodată să-mi cumpăr ceva mai bun.

– Cât de mari sunt, mai exact, datoriile tale? întrebă ea scoțând din punga ascunsă câteva sfere, ca să-și umple cupa de pe masă.

– Păi, unul dintre cei cărora le datoram bani a fost executat, răspuse bărbatul, frecându-și bărbia. Dar datoriile au mai rămas, adăugă el șovăind. Opt broami de rubin, Luminăție. Deși s-ar putea să nu-i mai vrea. Tot ce vor acum e să-mi ia capul.

– O datorie serioasă pentru unul ca tine. Te ții de jocuri de noroc?

– Nu contează. Bineînțeles.

– Asta-i o minciună, zise ea înclinându-și capul spre umăr. Vreau să-mi spui adevărul, Gaz.

– Dă-mă pe mâna lor și gata, răspuse el plecând către cazan. N-are importanță. Oricum ar fi mai bine așa decât să stau aici, întrebându-mă când mă vor găsi.

Shallan îl urmări cu privirea, apoi clătină din cap și se întoarse la studiile ei.

„Spune că Urithiru nu se află pe Câmpiile Sfărâmate”, se gândi întorcând câteva pagini. „Dar de ce e atât de sigură? Din pricina spărturilor, Câmpiile n-au fost niciodată explorate în întregime. Cine poate ști ce se află în locurile neumblate?”

Din fericire, notițele lui Jasnah erau foarte amănunțite. Se părea că, dintre documentele vechi, cele mai multe spuneau că Urithiru se află în munți. Câmpiile Sfărâmate umpleau o depresiune.

„Nohadon ar putea umbla pe acolo”, se gândi Shallan dând pagina ca să ajungă la un citat din *Calea Regilor*. Jasnah pusese la

îndoială adevărul acelei afirmații, însă ea se îndoia aproape de orice. După o oră de studiu, timp în care soarele coborî spre orizont, Shallan se pomeni frecându-și tâmplele.

– Te simți bine? se auzi vocea șoptită a lui Model.

Îi plăcea să-și facă apariția după ce se întuneca, iar ea nu i-o interzicea. Îl căută din priviri și îl văzu pe masă, o formațiune completă de creste ale suprafeței lemnului.

– Istoricele sunt o șleahtă de mincinoase, spuse ea.

– Mmmm, făcu el cu satisfacție în glas.

– N-a fost un compliment.

– A, nu?

Shallan închise cu zgomot cartea din fața ei.

– Femeile astea ar trebui să fie erudite! Dar, în loc să consemneze faptele, își scriu părerile și le prezintă drept adevăruri. Par să piardă o grămadă de timp contrazicându-se și dansează în jurul unor subiecte importante ca sprenii în jurul focului – fără să dea vreodată ele însele căldură, ci doar făcând paradă.

Model zumzăi.

– Adevărul e individual.

– Ce? Nu, nu este... Adevărul e... Adevăr. Realitate.

– Adevărul tău e ceea ce vezi tu, zise Model, aparent nedumerit.

Ce altceva ar putea fi? Țsta e adevărul pe care mi-l spui mie, adevărul care dă putere.

Shallan se uită la el, la crestele lui care aruncau umbre sub lumina sferelor. Le reimpregnase în timpul furtunii din noaptea trecută, în timp ce stătea închisă în căruța ei ca o cutie. Model începuse să zumzăie pe la jumătatea Furtunii – un sunet straniu, plin de furie. Pe urmă vorbise cu înverșunare într-o limbă necunoscută de Shallan, sperându-i pe Gaz și pe ceilalți soldați pe care îi invitase în adăpost. Din fericire, erau cu toții convinși că în timpul furtunilor se întâmplă lucruri cumplite și, de atunci, nimeni nu scosese nicio vorbă despre asta.

„Proasto”, își spuse, întorcând paginile până ce ajunse la una goală. „Ai face bine să începi să te porți ca o erudită. Ai fi dezamăgit-o pe Jasnah.” Notă cuvintele abia rostite de spren.

– Model, spuse apoi, bătând cu creionul în foaie – luase de la

negustori unul, plus ceva hârtie. Masa mea are patru picioare. Ai zice că ăsta e un adevăr, indiferent de perspectiva mea?

El zumzăi nesigur.

– Ce e un picior? Nimic altceva în afară de ceea ce ați definit voi. Fără o perspectivă, nu există nici picior, nici masă. Nu există decât lemn.

– Mi-ai spus că masa se percepe ca atare.

– Pentru că oamenii s-au gândit destul de mult la ea numind-o masă, răspunse el. ăsta a devenit un adevăr pentru masă din pricina adevărului creat de oameni pentru ea.

„Interesant”, se gândi Shallan, notând în caiet. Deocamdată n-o interesa natura adevărului, ci modul în care îl percepea Model. „E fiindcă vine din Tărâmul Cunoașterii? Cărțile spun că Tărâmul Spiritual e un loc al purului adevăr, pe când al Cunoașterii e mult mai fluid.”

– Sprenii, spuse ea. Dacă oamenii n-ar fi existat, sprenii ar mai fi gândit?

– Nu aici, pe tărâmul ăsta. Despre celălalt nu știu nimic.

– Nu pari îngrijorat. Existența ta ar putea depinde în totalitate de oameni.

– Depinde, răspunse el, tot cu indiferență. Dar copiii sunt dependenți de părinții lor, adăugă el șovăind. De altfel, există alții care gândesc.

– Pustiitorii, zise ea cu răceală.

– Da. Nu cred că semenii mei ar trăi într-o lume populată numai de ei. Au propriii lor spreni.

Shallan își îndreptă brusc spatele.

– Propriii lor spreni?

Pe masa ei, Model se micșoră, săltându-se și încrețindu-se, cu muchiile tot mai puțin distincte pe măsură ce i se strângeau într-un singur loc.

– Ei bine? insistă ea.

– Noi nu vorbim despre așa ceva.

– Poate ar trebui s-o faci. E important.

Model zumzăi. Ea se gândi că se pregătea să-și susțină punctul de vedere, dar, o clipă mai târziu, îi auzi vocea, ca o șoptă pierită.

– Sprenii sunt... putere... putere fărămițată. Putere dată de percepția oamenilor, pusă în gânduri. Onoare, Cultivare și... și altceva. Frânturi împrăștiate.

– Ce altceva? îl îmboldi Shallan.

Zumzetul lui Model deveni scâncet, atât de subțire încât abia i-l mai auzea.

– Oroare.

Rosti cuvântul de parcă s-ar fi chinuit să-l rostească.

Shallan nota cu furie. Oroare. Silă. Un nou tip de spren? Poate unul singur, unul mare, precum Cusicesh din Iri sau Veghetoarea Noptii. Urăspren. N-auzise niciodată de așa ceva.

În timp ce scria, unul dintre sclavii ei se apropie, desprinzându-se din întunericul înserării care se transforma în noapte. Bărbatul timid purta o tunică și pantaloni – haine simple, primite de Shallan de la negustori. Un dar bine-venit, fiindcă ultimele ei sfere se aflau în cupa de pe masă și nu i-ar fi ajuns pentru plata unei mese într-o tavernă aleasă din Kharbranth.

– Luminăție? spuse omul.

– Da, Suna?

– Eu... ăăă... se bâlbâi el și arătă cu degetul. Cealaltă nobilă doamnă mi-a cerut să-ți spun...

Arătă către cortul lui Tyn, femeia înaltă care conducea garda împuținată a caravanei.

– Vrea să-i fac o vizită? întrebă Shallan.

– Da, răspunse el cu ochii în jos. Pentru cină, poate?

– Mulțumesc, Suna, zise ea, îngăduindu-i să se întoarcă lângă focul unde el și ceilalți sclavi îl ajutau pe bucătar, în timp ce parshii adunau lemne de foc.

Sclavii lui Shallan alcătuiau un grup tăcut. Nu aveau pe frunte stigmatul lăsat de fierul roșu, ci câte un tatuaj. Un mod mai blând de însemnare, întrebuițat de obicei pentru cei care intrau de bunăvoie în rândul sclavilor, nu din obligație, ca pedeapsă pentru o fărădelege săvârșită cu violență sau pentru una înfiorătoare. Erau oameni cu datorii sau copii ai sclavilor, care continuau să poarte povara datoriilor făcute de părinții lor.

Erau obișnuiți cu munca și plata oferită de ea părea să-i

însăimânte. Era modestă, dar avea să ducă la eliberarea celor mai mulți dintre ei în mai puțin de doi ani. Ideea asta îi stânjenea, fără îndoială.

Shallan clătină din cap, alungându-și gândurile. În drum spre cortul lui Tyn, se opri lângă foc și-l rugă pe Red să-i urce masa în căruță și s-o fixeze bine.

Își făcea griji pentru lucrurile ei, dar nu mai ținea sferă în cufărul pe care-l lăsase deschis, ca să poată arunca Red și Gaz câte o privire înăuntru și să se asigure că nu conținea decât cărți. Spera că în caravană nu se găseau oameni interesați de așa ceva, care să răscolească prin ele.

„Și tu dansezi în jurul adevărului”, își spuse îndepărtându-se de foc. „Exact ca istoricele pe care le-ai vorbit de rău.” Pretindea că dezertorii erau eroi, dar nu-și făcea iluzii, știa cu câtă repeziciune și-ar fi schimbat purtarea în împrejurări nepotrivite.

Cortul lui Tyn era mare și bine luminat. Femeia aia nu călătorea ca un străjer oarecare. Din toată caravana, era, în multe privințe, persoana care te intriga în cea mai mare măsură. Una dintre puținii ochi-luminoși, în afară de negustori. O femeie care purta sabie.

Shallan aruncă o privire dincolo de clapa ridicată și văzu mai mulți parshi care așezau cina pe o masă scundă, la care puteai mânca stând pe jos. Parshii se grăbiră să iasă, și ea îi privi bănuitoare.

Tyn stătea lângă o fereastră tăiată în pânză. Își purta haina lungă, cafenie, strânsă cu o centură în talie și închisă aproape de sus până jos. Avea ceva care te ducea cu gândul la o rochie, deși era mult mai scortoasă decât orice rochie pe care Shallan o văzuse vreodată, potrivită cu pantalonii bățoși pe care Tyn îi purta pe dedesubt.

– I-am întrebat pe oamenii tăi, spuse Tyn fără să se întoarcă, și mi-au spus că încă n-ai cinat. Le-am cerut parshilor să aducă mâncare pentru două persoane.

– Mulțumesc, răspunse Shallan intrând și străduindu-se să vorbească fără nicio șovăire în glas.

Pentru oamenii din caravană, nu era o fată sfioasă, ci o femeie puternică. Teoretic.

– Le-am cerut oamenilor mei să nu lase pe nimeni să se apropie,

zise Tyn. Putem vorbi deschis.

– Foarte bine, încuviință Shallan.

– Vreau să spun, continuă Tyn întorcându-se spre ea, că-mi poți dezvălui cine ești de fapt.

Părinte al Furtunii! Ce voia să zică?

– Sunt Shallan Davar, cum am spus deja.

– Da, răspunse Tyn apropiindu-se de masă și așezându-se. Te rog, adăugă, invitând-o cu un gest să i se alătore.

Shallan se așează cu grijă, într-o poziție potrivită pentru o nobilă doamnă, cu genunchii îndoiți într-o parte.

Tyn se instalează cu picioarele încrucișate, după ce-și ridicase haina, împingând-o scurt spre spate. Se apucă să mănânce, înmuind o bucată de lipie într-un sos care părea prea întunecat la culoare și avea un miros prea iute ca să fie pentru femei.

– Mâncare pentru bărbați? întrebă Shallan.

– Am detestat întotdeauna definițiile astea, zise Tyn. Am crescut în Tu Bayla, unde părinții-meï lucrau ca interpreți. Nu mi-am dat seama că anumite mâncăruri sunt pentru femei sau pentru bărbați decât după prima vizită în țara părinților mei. Încă mi se mai pare o tâmpenie. Mănânc ce-mi place, și cu asta basta.

Mâncarea lui Shallan era mai potrivită pentru o femeie, răspândea un miros mai degrabă dulce decât îmbietor, începu și ea să mănânce, descoperind abia atunci cât de flămândă era.

– Am o distrestie, spuse Tyn.

Shallan își ridică privirea, ținându-și bucata de pâine cu vârful în castron.

– E în legătură cu una din Tashikk, continuă Tyn, aflată într-una dintre noile lor case de informare. lei în slujba ta un mijlocitor de acolo și oamenii ăia îți fac diverse servicii. Cercetează, pun întrebări, ba chiar îți pot trimite mesajele, prin distrestii, în orice oraș mare din lume. E de-a dreptul spectaculos.

– Pare util, comentă Shallan cu prudență.

– Este, într-adevăr. Poți afla tot felul de lucruri. De pildă, i-am cerut omului meu de legătură să afle tot ce se poate despre Casa Davar. După toate aparențele, e un clan mic, puțin cunoscut, cu datorii foarte mari și condus de un individ ciudat, despre care nu se

știe dacă mai e sau nu în viață. Are o fiică, Shallan, pe care s-ar părea că n-a întâlnit-o nimeni.

– Fiica aia sunt eu, ripostă Shallan. Prin urmare, aș zice că acel „nimeni” e o exagerare.

– Și de ce călătorește prin Ținuturile Înghețate odrasla necunoscută a unei familii vedene lipsite de importanță, împreună cu un grup de negustori de sclavi? De ce pretinde că e așteptată pe Câmpiile Sfărâmate și că salvarea ei va fi sărbătorită? Că are legături puternice, suficiente ca să-i permită să plătească o întregă șleahtă de mercenari?

– Adevărul e uneori mai surprinzător decât o minciună.

Tyn zâmbi, apoi se aplecă spre ea.

– E în regulă, în fața mea nu e nevoie să continui mascarada. Chiar faci treabă bună. Am lăsat deoparte iritarea pe care mi-ai stârnit-o și m-am hotărât să mă las impresionată. Abia te-ai apucat de asta, dar ai talent.

– Care asta? întrebă Shallan.

– Arta șarlataniei, firește. Marea artă de a te da drept cine nu ești, pentru a fugi apoi cu prada. Îmi place ce-ai făcut cu dezertorii ăștia. Ai riscat mult și ai câștigat. Însă acum ai încurcat-o. Te dai drept cineva aflat cu câteva trepte mai sus pe scara socială și făgăduiești profituri grandioase. Am încercat șmecheria asta și cea mai grea parte e la sfârșit. Dacă nu tragi bine sforile, „eroii” pe care i-ai recrutat te vor strânge de gât fără să stea pe gânduri. Am observat că ne duci către Câmpii târșându-ți picioarele. Ești nesigură, nu-i așa? Nu știi cum s-o scoți la capăt?

– Exact, spuse Shallan, cu voce scăzută.

– Ei bine, zise Tyn începând să mănânce, sunt aici ca să te-ajut.

– Cu ce preț?

Femeii din fața ei cu siguranță îi plăcea să vorbească. Shallan era dispusă s-o lase să continue.

– Vreau să iau parte la indiferent ce pui la cale, răspunse Tyn înfigându-și pâinea în castron ca și cum ar fi implântat o sabie într-o carapace-mare. N-ai venit degeaba tocmai aici, în Ținuturile Înghețate. Nu pui la cale o înșelătorie neînsemnată, dar n-am cum să nu presupun că n-ai destulă experiență ca s-o duci cu bine până

la capăt.

Shallan bătu cu degetul în masă. Cine trebuia să fie pentru femeia aia? Cine era nevoie să fie?

„Pare o maestră în arta șarlataniei”, se gândi transpirând. „Nu pot duce de nas pe cineva ca ea.”

Numai că tocmai o făcuse. Din întâmplare.

– Cum de-ai ajuns aici? o întrebă. În fruntea gării unei caravane? Face parte din vreo înșelătorie?

Tyn râse.

– Asta? Nu, n-ar fi meritat osteneala. Poate că mi-am exagerat experiența când m-am înțeles cu conducătorii caravanei, dar trebuia s-ajung pe Câmpiile Sfărâmate și n-aveam mijloacele necesare ca s-o fac de una singură. Nu călătorind în siguranță.

– Dar cum ajunge o femeie ca tine să fie lipsită de mijloace? insistă Shallan încruntându-se. Aș fi crezut că n-ar avea cum să îți se întâmple așa ceva.

– Chiar nu mi se întâmplă, răspunse Tyn gesticulând. După cum vezi foarte bine. Va trebui să te obișnuiești să reconstruiești dacă vrei să intri în breaslă. Banii vin și se duc. M-am pomenit blocată în sud fără sfere și îmi croiesc drum către meleaguri mai civilizate.

– Către Câmpiile Sfărâmate, spuse Shallan. Ai ceva de făcut acolo? O... șarlatanie la care te-ai gândit?

Tyn zâmbi.

– Acum nu e vorba despre mine, puștoaico. Vorbim despre tine și de ceea ce pot face pentru tine. Am cunoștințe în taberele de luptă. Acolo se află, practic, noua capitală a Alethkarului; tot ce e interesant în țară se petrece acolo. Banii curg ca râurile după furtună, dar toată lumea le consideră un simplu hotar, așa că legile sunt neclare. Când cunoaște pe cine trebuie, o femeie poate prospera.

Tyn se aplecă din nou în față și fața i se înnegură.

– Dar, dacă n-are cunoștințe, își poate face repede dușmani. Crede-mă, vrei să-i cunoști pe cei pe care-i cunosc eu și vrei să lucrezi pentru ei. Pe Câmpiile Sfărâmate nu se întâmplă nimic important fără aprobarea lor. Așa că te întreb din nou. Cu ce speri s-o scoți la capăt acolo?

– Știu... ceva despre Dalinar Kholin.

– Despre bătrânul Ghimpe Negru în persoană? întrebă Tyn surprinsă. În ultima vreme duce o viață plicticoasă, un soi de existență superioară, de parc-ar fi un erou de legendă.

– Da, bine, dar ceea ce știu o să fie de mare importanță pentru el. De foarte mare importanță.

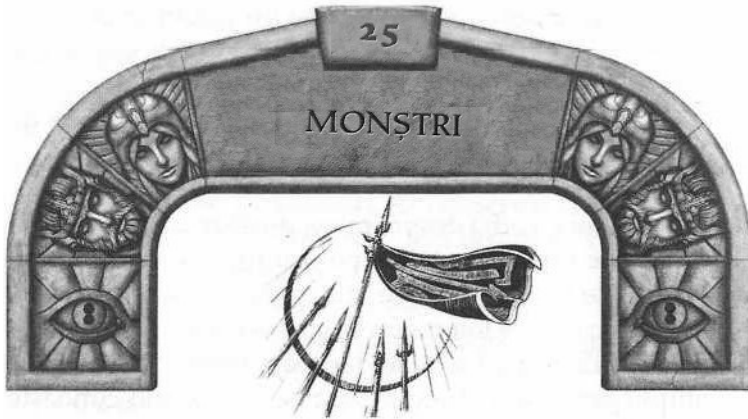
– Ei, și care-i secretul ăsta?

Shallan nu răspunse.

– Încă nu vrei să-ți scoți marfa la vedere, spuse Tyn. Mda, e de-nțeleș. Șantajul e treabă complicată. O să te bucuri că mă faci părtașă. Pentru că mă faci, nu?

– Da, răspunse Shallan. Sunt convinsă că pot învăța multe lucruri de la tine.

25 MONȘTRI

*Forma-fum printre oameni menită-i a fi furișată,
Formă a puterii, cu ale lor Unde îngemănată.
Redați-i iar splendoarea făr' de seamăn.
Deși chiar zeii înșiși, se știe, au zămislit-o,
Cu mâna unui Nefăcut de fapt au făurit-o.
Puterea-i va să-ți fie ori prieten, ori dușman.*

– Din *Cântecul Ascultătorului despre Cronici*, strofa CXXVII

Kaladin își imagina că e greu s-ajungă într-o situație în care nu mai fusese niciodată. Fusese sclav și chirurg, slujise și pe câmpul de luptă, și în sufrageria unor ochi-luminoși. Pentru cei douăzeci de ani ai lui, văzuse multe. Uneori simțea că fuseseră chiar prea multe. Avea multe amintiri de care s-ar fi lipsit cu plăcere.

Totuși, nu se așteptase ca ziua aceea să-i înfățișeze ceva atât de deplin și tulburător de nefamiliar.

– Domnule? întrebă retrăgându-se cu un pas. Ce vrei să fac?

– Urcă-te pe calul ăla, spuse Dalinar arătându-i un animal care păștea în apropiere.

Creatura stătea complet nemișcată, așteptând ca iarba să se furișeze afară din găurile ei. Pe urmă se repezea și înșfăca repede o gură, ceea ce făcea iarba să se retragă brusc în adăposturi. Își umplea botul de fiecare dată, uneori smulgând firele din rădăcini.

Era unul dintre numeroasele animale care trândăveau și se cabrau în zonă. Kaladin continua să fie uluit de bogăția unor oameni ca Dalinar; fiecare cal valora o grămadă de sfere. Și Înaltul Prinț voia să se urce el pe un astfel de animal.

– Soldat, spuse Dalinar, trebuie să știi să călărești. S-ar putea să fie nevoie să-mi păzești fii pe câmpul de luptă. În plus, de cât timp ai avut nevoie ca s-ajungi la palat în noaptea când ai auzit de accidentul regelui?

– De aproape trei sferturi de oră, recunosc Kaladin.

De atunci trecuseră patru zile în care se simțise adesea foarte nervos.

– Am grajduri lângă barăci, spuse Dalinar. Dacă ai fi știut să călărești, ai fi putut face drumul în mult mai puțin timp. Poate că n-o să-ți petreci prea multă vreme în șa, dar o să fie o deprindere de mare importanță pentru tine și pentru prietenii tăi.

Kaladin se uită la ceilalți oameni ai Podului Patru. Toți ridicau din umeri – câțiva cu sfială –, în afară de Moash, care dădea din cap, nerăbdător.

– Cred că da, spuse Kaladin întorcându-se din nou spre Dalinar. Domnule, dacă ești de părere că e important, o să încercăm.

– Minunat, zise Dalinar. Îi spun lui Jenet, care e mai-marele peste grajduri, să vină încoace.

– Îl așteptăm cu nerăbdare, domnule, răspunse Kaladin, străduindu-se să dea impresia că vorbește cu sinceritate.

Doi dintre oamenii lui îl escortară pe Dalinar pe drumul către grajduri, niște clădiri de piatră mari, solide. Din câte vedea Kaladin, caii nu se aflau înăuntru, erau lăsați să hoinărească liberi în acea zonă deschisă din vestul taberei. Era înconjurată de un zid scund, de piatră, peste care animalele ar fi putut sări cu ușurință dacă ar fi vrut.

Dar nu voiau. Cutreierau locul, pândind iarba sau tolănindu-se, fornăind și nechezând. Pentru Kaladin, tot locul ăla avea un miros

straniu. Nu de balegă, pur și simplu de... cal. Ochi unul care păștea în apropiere, chiar lângă zid. Nu-i inspira încredere; caii erau făpturi mult prea inteligente. Animalele de povară potrivite, precum chullii, erau lente în mișcări și supuse. Ar fi călărit pe un chull. Însă pe o creatură ca aia... cine putea ști ce gândea?

Moash veni lângă el, urmărindu-l cu privirea pe Dalinar.

– Îți place de el, nu-i așa? întrebă încet.

– E un comandant bun, răspunse Kaladin și-i căută instinctiv din priviri pe Adolin și pe Renarin, care călăreau în apropiere.

Se părea că animalele aveau nevoie să fie puse la treabă periodic ca să meargă totul bine. Creaturi afurisite.

– Nu te atașa prea tare de el, Kal, spuse Moash, încă uitându-se la Dalinar. Și nici nu te încrede prea mult în el. Nu uita că e ochi-luminoși.

– N-am cum să uit, răspunse Kaladin sec. În plus, tu ai fost ăla gata să leșine de bucurie când ne-a oferit prilejul să călărim pe monștrii ăștia.

– Ai înfruntat vreodată un ochi-luminoși călare pe unul dintre ei? întrebă Moash. Pe câmpul de luptă?

Kaladin își aminti tunetul copitelor, un bărbat în armură argintie. Prieteni morți.

– Da.

– Atunci știi ce avantaje îți dau. Eu sunt bucuros să accept oferta lui Dalinar.

Mai-marele grajdurilor se dovedi a fi o femeie. Kaladin ridică din sprânceană când frumoasa tânără ochi-luminoși se apropie de ei, urmată de doi grăjdari. Purta o rochie vorină tradițională, dar nu din mătase, ci dintr-un material mai aspru, despicate în față și în spate, de la glezne până la coapse. Pe dedesubt avea o pereche de pantaloni foarte feminini.

Părul ei negru era strâns la spate, într-o coadă, fără niciun fel de podoabe, iar trăsăturile ei erau încordate, așa cum nu s-ar fi așteptat să vadă pe chipul unei femei ochi-luminoși.

– Înalțul Prinț spune să vă las pe voi, bădăranilor, să v-atingeți de caii mei, zise Jenet încrucișându-și brațele la piept. Nu mi se pare deloc o idee bună.

– Din fericire, zise Kaladin, nici nouă.

Femeia îl măsură cu privirea din creștet până-n tălpi.

– Tu ești ăla, nu-i așa? Cel despre care vorbește toată lumea?

– Poate.

– Nu ți-ar strica să te tunzi, pufni ea. Bine, căscați urechile, soldaților! O să facem treaba asta așa cum se cuvine. Nu vreau să-mi răniți caii, s-a înțeles? Ascultați ce vă spun, și ascultați cu atenție.

Urmă una dintre cele mai plictisitoare și mai lungi predici pe care le auzise Kaladin în toată viața lui. Femeia le vorbi și le tot vorbi despre poziția în șa – cu spatele drept, dar nu încordat. Despre îndemnul care pune calul în mișcare – înghiontire cu călcâiele, dar nicio lovitură puternică. Despre modul în care să călărească, să respecte animalul, să țină corect hățurile și să-și păstreze echilibrul. Și totul fără a le îngădui mai înainte nici măcar s-atingă vreuna dintre creaturi.

Într-un târziu, sosirea unui bărbat călare spulberă plictiseala. Din nefericire, era Adolin Kholin, în șaua monstrului său de cal alb. Era cu câteva palme mai înalt decât animalul pe care li-l arăta Jenet. Al lui Adolin părea dintr-o altă rasă, cu părul de un alb strălucitor și ochi de nepătruns.

Adolin se uită la podari cu un zâmbet disprețuitor, apoi întâlni privirea mai-marii grajdurilor și surâse cu mai puțină superioritate.

– Jenet, spuse el. Arăți minunat, ca întotdeauna. Porți cumva o nouă rochie de călărie?

Femeia se aplecă fără să-l privească – tocmai le spunea cum se mână calul – și culese o piatră. Apoi se întoarse și o aruncă spre Adolin.

Printul tresări și se feri, ridicându-și un braț în dreptul feței, ca să se protejeze, dar ea greși cu mult ținta.

– Ei, haide, spuse el. Doar nu mai ești supărată pentru că...

O altă piatră. Asta îi nimeri brațul.

– Prea bine, atunci, zise el, îmboldindu-și calul, și se îndepărtă în grabă, aplecat ca să nu le ofere pietrelor o țintă prea largă.

În cele din urmă, după ce le arăta cum se pun șaua și frâul calului, Jenet își încheie lecția și consideră că deveniseră demni să atingă câteva animale. O grămadă de grăjdari de-ai ei, bărbați și femei

deopotrivă, se răspândiră grăbiți pe câmp, să aleagă cai potriviți pentru șase podari.

– Ai o mulțime de femei la grajduri, observă Kaladin, adresându-i-se lui Jenet, în timp ce oamenii ei își vedeau de treabă.

– Călăria nu e pomenită în *Arte și Măreție*, răspunse ea. Pe vremea aia, caii nu erau prea bine cunoscuți. Radianții aveau ryshadiumi, dar nici măcar regii n-ajungeau prea ușor să stăpânească un cal obișnuit.

Își purta mâna interzisă ascunsă în mânecă, spre deosebire de cele mai multe femei ochi-întunecați din slujba ei, care aveau mânuși.

– Și de ce are asta importanță? întrebă Kaladin.

Ea se încruntă și îl privi nedumerită.

– *Arte și Măreție*... repetă. Fundamentul artelor masculine și feminine... Firește. Mă tot uit la însemnele de căpitan de pe umerii tăi, dar...

– Dar nu sunt decât un ochi-întunecați ignorant?

– Bineînțeles, dacă așa-ți place să spui. Nu contează. Uite ce e, n-o să-ți ofer o lecție despre arte – oricum am obosit deja tot vorbind pentru voi. Să zicem doar că grăjdar poate fi oricine vrea, e bine?

Kaladin observă că-i lipsea rafinamentul lustruit, pe care ajunsese să se aștepte să-l găsească la femeile ochi-luminoși, și găsi că lucrul ăsta era înviorător. Prefera o femeie care nu se sfia să-i arate că-l privește de sus.

Grăjdarii scoaseră caii din țarcul lor și îi aduseră pe un teren de călărie în formă de cerc. Un grup de parshendi cu ochii plecați veniră cu șei, pături pentru șei și frâie – Kaladin știa cum se numesc pentru că ascultase predica lui Jenet.

Kaladin își alese apoi un cal care nu părea prea rău, mai scund decât alții, cu coama mițoasă și părul cafeniu. Îl înșeuă cu ajutorul unui grăjdar. În apropiere, Moash terminase deja și se arunca în șa. Odată ce-și luă grăjdarul mâna de pe frâu, animalul se puse în mișcare fără să aștepte vreun îndemn.

– Hei! strigă Moash. Oprește-te! Prr! Cum îl fac să stea locului?

– Ai lăsat frâul să cadă! strigă Jenet în urma lui. Neghiob lovit de furtună! N-ai auzit nimic din ce-am spus?

– Frâul, bombăni Moash străduindu-se să-l apuce. Nu-l pot pocni peste cap cu o trestie, cum faci cu chullii?

Jenet își frecă apăsător fruntea.

Kaladin se uită în ochii animalului pe care-l alesese.

– Uite ce e, spuse foarte încet, tu nu vrei să facem asta. Nici eu nu vreau. Hai să ne purtăm frumos unul cu altul și să terminăm cât mai repede.

Calul fornăi ușor. Kaladin trase adânc aer în piept, apoi se prinse de șa așa cum i se spusese și puse un picior în scară. Se legănă de câteva ori, apoi se aruncă în șa. Se prinse de oblâncul ei înalt și se ținu bine, pregătindu-se să fie azvârlit dacă animalul o lua la fugă.

Calul își lăsa capul în jos și începu să lingă pietre.

– Hei, spuse Kaladin ridicând frâul. Haide. S-o luăm din loc.

Animalul nu-i dădu nicio atenție.

Kaladin încercă să-l îmboldească, așa cum fusese învățat. Calul nu se clinti.

– Ar trebui să fii un soi de căruță cu picioare, îi spuse Kaladin. Prețul tău e mai mare decât al unui sat. Dovedește-mi că e binemeritat. Mișcă-te! Mergi! Înainte!

Calul lungea pietrele.

„Ce face creatura?“, se întrebă Kaladin aplecându-se într-o parte. Observă, surprins, că iarba ieșea din găurile ei. „Când lunge, o păcălește, o face să creadă că plouă.”

După o mare furtună, plantele se deschideau adesea, ca să se sature de apă, chiar dacă insectele se hotărâu să le devoreze. „Deștept animal. Leneș. Dar deștept.”

– Trebuie să-i arăți cine e șeful, spuse Jenet, în trecere pe lângă el. Ține frâul strâns, îndreaptă-ți spatele și trage capul iepei în sus, n-o mai lăsa să mănânce. Dacă nu ești hotărât, o să te domine ea.

Kaladin se strădui să-i urmeze sfatul și reuși – într-un târziu – să întrerupă masa animalului. Iapa mirosea într-adevăr straniu, dar nu era un miros neplăcut. O făcu să meargă și, odată ce se puseră în mișcare, descoperi că nu era chiar atât de greu s-o ducă pe unde voia. Însă i se părea bizar să hotărască o altă ființă încotro se îndreaptă el. Da, avea frâul, dar iapa putea să se răzvrătească în orice clipă și s-o ia la fugă fără s-o poată împiedica într-un fel sau

altul. O jumătate întreagă de lecție, Jenet le spusese să nu sperie caii, să rămână nemișcați dacă animalul o pornea în galop și să nu se apropie de niciunul din spate luându-l prin surprindere.

În șa, i se părea că stă mai sus decât își imaginase. Ar fi ajuns pe pământ căzând de la o înălțime demnă de luat în considerare. Mână calul și, în scurt timp, izbuti să-l aducă înapoi alături de al lui Natam. Podarul cu față prelungă ținea de frâu de parcă ar fi avut în mâini pietre prețioase, temându-se să tragă de el sau să-și îndrepte calul într-o direcție sau alta.

– Nu-mi vine să cred că oamenii călăresc pe creaturile astea cu un scop, spuse Natam.

Avea accentul țăranilor alethi și ciuntea cuvintele de parcă ar fi mușcat din ele înainte de a le rosti până la capăt.

– Vreau să spun că nu ne mișcăm mai repede decât dacă am merge pe jos, nu?

Kaladin își aminti din nou de îndepărtatul atac al călărețului Cristalpurător. Da, își dădea seama ce rost avea întrebuintărea cailor. De sus era mai ușor să lovești cu forță, iar mărimea animalului – masivitatea și avântul lui – îi înspăimânta pe luptătorii pedestri și-i împrăștia.

– Cred că se poate merge mai repede decât o fac aștia, spuse. Pun prinsoare că ne-au dat pentru instrucție cai bătrâni.

– Da, pesemne, încuviință Natam. Nu e rece. Nu m-aș fi așteptat. Am călărit pe chulli. Animalul ăsta n-ar fi trebuit să fie atât de... cald. Îți vine greu să crezi că o astfel de creatură costă cât costă. E ca și cum aș călări pe un morman de broami de smarald, zise el, apoi șovăi o clipă uitându-se în urmă. Numai că dosurile smaradelor nu sunt nici pe departe atât de ocupate...

– Natam, ți-aduci aminte ziua în care cineva a încercat să-l ucidă pe rege? întrebă Kaladin.

– O, sigur că da. Am fost printre cei care-au dat fuga acolo și l-au găsit fluturând în vânt, ca urechile Părintelui Furtunii.

Kaladin zâmbi. Cândva, omul ăla abia dacă izbutea să rostească două propoziții una după alta și se uita mereu în pământ, posomorât. Distrus de timpul pe care și-l petrecuse în slujba de podar. Ultimele câteva săptămâni îi fuseseră prielnice. Fuseseră

prielnice pentru ei toți.

– Înainte de furtuna din noaptea aia a ieșit cineva pe balcon? spuse Kaladin. Vreun servitor pe care nu l-ai recunoscut? Vreun soldat care nu făcea parte din Garda Regelui?

– Nu-mi aduc aminte să fi fost vreun servitor, răspuse Natam mijindu-și ochii, apoi fostul lucrător al pământului căpătă un aer gânditor. Am vegheat asupra regelui toată ziua, domnule, împreună cu garda lui. Nu mi-a sărit în ochi nimic neobișnuit. Am... Prr!

Calul său începuse brusc să alege, luând-o înaintea lui Kaladin.

– Gândește-te! strigă acesta în urma lui. Vezi ce-ți poți aduce aminte!

Natam dădu din cap, continuând să țină frâul de parcă ar fi fost de sticlă și refuzând să tragă de el sau să conducă animalul. Kaladin clătină din cap.

Pe lângă el trecu un cal mic în galop. Prin aer. Un cal luminos. Syl chicoti, schimbându-și forma și răsucindu-se în jurul lui Kaladin ca o panglică de lumină înainte de a se așeza chiar în fața lui, pe gâtul calului.

Se lăsă pe spate, zâmbind larg, apoi se încruntă când îi văzu fața.

– Nu te distrezi, spuse.

– Începi să vorbești ca mama.

– Sunt fascinantă? întrebă ea. Uimitoare, spirituală, înțeleaptă?

– Te repeți.

– Sunt fascinantă? Uimitoare, spirituală, înțeleaptă?

– Foarte amuzant.

– Spuse el, fără să râdă, ripostă ea încrucișându-și brațele. Bine, prin urmare ce te ursuzește?

– Ce mă ursuzește? se încruntă Kaladin. Țsta e un cuvânt?

– Nu știi?

El clătină din cap.

– Da, răspuse ea cu un aer solemn. Da, cu siguranță este.

– Ceva pare straniu. Vorbesc despre discuția mea cu Natam, de adineauri.

Trase de frâu, împiedicându-și iapa să se aplece și să smulgă din nou iarbă. Creatura era foarte concentrată.

– Despre ce-ați vorbit?

– Despre încercarea de asasinat, răspuse Kaladin mijindu-și ochii. L-am întrebat dacă a văzut pe cineva înainte de... se opri el, șovăind o clipă. Înainte de furtună.

Se uită în jos și întâlnește ochii lui Syl.

– Chiar furtuna ar fi putut distruge balustrada, spuse apoi.

– Ar fi strâmbat-o! spuse Syl, ridicându-se în picioare și zâmbind. Ooohhh...

– Fusese tăiată, mortarul de la bază se sfărâmasese, continuă Kaladin. Pun prinsoare că forța vântului n-a fost mai mică decât greutatea cu care s-a sprijinit regele.

– Atunci probabil a fost tăiată după furtună, zise Syl.

Într-un timp mult mai scurt. Kaladin își întoarse calul către Natam. Din nefericire, nu era deloc ușor să-l ajungă din urmă. Celălalt cal mergea la trap, spre evidenta spaimă a călărețului său, iar Kaladin nu-și putea face iapa să se miște mai repede.

– Ai necazuri, băiatule de pod? întrebă Adolin apropiindu-se.

Kaladin îi aruncă o privire. Părinte al Furtunii, era greu să nu te simți pitic când călăreai alături de monstrul prințului! Încercă să-și grăbească iapa. Dar copitele ei continuau să răsune în același ritm unic, mergând pe cercul care era un soi de pistă de alergare pentru cai.

– Stropitoare trebuie să fi fost mai sprintenă în tinerețea ei, adică acum vreo cincisprezece ani, zise Adolin arătând cu capul spre iapa lui Kaladin. Sincer vorbind, sunt surprins că mai trăiește, dar pare foarte bună pentru lecțiile de călărie ale copiilor. Sau ale podarilor.

Kaladin nu-l luă în seamă și continuă să privească drept înainte, încercând să facă iapa să-și grăbească pasul, ca să-l ajungă pe Natam.

– Ei, dacă vrei ceva mai vioi, continuă Adolin arătând într-o parte, Furtună de Vis, de acolo, s-ar putea să-ți placă mai mult.

Îi arăta un animal mai mare și mai zvelt, aflat într-un țarc separat, înșeuat și legat de un stâlp înfipt într-o groapă și fixat cu mortar. Frânghia lungă îi îngăduia să se avânte în câte un galop scurt, dar numai pe cercul din țarc. Își azvârlea capul pe spate, fornăind.

Adolin își îmboldi calul și se îndepărtă, trecând pe lângă Natam.

„Zău, Furtună de Vis?“, își spuse Kaladin cercetând animalul din

priviri. Cu siguranță era mai sprinten decât Stropitoare. Dar părea și dornic să muște din oricine s-ar fi apropiat.

Kaladin o întoarse pe Stropitoare într-acolo. Odată ajuns în preajmă, încetini – iapa lui era mult prea încântată să încetinească – și descălecă. Asta se dovedi o treabă mai grea decât își închipuise, dar izbuti să nu cadă pe burtă.

Odată ce se văzu cu picioarele pe pământ, își puse mâinile în șolduri și studie calul care alerga în țarcul său.

– Nu spunei tu, zise Syl plimbându-se pe capul lui Stropitoare, că mai bine mergi pe jos decât să te lași purtat pe spinarea unui cal?

– Ba da, răspuse Kaladin.

Nu-și dăduse seama, dar avea în trup ceva Lumină de Furtună. Doar un strop. Ieșea când vorbea, imposibil de zărit dacă nu te uitai cu destulă atenție ca să deslușești o ușoară deformare a aerului.

– Atunci de ce te gândești să-l călărești pe ăla?

– Iapa asta, răspuse Kaladin, arătând spre Stropitoare, e numai pentru plimbări. Și mă pot plimba foarte bine și pe picioarele mele. Celălalt e un animal cu care mergi la război.

Moash avea dreptate. Caii îți ofereau un avantaj pe câmpul de luptă, așa că el unul trebuia să fie măcar învățat cu ei.

„E același argument pe care mi l-a adus Zahel, ca să mă convingă să-nvăț să lupt împotriva unei Cristalsăbii”, își spuse Kaladin, neliniștindu-se. „Și l-am refuzat.”

– Ce crezi că faci? întrebă Jenet, venind spre el călare.

– O să mă urc pe ăla, răspuse Kaladin arătând spre Furtună de Vis.

Jenet pufni.

– O să te azvârle jos cât ai clipi și-o să-ți spargi capul, podarule. Iapa asta nu se poartă frumos cu călăreții.

– Are șă.

– Ca să se-nvețe s-o poarte.

Iapa făcu în galop un tur al țarcului, apoi își încetini goana.

– Nu-mi place privirea asta a ta, spuse Jenet mânându-și calul într-o parte.

Animalul bătea nervos din picior, de parcă ar fi fost nerăbdător s-

o rupă la fugă.

– O să fac o încercare, spuse Kaladin înaintând.

– N-o să poți nici măcar să urci în șa, zise Jenet.

Îl privea cu atenție, părând curioasă ce-o să facă, deși lui Kaladin i se părea că-și face griji mai degrabă pentru cal decât pentru el.

Syl coborî din zbor pe umărul lui Kaladin.

– O să fie la fel ca pe terenul de instrucție al ochi-luminoșilor, nu-i așa? zise el. O s-o sfârșesc căzut pe spate, holbându-mă la cer și simțindu-mă ca un prost.

– Probabil, răspunse Syl cu nepăsare. De ce-o faci? Din pricina lui Adolin?

– Nu. Prințisorul n-are decât să se ducă furtunii.

– Atunci de ce?

– Fiindcă mi-e frică de creaturile astea.

Syl îl privi cu uimire, dar pentru el răspunsul avea sens. Răsuflând greu și prelung după galop, Furtună de Vis se uită la el. Ochii li se întâlneau.

– Furtuni! strigă Adolin, din spatele lui. Băiatule de pod, oprește-te! Ești nebun?

Kaladin se opri lângă iapă. Ea se retrase câțiva pași, dar îl lăsă să-i atingă șa. El mai absorbi puțină Lumină de Furtună și își făcu vânt ca să-ncalcece.

– Blestem! Ce...? strigă Adolin.

Kaladin nu auzi mai mult de-atât. Ajutat de Lumina de Furtună, saltul său îl azvârli mai sus decât ar fi izbutit probabil să se avânte un om obișnuit, dar nu-și atinse ținta perfect. Se prinse de oblânc și-și aruncă un picior peste șa, însă iapa începu să se zvârcolească.

Era un animal incredibil de puternic, într-un contrast puternic și evident cu Stropitoare. Kaladin reuși cu greu să nu zboare de pe spatele lui la prima zvâcnire.

Mătură șa cu o mișcare largă a mâinii, turnând în ea Lumină de Furtună și lipind-o de el însuși. Asta nu-l ajută decât să nu fie azvârlit ca o zdreanță mototolită, transformându-l în schimb într-o zdreanță care se legăna înainte și înapoi. Izbuti cumva să se țină de coama iepei și, strângând din dinți, se strădui din răputeri să nu leșine din pricina zgâlțâielilor.

Terenul din jur i se înceteșă în fața ochilor. Singurele sunete pe care le auzea erau bățiile inimii lui și tropotul copitelor. Pustiitorul de animal se mișca precum furtuna însăși, dar Kaladin era lipit de șa, la fel de sigur ca și cum ar fi fost bătut în cuie. După ceea ce i se păru o eternitate, iapa se opri – suflând greu, cu spume.

Lumea încetă să se învârtă în fața ochilor lui Kaladin și, odată ce i se limpezi vederea, zări un grup de podari care îl ovaționau ținându-se la distanță. Adolin și Jenet, amândoi călare, se holbau la el cu un soi de amestec de groază și venerație. Kaladin zâmbi.

Apoi, cu o ultimă zvâcnire puternică, Furtună de Vis îl trânti la pământ.

Nu-și dăduse seama că Lumina de Furtună din șa se terminase. Ca deplină îndeplinire a previziunii sale de mai înainte, se trezi întins pe spate și privind năucit cerul, fără să-și poată aduce aminte ce se petrecuse în ultimele câteva secunde. În jurul lui, din pământ începură să iasă șerpuiind câțiva durerospreni, mâini mici, portocalii, dând să înșface câte ceva dintr-o parte sau alta.

Un cap cabalin, cu ochi de nepătruns, se aplecă deasupra lui. Iapa fornăi. Mirosea a umezeală și a iarbă.

– Monstrule, spuse Kaladin. Ai așteptat să mă destind, apoi m-ai azvârlit.

Iapa fornăi din nou și el se pomeni râzând. Furtuni, dar îi plăcuse! Nu putea explica de ce, dar disperarea cu care se străduise să se agațe de animalul care se zvârcolea fusese de-a dreptul însuflețitoare.

În timp ce se ridica, scuturându-se de praf, din mulțime se desprinseseră însuși Dalinar, încruntat. Kaladin nu-și dăduse seama că Dalinar mai era prin preajmă. Se uită de la Furtună de Vis la Kaladin, apoi ridică din sprânceană.

– Nu pot alerga după asasini pe un cal fără vlagă, domnule, spuse tânărul și salută.

– Da, încuviință Dalinar, dar se obișnuiește să-ți instruiști oamenii folosind, pentru început, arme fără tăiș, soldat. Ești teafăr?

– Nevătămat, domnule.

– Ei bine, se pare că oamenii tăi se antrenează cu zel, zise Dalinar. O să vă dau oficial permisiunea. În următoarele câteva

săptămâni, tu și alți cincii, aleși de tine, veți veni aici în fiecare zi, să vă deprindeți cu călăria.

– Da, domnule.

Avea să găsească timp pentru asta. Cumva.

– Bun, zise Dalinar. M-am gândit la propunerea ta de a trimite patrule în afara taberelor de război și mi se pare înțeleaptă. Nu văd de ce n-ați începe peste două săptămâni. Să luați cu voi și niște cai, ca să vă antrenați în câmp deschis.

Jenet scoase un sunet sugrumat.

– În afara așezării, Luminlordul meu? Dar... tâlharii...

– Pentru asta sunt caii aici, Jenet. Ca să ne fie de folos, spuse Dalinar. Căpitane, o să ai grijă să iei destui oameni ca să aperi caii, nu-i așa?

– Da, domnule.

– Bun. Dar pe ăsta să-l lăsați aici, adăugă Dalinar fluturându-și mâna către Furtună de Vis.

– Ăăă... da, domnule.

Dalinar dădu din cap, îndepărtându-se și ridicând o mână ca să facă semn cuiva pe care Kaladin nu-l vedea. Tânărul începu să-și frece cotul la care se lovise. Lumina de Furtună rămasă în el îi vindecase mai întâi capul și se terminase înainte de-a ajunge la cot.

Oamenii Podului Patru se întoarseră la caii lor când le strigă Jenet să încalece din nou ca să treacă la următoarea etapă a învățării. Kaladin se văzu alături de Adolin, care rămăsese în șa.

– Mulțumesc, spuse tânărul prinț, fără tragere de inimă.

– Pentru ce? întrebă Kaladin trecând pe lângă el în drum spre Stropitoare, care continua să ronțăie iarbă fără să se sinchisească de agitația din jur.

– Fiindcă nu i-ai spus tatei că eu te-am îmboldit să faci asta.

– Nu sunt idiot, Adolin, spuse Kaladin urcându-se în șa. Sunt în stare să-mi dau seama în ce mă bag.

Își desprinse iapa de iarbă cu o oarecare greutate și primi câteva sfaturi de la un grăjdar.

În cele din urmă, se îndreptă din nou către Natam. Mersul era cu suișuri și coborâșuri, dar aproape că învățase să se miște odată cu animalul de sub el – asta se numea postură în șa – astfel încât să

nu se lovească de el prea des.

Natam îl privi apropiindu-se.

– Nu e drept, domnule.

– Ceea ce am făcut cu Furtună de Vis?

– Nu. Faptul că poți să călărești. Pari s-o faci atât de firesc.

El n-avea impresia asta.

– Vreau să mai vorbim despre noaptea aia.

– Domnule? se miră bărbatul cu față prelungă. Încă nu m-am gândit. Am fost puțin ocupat.

– Am altă întrebare, zise Kaladin aducând caii unul lângă altul. Te-am întrebat ce s-a întâmplat în timpul schimbului tău din ziua aia, dar ce s-a mai întâmplat după ce-am plecat eu? Pe balcon a ieșit și altcineva în afară de rege?

– Numai oamenii din gardă, domnule.

– Spune-mi care anume, insistă Kaladin. Poate au văzut ceva.

Natam ridică din umeri.

– Eu am stat aproape tot timpul de pază la ușă. Regele a mai rămas o vreme în salon. Cred că Moash a ieșit.

– Moash, repetă Kaladin încruntându-se. Schimbul lui n-ar fi trebuit să se încheie până atunci?

– Ba da. Dar a mai rămas pe-acolo. A spus că vrea să vadă dacă regele s-a dus cu bine la culcare. În timp ce aștepta, a ieșit să stea de pază pe balcon. De obicei vrei să fie unul dintre noi acolo, afară.

– Mulțumesc, spuse Kaladin. O să vorbesc cu el.

Îl găsi pe Moash ascultând-o cu atenție pe Jenet, care îi dădea niște explicații. Moash părea să se fi deprins repede cu călăria – părea să prindă totul foarte repede. Când îi învățase pe podari să lupte, Moash îi fusese cel mai bun elev.

Kaladin îl urmări câteva clipe cu privirea, încruntându-se. Pe urmă își veni în fire.

„Ce-ți trece prin cap? Că Moash ar putea avea ceva de-a face cu încercarea de asasinat? Nu fi prost.”

Ideea era ridicolă. În plus, Moash nici n-avea Cristalsabie.

Își întoarse calul. Dar, când o făcu, văzu cu cine se întâlnește Dalinar. Cu Luminlordul Amaram. Erau prea departe ca să-i poată auzi, dar observă amuzamentul de pe chipul lui Dalinar. Adolin și

Renarin călăreau către cei doi și răspunseră cu un zâmbet larg când le făcu Amaram cu mâna.

Kaladin se înfurie – o furie bruscă, înverșunată, aproape înăbușitor de puternică – și-și încleștă pumnii. Răsuflarea îi ieși din piept șuierătoare. Asta îl surprinse. Crezuse că-și îngropase ura mult mai adânc.

Își întoarse înapoi calul în direcția opusă, dintr-odată nerăbdător să plece în patrulare cu noii recruți.

Îi surâdea ideea de-a se îndepărta de taberele de război.

*Pe poporul nostru dau vina
Pentru acel ținut nimicit.
Cetatea ce-l domina
Trona pe țarmu-i din răsărit.
Puterea ne-a scris în tomuri, spre a se ști:
N-au sfărâmat zeei noștri acele câmpii.*

— Din *Cântecul Ascultătorului despre Războaie*, strofa LV

Adolin se năpusti în prima linie a parshendilor, fără să se sinchisească de armele lor, repezindu-se cu umărul în dușmanul din fața lui. Bărbatul parshendi gemu și cântecul îi tremură când Adolin se roti în loc, învârtindu-și Cristalsabia. Zvâcnirile armei îi spuneau când trecea prin carne.

Se opri, neluând în seamă strălucirea Luminii de Furtună prelinse dintr-o crăpătură de pe umărul său. În jur i se prăbușeau trupuri cu ochi arși în cap. Propria răsufare îi umplea coiful, fierbinte și umedă.

„Acolo”, își spuse înălțându-și sabia și atacând, cu oamenii lui umplând golul din jur. Măcar de data asta nu erau podarii, ci soldați adevărați. Pe podari îi lăsase pe platoul de unde pornise asaltul. Nu voia în jurul lui oameni care n-aveau de gând să lupte cu parshendii.

Adolin și oamenii săi își croiră drum printre dușmani, alăturându-se unui grup înverșunat de soldați în uniforme verzi cu vipuști aurii, conduși de un bărbat în Cristalarmură de aceleași culori. Nu avea și Sabie, lupta cu un ciocan imens, pentru Cristalpurători.

Adolin își făcu loc până ajunse lângă el.

– Jakamav? întrebă el. Ești teafăr?

– Teafăr? veni răspunsul, cu vocea înăbușită de coif, apoi Jakamav își săltă viziera cu o mișcare bruscă, scoțând la vedere un zâmbet larg. Mă simt minunat!

Râse, cu ochii de un verde palid arzând de Fiorul luptei. O senzație pe care Adolin o cunoștea.

– Erai aproape înconjurat! spuse Adolin întorcându-se să înfrunte un grup de parshendi care năvăleau luptând în perechi.

Adolin îi respecta fiindcă atacau Cristalpurători, în loc să fugă. Mergeau la moarte sigură, dar, dacă învingeau, puteau schimba cursul luptei.

Jakamav râse, părând tot atât de încântat ca atunci când se delecta ascultând o cântăreață într-o tavernă, și râsul lui era molipsitor. Adolin se pomeni zâmbind cu gura până la urechi când intră în luptă cu parshendii, secerându-i cu lovitură după lovitură. Războiul nu-l încânta ca un duel bun, dar, pe moment, lupta, deși grosolană, i se părea provocatoare și îi făcea plăcere.

Câteva clipe mai târziu, dușmanii îi zăceau morți la picioare și el se răsuci în căutarea altei provocări. Se aflau pe un platou de o formă foarte bizară; înainte de sfărâmarea câmpiilor fusese un deal înalt, din care jumătate ajunsese pe un platou alăturat. Nu-și putea imagina ce soi de forță despicasese dealul de sus, în loc să-l spargă în partea de jos.

Nici forma dealului nu era una obișnuită, așa că poate asta avea de-a face cu felul în care se rupsese. Părea mai degrabă o piramidă lată, turtită, cu numai trei trepte. O bază mare, deasupra ei un al doilea platou, lat de vreo cincisprezece stânjeni, apoi un al treilea, mai mic, ca o culme aflată chiar în centrul celorlalte două. Aproape ca un tort din trei straturi, tăiat cu un cuțit mare chiar pe mijloc.

Adolin și Jakamav luptau pe a doua treaptă a câmpului de bătălie. La drept vorbind, Adolin nu era obligat să ia parte la acel

asalt. Nu era rândul armatei lui. Însă venise ca să pună în practică o altă parte a planului lui Dalinar. Nu conducea decât o mică forță de atac, dar era bine că își făcuse apariția. Jakamav fusese înconjurat acolo, pe a doua treaptă, și soldații obișnuiți n-ar fi putut străpunge încercuirea.

După sosirea lui, parshendii fuseseră împinși către marginile acelei trepte. Treapta de deasupra încă se afla în stăpânirea lor; acolo apăruse pupa. Asta îi punea într-o poziție neprielnică. Da, stăpâneau partea cea mai înaltă a platoului, dar, ca să-și asigure retragerea, ar fi trebuit să dețină și pantele dintre trepte. Era evident că speraseră să ia nestemata înainte de sosirea umanilor.

Cu o lovitură de picior, Adolin împinse un parshendi dincolo de marginea treptei, azvârlindu-l astfel de la o înălțime de aproape cinci stânjeni peste cei care luptau pe treapta de dedesubt. Apoi se uită în dreapta lui. Panta pe care se putea urca era aproape, dar parshendii îngrămădiți blocau drumul. Lui Adolin chiar i-ar fi plăcut s-ajungă sus.

Se uită la panta abruptă dintre treapta pe care se afla și cea de sus.

– Jakamav! strigă arătându-i peretele drept.

Jakamav îi urmări gestul, privind în sus. Apoi se retrase din încăierare.

– E nebunie curată! spuse când Adolin se repezi într-acolo.

– Cu siguranță.

– Atunci s-o facem!

Îi întinse ciocanul lui Adolin, care i-l puse în teaca de pe spate. Pe urmă alergară amândoi către stâncă și începură să urce.

Apărate de armură, degetele lui Adolin răzuiau piatra când se trăgea în sus. De jos, soldații îi ovaționau și îi încurajau. Avea de ce să se prindă, dar n-ar fi făcut așa ceva fără Armura care îl ajuta să se împingă în sus și care l-ar fi protejat dacă ar fi căzut.

Totuși, ceea ce făceau ei era nebunie curată. Odată ajunși sus, aveau să se trezească înconjurați. Dar doi Cristalpurători puteau face lucruri uimitoare dacă își păzeau spatele unul altuia. În plus, dacă erau copleșiți, puteau sări de pe stâncă, presupunând că Armurile încă le erau destul de nevătămate ca să-i scape cu viață.

Era genul de mișcare riscantă pe care Adolin nu cuteza s-o facă dacă tatăl lui se afla pe câmpul de luptă.

Se opri la jumătatea urcușului. Parshendii se adunaseră pe marginea treptei de sus, așteptându-i.

– Ai vreun plan ca să putem pune piciorul deasupra? Întrebă Jakamav agățându-se de stâncă alături de el.

Adolin dădu din cap.

– Tu pregătește-te să mă susții.

– Bineînțeles, zise Jakamav și se uită în sus, cu fața ascunsă de coif. Apropo, ce cauți aici?

– M-am gândit că nicio armată n-ar refuza niște Cristalpurători dornici s-o ajute.

– Cristalpurători? Mai mulți?

– Renarin e jos.

– Sper că nu luptă.

– E înconjurat de un grup mare de soldați cărora li s-a ordonat foarte clar să nu-l lase să intre în încăierare. Însă tata vrea ca Renarin să vadă câteva asalturi.

– Știu ce face Dalinar, spuse Jakamav. Încearcă să arate ce înseamnă spiritul alierii, sperând că-i poate face pe înalții prinți să renunțe la rivalitate. Își trimite Cristalpurătorii în ajutor, chiar dacă asaltul nu e al lui.

– Te plângi?

– Nu. Să vedem dacă poți face o breșă sus. O să am nevoie de câteva clipe ca să-mi scot ciocanul.

Adolin zâmbi larg la adăpostul coifului și începu din nou să urce. Jakamav, latifundiar și Cristalpurător vasal înaltului Prinț Roion, îi era prieten bun. Era important ca ochi-luminoșii ca Jakamav să-i vadă pe Dalinar și pe Adolin trecând la fapte pentru a făuri un Alethkar mai bun. Poate că alte câteva episoade ca acela puteau dovedi valoarea unei alianțe demne de încredere, care trebuia să ia locul perfidei coaliții vremelnice reprezentate de Sadeas.

Adolin continuă să urce, urmat îndeaproape de Jakamav, până ce ajunse la mai puțin de doi stânjeni distanță de vârf. Parshendii se îngrămădiseră deasupra, cu ciocane și ghioage în poziție de atac – erau armele potrivite ca să înfrunți un Cristalpurător. Alții, aflați

ceva mai departe, trăgeau cu săgeți, care ricoșau pe Armură fără să-i facă vreun rău.

„Bun”, se gândi Adolin, agățat cu o singură mână de stâncă și întinzându-și-o pe cealaltă într-o parte, ca să-și cheme Sabia. Pe urmă și-o înfipse în piatră, cu latul în sus. Urcă până ce ajunse lângă Sabie.

Apoi păși pe Sabie.

Cristalsăbiile nu se puteau rupe – abia dacă era cu putință să se strâmbe –, așa că îl ținu. Avu imediat un sprijin bun pentru tălpi, destul de departe de peretele stâncos ca să-și poată lua avânt, prin urmare se ghemui și sări, iar Armura îl azvârli în sus. Când trecu pe lângă marginea treptei de sus a platoului, se prinse de perete, chiar sub picioarele parshendilor, și se împinse în el ca să se azvârle peste dușmanii care-l așteptau.

Își întrerupseră cântecul când îi izbi cu forța unui bolovan. Își trase picioarele sub el, chemându-și Sabia cu un gând, apoi se azvârli cu umărul într-un grup de parshendi. Începu să împartă pumni în toate părțile, zdrobind pieptul cuiva, apoi capul altcuiva. Carapacea care le servea drept armură soldaților dușmani pocnea cu zgomote îngreșoșătoare, iar pumnii lui îi azvârleau pe spate, aruncându-i pe unii de pe stâncă.

Primi câteva lovituri peste brațe înainte să i se formeze în sfârșit Sabia în mână. Se roti cu ea în mâini, atât de concentrat ca să-și păstreze poziția, încât nu-l observă pe Cristalpurătorul în verde decât după ce apărură alături de el, zdrobind dușmanii cu ciocanul.

– Îți mulțumesc că mi-ai aruncat în cap un pluton de parshendi, îi strigă Jakamav rotindu-și arma. A fost o surpriză minunată.

Adolin rânji.

– Pupa, spuse arătând spre ea.

Pe treapta de sus nu erau mulți parshendi, dar mulți alții tocmai urcau panta. Adolin și Jakamav aveau cale liberă drept către pupă, un bolovan imens, alungit, cafeniu cu verde-pal. O lipea de stâncă același material din care îi era alcătuită carapacea.

Adolin sări peste un parshendi care se zvârcolea, cu picioarele strivite, și fugi spre pupă, cu Jakamav alergând pe urmele lui, în zăngănitul Armurii. Să ajungi până la inima-nestemată era treabă

grea – pielea pupei era tare ca piatra –, însă cu o Cristalsabie te descurcai cu ușurință. Trebuiau săucidă creatura, apoi să-i facă o gaură prin care să-i poată scoate inima...

Pupa era deja deschisă.

– Nu! strigă Adolin grăbindu-se să se apropie, apoi prinzându-se de marginile găurii și uitându-se în interiorul ei mocirlos, violet. În lichidul vâscos pluteau sfărâmatuiri de carapace, iar în locul unde se afla în mod normal inima, în legătură cu venele și tendoanele, era un gol izbitor.

Adolin se răsuci, plimbându-și privirea pe partea de sus a platoului. Jakamav ajunsese alături de el zăngănind și înjură.

– Cum au izbutit s-o scoată atât de repede?

Acolo. În apropiere, parshendii se răzlețiră, vorbind în limba lor ritmată, de neînțeles. În spatele lor era o siluetă înaltă, în Cristalarmură argintie, cu o mantie roșie umflându-i-se în urmă. Îmbinările Armurii păreau piscuri, cu coarne înălțându-se ca ascuțiturile unei carapace de crab. Războinicul avea mai bine de un stângen înălțime și Armura îl făcea să pară masiv, poate fiindcă acoperea acea carapace crescută din pielea parshendilor.

– El e! strigă Adolin avântându-se spre Cristalpurător.

Era cel cu care se luptase tatăl lui pe Turn și singurul pe care-l mai zăriseră printre parshendi în ultimele câteva săptămâni sau chiar luni.

Poate singurul care le mai rămăsese.

Cristalpurătorul se întoarse spre Adolin, ținând în mână o nestemată mare, neșlefuită. De pe ea picura ceva care semăna a sânge.

– Luptă-te cu mine! strigă tânărul Kholin.

Alergând către peretele înalt și abrupt din spatele platoului, unde dealul fusese despicat în două, un grup de parshendi trecură pe lângă Cristalpurător. Acesta îi întinse unuia dintre ei inima-nestemată, apoi se răsuci ca să-i vadă sărind. Se avântară cu toții peste prăpastie, ajungând pe vârful celeilalte jumătăți de deal, cea de pe platoul alăturat. Pe Adolin încă îl mai uimea faptul că soldații dușmani puteau sări peste spărturi. Se simți ca un prost când înțelese că, la înălțimea la care se aflau, ei nu erau prinși în cursă,

cum ar fi fost oamenii. Pentru ei, un munte despicat în două nu însemna o capcană, ci o altă spărtură peste care puteau sări.

Tot mai mulți parshendi făceau saltul, ca să se îndepărteze de oamenii de dedesubt și să se vadă în siguranță. Adolin îl zări pe unul care se poticni înainte să-și ia avânt. Nefericitul urlă, căzând în spărtură ca un bolovan. Săritura îi punea în pericol, dar era evident mai mic decât dacă ar fi încercat să se lupte cu oamenii.

Cristalpurătorul rămase pe loc. Adolin nu se sinchisi nici de parshendii care săreau pe platoul de alături, nici de Jakamav, care îi striga să se întoarcă, ci alergă spre el, lovind din toate puterile cu Sabia. Parshendiul își ridică arma și respinse lovitura.

— Ești fiul, Adolin Kholin? întrebă. Tatăl tău unde e?

Adolin încremeni. Cuvintele erau în alethi, rostite cu accent străin foarte puternic, dar ușor de înțeles.

Cristalpurătorul își săltă viziera. Și Adolin văzu, șocat, un chip fără barbă. Asta însemna că avea în față o femeie? Când era vorba de parshendi, îi venea greu să facă diferența. Vocea era aspră și groasă, dar presupuse că putea fi feminină.

— Trebuie să vorbesc cu Dalinar, continuă personajul în Cristalarmură, înaintând. L-am mai întâlnit cândva, cu mult timp în urmă.

— N-ați vrut să-l primiți pe niciunul dintre solii noștri, spuse Adolin dând înapoi, cu sabia în mână. Și acum vreți să vorbiți cu noi?

— Asta a fost demult. Vremurile se schimbă.

Părinte al Furtunii! Ceva din interiorul lui Adolin îl îndemna să atace, să-l doboare pe Cristalpurătorul din fața lui ca să capete răspunsuri și să câștige Cristale. Să lupte! Se afla acolo ca să lupte!

Răsunându-i în adâncul minții, vocea tatălui său îl ținu pe loc. Dalinar își dorea o asemenea șansă. Ar fi putut schimba cursul întregului război.

— O să vrea să ia legătura cu tine, spuse răsuflând adânc și domolindu-și Fiorul luptei. Dar cum?

— O să trimit un sol. Nu-l ucideți pe cel care va veni.

Cristalpurătorul își înălță Sabia în semn de salut, apoi o lăsă să cadă și să dispară. Îi întoarse spatele și alergă spre spărtură, apoi se avântă într-un salt impresionant.

Adolin își scoase coiful și traversă platoul. Chirurgii îngrijeau răniții, iar soldații teferi, adunați în grupuri, beau apă și își deplângeau eșecul.

Armatele lui Roion și Ruthar erau într-o stare de spirit neobișnuită. De obicei, alethii erau înfrânți când îi respingeau parshendii, făcându-i să se retragă îngrămădindu-se cu disperare pe poduri. Nu se întâmpla des să încheie un asalt luând platoul în stăpânire, dar fără să existe o inimă-nestemată cu care să se fălească.

Își scoase o mănușă – curelele care o fixau se desfăcură singure, ca urmare a voinței sale, apoi și-o agăță la centură, își ridică mâna asudată ca să-și dea pe spate părul și mai asudat. Oare unde se dusesse Renarin?

Era acolo, pe platoul de pregătire a atacului, așezat pe un bolovan și înconjurat de oamenii din gardă. Adolin traversă podul cu pași apăsați, fluturându-și o mână către Jakamav, care se oprise în apropiere și își scotea armura. Voia să se simtă în largul lui pe drumul de întoarcere.

Adolin alergă spre fratele lui, care stătea pe un bolovan, cu coiful scos, fixând pământul cu privirea.

– Hei, spuse Adolin, ești gata să facem cale-ntoarsă?

Renarin dădu din cap.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă Adolin.

Renarin continuă să se uite în pământ.

În cele din urmă, unul dintre foștii podari din garda lui un bărbat îndesat, cu părul argintiu – arătă cu capul într-o parte. Adolin făcu câțiva pași alături de el, îndepărtându-se.

– Luminlordul meu, un grup de capete țestoase au încercat să ia în stăpânire un pod al nostru, spuse podarul, cu glas scăzut. Luminlordul Renarin a insistat să meargă să dea o mână de ajutor. Domnule, ne-am străduit din greu să-l facem să se răzgândească. Pe urmă, când a ajuns aproape și și-a chemat sabia, pur și simplu

a... rămas locului. L-am luat de-acolo, dar de-atunci stă pe piatra asta.

Una dintre crizele lui Renarin.

– Mulțumesc, soldat, spuse Adolin.

Se întoarse și-și puse mâna dezgolită pe umărul fratelui său.

– Nu-i nimic, Renarin. Se mai întâmplă.

Renarin ridică din nou din umeri. Era într-una dintre stările lui proaste, nu puteai face nimic altceva decât să-l lași să fiarbă în suc propriu. Avea să vorbească despre asta când se va simți pregătit.

Adolin își adună în formație cei două sute de soldați, apoi se duse să-i salute pe înalții prinți. Niciunul nu se dovedi prea recunoscător. De fapt, Ruthar părea convins că isprava lui Adolin și a lui Jakamav îi făcuse pe parshendi să fugă cu inima-nestemată. De parcă nu s-ar fi retras oricum după ce o scosese. Idiot.

Adolin îi zâmbi totuși cu prietenie. Spera că tatăl lui avea dreptate, că o mână întinsă camaradereste putea fi de ajutor. El unul nu-și dorea decât șansa de a-i întâlni pe toți, pe rând, în arena duelurilor, unde îi putea învăța câte ceva despre respect.

Pe drumul de întoarcere către nu foarte numeroasa lui oștire, trecu pe la Jakamav, care stătea sub un cort mic, bând un poc al de vin în timp ce-și privea armata târșându-și picioarele pe poduri. Erau o mulțime de umeri aplecați și de fețe lungi.

Jakamav îi făcu valetului său semn să-i aducă lui Adolin un poc al de vin de un galben sclipitor. Adolin îl luă în mâna fără mânășă, dar nu bău.

– A fost aproape nemaipomenit, spuse Jakamav, cu ochii la platoul pe care se purtase bătălia.

Văzut de acolo, de jos, părea de-a dreptul impozant cu cele trei trepte ale sale.

„Ai zice că e făcut de mâna omului”, se gândi Adolin într-o doară, privindu-i forma.

– Aproape, spuse apoi. Îți dai seama cum ar arăta un asalt dacă pe câmpul de luptă ar fi douăzeci sau treizeci de Cristalpurători în același timp? Câți sortți de izbândă ar mai avea parshendii?

Jakamav mârâi.

– Tatăl tău și regele chiar sunt hotărâți să meargă pe calea asta,

nu?

– Așa cum sunt și eu.

– Și-mi dau seama ce faceți tu și tatăl tău aici, Adolin. Dar, dacă o să continui cu duelurile, o să-ți pierzi cristalele. Nici măcar tu nu poți învinge mereu. În cele din urmă, o să ai o zi proastă. Și-o să rămâi fără ele.

– S-ar putea să pierd la un moment dat, încuviință Adolin. Dar firește că, până atunci, voi câștiga jumătate dintre cristalele din regat, așa că voi putea să aranjez o înlocuire.

Jakamav sorbi din vin surâzând.

– Ești un nemernic cutezător, îți recunosc meritul ăsta.

Adolin zâmbi, apoi, ca să-și poată privi prietenul în ochi, se ghemui lângă scaunul lui – el nu se putea așeza pe unul, nu în Cristalarmură.

– Jakamav, adevărul e că nu-mi fac griji că mi-aș putea pierde Cristalele – în primul rând, sunt îngrijorat că nu pot găsi amatori de dueluri. Niciun Cristalpurător nu acceptă lupta, sau cel puțin nu cu Cristalele drept miză.

– Cineva s-a străduit să-i... convingă, recunosc Jakamav. Li s-au făcut făgăduieli Cristalpurătorilor care te refuză.

– Sadeas.

Jakamav se uită la vinul din pahar.

– Încearcă și cu Eranniv. Se laudă că e mai bun decât îl crede lumea. Din câte îl cunosc, pentru că toți ceilalți refuză, o să vadă în asta un prilej de a face el ceva spectaculos. Însă e destul de bun.

– Așa cum sunt și eu, spuse Adolin. Mulțumesc, Jak. Îți rămân dator.

– Ce-i cu povestea asta despre logodna ta?

Furtuni! Cum se aflase?

– Nu e decât o logodnă cauzală, spuse. Și s-ar putea să nu fie vorba nici măcar de atât. Corabia ei a întârziat deja foarte mult.

Trecuseră două săptămâni fără nicio veste. Până și mătușa Navani începea să se îngrijoreze. Jasnah ar fi trebuit să trimită un mesaj.

– Nu mi-am închipuit niciodată că ești omul care să se lase atras într-o căsătorie aranjată, Adolin. În pânze îți pot sufla multe vânturi,

știi, nu?

– Cum spuneam, nu e nimic oficial.

Adolin încă nu știa ce să facă. O parte din el își dorea să refuze, fiindcă nu-i plăcea s-o lase pe Jasnah să tragă sforile. Pe de altă parte, de la o vreme nu prea mai avea cu ce să se laude. După cele întâmplate cu Danlan... Dar lui nu i se putea găsi nicio vină pentru că era prietenos din fire, nu? De ce erau toate femeile atât de geloase?

Ideea de a lăsa pe altcineva să se ocupe de căsătorie în locul lui era mai ispititoare decât se simțea dispus să recunoască.

– Ți-aș putea da amănunte, adăugă. Poate ceva mai târziu, adică diseară, la tavernă? S-o aduci și pe Inkima. Mi-ați putea spune cât de prost sunt și mi-ați putea atrage atenția asupra altor perspective.

Jakamav se holbă la vinul din pahar.

– Ce e? întrebă Adolin.

– În ultima vreme, nu e bine pentru reputația nimănui să fie văzut în tovărășia ta. Tatăl tău și regele nu se bucură de popularitate.

– Lucrurile se vor schimba în curând.

– Nu mă-ndoiesc, încuviință Jakamav. Așa că... hai să așteptăm până atunci, da?

Adolin clipi, lovit de cuvintele lui cu o putere mai mare decât a unei arme pe câmpul de luptă.

– Sigur, se sili să răspundă.

– Bun băiat.

Jakamav cuteză chiar să-i zâmbească și să-și ridice paharul de vin.

Adolin îl lăsă pe al lui jos, neatins, și se îndepărtă furios.

Când ajunse la oamenii lui, Sânge Pur era pregătit și îl aștepta. Clocotind în sinea lui, Adolin se pregăti să încalece, dar ryshadiumul alb îl înghionti cu capul. Oftă și îl scărpină între urechi.

– Iartă-mă, spuse. Nu ți-am dat prea multă atenție în ultima vreme, nu-i așa?

Alintă calul îndelung și se simți ceva mai bine după ce se văzu în șa. Îl bătu pe Sânge Pur pe gât și animalul țopăi puțin când se puseră în mișcare. O făcea de multe ori când Adolin era supărat, de parcă ar fi vrut să-l înveselească.

Cei patru oameni care-i alcătuiau garda în ziua aceea mergeau

chiar în spatele lui. Îndatoritori, își aduseseră vechiul pod din armata lui Sadeas, astfel încât grupul lui Adolin să poată traversa spărturile. Păreau foarte amuzați fiindcă el își punea soldații să le dea, pe rând, ajutor să care podul.

Jakamav, fir-ar el al furtunii! „Era de așteptat”, recunosc Adolin în sinea lui. „Cu cât îți aperi mai mult tatăl, cu atât mai mult te vor respinge.” De parcă ar fi fost copii. Tatăl lui avea dreptate.

Oare Adolin avea vreun prieten adevărat? Unul care chiar să-i rămână alături la greu? Practic, îi cunoștea pe toți oamenii de vază din tabere. Și toată lumea îl cunoștea pe el.

Câți erau cei cărora chiar le păsa de soarta lui?

– N-am avut o criză, spuse încet Renarin.

Adolin își alungă gândurile triste. Călărea lângă fratele lui, deși ryshadiumul era cu câteva palme mai înalt. Pe lângă Adolin, pe Sânge Pur, Renarin, chiar și în Cristalarmură, părea un copil pe un ponei.

Norii acoperiseră soarele, diminuându-i strălucirea chinuitor de orbitoare, deși în ultima vreme aerul se răcise și aveai impresia că iarna e un anotimp statornicit de mult. Platourile pustii li se întindeau în față, aride și întretăiate de spărturi.

– Am încremenit pur și simplu, continuă Renarin. Nu din pricina... bolii mele. Sunt laș, atât și nimic mai mult.

– Nu ești laș, îl contrazise Adolin. Te-am văzut purtându-te cu tot atât curaj ca orice alt bărbat. Ți-aduci aminte de vânătoarea demonului spărturilor?

Renarin ridică din umeri.

– Nu știi să lupți, Renarin. A fost foarte bine că ai înlemnit. Ai început să-nveți de prea puțină vreme, nu poți intra acum într-o luptă.

– N-ar trebui să fie așa. Tu ai început să te antrenezi de la șase ani.

– Asta-i altceva.

– Adică tu ești altfel, sublinie Renarin uitându-se drept înainte.

Nu-și purta ochelarii. De ce? Se descurca fără ei?

„Își dă silința să se poarte ca și cum n-ar avea nevoie de ei”, se gândi Adolin. Renarin își dorea cu atâta disperare să fie util pe

câmpul de luptă. Nu se lăsase niciodată ispitit când i se sugerase să devină ardent și să se dedice studiilor, ca un erudit, așa cum ar fi fost mai potrivit pentru el.

– N-ai nevoie decât de mai mult antrenament, spuse Adolin. Zahel o să te pună la treabă și-o să te-aducă în formă. Dă-i timp. O să vezi că am dreptate.

– Trebuie să fiu pregătit, zise Renarin. Se apropie ceva.

O spuse pe un ton care-l înfioră pe Adolin.

– Vorbești despre numerele de pe pereți.

Renarin dădu din cap. După ultima furtună, găsiseră altele, în afara camerei tatălui lor. „Patruzeci și nouă de zile. Vine o nouă furtună.”

Nimeni nu intrase și nu ieșise, după cum spuneau gărzile, nu aceiași oameni care stătuseră de strajă data trecută, așadar nu se putea s-o fi făcut vreunul dintre ei. Furtuni! Glifele fuseseră scrijelite pe perete în timp ce Adolin dormea în camera de alături. Cine sau ce o făcuse?

– Trebuie să fiu pregătit, repetă Renarin, pentru furtuna care se apropie. Mai e atât de puțin timp...

27
NĂSCOCIRI
CARE ABAT ATENȚIA

CU CINCI ANI ÎN URMĂ

Shallan tânjea să stea sub cerul liber. Acolo, în grădină, oamenii nu țipau unii la alții. Acolo era liniște și pace. Din nefericire, pacea era măsluită – o pace a cojii-de-piatră plantate cu grijă și a lujerilor cultivați. O născocire menită să amuze și să distragă atenția. Ea tânjea din ce în ce mai mult să fugă, să vadă locuri unde plantele nu erau tăiate cu băgare de seamă ca să li se dea o anumită formă, unde oamenii nu pășeau ușor, parcă temându-se să nu stârnească o avalanșă de pietre. Un loc aflat departe de țipete.

Un vânt rece, coborât dinspre munte, străbătu grădina și toți lujerii se retraseră brusc din calea lui. Ea stătea departe de straturile de flori, care ar fi făcut-o să strănute, studiind în schimb o coajă-de-piatră robustă. Cremlingul pe care îl desena se întoarce în direcția vântului, cu antenele lui imense zvâcnind, înainte de a se apleca din nou ca să roadă coaja-de-piatră. Existau atât de multe soiuri de cremlingi. Oare încercase cineva vreodată să le numere?

Din întâmplare, tatăl ei avea o carte de desen – una dintre

lucrările lui Dandos cel Ager – și o folosea când exersa, ținând-o deschisă alături.

Din conacul aflat în apropiere răsună un țipăt. Mâna lui Shallan înțepeni, trăgând peste foaia de hârtie o linie la întâmplare. Răsuflă adânc și încercă să se întoarcă la desenul ei, dar un alt șir de țipete îi încordară nervii. Lăsă creionul jos.

Terminase aproape toate colile din ultimul teanc cumpărat de fratele ei. Helaran se întorcea fără să anunțe, niciodată pentru multă vreme, și, când venea, el și tatăl lor se fereau să se întâlnească.

Din tot conacul, nimeni nu știa unde se ducea el când pleca de acasă.

Fixând cu privirea foaia albă de hârtie, Shallan pierdu noțiunea timpului. I se întâmpla uneori. Când își ridică privirea, cerul se întuneca. Era aproape ora ospățului dat de tatăl ei. De la o vreme făcea asta cu regularitate.

Shallan își adună lucrurile în săculeț, apoi își scoase pălăria de soare și se îndreptă spre conac. Înaltă și impozantă, clădirea era o întrupare a idealului veden. Retrasă, trainică, impunătoare. Cu ferestre mici, construcția din blocuri de piatră pătrate era acoperită de licheni întunecați la culoare. În anumite cărți, astfel de conace erau numite sufletul Jah Kevedului – domenii izolate, pe care fiecare luminlord le conducea după bunul său plac. După părerea ei, scriitoarele alea romantaseră traiul la țară. Oare chiar vizitaseră vreodată un conac, avuseseră ele însele parte de adevărata viață mohorâtă de la țară sau fabulau pur și simplu, în timp ce se bucurau de confortul orașelor lor pline de oameni din toate colțurile lumii?

În casă, Shallan se îndreptă spre scările care urcau către apartamentul ei. Probabil că tatăl ei voia s-arate bine la ospăț. Presupunea că o așteaptă o rochie nouă pe care s-o poarte tăcută, fără să se amestece în discuții. Nu-i cerea așa ceva niciodată, însă bănuia că tatălui ei îi părea rău că ea începuse din nou să vorbească.

Poate că nu voia ca fiica lui să discute despre ceea ce văzuse. Se opri pe coridor și mintea i se goli.

– Shallan?

Își alungă gândurile și își văzu cel de-al patrulea frate, Van Jushu,

pe treptele din spatele ei. De când stătea ea acolo, holbându-se la perete? Ospățul avea să înceapă curând.

Haina lui Jushu era descheiată și atârna pieziș, avea părul ciufulit și obrajii împurpurați de vin. Nici urmă de butoni la manșete sau de curea; fuseseră obiecte minunate, împodobite cu câte o nestemată strălucitoare. Le pierduse la joc.

– De ce zbiera tata mai devreme? întrebă ea. Erai aici?

– Nu, răspunse el trecându-și mâna prin păr. Dar am auzit. Balat a început iar să dea foc. Clădirea servitorilor a fost cât pe ce să ardă din temelii.

Jushu trecu pe lângă ea, apoi se împletici și se agăță de balustradă ca să nu cadă.

Apariția lui Jushu la ospăț într-un asemenea hal n-avea să-i placă tatălui lor. Alte țipete.

– Idioată blestemată de furtună! înjură Jushu când Shallan îl susținu ca să-și recapete echilibrul. Balat o ia razna. Din toată familia, sunt singurul care mai are ceva minte. Te holbai iarăși la perete, nu-i așa?

Ea nu răspunse.

– Are o rochie nouă pentru tine, continuă Jushu, în timp ce ea-l ajuta să ajungă la camera lui. Iar pentru mine doar înjurături. Nemernicul! L-a iubit pe Helaran, și niciunul dintre noi nu e el, așa că nu contăm. Helaran nu e niciodată aici! L-a trădat pe tata, aproape că l-a ucis. Și, totuși, e singurul de care îi pasă...

Trecură pe lângă odăile tatălui lor. O slujnică făcea curat și ușa masivă, din cioată-grea, era întredeschisă, îngăduindu-i lui Shallan să vadă peretele din partea opusă.

Și seiful strălucitor.

Era ascuns în spatele unui tablou care înfățișa o furtună pe mare și care nu reușea să ascundă puternica strălucire albă. Direct prin pânza picturii, vedea conturul seifului, strălucitor ca focul. Se opri împleticindu-se.

– La ce te holbezi? întrebă Jushu prinzându-se de balustradă.

– La lumină.

– Care lumină?

– Din spatele tabloului.

El se aplecă mijindu-și ochii.

– Despre ce Palatelor vorbești, fato? Chiar ți-ai pierdut mințile, nu-i așa? Când l-ai văzut omorând-o pe mama.

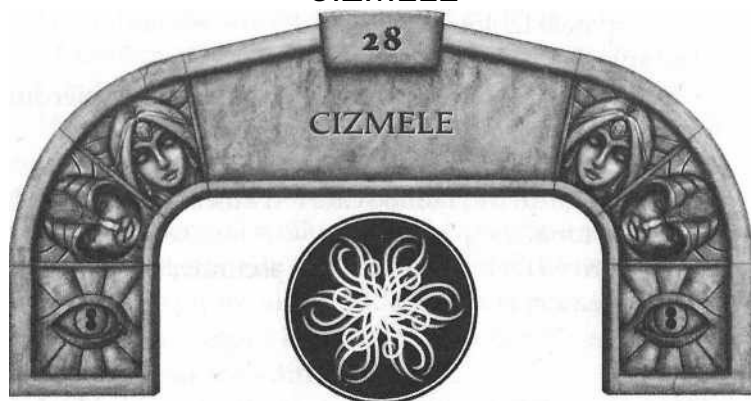
Jushu se îndepărtă de ea, înjurând încet, pentru sine.

– Sunt singurul din familie care n-a înnebunit. Singurul, lovi-m-ar furtuna...

Shallan privea fix lumina. Acolo se ascundea un monstru.

Sufletul mamei ei.

28
CIZMELE

*Trădarea sprenilor în acest loc ne-a surghiunit
Când Undele moștenitorilor umani și-au dăruit,
Deși-n iubire pentru ei aceia nu ne-au întrecut.
Nu-i o surpriză așadar că noi ne-am îndreptat
Spre zei și viața sub a lor oblăduire ne-am încredințat,
Că ne-au schimbat ca să ne modeleze, umed lut.*

– Din *Cântecul Ascultătorului despre Secrete*, strofa XL

– Informațiile te-or costa doișpe broami, spuse Shallan. De rubin, pricepi tu. O să mă uit bine la toți.

Tyn râse, azvârlindu-și capul pe spate, cu părul negru ca noaptea căzându-i liber în jurul umerilor. Era așezată pe capră, pe locul vizitiului. Acolo unde stătea de obicei Bluth.

– Tu numești asta accent din Bav? întrebă.

– Nu l-am auzit decât de trei sau patru ori.

– A sunat de parcă ai fi avut pietre-n gură!

– Așa sună când vorbesc ei!

– Nu, e mai degrabă ca și cum ar avea pietricele în gură. Dar într-adevăr vorbesc foarte rar, apăsând pe fiecare silabă. Cam așa: „M-

am uitat la desenele de mi le-ai dat și tare sunt frumoase. Tare frumoase cu adevărat. Io niciodată nu am mai avut fundul acoperit cu așa o frumusețe de pânzătură”.

– Ai exagerat! exclamă Shallan, dar nu putu să nu râdă.

– Un pic, recunosc Tyn, lăsându-se pe spate și agitând ca pe o Cristalsabie trestia lungă pentru îmboldit chullul.

– Nu înțeleg de ce mi-ar fi de folos să vorbesc cu accentul din Bav, zise Shallan. Nu e vorba de niște oameni importanți.

– Puștoaico, tocmai de-aia sunt importanți.

– Sunt importanți pentru că nu sunt importanți. Sigur, știi că uneori nu stau bine cu logica, dar aici ceva nu pare la locul lui.

Tyn zâmbi. Era atât de destinsă, atât de... liberă. Cu totul altfel decât se așteptase Shallan după prima lor întâlnire.

Însă femeia de atunci juca un rol. Căpetenia gărzilor. Acum părea s-o aibă alături pe cea care era cu adevărat.

– Uite cum stă treaba, zise Tyn. Dacă vrei să păcălești oamenii, trebuie să știi să te prefaci, indiferent că ești mai prejos sau mai presus decât ei. Ai învățat cum să intri în pielea unei femei ochi-luminoși importante. Probabil că ai avut exemple bune.

– S-ar putea să ai dreptate, recunosc Shallan cu gândul la Jasnah.

– Problema e că, într-o mulțime de situații, nu ți-e de niciun folos să fii un ochi-luminoși important.

– Să nu fii important e important. Să fii important nu-ți e de folos. Am înțeles.

Tyn o măsură cu privirea, mestecând o fâșie de carne uscată. Centura cu sabia îi atârna de un cârlig prins de capră, legănându-se în ritmul pașilor chullului.

– Știi, puștoaico, de când ți-ai dat masca jos, ești cam rea de gură.

Shallan roși.

– Îmi place. Prefer oamenii care pot râde de viață.

– Pot ghici ce încerci să mă înveți, spuse Shallan. Spui că un om cu accent din Bav, care pare umil și nu prea deștept, poate pătrunde în locuri unde un ochi-luminoși n-ar putea ajunge niciodată.

– Și poate auzi sau face ceea ce un ochi-luminoși n-ar putea

niciodată. Accentul e important. Vorbește cu distincție și adesea n-o să conteze cât de puțini bani ai. Șterge-ți nasul cu mâneca și vorbește ca-n Bav și oamenii nu-ți vor arunca nici măcar o privire ca să vadă dacă porți sau nu sabie.

– Dar ochii mei sunt albastru-deschis, zise Shallan. N-o să par niciodată o femeie de rând, oricum mi-ar suna vocea!

Tyn scoase ceva din buzunarul pantalonilor. Își agățase haina de un alt cârlig, așa că nu purta decât pantaloni de un cafeniu spălăcit – strânși pe picior, cu cizme înalte – și o cămașă cu nasturi. Părea cămașa unui simplu lucrător, dar era din material mai bun.

– Poftim, spuse aruncându-i ceva.

Shallan abia izbuti să prindă obiectul. Roși din pricina stângăciei ei, apoi îl ridică în lumina soarelui: o sticluță plină cu un lichid întunecat.

– Picături pentru ochi, spuse Tyn. Ți-i întunecă la culoare pentru câteva ore.

– Serios?

– Nu e greu să faci rost dacă cunoști oamenii potriviți. Sunt de folos.

Shallan lăasă sticluța în jos, brusc străbătută de un fior rece.

– Există și...

– Reversul? o întrerupse Tyn. Ceva care să preschimbe un ochi-întunecat într-un ochi-luminos? Din câte știu eu, nu. Dacă nu crezi în poveștile despre Cristalsăbii.

– Are sens, spuse Shallan liniștindu-se. Poți să-ntuneci culoarea sticlei, vopsind-o, dar ca s-o deschizi la culoare trebuie neapărat s-o topești.

– Oricum, zise Tyn, ai nevoie de un accent bun, dintr-un loc îndepărtat. Herdazian, din Țara Bav, ceva de soiul ăsta.

– Probabil că am accent veden țărănesc, admise Shallan.

– Asta n-o să-ți fie de folos aici. Jah Keved e o țară cultivată, accentele voastre sunt prea asemănătoare ca să le deosebească un străin. Un alethi n-o să audă accentul tău țărănesc, cum s-ar întâmpla cu un alt veden. O să i se pară doar exotic.

– Ai umblat printr-o mulțime de locuri, nu-i așa?

– Mă duc oriunde mă poartă vântul. E o viață bună dacă nu te

atașezi de lucruri.

– De lucruri? se miră Shallan. Dar tu ești – iartă-mă – o hoată. Asta înseamnă să faci tot timpul rost de cât mai multe lucruri.

– Iau tot ce pot lua, dar asta nu dovedește decât ce vremelnice sunt lucrurile. Iei unele, apoi le pierzi. Cum s-a întâmplat cu misiunea care nu mi-a reușit în sud. Oamenii mei nu s-au mai întors de unde i-am trimis; sunt pe jumătate convinsă că au dat bir cu fugiții, fără să mai aștepte plata, zise ea și ridică din umeri. Se mai întâmplă. N-are rost să te enervezi.

– Ce fel de misiune era? întrebă Shallan, clipind ca să-și întipărească o Amintire a lui Tyn lenevind fără nicio grijă și agitându-și trestia de parcă ar fi dirijat un cor.

Cu două săptămâni înainte fuseseră la un pas de moarte, dar Tyn nu vedea în asta decât cursul firesc al lucrurilor.

– Era o treabă serioasă, spuse Tyn. Ceva important, pentru acel tip de oameni capabili să schimbe lumea. Încă n-am primit nicio veste de la cei pentru care am lucrat. Poate că oamenii mei n-au fugit; poate că doar au dat greș. Nu știu sigur.

În momentul ăla, Shallan zări încordarea de pe fața lui Tyn. O întindere a pielii din jurul ochilor, privirea ușor pierdută în gol. Se temea de ceea ce i-ar fi putut face cei care o năimiseră. Pe urmă expresia îi dispăru, alungată.

– Ia uită-te acolo, spuse Tyn arătând cu capul drept înainte.

Shallan îi urmări gestul și observă patru siluete în mișcare la patru dealuri distanță. Pe măsură ce se apropiaseră de Câmpiile Sfârâmate, peisajul se schimbă treptat. Pantele deveniseră mai abrupte, dar aerul era ceva mai cald și plantele se înmulțiseră. În unele văi, pe unde curgea apă după marile furtuni, șirurile de copaci se uneau în pâlcuri. Piperniciți, n-aveau nimic din grațioasa măreție a celor din Jah Keved, însă era oricum plăcut să mai vezi și altceva în afară de tufișuri.

Iarba creștea mai deasă. Se retrăgea cu abilitate din calea căruțelor, afundându-se în bortele ei. Mugurii-de-stâncă erau mai mari, iar coaja-de-piatră se aduna laolaltă pe alocuri, adesea cu viațăspreni țopăind deasupra, ca niște fire de praf verzui. În timpul călătoriei trecuseră pe lângă alte caravane, acum mai des, fiindcă se

apropiaseră de Câmpiile Sfărâmate. Așa că Shallan nu era surprinsă să zărească pe cineva chiar în fața lor. Însă oamenii ăia călăreau cai. Cine își putea permite astfel de animale? Și de ce n-aveau escortă? Păreau să fie numai patru.

Caravana se opri când Macob strigă o poruncă din prima căruță. În urma unei experiențe cumplite, Shallan învățase de curând cât de periculoasă putea fi orice întâlnire acolo, în pustietate. Conducătorii unei caravane nu o nesocoteau pe niciuna. Acolo ea era șefa, dar îi lăsa pe alții, cu mai multă experiență, să hotărască pe unde să meargă și când să se oprească.

– Vino, spuse Tyn, oprind chullul cu o lovitură de trestie și apoi sărind de pe capră și luându-și haina și sabia.

Shallan se grăbi să coboare, punându-și masca Jasnah. Cu Tyn își îngăduia să fie ea însăși. Pentru ceilalți trebuia să fie o conducătoare. Bătoasă, sobră, dar, din fericire, însuflețitoare. În privința asta, era mulțumită de rochia albastră pe care i-o dăduse Macob. Brodată cu fir de argint și croită din cea mai fină mătase, era, pentru Shallan, o minunată îmbunătățire după rochia ei zdrențuită de mai înainte.

Trecură pe lângă Vathah și oamenii lui, care mășăluiau în spatele primei căruțe. Șeful dezertorilor se uită urât la Tyn. Faptul că lui îi plăcea era pentru Shallan un motiv în plus ca s-o respecte, în ciuda înclinațiilor ei către fărădelegi.

– Lăsați-ne pe mine și pe Luminoasa Davar să ne ocupăm de ei, spuse Tyn când ajunseră în dreptul lui Macob.

– Luminăție? întrebă acesta, ridicându-se și uitându-se la Shallan. Dacă sunt tâlhari?

– Nu sunt decât patru, jupâne Macob, răspunse ea cu nepăsare. Ziua în care nu pot ține singură la respect patru tâlhari e o zi în care merit să fiu jefuită.

Trecură de căruță și Tyn își puse centura.

– Și dacă sunt tâlhari? șuieră Shallan după ce se îndepărtară destul de mult ca să nu mai poată fi auzite.

– Parcă ai spus că poți să ții la respect patru.

– N-am făcut altceva decât să-ți urmez exemplul!

– Lucru periculos, puștoaico, zâmbi Tyn. Uite ce e. Niște tâlhari

nu s-ar fi lăsat văzuți și cu siguranță n-ar sta încremeniți acolo.

Cei patru bărbați se opriseră pe culmea dealului. Când ajunse mai aproape, Shallan văzu că purtau uniforme albastre, curate, care păreau autentice. Pe fundul râpei dintre dealuri, Shallan se împiedică de un mugur-de-stâncă, lovindu-se la degetul mare. Se strâmbă – Macob îi dăduse pantofi pentru o ochi-luminoși, potriviți cu rochia. Luxoși, probabil că valorau o avere, dar nu erau cu mult mai mult decât niște papuci.

– Așteptăm aici, spuse ea. Pot veni ei la noi.

– E o idee bună, zise Tyn.

Într-adevăr, sus, călăreții începuseră să coboare panta după ce observaseră că femeile îi așteptau. În urma lor apărură alți doi, mergând pe jos, nu în uniforme, ci în haine de lucru. Grăjdari?

– Cine ai de gând să fii? întrebă încet Tyn.

– ...Eu însămi?

– Și cum rămâne cu distracția? Cum te descurci ca mâncătoare de coarne?

– Mâncătoare de coarne! Nu...

– Prea târziu, spuse Tyn când bărbații se apropiară.

Caii o speriară pe Shallan. Erau animale mari, dar nicidecum docile, precum chullii. Călcău întotdeauna apăsat, fornăind.

Conducătorul grupului își strunea calul cu vizibilă iritare. Nu părea să-l stăpânească întru totul.

– Luminăție, spuse când văzu ochii lui Shallan, salutând-o cu o înclinare a capului.

De-a dreptul șocant, era un ochi-întunecat, înalt, cu păr negru alethi, pe care-l purta lung până la umeri. Se uită la Tyn, remarcându-i sabia și uniformă soldățească, dar nu reacționează în niciun fel. Un bărbat dur.

– Înălțimea Sa, prințesa Unulukuak'kina'auto'atai! îl înștiință Tyn cu voce răsunătoare. Te afli în prezența unei nobile de stirpe regală, ochi-întunecatele!

– O mâncătoare de coarne? se miră omul, aplecându-se ca să vadă mai bine părul roșu al lui Shallan. Într-o rochie vorină. Pietroi ar rămâne cu gura căscată.

Tyn se uită la Shallan și ridică din sprânceană.

„O să te strâng de gât, femeie”, o amenință Shallaan în gând, apoi trase adânc aer în piept.

– Asta, spuse apoi, arătându-și rochia. Nu e ceva cu care vă îmbrăcați prințesele? E bun pentru mine. Arată respect!

Din fericire, fața ei roșie se potrivea cu rolul în care intrase. Mâncătorii de coarne erau pătimași din fire.

Tyn dădu din cap către ea, părând s-o aprecieze.

– Îmi pare rău, spuse bărbatul, deși nu avea aerul cuiva care se scuză.

Cum de călărea un ochi-întunecați un animal de o asemenea valoare? Unul dintre însoțitorii lui studia caravana printr-un ocean. Era tot un ochi-întunecați, dar părea să se simtă mult mai în largul său pe cal.

– Șase căruțe, Kal, spuse acesta. Bine păzite.

Șeful, Kal, dădu aprobator din cap.

– Am fost trimiși în afara taberei ca să căutăm orice ar putea trăda prezența tâlharilor, îi spuse lui Tyn. Caravana voastră a călătorit fără probleme?

– Am dat peste tâlhari acum trei săptămâni, spuse Tyn arătând cu degetul mare peste umăr. Ce vă pasă vouă?

– Îl reprezentăm pe rege, răspuse bărbatul. Facem parte din garda personală a lui Dalinar Kholin.

Furtuni! Ei, asta ar fi putut încurca lucrurile.

– Luminlordul Kholin, continuă Kal, vrea să vadă dacă e cu putință să controleze o zonă mai întinsă din jurul Câmpiilor Sfârâmate. Dacă într-adevăr ați fost atacați, aș vrea să aflu amănunte.

– Dacă am fost atacați? întrebă Shallaan. Ne pui cuvântul la îndoială?

– Nu...

– Sunt jignită! declară Shallaan încrucișându-și brațele.

– Ai grijă cum vorbești, îi spuse Tyn bărbatului. Înălțimii Sale nu-i place să fie ofensată.

– Ce surpriză! comentă Kal. Unde a avut loc atacul? L-ați respins? Câți tâlhari au fost?

Tyn îi dădu toate amănuntele, ceea ce îi oferi lui Shallaan timp de

gândire. Dacă de la logodna neoficială se ajungea la căsătorie, Dalinar Kholin era viitorul ei socru. Spera să nu-i mai întâlnească pe soldații ăia.

„Chiar o să te strâng de gât, Tyn...”

Șeful ascultă povestea atacului fără să clipească. Nu părea o prezență prea plăcută.

– Îmi pare rău pentru pierderile voastre, spuse. Dar, de aici, o caravană poate ajunge pe Câmpiile Sfârâmate în nu mai mult de o zi și jumătate. De-acum ar trebui să fiți în siguranță.

– Am o curiozitate, spuse Shallan. Animalele astea sunt cai, nu? Dar voi sunteți ochi-întunecați. Acest... Kholin are mare încredere în voi.

– Îmi fac datoria, răspuse Kal studiind-o. Unde îți sunt oamenii? Caravana pare alcătuită doar din vorini. Iar tu pari cam zveltă pentru o mâncătoare de coarne.

– O insultă pe prințesă vorbind despre greutatea ei? Întrebă Tyn îngrozită.

Furtuni! Era bună! Replica ei izbuti chiar să atragă furiospreni.

Ei bine, Shallan n-avea de ales decât să-i cânte în strună.

– Sunt jignită! strigă.

– Ai jignit-o din nou pe Înălțimea Sa.

– Foarte jignită!

– Ai face bine să-ți prezinți scuzele.

– Nu vreau scuze! anunță Shallan. Cizme!

Kal se lăsă pe spate, uitându-se printre cele două femei și încercând să priceapă ceea ce auzise.

– Cizme? Întrebă el.

– Da, răspuse Shallan. Îmi plac cizmele tale. O să te scuzi cu cizmele.

– Vrei... cizmele mele?

– N-ai auzit-o pe Înălțimea Sa? Întrebă Tyn încrucișându-și brațele. Toți soldații din armata acestui Dalinar Kholin sunt atât de obraznici?

– Nu sunt obraznic, spuse Kal. Dar nu-i dau cizmele.

– Insultă! exclamă Shallan, înaintând și arătându-l cu degetul.

Părinte al Furtunii, cailor erau imenși!

– O să le spun tuturor celor care vor s-asculte! La sosire, o să spun: „Kholin e hoț de cizme și ia tentația femeilor!”

Kal scoase un sunet bolborositor.

– Tentația!

– Da, spuse Shalan; apoi se uită la Tyn. Tentația? Nu, cuvânt greșit. Tegumentăția... Nu... Vestimentația! la vestimentația femeilor! Țasta e cuvântul pe care îl căutam.

Soldatul își privi însoțitorii, părând nedumerit.

„Fir-ar să fie”, se gândi Shalan. „Jocurile de cuvinte izbutite se irotesc pe oameni cu limbaj sărac.”

– Nu contează! continuă ea, azvârlindu-și o mână în sus. Toată lumea o să știe cum m-ai nedreptățit. M-ai lăsat goală, aici, în sălbăticie. M-ai despuiat! E o insultă adusă Casei mele și clanului meu. Toată lumea o să știe că Kholin...

– Of, încetează, încetează, spuse Kal întinzând o mână în jos și scoțându-și cu stângăcie o cizmă fără să descalece.

Ciorapul lui avea o gaură în călcâi.

– A furtunii femeie, bombăni el.

Îi aruncă prima cizmă, apoi și-o scoase pe a doua.

– Scuzele sunt primite, spuse Tyn adunând cizmele.

– Pe Osânda Eternă, ar fi cazul să fie, spuse Kal. O să povestesc ce vi s-a întâmplat. Poate izbutim să patrulăm locul ăsta blestemat. Haideti, băietii.

Le întoarse spatele și plecă fără să mai adauge nimic, probabil de teama altei învinuiri aduse de mâncătoarea de coarne.

Odată ce bărbații se îndepărtară destul de mult ca să nu le mai poată auzi, Shalan se uită la cizme și izbucni într-un râs nestăpânit. În jur i se înălțară veseliespreni, ca niște frunze albastre ivite la picioarele ei, pentru a se ridica apoi într-un vârtej, înainte de a i se bomba deasupra capului, ca și cum i-ar fi izbit o pală de vânt. Shalan îi privi zâmbind larg. Erau o raritate.

– Aha, zâmbi și Tyn. N-are rost să negi. Te-ai distrat foarte bine.

– Dar tot o să te strâng de gât, spuse Shalan. Și-a dat seama că ne batem joc de el. Cred că nimeni n-a imitat vreodată mai prost decât mine o mâncătoare de coarne.

– De fapt, te-ai descurcat foarte bine, spuse Tyn. Ai exagerat în

privința cuvintelor, dar accentul a fost corect. Însă nu asta am urmărit.

Îi întinse cizmele.

– Dar ce-ai urmărit? întrebă Shallan după ce o porniră pe drumul de întoarcere către caravană. Să mă faci să mă simt ca o proastă?

– În parte.

– Asta a fost sarcasm.

– Dacă ai de gând să-nveți să faci așa ceva, spuse Tyn, trebuie să fii în largul tău în asemenea situații. Nu se poate să te simți stânjenită când te dai drept altcineva. Trebuie să te prefaci cu atât mai bine cu cât mai nerușinată e încercarea. Și nu poți deveni mai bună decât exersând – în fața unor oameni care te-ar putea prinde cu minciuna.

– Presupun că ai dreptate, recunosc Shallan.

– Cizmele sunt prea mari pentru tine, observă Tyn. Dar mi-a plăcut enorm privirea lui când i le-ai cerut. „Nu vreau scuze. Cizme!”

– Chiar am nevoie de cizme, spuse Shallan. M-am săturat să tot umblu pe pietre desculță sau în papuci. Le umplu cu ceva și se vor potrivi.

Le ridică și se uită la ele. Chiar erau mari.

– Ăăă, probabil, adăugă și se uită peste umăr. Sper c-o să se descurce fără ele. Dacă o să fie nevoit să se lupte cu tâlhari pe drumul de întoarcere?

Tyn își dădu ochii peste cap.

– Odată și-odată va trebui să stăm de vorbă despre inima ta bună, puștoaico.

– Nu e rău să fii cumsecade.

– Înveți să devii o maestră în arta șarlataniei, sublinie Tyn. Până una-alta, să ne-ntoarcem la caravană. Vreau să te-nvăț să-ți cizelezi accentul de mâncătoare de coarne. Cu părul tău roșu, probabil c-o să găsești prilejul să-l folosești mai des decât pe altele.

29 LEGEA SÂNGELUI

*Forma-artist pentru culori de care nu avem habar,
Pentru mărețele cântări pe care ni le dă-n dar.
Creațiospreni trebuie s-atragem, mai presus de toate;
Până vom ști mai mult, ne ajung cântecele-nvățate.*

– Din *Cântecul Ascultătorului despre Revizuire*, strofa CCLXXIX

Torul Sadeas închise ochii și-și sprijini pe umăr Aducătoarea Jurământului trăgând în nări dulcele miros de mucegai al sângelui parshendilor. Îl inundă Fiorul luptei și el îi binecuvântă minunata forță.

Propriul sânge îi zvâcnea în urechi atât de tare încât aproape că nu putea s-audă strigătele de război și urletele de durere. Pentru o clipă, se mulțumi să se desfete doar cu delicioasa dogoare a Fiorului, cu îmbătătoarea euforie adusă de ora pe care și-o petrecuse făcând singurul lucru care mai avea puterea să-l încânte: lupta pentru viața lui și curmarea vieților dușmanilor mai slabi decât el.

Pălea. Ca întotdeauna, Fiorul dispărea după bătălie. Și își pierduse încetul cu încetul dulceața în timp ce-i tot atacau pe

parshendi, probabil fiindcă, în adâncul ființei lui, știa că ia parte la o luptă lipsită de sens. Nu-l împlinea, nu-l ajuta să se apropie de țelul său final. Măcelărirea unor sălbatici plini de crem într-un ținut uitat de Heralzi își pierduse toată savoarea.

Oftă, lăsându-și Sabia în jos și deschizând ochii. Pășind peste leșuri de oameni și parshendi, Amaram traversă câmpul de luptă, venind spre el. Avea Cristalarmura împurpurată de sânge până la coate și într-o mână înmănușată ținea o inimă-nestemată scânteietoare. Îndepărtă cu o lovitură de picior un parshendi mort și se opri lângă Sadeas, iar garda lui de onoare se răsfiră în evantai, alăturându-se gărzii Înaltului Prinț. Sadeas își îngădui un moment de iritare când văzu cu câtă eficiență se mișcau soldații celuilalt luminlord, în comparație cu ai lui.

Amaram își scoase coiful și cântări în mână inima-nestemată, aruncând-o în sus și prinzând-o din nou.

– Îți dai seama că manevra ta de azi a dat greș?

– A dat greș? făcu Sadeas săltându-și viziera.

În apropiere, soldații lui măcelăreau vreo cincizeci de parshendi încolțiți, care nu izbutiseră să părăsească platoul când se retrăseseră ceilalți.

– Cred că lucrurile au mers ca la carte.

Amaram arătă cu degetul. Pe platourile din vest, în direcția taberelor, apăruse o pată. Steagurile spuneau că Hatham și Roion, cei doi înalți prinți care ar fi trebuit să-și aducă armatele la asalt, sosiseră împreună – foloseau poduri ca ale lui Dalinar, care se târau, greoaie, și care fuseseră ușor de depășit. Unul dintre avantajele echipelor de podari pe care le prefera Sadeas era faptul că aveau nevoie de foarte puțină pregătire ca să fie utilizabile. Dacă Dalinar își imaginase că-l poate încetini cu senzaționala oferire a Aducătoarei Jurământului în schimbul tuturor podarilor, dovedise că e prost.

– Trebuia să ajungem aici, să luăm inima-nestemată și să ne întoarcem înainte de sosirea celorlalți. Pe urmă ai fi putut pretinde că nu ți-ai dat seama că azi nu era rândul tău. Sosirea celorlalte două armate te împiedică să negi că ai nesocotit cu bună știință planificarea.

– Mă judeci greșit, ripostă Sadeas. Presupui că încă mă mai ostenesc să neg.

Ultimul parshendi muri urlând furios, lucru care îl umplu pe Sadeas de mândrie. Alții spuneau că parshendii nu se predau niciodată, dar el îi văzuse încercând la un moment dat, cu mult timp în urmă, în primul an de război. Își lăsaseră armele jos. El însuși îi omorâse pe toți, folosindu-și Cristalciocanul și Armura, sub ochii semenilor lor care apucaseră să se retragă și priveau de pe un platou alăturat.

De atunci, niciun parshendi nu le mai negase, lui și oamenilor lui, dreptul de a încheia o bătălie așa cum se cuvenea. Cu un semn, Sadeas îi ceru avangardei sale să se adune și să-l escorteze pe drumul către tabără, în vreme ce restul armatei rămânea să-și lingă rănilile. Amaram i se alătură și traversară împreună un pod, trecând apoi pe lângă podarii trândavi, care se întinseseră pe pământ și dormeau în timp ce oameni mai buni decât ei își jertfeau viețile.

– Datoria îmi cere să te urmez în luptă, Înălțimea Ta, spuse Amaram în timp ce mergeau alături, dar vreau să știi că nu sunt de acord cu ceea ce faci aici. Ar trebui să încerci să arunci o punte peste neînțelegerile cu regele și cu Dalinar, nu să înrăutățești lucrurile.

Sadeas pufni.

– Nu veni la mine cu vorbe înălțătoare. Cu alții ține, dar eu știu ce ticălos fără inimă ești de fapt.

Amaram strânse din dinți, privind drept înainte. Când ajunseră la cai, puse mâna pe brațul lui Sadeas.

– Torol, spuse el încet, lumea înseamnă mult mai mult decât gălcevil tale. În privința mea ai dreptate, firește. La această recunoaștere drept dovadă că am înțeles că ție, spre deosebire de toți ceilalți, îți pot vorbi cu sinceritate. Alethkarul trebuie să fie puternic pentru ceea ce va urma.

Sadeas se urcă pe blocul în trepte adus de grăjdar. Dacă nu încălecai corect când erai în Cristalarmură puteai pune calul în pericol. În plus, odată i se întâmplase să se rupă scara șei când încercase să se folosească de ea ca să se salte în șa. Și căzuse pe spate.

– Alethkarul chiar are nevoie să fie puternic, spuse întinzându-și mâna înmănușată. Și o să-l fac puternic folosindu-mă de forța pumnului și de legea sângelui.

Amaram îi puse inima-nestemată în palmă fără prea mult entuziasm și Sadeas își încleștă degetele în jurul ei, ținând frâul cu mâna cealaltă.

– Îți faci vreodată griji? îl întrebă Amaram. Din pricina acțiunilor tale? Pentru ceea ce suntem nevoiți să facem?

Arată cu capul spre un grup de chirurghi care traversau podurile cărând răniții.

– Griji? se miră Sadeas. De ce mi-aș face? Tuturor amărăților li se oferă prilejul să moară în luptă pentru ceva care merită.

– Am observat că acum spui foarte des astfel de lucruri, zise Amaram. Înainte nu erai așa.

– Am învățat să accept lumea ca atare, Amaram, răspunse Sadeas întorcându-și calul. Foarte puțini oameni vor s-o facă. Merg înainte împleticindu-se, sperând, visând, pretinzând. Și asta nu schimbă nici măcar un singur lucru în viață. Trebuie să privești lumea în ochi, să-i vezi toată brutalitatea murdară. Trebuie să-i cunoști viciile. Să trăiești cu ele. Numai așa poți înfăptui ceva semnificativ.

Sadeas strânse din genunchi, grăbindu-și calul și lăsându-l pe Amaram pentru o clipă în urmă.

Vasalul său avea să-i rămână loial. Încheiaseră o înțelegere. Nici măcar faptul că Amaram devenise Cristalpurător nu putea s-o spulbere.

Când el și avangarda lui se apropiară de armata lui Hatham, Sadeas văzu un grup de parshendi care îi priveau de pe un platou din apropiere. Iscoadele lor deveneau din ce în ce mai îndrăznețe. Trimise niște arcași să-i alunge, apoi călări către silueta în Cristalarmură strălucitoare din fruntea celeilalte oștiri: era însuși Înaltul Prinț, în șaua unui ryshadium. Blestem! Animalele alea erau mult mai presus decât orice cal. Cum putea să-și facă rost de unul?

– Sadeas! strigă Hatham. Ce-ai făcut aici?

După câteva clipe în care se hotărî rapid, Sadeas ridică brațul și azvârli inima-nestemată dincolo de platoul care îi despărțea. Acolo

se izbi de piatră, chiar lângă Hatham, ricoșă și se rostogoli, strălucind ușor.

– Mă plictiseam, strigă Sadeas drept răspuns. M-am gândit să vă scap de-o osteneală.

Pe urmă își continuă drumul, fără să ia în seamă următoarele întrebări. Adolin Kholin avea un duel în ziua aia și el se hotărâse să nu-l piardă, în caz că tânărul avea să se facă din nou de răsul lumii.

Câteva ore mai târziu, Sadeas se instalează pe locul său din arena de duel, trăgându-se de gulerul bogat împodobit. Nesuferite chestii – la modă, dar insuportabile. Nu i-ar fi mărturisit nimănui, nici măcar lui lalai, că, în taină, își dorea să fi putut umbla într-o uniformă simplă, ca Dalinar.

Firește că nu putea face niciodată așa ceva. Nu doar fiindcă nu voia să fie văzut acceptând supus Legile Războinicilor și autoritatea regelui, ci fiindcă uniforma soldățească nu era cea potrivită în vremurile pe care le trăiau. Luptele duse pentru Alethkar în acel moment nu se purtau cu sabia și cu scutul.

Când îți atribui un rol, era important să te îmbraci așa cum ți-o cerea rolul. Hainele ostășești preferate de Dalinar dovedeau că pierduse, că nu înțelegea jocul în care intrase.

Sadeas se lăsă pe spătarul scaunului și așteptă, în timp ce șoaptele umpleau arena cum umple apa un castron. Publicul era numeros. Isprava lui Adolin din ultimul duel atrăsese atenția, și orice noutate stârnea interesul Curții. În jurul lui Sadeas nu mai stătea nimeni, fapt care îi oferea mai mult loc și intimitate, deși stătea pe un simplu scaun dăltuit în tribunele de piatră ale gropii care se voia arenă.

Nu-i plăcea cum își simțea trupul fără Cristalarmură, dar detesta mai ales modul în care arăta. Cândva, cei pe lângă care trecea întorceau capul, urmărindu-l din priviri. Forța lui umplea pe-atunci o încăpere; toți se uitau la el și începeau să râvnească la ceea ce avea el. Râvneau la forța lui, își doreau să fie ca el.

Începea să piardă asta. Puternic încă mai era – poate chiar mai puternic. Dar privirile celorlalți se schimbaseră. Și orice reacție la pierderea tineretii sale îl făcea să pară iritabil.

Murea, pas cu pas. Ca oricine altcineva, era adevărat, însă el simțea cum moartea se conturează amenințătoare. Din fericire, se afla la zeci de ani distanță, însă arunca o umbră lungă, lungă. Singura cale către nemurire era izbânda cuceritorului.

Un foșnet de haine îl anunță că lalai se strecura pe locul de alături. Întinse mâna absent, și-o puse pe șalele ei și o scărpină acolo unde îi plăcea. Numele ei era simetric. O mică blasfemie săvârșită de părinții ei – unii cutezau să sugereze că pruncii lor se bucurau de o asemenea sacralitate. Lui Sadeas îi plăceau astfel de lucruri. Iar numele ei fusese primul lucru care îl intrigase în ceea ce-o privea.

– Mmmm, făcu soția lui, oftând. Foarte frumos. Văd că duelul încă n-a început.

– Cred c-o să-nceapă în curând.

– Bun. Nu suport s-aștept. Am auzit c-ai renunțat la inima-nestemată pe care-ai capturat-o azi.

– Am aruncat-o la picioarele lui Hatham și mi-am văzut de drum, ca și cum nu mi-ar fi păsat de ea.

– Ingenios. Probabil c-ai întrevăzut posibilitatea asta. O să-l sapi pe Dalinar, n-o să mai poată pretinde că suntem împotriva lui din lăcomie.

Jos, Adolin apăru în sfârșit în arenă, purtându-și Cristalarmura albastră. Câțiva ochi-luminoși îl aplaudară, curtenitori. În partea opusă, Eranniv ieși din camera de pregătire, în Armura lui lustruită, de culoare naturală. Doar platoșa îi era vopsită într-un negru intens.

Sadeas își miji ochii, continuând s-o scarpine pe lalai pe spate.

– Duelul ăsta n-ar fi trebuit să aibă loc, spuse. Toată lumea trebuia să fie sau prea speriată, sau prea disprețuitoare ca să-i accepte provocarea.

– Idioți, spuse lalai încet. Torol, toți știu ce-ar trebui să facă – am răspândit indiciile și făgăduielile convenite. Însă fiecare dintre ei își dorește, în taină, să fie cel care-l va înfrânge pe Adolin. Duelgiii nu sunt un grup din cale-afară de demn de încredere. Sunt nesăbuiți,

iuți la mânie și țin prea mult să se împăuneze și să câștige faimă.

– Planul tatălui său nu poate fi lăsat să dea roade, spuse Sadeas.

– N-o să dea.

Sadeas se uită în direcția lui Dalinar. Nu se aflau prea departe unul de altul – distanța nu era destul de mare ca să nu se poată auzi dacă s-ar fi strigat. Dalinar nu se uita la el.

– Eu am construit regatul ăsta, spuse Sadeas încet. Știu cât de fragil e, lalai. N-ar trebui să fie greu de sfărâmat.

Numai așa putea fi reconstruit cum se cuvine. Ca atunci când refaci o armă. Topești rămășițele celei vechi înainte de a face din ea o alta.

Jos, duelul începu, cu Adolin traversând cu pași mari nisipul către Eranniv, care mânua vechea sabie a lui Gavilar, cu forma ei primejdioasă. Adolin atacă prea repede. Oare băiatul era chiar atât de nerăbdător?

În mulțime, ochi-luminoșii amuțiră, iar ochi-întunecații izbucniră în strigăte, dornici să vadă un spectacol asemănător celui de data trecută. Totuși, nu se ajunsese la o luptă corp la corp. Cei doi schimbabilă lovitură de tatonare și Adolin se retrase, lovit în umăr.

„Bleg”, se gândi Sadeas.

– Am aflat în sfârșit de ce-a fost agitație în camerele regelui acum două săptămâni, anunță lalai.

Sadeas zâmbi, continuând să privească lupta.

– Nu mă-ndoiam c-o să afli.

– Încercare de asasinat, spuse ea. Cineva i-a șubrezit balconul, într-o încercare grosolană de a-l face să cadă pe stânci, de la o înălțime de cincisprezece stânjani. Din câte am auzit, aproape că i-a reușit.

– Dacă n-a mai lipsit mult ca să-lucidă, încercarea n-a fost chiar atât de grosolană.

– Iartă-mă, Torol, dar, în cazul unei încercări de asasinat, când spui „n-a mai lipsit mult” e vorba de o deosebire imensă.

Era adevărat.

Sadeas căută în sine însuși, încercând să descopere un sentiment trezit de vestea că Elhokar se aflase la un pas de moarte. Nu dădu de nimic altceva în afară de o milă firavă. Băiatul îi era

drag, dar, pentru reconstruirea Alethkarului, era necesar să dispară toate rămășițele vechii guvernări. Elhokar trebuia să moară. De preferat fără zărvă, după îndepărtarea lui Dalinar. Sadeas se aștepta să fie nevoit să taie el însuși gâtul băiatului, din respect față de bătrânul Gavilar.

– Cine crezi c-a trimis asasinii? întrebă Sadeas cu voce destul de scăzută pentru ca – mulțumită locului gol păstrat de gărzi în jurul scaunului său – să nu se teamă că l-ar fi auzit cineva care trăgea cu urechea.

– E greu de spus, răspuse lalai trăgându-se într-o parte și răsucindu-se, pentru ca Sadeas să-i poată scărpină și o altă parte a spatelui. Ruthar și Aladar nu pot fi.

Sadeas îi ținea pe amândoi din scurt. Aladar se lăsa condus cu o oarecare resemnare, iar Ruthar cu înflăcărare. Roion era prea laș, ceilalți erau prea prudenți. Cine ar fi putut s-o facă?

– Thanadal, ghici Sadeas.

– Cel mai probabil. Dar o să văd ce mai izbutesc să aflu.

– Ar putea fi aceiași oameni din povestea cu Armura regelui. Poate am afla mai multe dacă mi-aș folosi autoritatea.

Sadeas era Înalt Prinț al Informării – una dintre vechile însărcinări din veacurile trecute, care împărțeau între înalții prinți îndatoririle guvernării. Practic, îi dădea puterea de-a face cercetări și de-a supraveghea.

– Poate, spuse lalai șovăind.

– Dar?

Ea clătină din cap, cu ochii la alt schimb de lovituri ale celor doi dueliști. După noua înțelegere a luptei, lui Adolin începu să i se scurgă Lumină de Furtună dintr-o mânășă, în huiduielile câtorva ochi-întunecați. De ce li se îngăduia acelor oameni să intre în arenă? Erau ochi-luminoși care nu puteau vedea duelul fiindcă Elhokar rezervase locurile pentru inferiorii lor.

– Ca răspuns la stratagema noastră, spuse ea, Dalinar te-a numit Înalt Prinț al Informării. S-a folosit de asta ca precedent, ca să poată deveni el Înalt Prinț al Războiului. Așa că, acum, orice pas pe care-l faci invocând drepturile tale de Înalt Prinț al Informării întărește autoritatea lui în conflictul din prezent.

Sadeas dădu din cap.

– Ai alt plan?

– Deocamdată nu, răspunse ea. Dar îl fac. Ai observat c-a început să trimită patrule în afara taberelor? Și în Piața de Afară? Asta n-ar fi fost datoria ta?

– Nu, asta e datoria unui Înalt Prinț al Negoțului, pe care regele nu l-a numit. Însă eu ar trebui să fiu îndreptățit să supraveghez tot ce se petrece în cele zece tabere și să numesc judecători și magistrați. Ar fi trebuit să mi se dea de știre când a încercat cineva să ia viața regelui. Dar el a păstrat tăcerea.

Sadeas rumegă ideea asta o vreme, luându-și mâna de pe spatele lui lalai și lăsând-o să stea dreaptă în scaun.

– Există o slăbiciune de care ne putem folosi, adăugă el. Lui Dalinar i-a fost întotdeauna greu să renunțe la autoritate. N-are niciodată încredere în alții, nu-i crede în stare să-și facă treaba. N-a venit la mine când s-ar fi convenit să vină. Această slăbiciune a lui pretinde că toate părțile regatului ar trebui să lucreze împreună. E crăpătura din armură. Poți înfige un pumnal în ea?

lalai dădu din cap. Avea să-și folosească iscoadele ca să răspândească îndoieli printre curteni. Dacă voia să construiască un Alethkar mai bun, de ce nu era Dalinar dispus să renunțe la niciuna dintre puterile lui? De ce nu cerea ajutorul lui Sadeas ca să-l protejeze pe rege? De ce nu-și deschidea ușile pentru judecătorii lui Sadeas?

De fapt, ce autoritate avea Tronul dacă dădea însărcinări ca a lui Sadeas numai ca să nu se spună că nu le-a dat?

– Ar trebui să renunți, în semn de protest, la numirea ta ca Înalt Prinț al Informării, zise lalai.

– Nu. Nu încă. Așteptăm până când zvonurile încep să-l râcăie pe Dalinar, până când îl aduc la concluzia că trebuie să mă lase să-mi fac treaba. Pe urmă, cu o clipă înainte de a încerca să-mi vorbească, mă retrag.

Așa s-ar fi lărgit crăpăturile, atât ale puterii lui Dalinar, cât și ale regatului însuși.

Jos, duelul lui Adolin continua. Iar el nu părea să-și dea toată silința. Se tot lăsa descoperit, primea lovituri. Țsta era tânărul care

se lăuda atât de des cu priceperea lui? Era bun, firește, dar nu chiar atât de bun. Nu atât de bun ca pe câmpul de luptă, când Sadeas îl văzuse cu ochii lui luptându-se cu...

Se prefăcea.

Sadeas se trezi rânjind.

– Ei, asta-i o treabă aproape inteligentă, spuse el încet.

– Care? întrebă lalai.

– Adolin nu luptă atât de bine pe cât e în stare, îi explică Sadeas în timp ce tânărul dădea – cu greu – o lovitură în coiful lui Eranniv. Nu vrea să-și arate adevărata îndemânare, se teme c-o să-i sperie pe alții și vor refuza să se dueleze cu el. Dacă lasă impresia că abia izbutește să câștige duelul ăsta, s-ar putea hotărî și alții să-l înfrunte.

lalai privea lupta cu ochii mijiiți.

– Ești sigur? Nu s-ar putea să aibă pur și simplu o zi proastă?

– Sunt sigur, răspunse Sadeas.

Acum, când știa ce să urmărească, putea desluși jocul lui Adolin în mișcările lui aparte, în modul în care-l păcălea pe Eranniv ca să-l atace, pentru ca apoi să se ferească de lovituri cu stângăcie. Adolin Kholin era mai inteligent decât îl crezuse Sadeas.

Și era un duelist mai priceput. Era nevoie de îndemânare ca să câștigi un duel, dar era vorba de o adevărată măiestrie când izbuteai să învingi lăsând tot timpul impresia că ești cel mai slab. Pe măsură ce continua, înfruntarea captivă spectatorii, iar Adolin făcu din ea o luptă strânsă. Sadeas se îndoia că mai erau mulți alții în stare să vadă ce vedea el.

Când Adolin, mișcându-se greoi și pierzând Lumină printr-o duzină de crăpături – pe care avusese grijă să le lase să apară în porțiuni diferite ale Armurii, astfel încât niciuna să nu i-o șubrezească și să nu-l pună cu adevărat în pericol –, reuși în cele din urmă să-l doboare pe Eranniv cu o lovitură „norocoasă”, din mulțime se înalță un strigăt de admirație. În el păreau să-și fi unit glasurile chiar și ochi-luminoșii.

Eranniv ieși furios, strigând ceva despre norocul lui Adolin, dar Sadeas descoperi că el unul era deosebit de impresionat. „Pentru băiatul ăsta ar putea exista un viitor”, se gândi. „Într-o măsură mai

mare decât pentru tatăl lui, cel puțin.”

– Încă un cristal câștigat, spuse lalai nemulțumită, în timp ce Adolin ridica o mână și păăsea terenul de duel. O să-mi dublez eforturile ca să m-asigur că n-o să se mai întâmple.

Sadeas bătu cu degetul în marginea scaunului său.

– Ce spuneai despre duelii? Că sunt nesăbuiți și iuți la mână?

– Da. Și?

– Adolin e și una, și alta, și mai mult decât atât, spuse Sadeas încet, dus pe gânduri. Poate fi îmboldit, întărâtat, adus în culmea furiei. E la fel de pățimaș ca tatăl lui, dar se controlează mai puțin.

„Îl pot aduce chiar pe marginea prăpastiei, ca apoi să-l îmbrâncesc?”, se întrebă Sadeas.

– Nu mai descuraja oamenii care ar vrea să se dueleze cu el, spuse. Dar nici nu-i încuraja. Retrage-te. Vreau să văd mersul lucrurilor.

– Pare primejdios. Băiatul ăsta e o armă, Torol.

– Adevărat, recunosc Sadeas ridicându-se, dar se întâmplă foarte rar să te rănească o armă pe care-o ții de mâner.

Își ajută soția să se ridice.

– Mai vreau să-i spui nevestei lui Ruthar că el mă poate însoți data viitoare când mă hotărăsc să pornesc singur următorul atac pentru a pune mâna pe o inimă-nestemată. Ruthar e plin de zel. Ne poate fi de folos.

Ea încuviință fără vorbe și o porni către ieșire. Sadeas o urmă, dar șovăi, aruncând o privire către Dalinar. Ce s-ar fi întâmplat dacă omul ăla n-ar fi fost captiv în trecut? Dacă ar fi vrut să vadă lumea reală, nu pe cea din imaginația lui?

„Probabil că și atunci l-ai fi omorât până la urmă”, recunosc Sadeas în sinea lui. „Nu-ncerca să pretinzi că n-ar fi fost așa.”

Era bine să fii sincer măcar cu tine însuși.

**SCHIȚELE LUI SHALLAN: LAIT DE PE DEALURILE
NEREVENDICATE. FLORA**

30
ÎMBUJORAREA
NATURII

*Se spune c-a fost cald pe-aici în vremuri ce-au apus,
Când au venit Pustiitori și-n cântece i-am pus.
În casa noastră i-am primit și nici c-au mai plecat.
Apoi căminul nostru drag al lor a devenit,
Nu dintr-odată, ci treptat s-au tot înstăpânit.
Și se va zice ani la rând că-i drept ce s-a-ntâmpnat.*

— Din *Cântecul Ascultătorului despre Cronici*, strofa XII

Shallan icni în fața neașteptatei răbufniri de culoare.

Între rupea peisajul ca un fulger ivit pe cerul altminteri senin. Shallan își lăsă jos sferile – Tyn o pune să-nvețe să le fure, ascunzându-le în palmă – și se ridică în picioare în căruță, ținându-se cu mâna liberă de spătarul banchetei. Da, se vedea clar. Roșu și galben, ambele strălucitoare, pe fundalul unui tablou altminteri monoton, în cafeniu și verde.

– Tyn, ce-i asta? întrebă Shallan.

Deși conducea căruța, cealaltă femeie stătea tolănită, cu picioarele atârinate în afară și cu o pălărie albă, cu boruri largi, trasă

pe ochi. Shallan purta pălăria lui Bluth, pe care o luase dintre lucrurile lui, ca să se ferească de soare.

Tyn se întoarse în direcția arătată, ridicându-și pălăria.

– Ce?

– Acolo, spuse Shallan. Culoarea.

Tyn își miji ochii.

– Nu văd nimic.

Cum era cu puțință să nu observe culoarea aia, atât de vie prin comparație cu dealurile unduitoare, pline de muguri-de-stâncă, trestii și petice de iarbă? Shallan luă ocheanul însoțitoarei ei ca să vadă mai bine.

– Plante, spuse. Acolo e un acoperiș stâncos, care le adăpostește dinspre est.

– A, asta era? zise Tyn, apoi se instalează la loc și închise ochii. Credeam c-ar putea fi cortul unei alte caravane sau cam așa ceva.

– Tyn, sunt plante.

– Și?

– Plante cu totul diferite de celelalte, într-un singur loc dintr-un ținut întreg! exclamă Shallan. Mergem acolo! Îi spun lui Macob să îndrepte caravana în direcția aia.

– Ești cam ciudată, puștoaico, spuse Tyn, în timp ce Shallan striga către celelalte căruțe să se oprească.

Pe Macob nu-l trăgea inima să fie de acord cu ocolul, dar, din fericire, acceptă autoritatea ei. Caravana ajunsese cam la o zi distanță de Câmpiile Sfărâmate. Nu se grăbeau. Shallan se străduia să-și țină entuziasmul în frâu. Acolo, în ținuturile înghețate, aproape totul era monoton de asemănător; ceva nou de desenat o incita mai mult decât ar fi fost normal.

Se apropiară de culme, unde un prag stâncos înalt se afla exact la locul potrivit ca să joace rolul unui spărgător de vânt. Când erau mai mari, formațiunile asemănătoare se numeau laituri. Văi adăpostite, în care putea să prospere un oraș întreg. Ei bine, acolo locul nu era chiar atât de larg, dar viața tot îl găsisese. Îl umplea un crâng de copaci scunzi, de culoarea albicioasă a oaselor. Aveau frunze de un roșu-aprins. Peretele de stâncă era drapat de tot felul de lujeri, iar solul era plin de muguri-de-stâncă dintr-un soi care rămânea

deschis chiar și când nu ploua, cu petalele grele ale florilor atârând din interior, alături de lujerii care semănau cu niște limbi și se mișcau ca niște viermi, căutând apă.

Un lac mic reflecta albastrul cerului, hrânind mugurii-de-stâncă și copacii. În schimb, umbra frunzelor oferea adăpost unui mușchi de un verde strălucitor. Locul avea frumusețea unor vinișoare de rubin și smarald de pe o piatră cenușie.

Shallan sări jos în clipa în care se opriră căruțele. Sperie ceva din tufișuri și câțiva toporcopoi sălbatici, foarte mici, ieșiră în goană. Nu-și dădu seama din ce rasă erau – la drept vorbind, se mișcau atât de repede încât nu putea nici măcar să fie sigură că erau toporcopoi.

„Ei”, își spuse intrând în micul lait, „probabil asta înseamnă că nu trebuie să mă tem de animale mai mari”. Un prădător cum erau crestele-albe ar fi înspăimântat animalele mărunte.

Continuă să înainteze zâmbind. Locul părea aproape o grădină, deși plantele erau evident sălbatice, nu cultivate. Își retrăgeau cu mare repeziciune florile, tentaculele și frunzele, dând naștere unei poteci în jurul ei. Își înăbuși un strănut și își continuă drumul până la un lac verde-închis.

Acolo întinse o pătură pe un bolovan și se așeză să deseneze. Alți oameni din caravană cercetau locul umblând prin lait sau pe culmea peretelui de stâncă. Shallan respiră minunatul aer umed în timp ce plantele se destindeau. Petalele mugurilor-de-stâncă se revărsau în afară, frunzele se desfăceau cu sfială. Culoarea devenea intensă în jurul ei, de parcă natura s-ar fi îmbujorat. Părinte al Furtunii! Nu-și dăduse seama cât de mult îi lipsise diversitatea plantelor frumoase. Își deschise caietul cu schițe și desenă în grabă o rugăciune în numele lui Shalash, Heraldul Frumuseții, tizul ei.

Plantele se retraseră din nou când cineva trecu printre ele. Gaz se împletici într-un tufiș de muguri-de-stâncă, înjurând în timp ce se străduia să nu calce pe lujerii lor. Veni spre ea, apoi șovăi, coborându-și privirea spre lac.

– Furtuni! exclamă el. Țștia sunt pești?

– Țipari, ghici Shallan când ceva încreți suprafața verzuie a apei. Cred că din cei portocalii, strălucitori. Am avut unii așa acasă, în

grădina ornamentală a tatălui meu.

Gaz se aplecă, încercând să vadă mai bine, până când un alt țipar sparse oglinda apei cu o lovitură de coadă, împrôșcându-l cu o ploaie de stropi. Shallan râse, întipărindu-și în minte o Amintire a bărbatului chior care se uita în adâncul verde cu buzele strânse, ștergându-și fruntea.

– Ce vrei, Gaz?

– Păi, spuse el șovăitor, mă întrebam...

Aruncă o privire la caietul ei de schițe.

Shallan dădu pagina.

– Desigur. Ca acela pe care i l-am făcut lui Glurv, presupun.

Gaz tuși în căușul mâinii.

– Da. Ța arată de-a dreptul frumos.

Shallan zâmbi și începu să deseneze.

– E nevoie să pozez sau cam așa ceva? întrebă Gaz.

– Bineînțeles, răspunse ea, mai ales ca să-i dea o ocupație în timp ce-l desena.

Își netezi uniforma, își supse burta, își luă libertăți în privința poziției bărbiei. Însă cea mai mare deosebire ținea de expresia feței. Se uita în sus, în depărtare. Cu o expresie potrivită, peticul de pe ochi căpăta noblețe, fața plină de cicatrice devenea înțeleaptă, iar uniforma, un simbol al mândriei. Adăugă, într-un fundal luminos, amănunte care aduceau aminte de noaptea aceea, în care, lângă focuri, oamenii din caravană le mulțumiseră lui Gaz și celorlalți fiindcă îi salvaseră.

Desprinse foaia de hârtie și o întoarse spre el. Gaz o luă cu venerație, trecându-și mâna prin păr.

– Furtuni, șopti. Chiar așa arăt eu?

– Da, răspunse Shallan.

Îl simțea vag pe Model zumzăind încet în apropiere. O minciună... Dar și un adevăr. Cu siguranță că așa îl văzuseră pe Gaz oamenii pe care îi salvase.

– Îți mulțumesc, Luminăție, spuse dezertorul. Eu... îți mulțumesc.

Pe ochii Cenușii. Îi dăduseră lacrimile.

– Pune-o la loc sigur, îi spuse ea, și n-o îndoi până diseară. O s-o lăcuiesc, ca să nu se mânjească.

El dădu din cap și se îndepărtă, înspăimântând din nou plantele. Era al șaselea dintre dezertori care îi ceruse un portret. Shallan le încuraja cererile. Încuraja orice le reamintea ce ar fi putut fi și ce trebuiau să fie.

„Și tu, Shallan?“, se întrebă. „Aparent toată lumea vrea să fii ceva. Jasnah, Tyn, tatăl tău... Tu ce vrei să fii?“

Își răsfoi caietul cu schițe și găsi paginile pe care se desenase în vreo șase situații diferite. Ca erudită, ca femeie de la Curte, ca artistă. Ce alegea dintre toate astea, ce-ar fi vrut să fie?

Putea fi toate în același timp?

Model zumzăi. Shallan se uită într-o parte și îl văzu pe Vathah privind-o dintre copaci. Mercenarul înalt nu scosese niciun cuvânt despre schițe, dar îi văzu râznetul batjocoritor.

– Nu-mi mai speria plantele, Vathah, zise ea.

– Macob spune că facem aici popasul de noapte, răspunse Vathah, apoi se îndepărtă.

– Belea... zumzăi Model. Da, belea.

– Știu, spuse Shallan, așteptând să repara frunzele, ca să le deseneze.

Din nefericire, de la negustori nu putuse obține cărbune pentru desen și lac, și n-avea nici cretă colorată, fiindcă altminteri ar fi încercat niște desene mai ambițioase. Totuși, avea să rămână cu mai multe studii frumoase. O adevărată schimbare față de restul schițelor din caietul ei.

Se feri înadins să se gândească la ceea ce pierduse.

Desenă și iar desenă, bucurându-se de pacea simplă din micul crâng. Viațăspreții i se alăturară, firișoare gri mărunte, țopăind între frunze și flori. Model începu să se miște pe suprafața apei și o amuză când se apucă să numere frunzele unui copac din apropiere: Shallan făcu pe puțin șase desene ale lacului și ale copacilor, sperând că va putea să le recunoască mai târziu, dacă le găsea în vreo carte. Avu grijă să redea amănunțit înfățișarea frunzelor privite de aproape, apoi începu să deseneze orice îi trecea prin minte.

Era atât de bine să nu te legeni într-o căruță în timp ce desenai. Acolo era perfect – lumină suficientă pentru desen, tihnă și calm, viață de jur-împrejur...

Se opri când își dădu seama ce desenase: un țărm pietros al oceanului, cu stânci înălțându-se vizibil dincolo de el. Locul era văzut de departe; pe malul stâncos, mai multe siluete neclare se ajutau una pe alta să iasă din apă. Era gata să jure că una era Yalb.

O fantezie creată de speranță. Își dorea atât de mult să fie în viață cu toții. Probabil că n-avea să afle adevărul niciodată.

Întoarse pagina și desenă din nou ce îi veni în minte. O femeie îngenuncheată asupra unui trup, ridicând un ciocan și o daltă, ca și cum ar fi vrut să lovească fața omului culcat. Acesta era țeapăn, din lemn... sau poate chiar din piatră?

Shallan clătină din cap când lăsă creionul în jos și studie scena. De ce o desenase? Prima avea sens – își făcea griji pentru soarta lui Yalb și a celorlalți marinari. Dar ce spunea despre subconștientul ei imaginea stranie din al doilea desen?

Își ridică privirea și văzu că umbrele se lungiseră. Soarele cobora încet ca să se odihnească pe linia orizontului. Shallan surâse, apoi tresări când văzu pe cineva la nici zece pași distanță.

– Tyn! exclamă ducându-și mâna interzisă la piept. Părinte al Furtunii! Mi-ai tras o spaimă!

Cealaltă femeie se apropie printre frunzele care se retrăgeau din fața ei.

– Desenele astea sunt frumoase, dar cred că ar trebui să-ți petreci mai mult timp exersând imitarea semnăturilor. Ai o înclinație firească pentru așa ceva și e genul de lucru pe care poți să-l faci fără să dai de necaz.

– O exersez, răspunse Shallan. Dar trebuie să mă țin și de arta mea.

– Chiar te lași absorbită de desenele astea, nu-i așa?

– Nu mă absorb pe mine. Îi desenez pe alții.

Tyn rânji, oprindu-se lângă pietroiul lui Shallan.

– Ești întotdeauna gata să răspunzi cu o zeflemea. Asta-mi place. Odată ce vom ajunge pe Câmpiile Sfărâmate, trebuie să-ți fac cunoștință cu niște prieteni de-ai mei. Se vor grăbi să te corupă.

– Nu sună prea îmbietor.

– Prostii, zise Tyn, săltându-se pe partea uscată a celei mai apropiate pietre. O să rămâi tu însăși. Numai că glumele tale vor fi

mai murdare.

– Încântător, zise Shallan roșind.

Crezu că Tyn o să râdă de obrazii ei împurpurați, însă cealaltă femeie căzu pe gânduri.

– Trebuie să te facem cumva să simți gustul realității, Shallan.

– A, da? În zilele noastre primești realitatea sub formă de băutură întăritoare?

– Nu, sub formă de pumn în nas. Le face pe fetele drăguțe să plângă și să se considere norocoase fiindcă-au rămas în viață.

– Cred că o să afli că nu mi-am petrecut toată viața printre flori și prăjituri.

– Sunt convinsă că asta e părerea ta, zise Tyn. Asta cred toți despre viața lor, Shallan. Îmi plăci, chiar îmi plăci. Ai în tine puterea de a face foarte multe. Dar te pregătești pentru ceva care... o să-ți ceară să săvârșești lucruri greu de înfăptuit. Lucruri care îți distrug sufletul, ți-l sfâșie. O să te afli în situații în care n-ai mai fost.

– Abia m-ai cunoscut. Cum poți fi atât de sigură că n-am mai făcut așa ceva?

– Nu ești zdrobită, răspunse Tyn cu o privire rece.

– Poate mă prefac.

– Puștoaico, desenezi ucigași înfățișându-i ca pe niște eroi. Dansezi în jurul pâlcurilor de flori cu un caiet de desen în mâini și roșești la o simplă aluzie la ceva necuviincios. Indiferent de cât rău crezi că ai avut parte, pregătește-te. O să fie mai rău. Și, sincer vorbind, nu știu dacă vei izbuti să faci față.

– De ce-mi spui asta? întrebă Shallan.

– Fiindcă, peste cu puțin mai mult de o zi, vom ajunge pe Câmpiile Sfărâmate. Acum ai ultimul prilej să te retragi.

– Sunt...

Ce avea să facă în privința lui Tyn după ce ajungeau? Avea să recunoască atunci că nu spulberase presupunerile celeilalte femei doar ca să poată învăța de la ea?

„Are cunoștințe în taberele de război”, se gândi Shallan. „Oameni pe care ar putea fi util să-i cunosc și eu.”

Avea s-o înșele în continuare? Așa avea de gând, deși o parte din ea recunoștea că n-ar fi făcut-o dacă nu i-ar fi plăcut de Tyn și dacă

n-ar fi vrut ca femeia să n-aibă motiv să-și întrerupă lecțiile.

– Sunt hotărâtă, se trezi spunând. Vreau să-mi duc planul la bun sfârșit.

O minciună.

Tyn oftă, apoi dădu din cap.

– Bine. Ești gata să-mi spui în ce constă marea ta șarlatanie?

– Dalinar Kholin, răspuse ea. Fiul lui e logodit cu o femeie din Jah Keved.

Tyn ridică din sprânceană.

– Hai că m-ai făcut curioasă. Și femeia asta n-o să sosească?

– Nu atunci când se așteaptă el.

– Iar tu semeni cu ea?

– Ai putea spune asta.

Tyn zâmbi.

– Frumos. M-ai făcut să cred că e vorba de un șantaj, lucru care n-ar fi fost așa ușor de pus în practică. Totuși, e o șarlatanie care chiar s-ar putea să-ți izbutească. Sunt impresionată. Ceva foarte îndrăzneț, dar posibil.

– Mulțumesc.

– Și care ți-e planul?

– Păi, mă prezint lui Kholin, îi spun că sunt femeia cu care urmează să se însoare fiul lui și-l las să mă instaleze în locuință.

– Nu e bine.

– Nu?

Tyn clătină din cap cu putere.

– Te îndatorează prea mult față de Kholin. O să dea impresia că ai nevoie de ajutor și o să-ți fie greu să impui respect. Ceea ce faci tu se cheamă șarlatanie de chip frumos, o încercare de a-l ușura pe un om bogat de sferele lui. Aici totul ține de modul în care te înfățișezi, de imagine. E de dorit să te instalezi la un han, undeva, într-o altă tabără de război, și să te porți de parcă ai fi în stare să te descurci și singură. Păstrează un aer misterios. Și nu fi o pradă ușoară pentru fiul lui. Apropo, care e? Cel mai mare sau mezinul?

– Adolin, răspuse Shallan.

– Hm... nu sunt sigură dacă e mai bun sau mai rău decât Renarin. Adolin Kholin are reputația unui amator de flirturi, așa că înțeleg de

ce vrea tatăl lui să-l însoare. Însă o să fie greu să rămâi în atenția lui.

– Chiar așa? întrebă Shallan simțind ghimpele unei adevărate îngrijorări.

– Da. Aproape că s-a logodit de vreo douăsprezece ori. De fapt, cred c-a fost logodit și înainte. E bine că m-ai întâlnit. O să mă gândesc o vreme ca să-mi dau seama ce e cel mai bine de făcut, dar n-o să accepti în niciun caz ospitalitatea lui Kholin. Adolin n-o să-ți dea niciodată atenție dacă n-o să-i pari cumva de neatins.

– E greu să fiu de neatins dacă ne leagă deja o logodnă neoficială.

– E totuși important, zise Tyn ridicând un deget. Tu ești cea care vrea să pună la punct o șarlatanie în dragoste. Astfel de șarlatanii sunt delicate, dar relativ lipsite de pericol. Pe asta o s-o plănuim cu atenție.

Shallan dădu din cap, deși, în sinea ei, își vedea îngrijorarea sporind. Ce avea să se aleagă de logodnă? Jasnah nu mai era acolo ca să facă lucrurile să meargă. Prințesa voise s-o lege de familia regală probabil datorită potențialului ei talent de Undeunire. Shallan se îndoia că restul Casei Kholin era chiar atât de încântat de o alianță prin căsătorie cu o vedenă oarecare.

În timp ce Tyn se ridica, Shallan își alungă temerile. Dacă logodna se rupea, n-avea decât. Pe ea o preocupau lucruri mai importante, ca Urithiru și Pustiitorii. Totuși, avea să găsească o cale de a o scoate la capăt cu Tyn – fără să înșele cu nimic familia Kholin. Doar că avea de jonglat cu ceva în plus.

Cu totul bizar, descoperi că ideea o incita. Se hotărî să mai facă un desen înainte de a-și găsi ceva de mâncare.

31

LINIȘTEA
DINAINTE

*Forma-fum printre oameni menită-i a fi furișată,
Formă-a puterii, cu-ale sprenilor Unde îngemănată.
Să cutezăm a o purta din nou? Ne iscodește.
De ea ne este teamă. De zei e zămislită.
De Nefăcuți e-atinsă, de-al lor blestem mânjită.
E umbră – cu moartea-nvecinată. Ne-amăgește.*

– Din Cântecul Ascultătorului despre Secrete, strofa LI

Kaladin își conduse trupa de soldați obosiți, cu trupuri îndurerate, către baraca Podului Patru și – așa cum ceruse în secret – oamenii avură parte de urale și de strigăte de bun venit. Abia se lăsase seara, iar mirosul familiar de tocană era unul dintre cele mai îmbietoare lucruri pe care și le putea imagina.

Se trase deoparte și îi lăsă pe cei patruzeci de oameni să treacă pe lângă el cu pași apăsați. Nu făcuseră parte din echipa Podului Patru, dar în seara aceea erau priviți ca și cum ar fi făcut. Își țineau capetele sus și zâmbeau când primeau din mâinile altora castroanele cu tocană. Pietroi îl întrebă pe unul cum fusese

patrularea și Kaladin nu auzi răspunsul soldatului, însă auzi foarte bine hohotul de râs răsunător pe care i-l stârni lui Pietroii.

Kaladin surâse și se sprijini de peretele barăcii, încrucișându-și brațele. Pe urmă se pomeni privind cerul. Soarele încă nu apusese pe de-a-ntregul, dar, pe bolta din ce în ce mai întunecată, începuseră să apară stele în jurul Cicatricei lui Tain. Chiar deasupra orizontului atârna Lacrima, o stea mult mai strălucitoare decât altele, numită astfel după singura lacrimă pe care se spunea că o vărsase Reya. O parte dintre stele se mișcau – stelesprenii, nu era nimic de mirare –, totuși seara aceea avea ceva straniu. Kaladin răsuflă adânc. Aerul era stătut?

– Domnule?

Se întoarse. Unul dintre podari, un bărbat sobru, cu păr negru scurt și trăsături puternice, care nu li se alăturase celorlalți lângă cazanul cu tocană. Kaladin se strădui să-și aducă aminte numele lui...

– Pitt, nu? spuse.

– Da, domnule, răspunse omul. Podul Șaptesprezece.

– De ce anume ai nevoie?

– Eu doar...

Bărbatul se uită la focul ademenitor, în jurul căruia oamenii Podului Patru râdeau și vorbeau cu soldații întorși din patrulare. În apropiere, cineva atârnase de pereții barăcii câteva armuri cu totul aparte. Erau coifuri și platoșe din carapace, prinse de vestele de piele ale podarilor obișnuiți. Acum fuseseră înlocuite cu coifuri și platoșe din cel mai bun oțel. Kaladin se întrebă cine le atârnase pe cele vechi. Nici măcar nu știa că unii le aduseseră cu ei; erau armuri de rezervă, meșterite de Leyten pentru oamenii din echipă și depozitate în spărturi înainte de eliberarea podarilor.

– Domnule, zise Pitt, vreau doar să spun că-mi pare rău.

– Pentru ce?

– Când eram podari... zise Pitt și își duse o mână la cap. Furtuni, aia pare să fie o altă viață. Pe-atunci nu puteam gândi limpede. Totul e neclar. Dar mi-aduc aminte că mă bucuram când era trimisă echipa voastră în locul echipei mele. Mi-aduc aminte că speram c-o să dați greș, fiindcă îndrăzneai să umblați cu capul sus... Mi...

– Nu mai contează, Pitt, spuse Kaladin. N-a fost vina ta. Poți da vina pe Sadeas.

– Cred că da, spuse Pitt și privirea lui își pierdu căldura. Ne-a distrus de-a binelea, nu-i așa, domnule?

– Da.

– Dar se pare că oamenii se pot pune pe picioare. N-aș fi crezut, adăugă Pitt și se uită peste umăr. Va trebui să mă duc să fac asta pentru ceilalți băieți de la Podul Șaptesprezece, nu-i așa?

– Cu ajutorul lui Teft, da, asta sperăm, răspuse Kaladin. Crezi că poți?

– Va trebui doar să pretind că sunt în pielea ta, domnule, răspuse Pitt.

Zâmbi, apoi plecă, își luă un castron cu tocană și li se alătură celorlalți.

Cei patruzeci aveau să fie curând pregătiți, gata să devină sergenții propriilor echipe de podari. Transformarea se petrecuse mai repede decât sperase Kaladin. „Teft, ești o minune”, se gândi. „Ai reușit.”

Că tot veni vorba, unde era Teft? Îi însoțise în patulare și apoi dispăruse. Kaladin aruncă o privire peste umăr, însă nu-l zări; poate se dusese să vadă cum stăteau lucrurile cu alte echipe de podari. Dar îl surprinse pe Pietroi alungând un bărbat deșirat, în robă de ardent.

– Ce-a fost asta? întrebă Kaladin prinzându-l pe mâncătorul de coarne de braț când trecu pe lângă el.

– Omul ăla, răspuse Pietroi. Tot dă târcoale pe aici, cu un caiet de desen. Vrea să deseneze podari. Ha! Pentru că suntem faimoși, înțelegi.

Kaladin se încruntă. Stranie purtare pentru un ardent – dar, pe de altă parte, toți ardentii erau ciudați, mai mult sau mai puțin. Îl lăsă pe Pietroi să se întoarcă la tocana lui și se îndepărtă de foc, bucurându-se de liniște.

Acolo era atâta tăcere. De parcă întreaga tabără și-ar fi ținut răsuflarea.

– Se pare că patrularea și-a făcut treaba, spuse Sigzil apropiindu-se agale. Oamenii ăștia sunt schimbați.

– E ciudat ce efect pot avea asupra unor soldați două zile petrecute în marș, ca o singură unitate, zise Kaladin. L-ai văzut cumva pe Teft?

– Nu, domnule, răspunse Sigzil și făcu un semn din cap către foc. Cred că vrei o porție de tocană. În seara asta n-avem prea mult timp să stăm de vorbă.

– Marea furtună, își aminti Kaladin.

Părea să vină prea repede după cea dinaintea ei, dar nu soseau la intervale egale – nu așa cum crezuse el. Furtunoveghetorii făceau calcule matematice complicate ca să le poată prevedea; pentru tatăl lui, deveniseră o pasiune.

Poate că simțea apropierea stihiei. Începuse brusc să presimtă sosirea unei mari furtuni fiindcă noaptea era prea... cumva?

„Imaginația îți joacă feste”, se gândi. Ridică din umeri, alungându-și oboseala adunată în îndelungatul timp petrecut în șa sau în marș, și se duse să-și ia niște tocană. Trebuia să mănânce repede – voia să li se alăture celor care vegheau în timpul furtunii asupra lui Dalinar și a regelui.

Oamenii din patrulă îl ovaționară în timp ce-și umplu castronul.

În căruța care se hurduca, Shallan se așeză și-și puse mâna pe sfera de lângă ea, o luă și lăsă alta în loc.

Tyn ridică din sprânceană.

– Le-am auzit zăngănind când le-ai înlocuit.

– Năvoade uscate! exclamă Shallan. Credeam că mi-a ieșit.

– Năvoade uscate?

– E o înjurătură, îi explică Shallan roșind. Am auzit-o de la marinari.

– Shallan, ai cât de cât idee ce înseamnă?

– Păi... e ca la pescuit? zise Shallan. Poate că năvoadele sunt uscate? N-au prins niciun pește, așa că e de rău?

Tyn zâmbi cu gura până la urechi.

– Draga mea, o să-mi dau toată silința ca să te corup. Până

atunci, cred că n-ar mai trebui să-njuri ca marinarii. Te rog.

– Bine.

Shallan își trecu din nou mâna peste sferă, schimbând-o cu alta.

– Niciun zăngănit. Ai auzit-o pe asta? Sau... ăăă... n-ai auzit-o? N-am făcut niciun zgomot!

– Frumos, spuse Tyn scoțând, între două degete, un strop dintr-un soi de mușchi.

Începu să-l frece între degete și lui Shallan i se păru că vede fum înălțându-se din el.

– Te descurci din ce în ce mai bine. Am senzația că ar trebui să-i găsim talentului tău la desen o întrebuițare.

Shallan avea deja o vagă idee cum ar putea să-i fie de folos. Tot mai mulți dintre foștii dezertori îi cereau să le facă portretul.

– Ai mai lucrat la accentele tale? o întrebă Tyn, cu ochii sticlindu-i în timp ce freca mușchiul.

– Da, într-adevăr, buna mea femeie, răspunse Shallan, cu accent thaylen.

– Bun. O să ne facem timp să ne costumăm când vom avea mai mulți bani. Eu una o să mă amuz foarte tare privindu-ți fața când va trebui s-apari în lume cu mâna aia a ta descoperită.

Shallan își duse imediat la piept mâna interzisă.

– Ce?!

– Te-am prevenit că e vorba de lucruri grele, spuse Tyn cu un zâmbet viclean. La vest de Marat, aproape toate femeile umblă cu ambele mâini la vedere. Dacă o să ajungi acolo și n-o să vrei să atragi atenția, o să fie nevoie să poți face asta, la fel ca ele.

– E indecent! exclamă Shallan făcându-se roșie ca focul.

– Nu e decât o mână, Shallan. Voi, vorinii, sunteți atât de formali. Mâna aia și cealaltă mână a ta arată exact la fel.

– O grămadă de femei n-au sâni cu mult mai mari decât ai bărbaților, se răsti Shallan. Dar asta nu înseamnă că e în regulă să umble fără cămașă, cum ar umbla un bărbat!

– De fapt, în anumite locuri din Insulele Reshi și din Iri nu e neobișnuit să umble și femeile cu pieptul dezgolit. Acolo e foarte cald. Și nimeni nu se sinchisește. Mie chiar îmi place.

Shallan ridică mâinile – una acoperită și cealaltă nu – ca să-și

ascundă obrajii îmbujorați.

– Faci asta ca să mă provoci.

– Da, chicoti Tyn. Așa e. Tu ești fata care a păcălit o întregă trupă de dezertori și ne-a luat caravana în stăpânire?

– Pentru asta n-a fost nevoie să umblu despuiată.

– E bine că n-ai făcut-o, ripostă Tyn. Mai crezi că ai experiență și că ai trecut prin multe? Roșești și numai când ți se spune să-ți arăți mâna interzisă. Îți dai seama de ce-o să-ți fie greu să duci la bun sfârșit orice șarlatanie profitabilă?

Shallan răsuflă adânc.

– Cred că da.

– Să-ți lași mâna la vedere n-o să fie cel mai greu lucru pe care vei fi nevoită să-l faci, zise Tyn cu răceală. Nici când abia adie vântul, nici când se dezlănțuie o mare furtună. Eu...

– Ce? întrebă Shallan.

Tyn clătină din cap.

– Vorbim despre asta mai târziu. Se văd taberele de război?

Shallan se ridică în picioare, punându-și mâna streășină la ochi ca să-i ferească de strălucirea soarelui care-și începea coborârea către apus. Înspre nord, văzu o ceață. Sute de focuri – ba nu, mii – prelingându-și întunecimea fumului către cer. I se tăie răsuflarea.

– Am ajuns.

– Hai să poposim pentru noapte, zise Tyn fără să-și schimbe poziția relaxată.

– Nu mai avem de mers mai mult de câteva ore, zise Shallan. Am putea să ne grăbim...

– Și să sosim după căderea nopții, apoi să fim oricum siliți să facem popas, o întrerupse Tyn. E mai bine să sosim dimineață, odihniți. Crede-mă.

Shallan se așeză din nou și strigă un caravanier, un tânăr care umbla desculț – probabil că avea niște bătăături înspăimântătoare – pe lângă convoiul de căruțe. Călare mergeau doar cei mai bătrâni.

– Întrebă-l pe maestrul-negustor Macob ce-ar zice dacă ne-am opri aici pentru popasul de noapte, îi ceru Shallan tânărului.

El dădu din cap și se îndepărtă în fugă, trecând pe lângă chullii greoi.

– N-ai încredere în părerea mea? întrebă Tyn, părând să se amuze.

– Maestrului-negustor Macob nu-i place să i se spună ce să facă, răspunse Shallan. Dacă popasul e o idee bună, probabil că-l va propune el însuși. Mi se pare un mod de conducere mai potrivit.

Tyn închise ochii, cu fața spre cer. Încă își ținea o mână ridicată, frecând absentă mușchiul între degete.

– Diseară s-ar putea să am niște informații pentru tine.

– Despre ce?

– Despre țara ta.

Tyn întredeschise un ochi. Deși trândăvea, relaxată, privirea aceluși ochi era plină de curiozitate.

– E bine, spuse Shallan cu nepăsare.

Încerca să nu vorbească prea mult despre locul ei de baștină și despre viața pe care o dusesese acolo – nu-i vorbise lui Tyn nici despre călătoria ei, nici despre scufundarea corabiei. Cu cât vorbea mai puțin despre trecutul ei, cu atât era mai puțin probabil să descopere Tyn adevărul despre noua ei elevă.

„E vina ei că s-a grăbit să tragă concluzii despre mine”, se gândi. „În plus, ea mă învață să mă prefac. N-ar trebui să am muștrări de conștiință fiindcă o mint. Ea minte pe toată lumea.”

Gândul o făcu să se cutremure. Tyn nu se înșela în privința ei; chiar era naivă. Nu putea să nu se simtă vinovată fiindcă mințea, chiar dacă minciunile ei erau pentru o maestră în arta șarlataniei!

– Mă așteptam la mai mult din partea ta, zise Tyn închizându-și ochiul. Ținând cont de împrejurări.

Asta o stârni pe Shallan și se pomeni foindu-se pe locul ei.

– Care împrejurări? întrebă în cele din urmă.

– Așadar nu știi, spuse Tyn. De-atâta lucru mi-am dat și eu seama.

– Nu știi multe, Tyn, spuse Shallan exasperată. Nu știi să construiesc o căruță, nu știi să vorbesc iriali și cu siguranță nu știi cum să te-mpiedic să fii sâcâitoare. Ceea ce nu înseamnă că nu m-am străduit să găsesc o soluție pentru toate trei.

Tyn zâmbi cu ochii închiși.

– Regele vostru veden e mort.

– Hanavanar? Mort?

Nu-l întâlnești niciodată pe Înaltul Prinț, cu atât mai puțin pe rege. Monarhia era ceva îndepărtat. Descoperi că, pentru ea, nu conta în mod deosebit.

– Atunci fiul lui va moșteni tronul?

– L-ar fi moștenit. Dacă n-ar fi murit și el. Ca și șase dintre înalții prinți din Jah Keved.

Shallan icni.

– Se spune că a fost Asasinul în Alb, continuă Tyn, cu ochii încă închiși. Shinul care l-a ucis pe regele alethi acum șase ani.

Tulburată, Shallan se străduie să-și adune gândurile. Frații ei. Oare erau teferi?

– Șase înalți prinți. Care anume?

– Nu știu sigur. Jal Mala și Evinor cu siguranță, și probabil Abrial. Unii au murit în timpul atacului, iar alții înainte de asta, dar informațiile sunt neclare. În Vedenarul din ziua de azi e greu să capeteți informații pe care să te poți bizui.

– Valam. A rămas în viață?

Înaltul Prinț din ținutul ei.

– Veștile spun că luptă pentru Tron. Informatorii mei îmi vor trimite noutăți diseară, prin distrestie. Atunci s-ar putea să am răspunsuri pentru tine.

Shallan se lasă pe spătarul banchetei. Regele, mort? Un război pentru Tron? Părinte al Furtunii! Cum putea afla vești despre familia sa, despre domeniul Davar? Nu se aflau în apropierea Capitalei, dar, dacă toată țara era mistuită de război, luptele puteau ajunge chiar și în locuri îndepărtate. Nu era deloc ușor să ia legătura cu frații ei. Își pierduse distrestia când se scufundase *Plăcerea Vântului*.

– Apreciez orice veste, spuse. Oricare.

– Vom vedea. O să te chem când primesc mesajul. Shallan continuă să se gândească la cele aflate.

„Bănuia că nu știu, dar nu mi-a spus nimic până acum.”

Tyn îi plăcea, dar trebuia să țină minte că femeia aia își făcuse o îndeletnicire din ascunderea informațiilor. Ce altceva mai știa și nu-i dezvăluise?

În fața lor, tânărul caravanier mergea în sens opus convoiului în

mişcare. Când ajunse în dreptul lui Shallan, se răsuci pe călcâie și începu să înainteze alături de căruța ei.

– Macob spune că ești înțeleaptă fiindcă l-ai întrebat și că probabil vom poposi aici. Hotarele tuturor taberelor de război sunt bine păzite și presupune că nu ne vor lăsa să intrăm după căderea întunericului. Pe lângă asta, nici măcar nu știe dacă am putea ajunge înainte să înceapă marea furtună din noaptea asta.

Alături de Shallan, cu ochii închiși, Tyn rânji.

– Atunci ne oprim, zise Shallan.

32
CEL CARE
URĂȘTE

*Trădarea sprenilor se face-ades simțită,
Cu tărâmul lor ni-i mintea mărginită.
Ca formele noastre să ni le ofere,
Sprenul cel mai ager tot mai multe cere.
Jertfele noastre nu sunt ca jertfele umane,
Deși suntem fiertură, tot omul le e carne.*

— Din *Cântecul Ascultătorului despre Spreni*, strofa IX

În visul lui, Kaladin era furtuna.

Își cerea drepturile asupra pământului, revărsându-se asupra-i ca o furie purificatoare. Totul curățat în fața sa, sfărâmat în fața sa. Sub întunecimea lui, pământul renăștea.

Zbura, aprins de fulgere, în răbufnirile inspirației sale. Urletul vântului îi era glas, tunetele îi erau bătăile inimii. Copleșea, înfrângea, punea în umbră și...

Și mai făcuse asta. Cunoașterea venea la Kaladin cum se prelinge apa pe sub o ușă. Da. Era un vis pe care-l mai visase.

Se răsuci în loc, cu mare efort. Imens ca eternitatea, în spatele lui se întindea un chip, forța din spatele vijeliei, însuși Părintele Furtunii. FIU AL ONOAREI, spuse o voce ca vâjâitul vântului.

– E real! strigă Kaladin în furtună.

Era vântul însuși. Spren. Își găsi cumva vocea.

– Ești real!

EA ARE ÎNCREDERE ÎN TINE.

– Syl? strigă din nou Kaladin. Da, are.

N-AR TREBUI.

– Tu ești cel care i-a interzis să vină la mine? Cel care ține sprenii departe?

O VEI UCIDE.

Glasul, atât de profund și atât de puternic, părea încărcat de păreri de rău. De jale.

O SĂ-MI UCIZI COPILA ȘI-O SĂ-I LAȘI LEȘUL LA BUNUL-PLAC AL OAMENILOR RĂI.

– N-o voi face! strigă Kaladin.

DEJA AI ÎNCEPUT.

Furtuna trecu mai departe. Kaladin vedea lumea de sus. Corăbii adăpostite în porturi, legănate de valuri dezlănțuite. Armate îngrămădite în văi, pregătindu-se de război într-un loc cu multe dealuri și mulți munți. Un lac imens secând înaintea sosirii sale, cu apa retrăgându-se în găurile din stânca de sub ea.

– Cum pot împiedica asta? întrebă Kaladin. Cum o pot apăra?

EȘTI OM. VEI FI TRĂDĂTOR.

– Nu, nu voi fi!

TE VEI SCHIMBA. OAMENII SE SCHIMBĂ. TOȚI OAMENII.

Continental era atât de întins! Atât de mulți oameni vorbeau limbi pe care nu le putea înțelege, toți se ascundeau în odăile lor, în peșterile lor, în văile lor.

VAI! spuse Părintele Furtunii. AȘA SE VA SFÂRȘI.

– Ce? strigă Kaladin în vânt. Ce s-a schimbat? Simt...

EL VINE DUPĂ TINE, MICUȚULE TRĂDĂTOR. ÎMI PARE RĂU.

În fața lui Kaladin se înalță ceva. O a doua furtună, una cu fulgere roșii, de o asemenea imensitate încât, prin comparație, continentul – lumea însăși – părea-o nimica toată. Totul intră în umbra ei.

ÎMI PARE RĂU, repetă Părintele Furtunii. EL VINE.

Kaladin se trezi cu inima tunându-i în piept.

Nu lipsi mult ca să cadă de pe scaun. Unde se afla? În Pinaclu, în sala de întruniri a regelui. Se așezase pentru o clipă și...

Se împurpură la față. Ațipise.

În apropiere, Adolin stătea în picioare, de vorbă cu Renarin.

– Nu sunt sigur c-o să iasă ceva din întâlnirea asta, însă mă bucur că tata a fost de acord. Dar solul parshendilor a avut nevoie de atât de mult timp să ajungă aici încât nu mai speram să se înfăptuiască.

– Ești convins că ai vorbit cu o femeie? întrebă Renarin.

De câteva săptămâni, de când izbutise în sfârșit să se lege de Sabia primită și nu mai era nevoit s-o care peste tot, părea să se simtă mult mai în largul lui.

– O femeie Cristalpurător?

– Parshendii sunt foarte ciudați, răspunse Adolin ridicând din umeri, apoi aruncă o privire spre Kaladin și pe buze îi înflori un zâmbet disprețuitor. Dormi în post, băiatule de pod?

În apropiere, oblonul șubrezit se zgâlțâi și apa începu să picure pe sub lemn. Probabil Navani și Dalinar se aflau în camera alăturată.

Regele nu era acolo.

– Maiestatea Sa! strigă Kaladin sărind imediat în picioare.

– E la privată, băiatule de pod, spuse Adolin arătând cu capul o altă ușă. Ești în stare să dormi în timpul unei mari furtuni. Impresionant. Aproape tot atât de impresionant ca abundența cu care salivezi când te fură somnul.

Nu era timp pentru astfel de înțepături. Visul ăla... Kaladin se întoarse spre ieșirea în balcon, respirând agitat.

„El vine...”

Deschise ușa balconului. Adolin scoase un strigăt și Renarin spuse ceva cu voce ridicată, dar el nu le dădu atenție, ci privi furtuna.

Vântul încă urla și ploaia răpăia pe balconul de piatră cu zgomot de bețe frânte. Nu mai fulgera, iar vântul, deși încă violent, nu mai era destul de puternic ca să ridice bolovani sau să dărâme ziduri. Grosul mării furtuni trecuse.

Întuneric. Vânt din adâncurile neantului, biciuindu-l. Avea impresia că sub el se află însuși Pustiul, Osânda Veșnică, numită Braize în cântecele de demult. Casa demonilor și a monștrilor. Ieși șovăind, cu lumina revărsându-se pe balcon prin ușa încă deschisă. Găsi balustrada – o parte a ei încă solidă, de care își încleștă degetele reci. Ploaia îi mușcă obrazul și îi pătrunse în uniformă, sfredelind stofa în căutarea pielii calde.

– Ești nebun? îl întrebă Adolin, din cadrul ușii.

Kaladin abia îi auzi vocea, pierdută în zgomotul vântului și în bubuiturile tunetelor din depărtare.

Model zumzăia ușor în timp ce ploaia se revărsa peste căruță.

Sclavii lui Shallan se îngrămădiseră unii în alții și scânceau. Și-ar fi dorit să-l poată amuți pe afurisitul de spren, dar Model nu se supunea îndemnurilor ei. Măcar marea furtună era pe sfârșite. Voia să iasă, să citească noile vești despre țara sa, primite de la informatorii lui Tyn.

Zumzetul lui Model suna aproape ca un scâncet. Shallan se încruntă și se aplecă spre el. Oare zicea ceva?

– Rău... rău... atât de rău...

Syl țâșni din bezna densă a mării furtuni, o neașteptată răbufnire de lumină în negură. Zbură în jurul lui Kaladin înainte să se așeze pe balustrada de fier din fața lui. Rochia îi părea mai lungă și mai unduitoare decât de obicei. Ploaia trecea prin ea fără să-i modifice în vreun fel forma.

Privi cerul, apoi își întoarse brusc capul și se uită peste umăr.

– Kaladin. Ceva nu e bine.

– Știu.

Syl se roti în jurul lui, răsucindu-se într-o parte și într-alta. Ochii ei mici erau larg deschiși.

– Vine.

– Cine? Furtuna?

– Cel care urăște, șopti ea. Întunericul dinăuntru. Stă la pândă, Kaladin. O să se-ntâmple ceva. Ceva rău.

Kaladin nu șovăi decât o clipă, apoi dădu buzna înapoi, în cameră, împingându-se pe lângă Adolin și intrând în lumină.

– Aduceți-l pe rege! Plecăm. Imediat.

– Ce? întrebă Adolin.

Kaladin deschise ușa către mica încăpere în care așteptau Dalinar și Navani. Înaltul Prinț stătea pe o canapea, cu privirea pierdută, iar Navani îl ținea de mână. Nu era scena la care se așteptase Kaladin. Dalinar nu părea nici înspăimântat, nici nebun, doar pierdut în gânduri. Vorbea foarte încet.

Kaladin înlemni. „Are viziuni în timpul furtunilor.”

– Ce faci? se răsti Navani. Cum îndrăznești?

– Îl puteți trezi? întrebă Kaladin intrând în cameră. Trebuie să plecăm din camera asta, să plecăm din palat.

– Prostii, se auzi vocea regelui, care intrase în urma lui Kaladin. Ce tot îndrugi?

– Nu sunteți în siguranță aici, Maiestate, spuse Kaladin. Trebuie să vă scoatem din palat, să vă ducem în tabăra de război.

Furtuni! Oare acolo putea fi la adăpost de pericole? Oare trebuia să meargă într-un loc unde nu s-ar fi așteptat nimeni să se ducă?

Afară bubui tunetul, dar ropotul ploii nu mai era la fel de puternic.

– E ridicol, spuse Adolin, din spatele regelui, aruncându-și brațele în aer. Țsta e cel mai sigur loc din toate taberele de război. Vrei să-l părăsim? Să-l târâm pe rege afară, în furtună?

– Trebuie să-l trezim pe Înaltul Prinț, spuse Kaladin întinzând mâna spre Dalinar.

Acesta îl prinse de braț.

– Înaltul Prinț e treaz, spuse cu privirea limpezindu-i-se pe măsură ce revenea din locul îndepărtat unde se aflase. Ce se petrece aici?

– Băiatul de pod vrea să părăsim palatul, spuse Adolin.

– Soldat? întrebă Dalinar.

– Aici nu suntem în siguranță, domnule.

– Ce te face să spui asta?

– Instinctul, domnule.

În încăperea se lăsă tăcerea. Afară, ploaia nu mai era decât o răpăială ușoară. Începuse stropeala.

– Atunci să mergem, spuse Dalinar ridicându-se.

– Ce? întrebă regele.

– L-ai pus pe omul ăsta în fruntea gărzii tale, Elhokar, spuse Înaltul Prinț. Dacă el crede că locul în care ne aflăm nu e sigur, ar trebui să facem cum spune.

În frază exista un „până una-alta” subînțeles, dar lui Kaladin nu-i păsa. Își făcu loc pe lângă rege și Adolin și traversă în grabă camera principală, către ușa de ieșire. Inima îi bătea cu putere și mușchii i se încordaseră. Vizibilă doar pentru el, Syl zbură nebunește prin încăperea.

Kaladin deschise ușile dintr-o smucitură. Pe coridor stăteau de veghe șase bărbați, podari printre care se afla un singur om din Garda Regelui, pe nume Ralinor.

– Plecăm, spuse Kaladin arătând pe rând spre fiecare dintre ei. Beld și Hobber, voi sunteți avangarda. Cercetați drumul prin palat – către ieșirea din spate, prin bucătării – și strigați dacă vedeți ceva neobișnuit. Moash, tu și Ralinor sunteți ariergarda – păziți camera asta până când ajung cu regele și cu Înaltul Prinț destul de departe ca să nu-i mai vedeți, apoi veniți după noi. Mart și Eth, voi rămâneți lângă rege, orice s-ar întâmpla.

Oamenii trecură imediat la fapte, fără să pună întrebări. În timp ce cercetașii o luară la fugă, Kaladin se întoarse la rege, îl prinse de braț și îl trase spre ușă. Elhokar se lăsă condus, cu o expresie uluită pe chip.

Ceilalți ochi-luminoși îi urmară. Frații podari Mart și Eth intrară în grup, flancându-l pe rege, iar Moash rămase în cadrul ușii. Își strângea cu încordare sulița în mâini, îndreptând-o când într-o parte, când în alta.

Kaladin îi conduse grăbit pe rege și pe familia lui pe drumul ales. În loc s-o ia la stânga și să coboare către intrarea principală a palatului, aveau să meargă spre dreapta, pătrunzând mai mult în măruntaiele clădirii. În jos și spre dreapta, prin bucătării, apoi afară,

în noapte.

Coridoarele erau cufundate în tăcere. În timpul marilor furtuni, toți locuitorii palatului se adăposteau în camerele lor.

Dalinar i se alătură lui Kaladin în fruntea grupului.

– Voi fi curios să aflu cu exactitate ce te-a îndemnat să faci asta, soldat, spuse el. După ce vom ieși de-aici cu bine.

„Sprenul meu a făcut o criză”, răspuse Kaladin în gând, privind-o pe Syl zburând într-o parte și în alta pe culoar. „Asta m-a îndemnat.” Ce explicație ar fi putut să dea? Avea să spună că se luase după un vântspren?

Se îndepărtau tot mai mult. Furtuni, coridoarele goale te răscoleau! În cea mai mare parte, palatul nu era nimic mai mult decât o vizuină săpată în stânca vârfului de deal, cu ferestre cioplite de-o parte și de alta.

Kaladin încremeni.

În fața lor, luminile erau stinse, culoarul se întuneca treptat, pierzându-se într-o beznă de mină.

– Stați, spuse Adolin oprindu-se la rândul lui. De ce e întuneric? Ce s-a întâmplat cu sferile?

„Cineva le-a absorbit Lumina.”

Blestem! Și ce era acolo, în față, pe peretele coridorului? O pată mare de întuneric. Kaladin se căută înnebunit în buzunar, scoase o sferă și o ridică. Era o gaură! O deschidere tăiată direct în peretele de piatră, de cineva din afară. Un vânt rece pătrundea înăuntru.

Sfera lui Kaladin luminează și ceva aflat pe podea, în fața lor. Un trup zăcea la răscrucea coridoarelor. Purta uniformă albastră. Beld, unul dintre oamenii trimiși de Kaladin înainte, îngrămădiți unul în altul, ceilalți privesc cadavrul cu groază. Liniștea nefirească de pe culoar și lipsa luminii făcuseră să amuțească până și protestele regelui.

– E aici, șopti Syl.

De pe coridorul lateral ieși cu pași solemni o siluetă cu o Sabie lungă, argintie, care lăsa în urmă o dâră tăiată în piatra podelei. Avea haine albe, curgând largi pe lângă trup: pantaloni subțiri și o tunică ale cărei falduri unduiau la fiecare pas. Cap pleșuv, piele palidă. Shin.

Kaladin știa cine e. Toată lumea din Alethkar auzise de el.

Asasinul în Alb. Kaladin îl văzuse într-un vis, un vis ca acela de mai înainte, dar atunci nu-l recunoscuse.

Din trupul asasinului se scurgea Lumină de Furtună.

Era Undeunitor.

– Adolin, urmează-mă! strigă Dalinar. Renarin, apăra-l pe rege! Du-l înapoi, pe drumul pe care-am venit!

Cu asta, Dalinar – Ghimpele Negru – înșfăcă sulița unui om al lui Kaladin și se repezi către ucigaș.

„Sare în ghearele morții”, se gândi Kaladin, alergând după el.

– Duceți-vă cu prințul Renarin! le strigă oamenilor săi. Faceți tot ce vă spune! Apărați-l pe rege!

Soldații din gardă – printre care și Moash și Ralinor, căci îi ajunseseră deja din urmă – începură o retragere frenetică, trăgându-i cât mai departe pe Navani și pe rege.

– Tată! strigă Renarin, dar Moash îl prinse de umăr, smucindu-l înapoi. Pot să lupt!

– Pleacă! zbieră Dalinar. Apăra-l pe rege!

În timp ce alerga alături de Dalinar și de Adolin, Kaladin auzi, ca ultim sunet venit dinspre grup, vocea smiorcăită a lui Elhokar:

– A venit după mine. Am știut întotdeauna c-o să vină. Așa cum a venit după tata...

Kaladin absorbi Lumină de Furtună, atât de multă cât îndrăzni. Asasinul în Alb îi aștepta calm pe coridor, revărsându-și propria Lumină. Cum era cu puțință să fie Undeunitor? Ce spren îl alesese pe omul ăla?

Cristalsabia lui Adolin se formă în mâna lui.

– Trident, spuse încet Dalinar, încetinindu-și goana când se apropiară de ucigaș. Cu mine în mijloc. Ți-e cunoscută formația, Kaladin?

– Da, domnule.

Era o formație de luptă simplă, pentru grupuri mici.

– Lasă-mă să-l înfrunt eu, tată, spuse Adolin. Are o Cristalsabie și nu-mi place cum arată strălucirea asta...

– Nu, spuse Dalinar, îl atacăm împreună.

Își miji ochii când se uită la asasin, care continua să stea calm, deasupra trupului sărmanului Beld.

– De data asta nu dorm cu capul pe masă, nemernicule. Nu mai iei pe nimeni de lângă mine!

Cei trei atacă împreună. Dalinar, ca dinte din mijloc al tridentului, trebuia să încerce să atragă toată atenția asasinului în timp ce Kaladin și Adolin îl asaltau din ambele părți. Alesese cu înțelepciune sulița, pentru lungimea ei, în locul sabiei pe care o purta la sold. Îl atacă în trombă, ca să-l năucească și să-l copleșească.

Asasinul îi lasă să se apropie, apoi sări, urmat de o dără de Lumină. Se răsuci în aer când Dalinar își împinse sulița spre el, cu un strigăt de luptă.

Asasinul nu reveni pe podea. Se opri în schimb pe tavanul culoarului, la o înălțime de aproape doi stânjeni.

– E adevărat, spuse Adolin ca bătuit de temeri.

Se trase înapoi și-și înălță Cristalsabia, încercând să lovească din acel unghi neprielnic. Însă asasinul alergă în josul peretelui în foșnet de pânză albă, parând lovitura armei lui Adolin cu a sa, apoi își propti palma în pieptul lui.

Adolin zbură în sus de parcă ar fi fost aruncat. Din trup i se scurgea Lumină de Furtună și se izbi de tavan. Gemu și se rostogoli, dar rămase pe tavan.

„Părinte al Furtunii!”, își spuse Kaladin, cu pulsul zvâcnindu-i nebunește, cu furtuna din el urlând. Își împinse sulița alături de a Ghimpelui Negru, încercând să-l lovească pe bărbatul în alb.

Asasinul nu se clinti.

Ambele arme îi străpunseră carnea, a lui Dalinar în umăr, a lui Kaladin în coastă. Asasinul se răsuci, trecându-și Cristalsabia prin sulițe și tăindu-le în jumătate, ca și cum puțin i-ar fi păsat de răni. Fandă și îl plesni pe Dalinar peste față, făcându-l să cadă lat pe podea, apoi își roti Sabia către Kaladin.

Acesta se aplecă, abia izbutind să se ferească de lovitură, apoi se trase grăbit înapoi, în timp ce vârful suliței sale cădea zăngănind lângă Dalinar, care se rostogoli gemând și ducându-și o mână la obrazul peste care îl pocnise asasinul. Sângele i se prelingea din pielea sfâșiată. După lovitura unui Undeunitor mustind de Lumină de Furtună nu-ți reveneai așa ușor.

Asasinul stătea în mijlocul coridorului, calm și încrezător în sine.

În tăieturile hainelor lui acum înroșite, Lumina de Furtună se învoldura, lecuindu-i carnea.

Kaladin se trase înapoi, cu o suliță fără vârf în mână. Ceea ce făcea omul ăla... Nu putea fi Vântalergător, nu-i așa?

Nu era cu puțință.

– Tată! strigă Adolin de sus.

Tânărul izbutise să se ridice în picioare, dar Lumina de Furtună care se scurgea din el aproape se terminase. Încercă să-l atace pe asasin, însă alunecă de pe tavan și se prăbuși, izbindu-se cu umărul de podea. Cristalsabia dispăru când îi scăpă din mână.

Asasinul păși deasupra lui Adolin, care se zvârcoli, dar nu se ridică.

– Îmi pare rău, spuse omul în alb, cu Lumina de Furtună prelingându-i-se printre buze. Nu vreau să fac asta.

– N-o să-ți dau prilejul, mârâi Kaladin repezindu-se spre el.

Syl i se rotea în jur, iar vântul se învoldura. Furtuna din el se întetă, îmboldindu-l să înainteze. Ajunse lângă asasin ținându-și ciotul de suliță ca pe o bătă și simți vântul călăuzindu-l.

Lovituri date cu precizie, o clipă de comuniune cu arma. Își uită grijile, își uită eșecurile, își uită până și furia. Rămaseră doar Kaladin și o suliță.

Așa cum era lumea menită să fie.

Asasinul primi o lovitură în umăr și una în coastă. Nu le putea nesocoti pe toate – Lumina de Furtună avea să i se termine pe măsură ce îl lecuia. Înjură, lăsând să-i scape o altă gură de Lumina, și se trase înapoi. Ochii lui de shin – o idee cam mari, de culoarea unor safire palide – mărimu-se când rafala de lovituri continuă.

Kaladin își absorbi restul Luminii de Furtună. Atât de puțină. Nu-și luase sfere noi înainte de a intra în gardă. Prostie. Neglijență.

Asasinul își întoarse umărul, ridicându-și sabia și pregătindu-se să lovească.

„Acolo”, se gândi Kaladin. Putea simți ceea ce urma să se întâmple. Avea să se răsucescă, ocolind lovitura și ridicându-și coada suliței. Avea să-l pocnească pe asasin în tâmplă, o izbitură zdravănă, cu urmări pe care nici măcar Lumina de Furtună nu putea să le înlătore cu ușurință. Avea să-l năucească. O cale de scăpare.

„E al meu.”

Shinul se răsuci cumva, ferindu-se.

Se mișca prea repede, mai repede decât bănuise Kaladin. Tot atât de repede... ca el însuși. Sulița lui Kaladin nu nimeri decât aerul, iar el se feri în ultima clipă de o lovitură a Cristalsabiei care l-ar fi răpus.

Pe urmă se mișcă din instinct. Anii de instrucție învățaseră mușchii să se miște de la sine. Dacă potrivnicul său ar fi fost un om obișnuit, mișcarea cu care își schimba din reflex poziția armei ca să oprească următoarea lovitură de sabie ar fi fost perfectă. Însă asasinul avea o Cristalsabie. Instinctele lui Kaladin – întipărite cu atâta sânguință – îl trădară.

Arma argintie îi trecu prin ceea ce-i mai rămăsese din suliță, apoi prin brațul drept, chiar pe sub cot. Șocul unei dureri inimaginabile îi străbătu tot trupul și el icni, căzând în genunchi.

Pe urmă... nimic. Nu-și mai simți brațul. Îi deveni cenușiu și nesimțitor, lipsit de viață. Palma i se deschise și degetele i se răsfirară când jumătatea de suliță îi căzu cu zgomot surd pe podea.

Asasinul îl azvârli din drum cu o lovitură de picior, izbindu-l de un perete. Kaladin se prăbuși gemând.

Bărbatul în haine albe se întoarse în direcția în care plecaseră regele. Pășii din nou peste Adolin.

– Kaladin! spuse Syl, în forma ei de panglică de lumină.

– Nu-l pot înfrânge, șopti Kaladin cu lacrimi în ochi.

Lacrimi de durere. Lacrimi de ciudă.

– E unul dintre noi. Un Radiant.

– Nu! exclamă Syl cu hotărâre. Nu. E ceva mult mai cumplit. Pe el nu-l călăuzește niciun spren, Kaladin. Te rog. Ridică-te.

Dalinar izbuti să se salte în picioare, pe coridor, tăind calea asasinului către rege. Obrazul Ghimpelui Negru era carne însângerată, dar avea privirea lucidă.

– Nu te las să te-atingi de el! urlă. Nu de Elhokar. Mi-ai luat fratele! N-o să-mi iei singurul lucru care mi-a rămas de la el!

Asasinul se opri chiar în fața lui.

– Dar nu pentru el sunt aici, Înaltule Print, șopti, cu Lumina de Furtună ieșindu-i printre buze ca un fum. Am venit pentru tine.

Fandă, parând lovitura lui Dalinar, și îl izbi cu piciorul în gambă.

Dalinar căzu într-un genunchi și geamătul lui răsună pe coridor când își scăpă sulița. Un vânt înghețat pătrunse prin deschiderea din perete, aflată chiar lângă el.

Kaladin gemu, silindu-se să se ridice și să alerge. Nu-și putea folosi brațul, era mort. N-avea să mai mânuiască niciodată o suliță. Dar nu se putea gândi la asta. Trebuia s-ajungă la Dalinar.

Se mișca prea încet.

„N-o să izbutesc.”

Asasinul își repezi cumplita Sabie în jos, într-o ultimă lovitură către capul Ghimpelui Negru. Acesta nu se feri.

În schimb, prinse Sabia.

Când arma coborî, își uni palmele în partea de jos, la încheietură, și o prinse înainte să lovească.

Asasinul icni, surprins.

În clipa aceea, Kaladin se izbi de el, folosindu-și întreaga greutate și tot avântul ca să-l arunce în perete. Numai că acolo nu era perete. Nimeriră în locul unde își tăiasă asasinul intrarea.

Și se rostogoliră amândoi în gol.

33

POVERI

*Dar nu-i peste putință-n final a contopi
Undele lor cu ale noastre. De ce n-am izbuti?
Făgăduința-i dată, poate să se-mplinească.
Oare-nțelegem suma aceasta-n mintea noastră?
Nu ne-ntrebăm defel dac-atunci ne pot avea,
Ci dacă să-i avem din nou vom cuteza.*

– Din *Cântecul Ascultătorului despre Spreni*, strofa X

Kaladin cădea odată cu ploaia.

Se agăță cu mâna teafără de hainele albicioase ca osul ale asasinului. Scăpată dintre degete, Cristalsabia acestuia se spulberă alături de ei, devenind ceață, și căzură ca bolovanii către pământul aflat cu vreo cincisprezece stânjeni mai jos.

Viforul din Kaladin aproape că încetase. Prea puțină Lumină de Furtună!

Asasinul începu brusc să strălucească mai tare.

„Are sfere.”

Kaladin inspiră adânc și Lumina se scurse din sferele asasinului

din pungile prinse de centură în timp ce Lumina se revărsa în Kaladin, bărbatul în alb îl pocni cu piciorul. Cu o singură mână nu se putea ține de hainele lui cu destulă forță, așa că lovitura îl desprinse.

Pe urmă se izbi de pământ.

Se izbi cu putere. Pe neașteptate, fără să se fi pregătit, fără să-și fi adus picioarele sub el. Se izbi de piatra rece și udă și în fața ochilor îi dansară fulgere.

Vederea i se limpezi o clipă mai târziu și descoperi că zăcea pe stânca de la poalele colinei pe care se înălța palatul regelui, împrôscat de stropi de ploaie ușoară. Se uită în sus la lumina care strălucea în gaura din zidul de deasupra. Supraviețuise. „Am găsit răspunsul la una dintre întrebări”, se gândi el, străduindu-se să se sprijine în genunchi pe stânca udă.

Lumina de Furtună îi lecuia deja pielea, care i se sfâșiasse pe partea dreaptă a trupului. Și își rupsese ceva în umăr; îl simțea refăcându-se, fiindcă durerea arzătoare dispărea încetul cu încetul.

Dar Lumina de Furtună care îi izvora din restul trupului îl ajută să vadă că, mai jos de cot, mâna dreaptă îi rămăsese mată, cenușie. Ca o singură lumânare stinsă dintr-un șir întreg, acea parte a lui nu strălucea. N-o mai simțea; nu putea nici măcar să-și miște degetele. Le văzu atârând moi, când își prinse mâna în cealaltă.

În apropiere, Asasinul în Alb se ridică în ploaie, drept. Își adusese cumva picioarele sub el și ajunsese jos controlându-se, fără să-și piardă echilibrul. Își folosea puterile cu atâta experiență încât, pe lângă el, Kaladin părea un recrutar proaspăt.

Asasinul se întoarse spre el și înlemni. Spuse ceva, încet, într-o limbă de neînțeles pentru Kaladin, cu toate cuvintele șuierătoare și cu o mulțime de „ș”-uri.

„Trebuie să te miști”, își spuse Kaladin. „Până nu-și cheamă sabia din nou.”

Din nefericire, nu izbutea să scape de groaza pe care i-o trezea gândul că își pierduse mâna. Gata cu luptele cu sulița. Gata cu chirurgia. Învățase să fie doi oameni și îi pierduse pe amândoi.

Însă... aproape că putea să simtă...

— Te-am Ancorat? întrebă asasinul, într-o alethi cu accent puternic.

Ochii i se întunecaseră, își pierduseră albastrul de safir.

– Te-am Ancorat de pământ? Dar de ce nu te-a ucis căderea? Nu, probabil că te-am Ancorat de sus. Imposibil.

Făcu un pas înapoi.

O clipă de surprindere. O clipă pentru viață. Poate... Kaladin simți Lumina lucrând, simți furtuna din el încordându-se, împingând. Strânse din dinți și, cumva, se opinti.

Culoarea i se întoarse în mână și o senzație – durere rece – îi inundă brusc brațul, palma, degetele. Lumina începu să i se scurgă din mână.

– Nu... spuse asasinul. Nu!

Orice i-ar fi făcut Kaladin mâinii lui, absorbise multă Lumină și strălucirea întregului său trup păli, lăsându-l aproape întunecat. Încă în genunchi, strânse din dinți și se grăbi să-și înșface cuțitul de la centură, dar descoperi că strânsoarea mâinii lui n-avea putere. Izbuti cu greu să nu scape arma când o scoase din teacă.

Prinse cuțitul în mâna cealaltă. Trebuia să se descurce așa.

Sări în picioare și se repezi spre asasin.

„Trebuie să-l lovesc cât mai repede ca să am sorți de izbândă.”

Asasinul se retrase dintr-o săritură, zburând pe o distanță de un stângen și jumătate, cu hainele albe unduindu-i-se în aerul nopții. Reveni pe pământ cu o grație plină de vioiciune și Cristalsabia îi apăru în mână.

– Ce ești? întrebă.

– Ceea ce ești și tu, răspunse Kaladin, apoi simți un val de greață, dar se sili să pară hotărât. Vântalergător.

– Nu poți fi.

Kaladin înălță cuțitul și din piele îi izvorâră câteva șuvițe din Lumina care-i mai rămăsese. Stropii de ploaie cădeau asupra lui.

Asasinul se trase înapoi în grabă, făcând ochii mari, ca și cum Kaladin tocmai s-ar fi preschimbato într-un demon al spărturilor.

– Mi-au spus că sunt mincinos! strigă. Mi-au spus că mă înșel! Szeth-fiu-fiu-Vallano... Făr’adevăr. M-au numit Făr’adevăr!

Kaladin înainta cu cel mai amenințator aer de care se simțea în stare, sperând că Lumina de Furtună avea să-i rămână în trup destul de mult ca să pară impunător. Suflă, lăsând un norișor să-i

plutească în față, ușor luminescent în noapte.

Asasinul continuă să se retragă, trecând printr-o băltoacă.

– S-au întors? întrebă. S-au întors toți?

– Da, răspunse Kaladin.

Părea răspunsul potrivit. Sau cel puțin răspunsul care putea să-l țină în viață.

Asasinul se mai holbă la el câteva clipe, apoi se răsuci pe călcâie și fugi. Kaladin îi privi silueta luminoasă alergând, apoi avântându-se către cer. Zbură spre est cu iuțeala unei săgeți, părând o dâră strălucitoare.

– Furtuni! spuse Kaladin, apoi răsufă, pierzându-și ultimul strop de Lumină, și căzu grămadă.

Când își recăpătă cunoștința, Syl stătea lângă el, pe solul stâncos, cu mâinile în șolduri.

– Dormi când ar trebui să fii de strajă?

El gemu și se săltă în capul oaselor. Se simțea înfiorător de slăbit, dar trăia. Era mulțumit. Își ridică mâna, dar, în lipsa Luminii de Furtună, nu văzu mare lucru.

Putea să-și miște degetele. Brațul îl durea din vârfurile degetelor până la cot, dar era cea mai minunată durere pe care o simțise vreodată.

– M-am vindecat, șopti, apoi tuși. Mi-am vindecat o rană de Cristalsabie. De ce nu mi-ai spus că pot face așa ceva?

– Fiindcă n-am știut c-o poți face decât după ce ai făcut-o, prostuțele.

O spusese de parcă ar fi fost cel mai evident lucru din lume. Pe urmă, vocea ei își pierdu din putere.

– Sunt morți. Sus.

Kaladin dădu din cap. Putea să meargă? Izbuti să se ridice în picioare și ocoli încet Pinaclul, îndreptându-se spre scările din partea opusă. Syl zbură în jurul lui, neliniștită. Începu să-și recapete puterea când ajunse la trepte și o porni în susul lor. Se văzu nevoit

să se oprească de mai multe ori ca să-și tragă răsuflarea și, la un moment dat, își smulse mâneca, să nu se observe nimeni că i-o tăiase o Cristalsabie.

Se văzu în vârf. O parte din el se temea să nu descopere că muriseră toți. Pe coridoare era liniște. Niciun strigăt, nimeni de strajă. Nimic. Își continuă drumul, simțindu-se singur, până când zări în fața lui o lumină.

– Stai! strigă o voce tremurătoare.

Era vocea lui Mart, de la Podul Patru.

– Tu, ăla din întuneric! Cine ești?

Prea istovit ca să răspundă, Kaladin înaintă către lumină. Mart și Moash stăteau de strajă în fața ușii camerelor regelui, alături de câțiva soldați din Garda acestuia. Izbucniră în strigăte de surpriză când îl recunoscuseră. Îl conduseră către lumina și căldura din apartamentele lui Elhokar.

Acolo dădu de Dalinar și de Adolin – vii – așezați pe canapele. Eth le îngrijea rănilor; Kaladin le împărtășise mai multor oameni de la Podul Patru cunoștințele de bază de care avea nevoie un vindecător pe câmpul de luptă. Renarin stătea gârbovit pe un scaun din colț, cu Cristalsabia la picioare, de parcă ar fi fost un gunoi. Regele umbla înapoi și încolo prin încăperea, vorbindu-i încet mamei sale.

La intrarea lui Kaladin, Dalinar se ridică, îndepărtând mâinile lui Eth.

– Pe al zecelea nume al Atotputernicului, spuse cu glas slab. Trăiești?

Kaladin dădu din cap, apoi se lăsă să cadă pe unul dintre scaunele îmbrăcate în pluș ale regelui, fără să-i pese că-l umplea de apă sau de sânge. Gemu ușor – pe jumătate de ușurare fiindcă erau teferi cu toții și pe jumătate de epuizare.

– Cum e cu putință? întrebă Adolin. Ai căzut. Eram aproape leșinat, dar știu că te-am văzut căzând.

„Sunt Undeunitor”, se gândi Kaladin când Dalinar se uită la el. „Am folosit Lumină de Furtună.”

Vru să spună cuvintele, dar niciunul nu-i ieși dintre buze. Nu în fața lui Elhokar și a lui Adolin.

„Furtuni. Sunt laș.”

– M-am ținut bine de el, spuse. Nu știu. Ne-am rostogolit prin aer și, când ne-am izbit de pământ, nu eram mort.

Regele dădu din cap.

– N-ai zis tu că te-a lipit de tavan? îi spuse lui Adolin. Probabil c-au plutit până jos.

– Da, răspunse Adolin. Cred că da.

– L-ai ucis după ce-ați ajuns pe pământ? întrebă regele, plin de speranță.

– Nu, zise Kaladin. Dar a fugit. Cred c-a fost surprins fiindcă am ripostat toți trei cu atâta pricepere.

– Pricepere? exclamă Adolin. Parc-am fi fost trei copii atacând cu bețe un demon al spărturilor. Părinte al Furtunii! În toată viața mea n-am mai suferit o înfrângere atât de zdrobitoare.

– Cel puțin am fost preveniți, spuse Elhokar, părând zguduit. Podarul ăsta... e o gardă de corp excelentă. O să ai parte de toate elogiile, tinere.

Dalinar se ridică și traversă încăperea. Eth îi curățase fața și îi pusese tampoane în nasul care sângera. Avea pielea despătată de-a lungul obrazului stâng și nasul spart, deși fără îndoială nu pentru prima oară, în lunga lui carieră de om de arme. Ambele erau răni care par mai grave decât sunt.

– De unde-ai știut? întrebă el.

Kaladin îi întâlni privirea. Adolin îl urmărea din spatele tatălui său, mijindu-și ochii. Și-i coborî spre brațul fostului podar și se încruntă.

„A văzut ceva”, se gândi Kaladin. De parcă Adolin nu i-ar fi făcut deja destule necazuri și fără să zărească nimic.

– Am observat o lumină mișcându-se afară, în aer, răspunse. Și m-am lăsat condus de instinct.

În apropierea lui, Syl fulgeră prin încăpere și îi aruncă o privire grăitoare, încruntându-se. Dar nu mințise. Chiar zărise o lumină în noapte. Lumina ei.

– În toți anii din urmă, spuse Dalinar, n-am luat în seamă istorisirile martorilor la asasinarea fratelui meu. Oameni mergând pe pereți, alții căzând în sus în loc să cadă în jos... Atotputernicurile din ceruri! Ce e asasinul ăsta?

– Moartea, șopti Kaladin.

Înaltul Prinț dădu din cap.

– De ce s-a întors acum? întrebă Navani venind lângă el. După toți acești ani?

– A venit după mine, zise Elhokar.

Stătea cu spatele la ei, dar Kaladin văzu că ținea în mână un pocal. Îl dădu peste cap și se grăbi să-l umple din nou, dintr-o carafă. Vin de un violet-intens. Elhokar și-l turnă cu o mână tremurătoare.

Kaladin întâlni din nou privirea lui Dalinar. Înaltul Prinț auzise. Acel Szeth venise pentru el, nu pentru rege.

Dar nu spuse nimic ca să-și corecteze nepotul, așa că și Kaladin păstră tăcerea.

– Ce facem dacă se-ntoarce? întrebă Adolin.

– Nu știu, răspuse Dalinar, așezându-se din nou pe canapea, lângă el. Nu știu...

„Ai grijă de rănilor lui.” Era vocea tatălui lui Kaladin, șoptindu-i în minte. Vocea chirurgului. „Coase-i obrazul. Repară-i nasul.”

Îl aștepta o datorie mult mai importantă. Se sili să se ridice de pe scaun, deși avea senzația că saltă greutăți de plumb, și luă o sulită de la unul dintre oamenii de la ușă.

– De ce e atâta liniște pe coridoare? îl întrebă pe Moash. Ai idee unde sunt servitorii?

– Înaltul Prinț, răspuse Moash, arătând spre Dalinar cu capul. Luminlordul Dalinar a trimis câțiva oameni în odăile slujitorilor, să scoată pe toată lumea afară. S-a temut că, dacă se-ntoarce, asasinul o să-nceapă să ucidă la întâmplare. S-a gândit că vor fi cu atât mai puține victime cu cât părăsesc mai mulți oameni palatul.

Kaladin dădu din cap, luă o lampă cu sfere și ieși pe culoar.

– Rămâneți pe poziție. Am ceva de făcut.

Adolin se prăbuși în scaun când plecă băiatul de pod. Kaladin nu oferī nicio explicație, firește, și se retrase fără să ceară permisiunea regelui. Omul ăla, lua-l-ar furtuna, se considera mai presus decât

ochi-luminoșii. Nu, lua-l-ar furtuna, se considera mai presus decât regele.

„Dar a luptat alături de tine”, spuse o parte din el. Câți bărbați, fie ei ochi-luminoși sau ochi-întunecați, ar mai fi înfruntat un Cristalpurător cu atâta hotărâre?

Tulburat, Adolin privi lung tavanul. Probabil că nu văzuse ceea ce crezuse c-a văzut. Căderea îl năucise. Cu siguranță că asasinul nu tăiasse brațul lui Kaladin cu Cristalsabia. La urma urmelor, brațul părea acum absolut nevătămat.

Dar de ce lipsea mânăca?

„A căzut odată cu asasinul”, se gândi Adolin. „S-a luptat cu el și a părut să fie rănit, dar se dovedește că n-a fost.” Toate astea puteau face parte dintr-un soi de vicleșug?

„Încetează”, își spuse. „Ai s-ajungi să vezi numai primejdii peste tot, ca Elhokar.”

Se uită la rege, care, palid la față, își privea pocalul gol. Chiar băuse tot vinul din carafă? Elhokar se îndreptă spre dormitorul său, unde probabil mai avea vin, și deschise ușa.

Navani icni, făcându-l pe rege să înlemnească. Apoi se întoarse spre ușă. Pe partea cealaltă a ușii, pe lemn fuseseră zgâriate cu cuțitul linii zimțate, care conturau câteva glife.

Adolin se ridică. O parte dintre glifele alea erau cifre, nu?

– Treizeci și opt de zile, citi Renarin. Sfârșitul tuturor popoarelor.

Kaladin străbătu obosit coridoarele palatului, pe drumul pe care călăuzise familia regală doar cu puțin timp înainte. În jos, spre bucătărie, pe culoarul cu gaură tăiată în perete, spre hău. Trecu pe lângă locul unde sângele lui Dalinar păta podeaua, îndreptându-se spre răscruce.

Acolo zăcea leșul lui Beld. Kaladin îngenunche și-l rostogoli cu fața în sus. Avea ochii arși. Și deasupra lor, tatuajul libertății, făcut după schița lui Kaladin.

Tânărul strânse din pleoape. „N-am fost în stare să te apăr”,

gândi. Bărbatul cu creștet pleșuv și fața pătrată supraviețuise în zilele lui de sclav la Podul Patru și în lupta pentru salvarea armatei lui Dalinar. Supraviețuise în Infern doar ca să cadă acolo, victimă a unui asasin cu puteri pe care n-ar fi trebuit să le aibă.

Kaladin gemu.

– A murit apărându-i pe alții.

Vocea lui Syl.

– Ar trebui să fiu în stare să-i țin în viață, spuse Kaladin. De ce nu i-am lăsat pur și simplu să plece liberi în lume? De ce a trebuit să-i aduc aici, ca să primească o asemenea îndatorire și din nou moarte?

– Cineva trebuie să lupte. Cineva trebuie să apere.

– Au făcut destul! Și-au plătit partea lor cu sânge. Ar trebui să le spun tuturor să plece. Dalinar își poate găsi alte gărzi de corp.

– A fost hotărârea lor, spuse Syl. Nu le poți lua acest drept.

Kaladin îngenunche, luptându-se cu amărăciunea.

„Trebuie să-nveți când să te zbuciumi, fiule.” Vocea tatălui său. „Și când să dai uitării totul. O să îți se-năsprească sufletul.”

Nu dăduse nimic uitării, niciodată. Lovi-l-ar furtuna, nu-i izbutise niciodată. De-aceea n-ar fi ajuns niciodată un chirurg bun. Nu-și îngăduia să piardă pe nimeni.

Și acum, acum ucidea? Acum era soldat? Cum putea asta să aibă sens? Detesta priceperea cu care ajunsese săucidă.

Răsuflă adânc și își redobândește cu greutate stăpânirea de sine.

– Poate să facă lucruri pe care eu nu le pot face, spuse în cele din urmă, deschizând ochii și uitându-se la Syl, care stătea lângă el, în aer. Asasinul. E din pricină că eu mai am de învățat Cuvinte?

– Sunt mai multe, răspunse Syl. Încă nu ești pregătit pentru ele, așa cred. Totuși, cred că deja ai putea să faci ce face el. Dacă exersezi.

– Dar cum îi izbuteste Undeunirea? Ai spus că n-are niciun spren.

– Niciun onoare spren nu i-ar oferi creaturii ăleia mijloace ca săucidă așa cum o face.

– Oamenii pot privi lucrurile din unghiuri diferite, zise Kaladin, încercând să nu-și trădeze sentimentele când îl întoarse pe Beld cu fața în jos, ca să nu-i mai vadă ochii zbârciți, arși. Dacă un

onoarespren crede că asasinul face ceea ce trebuie? Tu mi-ai oferit mijloace ca săucid parshendi.

– Ca să aperi.

– După părerea lor, parshendii își apără semenii, ripostă Kaladin. Pentru ei, agresorul sunt eu.

Syl se așează și își înconjură genunchii cu brațele.

– Nu știu. Poate. Dar nici un alt onoarespren nu face ceea ce fac eu. Sunt singura care nu s-a supus. Însă Crystalsabia lui...

– Ce e cu ea?

– E altfel. Foarte diferită.

– Mie mi s-a părut obișnuită. Ei, atât de obișnuită cât poate fi o Crystalsabie.

– E diferită, repetă Syl. Simt că ar trebui să știu de ce. Ceva legat de cantitatea de Lumină de care are nevoie...

Kaladin se ridică și se apropie de marginea coridorului, ridicându-și lampa. Era plină cu safire, colora pereții în albastru. Asasinul tăiașe zidul cu Sabia, intrase pe coridor și îl omorâse pe Beld. Însă Kaladin trimisese doi oameni înaintea grupului.

Da, un alt cadavru. Hobber, primul om de la Podul Patru pe care îl salvase Kaladin. Lua-l-ar furtuna pe asasinul ăla! Kaladin își aminti cum îl salvase pe Hobber după ce toată lumea îl lăsase să moară pe platou.

Îngenunche lângă mort, apoi îl întoarse cu fața în sus.

Și descoperi că plângea.

– Îmi... îmi... pare... rău, spuse Hobber, copleșit de emoție și abia izbutind să vorbească. Îmi pare rău, Kaladin.

– Hobber! Trăiești!

Văzu că pantalonii bărbatului căzut fuseseră tăiați la jumătatea coapselor. Sub material, picioarele se întunecaseră la culoare, erau cenușii, moarte, așa cum fusese brațul lui.

– Nici măcar nu l-am văzut, zise Hobber. M-a doborât, apoi și-a înfipt sabia în Beld. Am auzit când v-ați luptat. Credeam că ați murit cu toții.

– E totul bine, spuse Kaladin. Și tu ai scăpat.

– Nu-mi mai simt picioarele. Au dispărut. Nu mai sunt soldat, domnule. Nu mai sunt de niciun folos. O să...

– Nu, îl întrerupse Kaladin cu hotărâre. Încă mai faci parte din Podul Patru. O să faci întotdeauna parte din Podul Patru, zise el și se sili să zâmbească. Va trebui să-l punem pe Pietroi să te-nvețe să gătești. Cum te descurci când trebuie să faci o tocană?

– Groaznic, domnule, răspuse Hobber. Pot să ard până și supă.

– Atunci ești exact ca majoritatea bucătarilor din armată. Haide, te duc la ceilalți.

Kaladin își trecu brațele pe sub bărbatul rănit și se încordă, încercând să-l ridice.

Trupul lui nu-l mai asculta. Gemu fără să vrea și îl lăsă pe Hobber jos.

– Nu-i nimic, domnule, spuse acesta.

– Ba da, zise Kaladin absorbind Lumina unei sfere din lampă. Ba este.

Se opinti din nou, îl ridică pe Hobber și o porni cu el către ceilalți soldați din gardă.

34
FLORI
ȘI PRĂJITURI

*Țândări de suflet fost-au zeei din născare,
De suflet care caută stăpân a deveni
Și înciudat distruge țări ivite-n zare.
Sunt sprenii lui, și daru-i, și prețu-i sunt de-asemeni.
Dar formele-noptatic vorbesc de-o viață viitoare,
De-un luptător. De-o vrajbă ce-i cere răzbanare.*

– Din *Cântecul Ascultătorului despre Secrete*, ultima strofă

„Înaltul Prinț Valam ar putea fi mort, Luminoasă Tyn”, scrise distrestia. „Informatorii noștri nu sunt siguri. Nu s-a bucurat niciodată de prea multă sănătate și acum se zvonește că în cele din urmă boala i-a venit de hac. Însă forțele sale se pregătesc să pună mâna pe Vedenar, așa că, dacă e mort, bastardul său probabil pretinde că nu este.”

Shallan se destinse, deși trestia continua să scrie. Părea să se miște din proprie voință, căci era perechea uneia identice, mânuite undeva, în Tashikk, de omul de legătură al lui Tyn. După marea furtună, își făcuseră tabăra ca de obicei, iar Shallan i se alăturase lui Tyn în uriașul ei cort. Aerul încă mai mirosea a ploaie, iar prin

podeaua cortului pătrunsese apă, udând covorul. Shallan își dorea să-și fi purtat cizmele, deși mari, în locul papucilor.

Dacă Înaltul Prinț chiar murise, ce însemna asta pentru familia ei? Valam fusese una dintre principalele probleme ale tatălui ei în ultimele lui zile de viață, iar Casa ei se afundase în datorii făcându-și aliați cu ajutorul cărora să-i câștige favorurile sau, poate, să-l detroneze. Un război de succesiune i-ar fi putut împovăra bănește pe cei cărora le era datoră familia Davar, așa că ar fi putut veni la frații ei, cerându-le să plătească. Sau poate că, în haosul stârnit, creditorii ar fi uitat de frații lui Shallan și de neînsemnata lor Casă. Dar cum rămânea cu Duhurile Însângerate? Războiul de succesiune odată dezlănțuit, probabilitatea de a-și face apariția ca să-și ceară Animmodul ar fi crescut sau ar fi scăzut?

Părinte al Furtunii! Avea nevoie de mai multe informații.

Trestia continuă să se miște, înșirând numele celor care se străduiau să capete tronul Jah Kevedului.

– Îl cunoști personal pe vreunul dintre ei? întrebă Tyn, stând în picioare lângă masa de scris, cu brațele încrucișate la piept, într-o poziție contemplativă. Ceea ce se petrece ne-ar putea oferi un prilej favorabil.

– N-am fost niciodată destul de importantă pentru oamenii ăștia, răspunse Shallan cu o strâmbătură.

Era adevărat.

– Poate ar trebui să ne gândim dacă n-ar fi bine să mergem în Jah Keved, zise Tyn. Cunoști cultura, oamenii. Asta ne-ar putea fi de folos.

– E un teritoriu în război!

– Războiul înseamnă disperare, iar disperarea e, pentru noi, ca laptele mamei, puștoaico. Odată ce terminăm de urmărit firul tău din Câmpiile Sfârâmate – și poate mai găsim un om sau doi pentru echipa noastră – probabil o să vrem să-ți vizităm țara.

Shallan simți imediat împunsătura vinovăției. Din tot ce-i spusese, din toate poveștile pe care i le istorisise, înțelesese că Tyn se hotărâ adesea să ia sub aripa ei ocrotitoare pe cineva ca ea. O acolită, o persoană pe care s-o pregătească. Bănuia că, în parte, o făcea fiindcă îi plăcea să aibă pe cine impresiona.

„Probabil duce o viață tare singuratică. Întotdeauna pe drum, luând întotdeauna tot ce poate lua, dar nedăruind nimic, niciodată. Sau doar din când în când, câte unei hoațe tinere, pe care o poate ocroti...”

O umbră stranie traversă un perete al cortului. Model, dar Shallan îl observă numai pentru că știa după ce să se uite. Când voia, putea să fie invizibil, deși, spre deosebire de alți spreni, nu putea să dispară cu desăvârșire.

Trestia continuă să scrie, oferindu-i lui Tyn o lungă înșiruire de informații despre situația din diverse țări. Pe urmă, pe hârtie se așternu o dezvăluire stranie.

„Am luat legătura cu informatorii de pe Câmpiile Sfărâmate. Cei despre care ai întrebat chiar sunt căutați. Cei mai mulți au făcut parte din armata Înaltului Prinț Sadeas. El nu cruță dezertorii.”

– Ce-i asta? întrebă Shallan, ridicându-se de pe taburetul ei ca să vadă mai bine ce scria pana.

– Mai devreme ți-am dat de înțeles că trebuie să discutăm, răspunse Tyn, punând sub distrestie altă foaie de hârtie. După cum ți-am tot explicat, viața pe care-o ducem cere uneori fapte dure.

„Pentru șeful lor, pe care l-ai numit Vathah, se oferă o recompensă de patru broami de smarald”, continuă trestia să scrie. „Pentru ceilalți, câte doi broami.”

– Recompensă? întrebă Shallan. Le-am făgăduit ceva acestor oameni!

– Șșșt! o repezi Tyn. Nu suntem singure în tabăra asta, fetiță neghioabă. Dacă vrei să murim, nu trebuie decât să-i lași să tragă cu urechea la discuția noastră.

– Nu-i predăm pentru bani, spuse Shallan mai încet. Tyn, mi-am dat cuvântul.

– Cuvântul tău? râse cealaltă femeie. Puștoaico, cine crezi că suntem? Cuvântul tău?

Shallan roși. Pe masă, distrestia continua să scrie, ignorând faptul că nu i se acorda atenție. Spunea ceva despre o însărcinare a lui Tyn de mai înainte.

– Tyn, insistă Shallan, Vathah și oamenii lui ne pot fi de folos.

Tyn clătină din cap, îndreptându-se spre marginea cortului, unde

își turnă un pocal cu vin.

– Ar trebui să fii mândră de ceea ce ai făcut. Aproape fără niciun pic de experiență, ai luat sub controlul tău trei grupuri de oameni, convingând pe toată lumea să te pună pe tine în fruntea tuturor, tu care n-aveai practic nicio sferă și nici urmă de autoritate. Genial! Dar uite cum stă treaba! Minciunile pe care le spunem și visurile pe care le zămislim nu sunt reale. Nu le putem permite să devină realitate. Ar putea fi cea mai dură lecție.

Se întoarse lângă Shallan, cu expresia feței asprită și fără nicio urmă de veselie sau de relaxare.

– De obicei, maestra în arta șarlataniei moare pentru că începe să-și creadă propriile minciuni. Găsește ceva bun și vrea să-l continue. Duce lucrurile mai departe, gândindu-se că poate să le manevreze. Încă o zi, își spune. Încă o zi, și apoi...

Tyn lăsă pocalul să cadă. Lovi pământul și vinul se împrăștie, roșu ca sângele, pe podeaua cortului și pe covor.

„Covorul roșu... cândva alb...”

– Covorul tău, spuse Shallan amortită.

– Crezi c-o să-mi permit să car un covor după mine când o să plec de pe Câmpiile Sfârâmate? Întrebă Tyn încet, pășind prin vinul vărsat și prinzând-o pe Shallan de braț. Crezi că putem lua ceva din toate astea? N-au nicio însemnătate. I-ai mințit pe oamenii ăștia. Te-ai lăudat ca să crești în ochii lor, dar mâine, când o să intrăm pe Câmpiile Sfârâmate, adevărul o să te plesnească peste obraz. Chiar crezi că poți obține iertarea dezertorilor? De la cineva ca Înaltul Prinț Sadeas? Nu fi idioată. Chiar dacă-ți reușește șarlatania cu Dalinar, vrei să-ți folosești spoiala de credibilitate pe care-o putem măslui ca să eliberezi niște asasini din mâinile potrivnicului său? Cât timp crezi c-o poți lungi cu minciuna asta?

Shallan se așeză din nou pe taburet, frământându-se din pricina lui Tyn și a ei însăși. N-ar fi trebuit s-o surprindă faptul că noua ei prietenă voia să-i trădeze pe Vathah și pe oamenii lui – știa ce e Tyn, totuși fusese nerăbdătoare să primească lecții de la ea. Iar adevărul era că dezertorii cel mai probabil își meritau pedepsele.

Ceea ce nu însemna că ea avea de gând să-i trădeze. Le spusese că se pot schimba. Își dăduse cuvântul.

„Minciuni...”

Simplul fapt că ai învățat să minți nu înseamnă că trebuie să te lași condus de minciună. Dar cum putea să-l apere pe Vathah fără să și-o înstrăineze pe Tyn? Posibilitatea asta existase vreodată?

Ce-avea să facă Tyn odată ce avea să afle că Shallan chiar e femeia logodită cu fiul lui Dalinar Kholin?

„Cât timp crezi c-o poți lungi cu minciuna asta?”

– Ei, uite, spuse Tyn, cu un zâmbet larg. Astea zic și eu vești bune.

Shallan își alungă gândurile și citi ce scrisese distrestia.

„Cât despre însărcinarea ta din Amydiatn, binefăcătorii noștri ne-au scris că sunt mulțumiți. Vor să afle dacă ai găsit informația dorită, dar cred că, pentru ei, asta e pe locul doi. S-au dat de gol c-au descoperit altundeva ceea ce-i interesa, ceva despre un oraș pe care-l căutau.

În ceea ce privește rolul tău, n-avem vești că ținta ar fi supraviețuit. S-ar părea că n-ai de ce să te temi că ai dat greș. Indiferent ce s-ar fi întâmplat pe corabie, a lucrat în favoarea ta. S-a raportat că *Plăcerea Vântului* a dispărut, cu toți oamenii de la bordul ei. Jasnah Kholin e moartă.”

Jasnah Kholin e moartă.

Lui Shallan îi căzu falca și rămase cu gura căscată.

– Poate că idiotii ăia chiar au izbutit să ducă treaba la bun sfârșit, spuse Tyn satisfăcută. S-ar părea că, până la urmă, o să fiu plătită.

– Însărcinarea ta din Amydiatn, șopti Shallan. Era asasinarea lui Jasnah Kholin.

– Sau cel puțin organizarea ei, răspunse Tyn, cu gândul în altă parte. M-aș fi dus eu însămi acolo, dar nu suport corăbiile. Marea care se zbuciumă, întorcându-mi mațele pe dos...

Shallan rămăsese fără grai. Tyn era o asasină. Se aflase în spatele loviturii date lui Jasnah Kholin.

Distrestia continua să scrie.

„... o veste interesantă. Ai cerut informații despre Casa Davar din Jah Keved. S-ar părea că, înainte de plecarea din Kharbranth, Jasnah și-a luat o nouă pupilă...”

Shallan întinse mâna spre distrestie.

Tyn i-o opri și făcu ochii mari în timp ce se scriau ultimele fraze.

„... o față pe nume Shallan. Păr roșu. Piele palidă. Nimeni nu știe nimic despre ea. Informatorilor noștri nu li s-a părut că are vreo importanță decât după ce m-am interesat eu.”

Cele două femei își ridicară privirea în același timp și ochii li se întâlniră.

– Ah, blestem! exclamă Tyn.

Shallan încercă să se smulgă din mâna ei. În schimb, se trezi smulsă de pe scaun.

Nu izbuti să facă față mișcărilor rapide cu care Tyn o trânti la pământ, cu fața în jos. Cizma ei o izbi în spate, lăsând-o fără aer și zdruncinându-i tot trupul. Vederea lui Shallan se întunecă în timp ce gâfâia, încercând să respire.

– Blestem, blestem! făcu Tyn. Ești pupila lui Kholin? Unde e Jasnah? A supraviețuit?

– Ajutor! strigă Shallan, cu voce hârjăită, abia izbutind să vorbească și încercând să se târască spre peretele cortului.

Tyn îngenunche pe spatele ei, lăsând-o din nou fără aer.

– Mi-am pus oamenii să golească locul din jurul cortului. Mă temeam să nu-i previi pe dezertori că vrem să-i predăm. Părinte al Furtunii!

Se lăsă mai jos, apropiindu-și capul de urechea lui Shallan. Fiindcă tânăra se zbătea, o înșfăcă de umăr și o strânse cu putere.

– Jasnah a supraviețuit?

– Nu, șopti Shallan, cu ochii umplându-i-se de lacrimi de durere.

– După cum e posibil să fi remarcat, se auzi în spatele lor vocea lui Jasnah, corabia are două cabine minunate, pe care le-am închiriat pentru noi, și nu pe bani puțini.

Tyn înjură, sări în sus și se răsuci să vadă cine vorbise. Fusese Model, firește. Shallan nu-i aruncă nici măcar o singură privire, ci se târi spre peretele cortului. Vathah și ceilalți erau afară, undeva. Dacă izbutea să...

Tyn o prinse de picior și o trase înapoi.

„N-am cum să scap”, gândi din instinct o parte a ei. O cuprinse panica, umplând-o de amintirea zilelor pe care le petrecuse lipsită de orice putere. De amintirea tot mai puternicei violențe nimicoitare

a tatălui ei. De amintirea unei familii care se dezmembra.

Fără nicio putere.

„Nu pot fugi, nu pot fugi, nu pot fugi...”

„Luptă.”

Își eliberă piciorul și se răsuci, repezindu-se asupra lui Tyn. N-avea să fie din nou fără nicio putere. Nu!

Tyn icni când o atacă brusc, cu tot ce era în stare. Un haos frenetic de unghii și furie. De niciun folos. Shallan aproape că habar n-avea cum să se bată și, câteva clipe mai târziu, se pomeni scoțând din nou un sunet hârjâit de durere, cu pumnul lui Tyn adâncit în pânțele ei.

Căzu în genunchi, cu lacrimi pe obraji. Încercă zadarnic să respire. Tyn o pocni peste tâmplă și totul i se albi în fața ochilor.

– De unde-a venit asta? Întrebă Tyn.

Shallan strânse din ochi, se uită în sus și i se păru că lumea se clatină. Era din nou pe podea. Unghiile ei lăsaseră mai multe dăre roșii pe obrazul lui Tyn. Aceasta le atinse și își îndepărtă palma înroșită. Se întunecă la față și întinse mâna spre masă, unde își avea sabia, în teacă.

– Ce mizerie, mormăi. Dar-ar furtuna! Va trebui să-l chem pe Vathah ăla aici și să văd cum pot da vina pe el pentru asta.

Își scoase sabia din teacă.

Shallan se strădui să se salte în genunchi, apoi încercă să se ridice cu totul, dar picioarele erau nesigure și încăperea se legăna de parcă s-ar fi aflat pe corabie.

– Model? strigă cu voce sugrumată. Model?

De-afară se auzea ceva. Țipete?

– Îmi pare rău, spuse Tyn cu răceală. Trebuie să-nchei povestea asta fără să răsuflă. Într-un fel, sunt mândră de tine. M-ai dus de nas. Ai fi ajuns foarte bună.

„Calm”, își spuse Shallan. „Fii calmă.”

Zece bătăi de inimă. Dar pentru ea nu era nevoie să fie zece, nu-i așa?

„Ba nu. Trebuie să fie. Timp, am nevoie de timp!”

Avea sfere în mâneacă. Când Tyn se apropie, trase adânc aer în piept. În ea, Lumina de Furtună deveni vijelie dezlănțuită și își ridică

o mână, trimitând în afară un val de Lumină. Nu izbuti să-i dea nicio formă – încă nu știa cum –, dar pentru o clipă păru să capete înfățișarea pâlپătoare a ei însăși, maiestuoasă ca o femeie de la Curte.

Tyn se opri brusc la vederea imaginii de lumină și culoare, apoi își flutură sabia în față. Lumina se undulă, apoi se risipi în dăre de fum.

– Așadar înnebunesc, spuse Tyn. Aud voci. Văd lucruri. Cred că o parte din mine nu vrea să facă asta, zise ea înaintând și ridicându-și arma. Îmi pare rău că trebuie să-nveți lecția astfel. Uneori trebuie să facem lucruri care nu ne plac, puștoaico. Lucruri anevoioase.

Shallan mârâi, întinzându-și brusc brațele în față. Ceața se răsuci și i se zvârcoli în mâini, luând forma unei strălucitoare Săbii argintii, care se împlântă în pieptul lui Tyn. Femeia abia mai apucă să icnească, surprinsă, înainte de a-i arde ochii în cap.

Leșul îi alunecă de pe armă, căzând grămadă.

– Lucruri anevoioase, mârâi Shallan. Da. Cred că ți-am povestit. Am învățat deja lecția asta. Mulțumesc.

Se ridică în picioare împleticindu-se.

Cineva smulse clapa cortului și ea se întoarse, înălțând Cristalsabia cu vârful către deschidere. Vathah, Gaz și alți câțiva soldați se opriră acolo brusc, dând unii peste alții, cu armele însângerate în mâini. Se uitară de la Shallan la moarta cu ochi arși de pe podea și din nou la Shallan.

Ea se simțea amorțită. Ar fi vrut să lase sabia să dispară, s-o ascundă. Era cumplită.

O păstră. Își zdrobi toate emoțiile și le ascunse în adâncul ființei. În clipa aceea avea nevoie să se agațe de ceva puternic și arma slujea acestui țel. Cu toate că o detesta.

– Oștenii lui Tyn?

Oare era vocea ei, cu desăvârșire rece, golită de orice sentiment?

– Părinte al Furtunii! spuse Vathah, intrând în cort și ducându-și mâna la piept, cu ochii holbați la Cristalsabie. În noaptea aia, când ne-ai convins să te ajutăm, ne-ai fi putut ucide până la unul, pe noi și pe tâlhari. Ai fi putut s-o faci de una singură...

– Oamenii lui Tyn! strigă Shallan.

– Morți, Luminăție, zise Red. Am auzit... am auzit o voce. Ne-a

spus să venim să te scoatem de-aici, iar ei nu ne lăsau să trecem. Pe urmă te-am auzit țipând și...

– A fost vocea Atotputernicului? șopti Vathah.

– A fost sprenul meu, răspuse Shallan. Asta e tot ce trebuie să știți. Scotociți cortul. Femeia asta fusese plătită ca să măucidă.

Într-un fel, era adevărat.

– Ar putea exista documente din care să aflăm cine a plătit-o. Aduceți-mi orice obiect pe care scrie ceva.

În timp ce mișunau toți prin jur, îndeplinindu-i porunca, se așeză pe taburetul de lângă masă. Distrestia aștepta, suspendată în aer, la sfârșitul unei pagini. Îi trebuia altă foaie de hârtie.

Shallan lăsa Cristalsabia să dispară.

– Nu spuneți nimănui ce-ați văzut aici, le ceru lui Vathah și oamenilor lui.

Deși se grăbiră să promită că vor păstra tăcerea, Shallan se îndoia că se puteau abține multă vreme. Cristalsabiile erau arme aproape legendare, iar o femeie deținea una? Zvonul avea să se răspândească. Și tocmai de asta avea nevoie.

„Trăiești mulțumită acestui obiect blestemat”, își spuse. „Din nou. Nu te mai plânge.”

Ridică distrestia și schimbă hârtia, apoi îi potrivi vârful în colțul noii pagini. O clipă mai târziu, complicele de departe al lui Tyn reîncepu să scrie.

„Binefăcătorii care ți-au încredințat însărcinarea din Amydiatn vor să vă vedeți. S-ar părea că Duhurile Însângerate vor să-ți mai dea ceva de făcut. Vrei să să-ți aranjez o întâlnire cu ei în taberele de război?”

Distrestia se opri, așteptând un răspuns. Ce scrisese mai sus? Că oamenii ăia – binefăcătorii lui Tyn, Duhurile Însângerate – găsiseră informația pe care o căutau... o informație despre un oraș.

Urithiru. Oamenii care o ucisese pe Jasnah și care amenințau familia ei căutau și orașul. Preț de o clipă îndelungată, Shallan se holbă la hârtie și la cuvintele așternute pe ea, în vreme ce Vathah și oamenii lui începeau să scoată hainele din cufărul lui Tyn, bătând în toate laturile lui ca să-i descopere ascunzătorile.

„Vrei să să-ți aranjez o întâlnire cu ei?”

Shallan luă distrestia, făcu schimbarea necesară ca să-și poată trimite mesajul și scrise un singur cuvânt:

„Da.”

INTERLUDII

ESHONAI ZAHEL TALN

I-5
CĂLĂREȚUL
FURTUNILOR

În orașul Narak, toată lumea își închise bine ferestrele când începu să se lase noaptea și se simți apropierea amenințătoare a furtunii. Îndesară zdrențe pe sub uși, așezară proptelele pe poziție, împănară în ferestre bucăți pătrate de lemn.

Eshonai nu luă parte la pregătiri, ci rămase lângă locuința lui Thude, ascultând raportul lui – tocmai se întorsese de la o întâlnire cu alehii, cu care stabilise data începerii tratativelor de pace. Eshonai voise să trimită pe cineva mai demult, însă Cei Cinci discutaseră și se plânseseră până când simțise dorința să-i strângă pe toți de gât. În cele din urmă, căzuseră de acord să-i îngăduie să trimită un mesager.

– Peste șapte zile, spuse Thude. Întâlnirea va avea loc pe un platou neutru.

– Pe el l-ai văzut? întrebă Eshonai nerăbdătoare. Pe Ghimpele Negru?

Thude clătină din cap.

– Dar pe celălalt? adăugă ea. Pe Undeunitor?

– Nici urmă de el, răspunse Thude, aparent tulburat, apoi privi spre răsărit. Ar trebui să pleci. O să-ți povestesc mai amănunțit

după furtună.

Eshonai dădu din cap, punându-și mâna pe umărul prietenului ei.

– Mulțumesc.

– Noroc, spuse Thude, în Hotărâre.

– S-avem toți noroc, răspunse ea, în vreme ce el închidea ușa, lăsând-o singură în orașul întunecat, care părea pustiu.

Își verifică scutul de furtună din spate, apoi scoase din buzunar sfera cu sprenul capturat de Venli și intonă Ritmul Hotărârii.

Venise timpul. Alergă către furtună.

Hotărârea era o cadență grandioasă, care crea, fără întrerupere, o tot mai intensă senzație de însemnătate și putere. Ieși din Narak și, când ajunse la prima spărtură, sări. Numai forma-luptător avea forța necesară pentru astfel de salturi. Ca să ajungă pe platourile exterioare, unde cultivau hrana, lucrătorii se foloseau de poduri de frânghie, pe care le strângeau și le puneau la adăpost înainte de fiecare furtună.

Atinse platoul alăturat fiind deja în mers energic, cu pași în cadența Hotărârii. Zidul de furtună se ivi în depărtare, abia vizibil în întuneric. Vânturile se stârniră, împingând-o, ca și cum i-ar fi cerut să se întoarcă. Deasupra ei, vântsprenii șuierau și dansau în aer. Erau heralzi, vesteau ce urma să vină.

Eshonai sări peste încă două spărturi, apoi își încetini pasul și urcă spre culmea unui deal nu foarte înalt. Zidul de furtună domina cerul nopții, înaintând într-un ritm cumplit. Enorma pânză de întuneric amesteca tot felul de rămășițe cu ploaia, era un stindard din apă, pietre, praf și plante smulse. Eshonai își desprinse scutul mare fixat de spate.

Pentru ascultători, ieșirea în furtună avea un anumit romantism. Da, furtunile erau îngrozitoare, dar fiecare ascultător își petrecea câteva nopți singur, în furtună. Cântecelul spuneau că, atunci când te afli în căutarea unei forme noi, ești apărat. Nu știa dacă e fantezie sau adevăr, însă cântecelul nu-i împiedicau pe cei mai mulți ascultători să se strecoare în despicătura unei stânci ca să se ferească de zidul de furtună și să iasă din adăpost după trecerea lui.

Ea prefera un scut. Semăna mai mult cu înfruntarea demnă a Călărețului. Acesta, sufletul furtunii, era cel numit de umani

Părintele Furtunii, dar nu era unul dintre zeii lor. De fapt, cântecele îl numeau trădător – un spren care preferase să-i apere pe umani în loc să-i apere pe ascultători.

Dar semenii ei îl respectau. Părintele Furtunii omora pe oricine nu-i arăta respect.

Își împinse marginea scutului într-o muchie stâncoasă de pe sol, apoi își înfipse umărul în el, își lăsă capul în jos și se propti ducându-și un picior înapoi. În cealaltă mână ținea nestemata cu sprenul. Ar fi preferat să-și poarte Armura, dar, dintr-un anumit motiv, asta ar fi împiedicat transformarea.

Simțea și auzea furtuna apropiindu-se. Pământul se cutremură, văzduhul vui. Frânturi de frunze trecură pe deasupra ei, purtate de o rafală de aer rece, ca iscoade ale unei oști ce năvălea, cu urletul vântului drept strigăt de luptă.

Închise ochii, strângând cu putere din pleoape.

Furtuna o izbi.

În ciuda poziției sale și a mușchilor încordați, ceva îi pocni scutul cu un trosnet și i-l mută din loc. Vântul îl prinse și i-l desprinse de degete. Eshonai se trase înapoi împleticindu-se, apoi se aruncă la pământ, cu un umăr în calea furtunii și cu capul în jos.

Bubuitura tunetului o lovi în timp ce vântul dezlănțuit încerca s-o smulgă de pe platou și s-o arunce în aer. Rămase cu ochii închiși, fiindcă, în afară de fulgere, în furtună totul era negru. Nu avea impresia că e protejată. Ghemuită în spatele unui dâmb, cu umărul în calea vântului, avea impresia că stihia se străduiește din răspuțeri s-o distrugă. De platoul întunecat din apropiere se zdrobeau bolovani, cutremurând pământul. Nu auzea decât urletul vântului, întretăiat din când în când de tunete. Un cântec înspăimântător, fără ritm.

În adâncul ființei ei, rămăsese acordată cu Ritmul Hotărârii. Dacă nu-l auzea, cel puțin putea să-l simtă.

Ploaia îi izbea trupul ca niște vârfuri de săgeată, ricoșând de armura crescută din țeasta ei și din trup. Își încordă fălcile în lupta cu frigul care îi pătrundea în oase și rămase locului. O mai făcuse de multe ori, fie când se preschimbase, fie în timpul unuia dintre atacurile-surpriză pe care le dezlănțuiau când și când împotriva

alethilor. Putea să supraviețuiască. Avea să supraviețuiască.

Se concentrează asupra ritmului din mintea ei, agățându-se de niște bolovani când vântul încercă s-o trântescă de pe platou. Demid, cel care-i fusese cândva soț lui Venli, era creatorul unei mișcări care le îngăduia celor dornici să se preschimbe să aștepte în clădiri în prima parte a furtunii. Ieșeau numai după domolirea primei răbufniri. Dar era riscant, nu puteai ști niciodată în ce moment o să înceapă transformarea.

Eshonai nu încercase așa ceva niciodată. Furtunile erau violente, periculoase, dar, totodată, propice descoperirilor. În timpul lor, familiarul devenea uneori măreț, maiestuos și cumplit. Nu aștepta cu nerăbdare să ajungă în toiul uneia, însă, ori de câte ori trebuia s-o facă, experiența i se părea incitantă.

Își săltă capul, cu ochii închiși, și își lăsă fața în bătaia vânturilor – ca să le simtă lovind-o, zguduind-o. Simți ploaia pe piele. Călărețul Furtunii era un trădător, da, dar nimeni nu putea fi considerat trădător dacă nu-ți fusese mai înainte prieten. Furtunile aparțineau poporului ei. Ascultătorii aparțineau furtunii.

În mintea ei, ritmurile se schimbă. Într-o singură clipă, se acordă toate, devenind unul. Indiferent pe care l-ar fi intonat, îl auzea pe același – bătăi distincte, uniforme. Ca ale unei inimi. Sosise clipa.

Furtuna dispăru. Vânt, ploaie, sunet... dispărute.

Eshonai se ridică, picurând de apă, cu mușchii înghețați, cu pielea amorțită. Își scutură capul, împrăștiind stropi fini, și se uită la cer.

Chipul era acolo. Infinit, grăitor. Umanii îl numeau Părinte al Furtunii, dar nu-l cunoscuseră niciodată așa cum îl cunoștea un ascultător. La fel de larg ca însuși cerul, cu ochii plini de nenumărate stele. Nestemata din mâna lui Eshonai se umplu de lumină.

Forță, energie. Și-o imagine curgând prin ea, învigorând-o, însuflețind-o. Eshonai trânti nestemata de pământ, spărgând-o ca să elibereze sprenul. Se strădui din greu să-și creeze senzația potrivită, așa cum o învățase Venli.

CHIAR VREI ASTA?

Vocea reverberă prin ea ca ecourile împrăștiate ale unui tunet.

Călărețul îi vorbise! Asta se întâmpla în cântece, totuși nu... niciodată... Se acordă cu Aprecierea, dar bineînțeles că ritmul era același: Pac. Pac. Pac.

Sprenul scăpă din închisoarea lui și i se roti în jur, strălucind într-o lumină roșie bizară. Din el țâșneau așchii de lumină. Furiospreni?

Nu era bine.

CRED CĂ AȘA TREBUIE SĂ SE ÎNTÂMPLE, zise Părintele Furtunii. URMA SĂ SE ÎNTÂMPLE.

– Nu, spuse Eshonai retrăgându-se de lângă spren.

Într-o clipă de panică, își scoase din minte tot ce o învățase Venli.

– Nu!

Sprenul deveni dâră de lumină roșie și o izbi în piept. Lujeri de roșu se întinseră în afară.

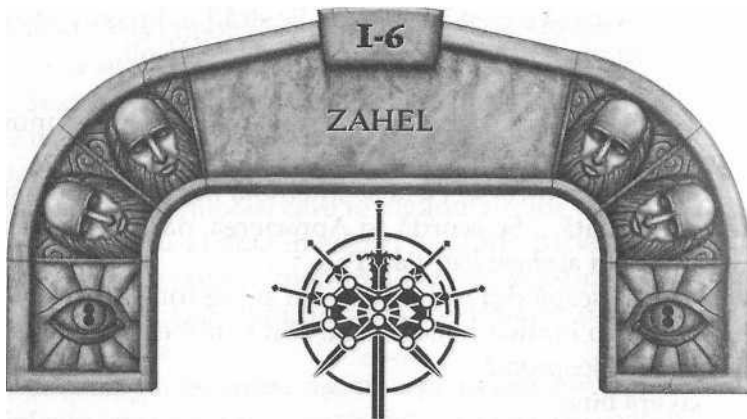
NU POT OPRI ASTA, zise Părintele Furtunii. TE-AȘ FI ADĂPOSTIT, MICUȚO, DACĂ MI S-AR FI DAT ACEASTĂ PUTERE. ÎMI PARE RĂU.

Eshonai icni, cu ritmurile fugindu-i din minte, și căzu în genunchi. Simți ceva revărsându-se în ea: transformarea.

ÎMI PARE RĂU.

Ploaia răpăi din nou, iar trupul ei își începu preschimbarea.

I-6
ZAHHEL

Se apropia cineva.

Zahel se trezi deschizând brusc ochii și știind imediat că de camera lui se apropia cineva.

Bum! Era miezul nopții. Dacă venise să-l implore vreo altă odraslă de ochi-luminoși pe care-o refuzase... Bodogăni pentru sine, dându-se jos din pat.

„Sunt mult, mult prea bătrân pentru așa ceva.”

Deschise ușa, dezvăluindu-și vederii terenul de instrucție, așa cum arăta noaptea. Aerul era umed. O, da. Fusese una dintre furtunile alea puternice care căutau loc să-și reverse furia. Blestemății!

Un tânăr care se pregătea să bată la ușă se retrase surprins, dintr-o săritură, când o văzu deschizându-se. Kaladin. Podarul-devenit-gardă-de-corp. Cel cu sprenul ăla pe care i-l putea simți rotindu-i-se în jur.

– Arăți ca moartea în persoană, se răsti Zahel la băiat. Uniforma lui Kaladin era plină de sânge și sfâșiată într-o parte. Mâneca dreaptă îi lipsea.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Atentat la viața regelui, răspunse băiatul încet. Acum nici două

ore.

– Hm!

– Oferta ta de a mă învăța să lupt cu o Cristalsabie mai e valabilă?

– Nu.

Zahel trânti ușa. Se răsuci pe călcâie și o porni înapoi, către pat.

Băiatul deschise ușa, firește. Blestemații de călugări. Se vedeau pe ei înșiși proprietatea altora și n-aveau dreptul să posede nimic, așa că-și închipuiau că n-au nevoie de zăvoare la uși.

– Te rog, insistă băiatul. Eu...

– Puștiule, îl întrerupse Zahel, întorcându-se din nou spre el, în încăperea asta stau doi oameni.

Băiatul se încruntă, cu ochii la singurul pat.

– Primul, continuă Zahel, e un spadasin țâfnos, cu o slăbiciune pentru puștani ajunși în situații prea complicate ca să le facă față. Asta apare ziua. Celălalt e un spadasin foarte, foarte țâfnos care consideră că toți și toate nu merită decât imensul lui dispreț. Asta apare când îl trezește câte-un neghiob la o oră imposibilă din noapte. Te sfătuiesc să-l întrebi pe primul, nu pe al doilea. Bine?

– Bine, răspunse băiatul. O să mă-ntorc.

– Minunat, zise Zahel așezându-se pe pat. Și nu mai fi verde de la pământ.

Băiatul se opri în ușă.

– Să nu mai fiu... cum?

„Idioată limbă”, se gândi Zahel, întinzându-se în pat. „N-are nicio metaforă potrivită.”

– Schimbă-ți purtarea și vino să-nveți. Nu-mi place să bat măr oameni mai tineri decât mine. Mă simt ca un huligan.

Băiatul scoase un mormăit și închise ușa încet. Zahel își trase pătura până sub bărbie – afurisiții de călugări nu primeau decât una – și se întoarse pe-o parte. Așteptă să audă o voce vorbindu-i în minte în timp ce-l fura somnul. Bineînțeles că n-auzi niciuna.

Nu mai auzise niciuna de ani buni.

I-7
TALN

Despre focuri care ardeau și totuși dispăruseră. Despre o dogoare pe care el o simțea, iar alții nu. Despre țipetele lui, pe care nu le auzea nimeni. Despre o tortură sublimă, pentru că însemna viață.

– Pur și simplu se holbează în gol, Maiestate.

Cuvinte.

– Pare să nu vadă nimic. Uneori spune lucruri de neînțeles. Alteori țipă. Însă tot timpul se holbează în gol.

Darul și cuvintele. Nu ale lui. Niciodată ale lui. Acum ale lui.

– Furtuni, e neliniștitor, nu? Am fost nevoit să străbat tot drumul așa, Maiestate. Ascultând, jumătate din timp, cum declamă el vorbe fără sens în spatele căruței. Iar în restul timpului simțind cum mi se holbează în ceafă.

– Și Cuget? Ai pomenit de el.

– M-a însoțit la început, Maiestate. Dar, în a doua zi, m-a anunțat că-i trebuie o piatră.

– O... piatră.

– Da, Maiestate. A sărit din căruță, a găsit una, apoi... ăăă... a început să-și dea cu ea în cap, Maiestate. S-a pocnit de trei sau patru ori. Apoi s-a întors la căruță cu un zâmbet larg, bizar, și a

spus... ăăă...

– Da?

– A zis că avea nevoie... ăăă... să țin eu minte să vă spun ceva. A zis: „Mi-a trebuit un cadru de referință obiectiv, după care cântăresc experiența tovărășiei tale. Cred că undeva, între patru sau cinci lovături”. Nu prea am înțeles ce-a vrut să spună, nobile domn. Cred că și-a bătut joc de mine.

– Poți să pui prinsoare.

De ce nu ți-pau? Dogoarea aia! A morții. A morții și a morților și morții și vorbele lor în loc de țipete de moarte, doar că moartea nu a mai venit.

– Pe urmă, Maiestate, Cuget pur și simplu a cam... ei bine, a fugit. Pe dealuri. Ca mâncătorii de coarne, lovi-i-ar furtuna.

– Nu te strădui să-l înțelegi pe Cuget, Bordin. N-o să izbutești decât să te macini pe dinăuntru.

– Da, Luminlordul meu.

– Îmi place acest Cuget.

– O știm foarte bine, Elhokar.

– Cu toată sinceritatea, Maiestate, am preferat tovărășia nebunului.

– Păi, da, firește. Dacă oamenilor le-ar plăcea să stea în preajma lui Cuget, n-ar mai fi cine știe ce Cuget, nu-i așa?

Erau toți în flăcări. Peretii erau în flăcări. Podeaua era în flăcări. Arzând și interiorul unui nu poate unde să fie și apoi deloc. Unde?

O călătorie. Apă? Roți?

Foc. Da, foc.

– Mă auzi, nebunule?

– Elhokar, uită-te la el. Mă-ndoiesc că te înțelege.

– Sunt Talenel'Elin, Herald al Războiului.

Glas. Vorbise. Nu gândise. Cuvintele veniseră așa cum veneau întotdeauna.

– Ce-a fost asta? Vorbește mai tare, omule!

– Vremea întoarcerii, Devastarea, e aproape. Trebuie să ne pregătim. Probabil că ați uitat multe după distrugerile de ultima dată.

– Pot să-nțeleg câte ceva, Elhokar. E în alethi. Cu accent din

nord. Nu m-aș fi așteptat la așa ceva din partea cuiva cu pielea atât de întunecată.

– De unde ai Cristalsabia, nebunule? Spune-mi. Despre cele mai multe Cristalsăbii se știe prin ce mâini au trecut vreme de generații, există documente despre asta, despre întreaga lor istorie. A ta e complet necunoscută. De unde ai luat-o?

– Dacă ați uitat, Kalak o să vă-nvețe să turnați bronz. O să Animodelăm pentru voi calupuri de metal. Aș vrea să vă putem învăța să faceți oțel, dar e mai ușor să torni decât să forjezi și vă trebuie ceva care se poate face repede. Uneltele voastre de piatră nu vă vor fi de folos ca să înfrunțați ceea ce va veni.

– A spus ceva despre bronz. Și despre piatră?

– Vedel vă poate instrui chirurgii, iar Jezrien... el o să vă-nvețe să-i conduceți pe alții. Între întoarceri se pierd atât de multe...

– Cristalsabia! De unde-o ai?

– Cum ați despărțit-o de el, Bordin?

– N-am făcut așa ceva, Luminlordul meu. Pur și simplu a lăsat-o să cadă.

– Și n-a dispărut? Atunci n-a fost legată. Înseamnă că n-o are de prea multă vreme. Când l-ați găsit, ochii lui aveau culoarea asta?

– Da, nobile domn. Un ochi-întunecați cu Cristalsabie. Ciudată priveliște.

– O să vă instruiesc soldații. Ar trebui să avem timp. Ishar tot vorbește despre o cale de-a împiedica pierderea cunoștințelor între Devastări. Și voi ați descoperit ceva neașteptat. Undeunitori care să apere... Cavaleri...

– A tot repetat asta și mai înainte, Maiestate. Când vorbește aiurea, eh, o ține tot așa. Iar și iar. Cred că nici măcar nu știe ce spune. E straniu că nu i se schimbă deloc expresia feței când vorbește.

– Accentul chiar e alethi.

– Arată de parcă ar fi trăit o vreme în pustietate, cu părul ăsta lung și cu unghiile rupte. Poate că niște țărani și-au pierdut tatăl nebun.

– Și sabia, Elhokar?

– Unchiule, cu siguranță nu crezi că e a lui.

– Zilele care vin vor fi grele, dar, dacă va fi instruită, omenirea va supraviețui. Trebuie să mă duceți la conducătorii voștri. Ceilalți Heralzi ni se vor alătura curând.

– În zilele noastre, sunt gata să cred orice. Maiestate, te sfătuiesc să li-l trimiți ardenților. Poate izbutesc ei să-l ajute să-și recapete mintea.

– Ce-o să faci cu Cristalsabia?

– Sunt sigur c-o să-i găsim o întrebuițare utilă. De fapt, tocmai mi-a venit o idee. S-ar putea să am nevoie de tine, Bordin.

– Fac orice dorești, Luminlordul meu.

– Cred... cred că am întârziat... de data asta...

Cât timp trecuse?

Cât timp trecuse?

Cât timp trecuse?

Cât timp trecuse?

Cât timp trecuse?

Cât timp trecuse?

Cât timp trecuse?

Prea mult.

I-8 O FORMĂ A PUTERII

Când se întoarse Eshonai, o așteptau.

Câteva mii se adunaseră chiar lângă Narak, pe marginea platoului. Lucrători, abili, luptători, ba chiar și câțiva soți care abandonaseră vremelnic cultul plăcerii, momiți de perspectiva unor noutăți străni. O nouă formă, o formă a puterii?

Eshonai se apropie de ei cu pași mari, minunându-se de propria sa vigoare. Atât de firave încât erau aproape de nevădit, în palmă îi pâlăiră dăre roșii, de fulger, când își strânse pumnul cu o mișcare grăbită. Pielea ei marmorată – în cea mai mare parte neagră, cu dungii roșii subțiri – nu se schimbaseră, dar pierduse armura voluminoasă a formei-luptător. În schimb, din pielea pe alocuri foarte întinsă a brațelor i se înălțau creste mărunte. Își încercase noua armură lovind-o de pietre și descoperise că e foarte rezistentă.

Avea din nou păr. Cât timp trecuse de când nu mai simțise așa ceva? Încă și mai miraculos, se simțea concentrată. N-o mai îngrijora soarta poporului ei. Știa ce are de făcut.

Venli ieși în fața mulțimii când Eshonai ajunse la marginea spăturii. Se privi pe deasupra golului și Eshonai văzu întrebarea de pe buzele surorii sale:

„A mers?”

Eshonai sări peste spărtură. Fără să se avânte alergând, așa cum făceau formele-luptător; se ghemui, apoi se azvârli în sus, în aer. Vântul păru să i se zvârcolească în jur. Se aruncă peste spărtură și se opri în mijlocul poporului ei, cu liniile roșii ale puterii alergându-i în susul picioarelor când se ghemui, absorbind forța cu care atinsese pământul.

Toată lumea se trase înapoi. Atât de clar. Totul era atât de clar.

– M-am întors din furtuni, spuse în Ritmul Laudei, care se putea folosi și ca să-ți arăți satisfacția sinceră. Aduc cu mine viitorul a două popoare. Timpul înfrângerilor noastre s-a încheiat.

– Eshonai? întrebă Thude, în haina lui lungă. Eshonai, ochii tăi.

– Da?

– Sunt roșii.

– Sunt o reprezentare a ceea ce am devenit.

– Dar, în cântece...

– Soră a mea! strigă Eshonai în Hotărâre. Vino să te uiți la ceea ce ai făurit!

Venli se apropie, la început cu sfială.

– Forma-furtunos, șopti în Ritmul Venerației. Poți umbla prin furtuni fără să fii în pericol?

– Mai mult decât atât, răspuse Eshonai. Vânturile mi se supun. Și, Venli, simt ceva... ceva care ia ființă. O furtună.

– Simți o furtună în clipa asta? În ritmuri?

– Dincolo de ele, spuse Eshonai.

Cum ar fi putut explica? Cum să-i descrii gustul cuiva care nu are gură și cum să-i descrii vederea cuiva care nu a văzut niciodată?

– Simt o vijelie în clocot, imediat dincolo de realitatea noastră. O vijelie puternică, mânioasă. O mare furtună. Dacă destul de mulți dintre noi ar purta forma asta, am putea s-o aducem aici. Am putea supune furtunile voinței noastre și le-am năpusti asupra dușmanilor noștri.

Printre cei care o priveau se răspândi un murmur în Ritmul Venerației. Fiind ascultători, puteau să simtă ritmul, să-l audă. Aveau aceeași tonalitate, erau cu toții în același ritm. Perfecțiune.

Eshonai își deschise larg brațele și vorbi cu voce sonoră.

– Lepădați-vă de disperare și cântați în Ritmul Bucuriei! M-am uitat în adâncul ochilor Călărețului Furtunii și i-am văzut trădarea. Minteă lui îmi e cunoscută. Am văzut că are de gând să-i ajute pe umani în lupta împotriva noastră. Dar sora mea a descoperit salvarea. Luând această formă putem sta pe picioarele noastre, fără să ne supunem nimănui, și ne putem mătura dușmanii de pe aceste meleaguri așa cum sunt măturate frunzele din fața furtunii.

Murmurul în Venerație deveni mai sonor și unii începură să cânte. Eshonai savură gloria revărsată asupra-i.

Și nesocoti cu bună știință urletul de groază al unui glas din adâncul ființei sale.

PARTEA
A TREIA

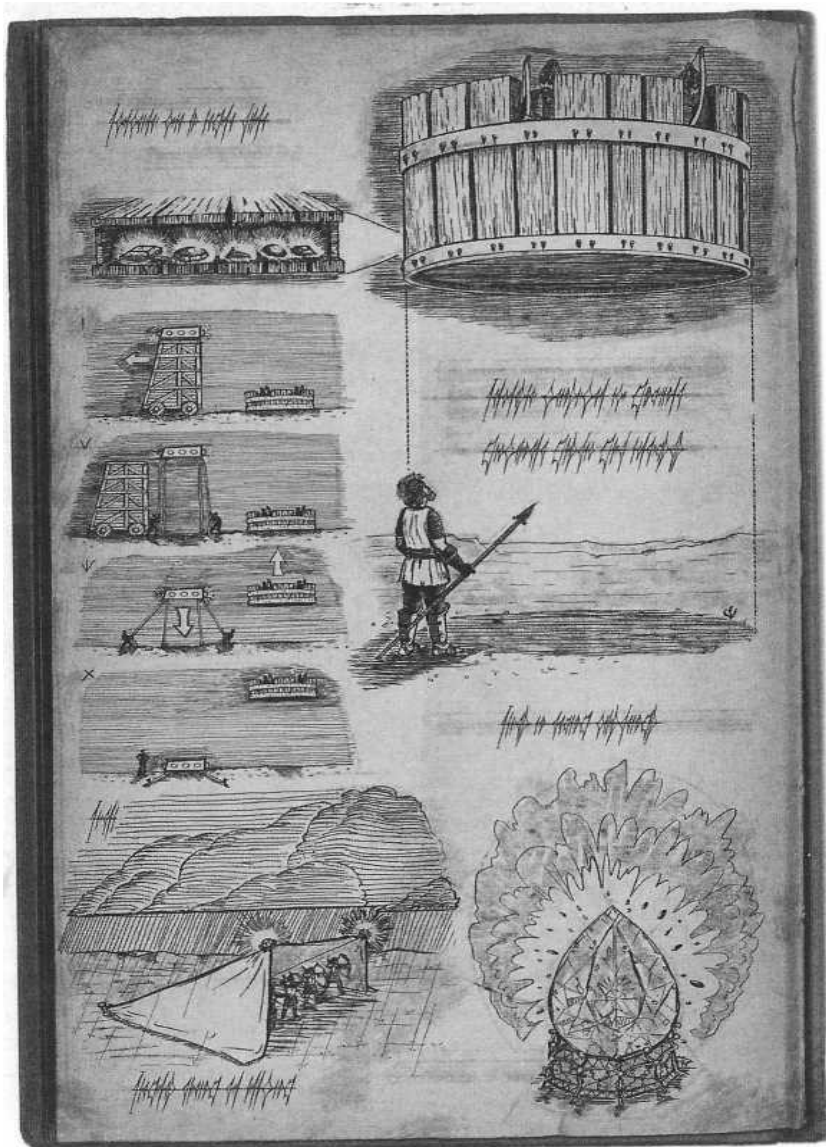
Nimicitor

SHALLAN

KALADIN
NAVANI

ADOLIN

NOTIȚELE LUI NAVAN: CONSTRUCȚII PENTRU ARCAȘI

35
FORȚA MULTIPLICATĂ
A SIMULTANEITĂȚII
IMPREGNĂRII

De asemenea, când au stabilit regulile în ceea ce privește natura plasării fiecărei legături, au numit-o legătura Nahel, ținând cont de efectul avut asupra sufletelor celor prinși în strânsoarea sa; în această descriere, totul se referă la legături care guvernează Rosharul însuși, la cele zece Unde, luate pe rând și câte două pentru fiecare ordin; în această lumină, se poate observa că fiecare ordin trebuie neapărat să aibă câte o Undă în comun cu fiecare vecin al său.

— Din *Cuvinte despre Lumină*, capitolul VIII, pagina 6

Adolin își azvârli Cristalsabia.

Mânuirea armelor însemna mai mult decât o simplă exersare a posturilor și mai mult decât să te obișnuiești cu o luptă simplă. Un maestru al Cristalsabiei învăța să facă și altceva cu legătura dintre el și armă. Învăța să-i poruncească să rămână acolo unde căzuse și s-o cheme din mâna celui care s-ar fi putut întâmpla s-o ridice. Învăța că, într-un anumit fel, omul și sabia erau una. Arma devenea o

parte a sufletului său.

Astfel Adolin învățase să-și controleze Cristalsabia. De obicei. De data asta, arma se spulberă aproape imediat ce se dezlipi de degetele lui.

Sabia lungă, argintie, se preschimbă într-un abur alb, păstrându-și forma doar pentru o scurtă clipă, ca un inel de fum – înainte de se destrăma într-un nor de șuvițe albe, răsucite. Adolin mârâi în ciudat, foindu-se încoace și încolo pe platou, cu mâna întinsă în timp ce-și chema arma înapoi. Zece bătăi de inimă. Uneori păreau o eternitate.

Își purta Armura fără coiful pe care-l lăsase pe un bolovan din apropiere, așa că părul îi flutura nestânjenit în bătaia vântului dimineții. Avea nevoie de Armură; umărul și toată partea stângă a corpului său erau pline de vânătăi. Capul încă îl mai durea, după ce și-l izbise de podea în vârtoarea atacului din timpul nopții. Fără Armură n-ar fi fost nicidecum atât de vioi.

În plus, avea nevoie de forța ei. Se tot uita peste umăr, așteptându-se să apară asasinul. Peste noapte nu dormise, stătuse pe podea, la intrarea în camera tatălui său, în armură, cu brațele încrucișate pe genunchi și mestecând scoarță-cu-creste ca să rămână treaz.

Fusese surprins o dată fără Armură. N-avea să se repete. „Și ce-o să faci?“, cugetă în vreme ce Sabia apărea din nou în mâna lui. „O s-o porți tot timpul?“

Acea parte a lui care punea astfel de întrebări era rațională. Dar în clipa aceea nu voia să fie rațional.

Își scutură condensul de pe armă, apoi o roti și o azvârli, dând în gând comenzile de care era nevoie ca să nu dispară. Dar arma se spulberă în ceață la câteva clipe după ce i se desprinse de degete. Nu traversase nici măcar jumătate din distanța până la stâncile pe care le țintise.

Ce se întâmpla cu el? Ajunsese să stăpânească perfect comenzile pentru Sabie cu ani în urmă. Era adevărat că n-o aruncase de prea multe ori – așa ceva era interzis în dueluri și nu se gândise că ar putea avea vreodată nevoie de o asemenea manevră. Dar asta se întâmplase înainte de a se trezi captiv pe tavanul unui coridor, de unde nu-l putea înfrunța pe asasin așa cum ar fi trebuit:

Se apropie de marginea platoului, de unde privi întinderea neuniformă a Câmpiilor Sfărâmate. Trei gărzi de corp stăteau grămadă în apropiere, veghind asupra lui. Ridicol. Ce puteau face trei podari dacă se întorcea Asasinul în Alb?

„Kaladin a făcut treabă bună când am fost atacați”, se gândi. „Mai bună decât tine.” Fusese dubios de eficient.

Renarin îi tot spunea că e nedrept față de căpitanul podar, dar omul ăla chiar avea ceva bizar. Ceva mai mult decât atitudinea lui – se purta întotdeauna de parcă ți-ar fi făcut o favoare fiindcă îți vorbea. Și părea cu desăvârșire posomorât oricând și în orice privință, plin de furie împotriva întregii lumi. Era pur și simplu nesuferit, dar Adolin cunoștea o mulțime de nesuferiți.

Kaladin era atât de ciudat. În moduri pe care Adolin nu și le putea explica.

Dar, cu toate astea, oamenii lui Kaladin nu-și făceau decât datoria. N-avea rost să se răstească la ei, așa că le zâmbi.

Cristalsabia îi căzu din nou între degete, prea ușoară pentru cât de mare era. Simțise întotdeauna o anumită putere când o ținea în mână. Nu i se mai întâmplase niciodată să se simtă neajutorat când își avea Cristalele. Chiar și înconjurat de parshendi, chiar și fiind sigur că urma să moară, continuase să simtă puterea.

Unde dispăruse acum senzația aia?

Roti și azvârli arma, concentrându-se așa cum îl învățase Zahel cu ani în urmă și trimițându-și instrucțiunile direct către Sabie – imaginându-și ceea ce avea nevoie să facă pentru el. Și nu mai dispăru, ci zbură prin aer rotindu-se și scânteind. Se afundă până la mâner în stânca țintită. Adolin dădu drumul răsufării pe care și-o ținuse. În sfârșit. Eliberă Cristalsabia, care se spulberă, devenind ceață și scurgându-se apoi, ca un pârau firav, din gaura lăsată în urmă.

– Haideti, le spuse gărzilor sale de corp, înșfăcându-și coiful de pe bolovan și îndreptându-se către tabăra de război din apropiere.

Așa cum era de așteptat, acolo, în partea de est, stihiele măcinaseră mare parte din marginea craterului care forma zidul taberei. Tabăra se revărsase în afară, aidoma conținutului unui ou de broască țestoasă și – în decursul anilor – începuse să se extindă

pe platourile învecinate.

Din acea extindere a civilizației se desprindea o procesiune din cale afară de stranie. Un sobor de ardenți în robe psalmodiau la unison, înconjurând un grup de parshi care cărau stâlpi mari, ținându-i vertical, ca pe niște sulite. Între stâlpi licărea o țesătură mătăsoasă, lată de cel puțin șase stânjeni, unduind în vânt și ascunzând vederii ceva aflat în mijloc.

„Animmodelatori?” De obicei nu-și făceau apariția în timpul zilei.

– Așteptați aici, le spuse Adolin gărzilor de corp, apoi alergă spre ardenți.

Cei trei podari se supuseră. Dacă ar fi fost cu ei, Kaladin ar fi insistat să-l urmeze. Poate că se purta așa din pricina poziției lui stranii. De ce pusese tatăl lui Adolin un soldat ochi-întunecați în afara ierarhiei de comandă? Adolin considera că orice om, indiferent de culoarea ochilor, trebuie tratat cu respect și fără a nesocoti cerințele onoarei, dar Atotputernicul îi pusese pe unii să conducă și pe ceilalți sub conducerea lor. Pur și simplu era vorba de ordinea firească a lucrurilor.

Parshii care cărau stâlpii îl văzură venind și își coborâră privirile în pământ. Ardenții îl lăsară să treacă, deși păreau stânjeniți. Adolin avea dreptul să vadă Animmodelatori, dar era neobișnuit să vină să-i viziteze.

În interiorul vremelnicei încăperi de mătase, Adolin îl găsi pe Kadash – unul dintre cei mai remarcabili ardenti ai lui Dalinar. Bărbatul înalt fusese cândva soldat, după cum o dovedeau cicatricele de pe capul lui. Vorbea cu alți ardenti, în robe roșii ca sângele.

Animmodelatori. Era numele dat deopotrivă celor care practicau această artă și fabrialilor de care se foloseau. Kadash nu se număra printre ei; nu purta robă roșie, ci obișnuita robă cenușie, avea capul ras și fața scoasă în evidență de o barbă pătrată. Îl văzu pe Adolin, șovăi pentru o scurtă clipă, apoi își plecă fruntea, în semn de respect. Ca toți ardenti, Kadash era, practic, sclav.

Așa cum erau și cei cinci Animmodelatori. Își țineau cu toții mâna dreaptă pe piept, cu câte un fabrial scânteietor pe dosul palmei. O Animmodelatoare se uită la Adolin. Părinte al Furtunii! Privirea aia

nu era pe de-a-ntregul omenească, nu mai era. Întrebuințarea îndelungată a Animodelatorului îi modificase ochii, luceau ei înșiși ca niște inimi-nestemată. Pielea femeii se întărise, părea ca de piatră, netedă, cu crăpături fine. Aveai impresia că e o statuie vie.

Kadash se grăbi să se apropie de Adolin.

– Luminlordul meu, spuse el. N-am știut că vii să supraveghezi.

– Nu de asta am venit, răspuse Adolin uitându-se tulburat la Animodelatori. Sunt doar surprins. De obicei nu Animodelați noaptea?

– Nu ne-o mai putem permite, lord luminos, zise Kadash. Sunt prea multe cereri. Clădiri, mâncare, îndepărtarea gunoaielor... Ca să facem față, va trebui să instruiți mai mulți ardenti pentru fiecare fabrică și să-i punem să lucreze în schimburi. Tatăl tău și-a dat acordul la începutul săptămânii.

Asta atrase privirile câtorva dintre ardenti în robe roșii. Oare ce părere aveau despre întrebuințarea fabricalelor lor pentru instruirea altora? Nu le puteai descifra expresiile aproape neomenești.

– Înțeleg, spuse Adolin.

„Furtuni, ne bizuim tare mult pe obiectele astea.”

Toată lumea vorbea despre Cristalsăbii și despre Cristalarmuri, despre avantajele pe care le ofereau în război. Dar, în realitate, acele fabricale străni – și grânele pe care le creau – făcuseră posibilă continuarea războiului o vreme atât de îndelungată.

– Putem începe, lord luminos? întrebă Kadash.

Adolin încuviință cu o înclinare a capului și Kadash se întoarse la cei cinci și le dădu câteva ordine scurte. Vorbea repede, cu nervozitate. Era ciudat să-l vezi astfel pe un om ca el, de obicei calm, imperturbabil. Animozii aveau efecte asupra oricui.

Cei cinci începură să cânte încet, monoton, în armonie cu ardenti din afară. Apoi înaintară și își ridicară mâinile, aliniindu-le, iar Adolin descoperi că fața i se umplea de broboane de transpirație, pe care o simțea, rece, în bătaia vântului strecurat prin pereții de mătase.

La început nu era nimic. Apoi văzu piatră.

Adolin avu impresia că întrezărește o scurtă scăpătate a ceții care căpăta substanță – ca în clipa apariției unei Cristalsăbii – când își făcu brusc apariția un zid masiv. Vântul sufla către el, de parcă

piatra care lua ființă ar fi absorbit aer, făcând mătasea să fluture cu violență, pocnind și încrețindu-se. De ce sufla vântul spre zid? N-ar fi trebuit să sufle dinspre piatra care disloca aerul?

Imensa barieră împingea mătasea din ambele părți, umflând-o și săltând-o.

– Ne trebuie stâlpi mai înalți, murmură Kadash pentru sine.

Ca și barăcile, zidul de piatră avea înfățișarea unei construcții utile, fără ornamente, dar forma sa era cu totul alta. Plat în partea dinspre taberele de război, în partea opusă cobora în pantă, ca o pană pentru lemn. Adolin recunoscuse ceea ce, cu luni în urmă, își propusese tatăl său să construiască.

– Un spărgător de vânt! exclamă. E minunat, Kadash.

– Da, se pare că tatălui tău îi place ideea. Facem aici o duzină, apoi construcțiile se vor putea întinde pe întregul platou, fără teamă de furtuni.

Afirmația nu era întru totul adevărată. Trebuia să-ți faci întotdeauna griji din pricina furtunilor, fiindcă puteau azvârli bolovani și aveau destulă forță ca să smulgă din temelie o casă. Dar un spărgător de vânt solid avea să fie o adevărată binecuvântare a Atotputernicului în acel ținut al furtunilor.

Animmodelatorii se retraseră, fără să schimbe nicio vorbă cu ceilalți ardenti. Parshii se grăbiră să-i urmeze, cei dintr-o parte a barierei alergând de-a lungul său și deschizând partea din spate a încăperii de mătase pentru ca noul spărgător de vânt să rămână în afara ei. Trecură de Adolin și de Kadash, lăsându-i pe platou în văzul tuturor, în umbra noii construcții imense de piatră.

Peretele de mătase se închise iarăși, ascunzându-i vederii pe Animmodelatori. Chiar înainte de asta, Adolin zări mâna unuia dintre ei. Strălucirea fabricii dispăruse. Probabil că una sau mai multe nestemate din interiorul lui se spărseseră.

– Încă mi se mai pare de necrezut, zise Kadash ridicându-și privirea spre bariera de piatră. Chiar și după atâția ani. Dacă avem nevoie de o dovadă a intervenției Atotputernicului în vietile noastre, atunci asta e, cu siguranță.

În jurul lui apărură câțiva gloriospreni, rotitori și aurii.

– Radianții puteau să Animmodeleze, nu-i așa? Întrebă Adolin.

– Așa stă scris, că puteau, răspunse Kadash cu prudență. Mârșăvia – cuvântul care descrie felul în care Radianții au trădat omenirea – a fost adesea privită drept un eșec al vorinismului ca religie. Iar modul în care Biserica s-a străduit să pună mâna pe putere în secolele care au urmat a fost încă și mai jenant.

– Ce altceva mai puteau face Radianții? Întrebă Adolin. Aveau puteri stranii, nu-i așa?

– N-am citit foarte mult despre asta, lord luminos. Poate că ar trebui să-mi petrec mai mult timp învățând despre ei, fie și numai ca să nu dau uitării toate relele pe care le aduce orgoliul. Voi avea grijă s-o fac, lord luminos, spre a-mi păstra credința și a nu uita care e locul tuturor ardenților.

– Kadash, spuse Adolin, urmărind cu privirea retragerea procesiunii de mătase scânteietoare, acum am nevoie de informații, nu de umilință. Asasinul în Alb s-a întors.

Ardentul icni.

– Agitația din palat, de azi-noapte? Zvonurile sunt adevărate?

– Da.

N-avea rost să ascundă cele petrecute. Tatăl lui și regele deja le povestiseră întâmplarea înalților prinți și se gândeau cum să lase informația s-ajungă la urechile tuturor.

Adolin se uită în ochii ardentului.

– Asasinul a mers pe pereți, ca și cum forța cu care te atrage pământul n-ar fi însemnat nimic pentru el. A căzut de la o înălțime de cincisprezece stânjeni fără să pățească nimic. Era asemenea unui Pustiitor, moarte căreia i s-a dat formă. Așa că te-ntreb din nou: Ce puteau face Radianții? Le-au fost atribuite astfel de puteri?

– Astea și multe altele, lord luminos, șopti Kadash, fără nicio urmă de culoare în obraji. Am vorbit cu câțiva soldați care au supraviețuit în acea primă noapte cumplită, în care a fost ucis bătrânul rege. Am crezut că tot ce pretind c-au văzut era o urmă a spaimei prin care trecuseră...

– Trebuie să aflu, spuse Adolin. Cercetează. Citește. Spune-mi de ce-ar mai fi în stare creatura aia. Trebuie să știm cum să ne luptăm cu ea. Se va întoarce.

– Da, zise Kadash, vizibil zguduit. Dar... Adolin? Dacă tot ceea ce

spui e adevărat... Furtuni! Ar putea însemna că Radianții n-au pierit.

– Știu.

– Atotputernicul să ne aibă în pază! șopti Kadash.

Lui Navani Kholin îi plăceau taberele de război. În orașele obișnuite, totul era atât de învălmășit. Prăvălii acolo unde pur și simplu n-aveau ce căuta, străzi care refuzau să se întindă în linie dreaptă.

Însă bărbații și femeile din armată prețuiau ordinea și înțelepciunea – sau cel puțin cei mai buni dintre ei. Taberele erau o imagine a acestui lucru. Barăci în șiruri ordonate, prăvălii numai în piețe în loc să răsară în orice colț. Din vârful turnului ei de observare, avea avantajul de a vedea o mare parte din tabăra lui Dalinar. „Atât de ordonată, atât de potrivită.”

Ăsta era semnul distinctiv al omenirii: preluarea unei lumi sălbatice, dezordonate, pentru a face din ea ceva logic. Izbuteai să înfăptuiești cu atât de mult mai multe când totul se afla la locul său, când puteai găsi cu ușurință ceea ce îți trebuia sau omul de care aveai nevoie. Pentru creativitate, astfel de lucruri se dovedeau necesare.

Planificarea conștiincioasă era, într-adevăr, apa care hrănea invențiile.

Inspiră adânc și se întoarse către terenul rezervat experimentării noilor creații, care domina partea de est a taberei lui Dalinar.

– Atenție, toată lumea! strigă. Să facem o încercare!

Planurile testării se făcuseră cu mult timp înainte de atacul asasinului, iar ea se hotărâse să treacă la fapte. Ce altceva ar fi putut să facă? Să stea degeaba, mistuită de griji?

Terenul de sub ea începu să zumzăie de activitate. Platforma ei de observare se afla, probabil, la o înălțime de vreo trei stâneni, așa că vedea foarte bine totul. Era înconjurată de o duzină de ardenti și de erudite – erau acolo până și Matain și alți câțiva furtunoveghetori. Ea încă nu știa ce să creadă despre astfel de

oameni – își petreceau prea mult timp vorbind despre numerologie și studiind vânturile. Numeau asta știință încercând să ocolească interdicția prezicerii viitorului, impusă de vorinism.

Din când în când, îi oferiseră idei înțelepte. Tocmai din acest motiv îi invitaseră, dar și fiindcă nu voia să-i scape din ochi.

Obiectul atenției ei și al încercării din ziua aceea era o platformă mare, rotundă, aflată în mijlocul terenului de experimentare. Era din lemn și partea de sus semăna cu cea a unui turn de asalt, tăiată și așezată pe pământ. Avea creneluri de jur-împrejur și în dreptul acestora pusese manechine, de soiul celor folosite de soldați ca ținte pentru tragerea cu arcul. Alături de platformă se afla un turn pătrat înalt, tot de lemn, cu schele care aduceau cu un grilaj pe toate părțile laterale. În jurul lui se foiau lucrători grăbiți, convingându-se că totul avea să funcționeze.

– Chiar ar trebui să citești asta, Navani, spuse Rushu uitându-se pe un raport.

Tânăra femeie era ardentă și nimic nu-i dădea dreptul să fie posesoarea unor gene atât de bogate și a unor trăsături atât de delicate. Intrase în ardență ca să scape de avansurile bărbaților. O alegere prostească, având în vedere că toți ardentii de parte bărbătească voiau întotdeauna să lucreze alături de ea. Din fericire, era și sclipitor de deșteaptă. Și pentru cineva sclipitor de inteligent Navani putea găsi întotdeauna o întrebuintare.

– O să-l citesc mai târziu, răspunse cu voce ușor muștrătoare. Acum avem treabă, Rushu.

– ...schimbat chiar și când el se afla în cealaltă cameră, murmură tânăra dând pagina. Repetabil și măsurabil. Numai focspreni, dar cu atât de multe alte utilizări posibile...

– Rushu! spuse Navani, acum cu voce ceva mai fermă. Testul?

– O! Iertare, Luminăție!

Femeia îndoii paginile, îndesându-și-le apoi într-un buzunar al robei. Pe urmă își trecu mâna peste capul ras, încruntându-se.

– Navani, te-ai întrebat vreodată de ce le-a dat Atotputernicul bărbi bărbaților, dar nu și femeilor? La drept vorbind, de ce considerăm părul lung un simbol al feminității? Părul n-ar trebui privit mai degrabă ca o caracteristică masculină? Știi, unii bărbați au

o grămadă.

– Concentrează-te, copilă, insistă Navani. Vreau să fii atentă când facem proba, zise, apoi se întoarse spre ceilalți. Asta vreau de la voi toți. Dacă obiectul ăla se strivește din nou de pământ, nu vreau să pierdem încă o săptămână încercând să ne dăm seama ce n-a mers cum trebuie!

Toată lumea dădu din cap și Navani descoperi că era ea însăși tot mai nerăbdătoare, iar o parte din încordarea de după atacul din timpul nopții începuse să se spulbere. Își repetă, în minte, tot ce trebuia făcut. Oamenii îndepărtați, ca să nu fie în pericol... Ardenți pe diversele platforme din jur, privind cu atenție și având condei și hârtie, ca să noteze totul... Pietre impregnate...

Totul fusese făcut și verificat de trei ori. Trecu în partea din față a platformei sale – ținându-se strâns de balustradă cu mâna liberă și cu mâna interzisă înmănușată – și îl binecuvântă pe Atotputernic pentru puterea de distragere a unui proiect bun de fabrică. Pe acela îl începuse ca să-și abată atenția de la îngrijorarea pentru Jasnah, deși, în cele din urmă, înțelese că Jasnah era bine. Într-adevăr, rapoartele spuneau că dispăruse corabia, cu tot cu echipajul ei, dar fiica lui Navani nu era pentru prima oară presupusa victimă a unui presupus dezastru. Jasnah se juca dintotdeauna cu pericolele așa cum se joacă un copil cu un cremling captiv și scăpase cu bine de fiecare dată.

Însă întoarcerea asasinului... „O, Părinte al Furtunii!” Dacă îl lua pe Dalinar, așa cum îl luase pe Gavilar...

– Dați semnalul, le spuse ardenților. Am verificat totul de mai multe ori decât era nevoie.

Ei făcură semn că înțeleseseră și-și folosiră distresiile ca să le scrie muncitorilor de jos. Navani observă, nemulțumită, că o siluetă în Cristalarmură albastră intrase pe terenul de experimentare, cu coiful sub braț, lăsând la vedere o claie de păr blond ciufulit, împestrat cu negru. Paznicii ar fi trebuit să țină pe toată lumea la distanță, dar firește că o asemenea interdicție nu se referea la moștenitorul Înaltului Prinț. Ei bine, Adolin știa că nu trebuie să se apropie prea mult. Ea așa spera.

Își îndreptă din nou atenția spre turnul de lemn. Ardenții din vârful

activaseră fabrialele și tocmai coborau pe schele, scoțând lacătele pe lângă care treceau. Odată ce ajunseră jos, lucrătorii îndepărtară părțile laterale, puse pe role. Nimic altceva nu mai susținea partea de sus a turnului. Ar fi trebuit să se prăbușească.

Însă nu se clinti – rămase în același loc, atârând incredibil în aer. Lui Navani i se tăie răsuflarea. Platforma mai era legată de pământ cu funiile a doi scripeți, însă asta nu o susținea. Secțiunea pătrată a turnului de lemn stătea în aer absolut fără niciun sprijin.

În jurul lui Navani, ardentii murmurau entuziasmați. Și acum, adevărata încercare. Ea își flutură mâna și oamenii de jos trecură la manivelele scripeților și începură să coboare platforma de lemn plutitor. Vârful de turn pentru arcași de alături se zgudui, se clătină, apoi începu să se înalțe în aer, mișcându-se exact la fel ca secțiunea pătrată, dar în sens opus.

– Merge! exclamă Rushu.

– Nu-mi place legănarea asta, zise Falilar, bătrânul inventator, și își scărpină barba de ardent. Urcușul ar trebui să fie mai lin.

– Nu cade, spuse Navani. Cu legănarea pot să mă-mpac.

– Cu voia vânturilor, aș fi putut fi acolo, sus, zise Rushu ridicându-și ocheanul. Nu zăresc nici măcar o scânteiere a nestematelor. Dacă au crăpat?

– O s-o aflăm până la urmă, răspunse Navani, dar, de fapt, n-ar fi deranjat-o dacă s-ar fi aflat ea însăși pe vârful de turn care se înălța.

Dar, dacă ar fi aflat că face așa ceva, lui Dalinar probabil că i-ar fi stat inima în loc. Era un bărbat nemaipomenit, totuși o idee cam prea protector. Așa cum o mare furtună era un vânt o idee cam prea puternic.

Vârful de turn continua să se înalțe clătinându-se. Se mișca de parcă ar fi fost tras în sus, deși nu-l susținea nimic. În cele din urmă, ajunse în cel mai înalt punct. Pătratul de lemn mai înainte suspendat în aer ajunsese pe pământ, imobilizat de funiile scripeților. În aer atârna acum vârful de turn rotund, ușor înclinat.

Nu cădea.

Adolin urca treptele tropăind și platforma de observare se clătina sub greutatea Cristalarmurii lui, pârâind. Când ajunse lângă Navani, ceilalți erudiți vorbeau între ei și-și notau observațiile cu frenezie. În

jur li se înălțau logicospreni, ca niște nori mici, de furtună.

Funcționase. „În sfârșit.”

– Hei, se miră Adolin, platforma aia zboară?

– Abia acum ai observat asta, dragul meu? Întrebă Navani.

El se scărpină în creștet.

– Am fost cu gândul în altă parte, mătușă. Eh! Asta... E într-adevăr straniu.

Părea tulburat.

– Ce? Întrebă Navani.

– E... e la fel ca...

„El.” Ca asasinul care – după cum povesteau atât Adolin, cât și Dalinar – putea cumva să manipuleze gravitațiosprenii.

Navani se uită la erudiți.

– Ce-ar fi să vă duceți jos și să-i puneți să coboare platforma? Vă puteți uita la nestemate, să vedeți dacă s-a spart vreuna.

Ceilalți înțeleseră că li se cerea să plece și o porniră în josul treptelor, în grup, entuziasmați, însă Rushu – draga de Rushu – rămase.

– O! exclamă ea. Ar fi mai bine să mă uit de aici, de sus, în cazul în care...

– Vreau să vorbesc cu nepotul meu. Între patru ochi, te rog.

Când lucreai alături de erudiți, trebuia să fii uneori un pic cam grosolan.

În cele din urmă, Rushu se înroși, făcu o plecăciune și se grăbi să plece. Adolin se apropie de marginea platformei. Era greu să nu te simți pitic în prezența cuiva în Cristalarmură și, când întinse mâinile ca să se țină de balustradă, Navani se gândi că urma s-audă lemnul gemând sub forța strânsorii lui. Ar fi putut rupe balustrada în două fără nicio problemă.

„O să descopăr cum să îmbunătățesc tehnica”, se gândi ea. Nu era războinic, dar trebuia să poată face ceva ca să-și apere familia. Cu cât înțelegea mai bine secretele fabricării obiectelor și ale puterii zăvorâte de spreni în nestemate, cu atât se apropia mai mult de descoperirea care o interesa.

Adolin se holba la mâna ei. Aha, așadar, în cele din urmă, observase, nu?

– Mătușă? spuse el cu încordare în glas. O mănușă?

– E mult mai practică, răspuse ea ridicându-și mâna interzisă și mișcând degetele. O, nu te uita așa! Femeile ochi-întunecați le poartă tot timpul.

– Tu nu ești ochi-întunecați.

– Sunt văduva regelui, ripostă ea. Nimănu-i nu-i pasă ce blestemului fac. Aș putea să țopăi pe-aici complet despuiată și toți s-ar mulțumi să clatine din cap și să-și spună unii altora ce apucături bizare am.

Adolin oftă, dar abandonează subiectul, arătând în schimb către platformă.

– Cum faceți asta?

– Cu fabriale legate, răspuse Navani. Trucul a fost găsirea unui mod de a trece peste greutatea structurală a pietrelor nestemate, care sunt înlăturate cu ușurință de forța multiplicată a simultaneității impregnării cu solicitarea fizică. Am...

Se întrerupse când văzu cum o privea Adolin. Tânăr sclipitor în privința celor mai multe interacțiuni sociale, dar n-avea nici cea mai mică înclinație către erudiție. Navani zâmbi și trecu la un limbaj potrivit pentru neinițiați.

– Dacă tai o nestemată fabrial într-un anumit fel, poți lega apoi cele două părți astfel încât să-și imite una alteia toate mișcărilor. Ca o distrestie.

– A, înțeleg, spuse Adolin.

– Ei bine, putem face cele două jumătăți și să se miște în direcții opuse una față de alta. Am umplut podeaua platformei crenelate cu astfel de nestemate și am așezat jumătățile lor în pătratul de lemn. Odată puse în legătură astfel încât să se imite una pe alta în sens invers –, poți să tragi o platformă în jos și cealaltă se duce în sus.

– Aha, zise Adolin. Poți face asta să meargă pe un câmp de luptă?

Era, firește, exact aceeași întrebare pe care i-o pusese Dalinar când îi explicase despre ce e vorba.

– În momentul de față, distanța e o problemă, interacțiunea perechilor e cu atât mai slabă cu cât sunt mai departe una de alta și, din pricina asta, crapă mult mai repede. Nu se observă când e vorba

de ceva ușor, ca distresiile, dar, când lucrezi cu obiecte grele... Ei bine, probabil c-o să le putem face să funcționeze pe Câmpiile Sfârâmate. Asta e ținta noastră. Ați putea să duceți una din astea până acolo pe roți, s-o activați și să ne anunțați prin distresie. Am trage platforma de aici în jos, iar arcașii voștri ar fi ridicați la o înălțime de opt stânjeni, unde poziția lor de tragere ar fi perfectă.

— Asta fu lucrul care păru în sfârșit să-l încante pe Adolin.

— Dușmanul n-ar putea nici s-o răstoarne, nici să urce pe ea! Părinte al Furtunii. Avantaj tactic!

— Exact.

— Nu pari entuziasmată.

— Sunt, dragul meu. Dar nu e cea mai ambițioasă idee pe care-o avem pentru întrebuințarea acestei invenții. Nici când abia adie vântul, nici când se dezlănțuie o mare furtună.

El se încruntă.

— Acum totul e teoretic și foarte tehnic, zâmbi Navani. Dar ai răbdare. Când o să vezi ce concep acum ardenții...

— Nu tu? Întrebă Adolin.

— Eu îi conduc, dragule, răspunse Navani bătându-l pe braț. N-aș avea timp să fac toate schemele și toate desenele, chiar dacă aș putea, zise ea și se uită în jos, la ardenții și la eruditele care inspectau podeaua platformei cu creneluri. Pur și simplu mă suportă cu toții.

— Cu siguranță e vorba de mai mult decât atât.

Poate că, într-o altă viață, ar fi putut fi. Era sigură că unii vedeau în ea o tovarășă de lucru. Însă pentru mulți nu era decât o femeie care le plătea cheltuielile, ca să aibă ea fabrice noi de arătat la petreceri. Poate că nici nu era mai mult decât atât. O doamnă ochiluminoși de rang înalt își putea îngădui să aibă o pasiune, nu?

— Să presupun că ai venit încoace ca să mă escortezi până la întrunire?

Agitați de când aflaseră de atacul asasinului, înalții prinți îi ceruseră lui Elhokar să se întâlnească cu ei în ziua aceea.

Adolin dădu din cap, răsucindu-se și aruncând o privire peste umăr când auzi un zgomot, apoi, instinctiv, trecu protector între Navani și indiferent ce ar fi făcut zgomotul. Însă nu erau decât niște

lucrători care demontau o parte laterală a unui dintre masivele poduri pe roți întrebuintate de Dalinar. De fapt, pentru asta era terenul pe care se aflau; Navani și-l însușise pur și simplu pentru încercări.

Întinse brațul spre Adolin.

– Ești tot atât de rău ca tatăl tău.

– Poate că da, răspunse el luându-i brațul.

Mâna lui, purtând mănușa Cristalarmurii, le-ar fi făcut pe unele femei să nu se simtă în largul lor, dar stătuse mult, mult mai des decât altele alături de o asemenea Armură.

Începură să coboare treptele late împreună.

– Mătușă, spuse el, ai... ăăă... făcut ceva ca să încurajezi avansurile tatei? Între voi doi, adică.

Deși își petrecuse jumătate din viață flirtând cu oricine purta rochie, Adolin roși când rosti acele cuvinte.

– Dacă l-am încurajat? Am făcut mai mult decât atât, copile. Am fost nevoită să-l seduc. Tatăl tău e mai mult decât încăpățânat.

– N-am observat, răspunse Adolin sec. Îți dai seama în ce măsură l-ai adus pe o poziție și mai dificilă decât înainte? Încearcă să-i convingă pe ceilalți înalți prinți să respecte Legile Războinicilor folosindu-se de constrângerile sociale impuse de onoare, însă e clar că el însuși nesocotește ceva similar.

– O tradiție supărătoare.

– Tu pari mulțumită să nu le iei în seamă pe cele care ți se par supărătoare, în timp ce te aștepti să le respectăm noi, ceilalți, pe toate.

– Bineînțeles, zâmbi Navani. Nu ți-ai dat seama de asta până acum?

El se posomorî.

– Nu te bosumfla. Logodna ta neoficială te lasă deocamdată liber, din moment ce Jasnah pare să se fi hotărât să hoinărească prin alte părți. Încă n-am prilejul să te însor, nu înainte să se întoarcă ea.

Din câte o cunoștea Adolin, Jasnah putea să apară a doua zi sau peste câteva luni.

– Nu sunt bosumflat, zise el.

– Sigur că nu ești, spuse Navani când ajunseră la baza scării, bătându-l pe brațul protejat de armură. Să mergem la palat. Dacă întârziem, nu cred că tatăl tău o să poată amâna începerea întrunirii pentru noi.

36 O FEMEIE NOUĂ

Și, când oamenii simpli vorbeau despre ei, Eliberatorii pretindeau că sunt judecați greșit din pricina naturii puterii lor; iar când aveau de-a face cu ceilalți, susțineau întotdeauna, cu hotărâre că orice alte nume care li se dădeau, adesea auzite în vorbirea de zi cu zi, și mai cu seamă „Prăfuitori”, erau înlocuiri de neacceptat, mai ales din cauza asemănării cu „Pustiitori”. Marele prejudiciu care li se aducea astfel îi umplea totodată de furie, deși mulți vorbitori nu făceau prea mare deosebire între cele două grupuri.

— Din *Cuvinte despre Lumină*, capitolul XVII, pagina 11

Shallan se trezi simțindu-se o femeie nouă.

Încă nu era sigură cine e femeia aceea, dar știa cine nu e. Nu era aceeași față îngrozită care îndurase furtunile dintr-o familie sfărâmată. Nu era aceeași femeie naivă care încercase să fure de la Jasnah Kholin. Nu era aceeași femeie care se lăsase amăgită de Kabsal și apoi de Tyn.

Asta nu însemna că nu mai era îngrozită sau naivă. Era și una, și alta. Dar se săturase. Se săturase să fie. Se săturase să fie

manipulată, înșelată, neluată în seamă. În timpul călătoriei alături de Tvlakv, pretinsese că poate să conducă să-și asume răspunderea pentru toate. Acum nu mai simțea nevoia să pretindă.

Îngenunche lângă unul dintre cuferele lui Tyn. Rezistase impulsului de a-și pune oamenii să-l spargă – voia câteva cuferे în care să-și țină hainele – dar scotocise cortul fără să dea de urma cheii potrivite.

– Model, spuse ea, te poți uita în ăsta? Poți intra pe gaura cheii?

– Mmm...

Sprenul trecu pe o față laterală a cuferului, apoi se micșoră până la dimensiunea unghiei de la degetul ei mare. Intră cu ușurință. Shallan îl auzi vorbind în interior.

– Întuneric.

– Fir-ar să fie! spuse ea, pescuindu-și o sferă din buzunar și ridicând-o în dreptul găurii cheii. Te ajută?

– Văd un model, spuse sprenul.

– Un model? Ce fel de...

Clanc!

Shallan tresări, apoi întinse mâna și săltă capacul cuferului. Model zumzăia fericit înăuntru.

– L-ai descuiat.

– Un model, zise sprenul încântat.

– Poți să miști obiecte?

– Pot să-mping un pic, ici și colo. Din partea asta trebuie foarte puțină putere. Mmm...

Cufărul era plin cu haine, iar într-un săculeț de pânză neagră se afla o pungă cu sfere. Totul avea să-i fie de mare folos. Căută și găsi o rochie cu broderii minunate și cu o croială modernă. Tyn avea nevoie de ea, firește, când pretindea că se află mai sus pe scara socială. Shallan o îmbracă și descoperi că era cam largă peste piept, dar în rest îi venea foarte bine, apoi își aranjă părul și-și îngriji fața, privind-se în oglinda celei pe care o ucisese și folosindu-i sulimanurile și periutele.

În dimineața aceea, ieși din cort simțindu-se – pentru prima oară după un răstimp ce îi păruse o eternitate – ca o adevărată femeie ochi-luminoși. Și era un lucru bun, pentru că urma s-ajungă în sfârșit

pe Câmpiile Sfărâmate. Și spera că, totodată, în fața propriului destin.

Leși în lumina dimineții cu pași mari. Oamenii ei strângeau tabăra, împreună cu parshii caravanei. Gărzile lui Tyn fiind moarte, singura forță armată din convoi îi aparținea lui Shallan.

Vathah se apropie și își potrive pasul după al ei.

– Am ars morții azi-noapte, cum ne-ai cerut, Luminăție. Și, în dimineața asta, în timp ce te îmbrăcai, a trecut pe aici o alta patrulă. Voiau să știm că au de gând să păstreze pacea în ținuturile astea. Dacă mai poposesc și alții aici și descoperă în cenușă oasele lui Tyn și ale soldaților ei, cu siguranță se vor pune întrebări. Nu știi dacă toți caravanierii îți vor păstra secretul, așa cum le-am cerut.

– Mulțumesc, răspunse Shallan. Pune un om să adune toate oasele într-un sac. Mă descurc eu cu ele.

Oare chiar spusese asta?

Vathah dădu scurt din cap, ca și cum ar fi primit exact răspunsul la care se așteptase.

– Acum, când am ajuns atât de aproape de taberele de război, o parte dintre oameni sunt neliniștiți.

– Încă mai crezi că nu sunt în stare să-mi fin făgăduiala față de ei?

Vathah chiar zâmbi.

– Nu. Cred că am fost convins pe bună dreptate, Luminăție.

– Și atunci?

– O să-i liniștesc.

– Minunat.

Se despărțiră când Shallan plecă în căutarea lui Macob. Când îl găsi, bătrânul maestru-negustor bărbos care conducea caravana se înclină în fața ei cu mai mult respect decât oricând. Auzise deja de Cristalsabie.

– Am nevoie de un om al tău care să meargă în taberele de război și să-mi aducă un palanchin, spuse ea. Pentru moment e imposibil să-l trimit pe unul dintre soldații mei.

Nu voia să riște să fie recunoscut și întemnițat.

– Bineînțeles, răspunse Macob cu voce crispată. Prețul va fi...

Ea îl țintui cu o privire tăioasă.

– ...plătit din punga mea, firește, ca mulțumire pentru sosirea noastră cu bine la destinație.

Accentuă cuvintele „cu bine” într-un mod aparte, de parcă în acea privință ar fi existat îndoieli.

– Și prețul discreției tale? Întrebă Shallan.

– Discreția mea e garantată pentru totdeauna, Luminăție. Și nu sunt buzele mele cele pentru care trebuie să-ți faci griji.

Era adevărat.

Bătrânul se urcă în căruța lui.

– Unul dintre oamenii mei o va lua înainte și ți se va trimite un palanchin. Iar cu asta îmi iau rămas-bun. Sper că dorința mea de a nu ne mai revedea niciodată nu va fi luată drept insultă, Luminăție.

– Înseamnă că, în privința asta, ne dorim amândoi același lucru.

El dădu din cap și își îmboldi chullul. Căruța se puse în mișcare.

– I-am ascultat vorbind azi-noapte, spuse Model, zumzâind cu o voce entuziasmată de pe partea din spate a rochiei ei. Nonexistența e o idee chiar atât de fascinantă pentru oameni?

– Au vorbit despre moarte, nu? Întrebă Shallan.

– S-au tot întrebat dacă o să „vii după ei”. Am înțeles că nonexistența nu e ceva așteptat cu nerăbdare, dar au tot vorbit și vorbit despre ea. Într-adevăr fascinant.

– Ciulește bine urechile, Model. Presupun că ziua de azi o să devină din ce în ce mai interesantă.

Shallan se îndreaptă spre cortul ei.

– Dar eu n-am urechi, zise Model. A, da! O metaforă? Niște minciuni atât de delicioase! O să țin minte expresia asta.

Taberele de război alethi erau mult mai impresionante decât se așteptase Shallan să fie. Un șir de zece orașe compacte, fiecare înălțând spre cer fumul mai multor mii de focuri. Caravanele intrau și ieșeau fără încetare, trecând dincolo de marginile craterelor care țineau loc de ziduri. În fiecare tabără fluturau sute de steaguri, anunțând prezența ochi-luminoșilor de rang înalt.

Purtată de palanchin în josul unei pante, se simțea pur și simplu uluită de numărul oamenilor. Părinte al Furtunii! Cândva considerase că târgurile regionale de pe domeniul tatălui ei erau adunări imense. Câte guri erau de hrănit acolo, jos? De câtă apă aveau nevoie de la fiecare mare furtună?

Palanchinul se clătină. Lăsase căruța în urmă; chullii îi aparțineau lui Macob. Cât despre căruță, avea să-ncerce s-o vândă, dacă oamenii pe care voia să-i trimită mai târziu după ea o mai găseau. Deocamdată călătorea în palanchinul purtat de parshi, sub ochii atenți ai ochi-luminosului care îi stăpânea și de la care închiriasse vehiculul. El deschidea drumul, înaintând cu pași mari. Ironia faptului că intra în taberele de război purtată pe umeri de Pustiitori nu-i scăpa lui Shallan.

În spatele palanchinului mergeau Vathah și cei optsprezece bărbați din garda ei, urmați de cei cinci sclavi, care îi cărau cuferele. Le dăduse pantofi și haine de la negustori, dar lunile de sclavie nu puteau fi acoperite de un veșmânt nou, iar soldații nu arătau cu mult mai bine. Uniformele lor nu fuseseră spălate decât de marile furtuni, ceea ce însemna mai degrabă că fuseseră înmuiate în apă decât curățate. Mirosul adus din când în când de vânt dinspre ei era motivul pentru care le ceruse să meargă în urma palanchinului.

Spera că ea nu duhnea la fel. Avea parfumul lui Tyn, dar elita alethi prefera băile dese și un miros de proștețime – era o parte din înțelepciunea heralților. „Servitor și luminlord, spălați-vă deopotrivă cu apa marilor furtuni, ca să izgoniți putredosprenii și să vă purificați trupul.”

Făcuse tot ce se putea cu câteva găleți de apă, dar nu-și îngăduise luxul de a se opri ca să se pregătească mai bine. Avea nevoie de protecția unui Înalt Prinț, și asta cât mai repede. Acum, odată ce ajunsese la destinație, imensitatea propriei sale misiuni o izbi brusc. Trebuia să descopere ceva ce căuta Jasnah pe Câmpiile Sfârâmate. Să folosească informațiile găsite ca să-i convingă pe conducătorii alethi să ia măsuri împotriva parshilor. Să facă cercetări în privința oamenilor cu care se întâlneau Tyn și... și apoi ce? Să-i păcălească într-un fel sau altul? Să afle ce știu despre Urithiru, să le distragă atenția de la frații ei și, poate, să se răzbune

cumva pentru ceea ce i-au făcut lui Jasnah?

Atât de multe de înfăptuit. Avea nevoie de bani. Din punctul ăsta de vedere, își punea cele mai mari speranțe în Dalinar Kholin.

– Dar o să mă accepte? murmură.

– Mmmm? spuse Model, de pe locul de alături.

– O să am nevoie de el ca protector. Dacă informatorii lui Tyn știu că Jasnah e moartă, probabil că știe și el. Cum o să reacționeze când voi apărea pe neașteptate? O să ia cărțile ei, o să mă mângâie pe creștet și o să mă trimită înapoi, în Jah Keved? Casa Kholin n-are nicidecum nevoie de alianța cu o Casă vedenă neînsemnată ca a mea. Iar eu... bat câmpii cu glas tare, nu-i așa?

– Mmmm, răspuse Model.

Părea somnoros, deși Shallan nu știa dacă sprenii oboseau vreodată.

Când convoiul ei se apropie de tabere, neliniștea crescuse. Tyn susținuse cu neînduplecare că nu era bine să ceară protecția lui Dalinar, îndatorându-se astfel față de el. Shallan o omorâse, dar îi respecta părerea. Oare datorită spuselor ei despre Dalinar?

Cineva bătu în fereastra palanchinului.

– Le vom cere parșilor să te lase puțin jos, spuse Vathah. Trebuie să punem întrebări, să aflăm unde e Înaltul Prinț.

– Bine.

Așteptă, nerăbdătoare. Probabil că îl trimiseseră pe proprietarul palanchinului să adune informații – ideea trimiterii unuia dintre oamenii lui de unul singur în tabere îl neliniștea pe Vathah la fel de mult cum o neliniștea pe ea. În cele din urmă, auzi voci înăbușite discutând afară și Vathah se întoarse, cu cizmele scrâșnindu-i pe piatră. Shallan trase perdeaua și își ridică privirea spre el.

– Dalinar Kholin e cu regele. Toți înalții prinți sunt acolo, spuse Vathah și păru tulburat când se întoarse spre taberele de război. Plutește ceva în aer, Luminăție, adăugă el și miji ochii. Prea multe patrule. O grămadă de soldați în afara taberelor. Proprietarul palanchinului n-a spus nimic, dar, după cum se pare, s-a întâmplat ceva de curând. Ceva fatal.

– Duceți-mă la rege, spuse Shallan.

Vathah o privi ridicând din sprânceană. Regele Alethkarului era,

fără îndoială, cel mai puternic om din lume

– N-ai de gând să-l ucizi, nu-i așa? o întrebă încet, aplecându-se spre ea.

– Poftim?

– Înțeleg că există un motiv pentru care o femeie ar... știi tu, zise el ferindu-se s-o privească în ochi. Te apropii, chemi obiectul și îl împlânți în pieptul omului înainte să-și dea cineva seama ce se întâmplă.

– N-am de gând să-lucid pe regele vostru, spuse ea amuzată.

– Nu m-aș sinchisi dacă ai face-o, zise încet Vathah. Aproape că sper s-o faci. E un copil în hainele tatălui său, asta e. De când a luat el Tronul, în Alethkar s-au înrăutățit lucrurile. Însă, dacă ai face-o, mie și oamenilor mei ne-ar fi foarte greu să scăpăm de-aici. Foarte, foarte greu.

– O să-mi țin făgăduiala.

El dădu din cap, iar Shallan lăsă perdeaua să cadă, acoperind fereastra palanchinului. Părinte al Furtunii! Dă-i unei femei o Cristalsabie, adu-o aproape... Încercase cineva vreodată asta? Probabil că da, deși pe ea o cuprindea greața numai gândindu-se.

Palanchinul se îndreptă spre nord. Drumul prin taberele de război dură multă vreme; erau imense. Într-un târziu, se uită afară și zări în stânga un deal înalt, cu o clădire sculptată din – și în – piatra din vârful. Un palat?

Și dacă îl convingea pe Dalinar Kholin s-o accepte și să-i încredințeze cercetările lui Jasnah? Ce-ar fi însemnat ea pentru Casa lui? O condeieră fără importanță, ușor de dat deoparte, de neluat în seamă? Așa își petrecuse cea mai mare parte din viață. Descoperi brusc că era ferm hotărâtă să nu îngăduie să i se întâmple iarăși. Avea nevoie de libertate și de bani ca să descopere Urithiru și pe ucigașii lui Jasnah. Nu voia s-accepte nimic altceva. Nu putea s-accepte nimic altceva.

„Prin urmare, ai grijă să se întâmple”, își spuse.

Măcar de-ar fi fost la fel de ușor de făcut cum era de zis. Când palanchinul începu să urce pe serpentinele ce duceau către palat, noul ei săculeț – găsit printre lucrurile lui Tyn – se legănă și îi căzu peste picior. Îl ridică și răsfoi paginile din interior până ce ajunse la

cea mototolită, pe care-l desenase pe Bluth așa cum îl văzuse în imaginația ei. Un erou în loc de un negustor de sclavi.

– Mmmmm... spuse Model, de pe locul de lângă ea.

– Desenul ăsta e o minciună, zise Shallan.

– Da.

– Și totuși nu e. E ceea ce a devenit, în final. Într-o mică măsură.

– Da.

– Și atunci ce e minciuna, ce e adevărul?

Model zumzăi pentru sine, ca un toporcopoi mulțumit, tolănit lângă vatră. Shallan își apăsă degetele pe foaie, netezind-o. Apoi scoase un bloc de desen și un creion și începu să deseneze. O treabă grea, în palanchinul care se clătina; n-avea să fie cel mai frumos dintre desenele ei. Cu toate astea, degetele i se mișcau cu o ardoare pe care n-o mai simțise de săptămâni bune.

Linii ample la început, ca să-și întipărească imaginea în minte. De data asta, nu copia o Amintire. Căuta ceva ce nu-i era foarte clar: o minciună care ar fi putut deveni realitate dacă ar fi izbutit să și-o imagineze corect.

Continuă să umple hârtia cu frenezie, ghemuindu-se asupra ei, și în curând nu mai simți ritmul pașilor celor care purtau palanchinul. Nu mai vedea decât desenul, nu mai simțea decât sentimentele pe care le revărsa pe hârtie. Hotărârea lui Jasnah. Încrederea în sine a lui Tyn. Un simț al corectitudinii, pe care nu-l putea descrie, dar pe care-l moșteneau de la fratele ei Helaran, cel mai bun om pe care-l cunoscuse vreodată.

Toate curgeau din ea în creion și apoi pe foaie. Dâre și linii care deveniră umbre și modele care deveniră siluete și chipuri. O schiță rapidă, desenată în grabă, și totuși vie. O înfățișă pe Shallan ca pe o tânără încrezătoare, aflată în fața lui Dalinar Kholin, așa cum și-l imagina. Îl desenă în Cristalarmură, studiind-o cu o consternare tăioasă, aidoma tuturor celorlalți din jurul lui. Ea stătea nezdruncinată, cu mâna ridicată către ei, vorbindu-le cu încredere în sine și forță. Fără niciun tremur. Fără teamă de confruntări.

„Așa aș fi fost”, se gândi, „dacă n-aș fi crescut într-o casă a spaimelor. Așa aș fi fost acum”.

Nu era o minciună. Era un alt adevăr.

Cineva bătu în ușa palanchinului. Se opriseră. Shallan aproape că nu băgase de seamă. Dând din cap pentru ea însăși, împături schița și și-o strecură într-un buzunar al mânecii mâinii interzise. Pe urmă coborî pe piatra rece. Se simți învigorată și își dădu seama că, fără să vrea, absorbise un strop de Lumină de Furtună.

Palatul era, deopotrivă, mai delicat și mai grosolan decât se așteptase. Firește, se afla într-o tabără de război, așa că reședința regală nu putea avea măreția celei din Kharbranth. În același timp, era uimitor că o asemenea construcție putea fi înălțată acolo, departe de cultura și de bogățiile Alethkarului propriu-zis. Impunătoarea fortăreață de piatră sculptată, cu mai multe etaje, era cocoțată pe un vârf de deal.

– Vathah, Gaz, spuse ea. Escortați-mă. Voi, ceilalți, rămâneți aici. O să vă trimit vorbă.

Oamenii ei o salutară ostășește. Nu știa sigur dacă așa ceva se cuvenea sau nu. Înaintă cu pași mari și observă, amuzată, că-și alesese ca însoțitori pe unul dintre cei mai înalți dezertori și pe unul dintre cei mai scunzi, așa că, în momentul când o flancară, creștetele li se înșiruiră în pantă: Vathah, ea, Gaz. Oare chiar îi preferase pe cei doi pornind de la înclinația ei către estetică?

Intrarea principală a palatului se afla în partea dinspre vest și Shallan găsi un mare număr de străji în fața ușilor deschise, dincolo de care începea un coridor, adică un tunel ce se adâncea în inima dealului. Șaisprezece gărzi de pază la o ușă? Citise despre spaimetele neîntemeiate ale regelui Elhokar, dar așa ceva i se păru prea de tot.

– Va trebui să mă anunți, Vathah, spuse ea încet când se apropiară de străjeri.

– Drept cine?

– Luminoasa Shallan Davar, pupila lui Jasnah Kholin și logodnica neoficială a lui Adolin Kholin. Nu spune nimic înainte să-ți fac eu semn.

Bărbatul cărunț dădu din cap, cu mâna pe securea de luptă. Shallan nu-i împărtășea neliniștea. Dacă o stăpânea vreo emoție, era vorba despre nerăbdări. Trecu pe lângă gărzi cu capul sus, purtându-se de parcă ar fi fost de-a casei.

Și o lăsară să treacă.

Ea aproape că se împletici. Mai bine de o duzină de paznici la ușă și niciunul n-o oprise. Câțiva își ridicară brațele, ca și cum ar fi vrut s-o facă – le zări gesturile cu coada ochiului –, dar și le coborâră în tăcere. Alături de ea, Vathah pufni ușor când intrară în tunelul-coridor de dincolo de prag.

Acustica locului le îngădui să audă ecourile unor șoapte când paznicii începură să vorbească între ei. În cele din urmă, unul strigă după ea:

– ...Luminăție?

Ea se opri și se întoarse către ușă ridicând din sprânceană.

– Îmi cer iertare, Luminăție, strigă soldatul. Dar sunteți...?

Ea dădu din cap, ca semn către Vathah.

– N-o recunoști pe Luminoasa Davar? se răsti el. Logodnica neoficială a Luminlordului Adolin Kholin?

Străjile amuțiră, iar Shallan le întoarse spatele și își continuă drumul. La ușă, discuția reîncepu aproape imediat, de data asta cu voci destul de puternice ca s-ajungă la urechile ei câteva cuvinte:

– ...nu poți să ții pasul cu ritmul în care-și schimbă omul ăsta femeile...

Ajunseră la o bifurcație. Shallan se uită într-o parte, apoi în cealaltă.

– Presupun că trebuie să urcăm, spuse.

– Regilor le place să fie deasupra tuturor lucrurilor, zise Vathah. Purtându-te cum te-ai purtat ai trecut de ușa de la intrare, Luminăție, dar n-o să pătrunzi la Kholin.

– Chiar ești logodnica lui? întrebă Gaz agitat, scărpinându-și peticul de pe ochi.

– Eram când am verificat ultima dată, răspunse Shallan deschizând drumul. Adică înainte să mi se scufunde corabia.

Nu se temea că n-o să ajungă să-l vadă pe Kholin. Putea măcar să ceară o audiență.

Continuară să urce, întrebând servitorii când nu știau încotro s-o ia. Aceștia umblau grăbiți, în grupuri, și tresăreau când li se vorbea. Shallan recunoștea acel soi de timiditate. Oare regele era un stăpân tot atât de cumplit cum fusese tatăl ei?

Cu cât ajungeau mai sus, cu atât construcția semăna din ce în ce

mai puțin a fortăreață și din ce în ce mai mult a palat. Erau basoreliefuri pe pereți și mozaicuri pe podele, obloanele erau sculptate, ferestrele se înmulțeau. În preajma sălii de întruniri a regelui, aflată aproape în vârf, pereții erau încadrați de ornamente din lemn, cu intarsii fine, din argint și aur. Safire imense, mai mari decât cele întrebuintate pentru plăți, umpleau lămpile, împrăștiind o lumină albastră strălucitoare. Măcar, la nevoie, n-avea să ducă lipsă de Lumină de Furtună.

Coridorul către sala de întruniri a regelui era aglomerat până la refuz. Soldați într-o duzină de uniforme diferite.

– Blestem! spuse Gaz. Alea sunt culorile lui Sadeas.

– Și ale lui Thanadal, ale lui Aladar, ale lui Ruthar... adăugă Vathah. Se întâlnește cu toți înalții prinți, cum am spus.

Fiindcă studiasse cartea lui Jasnah despre numele – și blazoanele – tuturor celor zece înalți prinți, Shallan putea deosebi cu ușurință facțiunile. Soldații lui Sadeas stăteau de vorbă cu ai înalților prinți Ruthar și Aladar. Ai lui Dalinar se țineau deoparte și ostilitatea dintre ei și ceilalți oșteni de pe coridor se făcea simțită.

În garda lui Dalinar erau foarte puțini ochi-luminoși. Bizar. Și cel de la ușă nu cumva avea o înfățișare familiară? Bărbatul ochi-întunecați înalt, cu o haină albastră, care îi ajungea până la genunchi. Bărbatul cu părul lung până la umeri, ușor buclat... Vorbea în șoaptă cu un alt soldat, unul dintre cei de jos, de la intrare.

– S-ar părea c-a ajuns aici înaintea noastră, spuse încet Vathah.

Bărbatul se întoarce și o privi drept în ochi, apoi își coborî privirea spre picioarele ei.

„O, nu!”

Bărbatul – un ofițer, după uniformă – o porni drept spre ea, cu pași mari. Nu luă în seamă privirile dușmănoase ale soldaților celorlalți înalți prinți când se apropie de Shallan.

– Prințul Adolin e logodit cu o mâncătoare de coarne? Întrebă el cu o voce în care nu se făcea simțită nicio emoție.

Aproape că uitase de întâlnirea lor, cu două zile în urmă, în afara taberelor de război. „O s-o strâng de gât pe...” își întrerupse gândul când simți împunsătura tristeții. Sfârșise prin a o ucide pe Tyn.

– Bineînțeles că nu, răspunse, înălțându-și bărbia și fără accentul

mâncătorilor de coarne. Am călătorit singură prin sălbăticie. Nu mi s-a părut prudent să-mi dezvălui adevărata identitate.

Bărbatul mârâi.

– Unde sunt cizmele mele?

– Așa vorbești cu o nobilă ochi-luminoși de rang înalt?

– Așa vorbesc cu o hoată, ripostă el. Abia făcusem rost de cizmele alea.

– O să-ți trimit o duzină de-perechi. După ce vorbesc cu Înaltul Prinț Dalinar.

– Crezi că te las să-l vezi?

– Crezi că ai de ales?

– Sunt căpitanul gărzii lui, femeie.

„Blestem”, se gândi ea. Asta avea să fie o piedică. Dar măcar confruntarea cu el n-o făcea să tremure. Chiar scăpase de tremurat. În sfârșit.

– Atunci spune-mi, *căpitane*, cum te numești?

– Kaladin.

Bizar. Părea un nume de ochi-luminoși.

– Minunat. Acum știu despre cine îi voi vorbi Înaltului Prinț. Nu-i va plăcea că logodnica fiului său a fost tratată astfel.

Kaladin își flutură mâna, chemându-și câțiva soldați. Bărbații în albastru îi înconjurară pe ea, pe Vathah și...

Unde se dusese Gaz?

Se întoarse și îl văzu retrăgându-se pe coridor. Îl zări și Kaladin și tresări vizibil.

– Gaz? se miră el. Ce-nseamnă asta?

– Ăăă... se bâlbâi bărbatul chior. Înălțim... Ăăă, Kaladin. Ești, oho, ofițer? Ți-a mers bine, așadar...

– Îl cunoști pe omul ăsta? îl întrebă Shallaan pe Kaladin.

– A încercat să mă omoare, răspunse Kaladin cu vocea lui lipsită de emoții. De mai multe ori. E unul dintre cei mai odioși șobolani pe care i-am cunoscut vreodată.

Minunat.

– Nu ești logodnica lui Adolin, continuă Kaladin, întâlnind privirea ei în timp ce mai mulți oameni de-ai lui îl înșfăcau veseli pe Gaz, care, tot retrăgându-se, dăduse peste soldații din gardă veniți din

spatele său. Logodnica lui Adolin s-a înecat. Ești o profitoare care și-a ales foarte prost momentul. Mă îndoiesc că Dalinar Kholin o să fie încântat când o să afle că o mincinoasă încearcă să profite de pe urma morții nepoatei lui.

Acela fu momentul în care Shalla-nalada începu să se îngrijoreze. Vathah îi aruncă o privire, temându-se că presupunerile lui Kaladin erau corecte. Ea se liniști, căută în punga ascunsă și scoase o foaie de hârtie găsită printre notițele lui Jasnah.

– Înalta Doamnă Navani e acolo, în sală?

Kaladin nu răspunse.

– Te rog să-i arăți asta, zise ea.

Kaladin șovăi, apoi luă foaia. O privi, dar nu-și dădea seama că o ținea cu susul în jos. Era una dintre discuțiile purtate de Jasnah cu mama ei în scris, când puseseră la cale logodna. Fiindcă se folosiseră de o distrestie, existau două exemplare – unul fusese scris pe masa lui Jasnah, iar celălalt în locul unde se aflase Navani.

– Vom vedea, spuse Kaladin.

– Vom...

Shalla-nalada se trezi bolborosind. Dacă nu putea s-ajungă la Dalinar, atunci... Atunci... Lua-l-ar furtuna pe omul ăla! Îl prinse cu mâna liberă de braț când se întoarse să le dea ordine oamenilor lui.

– De fapt, faci toate astea pentru că te-am mințit? îl întrebă.

El se întoarse s-o privească.

– Le fac fiindcă e datoria mea.

– E datoria ta să fii dușmănos și prost?

– Nu, sunt dușmănos și prost tot timpul. Datoria mea e să țin oamenii ca tine departe de Dalinar Kholin.

– Te asigur că va dori să mă vadă.

– Ei bine, iartă-mă fiindcă n-am încredere în cuvântul unei prințese a mâncătorilor de coarne. Ți-ar plăcea să mesteci niște cochilii în timp ce te duc oamenii mei în temniță?

„Ei bine, ajunge.”

– Temnița e o idee minunată! exclamă ea. Măcar acolo o să fiu departe de tine, idiotule!

– Numai pentru scurt timp. O să vin să te interoghez.

– Ce? N-aș putea s-aleg ceva mai plăcut? De pildă execuția?

– Crezi c-o să pot găsi un călău în stare să-ți suporte balivernele atâcât e nevoie ca să te spânzure?

– Ei, dacă ții să mă omori, fii sigur c-o poți face oricând cu răsuflarea ta.

El se împurpură la față și, în apropiere, mai mulți oameni din gardă începură să chicotească. Dar se străduiră să-și înăbușe râsul când căpitanul Kaladin îi fulgeră cu privirea.

– Cred că ar trebui să te invidiez, ripostă el întorcându-se iar spre Shallan. Trebuie să stau aproape de cineva ca să-l ucid cu răsuflarea, pe când fața asta a ta poate omorî orice bărbat de la distanță.

– Orice bărbat? întrebă ea. Ei, dar cu tine n-a mers. Pesemne ca dovadă că nu ești cine știe ce bărbat.

– Mi-am ales greșit cuvintele. Nu mă gândeam la orice bărbat, doar la masculii din specia ta – dar nu te îngrijora, am grijă să nu-ți las pe chullii noștri să te vadă.

– A, da? Atunci părinții tăi sunt pe-aproape?

El făcu ochii mari și, pentru prima oară, se păru că vorbele ei izbutiseră să-l rănească.

– Părinții mei n-au nicio legătură cu asta.

– Da, are sens. Mă așteptam să nu-și mai dorească nicio legătură cu tine.

– Măcar toți înaintașii mei au avut destulă minte ca să nu se mpreuneze cu un burete! se răsti el, probabil făcând aluzie la părul ei roșu.

– Măcar eu știu din cine mă trag, ripostă ea pe același ton răstit.

Se uită urât unul la altul. O parte din Shallan era satisfăcută fiindcă izbutise să-l scoată din fire, deși, judecând după cum îi ardea fața, și ea își ieșise din fire. Jasnah ar fi fost dezamăgită. De câte ori se străduise s-o învețe să-și stăpânească limba? Adevăratul spirit era cel ținut sub control. Nu trebuia lăsat să zburde în voie și nicio săgeată nu trebuia azvârlită la întâmplare.

Pentru prima oară, Shallan își dădu seama că pe coridorul larg se așternuse liniștea. O mulțime de soldați și de servitori se uitau la ea și la ofițer cu gura căscată.

– Pfui! exclamă Kaladin și-și smuci brațul, scăpând de mâna ei –

Shallan nu-i dăduse drumul după ce, mai devreme, își încleștase mâna în brațul lui. Mi-am schimbat părerea despre tine. Ești cu siguranță o ochi-luminoși de obârșie înaltă. Numai ei te pot înnebuni în halul ăsta.

Plecă, furios, către ușa apartamentelor regelui.

Lângă ea, Vathah se destinse vizibil.

– O ceartă, în gura mare, cu șeful gărzii Înaltului Prinț Dalinar? îi șopti el. A fost înțelept din partea ta?

– Am atras atenția tuturor, răspuse ea calmându-se. Dalinar Kholin va afla, într-un fel sau altul. Omul ăsta din gardă n-o să-i poată ascunde sosirea mea.

Vathah șovăi.

– Adică a făcut parte dintr-un plan.

– Deloc. Nu sunt nici pe departe atât de deșteaptă. Dar ar trebui să-și facă treaba, oricum.

Shallan se uită la Gaz, care fusese eliberat de oamenii lui Kaladin și putuse să li se alăture, deși încă erau supravegheați cu atenție.

– Ești un laș, Gaz, spuse Vathah, în șoaptă, chiar și pentru un dezertor.

Bărbatul fără un ochi se mulțumi să se uite la podea.

– De unde-l cunoști? întrebă Shallan.

– A fost sclav, în lemnăria unde am lucrat, răspuse Gaz. Afurisit om. E primejdios, Luminăție. Violent, scandalagiu. Nu știu cum a ajuns pe o poziție atât de înaltă într-un timp atât de scurt.

Kaladin nu intrase în sala adunării. Însă ușile se întredeschiseră o clipă mai târziu. Se părea că întrunirea se terminase, sau, cel puțin, se întrerupsese. Mai mulți valetși se grăbiră să intre, să vadă dacă înalții lor prinți nu aveau cumva nevoie de ceva, iar soldații din gărzii începură să discute între ei. Căpitanul Kaladin îi aruncă lui Shallan o privire, apoi intră fără tragere de inimă, cu foaia ei de hârtie în mână.

Ea se sili să aștepte cu mâinile împreunate în față – una acoperită de mânecă și cealaltă nu –, ca să nu lase impresia că e prea încordată. Kaladin ieși într-un târziu, cu o expresie de resemnare furioasă. Își întinse arătătorul spre ea, apoi arătă cu degetul mare peste umăr, în semn că putea să intre. Oamenii lui o lăsară să treacă, dar îl reținură pe Vathah când încercă s-o urmeze.

Ea își flutură mâna, cerându-i astfel să se retragă, trase adânc aer în piept și străbătu cu pași mari mulțimea de soldați și servitori, intrând în sala de întruniri a regelui.

37
TOTUL ȚINE
DE PERSPECTIVĂ

Așadar, pentru că fiecare ordin se potrivea cu natura și temperamentul unui Herald pe care și-l numea protector, niciunul nu putea fi mai apropiat de modelul său decât ordinul Paznicilor Pietrei, care îl urma pe Talenelat'Elin, Puterea-Pietrei, Herald al Războiului; considerau merituos pe oricine dădea dovadă de fermitate, putere și loialitate. Din păcate, și-au scăpat din frâu nesăbuita stăruință în propria încăpățănare, chiar și când au fost puși în fața unor greșeli dovedite.

– Din *Cuvinte despre Lumină*, capitolul XIII, pagina 1

Întrunirea se întrerupsese, în sfârșit. Nu terminaseră – Părinte al Furtunii, se părea că nici n-aveau să termine vreodată –, dar, pe moment, discuțiile în contradictoriu se încheiaseră. Adolin se ridică, cu rănile de pe picior și din coastă protestându-i, și-și lăsă tatăl și mătușa să vorbească în șoaptă în sala plină de zumzetul conversațiilor.

Cum putea tatăl lui să îndure? Trecuseră două ore pline, dacă te luai după fabrialul care măsoara timpul, creat de Navani și fixat pe

perete. Două ore în care înalții prinți și nevestele lor se jeluiseră pe tema Asasinului în Alb. Nu puteau hotărî ce era de făcut, părea imposibil să se pună de acord.

Nesocoteau cu toții adevărul care îi plesnea peste față. Nu puteau face nimic. Adolin nu putea face nimic altceva decât să rămână tot timpul în alertă, antrenându-se ca să poată înfrunta monstrul când avea să se întoarcă.

„Și crezi că e cu putință să-l înfrângi? Când el poate să meargă pe pereți și să facă până și sprenii să i se supună?”

Întrebarea era neliniștitoare. La sugestia tatălui său, Adolin renunțase fără tragere de inimă la Armură și se îmbrăcase în ceva mai potrivit. „La întrunirea asta, trebuie să insuflăm încredere în noi înșine”, spusese Dalinar, „nu spaimă”.

Generalul Khal era cel care purta Armura, ascuns într-o încăpere de alături, cu o forță de atac. Tatăl lui părea să creadă că era puțin probabil ca asasinul să apară în timpul întrunirii. Dacă voia să-iucidă pe înalții prinți, putea s-o facă mult mai ușor când erau singuri, noaptea. Un atac împotriva tuturor, când se aflau alături de gărzile lor și de zeci de Cristalpurători, părea lipsit de prudență. Într-adevăr, în sală erau Cristale din belșug. Trei dintre înalții prinți își purtau Armurile, iar alții erau însoțiți de Cristalpurători. Abrobadar, Jakamav, Resi, Relis... Adolin nu văzuse prea des atâția adunați laolaltă.

Conta ceva din toate astea? Din toată lumea sosea, de săptămâni, un potop de vești. Regi uciși. Guverne decapitate în întregul Roshar. Se povestea că, în Jah Keved, asasinul omorâse atât zeci de soldați cu scuturi cu semicristale, care puteau opri lovitură Cristalsabiei sale, cât și trei Cristalpurători, printre care și pe rege. Lumea intrase într-o criză în spatele căreia se afla un singur om. Presupunând că era om.

Adolin își găsi, într-un colț al sălii, un poc al de vin dulce, umplut de un servitor zelos, în livrea albastră cu auriu. Vin portocaliu, de fapt doar suc. Dădu oricum poc alul peste cap, apoi îl căută pe Relis. Trebuia să mai facă și altceva, în afară de a-i asculta pe alții plângându-se.

Și, din fericire, născocise ceva în timp ce stătuse acolo.

Relis, fiul lui Ruthar, Cristalpurător cu faimă, era un bărbat cu fața ca o lopată – plată și lată, cu un nas de parcă i-l zdrobise cineva. Purta o haină plisată, verde cu galben. N-arăta nici măcar interesant. Ar fi putut să se-mbrace cu absolut orice și alesese așa ceva?

Era Cristalpurător deplin, unul dintre puștii din taberele de război. În ceea ce privea duelurile, era actualul campion, fapt care, alături de obârșia sa, stârnea în mod deosebit interesul lui Adolin. Stătea de vorbă cu vărul său, Elit, și cu trei femei din escorta lui Sadeas: toate purtau tradiționalul havah vorin. Una dintre ele, Melali, îl săgetă pe Adolin cu privirea. Era la fel de frumoasă ca întotdeauna, cu părul ridicat într-o împletitură complicată și prins în spelci. Ce mai făcuse ca s-o supere iarăși? Trecuse o veșnicie de când o curtase.

– Relis, spuse Adolin ridicându-și pocalul, când te-am auzit oferindu-te să te lupți cu asasinul, m-am gândit că dai dovadă de mare curaj, să știi. Faptul că vrei să mori pentru Coroană e însufletitor.

Relis se încruntă la el. Cum putea cineva să aibă o față atât de plată? Oare îl scăpaseră din brațe când era mic?

– Presupui că aș fi înfrânt.

– Păi, da, sigur că ai fi, chicoti Adolin. Hai să fim sinceri, Relis. Ți-ai dobândit titlul acum o jumătate de an și de-atunci te-ai culcat pe-o ureche. N-ai mai avut niciun duel important de când l-ai învins pe Epinar.

– Asta o spune un bărbat care a refuzat toate provocările ani de-a rândul, se amestecă Melali, măsurându-l pe Adolin din ochi, de sus până jos. Sunt uimită că tatăl tău te-a lăsat liber, să stai de vorbă. Nu se teme că s-ar putea să te rănești?

– Și eu mă bucur să te văd, Melali, răspunse Adolin. Ce mai face sora ta?

– Nu e de nasul tău.

„Oh, bine.” Așadar asta făcuse. O greșeală în care ar fi putut cădea oricine.

– Relis, spuse el, pretinzi că ai putea să-l înfrânghi pe acest asasin, dar ți-e teamă să te duelezi cu mine?

Relis își desfăcu brațele, ținând într-o mână un pocal cu vin roșu.

– E vorba de protocol, Adolin! O să mă duelez cu tine peste un an sau doi, după ce o să urci cu câteva trepte mai sus. Nu mă pot lăsa provocat de orice luptător de pe vremuri, mai ales la o luptă care are ca miză cristalele noastre.

– Orice luptător de pe vremuri? Relis, sunt unul dintre cei mai buni.

– Oare? zâmbi Relis. După spectacolul pe care l-ai dat cu Eranniv?

– Chiar așa, Adolin, spuse Elit, vărul scund și chel al lui Relis. De curând n-ai avut decât vreo două dueluri importante – unul în care, în esență, ai trișat și unul în care ai învins pentru c-ai avut noroc chior!

Relis dădu din cap.

– Dacă ocolesc regulile și accept provocarea ta, sparg zidul de furtună. Mă vor sâcâi zeci de spadasi inferiori mie.

– Nu, n-o vor face, ripostă Adolin. Pentru că nu vei mai fi Cristal Purtător. Vei pierde în fața mea.

– Câtă încredere! chicoti Relis întorcându-se către Elit și către femeii. Ascultați ce spune. Nu se mai sinchisește de ierarhie luni de-a rândul, apoi se-ntoarce brusc și crede că mă poate înfrânge.

– Pun la bătaie și Armura, și Sabia mea, spuse Adolin. Și Armura și Sabia fratelui meu, plus Cristalul câștigat de la Eranniv. Cinci Cristale pentru cele două ale tale.

Elit tresări. Era Cristal Purtător numai cu Armură – primită de la vărul său. Se întoarse spre Relis cu o privire pustie.

Fiul lui Ruthar șovăi. Pe urmă închise gura și își lăsă alene capul pe-o parte când întâlni ochii lui Adolin.

– Ești un prost, Kholin.

– Fac oferta aici, de față cu martori, insistă Adolin. Dacă învingi, iei toate cristalele familiei mele. Ce are mai multă putere asupra ta? Teama sau lăcomia?

– Mândria, răspuse Relis. Nu ne duelăm.

Adolin scrâșni din dinți. Sperase că lupta cu Eranniv îi putea face pe ceilalți să-l subestimeze, să fie mai dornici să se dueleze cu el. Nu mergea. Relis râse scurt, ca un lătrat. Îi oferii brațul lui Melali și se îndepărtă alături de ea, urmat de celelalte femei.

Elit șovăi.

„Ei, e mai bine decât nimic”, se gândi Adolin făcându-și un plan. Și întrebă:

– Dar tu ce zici, Elit?

Acesta îl măsură cu privirea. Adolin nu-l cunoștea bine. Se spunea că e un duelist acceptabil, deși adesea pus în umbră de vărul său.

Dar foamea aia – Elit voia să fie Cristalpurător deplin.

– Elit? spuse Relis.

– Aceeași ofertă? întrebă Elit întâlnind privirea lui Adolin. Cinci ale tale pentru doar unul – al meu?

Groaznică învoială!

– Aceeași ofertă, spuse Adolin.

– Accept, spuse Elit.

În spatele lui, fiul lui Ruthar gemu. Îl înșfăcă pe Elit de umăr și-l trase deoparte mârâind.

– M-ai sfătuit să mă duelez cu alții, să urc cu câteva trepte mai sus, îi spuse Adolin lui Relis.

– Nu cu vărul meu.

– Prea târziu, zise Adolin. Ai auzit. Doamnele au auzit. Când ne duelăm, Elit?

– Peste șapte zile, veni răspunsul. În următoarea zi de chachel.

Șapte zile – o așteptare îndelungată când era vorba de o asemenea provocare. Așadar voia un răstimp în care să se antreneze, nu?

– Ce-ar fi s-o facem mâine?

Relis mârâi la Adolin, o ripostă total nepotrivită pentru un alethi, și își împinse vărul, îndepărtându-l.

– Nu pricep de ce ești atât de nerăbdător, Adolin. N-ar trebui să te concentrezi asupra apărării tatălui tău? E întotdeauna trist când un soldat trăiește destul de mult ca să-și piardă mințile. Încă n-a început să se scape pe el în public?

„Calm”, își spuse Adolin. Relis încerca să-l întărate, poate ca să facă un gest necugetat, lovindu-l, fapt pentru care ar fi putut trimite o petiție la rege, cerând să se rezolve situația, să se interzică orice legătură dintre casele lor – adică și a duelului cu Elit. Dar insulta

întrecuse măsura. Însoțitorii lui Relis icniră ușor, respingând o grosolănie cât se putea de ne-alethi.

Adolin nu se lăsă întărâtat de acea încercare disperată. Obținuse ceea ce voia. Nu știa ce ar fi putut face în privința asasinului, dar asta era un mod de a ajuta. Elit n-avea rang înalt, însă îl slujea pe Ruthar, care era – din ce în ce mai mult – mâna dreaptă a lui Sadeas. Înfrângându-l, Adolin ar fi ajuns cu un pas mai aproape de țelul său final. Un duel cu Sadeas însuși.

Se întoarse, vrând să plece, și se opri brusc. În spatele lui stătea cineva – un bărbat robust, cu fața ca un bulb și păr negru, ondulat. Avea pielea roșcovană, nasul prea roșu și vinișoare subțiri vizibile pe obraji. Brațele rămâneau ale unui soldat, în ciuda veșmântului frivol, care, recunoscându-l, Adolin fără tragere inimă, era foarte elegant. Pantaloni largi, închiși la culoare, cu tiv de mătase verde ca pădurea și o haină scurtă, descheiată, peste cămașa asortată și apretată. Eșarfă la gât.

Torul Sadeas, Înalt Prinț, Cristalpurător și exact omul la care se gândea Adolin – singurul om pe care îl detesta mai mult decât orice pe lume.

– Un alt duel, tinere Adolin, spuse Sadeas, luând o înghițitură de vin. Chiar ești hotărât să te dai în spectacol și să devii ridicol. Încă mi se pare bizar că tatăl tău nu-ți mai interzice duelurile – chiar crezusem că, pentru el, e o chestiune de onoare.

Adolin trecu pe lângă el, simțind că nu era în stare să-i adreseze nici măcar un singur cuvânt aceluia trădător. La vederea lui, își aducea minte de panica deplină cu care îl privise retrăgându-se de pe câmpul de luptă, lăsându-i pe el și pe tatăl lui singuri și înconjurați.

Havar, Perethom și Ilamar – soldați buni și prieteni apropiați – muriseră în ziua aia. Ei și alți șase mii.

Sadeas îl prinse de umăr când trecu prin dreptul lui.

– N-ai decât să crezi ce vrei, fiule, șopti, dar ceea ce am făcut a fost un gest prietenesc față de tatăl tău. Un vârf de sabie pentru un vechi aliat.

– Dă-mi drumul!

– Roagă-te Atotputernicului să existe oameni ca mine, dispuși

să-ți ofere o moarte onorabilă dacă o să-ți pierzi mințile la bătrânețe. Oameni cărora le va păsa de tine destul de mult ca să nu te ia în râs, ci să țină o sabie în care să cazi.

– O să-mi înfig mâinile în gâtul tău, Sadeas, șuieră Adolin. O să strâng și iar o să strâng, și pe urmă o să-mi împlânt pumnalul în măruntaiele tale și o să răsucesc. O moarte rapidă e prea bună pentru tine.

– Șșșt, spuse Sadeas zâmbind. Ai grijă. Aici e plin de lume. Dacă aude cineva că ameninți un Înalt Prinț?

Obiceiurile alethilor. Puteai să abandonezi un aliat pe câmpul de luptă și să nu te sinchisești dacă află toată lumea – dar o ofensă personală, ei bine, așa ceva pur și simplu nu se cuvenea. La asta, societatea se încrunta. Pe mâna lui Nalan! Tatăl lui avea dreptate în privința tuturor!

Adolin se răsuci brusc, scăpând din strânsoarea lui Sadeas. Pe urmă, din instinct, își strânse pumnii și înainte, pregătindu-se să trântască unul în fața zâmbitoare și plină de mulțumire de sine a Înaltului Prinț.

Pe umărul lui Adolin căzu o mână, făcându-l să șovăie.

– Nu cred că ar fi un gest înțelept, Luminlord Adolin, spuse încet un glas sever.

Lui Adolin îi aminti de tatăl său, deși timbrul era altul. Se întoarse spre Amaram, care se oprise lângă el.

Înalt, cu fața dăltuită în piatră, Luminlordul Meridas Amaram era unul dintre pușinii ochi-luminoși din sală care purta o uniformă adevărată. Oricât de mult și-ar fi dorit Adolin să poarte haine la modă, ajunsese să înțeleagă importanța uniformei ca simbol.

Inspiră adânc și-și lăsă pumnul în jos. Amaram îl salută pe Sadeas cu o înclinare a capului, apoi, cu mâna încă pe umărul lui Adolin, îl întoarse pe tânăr cu spatele și se îndepărtară de Înaltul Prinț împreună.

– Nu trebuie să-l lași să te provoace, Înălțimea Ta, spuse el în șoaptă. Se va folosi de asta ca să-ți ia tatăl în râs de câte ori poate.

Mergeau printr-o încăpere plină de însoțitorii înalților prinți, care discutau cu însuflețire. Fuseseră aduse băuturi și gustări. Scurta întrerupere a întrunirii se preschimbă într-o petrecere în toi. Nu

era surprinzător. De față cu atâția ochi-luminoși de mare însemnătate, toată lumea voia să fie împreună cu toată lumea și să petreacă.

– De ce rămâi cu el, Amaram? Întrebă Adolin.

– Îi sunt vasal.

– Ai un rang care ți-ar permite să-ți alegi un alt lord suzeran. Părinte al Furtunii! Acum ești Cristalpurător. Nimeni n-ar îndrăzni să comenteze. Vino în tabăra noastră. Alătură-i-te tatălui meu.

– Dacă fac asta, dau naștere unei rupturi, ripostă Amaram cu voce scăzută. Atâta timp cât rămân cu Sadeas, pot ajuta la construirea unui pod peste spărtură. Sadeas are încredere în mine. Așa cum are și tatăl tău. Prietenia mea cu amândoi ține regatul ăsta laolaltă.

– Sadeas o să te trădeze.

– Nu. Eu și Înaltul Prinț Sadeas avem o înțelegere.

– Și noi am crezut că avem una. Și apoi ne-a trădat.

Expresia feței lui Amaram deveni distantă. Respecta fidel eticheta chiar și prin modul în care mergea, cu spatele drept, salutându-i cu înclinări respectuoase din cap pe mulți dintre cei pe lângă care treceau. Generalul ochi-luminoși perfect – scilicet de capabil, însă nu și semeț. O sabie pe care Înaltul Prinț căruia îi era vasal putea s-o folosească. Își petrecuse cea mai mare parte a războiului apărând hotarele Alethkarului și, în același timp, instruind cu sârguință soldați și trimitându-i pe cei mai buni în slujba lui Sadeas. Lui Amaram i se datorau, pe jumătate, victoriile lui Sadeas de pe Câmpiile Sfârâmate.

– Tatăl tău e un om care nu se poate pleca în fața nimănui, spuse Amaram. Nu mi-aș fi dorit să fie altfel, Adolin, dar asta nu înseamnă că omul care a devenit nu s-ar putea înțelege cu Înaltul Prinț Sadeas.

– Și tu ești altfel?

– Da.

Adolin pufni. Amaram se număra printre cei mai străluciți oameni din regat, cu o reputație excelentă.

– Mă îndoiesc.

– Eu și Sadeas suntem de acord că mijloacele alese pentru

atingerea unui țel nobil pot fi dezgustătoare. Cu tatăl tău sunt de acord în privința alegerii țelului – un Alethkar mai bun, fără toate aceste ciorovăieli. Totul ține de perspectivă...

Continuă să vorbească, dar Adolin descoperi că gândurile îi erau în altă parte. Auzise destul de des același discurs de la tatăl său. Dacă Amaram începea să dea citate din *Calea Regilor*, probabil că avea să urle. Cel puțin...

Cine era tânăra aia?

Păr roșu superb. Fără nici măcar o singură șuviță neagră. Un trup zvelt, atât de diferit de rotunjimile femeilor alethi. O rochie de mătase albastră, simplă, dar elegantă. Piele palidă – aproape că avea ceva de shin –, potrivită cu ochii ei albaștri. Câțiva pistrii ca vagi fire de praf sub ochi, dându-i o înfățișare exotică.

Părea să plutească prin încăpere. Adolin se răsuci spre ea, urmărind-o din priviri. Era atât de diferită.

– Pe ochii Cenușii! chicoti Amaram. Încă mai faci asta, nu-i așa?

Adolin își desprinse cu greu privirea de fată.

– Ce fac?

– Te uiți după tot ce zboară pe lângă tine în foșnet de fuste. Trebuie să te așezi la casa ta, fiule. Alegeți o mititică din asta. Mama ta ar fi suferit cumplit dacă ar fi știut că încă nu te-ai însurat.

– Nici Jasnah nu e măritată. Și e cu zece ani mai mare decât mine.

Presupunând că mai trăia, după cum părea să fie convinsă Navani, mătușa lui.

– În privința asta, verișoara ta nu poate fi considerată un model demn de urmat.

Tonul lui Amaram spunea mai mult. „Sau în orice altă privință.”

– Uită-te la ea, Amaram, spuse Adolin întorcându-și capul, ca s-o urmărească din priviri pe tânăra care se îndrepta spre tatăl lui. Părul ăla. Ai mai văzut vreodată o nuanță atât de intensă de roșu?

– E vedenă, aș putea să mă pun chezaș. Cu sânge de mâncător de coarne. Există familii care se mândresc cu asemenea obârșie.

Vedenă. Putea fi... Era cu putință?

– Îmi cer scuze, spuse Adolin plecând de lângă Amaram și făcându-și – cu politețe – loc prin mulțime ca să ajungă în locul

unde tatăl și mătușa lui vorbeau cu tânăra nou-venită.

– Mă tem că Lumindoamna Jasnah s-a scufundat cu tot cu corabie, tocmai spunea ea. Îmi pare rău pentru pierderea pe care ați suferit-o...

38
FURTUNA TĂCUTĂ

Așadar, în timp ce Vântalergătorii interveneau astfel, s-a produs un eveniment despre care se mai vorbește și în zilele noastre: adică a ieșit la iveală ceva extrem de periculos, deși Avena nu spune dacă a fost vorba de o tâlhărie săvârșită de unii dintre Radianți sau de cineva din afară.

– Din *Cuvinte despre Lumină*, capitolul XXXVIII, pagina 6

– ...rău pentru pierderea pe care ați suferit-o, spuse Shallan. Am adus cu mine tot ce am putut recupera din lucrurile lui Jasnah. Sunt afară, în grija oamenilor mei.

I se părea foarte greu să-și păstreze tonul egal. Simțise durerea pierderii lui Jasnah în timpul săptămânilor de călătorie, dar vorbind despre moartea prințesei – reamintindu-și acea noapte groaznică – se trezi năpădită de trăirile de atunci, care se revărsau asupra ei în valuri, amenințând s-o copleșească.

Înfățișarea pe care și-o dăduse în ultimul ei desen îi apără în minte ca o idee salvatoare. Putea fi acea femeie – pe care emoțiile nu o ocoleau, dar care era în stare să-și țină suferința în frâu. Se concentrează asupra clipei prezente și asupra a ceea ce avea de făcut,

mai ales asupra celor doi oameni din fața ei, Dalinar și Navani Kholin.

Înaltul Prinț era exact așa cum se așteptase ea să fie: un bărbat cu trăsături aspre, cu părul negru înspicat cu argintiu pe tâmple. Uniforma bătoasă îl făcea să pară singurul bărbat din încăperea care știa ceva despre luptă. Se întrebă dacă vânătăile de pe fața lui erau urmarea unui atac asupra parshendilor. Navani părea o versiune a lui Jasnah cu douăzeci de ani mai bătrână, încă frumoasă, deși avea un aer matern. Shallan nu și-o putuse niciodată imagina pe Jasnah cu un aer matern.

Navani zâmbise la apropierea lui Shallan, dar veselia aceea pierise.

„Încă mai spera să i se întoarcă fiica”, se gândi Shallan, în timp ce Navani se așeza pe un scaun din apropiere. „I-am zdrobit speranțele.”

– Îți mulțumesc fiindcă ne-ai adus această veste, spuse Luminlordul Dalinar. E... bine să știm care e adevărul.

Era cumplit. Nu doar reamintirea morții, ci și împovărarea celorlalți cu greutatea ei.

– Am și alte informații, adăugă Shallan, încercând să se poarte cu delicatețe. Despre obiectul lucrărilor lui Jasnah.

– Alte lucruri despre parshi? se răsti Navani. Furtuni, femeia aia era fascinată de ei. Încă de când i-a intrat în cap că ea poartă vina morții lui Gavilar.

Asta ce mai era? Nu se potrivea cu niciuna dintre versiunile întregii povești auzite vreodată de Shallan.

– Cercetările ei mai pot aștepta, zise Navani cu o privire aprigă. Vreau să știu exact ce s-a întâmplat când ai crezut c-o vezi murind. Cu toată exactitatea cu care-ți aduci aminte, fetițo. Fără să treci peste niciun amănunt.

– Poate după întrunire... spuse Dalinar, cu o mână pe umărul lui Navani.

Atingerea era surprinzător de tandră. Nu era Navani soția fratelui său? Și privirea lui; era doar dragostea dintre rude, afecțiune pentru o soră, sau ceva mai mult?

– Nu, Dalinar, răspunse Navani. Nu, vreau s-aud totul acum.

Shallan se pregăti să înceapă inspirând adânc și îmbărbătându-se ca să facă față emoțiilor, dar descoperi că se controla uimitor de bine. Când își adună gândurile, remarcă un tânăr blond care o privea. Probabil Adolin. Era frumos, așa cum se spunea, și purta o uniformă albastră, la fel ca tatăl lui. Însă el era cumva mai... distins? Găsise cuvântul potrivit? Îi plăcea contrastul dintre părul lui oarecum rebel și uniforma bătoasă. Îl făcea să pară mai real, mai puțin decorativ.

Shallan se întoarse din nou spre Navani.

– M-am trezit în toiul nopții, în țipete și miros de fum. Am deschis ușa și am văzut bărbați necunoscuți îngrămădiți în cadrul ușii cabinei lui Jasnah, care se afla vizavi de a mea. Trupul ei era pe podea și... Luminăție, i-am văzut înjunghiind-o în inimă. Îmi pare rău.

Navani se crispă și capul îi zvâcni de parcă ar fi fost pălmuită.

Shallan continuă. Încerca să-i dezvăluie lui Navani adevărul în cea mai mare măsură posibilă, dar bineînțeles că nu era înțelept, cel puțin deocamdată, să dezvăluie tot ce făcuse ea – țesătura din lumină, Animodelarea corabiei. Le spuse în schimb că se baricadase în cabină, o minciună pregătită dinainte.

– Am auzit oamenii din echipaj țipând pe punte, în timp ce erau executați unul câte unul, adăugă ea. Mi-am dat seama că singura lor speranță nu putea fi decât o primejdie care să-i amenințe pe tâlhari și m-am folosit de torța pe care o luasem cu mine ca să dau foc vasului.

– Foc? Întrebă Navani îngrozită. Când fiica mea era leșinată?

– Navani... spuse Dalinar, strângând-o de umăr.

– Ai condamnat-o la moarte, continuă Navani, cu ochii într-ai lui Shallan. Jasnah n-a putut să înoate, ca toți ceilalți. S-a...

– Navani, repetă Dalinar, cu mai multă hotărâre în glas. Copila asta a luat o hotărâre înțeleaptă. Nu puteai să te-aștepți să înfrunte cu mâinile goale o șleahță de bărbați. Iar ceea ce a văzut... Jasnah nu era leșinată. În momentul ăla era prea târziu ca să se mai poată face ceva pentru ea.

Femeia răsuflă adânc, evident străduindu-se să-și țină sentimentele în frâu.

– Îmi... cer scuze, îi spuse lui Shallan. În clipa asta nu sunt eu

însămi, rătăcesc dincolo de rațiune. Mulțumesc... îți mulțumesc că ne-ai dat de veste, zise ea și se ridică în picioare. Scuzăți-mă.

Dalinar dădu din cap, lăsând-o să se retragă cu o eleganță acceptabilă. Shallan făcu un pas înapoi, cu mâinile încleștate în față, simțindu-se neputincioasă și bizar de rușinată în timp ce o privea pe Navani îndepărtându-se. Nu se așteptase să meargă deosebit de bine. Și nu mersese.

Își oferi câteva secunde în care să se uite după Model, care se afla pe fusta ei, practic nevăzut. Dacă l-ar fi observat cineva, l-ar fi luat drept o parte stranie a modelului țesăturii – presupunând că sprenul se supunea cererii ei și nici nu se mișca, nici nu vorbea.

– Îmi imaginez că drumul până aici a fost un chin, spuse Dalinar întorcându-se spre Shallan. Naufragiu în Ținuturile Înghețate?

– Da. Din fericire, am întâlnit o caravană cu care am venit până aici. Trebuie să spun, cu părere de rău, că ne-au atacat tâlharii, dar am fost salvați de niște soldați care au apărut exact la timp.

– Soldați? se miră Dalinar. Sub ce steag?

– N-au spus, răspuse Shallan. Am înțeles că înainte au luptat pe Câmpiile Sfârâmate.

– Dezertori?

– N-am cerut amănunte, Luminlordul meu. Dar le-am făgăduit că li se vor ierta fărădelegile de până atunci, ca recunoaștere a faptei lor pline de noblețe. Au salvat zeci de vieți. Toată lumea din caravana cu care am venit poate depune mărturie pentru curajul acestor oameni. Cred că au vrut să-și răscumpere greșelile și să aibă prilejul s-o ia de la început.

– Voi avea grijă ca regele să-și pună pecetea pe înscrisurile lor de iertare, zise Dalinar. Să-mi faci o listă cu oamenii ăia. Să spânzurăm soldați înseamnă să irosim forță de luptă.

Shallan se destinse. O problemă fusese rezolvată.

– Trebuie să mai discutăm despre ceva oarecum delicat, Luminlordul meu, adăugă ea.

Se întoarseră amândoi spre Adolin, care dădea târcoale și, în momentul ăla, zâmbi.

Și avea un zâmbet foarte frumos.

Când îi vorbise Jasnah pentru prima oară despre logodna

neoficială, interesul lui Shallan fusese în întregime abstract. Căsătorie într-o Casă alethi puternică? Aliați pentru frații ei? Legitimitate, un mod de a continua să lucreze alături de Jasnah la salvarea lumii? Toate acestea i se păruseră avantaje minunate.

Însă, cu ochii la zâmbetul lui Adolin, nu se mai gândi la niciunul dintre acele avantaje. Durerea care o cuprinsese vorbind despre Jasnah nu dispăru cu desăvârșire, dar, în timp ce se uita la el, i se păru mult mai ușor să n-o ia în seamă. Simți că roșește.

„Așa ceva poate fi periculos”, își spuse.

Adolin veni să li se alăture, profitând de zumzetul discuțiilor din jur, care le oferea o oarecare intimitate în mijlocul mulțimii. Găsise undeva un pocal cu vin portocaliu pentru ea și i-l întinse.

– Shallan Davar? o întrebă.

– Ăăă...

Nu era ea? Oh, sigur. Luă vinul.

– Da?

– Adolin Kholin. Îmi pare rău că ai avut o călătorie atât de grea. Va trebui să-i spunem regelui ce s-a întâmplat cu sora lui. Te pot cruța de asta, mă pot duce eu în locul tău.

– Mulțumesc, răspunse ea. Dar aș prefera să-i vorbesc eu însămi.

– Firește, zise Adolin. Cât despre... înțelegerea noastră, avea mult mai mult sens când erai pupila lui Jasnah, nu-i așa?

– Probabil.

– Dar, fiindcă ești aici, poate ar trebui să facem o plimbare, să vedem cum merg lucrurile.

– Îmi plac plimbările, răspunse Shallan.

„Idioato! Repede, spune ceva inteligent.”

– Ăăă. Părul tău e frumos.

O parte din ea – cea instruită de Tyn – gemu.

– Părul meu? se miră el atingându-l.

– Da, zise Shallan, încercând să-și pună din nou la treabă mintea leneșă. În Jah Keved nu vedem prea des păr blond.

– Unii iau asta drept dovadă a impurității obârșiei mele.

– Interesant. Și despre mine se spune același lucru din pricina părului.

Îi zâmbi și aparent făcuse mutarea corectă, fiindcă el îi răspunse tot cu un zâmbet. Recăpătarea graiului ei nu fusese cea mai abilă din toate timpurile, dar, atâta vreme cât el zâmbea, însemna că nu fusese nici prea jalnică.

Dalinar își dresе glasul. Shallan clipi, tresărind. Uitase cu totul că Înaltul Prinț era de față.

– Adolin, spuse el, adu-mi niște vin.

– Tată? întrebă tânărul și se întoarse spre el. Aaa! Bine, sigur.

Se îndepărtă. Pe ochii Cenușii, băiatul ăla era chipeș. Shallan se întoarse spre tatăl lui, care, ei bine, nu era. Avea un aer distins, dar nasul îi fusese cândva spart, iar fața lui nu părea cea mai fericită potrivire de trăsături. Și vânătăile nu-l avantajau deloc.

De fapt, arăta pur și simplu intimidant.

– Aș vrea să știu mai multe despre tine, spuse el încet, despre situația exactă a familiei tale și despre motivul care te face atât de dornică să te logodești cu fiul meu.

– Familia mea e săracă, spuse Shallan, sinceritatea părându-i-se mai potrivită decât orice într-o discuție cu bărbatul din fața ei. Tata a murit, dar cei cărora le datora bani încă n-au aflat. Nu mă gândisem la o căsătorie cu Adolin înainte de a o sugera Jasnah, dar, dacă ar fi îngăduită, aș accepta-o cu înflăcărare. O alianță prin căsătorie cu Casa voastră i-ar oferi familiei mele protecție.

Încă nu știa cum să rezolve problema Animmodului pe care trebuiau să-l înapoieze frații ei. Dar toate la timpul lor.

Dalinar mormăi. Nu se așteptase să i se vorbească atât de direct.

– Prin urmare, n-ai nimic de oferit, spuse.

– Din câte am aflat de la Jasnah, am presupus că nu veți ține cont de averea și de influența politică a familiei mele. Dacă ați fi urmărit așa ceva, prințul Adolin s-ar fi însurat cu mulți ani în urmă, zise Shallan și se crispă, surprinsă de propria ei insolență. O spun cu tot respectul, Luminlordul meu.

– Nu văd în asta o ofensă, spuse Dalinar. Îmi place sinceritatea. Dar simplul fapt că vreau să-mi las fiul să aibă un cuvânt de spus în privința asta nu înseamnă că nu doresc pentru el o partidă bună. De ce aș prefera o femeie dintr-o Casă străină fără importanță, care mărturisește că familia ei e săracă și care nu are nimic de oferit prin

căsătorie?

– N-am spus că nu pot oferi nimic, ripostă Shallan. Luminlordul meu, câte pupile și-a luat Jasnah Kholin în ultimii zece ani?

– Niciuna de care să știu eu, recunosc eu el.

– Știți câte a refuzat?

– Am cât de cât idei.

– Dar m-a luat pe mine. Asta nu dovedește ce am de oferit?

Dalinar dădu încet din cap.

– Deocamdată vom păstra logodna neoficială. Din același motiv pentru care am aprobat-o de la bun început – vreau ca aceia care ar încerca să se folosească de Adolin pentru a obține avantaje politice să-l considere indisponibil. Dacă izbutești cumva să ne convingi, pe mine, pe Luminoasa Navani și, firește, pe flăcău, putem transforma logodna neoficială într-una oficială. Între timp, o să-ți ofer un loc printre condeierele mele de rang inferior. Vei putea dovedi de ce ești în stare.

Deși generoasă, oferta îi crea senzația unor funii care i se strângeau în jur. Ar fi putut trăi din leafa unei condeiere de rang inferior, dar nu era ceva cu care să se fălească. Și nu se îndoia că Dalinar voia s-o supravegheze. Avea ochi înspăimântător de pătrunzători. N-ar fi putut face nicio mișcare despre care să nu fie el înștiințat.

Bunăvoința lui avea să fie închisoarea ei.

– E o ofertă foarte generoasă, Luminlordul meu, se trezi spunând, dar de fapt am...

– Dalinar! strigă un alt bărbat din încăpere. Continuăm întrunirea asta azi sau poruncesc să ni se aducă o cină în adevăratul sens al cuvântului?

Dalinar se întoarse către un bărbat durduliu, cu barbă, în haine tradiționale – o robă descheiată în față, peste o cămașă largă și o fustă de războinic, numită takama. „Înaltul Prinț Sebarial”, îi trecu lui Shallan prin gând. Jasnah îl desconsidera în notițele ei, numindu-l greșos și nefolositor. Îl descria în cuvinte mai blânde chiar și pe Înaltul Prinț Sadeas, despre care scrisese că nu e demn de încredere.

– Bine, bine, Sebarial, spuse Dalinar, plecând de lângă Shallan și

îndreptându-se către un grup de scaune din centrul încăperii.

Se așeză lângă masa de lucru. Alături de el stătea un bărbat trufaș, cu nas proeminent. Probabil regele, Elhokar. Era mai tânăr decât și-l imaginase Shallan. Și de ce ceruse Sebarial să înceapă discuțiile strigând la Dalinar și nu la rege?

În următoarele câteva minute, Shallan își puse la încercare cunoștințele dobândite când se pregătise pentru viața la Curte în vreme ce bărbații și femeile de obârșie înaltă se instalau pe scaune luxoase. Alături de fiecare se afla o măsuță și, în spatele acesteia, un maestru-slujitor, gata să-i îndeplinească dorințele importante. Mai mulți parshi țineau mesele pline cu vin, nuci și fructe proaspete și uscate. Shallan se cutremura ori de câte ori trecea câte unul pe lângă ea.

Îi numără în gând pe înalții prinți. Sadeas era ușor de remarcat, roșu la față din pricina venelor vizibile sub piele, ca ale tatălui ei după ce bea. Alții îl salutară dând din cap și îl lăsară să se așeze primul. Părea să inspire tot atât de mult respect ca Dalinar. Soția lui, lalai, era o femeie cu gât zvelt, buze groase, piept generos și gură mare. Jasnah notase că e la fel de vicleană ca bărbatul ei.

De o parte și de alta a acestei perechi stăteau alți doi înalți prinți. Unul era Aladar, un duelgiu renumit. În notițele sale, Jasnah îl descria drept un Înalt Prinț puternic, iubitor de riscuri și amator de jocuri care țineau numai de noroc, interzise de devoțiuni. El și Sadeas păreau foarte buni prieteni. Nu mai erau dușmani? Citise că se ciorovăiau adesea din pricina pământurilor. Dar asta era evident de domeniul trecutului, fiindcă se uitau la Dalinar ca doi oameni care au aceleași interese.

Lângă ei se aflau Înaltul Prinț Ruthar și soția sa. Despre aceștia doi Jasnah notase că nu erau cu mult mai mult decât niște hoți, dar avertiza că sunt primejdioși și gata oricând să profite de orice și de oricine.

Ceilalți păreau așezați astfel încât toți ochii să se îndrepte spre cele două facțiuni. Regele și Dalinar contra lui Sadeas, Ruthar și Aladar. Era limpede că alianțele politice se schimbaseră de când își scrisese Jasnah observațiile.

În încăperea se făcu liniște și nimănui nu păru să-i pese că Shallan

se afla acolo și asista la întrunire. Adolin se așează în spatele tatălui său, alături de un tânăr cu ochelari și de un scaun gol, probabil al lui Navani. Gărzi de corp, valetți și chiar și câțiva bărbați în Cristalarmură se înghesuiau pe marginile sălii, pe care Shallan o ocoli cu grijă, ca să nu se mai afle chiar în fața ochilor lui Dalinar, de teamă că ar fi putut s-o observe și să hotărască s-o dea afară.

Prima vorbi Lumindoamna Jayla Ruthar, aplecându-se în față, cu mâinile împreunate.

– Maiestate, spuse ea, mă tem că discuția de azi se învârtește în cerc și nu ajungem la niciun rezultat. Siguranța voastră e, firește, cea mai mare dintre grijile noastre.

În cealaltă parte a mesei, Sebarial pufni zgomotos, mestecând feliuțe de pepene galben. Toți ceilalți părură să-l ignore ostentativ pe nesuferitul bărbat bărbos.

– Da, spuse Aladar. Asasinul în Alb. Trebuie să facem ceva. N-am de gând să stau în palat, așteptând să mă omoare.

– Ucide prinți și regi din toată lumea! adăugă Roion.

Lui Shallan i se păru că semăna cu o broască-țestoasă, cu umerii lui gârboviți și cu capul chel. Oare ce spunea Jasnah despre el?

„Că e laș”, își aminti. „Alege întotdeauna calea cea mai lipsită de pericole.”

– Trebuie să avem un Alethkar unit, spuse Hatham.

Shallan îl recunoscuse imediat, după gâtul lung și după stilul rafinat în care vorbea.

– Nu trebuie să permitem să fim atacați pe rând și nu trebuie să ne certăm între noi, continuă el.

– Tocmai de asta trebuie să-mi ascultați poruncile, spuse regele, încruntându-se la înalții prinți.

– Nu, îl contrazise Ruthar, de aceea trebuie să renunțăm la îngrădirile de nesuportat ale libertății pe care ni le-ai impus, Maiestate! Nu e momentul să părem proști în ochii întregii lumi.

– Ascultați-l pe Ruthar, spuse sec Sebarial, lăsându-se pe spătarul scaunului său. Se pricepe ca nimeni altul să pară prost.

Disputa continuă și Shallan dibui mai bine ce se petrecea în încăpere. De fapt, erau trei facțiuni. Dalinar și regele, grupul lui Sadeas și cei pe care-i numi ea împăciuitori. Conducătorii –

care, când vorbea, părea un politician înnăscut în mai mare măsură decât toți cei de față –, al treilea grup încerca să le împace pe celelalte două.

„Prin urmare, despre asta e vorba”, își spuse ea ascultându-l pe Ruthar, care se contrazicea cu regele și cu Adolin Kholin. „Fiecare încearcă să-i atragă pe înalții prinți neutri de partea lui.”

Dalinar vorbea puțin. Ca și Sadeas, care părea mulțumit să-i lase pe Înaltul Prinț Ruthar și pe soția acestuia să vorbească în locul lui. Cei doi bărbați se uitau unul la altul, Dalinar cu o expresie neutră, iar Sadeas zâmbind ușor. Schimbul de priviri părea destul de inocent până când le vedeai ochii. Fiecare îi țintuia pe ai celuilalt, aproape fără să clipească.

În încăperea aia era furtună. O furtună tăcută.

Toată lumea părea să facă parte din una dintre cele trei facțiuni, în afară de Sebarial, care își tot dădea ochii peste cap, trântind din când în când câte un comentariu aproape obscen. Era clar că-i făcea pe ceilalți alethi, care-și dădeau aere cu semetie, să nu se simtă în largul lor.

Shallan ajunse treptat să priceapă subînțeleșurile discuției, în toată acea vorbărie despre interdicțiile și regulile stabilite de rege... nu regulile în sine păreau să conteze, ci autoritatea din spatele lor. În ce măsură aveau să i se supună regelui înalții prinți și câtă autonomie puteau pretinde? Era fascinant.

Până în clipa în care cineva o aduse pe ea în discuție.

– O clipă, spuse Vamah, unul dintre înalții prinți neutri. Cine e fata de-acolo? Are cineva vreo vedenă în suită?

– A vorbit cu Dalinar, îi răspunse Roion. Ai primit cumva vești din Jah Keved pe care ni le ascunzi, Dalinar?

– Tu, fetițo, zise lalai Sadeas. Ce ne poți spune despre războiul de succesiune din țara ta? Ai informații despre asasin? De ce ar vrea cineva aflat în slujba parshendilor să zdruncine Tronul regatului vostru?

Toți ochii din încăpere se întoarseră spre Shallan. Ea trăi o clipă de panică absolută. Cei mai importanți oameni din lume îi puneau întrebări, ochii lor o sfredeleau...

Apoi își aminti ce desenase. Așa era ea.

– Din păcate, răspuse, nu vă pot fi decât de foarte puțin folos, luminlorzi și lumindoamne. Eram departe de casă când a fost săvârșit acel asasinat cumplit și nu știu nimic despre cauzele lui.

– Atunci de ce te afli aici? întrebă Hatham, politicoș, dar cu insistență în glas.

– Privește menajeria, evident, spuse Sebarial. Voi toți, făcându-vă de râs, oferiți cel mai izbutit spectacol gratuit din ținutul ăsta înghețat.

O replică pe care probabil era înțelept să n-o ia în seamă.

– Simt pupila lui Jasnah Kholin, răspuse, cu ochii într-ai lui Hatham. Ceea ce m-a adus aici e în interes pur personal.

– Aha, comentă Aladar. Logodna fantomatică despre care s-a zvonit.

– Exact, se amestecă Ruthar.

Cu siguranță avea ceva unsuros în înfățișare, cu părul lui negru lins, cu brațele viguroase și cu gura înconjurată de barbă. Însă cel mai alarmant era zâmbetul lui – aducea într-o mult prea mare măsură cu al unui prădător.

– Copilă, ți-ar fi greu să faci o vizită în tabăra mea și să vorbești cu condeierele mele? Trebuie să aflu ce se petrece în Jah Keved.

– Eu o să fac mai mult decât atât, zise Roion. Unde locuiești, fetițo? Te invit să-mi vizitezi palatul. Și eu aș vrea să aflu noutăți din țara ta.

Dar... tocmai le spusese că nu știa nimic...

Shallan încercă să-și amintească ceea ce învățase de la Jasnah. Puțin le păsa de Jah Keved. Voiau informații despre logodna ei – bănuiau că era vorba de mai mult decât de o simplă poveste.

În notițele lui Jasnah, cei doi care o invitaseră se numărau printre cei mai puțin pricepuți la politică. Ceilalți – ca Aladar și Hatham – așteptau un prilej ca să-i facă invitația între patru ochi, așa că nu-și trădau intențiile în public.

– N-are sens să te agiți din pricina asta, Roion, spuse Dalinar. Bineînțeles că stă în tabăra mea și are un loc printre condeierele mele.

– De fapt, zise Shallan, n-am avut prilejul să răspund acestei oferte, Luminlord Kholin. Mi-ar plăcea să mă aflu în serviciul vostru,

dar, din păcate, am acceptat deja poziția oferită într-o altă tabără de război.

Tăcere uluită.

Shallan știa ce voia să adauge. Juca la noroc, riscând enorm, făcea ceva cu care Jasnah n-ar fi fost de acord niciodată. Dar se trezi vorbind, încrezătoare în instinctele ei. La urma urmelor, în artă dădea întotdeauna rezultate.

– Luminlordul Sebarial, continuă ea, uitându-se spre bărbatul bărbos detestat de Jasnah întru totul, a fost primul care mi-a oferit o poziție și m-a invitat să locuiesc la el.

Înaltul Prinț căruia îi rostise numele fu cât pe ce să se înece cu vinul. O privi pe deasupra pocalului, mijindu-și ochii.

Ea ridică din umeri cu ceea ce spera că pare un gest inocent și zâmbi. „Te rog...”

– Ăăă, așa e, spuse Sebarial, lăsându-se pe spătarul scaunului. Îmi e rudă, de foarte departe. N-aș fi putut trăi cu gândul că nu i-am oferit un adăpost.

– Oferta sa a fost foarte generoasă, spuse Shallan. Trei broami întregi pe săptămână, pentru întreținerea mea.

Ochii lui Sebarial se bulbucară, gata să iasă din orbite.

– Nu știam asta, zise Dalinar, uitându-se de la Sebarial la ea.

– Îmi cer iertare, Luminlordul meu, răspunse Shallan. Ar fi trebuit s-o spun de la bun început. Am considerat că nu se cuvine să locuiesc în casa cuiva care mă curtează. Sunt sigură că mă înțelegeți.

El se încruntă.

– Mi-e greu să înțeleg doar de ce și-ar dori cineva să fie mai aproape de Sebarial decât e necesar.

– O, unchiul Sebarial e cu desăvârșire suportabil după ce te obișnuiești cu el, zise Shallan. Ca un zgomot foarte enervant pe care până la urmă te înveți să nu-l mai iei în seamă.

Comentariul ei păru să-i îngrozească pe mulți, deși Aladar zâmbi. Sebarial râse zgomotos, așa cum sperase ea.

– Presupun că totul s-a aranjat deja, spuse Ruthar dezamăgit. Sper că vei vrea totuși să vii, ca să-mi explici, pe scurt, care e situația.

– Renunță, Ruthar, zise Sebarial. E prea tânără pentru tine. Deși, cu tine, nu mă îndoiesc că va fi scurt.

Ruthar răspuse împroșcând cu salivă printre cuvintele rostite cu prea mare grabă.

– Nu sugeram că... Tu, putregai bătrân... Pfu!

Shallan se bucură când atenția tuturor se întoarse din nou către adevăratul subiect al discuției, pentru că ultimul comentariu o făcuse să roșească. Sebarial chiar era indecent. Însă părea să se străduiască să rămână în afara disputei politice, adică acolo unde își dorea și Shallan să se afle. Pe o poziție care să-i ofere mai multă libertate. Putea să se ocupe de notițele lui Jasnah împreună cu Dalinar și Navani, dar nu voia să le fie îndatorată.

„Cine spune că să-i fii îndatorată acestui om e cu totul altceva?”, se gândi ocolind încăperea ca să se apropie de locul unde stătea Sebarial, fără soție sau alți membri ai familiei. Nu era înșurat.

– Aproape că te-ai aruncat singură în gura lupului, fetițo, spuse încet Sebarial, sorbind din vin, fără să se uite la ea. Prostească mișcare să te pui în mâinile mele. Toată lumea știe că îmi place să azvârl lucruri pe foc și să le privesc arzând.

– Totuși pe mine nu m-ai azvârlit, ripostă ea. Așa că mișcarea n-a fost prostească. Doar un simplu risc, de pe urma căruia am avut de câștigat.

– S-ar putea totuși să te scap din nou. Cu siguranță n-o să-ți plătesc cei trei broami. Aproape cam tot atât mă costă amanta și din aranjamentul cu ea măcar am ceva de câștigat.

– O să mi-i plătești. Acum o știe toată lumea. Dar nu-ți face griji. O să-mi câștig cinstii banii.

– Ai informații despre Kholin? întrebă Sebarial studiindu-și vinul. Deci chiar era interesat.

– Informații, da, răspuse Shallan. Mai puține despre Kholin și mai multe despre lumea însăși. Ai încredere în mine, Sebarial. Tocmai ai făcut un aranjament foarte profitabil.

Shallan trebuia să descopere care era ăla.

Ceilalți continuau să se contrazică pe tema Asasinului în Alb și ea deduse că îi atacase deja, dar fusese respins. Când Aladar devie discuția ca să se plângă de faptul că nestematele lui fuseseră luate

de Coroană – Shallan nu știa de ce se întâmpla asta –, Dalinar Kholin se ridică încet în picioare. Se mișca aidoma unui bolovan prăvălit la vale. De neevitat și de neoprit.

Vocea lui Aladar se stinse.

– Pe drum, am trecut pe lângă un morman ciudat de pietroaie, începu Dalinar. Unul de un soi care mi s-a părut remarcabil. O stâncă spartă a fost mistuită de marile furtuni și bucățile au fost purtate de vânt către o alta, mai durabilă. Mormanul de lespezi subțiri arăta de parcă ar fi fost stivuit de mâna omului.

Ceilalți se uitau la Dalinar ca la un nebun. Cuvintele lui aveau ceva care îi trezea lui Shallan o amintire. Erau un citat din ceva citit de ea mai demult. Dalinar se răsuci pe călcâie și se îndreptă către ferestrele deschise din partea ferită de furtună.

– Însă niciun om n-a stivuit lespezile. Oricât de precar ar fi părut echilibrul în care se aflau, mormanul era, de fapt, foarte solid, o parte din stânca aflată cândva sub pământ, ajunsă acum sub cerul liber. M-am întrebat cum era cu putință să rămână în acel teanc atât de ordonat când furtunile le izbeau cu toată puterea. Am înțeles curând care le era adevărata natură. Am descoperit că o forță îndreptată asupra lor dintr-o singură direcție le împinge unele în altele și către stânca din spate. Astfel nu puteam cu niciun chip nici măcar să le clintesc. Totuși, când am scos o lespede de jos – trăgând de ea în loc să împing în ea –, tot mormanul s-a năruit într-o mică avalanșă.

Toată lumea din încăpere se holbă la el până când, într-un târziu, Sebarial vorbi pentru toți.

– Pentru al unsprezecelea nume al Blestemului, ce tot spui acolo, Dalinar?

– Metodele alese de noi nu sunt bune, răspunse Dalinar întorcându-se ca să-i privească pe toți. După ani de război, ne aflăm pe aceeași poziție ca la început. Nici acum nu suntem în stare să-i ținem piept acestui asasin mai bine decât în noaptea în care mi-a ucis fratele. Regele din Jah Keved a avut trei Cristalpurători și o jumătate de armată care să-l apere de ucigașul ăsta și, totuși, a murit cu o sabie înfiptă în piept, iar Cristalele i-au rămas la cheremul profitorilor. Dacă nu-l putem înfrânge pe asasin, trebuie să scăpăm

de motivul pentru care ne atacă. Dacă-i putem captura sau nimici pe cei care-l plătesc, poate că toate înțelegerile pe care e acum obligat să le respecte vor cădea. Și, când am primit ultima oară informații despre asta, de plătit îl plăteau parshendii.

– Minunat, spuse sec Ruthar. Tot ce-avem de făcut e să câștigăm războiul, lucru pe care nu încercăm să-l facem decât de cinci ani.

– Nu încercăm, sublinie Dalinar. Nu atât cât ar trebui. Am de gând să fac pace cu parshendii. Dacă n-o acceptă în condițiile noastre, plec pe Câmpiile Sfărâmate cu armata mea și cu oricare altele vor vrea să mi se alăture. Gata cu joaca pe platouri, cu luptele pentru inimi-nestemată. Mă îndrept spre tabăra lor, o găsesc și îi înfrâng o dată pentru totdeauna.

Regele oftă ușor, lăsându-se pe spătarul scaunului de dincolo de masa sa de lucru. Shallan ghici că se așteptase s-audă asta.

– Pleci pe Câmpiile Sfărâmate, spuse Sadeas. Pare o încercare minunată din partea ta.

– Dalinar, zise Hatham, vorbind cu o prudență evidentă. N-am impresia că situația noastră s-ar fi schimbat. Câmpiile Sfărâmate ne sunt încă în cea mai mare parte necunoscute, iar tabăra parshendilor se poate afla practic oriunde, ascunsă pe mii și mii de stânjeni de teren pe care armata noastră nu-l poate traversa decât cu mare greutate. Am căzut cu toții de acord că atacul asupra taberei lor e o imprudență atât timp cât vor să vină spre noi.

– Hatham, spuse Dalinar, dorința lor de a veni către noi s-a dovedit a fi o problemă, pentru că lupta se poartă în condiții alese de ei. Și nu, situația noastră nu s-a schimbat. Nu s-a schimbat decât forța hotărârii noastre. Războiul ăsta a durat deja mult prea mult. Îi voi pune capăt într-un fel sau altul.

– Pare o idee minunată, repetă Sadeas. Pleci mâine sau aștepți până poimâine?

Dalinar îi aruncă o privire disprețuitoare.

– Încercam doar să apreciez peste cât timp va exista o tabără de război liberă, explică Sadeas cu un aer inocent. A mea a devenit aproape neîncăpătoare și nu m-ar deranja să-mi instalez oamenii într-o a doua, după ce vă vor omorî parshendii pe tine și pe ai tăi.

Când te gândești că, după toate belelele în care-ai intrat când te-ai lăsat împresurat acolo, ai de gând s-o faci încă o dată!

În spatele tatălui său, Adolin se ridică în picioare, roșu la față, cu furiospreni involburându-i-se la picioare, ca niște bălți de sânge. Fratele său îl convinsese să se așeze din nou. Evident era vorba despre ceva care lui Shallan îi scăpa.

„Am nimerit în mijlocul tuturor acestor lucruri fără să știu suficient de multe despre ceea ce se petrece”, își spuse. „Furtuni, am noroc că încă nu m-au înghițit pe nemestecate.” Brusc, nu se mai simți chiar atât de mândră de ceea ce înfăptuise în ziua aceea.

– Înainte de furtuna de azi-noapte, spuse Dalinar, a sosit un sol de la parshendi – primul dispus să stea de vorbă cu noi după atâta amar de vreme. A spus că mai-marii lui vor să discutăm despre posibilitatea încheierii păcii.

Înalții prinți păreau uluiți.

„Pace?”, se gândi Shallan, cu o zvâcnire a inimii. Pe timp de pace i-ar fi fost cu siguranță mai ușor să plece pe Câmpiile Sfărâmate în căutarea orașului Urithiru.

– Asasinul a atacat chiar în aceeași noapte, spuse Dalinar încet. Din nou. Ultima oară a apărut chiar după ce semnaserăm un tratat de pace cu parshendii. Iar acum a venit în ziua unei alte oferte de pace.

– Ticăloșii ăia, zise Aladar, tot cu voce înceată. O fi vreun soi de ritual nefiresc al lor?

– Poate fi o coincidență, răspunse Dalinar. Asasinul a făcut ravagii în întreaga lume. Sunt sigur că parshendii n-au intrat în legătură cu toți oamenii ăia. Oricum, ceea ce se petrece mă îndeamnă la prudență. Aproape că mă-ntreb dacă parshendii nu sunt cumva doar o acoperire, dacă nu se folosește altcineva de asasin ca să fie sigur că în Alethkar nu e niciodată pace. Pe de altă parte, parshendii înșiși au recunoscut că l-au plătit ca să-miucidă fratele...

– Poate sunt desperați, zise Roion gârbovindu-se pe scaun. O facțiune a lor cere pace, iar cealaltă încearcă să ne distrugă prin orice mijloace.

– Oricare ar fi adevărul, fac planuri gândindu-mă la tot ce poate fi

mai rău, spuse Dalinar uitându-se la Sadeas. O să mă îndrept către centrul Câmpiilor Sfărâmate – fie ca să-i înfrâng pe parshendi pentru totdeauna, fie ca să accept capitularea și dezarmarea lor –, însă pentru a pune la punct o asemenea expediție e nevoie de timp. Trebuie să fac instrucție cu oamenii, pregătindu-i pentru o incursiune prelungită, și să trimit către centrul Câmpiilor Sfărâmate iscoade care să întocmească hărți. În plus, trebuie să aleg Cristalpurători noi.

– Cristalpurători noi? întrebă Roion săltându-și curios capul de broască-țestoasă.

– Voi intra în curând în posesia mai multor Cristale, răspuse Dalinar.

– Și ni se îngăduie să știm care e sursa acestei uimitoare comori? întrebă Aladar.

– Păi, o să le câștige Adolin de la voi toți, îl lămuri Dalinar.

Unii chicotiră, de parcă ar fi fost o glumă. Dalinar nu avea aerul unui om care glumise. Se așază din nou, iar ceilalți luară asta drept semn că întrunirea se încheiase – din nou, aparențele spuneau că nu regele, ci Dalinar domnea cu adevărat.

„Aici s-a schimbat întreaga balanță a puterii”, se gândi Shallan. „Ca și natura războiului.” Notițele lui Jasnah despre Curte categoric erau învechite.

– Ei, presupun că acum o să mă-nsoțești în tabăra mea, îi spuse Sebarial ridicându-se de pe scaun. Ceea ce înseamnă că întrunirea asta n-a fost doar obișnuita vreme irosită ascultând niște palavragii aruncându-și unii altora amenințări mascate – de fapt, m-a mai costat și bani.

– Putea fi mai rău, zise Shallan ajutându-l pe bărbatul mai vârstnic să se ridice, fiindcă părea oarecum nesigur pe picioare.

Însă își regăsi repede echilibrul și își eliberă brațul.

– Mai rău? Cum?

– Aș fi putut fi și plictisitoare, nu doar costisitoare.

El o privi, apoi izbucni în râs.

– Cred că e adevărat. Ei, hai să mergem.

– O clipă, spuse Shallan. Ia-o înainte. Te găsesc la trăsura ta.

Pe urmă plecă în căutarea regelui și îl anunță ea însăși că Jasnah

murise. Elhokar suportă bine vestea, cu demnitate regală. Probabil că Dalinar îi spusese deja.

Această îndatorire odată îndeplinită, le caută pe condeierele regelui. La scurt timp după aceea, ieși din sala de întruniri și îi găsi pe Vathah și pe Gaz așteptând-o neliniștiți afară. Îi întinse celui dintâi o foaie de hârtie.

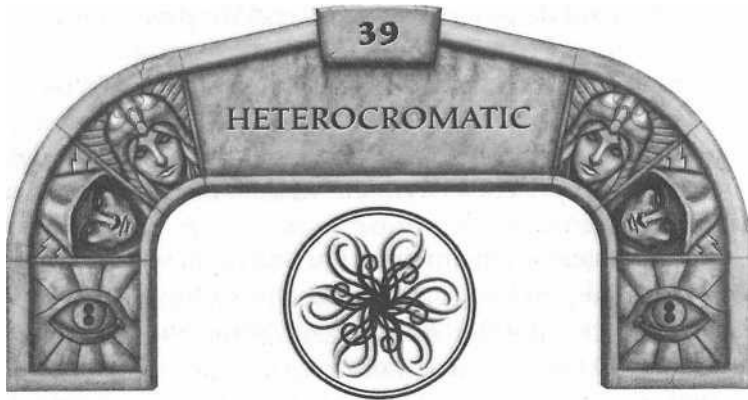
– Ce e asta? întrebă el răsucind-o în mâini.

– Înscrisul de iertare, răspunse ea. Are pecetea regelui. E pentru tine și oamenii tăi. O să primim curând și unele cu numele fiecăruia dintre voi, dar, până atunci, ăsta n-o să îngăduie nimănui să vă aresteze.

– Chiar ai făcut-o? întrebă Vathah privind hârtia, deși era clar că nu pricepea cuvintele scrise. Furtuni, chiar te-ai ținut de cuvânt?

– Bineînțeles că m-am ținut. Nu uita că nu se referă decât la fărădelegile din trecut, așa că spune-le tuturor să se poarte cât mai bine cu puțință. Acum să mergem. Am găsit un loc unde putem sta.

39
HETEROCROMATIC

CU PATRU ANI ÎN URMĂ

Tatăl ei dădea ospete fiindcă voia să pretindă că totul merge bine. Invita luminlorzii din cătunele învecinate, îi hrănea, le dădea vin și le prezenta fiica.

Pe urmă, a doua zi, după plecarea tuturor, stătea la masa lui și-și asculta condeierele spunându-i cât de mult sărăcise. Shallan îl vedea uneori sprijinindu-și fruntea în mâini și uitându-se drept înainte, în gol.

Dar, în seara aceea, se ospătau și se prefăceau.

— Ați cunoscut-o pe fiica mea, firește, spuse tatăl ei, arătând către ea în vreme ce oaspeții se așezau la masă. Bijuteria Casei Davar, mândria noastră, mai presus de orice altceva.

Oaspeții – ochi-luminoși care locuiau la două văi distanță – dădeau curtenitori din cap în timp ce parshii tatălui ei aduceau vin. Atât băutura, cât și sclavii erau un mod de a-i arăta lumii bogății pe care de fapt nu le posedă. Shallan începuse să ajute la calculul cheltuielilor, era datoria ei de fiică. Știa adevărul despre averea familiei.

Focul trosnea în cămin, ținând frigul serii la distanță. Dacă încăperea aceea s-ar fi aflat în altă parte, i-ar fi dat senzația că e acasă. Acolo nu i-o dădea.

Servitorii îi turnară vin. Vin galben, fără prea multă tărie. Tatăl ei bea unul violet, preparat astfel încât să nu-și piardă tăria. Se așeză la masa înaltă, care se întindea pe toată lățimea încăperii – aceeași în care se aflase cu un an și jumătate în urmă, când Helaran îl amenințase cu moartea. Trecuseră șase luni de când primiseră o scrisoare de la Helaran, alături de o carte a faimoasei Jasnah Kholin, pentru Shallan.

Îi citise tatălui lor biletul într-o șoaptă tremurătoare. Nu spunea mare lucru. Erau mai ales amenințări voalate. În noaptea aceea, Luminlordul Davar aproape că omorâse în bătaie o fată de casă. Isan încă șchiopăta. Servitorii nu mai bârfeau pe la colțuri, șoptind că el își omorâse nevasta.

„Nimeni nu i se împotrivesțe, în niciun fel”, se gândi Shallan, cu ochii la tatăl ei. „Suntem prea speriați cu toții.”

Ceilalți trei frați ai lui Shallan stăteau la o masă separată, îngrămădiți unul într-altul. Se fereau să-și privească tatăl sau să intre în vorbă cu oaspeții. Pe mese străluceau cupe mici, pline cu sfere, dar în încăperea uriașă ar fi fost nevoie de mai multă lumină. Nici sferele, nici focul nu aveau destulă putere ca să spulbere întunecimea sumbră. Shallan se gândi că tatălui ei îi plăcea așa.

Ochi-luminoșii veniți în vizită erau familia Luminlordului Tavinar – un bărbat zvelt, elegant, cu o haină de mătase de un roșu-intens. El și soția lui stăteau la masa înaltă, la mică distanță unul de altul, cu fiica lor adolescentă între ei. Shallan nu-i reținuse numele.

Ospățul continuă, iar tatăl ei tot încerca să înceapă o discuție, dar nu primea decât răspunsuri scurte. Întâlnirea ar fi trebuit să fie o petrecere, însă nimeni nu părea să se distreze. Oaspeții arătau de parcă și-ar fi dorit să nu fi acceptat invitația, dar, din punct de vedere politic, tatăl ei ocupa o poziție mai importantă, așa că merita să-i intre în grații.

Shallan ciugulea din mâncare, ascultând cum se lăuda tatăl ei cu noul său toporcopoi de prăsilă. Vorbea despre prosperitatea familiei. Minciuni.

Nu voia să-l contrazică. Fusesse bun cu ea. Era întotdeauna bun cu ea. Totuși, n-ar fi trebuit să facă cineva ceva?

Helaran ar fi putut. Dar el îl părăsise.

„E din ce în ce mai rău. Cineva trebuie să trecă la fapte, să spună ceca, să-l schimbe pe tata” N-ar fi trebuit să facă lucrurile pe care le făcea, n-ar fi trebuit să se îmbete, n-ar fi trebuit să-l bată pe ochi-întunecați...

Terminară primul fel de mâncare. Și Shallan observă altceva. Balat – căruia tatăl lor începuse să-i spună Nan Balat, de parcă ar fi fost primul născut – nu-și lua ochii de la oaspeți. Era surprinzător. De obicei nu le dădea nicio atenție.

Fiica lui Tavinar întâlnește privirea lui, zâmbi, apoi se uită din nou în farfurie. Shallan clipi nedumerită. Balat... și o fată? Era o idee stranie.

Tatăl lor nu păru să observe. În cele din urmă, se ridică în picioare și-și înalță pocalul, cuprinzând cu privirea întreaga încăpere.

– În seara asta, sărbătorim. Vecini buni, vin tare.

Tavinar și soția lui își înalțară pocalele șovăind. Shallan abia începuse să studieze bunele maniere – era greu s-o facă, din moment ce preceptorii plecau după scurtă vreme –, dar știa că un luminlord vorin cuviincios nu celebra beția. Ceea ce nu însemna că nu se îmbăta, însă vorinii nu obișnuiau să vorbească despre asta. Însă tatăl ei nu se pricepea la astfel de subtilități.

– E o zi mare, spuse el sorbind din vin. Tocmai am primit vești de la Luminlordul Gevelmar, pa care cred că-l cunoașteți, Tavinar. Am stat prea mult timp fără nevastă. Luminlordul Gevelmar mi-o trimite pe cea mai mică dintre ficele sale, cu tot cu înscrisurile de cununie. Ardenții mei vor oficia slujba la sfârșitul lunii și voi avea o soție.

pe Shallan o cuprinse frigul. Își strânse șalul în jurul trupului. Ardenții despre care vorbea tatăl ei stăteau la masa lor, mâncând în destulă vreme ca să știe cum arătase bunicul în tinerețe. Oricum, cu ea se purtau cu blândețe și studiul sub îndrumarea lor îi făcea plăcere când orice altceva părea să se năruie în jurul ei.

– De ce nu spune nimeni nimic? întrebă tatăl ei rotindu-și privirea. Tocmai m-am logodit. Arătați ca o șleahță de alethi, lovi-i-ar furtuna! Suntem vedeni! Face-i zgomot, idiotilor!

Oaspeții aplaudară curtenitori, deși păreau chiar mai stânjeniți decât până atunci. Balat și gemenii schimbară priviri, apoi bătură ușor în masă.

– Duceți-vă pustiului cu toții!

Tatăl ei se lăsă să cadă la loc pe scaun, în timp ce parșii lui se apropiau de masa joasă, aducând fiecare câte o cutie.

– Daruri pentru copiii mei, ca însemn al evenimentului, spuse tatăl ei cu o fluturare a mâinii. Nu știu de ce mă ostenesc! Pfui!

Își bău restul vinului.

Băieții primiră pumnale, arme excelente, gravate ca niște Cristalsăbii. darul pentru Shallan era un colier de argint, cu verigi groase. Îl săltă în mâini în tăcere. Tatălui ei nu-i plăcea s-o audă vorbind mult la petreceri, deși punea întotdeauna masa ei alături de masa mare.

Nu țipa niciodată la ea. Nu direct. Ea și-ar fi dorit uneori s-o facă. Poate că așa Jushu n-ar mai fi fost atât de scârbit de ea. Asta...

Cineva deschise brus ușa sălii ospățului, trântind-o de perete. În lumina slabă, văzură în prag un bărbat înalt, în haine închise la culoare.

– Ce-nseamnă asta? strigă tatăl ei, ridicându-se și lovind cu palmele în masă. Cine-mi întrerupe petrecerea?

Bărbatul intră cu pași mari. Avea fața prea lungă și prea îngustă, de parcă ar fi scăpat din strânsoarea unui clește. Purta o haină maronie, catifelată, cu dantelă la manșete, și strângea din buze de parcă tocmai ar fi nimerit într-o latrină revărsată după ploaie.

Avea un ochi de un albastru-intens. Și unul de culoare închisă, căprui. Era, deopotrivă, un ochi-luminoși și un ochi-întunecați. Pe Shallan o străbătu un fior.

Un servitor al Casei Davar se grăbi să se apropie de masa înaltă și îi șopti ceva tatălui ei. Shallan nu desluși cuvintele, dar văzu că, la auzul lor, tunetul de pe chipul lui dispăru. Rămase în picioare, însă îi căzu falca.

O mână de servitori în livrele maro îl înconjurară pe nou-venit. Acesta continuă să înainteze cu pedanterie, de parcă ar fi avut grijă să nu calce cumva în ceva.

– Am fost trimis de Înălțimea Sa, Înaltul Prinț Valam, stăpânul

acestui ținut. A aflat că aici se răspândesc cu stăruință zvonuri sumbre. Despre moartea unei femei ochi-luminoși.

Întâlni privirea tatălui lui Shallan.

– Soția mea a fost ucisă de amantul ei, spuse acesta. Care apoi s-a sinucis.

– Alții spun o altă poveste, Luminlord Lin Davar, ripostă nou-venitul. Astfel de zvonuri sunt... neliniștitoare. Îl nemulțumesc pe Înălțimea Sa. Dacă un luminlord care îi e vasal a ucis *cumva* o femeie ochi-luminoși de rang înalt, nu poate trece cu vederea o asemenea faptă.

Tatăl ei nu răspunse cu indignarea violentă la care se așteptase Shallan. În schimb, își flutură mâna către ea și către oaspeți.

– Îndepărtați-vă. Faceți-mi loc. Și hai să vorbim între patru ochi, mesagerule. Nu e nevoie să-mi umpli sala de noroi.

Cei trei Tavinari se ridicară, părând mult prea nerăbdători să plece. Când ieșiră, fata aruncă o privire peste umăr, către Balat, șoptind ceva.

Când tatăl ei se uită la ea, Shallan își dădu seama că încremenise din nou, imediat ce auzise vorbindu-se despre mama ei, și rămăsese așezată la masa de lângă cea înaltă.

– Du-te să stai cu frații tăi, copilă, spuse încet tatăl ei.

Shallan se retrase trecând pe lângă mesagerul care se apropia. Ochii ăia... Era Redin, bastardul Înaltului Prinț, care, după cum se zvonea, îl folosea drept călău și asasin.

Fiindcă fraților ei nu li se ceruse explicit să părăsească încăperea, își trăsese scaunele lângă cămin, destul de departe pentru ca discuția purtată de tatăl lor să nu ajungă până la urechile lor. Păstraseră un loc pentru Shallan, iar ea se așeză, boțindu-și rochia de mătase fină. O învăluia, era atât de voluminoasă încât îi dădea senzația că, de fapt, ea însăși nu se afla acolo, că numai rochia conta.

Bastardul Înaltului Prinț se așeză la masă, alături de tatăl ei. Măcar îl înfrunta cineva. Dar dacă hotăra că e vinovat? Ce urma? Judecata? Nu urmărea prăbușirea tatălui său; nu voia decât să oprească întunecimea care îi sufoca pe toți, încetul cu încetul. Lumina părea să fi plecat când murise mama ei.

Când mama ei...

– Shalan? Întrebă Balat. Nu te simți bine?

Ea se cutremură.

– Pot să văd pumnalele? De la distanță arată foarte bine.

Wikim se mulțumi să se holbeze la foc, însă Balat i-l aruncă pe al lui. Shalan îl prinse cu stângăcie, apoi îl scoase din teacă și admiră reflexia luminii focului în adânciturile metalului.

Băieții priveau dansul focsprenilor în flăcări. Frații ei nu mai stăteau de vorbă.

Balat aruncă o privire peste umăr, către masa înaltă.

– Aș vrea s-aud ce spun, șopti el. Poate-l vor târi după ei. Așa s-ar cuveni pentru ceea ce a făcut.

– N-a ucis-o el pe mama, zise Shalan în șoaptă.

– A, nu? pufni Balat. Atunci ce s-a-ntâmpat?

– Eu...

Nu știa. Nu putea să se gândească. Nu la momentul ăla, nu la ziua aia. Oare tatăl ei chiar o făcuse? O cuprinse din nou frigul, în ciuda dogorii focului.

Se lăsă din nou tăcerea.

Cineva... cineva trebuia să facă ceva.

– Vorbesc despre plante, spuse Shalan.

Balat și Jushu se uitară la ea. Wikim continua să se holbeze la flăcări.

– Despre plante, repetă Balat cu voce plată.

– Da. Îi aud, dar foarte slab.

– Eu n-aud absolut nimic.

În rochia ei prea bogată, Shalan ridică din umeri.

– Urechile mele sunt mai agere decât ale tale. Da, despre plante. Tata se plânge că niciun copac din grădinile lui nu-i dă ascultare când îi cere să i se supună. „Le-au căzut frunzele din pricina unei boli”, zice el, „și refuză să-și crească frunze noi”.

„Ai încercat să-i bați pentru nesupunere?”, întreabă mesagerul.

„O fac tot timpul”, răspunde tata. „Le-am rupt chiar și crengile, dar tot nu mi se supun! E dezordine. Ar putea măcar să strângă mizeria pe care-o fac.”

„Ai o problemă”, zice mesagerul, „fiindcă nu prea merită să îți

copaci fără frunze. Din fericire, am eu o soluție. Vărul meu a avut cândva copaci care se purtau așa și a descoperit că nu e nevoie decât să le cânte și frunzele creșteau din nou”.

„A, da, desigur”, spune tata. „O să încerc și eu, chiar acum.”

„Sper c-o să dea rezultate.”

„Ei, dacă o să dea, o să mă simt reîntinerit.”

Frații lui Shallan se holbară la ea, nedumeriți.

În cele din urmă, Jushu își lăasă capul pe umăr. Era cel mai mic dintre frați, după el nu mai urmase decât Shallan.

– Re... înfrunzit.

Balat izbucni în râs – destul de tare încât tatăl lor să-i privească cu asprime.

– O, e teribil! zise Balat. Pur și simplu teribil, Shallan. Ar trebui să-ți fie rușine.

Ea se ghemui în rochie, rânjind cu gura până la urechi. Chiar și Wikim, primul născut dintre gemeni, schiță un zâmbet. Nu-l mai văzuse zâmbind de... de cât timp?

Balat se șterse la ochi.

– O clipă chiar am crezut că-i poți auzi. Tu, Pustiitoare mică! zise el și inspiră adânc. Furtuni, dar chiar a fost bine.

– Ar trebui să râdem mai mult, spuse Shallan.

– Locul ăsta n-a fost potrivit pentru râsete, zise Jushu sorbind din vin.

– Din pricina tatei? întrebă Shallan. El e unul și noi suntem patru. Ar trebui să fim mai optimiști.

– A fi optimist nu schimbă faptele, spuse Balat. Aș vrea să nu fi plecat Helaran.

Lovi cu pumnul în marginea scaunului său.

– Nu-i purta pică pentru călătoriile lui, Tet Balat, zise Shallan încet. Sunt atâtea locuri de văzut, atâtea locuri în care noi nu vom ajunge probabil niciodată. Lasă s-ajungă acolo măcar unul dintre noi. Gândește-te la tot ce ne va istorisi. La culori.

Balat se uită în lungul încăperii din piatră de un negru monoton, cu căminele sale care răspândeau o strălucire portocaliu-roșcată.

– Culori. Nu m-ar deranja dacă am avea aici mai multă culoare.

Jushu zâmbi.

– Orice ar fi o schimbare plăcută dacă ar înlocui mutra tatei.
– Ei, nu mai fi nemulțumit de mutra lui, îl dojeni Shallan. Își face datoria foarte bine.

– Care e aia?

– Ne reamintește că există lucruri mai rele decât duhoarea lui. O Chemare cu adevărat nobilă.

– Shallan! exclamă Wikim.

Semăna incredibil de puțin cu Jushu. Sfrijit și cu ochii afundați în orbite, își purta părul atât de scurt, încât arăta aproape ca un ardent.

– Nu spune așa ceva când te-ar putea auzi tata.

– E absorbit de discuție, zise Shallan. Dar ai dreptate. Probabil că n-ar trebui să-mi bat joc de familia noastră. Casa Davar e unică și trainică.

Jushu își ridică pocalul. Wikim dădu din cap cu vigoare.

– Firește, adăugă ea, același lucru se poate spune și despre un neg.

Jushu aproape că-și scuipea vinul. Balat izbucni într-un alt hohot de râs răsunător.

– Terminați cu tărăboiul! le strigă tatăl lor.

– E o petrecere! zberă Balat drept răspuns. Nu ne-ai cerut să ne purtăm într-o mai mare măsură ca vedenii?

Tatăl lor îi aruncă o altă privire aspră, apoi se întoarse la discuția cu mesagerul. Cei doi stăteau alături la masa înaltă, Luminlordul Davar într-o poziție de om care imploră, iar bastardul Înaltului Prinț într-una lejeră, cu o sprânceană arcuită și cu o figură calmă.

– Furtuni, Shallan! zise Balat. Când ai devenit atât de isteță?

Isteță? Nu se simțea așa. Obrăznicia spuselor sale o făcu să se ghemuiască în scaun. Cuvintele îi scăpaseră pur și simplu din gură.

– Astea nu sunt decât niște lucruri... niște lucruri pe care le-am citit într-o carte.

– Ei bine, micuțo, ar trebui să citești mai multe cărți ca asta, spuse Balat. Mulțumită cărții ăsteia, aici e mai multă lumină.

Tatăl lor izbi cu pumnul în masă, făcând pocalele să se cutremure și farfuriile să zăngănească. Shallan se uită la el și se îngrijoră când îl văzu arătând cu degetul spre mesager și spunând ceva. Vorbea prea încet și era prea departe ca să-i poată desluși cuvintele, dar

privirea lui îi era cunoscută. I-o văzuse de multe ori înainte de a-și lua bastonul – o dată luase chiar vătraiul – ca să lovească un servitor.

Mesagerul se ridică în picioare cu o mișcare lină. Manierele lui rafinate păreau un scut care respingea furia Luminlordului Davar.

Shallan îl invidia.

– S-ar părea că discuția asta nu mă duce nicăieri, spuse bastardul Înaltului Prinț, cu voce sonoră.

Se uita la tatăl ei, dar tonul lui dădea de înțeles că li se adresează tuturor.

– Am venit pregătit să fac față inevitabilului. Sunt împuternicitul Înaltului Prinț și țin foarte mult să aflu adevărul despre cele petrecute în această casă. Orice ochi-luminoși de obârșie înaltă care poate depune mărturie e bine-venit.

– Au nevoie de mărturia unui ochi-luminoși, le șopti Jushu fraților și surorii sale. Tata e un luminlord destul de important ca să-l poată nimici pur și simplu.

– A existat cineva, continuă mesagerul, cu voce la fel de răsunătoare, care voia să ne dezvăluie adevărul. Dar între timp a devenit de negăsit. Are vreunul dintre voi curajul lui? Vine cineva cu mine ca să depună, în fața Înaltului Prinț, mărturie despre omorurile săvârșite pe acest domeniu?

Se uită la cei patru. Shallan se ghemui în scaun, vrând să pară cât mai mică. Wikim nu-și luă ochii de la flăcări. Jushu părea gata să se ridice, dar își concentră atenția spre vinul lui, înjurând și împurpurându-se la față.

Balat. Balat se prinse de brațele scaunului ca și cum ar fi vrut să se salte în picioare, însă apoi își privi tatăl. Încordarea din ochii acestuia nu dispăruse. Când i se aprindea furia, urla și arunca după servitori cu ce-i cădea în mână.

Însă în clipe ca aceea, când îl stăpânea o furie rece, devenea cu adevărat periculos. Asta se întâmpla când amuțea. Când încetau zbirerele.

Sau cel puțin zbirerele lui.

– O să mă omoare, șopti Balat. Dacă scot un singur cuvânt, o să mă omoare.

Curajul de mai înainte îi dispăruse. Nu mai părea un bărbat, ci un tinerel – un băietan îngrozit.

– Tu ai putea s-o faci, Shallan, șuieră Wikim. Ție tata nu va îndrăzni să-ți facă niciun rău. În plus, chiar ai văzut ce s-a întâmplat.

– N-am văzut, șopti ea.

– Erai acolo!

– Nu știi ce s-a întâmplat. Nu-mi amintesc.

Nu s-a întâmplat. Nu s-a întâmplat.

În cămin alunecă un buștean. Balat rămase cu privirea în podea și nu se ridică. Niciunul dintre cei patru nu voia s-o facă. Între ei se învârteliră petale translucide de flori, pălind înainte de a dispărea. Rușinospreni.

– Înțeleg, spuse mesagerul. Dacă vreunul dintre voi... își amintește adevărul cândva, în viitor, va găsi în Vedenar urechi dornice să-l asculte.

– N-o să distrugi familia asta, bastardule, spuse tatăl ei, ridicându-se la rândul său. Ne sprijinim unii pe alții.

– Dar presupun că nu și pe aceia care nu mai sunt printre noi.

– Ieși din casa asta!

Mesagerul îi aruncă tatălui lor o privire dezgustată, zâmbind cu dispreț. Părea să spună: „Sunt bastard, dar nici măcar eu n-am cum să ajung atât de josnic ca tine”. Pe urmă părăsi sala cu pași iuți și-și adună oamenii afară, iar poruncile lui scurte dădură de înțeles că, în ciuda orei târzii, voia să-și continue drumul, pentru a-și îndeplini o altă însărcinare, dincolo de hotarele domeniului Davar.

Când rămaseră din nou singuri, tatăl lor se sprijini cu ambele mâini de masă și răsuflă adânc.

– Plecați, le spuse copiilor săi, lăsându-și capul în jos.

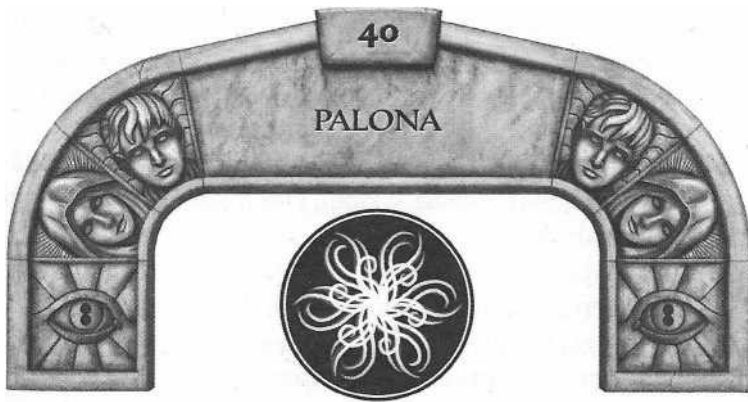
Ei șovăiră.

– Plecați! urlă el.

Părăsiră încăperea în goană, Shallan grăbindu-se să-și urmeze frații. Îi rămase în minte imaginea tatălui ei prăbușindu-se în scaun și luându-și capul în mâini. Darul pe care i-l oferise ei, frumosul colier, stătea uitat în cutia deschisă pe masă, chiar în fața lui.

40

PALONA

Nu se poate nega că au răspuns imediat și cu mare consternare, căci acestea erau de cea mai mare importanță pentru sperjuria ce urmau să se lepede de jurămintele lor. Cuvântul Mârșăvie nu s-a întrebuițat atunci, dar, între timp, a devenit bine-cunoscutul nume al acelei întâmplări.

– Din *Cuvinte despre Lumină*, capitolul XXXVIII, pagina 6

Sebarial o luă pe Shallan în trăsura sa când părăsirea palatului regelui, îndreptându-se spre tabăra lui de război. Model continua să-i zumzăie încet pe faldurile fustei și ea îl amuți cu un „șșșt”.

Înaltul Prinț stătea în fața ei, cu ceafa sprijinită de peretele capitonat, și sforăia ușor, în timp ce trăsura zăngănea. Terenul fusese curățat de mugurii-de-stâncă și lespezile înșiruite pe mijloc alcătuiau o linie despărțitoare între dreapta și stânga drumului.

Soldații lui Shallan erau în siguranță și aveau s-o ajungă din urmă mai târziu. Își făcuse rost de o locuință și de un venit. Cu toată încordarea din timpul întrunirii și cu retragerea lui Navani, Casa Kholin încă nu-i ceruse lucrurile lui Jasnah. Încă mai era nevoie s-o convingă pe Navani s-o ajute în privința cercetărilor începute de

prințesă, dar, până în acel moment, avusese parte de o zi rodnică.

Nu mai avea de făcut nimic altceva decât să salveze lumea.

Sebarial fornăi și se trezi cu o tresărire din scurtul său somn. Se așează mai bine pe bancheta lui, ștergându-și obrazii.

– Te-ai schimbat.

– Poftim?

– Arăți mai tânără. Acolo, înăuntru, aș fi zis că ai douăzeci de ani, poate douăzeci și cinci. Dar acum văd că nu poți avea mai mult de paisprezece.

– Am șaptesprezece, spuse ea sec.

– Diferența e aceeași, mormăi el. Aș fi putut să jur că rochia ta are o culoare mai aprinsă, că ai trăsături mai ferme, mai frumoase... Trebuie să fi fost din pricina luminii.

– Ai întotdeauna obiceiul să vorbești despre înfățișarea femeilor tinere insultându-le? Sau numai după ce-ți curg balele în fața lor?

Sebarial rânji.

– N-ai fost educată la Curte, e clar. Asta-mi place. Dar ai grijă – insultă aici pe cine nu trebuie și s-ar putea să plătești imediat.

Prin fereastra trăsurii, Shallan văzu că se apropiau în sfârșit de o tabără în care flutura steagul lui Sebarial. Purta glifele „sebes” și „laial” stilizate sub forma unui țipar de văzduh auriu-intens, pe fond negru.

Soldații de la poartă salutară, iar Înaltul Prinț le spuse că trebuiau să sosească oamenii lui Shallan și le porunci să le dea acestora un însoțitor care să-i conducă la conacul lui. Trăsura își continuă drumul, iar Sebarial se lăsă pe spătarul banchetei și o studie pe Shallan din priviri, ca și cum ar fi așteptat ceva.

Ea nu-și putea da seama ce anume. Poate că interpreta greșit atitudinea lui. Își îndreptă privirea spre fereastră și înțelese că locul în care ajunsese nu era tabără de război decât cu numele. Străzile erau mai drepte decât într-un oraș care se dezvoltase în mod firesc, dar cei mai mulți dintre oamenii pe care-i vedea nu erau soldați.

Trecură pe lângă taverne, pe lângă piețe în aer liber, pe lângă prăvălii și pe lângă clădiri înalte, care cu siguranță adăposteau cel puțin câte zece familii. Multe străzi erau pline de oameni. Locul nu avea diversitatea Kharbranthului și nu era la fel de vibrant, dar

construcțiile erau din lemn masiv și din piatră și se înălțau unele lipite de altele, ca să se susțină.

– Acoperișuri rotunjite, spuse Shallan.

– Inginerii mei spun că așa fac mai bine față furtunilor, răspunse Sebarial cu mândrie. Iar clădirile au colțuri și laturi rotunjite.

– Și ce de oameni!

– Aproape toți locuiesc aici permanent. Am cea mai completă forță de croitori, meșteșugari și bucătari din toate taberele de război. Și am început deja lucrul în mai multe manufacturi – pânzeturi, pantofi, vase de lut, fabric tot felul de lucruri. Tot eu dețin și suflătorii de sticlă.

Shallan se întoarse din nou spre el. Mândria care i se simțea în glas nu se potrivea deloc cu ceea ce scrisese Jasnah despre el. Firește că, în cea mai mare parte, notițele și cunoștințele ei despre înalții prinți erau urmarea rarelor vizite pe Câmpiile Sfârâmate, dar niciuna nu fusese recentă.

– Din câte am auzit, spuse Shallan, armata ta are cele mai puține izbânzi în lupta împotriva parshendilor.

În ochii lui apăru o sclipire.

– Alții aleargă după câștiguri rapide, adunând inimi-nestemată, dar pe ce își cheltuiesc banii? Din fabricile mele de pânzeturi vor ieși curând uniforme mai ieftine decât cele aduse de negustori din alte părți, iar roadele pământului lucrat de oamenii mei vor fi o hrană mult mai variată decât cea obținută prin Animodelare. Cultiv și lavis, și tallew, ca să nu mai vorbesc de crescătoriile de porci.

– Țipar viclean, spuse Shallan. În timp ce alții luptă în război, tu te îmbogățești fabricând de toate.

– A trebuit să fiu prudent, mărturisi Înaltul Prinț aplecându-se spre ea. N-am vrut să-și dea ceilalți seama ce fac de la bun început.

– Ingenios, comentă Shallan. Dar de ce îmi spui mie?

– Dacă o să faci parte dintre condeierele mele, sunt lucruri pe care o să le vezi și singură. În plus, nu mai trebuie să păstrez secretul. Manufacturile mele sunt deja în producție, iar armata mea asaltează cel mult un platou pe lună. Trebuie să-i plătesc amenzi lui Dalinar fiindcă nu ies la atac și îl silesc să-i trimită pe alții, dar merită. Oricum, înalții prinți mai ageri la minte și-au dat deja seama

ce fac. Ceilalți mă cred pur și simplu un țicnit trândav.

– Deci nu ești un țicnit trândav?

– Bineînțeles că sunt! exclamă el. Lupta e o muncă prea grea. În plus, soldații mor, iar eu trebuie să le hrănesc familiile. E cu desăvârșire inutil, zise el și se uită pe fereastră. Am descoperit secretul ăsta acum trei ani. Toată lumea venea aici, dar nimeni nu vedea locul ăsta ca pe o așezare permanentă – în ciuda valorii acestor inimi-nestemată, care ne asigură că Alethkarul va fi întotdeauna prezent aici...

Zâmbi.

Trăsura trase în sfârșit în fața unei case stil conac, înconjurată de clădiri mai înalte, de tipul celor locuite de mai multe familii. Curtea conacului era plină cu coajă-de-piatră ornamentală, dar exista și o alee pentru trăsuri, pavată cu lespezi de piatră, și se găsisse loc chiar și pentru câțiva copaci. Maiestuos, conacul nu era mare, dar avea o înfățișare clasică, rafinată, cu coloane de-a lungul întregii fațade. Iar șirul de construcții mai înalte din spate era un spărgător de vânt perfect.

– Probabil avem o cameră pentru tine, spuse Sebarial. Poate în pivniță. S-ar părea că nu e niciodată loc destul pentru tot ce dețin. Mobilier complet pentru trei sufragerii. Pfui! De parcă o să invit vreodată pe cineva.

– Chiar nu-i apreciezi deloc pe ceilalți, nu-i așa?

– Îți urăsc. Însă mă străduiesc să urăsc pe toată lumea. În felul ăsta, nu risc să scap din vedere pe nimeni care o merită în mod deosebit. Oricum, am ajuns. Nu aștepta să te-ajut să cobori din trăsură.

Nici nu era nevoie, fiindcă un lacheu se apropie în grabă și o susținu pe Shallan când păși pe treptele de piatră de lângă alee. Altul se duse la Sebarial, care îl înjură, dar îi acceptă ajutorul.

O femeie scundă, într-o rochie frumoasă, stătea pe treptele conacului, cu mâinile în șolduri. Avea păr negru, buclat. Era din nordul Alethkarului?

– Ah! exclamă Sebarial, în timp ce se apropia de ea, alături de Shallan. Blestemul vieții mele! Te rog, încearcă să nu râzi decât după ce ne despărțim. Sinele meu îmbătrânit și fragil nu mai face

față batjocurii.

Shallan îi aruncă o privire nedumerită.

Pe urmă femeia vorbește.

– Te rog, Turi, spune-mi că n-ai răpit-o.

„Nu, nu e nicidecum alethi”, se gândi Shallan încercând să recunoască accentul femeii. „Herdaziană.” O dovedeau și unghiile ei, care păreau de piatră. Era ochi-întunecați, dar rochia ei superbă spunea că nu e servitoare.

Da, firește. Amanta.

– A insistat să vină cu mine, Palona, explică Sebarial urcând treptele. N-am putut s-o descurajez. Va trebui să-i dăm o cameră, sau cam așa ceva.

– Dar cine e?

– O străină, răspunse Sebarial. Când a spus că vrea să vină cu mine, bătrânul Dalinar a părut să se supere, așa că am fost de acord, răspunse Sebarial, apoi șovăi o clipă. Cum spunea că te cheamă?

– Shallan Davar, spuse ea înclinându-se în fața Palonei.

O fi fost ochi-întunecați, dar ea părea să fie șefa în casa lui Sebarial.

Herdaziana ridică din sprânceană.

– E curtenitoare, ceea ce înseamnă că probabil n-o să se simtă bine aici. Sinceră să fiu, nu-mi vine să cred că ai adus acasă o fată oarecare doar ca să superi un Înalt Prinț.

– Pfui! Femeie, faci din mine bărbatul cel mai ținut sub papuc din tot Alethkarul...

– Nu ne aflăm în Alethkar.

– ...și, ce furtunii, nici măcar nu suntem cununați!

– Nu mă mărit cu tine, așa că nu mă mai ruga, spuse Palona încrucișându-și brațele și măsurând-o pe Shallan cu o privire meditativă. E mult prea tânără pentru tine.

Sebarial rânji.

– Am folosit deja replica asta. I-am trântit-o lui Ruthar. A fost încântător – a scuipat într-un asemenea hal încât l-ai fi putut lua drept furtună.

Palona zâmbi, apoi îi făcu semn să intre.

– Ai vin cu mirodenii în camera ta de lucru.
El se apropie agale de ușă.
– Mâncare?
– L-ai dat afară pe bucătar. Ți-aduci aminte?
– A, da, așa e. Ei, ai fi putut să gătești tu.
– Așa cum ai fi putut și tu.
– Pfui! Nu ești bună de nimic, femeie! Nu faci nimic altceva decât să-mi cheltuiești banii. Oare de ce te suport?

– Pentru că mă iubești.
– Nu poate fi asta, zise Sebarial oprindu-se în fața ușilor de la intrarea principală. Nu sunt în stare să iubesc. Sunt prea bătăran. Ei, fă ceva cu fata.

Intră în casă.

Palona îi făcu semn lui Shallan s-o urmeze.

– Ce s-a întâmplat de fapt, copilă?

– N-a spus niciun neadevăr, răspuse Shallan simțind că roșise. Dar n-a spus tot. M-a adus aici o căsătorie aranjată cu Adolin Kholin. M-am gândit că șederea în casa Înaltului Prinț Kholin mi-ar fi restrâns prea mult libertatea, așa că am căutat altă soluție.

– Hm. Asta chiar îmi lasă impresia că Turi...

– Nu-mi mai spune așa! strigă o voce din casă.

– ...că idiotul a făcut o mutare politică înțeleaptă.

– Ei, spuse Shallan, într-un fel, chiar l-am terorizat ca să mă primească. Și am dat de înțeles, în gura mare, că mi-a oferit o leafă generoasă.

– Prea generoasă! spuse vocea dinăuntru.

– Stă acolo, înăuntru, și... trage cu urechea? întrebă Shallan.

– Se pricepe să stea la pândă, răspuse Palona. Ei, haide. Să te instalăm. Și ai grijă să-mi spui cât ți-a promis – fie și numai fiindcă așa ai dat de înțeles. Ca să am grijă să primești leafa aia.

Câțiva lachei descărcară din trăsură cuferele lui Shallan. Soldații ei încă nu sosiseră. Spera că nu dăduseră de niciun necaz. O urmă pe Palona în conacul al cărui interior se dovedi exact atât de clasic cum o sugera exteriorul. Marmură și cristal din belșug. Statui cu ornamente din aur. O scară largă, cu trepte late, către un balcon de la etaj, de unde se vedea tot holul de la intrare. Shallan nu-l zări pe

Înaltul Prinț, nici stând la pândă, nici altfel.

Palona o conduse în niște camere foarte frumoase din aripa de răsărit. Toate erau albe, bogat mobilate, cu pereți și podele de piatră tare, a cărei duritate era ascunsă sub mătasea draperiilor și sub grosimea covoarelor. Un decor mai luxos decât merita ea.

„Cred că n-ar trebui să am impresia asta”, se gândi în timp ce Palona se uita în dulapuri, după prosoape și lenjerie. „Sunt logodită cu un prinț.”

Totuși, mulțimea zorzoanelor îi aduse aminte de tatăl ei. De dantelele, bijuteriile și mătăsurile pe care i le dăruise încercând s-o facă să uite de... vremurile trecute...

Clipi și se întoarse spre Palona, care vorbea despre ceva.

– Iartă-mă, ce spunei?

– Servitori, spuse Palona. Ai o cameristă?

– Nu, răspunse ea. Dar am optsprezece soldați și cinci sclavi.

– Și te vor ajuta ei să-ți schimbi hainele?

Shallan roși.

– Voiam să spun că mi-ar plăcea să-i găzduiți și pe ei, dacă poți aranja asta.

– Pot, spuse Palona veselă. Probabil că le pot găsi și ceva util de făcut. Presupun că nu vrei să fie plătiți din leafa ta – nici ei, nici camerista pe care o să ți-o găsesc. Mâncăm la al doilea clopot, la amiază și la al zecelea clopot. Dacă vrei ceva la altă oră, cere la bucătărie. Bucătarul s-ar putea să te-njure, presupunând că de data asta izbutesc să-l aduc înapoi. Avem un bazin pentru furtună, așa că de obicei e apă. Dacă o vrei caldă, pentru baie, băieților le trebuie cam o oră ca s-o încălzească.

– Apă la discreție? spuse Shallan entuziasmată.

Văzuse așa ceva pentru prima oară în Kharbranth.

– Cum am spus, bazin pentru furtună, repetă Palona și arătă în sus. Fiecare mare furtună îl umple, iar forma lui separă cremul. După o mare furtună, nu folosi sistemul înainte de amiază, altminteri apa e maronie. Dar asta pare să te entuziasmeze prea din cale-afară.

– Scuzele mele, spuse Shallan. În Jah Keved n-avem astfel de lucruri.

– Bun venit în sânul civilizației! Am încredere c-o să-ți lași la ușă bâta și zdreanța din jurul șalelor. Mă duc să-ți caut o cameristă.

Dădu să plece.

– Palona?

– Da, copilă.

– Mulțumesc.

Palona zâmbi.

– Vânturile știu că nu ești primul copil rătăcit pe care-l aduce acasă. Unii dintre noi au rămas aici până la urmă.

Plecă.

Shallan se așeză pe patul moale și alb, afundându-se aproape până la gât. Din ce fusese făcut? Din aer și dorințe? Era de-a dreptul luxos.

Bufnituri din salonul ei – salonul ei – îi dădură de veste că lacheii îi aduceau cuferele. Plecară câteva clipe mai târziu, închizând ușa. Pentru prima oară după o lungă vreme, Shallan descoperi că nu trebuia nici să lupte pentru supraviețuire, nici să se teamă c-o să fie ucisă de unul dintre oamenii cu care călătorea.

Așa că adormi.

41 CICATRICE

Acest act de o mare mârșăvie a trecut dincolo de nerușinarea de care fuseseră socotite vinovate ordinele până atunci; fiindcă, de această dată, lupta s-a dovedit deosebit de aprigă, mulți au fost de părere că fapta cu pricina nu putea fi nimic altceva decât trădare; și, după retragerea cavalerilor, i-au atacat vreo două mii de oameni, nimicindu-i pe mulți; însă asta a însemnat numai nouă din zece, iar despre acei unu din zece rămași se spune că nu au fugit, părăsindu-și armele în voia sorții, ci s-au folosit de un mare șiretlic, pe socoteala celorlalți nouă.

Din *Cuvinte despre Lumină*, capitolul XXXVIII, pagina 20

Kaladin își puse degetele pe peretele spărturii în timp ce Podul Șaptesprezece se alinia în spatele lui. Spărturile îl înspăimântaseră când coborâse în ele pentru prima oară. Se temuse că ploile puternice ar fi putut stârni inundații neașteptate în vreme ce oamenii lui adunau lucrurile morților. Fusesse oarecum surprins fiindcă Gaz nu descoperise cum să trimită „din întâmplare” Podul Patru la corvoadă în spărturi tocmai în ziua unei mari furtuni.

Podul Patru își acceptase pedeapsa, luând spărturile în stăpânire.

Kaladin, uluit, își dădu seama că, revenind acolo, jos, senzația de întoarcere acasă era mai puternică decât dacă ar fi ajuns în Vatra-de-Piatră și la părinții lui. Spărturile îi aparțineau.

– Flăcăii sunt *gata*, domnule, spuse Teft venind lângă el.

– Unde-ai fost azi-noapte? Întrebă Kaladin uitându-se în sus, la crăpătura deschisă către cer.

– N-am fost de gardă, domnule, răspuse Teft. M-am dus să văd ce pot găsi în piață. Trebuie să raportez fiecare fleac pe care-l fac?

– Te-ai dus la piață în timpul unei mari furtuni? Întrebă Kaladin.

– Poate că am pierdut puțin noțiunea timpului... răspuse Teft privind în gol.

Kaladin ar fi vrut să insiste, dar Teft avea dreptul la intimitate. „Nu mai sunt podari. Nu trebuie să-și petreacă tot timpul împreună. Vor începe să aibă din nou viață personală.”

Voia să încurajeze asta. Dar ideea îl tulbura. Dacă nu știa unde se afla fiecare în parte, cum putea fi sigur că erau în siguranță?

Se întoarse să se uite la Podul Șaptesprezece – o adunătură pestriță. Unii fuseseră sclavi, cumpărați pentru poduri. Alții fuseseră condamnați pentru fărâdelegile lor, deși în armata lui Sadeas puteai ajunge podar ca pedeapsă pentru aproape orice făceai. Pentru datorii bănești, pentru insultarea unui ofițer, pentru încăierări.

– Voi, spuse Kaladin, sunteți Podul Șaptesprezece, sub comanda sergentului Pitt. Nu sunteți soldați. Purtați uniforme, dar încă nu le meritați. Sunteți deghizați. O să schimbăm asta.

Oamenii se foiră și se uitară în jur. Deși Teft se ocupa de ei și de celelalte echipe deja de câteva săptămâni, încă nu se considerau soldați. Atâta timp cât așa stăteau lucrurile, aveau să-și țină sulițele în unghiuri bizare, să se uite cu lehamite în toate părțile când li se vorbea și să se foiască în formație.

– Spărturile sunt ale mele, continuă Kaladin. Vă îngădui să faceți instrucție aici. Sergent Pitt!

– Da, domnule! răspuse Pitt luând poziția de drepti.

– Ai de lucrat cu o harababură soioasă de gunoaie aduse de furtună, dar am văzut și mai rău de-atât.

– Mi-e greu să cred una ca asta, domnule!

– Să crezi, zise Kaladin cuprinzând cu privirea oamenii din față

lui. Am fost în Podul Patru. Locotenent Teft, sunt ai tăi. Fă-i să transpire.

– Am înțeles, domnule, răspunse Teft.

Începu să dea ordine în timp ce Kaladin își luă sulița și se îndepărtă de ei prin spărtură. Pregătirea celor douăzeci de echipe avea să meargă încet, dar cel puțin Teft izbutise să instruiască sergenții așa cum se cuvenea. Cu voia Heralzilor, aceeași metodă de instrucție putea da roade și pentru soldații de rând.

Kaladin ar fi vrut să poată explica, chiar și pentru sine însuși, de ce se zbuciuma atât, îngrijorat, ca să facă soldați din podari. Avea senzația că aleargă către ceva. Dar nu știa către ce. Inscripția de pe perete... Furtuni, îl nelinișteau. Treizeci și șapte de zile.

Trecu pe lângă Syl, care stătea pe o frunză de floare-creață crescută în zid. Frunza se retrase la apropierea lui Kaladin. Sprea nu observă și rămase așezată în aer.

– Ce vrei de fapt, Kaladin? Întrebă ea.

– Să-mi țin oamenii în viață, răspunse el fără să stea pe gânduri.

– Nu, îl contrazise ea, asta *voiai*.

– Vrei să zici că acum nu mai vreau să-i știu în siguranță?

Ea îi alunecă pe umăr, mișcându-se de parcă ar fi purtat-o o adiere. Își încrucișă picioarele și se așeză ca o doamnă, cu fusta unduindu-i în ritmul pașilor lui Kaladin.

– La Podul Patru, ai făcut tot ce ți-a stat în puteri ca să-i salvezi. Ei bine, sunt salvați. Nu poți umbla de colo-colo, protejând pe toată lumea, ca un... ăăă... Ca un...

– Kurl tată, care veghează asupra ouălor sale?

– Întocmai! aprobă Syl, apoi șovăi. Ce e un kurl?

– Un crustaceu, cam cât un toporcopoi mic. Arată de parcă s-ar fi născut dintr-un crab și o broască-țestoasă.

– Ooooo... Vreau să văd unul!

– Nu trăiesc aici.

Kaladin mergea privind drept înainte, așa că Syl îl înghionti în gât până când se uită la ea. Pe urmă își dădu ochii peste cap, exagerând gestul.

– Prin urmare, recunoști că oamenii tăi sunt în siguranță, mai mult decât alții și mai mult decât până acum. Asta înseamnă că, de

fapt, nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce vrei?

Trecură pe lângă mormane de oase și de lemne pe care crescuse mușchi. Un morman era plin de putredosprenii și viațăspreții care se roteau unii în jurul altora, firicele roșii și verzi lucind printre lujerii care răsăriseră din grămada de moarte.

– Vreau să-l înfrâng pe asasin, spuse Kaladin, surprins de vehemența propriei dorințe.

– De ce?

– Fiindcă treaba mea e să-l apăr pe Dalinar.

Syl clătină din cap.

– Nu ăsta e motivul.

– Serios? Crezi c-ai început să citești chiar atât de bine intențiile oamenilor?

– Nu pe ale tuturor oamenilor. Doar pe ale tale.

Kaladin mormăi, ocolind cu grijă o baltă. Nu voia să-și petreacă restul zilei în cizme îmbibate cu apă. Cele noi nu-l fereau de umezeală așa cum ar fi trebuit.

– Poate, spuse. Vreau să-l înfrâng pe asasin fiindcă toate mi s-au întâmplat din vina lui. Dacă nu l-ar fi omorât pe Gavilar, Tien n-ar fi fost luat la oaste, iar eu nu l-aș fi urmat. Tien n-ar fi murit.

– Și crezi că Roshone n-ar fi găsit altă cale de a se răzbuna pe tatăl tău?

Roshone era lordul orașului din Alethkar în care locuise Kaladin. Înrolarea lui Tien în armată fusese o răzbunare meschină, un mod de a-l pedepsi pe tatăl lui Kaladin pentru că nu era un chirurg destul de bun ca să-i salveze fiul.

– Probabil că ar fi făcut altceva, recunoscui Kaladin. Totuși, asasinul ăla merită să moară.

Îi auzi pe ceilalți înainte de-a ajunge la ei, căci glasurile stârneau ecouri în cavernosul fund al spărturii.

– Încerc să vă explic, spunea cineva, că nimeni nu pare să pună întrebarea potrivită.

Era vocea lui Sigzil, cu puternicul lui accent azish.

– Îi numim pe parshendi sălbatici și toată lumea spune că nu mai văzuseră oameni înainte de a se întâlni cu expediția alethi. Dacă e adevărat, de ce-au adus un asasin shin? Unul în stare să

Undeunească.

Kaladin păși în lumina sferelor împrăștiate de ceilalți pe solul care, de când nu-l mai văzuse, fusese curățat de rămășițe și sfărâmături. Sigzil, Pietroi și Lopen stăteau pe bolovani, așteptându-l.

– Sugerezi că Asasinul în Alb n-a fost niciodată în slujba parshendilor? Întrebă el. Sau că parshendii au mințit, că n-au fost atât de izolați cum au pretins?

– Nu sugerez nimic, răspuse Sigzil întorcându-se spre el. Stăpânul meu m-a învățat să pun întrebări, așa că asta fac. În toată povestea asta, ceva nu are sens. Shinii nu suportă deloc străinii. Își părăsesc rar ținutul și nu-i găsești niciodată în solda cuiva, ca mercenari. Iar acum ăsta a plecat în lume să ucidă regi? Cu o Cristalsabie? Încă mai e în slujba parshendilor? Dacă da, de ce au așteptat atât de mult înainte să-l trimită din nou să ne atace?

– Are vreo importanță cine-l plătește? Întrebă Kaladin absorbind Lumină de Furtună.

– Bineînțeles.

– De ce?

– Pentru că ridică un semn de întrebare, spuse Sigzil, părând ofensat. În plus, dacă aflăm pentru cine lucrează, am putea găsi un indiciu în privința scopului lor și, aflând ce urmăresc, ne-ar putea fi mai ușor să-l înfrângem.

Kaladin zâmbi și încercă să alerge în susul peretelui.

Oftă după ce căzu lat pe spate.

Capul lui Pietroi se aplecă spre el.

– E amuzant să privești, spuse. Dar ești sigur că așa ceva e cu putință?

– Asasinul a mers pe tavan, răspuse Kaladin.

– Ești sigur că n-a făcut exact ce-am făcut și noi? Întrebă Sigzil neîncrezător. Că nu s-a folosit de Lumina de Furtunii ca să lipească obiecte unul de altul? Ar fi putut să împrăște tavanul cu Lumină de Furtună, apoi să sară și să se lipească de el.

– Nu, răspuse Kaladin, cu Lumina de Furtună scăpându-i printre buze. A sărit și a aterizat pe tavan. Pe urmă a alergat în josul peretelui și, cumva, l-a trimis pe Adolin în sus. Prințul nu s-a lipit de

tavan, a căzut spre tavan, explică el și își privi Lumina de Furtună înălțându-se în aer și împrăștiindu-se. Iar la sfârșit, asasinul... a fugit luându-și zborul.

– Ha! exclamă Lopen, cocoțat pe bolovanul lui. Știam eu. Când o să ne lămurim cum merg lucrurile, regele întregului Herdaz o să-mi spună: „Lopen, strălucești și e impresionant. Dar poți și să zbori. De aceea îți îngădui să te însori cu fiica mea”.

– Regele Herdazului n-are nicio fiică, spuse Sigzil.

– Nu are? Am trăit toată viața în minciună!

– Nu cunoști familia regală din țara ta? întrebă Kaladin ridicându-se în capul oaselor.

– Gon, n-am mai dat prin Herdaz de când eram prunc. În ziua de azi, în Alethkar și în Jah Keved sunt tot atât de mulți herdazieni ca în țara noastră. Pâlpâi-mi-ar scânteile, eu sunt practic alethi! Doar că nu la fel de înalt și de țăfnos ca alții.

Pietroi îi întinse lui Kaladin o mână și îl ajută să se ridice în picioare. Syl își găsisse un loc pe perete.

– Știi cum se face treaba asta? o întrebă Kaladin.

Ea clătină din cap.

– Dar asasinul e un Vântalergător, zise Kaladin.

– Știi și eu? răspunse ea. Ceva ca tine? Oare?

Și ridică din umeri.

Sigzil urmări privirea lui Kaladin.

– Tare-aș vrea să-l pot vedea și eu, murmură. Ar fi... Ah! exclamă el și făcu un salt înapoi, arătând cu degetul. Are înfățișare omenească, doar că e mititel!

Kaladin se uită la Syl ridicând din sprânceană.

– Mi-e simpatic, spuse ea. Dar știi, Sigzil, sunt mititică, nu mititel, mulțumesc.

– Spreții pot fi de parte bărbătească sau femeiască? întrebă azishul uluit.

– Bineînțeles. Deși, practic, probabil are legătură cu modul în care ne văd oamenii. Ține de personificarea forțelor naturii sau de vreo aiureală de același soi.

– Și asta nu te deranjează? o întrebă Kaladin. Faptul că ai putea fi creația percepției omenești?

– Tu ești creația părinților tăi. Cui îi pasă cum ne-am născut? Pot să gândesc. Mi-e de-ajuns.

Zâmbi șmecherește, apoi coborî brusc, repezindu-se, ca o panglică de lumină, spre Sigzil, care, uluit, se așezase pe un bolovan. I se opri chiar în fața ochilor, își reluă înfățișarea de femeie, se aplecă și-și schimbă chipul, ca să semene leit cu al lui.

– Ah! strigă el din nou, ridicându-se și trăgându-se înapoi, ceea ce o făcu să chicotească și să-și recapete propriile trăsături.

Sigzil se uită la Kaladin.

– Vorbește... Vorbește ca o persoană adevărată, bolborosi el și-și duse o mână la cap. Poveștile spun că Veghetoarea Noptii ar fi în stare de așa ceva... Spren puternic! Spren colosal!

– Spune că sunt colosală? zise Syl lăsându-și capul pe umăr. Nu știu ce să cred despre asta.

– Sigzil, întrebă Kaladin, Vântalergătorii puteau să zboare?

Azishul se așeză din nou, cu grijă, continuând să se holbeze la Syl.

– Nu știu mare lucru despre povești și mituri, răspunse el. N-am învățat decât să vorbesc despre locuri diferite, astfel încât lumea să pară mai mică și s-ajut oamenii să se înțeleagă unii pe alții. Am auzit legende care vorbesc despre oameni dansând pe nori, dar cine poate spune ce e fantezie și ce e realitate în niște istorisiri atât de vechi?

– Trebuie să lămurim lucrurile astea, insistă Kaladin. Asasinul o să se-ntoarcă.

– Atunci mai sari pe perete, îl îndemnă Pietroi. N-o să râd decât foarte puțin.

Se așeză și el pe un bolovan și luă de pe pământ un crab mic. Îl cercetă cu privirea, apoi și-l aruncă în gură și începu să-l mestece.

– Pful! făcu Sigzil.

– E gustos, spuse Pietroi cu gura plină. Dar e și mai bun cu sare și ulei.

Kaladin se uită la perete, apoi închise ochii și absorbi mai multă Lumină de Furtună. O simți în trup, izbindu-i în vene și artere din interiorul lor, încercând să scape. Îndemnându-l să treacă la fapte. Să sară, să se miște, să facă orice.

– Prin urmare, le spuse Sigzil celorlalți, presupunem că Asasinul în Alb e cel care a șubrezit balustrada de la balconul regelui?

– Neah! răspunse Pietroi. De ce? Putea să-l ucidă mult mai ușor.

– Mda, încuviință Lopen. Poate că de balustradă s-a ocupat unul dintre înalții prinți.

Kaladin deschise ochii și își privi brațul, perfect întins către peretele spărturii, cu palma lipită de el. Lumina de Furtună i se înălța din piele. Se răsucea în fuioare și se pierdea în aer.

Pietroi dădu din cap.

– Toți înalții prinți vor să-l vadă mort pe rege, deși nu scot o vorbă despre asta. Omul care-a șubrezit balustrada trebuie să fi fost trimis de unul dintre ei.

– Și cum a ajuns pe balcon? întrebă Sigzil. Trebuie să-i fi luat ceva timp ca să taie balustrada. Era de metal. Doar dacă nu cumva... Cât de netedă era tăietura, Kaladin?

Kaladin își miji ochii, uitându-se cum se înălța Lumina de Furtună. Era energie în stare brută. Nu. Energie nu părea cuvântul potrivit. Era forță, aidoma Undelor care guvernau Universul. Făceau focul să ardă, pietrele să cadă, lumina să strălucească. Fuioarele acelea erau Unde reduse la esență.

Putea folosi forța. O putea folosi ca să...

– Kal?

Auzi vocea lui Sigzil, dar părea să vină de foarte departe. Ca un zumzet fără nicio importanță.

– Cât de netedă era tăietura balustradei? E posibil să fi folosit o Cristalsabie?

Vocea se stinse. Pentru o clipă, Kaladin avu impresia că vede umbre ale unei lumi care nu exista, umbre ale unui alt loc. Și, în locul acela, un cer îndepărtat, cu soarele captiv parcă într-un coridor de nori.

„Acolo.”

Făcu să fie în jos direcția în care se afla peretele. Acesta se întoarse cu susul în jos.

Brusc, brațul întins deveni singurul lucru care îl susținea. Căzu către perete, protestând cu un mârâit. În mintea lui, tot ce-l înconjura se suci, prăbușindu-se, dar perspectiva din care privea era stranie.

Se grăbi să se ridice și descoperi că stătea pe perete.

Se retrase câțiva pași, mergând în susul spărturii. Pentru el, peretele era solul, iar cei trei podari rămăseseră pe adevăratul sol, care părea perete.

„Treaba asta începe să mă năucească”, se gândi.

– Hait! exclamă Lopen ridicându-se entuziasmat. Ei bine, toată povestea asta chiar o să fie amuzantă! Aleargă în susul peretelui, gancho!

Kaladin șovăi, apoi se întoarse și o luă la fugă. I se părea că se află într-o peșteră, cu cei doi pereți ai spărturii ca parte de jos și de sus. Și golul dintre acești doi pereți se micșora treptat, pe măsură ce înainta spre cer.

Își simți valul de Lumină de Furtună din trup și zâmbi. Syl îl însoțea râzând. Cu cât se apropiau mai mult de vârf, cu atât mai mult se îngusta spărtura. Kaladin încetini, apoi se opri. Syl se repezi înaintea lui și țâșni ca din gura unei peșteri. Se învârti ca o panglică de lumină.

– Haide! îi strigă. Ieși pe platou! La soare!

– Acolo, sus, simt cercetași, în căutare de inimi-nestemată.

– Ieși oricum. Nu te mai ascunde, Kaladin. *Trăiește!*

Jos, Lopen și Pietroi chiuiau entuziasmați. Kaladin se uită afară, către cerul albastru.

– Trebuie să știi, șopti.

– Să știi?

– M-ai întrebat de ce îl apăr pe Dalinar. Trebuie să știi dacă e într-adevăr ceea ce pare, Syl. Trebuie să știi dacă unul dintre ei se ridică la înălțimea reputației sale. Asta o să-mi spună dacă...

– Ce-o să-ți spună? întrebă ea, devenind imaginea unei femei obișnuite, care stătea pe perete, alături de el. Era aproape de înălțimea lui și rochia i se pierdea în ceață. Ce-o să-ți spună?

– Dacă mai există onoare, șopti Kaladin.

– A murit, răspunse Syl. Dar trăiește în oameni. Și în mine.

Kaladin se încruntă.

– Dalinar Kholin e un om bun, continuă Syl.

– E prieten cu Amaram. În sufletul lui, ar putea fi la fel.

– Nu crezi asta.

– Trebuie să știi, Syl, spuse el înaintând un pas.

Încercă s-o prindă de braț, ca pe un om, dar era prea lipsită de substanță. Mâna îi trecu prin ea.

– Nu e de-ajuns să cred. Trebuie să știi. M-ai întrebat ce vreau. Ei bine, asta vreau. Să știu dacă Dalinar e demn de încredere. Și dacă e...

Arată cu o mișcare a capului către lumina zilei din afara spărturii.

– Dacă e, o să-i spun ce pot să fac. Prefer să cred că există un ochi-luminoși care n-o să încerce să-mi ia tot ce am. Așa cum a încercat Roshone. Sau Amaram. Sau Sadeas.

– Și ai nevoie de asta?

– Ți-am spus că am fost zdrobit, Syl.

– Nu. Ai fost preschimbat. E un lucru care li se poate întâmpla oamenilor.

– Altor li se poate întâmpla, spuse el pipăindu-și cicatricile de pe frunte. Pe astea de ce nu mi le vindecă niciodată Lumina de Furtună? Încă nu știi totul despre mine. Dar o să-l apăr pe Dalinar Kholin din toate puterile. O să aflu cine e, cine e cu adevărat. Pe urmă, poate... poate c-o să îi dau Cavalerii Radianți pe care și-i dorește atât de mult.

– Și Amaram? Cu el cum rămâne?

Durere. Tien.

– Pe el o să-l omor.

– Kaladin, spuse sprena împreunându-și mâinile, nu lăsa asta să te distrugă.

– N-are cum, răspunse el în timp ce i se termina Lumina de Furtună, iar haina și părul începură să-i atârne către pământ. Amaram a avut deja grijă s-o facă.

Pământul de sub el își recăpătă puterea de atracție și Kaladin căzu pe spate, îndepărtându-se de Syl. Absorbi Lumină de Furtună și se răsuci în aer, simțind cum venele prind viață din nou și se lărgesc. Ajunse jos atingând solul mai întâi cu picioarele, într-o răbufnire de energie și de Lumină.

Ceilalți păstrară tăcerea câteva clipe, cât se ridică.

– A fost o coborâre foarte rapidă, spuse Pietroi. Ha! Dar n-ai căzut pe burtă, așa cum ar fi fost amuzant, prin urmare nu primești

decât aplauze vlăguite.

Și începu să aplaude. Într-adevăr fără vlagă. Însă Lopen îl ovaționează, iar Sigzil dădu din cap, zâmbind larg.

Kaladin pufni și înșfăcă un burduf cu apă.

– Balustrada de la balconul regelui a fost tăiată cu o Cristalsabie, Sigzil, zise el și bău din burduf. Și nu, nici vorbă de Asasinul în Alb. A fost o tentativă prea grosolană.

Sigzil dădu din cap.

– Mai mult decât atât, continuă Kaladin, probabil că balustrada a fost tăiată după încetarea furtunii din noaptea aia. Altminteri, vântul ar fi deformat-o. Așa că omul nostru, un Cristalpurător, a ajuns cumva pe balcon după furtună.

Lopen clătină din cap, prinzând burduful aruncat de Kaladin.

– Ar trebui să credem că un Cristalpurător din tabără s-a furișat în palat și a ajuns pe balcon, gon? Și nu l-a văzut nimeni?

– Ar mai fi putut și altcineva să facă așa ceva? Întrebă Pietroi, arătând spre perete. Să urce de parcă s-ar plimba?

– Mă îndoiesc, răspunse Kaladin.

– O frânghie, zise Sigzil.

Ceilalți se uitară la el.

– Dacă aș vrea să strecor un Cristalpurător înăuntru, aș mitui un servitor ca să-i arunce o frânghie, spuse Sigzil și ridică din umeri. Putea fi dusă în balcon foarte simplu, probabil înfășurată în jurul trupului servitorului, pe sub haine. Făptașul și, poate, niște prieteni de-ai lui ar fi putut să urce, să taie balustrada și să sfărâme mortarul, apoi să coboare. După care complicele ar fi tăiat frânghia și s-ar fi întors înăuntru.

Kaladin dădu încet din cap.

– Atunci, spuse Pietroi, aflăm cine a fost pe balcon după furtună și știm cine e complicele. Simplu! Ha! Sigzil, poate că pe tine nu te-a prostit aerul de prisos. Nu. Probabil doar foarte puțin.

Kaladin se neliniști. După ce se terminase furtuna și înainte de căderea de care scăpase regele, pe balcon se aflase Moash.

– O să pun întrebări, zise Sigzil ridicându-se.

– Nu, se grăbi Kaladin să-l oprească. O s-o fac eu. Nu spuneți nimic din toate astea nimănui altcuiva. Vreau să văd ce izbutesc să

aflu.

– Bine, răspunse Sigzil, apoi arătă spre perete cu o înclinare a capului. Poți s-o mai faci o dată?

– Alte experimentări? oftă Kaladin.

– Avem timp, spuse Sigzil. În plus, cred că Pietroi vrea să te vadă căzând pe burtă.

– Bine. Dar o să secătuiesc câteva dintre sferile astea pe care le folosiți ca lămpi, zise Kaladin și se uită la grămăjoarele de sfere de pe solul prea curat. Apropo, de ce ați curățat locul ăsta?

– L-am curățat? se miră Sigzil.

– Da, zise Kaladin. Nu e nevoie să îndepărtați rămășițele, chiar dacă nu sunt decât schelete. E...

Sigzil luă o sferă și o ridică spre perete, luminând ceva care îi scăpase lui Kaladin până atunci. Dâre adânci marcau locurile de unde fusese jupuit mușchiul și piatra era zgâriată.

Un demon al spărturilor. Una dintre acele carapace-mari trecuse pe acolo și trupul său masiv răzuisese totul.

– Nu credeam c-ajung atât de aproape de taberele de război, spuse Kaladin. Poate că, pentru orice eventualitate, o vreme n-ar mai trebui să facem instrucție aici cu flăcăii.

Ceilalți dădură din cap.

– A plecat, spuse Pietroi. Altminteri ne-ar fi mâncat până acum. E limpede. Așa că înapoi la antrenament.

Kaladin încuviință cu un gest, deși brazdele din mușchiul pereților continuă să-i bântuie gândurile în timp ce exersa.

Câteva ore mai târziu, conducea pe drumul de întoarcere către barăci un grup de podari obosiți. Așa istoviți cum arătau, oamenii de la Podul Șaptesprezece părea mult mai plini de viață decât înainte să coboare în spărtură. Își îndreptară și mai mult spatele când se văzură lângă baraca lor, unde un ucenic de-al lui Pietroi le pregătea o oală mare cu tocană.

Se întunecase deja când Kaladin și Teft ajunseră la baraca

Podului Patru. Acolo tocana era în grija unui alt ucenic, iar Pietroi – care ajunsese cu puțin înaintea lui Kaladin – gusta și critica. Shen trecu în spatele lui, unde începu stivuirea castroanelor.

Ceva nu era în ordine.

Kaladin se opri la marginea cercului de lumină aruncat de vatră și Teft încremeni lângă el.

– Ceva nu e la locul lui, spuse.

– Da, încuviință Kaladin privindu-și oamenii pe rând.

Se îngrămădeau toți de aceeași parte a focului, unii așezați, iar alții în picioare. Unii râdeau forțat, în poziții care le trădau nervozitatea. Când pregătești oameni pentru război, încep să ia poziții de luptă ori de câte ori nu se simt în largul lor. Ceva aflat de cealaltă parte a focului era o amenințare.

Kaladin păși în lumină și văzu că acolo era așezat un bărbat într-o uniformă frumoasă, cu mâinile atârându-i pe lângă trup și cu capul în jos. Renarin Kholin. Se legăna încet, înainte și înapoi, într-un mod bizar, fixând pământul cu privirea.

Kaladin se liniști.

– Luminlordul meu, spuse apropiindu-se de el. Ai nevoie de ceva?

Renarin se grăbi să se ridice în picioare și îl salută.

– Aș vrea să servesc sub comanda ta, domnule.

În sinea lui, Kaladin gemu.

– Hai să ne îndepărtăm de foc și să stăm de vorbă, Luminlordul meu.

Îl luă ușor de braț și îl conduse departe de urechile celorlalți.

– Domnule, începu Renarin cu voce scăzută, vreau...

– N-ar trebui să-mi spui domnule, șopti Kaladin. Ești ochi-luminoși. Furtuni, ești fiul celui mai puternic om din partea de răsărit a Rosharului.

– Vreau să fac parte din Podul Patru, spuse Renarin.

Kaladin își frecă fruntea. Cât fusese sclav avusese necazuri mult mai mari, uitase ce dureri de cap putea să-ți dea un ochi-luminoși încăpățânat. Cândva crezuse că auzise cele mai stranii dintre pretențiile lor ridicole. Se părea că se înșelase.

– Nu poți face parte din Podul Patru. Suntem gărzile de corp ale familiei tale. Ce-o să faci? O să-ți fii propria gardă?

– N-o să vă fiu o povară, domnule. O să-mi dau toată silința.
– De asta nu mă îndoiesc, Renarin. Spune-mi, de ce vrei să faci parte din Podul Patru?

– Tatăl și fratele meu, răspunse Renarin încet, ținându-și fața în umbră, sunt luptători. Soldați. Eu nu sunt. Dacă n-ai remarcat, îți spun că eu nu sunt.

– Știu. Ceva legat de...

– O boală. Am o slăbiciune a sângelui.

– Lumea descrie astfel diferite suferințe.

– Sunt epileptic. Asta înseamnă...

– Da, da. E idiopatică sau simptomatică?

Renarin rămase absolut nemișcat în întuneric.

– Ăăă...

– A fost provocată de vreo lovitură la cap, îl întrebă Kaladin, sau a apărut din senin, fără niciun motiv?

– O am de mic copil.

– Cât de grave sunt crizele?

– Nu sunt grave deloc, se grăbi Renarin să răspundă. Nu e atât de rău cum se spune. Nu mă prăbușesc la pământ și nu fac spume la gură, cum crede toată lumea. Îmi zvâcnește brațul de câteva ori sau îmi tremură mușchii, fără niciun control, câteva clipe.

– Îți păstrezi cunoștința?

– Da.

– Probabil e mioclonie, zise Kaladin. Ți-au dat să mesteci frunză amară?

– Păi... Da. Nu știu dacă ajută. Zvâcnirea mușchilor nu e singura problemă. De multe ori, când se întâmplă, mă simt foarte slăbit. Rămân fără vlagă mai ales de-a lungul unei părți a corpului.

– Hm! Presupun că ar putea avea legătură cu crizele. Ți s-a întâmplat vreodată să-ți rămână mușchii destinși timp îndelungat, de pildă să nu poți zâmbi cu o parte a feței?

– Nu. Cum de știi toate astea? Nu ești soldat?

– Știu câte ceva despre medicina de teren.

– Medicină de teren... pentru epilepsie?

Kaladin tuși în căușul palmei.

– Ei, îmi dau seama de ce nu vor să te lase să lupti. Am văzut

oameni cu răni care provoacă suferințe asemănătoare, iar chirurgii i-au scos întotdeauna din oaste. Nu e nicio rușine să nu fii potrivit pentru meseria armelor, Luminlordul meu. Nu toți bărbații trebuie să meargă la război.

– Firește, încuviință Renarin cu amărăciune. Toată lumea îmi spune asta. Și pe urmă pleacă toți la luptă. Ardenții pretind că orice Chemare e importantă, dar ce spun ei despre viața de apoi? Că e un mare război de recucerire a Palatelor Împăcării. Că, în următoarea viață, cei mai buni soldați din viața asta sunt onorați.

– Dacă viața de apoi chiar e un mare război, spuse Kaladin, prefer s-ajung în Infern. Măcar acolo poate-o să izbutesc să pun geană pe geană. Oricum, tu nu ești soldat.

– Dar vreau să fiu.

– Luminlordul meu...

– Nu trebuie să mă pui să fac nimic important, zise Renarin. Am venit la tine în loc să mă duc la alt batalion fiindcă, dintre oamenii tăi, cei mai mulți își petrec timpul patrulând. Dacă merg în patrulare, nu voi fi în cine știe ce pericol, iar crizele mele nu vor face rău nimănui. Dar măcar pot să văd, să simt cum e.

– Eu...

Renarin se grăbi să continue. Kaladin nu-l mai auzise niciodată pe acel tânăr, de obicei tăcut, turuind atât de multe cuvinte unele după altele.

– O să-ți ascult ordinele. Tratează-mă ca pe orice recrutar nou. Când mă aflu aici, nu sunt nici fiul unui prinț, nici ochi-luminoși. Nu sunt decât un alt soldat. Te rog. Vreau să fac parte din batalion. Când era Adolin foarte tânăr, tata l-a trimis două luni într-un pluton de sulitași.

– Serios? întrebă Kaladin, cu adevărat surprins.

– Tata spune că orice ofițer trebuie să intre o vreme în pielea oamenilor săi, răspunse Renarin. Acum am cristale. O să merg la război, dar n-am simțit niciodată cum e să fii soldat. Cred că aici, la Podul Patru, pot ajunge cel mai aproape de ceea ce e un oștean. Te rog!

Kaladin își încrucișă brațele și îl cercetă cu privirea. Părea neliniștit. Foarte neliniștit. Își încleștase pumnii, însă Kaladin nu

văzu cutiuța pe care o întorcea de obicei pe toate părțile când avea emoții. Începuse să respire adânc, dar își ținea fălcile încleștate și se uita drept înainte.

Ideea de a veni la Kaladin pentru a-l ruga ceea ce-l rugase îl înspăimânta dintr-un anumit motiv. Și totuși o făcuse. Ce altceva puteai să-i mai ceri?

„Chiar mă gândesc să iau în considerare așa ceva?” Părea absurd. Totuși, una dintre însărcinările lui era să-l apere pe Renarin. Dacă izbutea să-l învețe cum să se apere singur, l-ar fi ajutat considerabil să supraviețuiască unor încercări de asasinat.

– Probabil ar trebui să subliniez că-ți va fi mult mai ușor să mă protejezi dacă-mi petrec timpul făcând instrucție alături de oamenii tăi. Nu ai destul de mulți, domnule. Ar trebui să se bucure dacă printre cei pe care trebuie să-i aperi se numără o persoană în minus. N-o să plec de aici decât în zilele în care mă învață maestrul-spadasin Zahel cum să-mi folosesc cristalele.

Kaladin oftă.

– Chiar vrei să fii soldat?

– Da, domnule!

– Atunci ia castroanele murdare de tocană și spală-le, îi ordonă Kaladin arătând cu degetul. Pe urmă ajută-l pe Pietroi să-și curețe cazanul și să-și pună la loc ustensilele pentru gătit.

– Da, domnule! răspunse Renarin cu un entuziasm pe care Kaladin nu-l mai întâlnise niciodată la cineva însărcinat cu o asemenea corvoadă.

Tânărul prinț se îndepărtă în grabă și, încântat până peste poate, începu să adune castroanele.

Kaladin își încrucieșă brațele la piept și se sprijini de peretele barăcii. Oamenii nu știau cum să se poarte cu Renarin. Îi întindeau castroanele lor încă pe jumătate pline ca să-i facă plăcere și, la apropierea lui, conversațiile amuțeau. Dar și în preajma lui Shen fuseseră neliniștiți și, în cele din urmă, ajunseseră să-l accepte. Erau în stare să facă același lucru pentru un ochi-luminoși?

Moash refuzase să-i dea castronul lui Renarin. Și-l spălase singur, așa cum erau cu toții obișnuiți să facă. Odată ce termină, se îndreptă agale spre Kaladin.

– Chiar ai de gând să-l lași să ni se alăture?
– O să vorbesc mâine cu tatăl lui. Am impresia că aici e mâna Înaltului Prinț.

– Nu-mi place. Podul Patru, discuțiile noastre din timpul nopții... Toate astea ar trebui să stea departe de urechile lor, nu?

– Da, răspuse Kaladin. Dar e un copil bun. Dacă există un ochi-luminoși care își poate găsi locul printre noi, atunci el e ăla.

Moash se întoarse spre el ridicând din sprânceană.

– Presupun că nu ești de acord? Întrebă Kaladin.

– Kal, purtarea lui e nefirească. Modul în care vorbește, în care se uită la oameni... E bizar. Însă nu asta contează – e ochi-luminoși, și atât ar trebui să fie de-ajuns. Înseamnă că nu putem avea încredere în el.

– Nici nu e nevoie. Nu trebuie decât să nu-l scăpăm din ochi și poate să-nțercăm să-l învățăm să se apere singur.

Moash mormăi dând din cap. Părea de acord că, din asemenea motive, îl puteau primi pe Renarin printre ei.

„L-am prins pe Moash aici”, se gândi Kaladin. „Suntem destul de departe de ceilalți să nu ne-audă. Ar trebui să-l întreb...”

Dar ce cuvinte trebuia s-aleagă? „Moash, ești amestecat într-un complot care urmărește uciderea regelui?”

– Te-ai gândit ce-avem de făcut? îl întrebă Moash. În privința lui Amaram.

– Amaram e problema mea.

– Facem parte din Podul Patru, insistă Moash luându-l de braț. Problema ta e problema noastră. El e omul care te-a făcut sclav.

– Mai mult decât atât, mârâi Kaladin încet, neluând-o în seamă pe Syl, care îi făcea semn să păstreze tăcerea. Mi-a omorât prietenii, Moash. Chiar în fața ochilor mei. E un ucigaș.

– Atunci trebuie să facem ceva.

– Da. Dar ce? Crezi că ar trebui să mă duc la cei mai presus de el prin lege?

Moash râse.

– Ce crezi că ar face? Trebuie să-l provoci la duel, Kaladin. Să-l înfrângi, bărbat contra bărbat. Până atunci, în adâncul ființei tale, o să simți un rău necurmat.

– S-ar părea că știi cum e.
– Da, zise Moash și schiță un zâmbet. Și în trecutul meu sunt niște Pustiitori. Poate că de-asta te înțeleg. Și poate că de-asta mă înțelegi.

– Atunci ce...

– De fapt, nu vreau să vorbesc despre asta.

– Suntem Podul Patru, după cum spuneai, sublinie Kaladin. Problemele tale sunt problemele mele.

„Ce i-a făcut regele familiei tale, Moash?”

– Presupun că ai dreptate, răspuse acesta ferindu-și privirea. Doar că... Nu în seara asta. În seara asta nu vreau decât să mă relaxez.

– Moash! strigă Teft, de lângă foc. Vii?

– Da, răspuse Moash. Dar tu, Lopen? Ești gata?

Tot lângă foc, herdazianul zâmbi cu gura până la urechi, ridicându-se și întinzându-se.

– Eu sunt Lopenul, adică sunt gata oricând pentru orice. Ar fi trebuit să-ți dai seama până acum.

Alături, Drehy pufni și îl plesni ușor cu o bucată de rădăcină-lungă din tocană, care i se lăți pe obraz, împrôșcându-l cu sos.

Lopen continuă să vorbească.

– După cum vedeți, eram cât se poate de pregătit pentru așa ceva. Dovadă mi-e poziția din care fac acest gest necuviincios.

Teft chicoti apropiindu-se de el, împreună cu Peet și Sigzil. Moash făcu câțiva pași ca să li se alătore, apoi șovăi.

– Vii și tu, Kal?

– Unde?

– Afară, răspuse Moash ridicând din umeri. Intrăm în câteva taverne, jucăm câteva partide de inele, bem ceva.

Afară. În armata lui Sadeas, podarii făceau rareori așa ceva, sau cel puțin n-o făceau în grup, cu prietenii. La început, fuseseră prea zdrobiți ca să-i mai intereseze altceva decât să stea cu nasul în băutură. Pe urmă, lipsa banilor și prejudecățile care-i făceau pe soldați să-i disprețuiască îi ținuseră lângă barăcile lor.

Dar lucrurile nu mai stăteau așa. Kaladin se trezi bâlbâindu-se.

– Păi... probabil ar trebui să rămân aici... ăăă... să trec pe la

focurile celorlalte echipe...

- Ei, haide, Kal, insistă Moash. Nu poți să muncești întruna.
- O să vin cu voi altădată.
- Bine.

Moash alergă spre ceilalți.

Syl plecă de lângă foc, unde dansase cu un focspren, și se repezi spre Kaladin. Rămase aninată în aer, uitându-se în urma grupului care se pierdea în întuneric.

- De ce nu te-ai dus cu ei? întrebă.
- Nu mai pot trăi viața aia, Syl. N-aș ști ce să fac cu mine.
- Dar...

Kaladin plecă să-și ia un castron cu tocană.

42
PUR ȘI SIMPLU
ABUR

Cât despre Ishi'Elin, el a avut cel mai important rol; a înțeles imediat care vor fi urmările dacă oamenilor li se va îngădui să stăpânească Undele și i-a silit să se organizeze; având o foarte mare putere, a dat de știre că îi va distruge până la unul dacă nu vor să se supună poruncilor și legilor.

– Din Cuvinte despre Lumină, capitolul II, pagina 4

Shallan se trezi într-un zumzet. Deschise ochii și se văzu cuibărită în patul luxos din conacul lui Sebarial. Adormise îmbrăcată.

Zumzetul era al lui Model, aflat pe cuvertură, lângă ea. Era greu să-l deosebești de broderia dantelată. Draperiile fuseseră trase la ferestre – ea nu-și amintea s-o fi făcut-o – și afară se lăsase întunericul. Seara zilei în care sosise pe Câmpiile Sfărâmate.

– A intrat cineva aici? îl întrebă pe Model, ridicându-se în capul oaselor și îndepărtându-și cele câteva șuvițe rebele de păr roșu care-i intrau în ochi.

– Mmm. Cinevauri. Au plecat deja.

Shallan se ridică din pat și hoinări prin apartament până în salon. Pe ochii Cenușii, aproape că nu se îndura să calce pe covorul de un alb imaculat. Dacă lăsa urme și îl strica?

„Cinevaurii” lui Model puseseră mâncare pe masă. Simțindu-se brusc lihnită de foame, Shallan se așeză pe o canapea și, când săltă capacul tăvii, dădu de o lipie coaptă cu o pastă dulce în mijloc, alături de mai multe sosuri în care o putea înmuia.

– Adu-mi aminte să-i mulțumesc Palonei mâine-diminează. Femeia asta e divină.

– Mmm. Nu. Cred că e... Ah... Exagerare?

– Prinzi repede, spuse Shallan, în timp ce Model devenea o masă tridimensională de linii răsucite, ca o minge atârnată în aer, deasupra locului de lângă ea.

– Nu, răspunse el. Sunt prea încet la minte. Preferi o anumită mâncare în locul altora. De ce?

– Pentru gust.

– Ar trebui să-nțeleg cuvântul ăsta. Dar nu, de fapt înțelesul îmi scapă.

Furtuni! Cum să descrii gustul?

– E ceva de soiul culorilor... vezi cu gura, zise Shallan și se strâmbă. Groaznică metaforă! Scuze. E greu să gădesc inspirație pe burta goală.

– Spui „pe” burta goală, comentă Model. Dar știu că nu asta vrei să zici. Contextul mă ajută să pricep despre ce vorbești de fapt. Într-un fel, fiecare propoziție e o minciună.

– Nu e o minciună, îi explică Shallan, când toată lumea înțelege și știe ce înseamnă.

– Mm. Astea sunt cele mai bune minciuni.

– Model, spuse Shallan, rupând o bucată de lipie, uneori ești tot atât de greu de înțeles ca un bavan care încearcă să citeze din poezia vorină antică.

Un bilet de lângă tava cu mâncare o înștiință că Vathah și ceilalți soldați ai ei sosiseră și fuseseră găzduiți într-o locuință comună din apropiere. Sclavii măreau deocamdată numărul servitorilor din conac.

Mestecându-și pâinea delicioasă, Shallan se apropie de cuferele

ei, vrând să despacheteze. Însă, imediat ce îl deschise pe primul, văzu o luminiță roșie, palpătoare. Distrestia lui Tyn.

Se holbă o vreme la ea. Probabil era persoana prin care Tyn afla noutăți. Shallan presupunea că era o femeie, deși, fiindcă locul unde erau adunate informații pentru a fi transmise apoi în alte părți se afla în Tashikk, cei care se ocupau de așa ceva puteau să nu fie vorini. Nu era imposibil să se găsească în legătură cu un bărbat.

Ea una știa atât de puțin despre toate astea! Trebuia să facă totul cu foarte mare prudență... Furtuni, altminteri și-ar fi putut găsi moartea. Însă se săturase să se lase manevrată.

Oamenii ăia aflaseră ceva despre Urithiru. Primejdioasă sau nu, pentru ea era cea mai bună soluție. Luă distrestia, puse hârtie pe planșeta ei și o așeză în poziția potrivită pentru scriere. Odată ce răsuci discul marcat, ca să se știe că o pregătise, pana rămase agățată deasupra hârtiei, imobilă, dar nu începu imediat să scrie. Persoana care ar fi încercat să ia legătura cu ea plecase de lângă distrestie – pana putea rămâne acolo, clipind, preț de mai multe ore. Trebuia să aștepte până ce se întorcea omul de la celălalt capăt al firului.

– Supărător, spuse, apoi își zâmbi sieși.

Chiar se plângea că trebuie să aștepte câteva minute până la începerea unei comunicări directe cu cineva aflat la o jumătate de lume distanță?

„Trebuie să iau cumva legătura și cu frații mei”, se gândi. Fără o distrestie, avea să dureze dureros de mult. Oare n-ar fi putut trimite un mesaj printr-una dintre acele case de legătură din Tashikk, poate printr-un alt mijlocitor?

Se așeză din nou pe canapea, cu pana și planșeta de scris lângă tava cu mâncare, și se uită la teancul de mesaje schimbate mai înainte de Tyn cu acea persoană de departe. Nu erau multe. Pesemne că Tyn le distrugea periodic. Cele rămase cuprindeau întrebări despre Jasnah, Casa Davar și Duhurile Însângerate.

O ciudățenie îi atrase atenția. Tyn nu vorbea cu ei așa cum o face o hoată cu cei care o plătesc. Discuta despre „obținerea favorurilor” și despre „urcarea în ierarhie” în ceea ce privea relațiile ei cu Duhurile Însângerate.

- Model, spuse Model.
- Ce? întrebă Shallaan uitându-se la el.
- Model, răspuse el. Tipar. Tipic. În cuvintele de pe hârtie. Shallaan ridică foaia.

– De pe hârtia asta?

– De pe asta și de pe altele, răspuse el. Vezi primele cuvinte?

Ea se încruntă, cu ochii la mesaje. Toate începeau cu spusele celeilalte persoane. O frază simplă, în care o întreba pe Tyn de sănătate sau de locul în care ajunsese. Și ea dădea, de fiecare dată, un răspuns simplu.

– Nu înțeleg, zise.

– Formează grupuri de câte cinci, o lămuri Model. Cvintete. Cvintete de litere. Mmm. Toate mesajele țin cont de același model – primele trei cuvinte încep cu câte una din primele trei litere ale cvintetului. În răspunsul lui Tyn sunt celelalte două litere.

Shallaan privi din nou foile, deși nu pricepea ce voia Model să spună. El îi explică încă o dată și crezu că înțelege, dar era vorba de ceva foarte complicat.

– Un cod, spuse ea.

Avea sens; era necesar să te convingi că de distrestia-pereche nu se folosea cine nu trebuia. Roși când își dădu seama că fusese cât pe ce să rateze ocazia care i se oferea. Dacă n-ar fi descoperit Model codul, sau dacă distrestia ar fi început să scrie imediat, s-ar fi dat de gol.

Se simțea depășită. Nu se putea strecura într-un grup destul de abil și de puternic încât s-o înfrângă pe Jasnah. Pur și simplu nu era în stare.

Și totuși trebuia s-o facă.

Își scoase blocul de desen și începu să deseneze, lăsându-și degetele să se miște cu de la sine putere. Trebuia să fie mai în vârstă, dar nu cu mult. Și ochi-întunecați. Trecerea prin tabără a unei ochi-luminoși necunoscute ar fi fost remarcată. Unei ochi-întunecați i-ar fi fost mult mai simplu să treacă neobservată. Însă anumitor oameni le putea spune că folosește picături pentru ochi.

Păr închis la culoare. Lung, ca părul ei adevărat, dar nu roșu. Aceeași înălțime și aceeași formă a trupului, însă cu totul alt chip.

Cu trăsături obosite, ca ale lui Tyn. O cicatrice de-a curmezișul bărbiei, o față mai colțuroasă. Nu la fel de frumoasă ca a ei, dar nici urâtă. Doar mai... candidă.

Absorbi Lumină de Furtună din lampa de alături și energia aceea o ajută să deseneze mai repede. Nu era vorba de entuziasm. Doar nevoia de a merge mai departe.

Încheie cu un gest larg și văzu că de pe foaie îi întorcea privirea un chip aproape viu. Apoi suflă Lumină de Furtună și imaginea desenată o învălui, i se răsuci în jur. Pentru o clipă, vederea i se încețoșă și nu mai zări decât strălucirea acelei Lumini din ce în ce mai palide.

Pe urmă, aceasta dispăru. Iar ea se simțea schimbată. Își împunse fața cu degetele. Părea aceeași. Oare?

Șuvița de păr care-i atârna pe umăr era neagră. Shallan se holbă la ea, apoi se ridică, nerăbdătoare și temătoare în același timp. Traversă încăperea către camera de îmbăiere și acolo se opri în fața oglinzii, privind-și fața schimbată, cu pielea bronzată și ochii negri. Fața din desen, care primise culoare și viață.

– Merge... șopti.

Era mai mult decât să ascundă rupturile rochiei și să creeze impresia că are niște ani în plus, lucruri care îi izbutiseră mai înainte. Acum transformarea era completă.

– Ce putem face cu asta?

– Orice ne imaginăm, răspuse Model de pe cel mai apropiat perete. Sau orice îți poți tu imagina. Nu mă pricep la ceea ce nu există. Dar îmi place. Îmi place... gustul.

Părea foarte încântat de sine pentru comentariul ăsta.

Ceva nu era la locul lui. Shallan se încruntă și, când luă desenul, văzu că nu finisase o mică porțiune din lateralul nasului. Luminuzirea nu i-l acoperea în întregime, avea în acel loc un gol neclar. Era mic; probabil că altcineva l-ar fi luat drept o cicatrice stranie. Însă ei îi sărea în ochi, ofensându-i simțul artistic.

Își pipăi restul nasului. Îl făcuse puțin mai mare decât în realitate și putea străpunge imaginea ca să-și atingă pielea. Creația ei nu avea substanță. De fapt, dacă își trecea rapid degetul prin vârful nasului fals, Lumina de Furtună fâlfâia, ca fumul atins de o pală de

vânt.

Își îndepărtă degetele și imaginea se rează, dar micul gol nu dispăru. Desenase cu neglijență.

– Cât o să țină imaginea? întrebă.

– Se hrănește cu Lumină, răspuse Model.

Shallan își scoase sferile din punga ascunsă. Toate erau înnegurate – se părea că le folosise în timpul discuției cu înalții prinți. Luă o sferă din lampa de pe perete, înlocuind-o cu una de aceeași valoare, și o strânse în pumn.

Se întoarse în salon. Avea nevoie de altfel de haine, firește. O femeie ochi-întunecați n-ar fi...

Distrestia scria.

Shallan se grăbi să se așeze pe canapea și își ținu răsufarea când văzu cuvintele apărând.

„Presupun că informațiile de azi vor pune totul în mișcare.”

O introducere simplă, dar respecta codul.

– Mmm, făcu Model.

Primele două cuvinte ale răspunsului ei trebuiau să înceapă cu literele potrivite.

„Data trecută ai spus același lucru”, scrisse Shallan, sperând că izbutise să completeze codul.

„Nu-ți face griji”, răspuse mesagerul. „Asta o să-ți placă, deși timpul ar putea fi cam scurt. Vor să vă întâlnească.”

„Bine”, răspuse ea, liniștindu-se și binecuvântând timpul pe care și-l petrecuse Tyn obligând-o să exerseze falsificarea scrisului. Își însușise repede tehnicile, erau ca un fel de desen, iar acum putea să imite, cu o abilitate dovedită, chiar și scrisul neglijent al celei care îi sugerase să-învețe așa ceva.

„Vor să vă întâlnească în noaptea asta, Tyn”, scrisse trestia.

În noaptea aia? Cât era ceasul? Cel de pe perete arăta că trecuse o jumătate din intervalul de după primul clopot al nopții. Pe cer nu era decât prima lună, vizibilă imediat după lăsarea întunericului. Luă trestia și vru să scrie:

„Nu știi dacă sunt pregătită.”

Dar se răzgândi. Tyn n-ar fi spus așa. În schimb, scrisse:

„Nu sunt pregătită.”

„Au insistat”, răspuse mesagerul. „De-aia am încercat să iau legătura cu tine mai devreme. S-ar părea că pupila lui Jasnah a sosit azi. Ce s-a întâmplat?”

„Nu e treaba ta”, răspuse Shallan, pe un ton întâlnit în alte conversații de-ale lui Tyn.

Vorbea cu un servitor, nu cu un egal.

„Bineînțeles”, răspuse trestia. „Dar ei vor să vă vedeți în seara asta. Refuzul tău ar putea duce la ruperea legăturii.”

Părinte al Furtunii! În noaptea aia? Shallan își trecu degetele prin păr, holbându-se la foaia din fața ei. Putea s-o facă în noaptea aia?

O amânare chiar ar fi schimbat ceva?

Începu să scrie, cu inima bătându-i nebunește:

„Credeam c-o am în mână pe pupila lui Jasnah, dar fata m-a trădat. Nu mă simt bine. O să-mi trimit ucenica.”

„Încă una, Tyn? După ceea ce s-a întâmplat cu Si? Oricum, mă îndoiesc că vor să discute cu o ucenică.”

„N-au de ales”, răspuse Shallan.

Poate că, înfășurându-se în Luminurzire, ar fi putut lua înfățișarea lui Tyn, dar se îndoia că e pregătită pentru așa ceva.

Avea să fie destul de greu să se dea drept o femeie care nu exista, darămite să imite pe cineva anume. Cu siguranță ar fi fost descoperită.

„O să întreb”, scrisese mesagerul.

Shallan așteptă. În îndepărtatul Tashikk, mesagerul lua probabil o altă distrestie ca să intre în legătură cu Duhurile Însângerate. Profită de ocazie ca să vadă ce se întâmplase cu sfera luată din camera de îmbăiere.

Lumina pălise într-o foarte mică măsură. Ca să-și continue Luminurzirea trebuia să țină asupra ei mai multe sfere impregnate.

Trestia începu din nou să scrie.

„Sunt de acord. Poți ajunge repede în tabăra lui Sebarial?”

„Cred că da”, răspuse Shallan. „De ce acolo?”

„E una dintre puținele cu porțile deschise toată noaptea”, scrisese mesagerul. „Acolo e o clădire de locuințe unde cei care te plătesc se vor întâlni cu ucenica ta. Îți desenez o hartă. Fata trebuie s-ajungă când luna Salas e cel mai sus. Noroc.”

Urmă o schiță care indică locul. Când Salas e cel mai sus pe boltă? Mai avea doar douăzeci și cinci de minute la dispoziție, iar ea nu cunoștea deloc tabăra. Sări în picioare, apoi încremeni. Nu se putea duce așa, îmbrăcată ca o femeie ochi-luminoși. Se repezi la cuful lui Tyn și începu să răscolească.

Câteva minute mai târziu, stătea în fața oglinzii purtând pantaloni largi, cafenii, o bluză albă, cu nasturi, și o mănușă subțire în mâna interzisă. Cu mâna astfel la vedere, se simțea de parcă ar fi fost goală. Pantalonii nu erau chiar atât de răi – la ea acasă, femeile ochi-întunecați îi purtau când lucrau pe plantație, deși nu văzuse niciodată o doamnă nobilă ochi-luminoși îmbrăcată astfel. Însă mănușa...

Se cutremură și văzu că obrajii ei falși se împurpurară. Și nasul fals se mișca dacă strâmba dintr-al ei. O treabă bună, deși sperase că e posibil să-și ascundă stânjeneala.

Își puse și una dintre hainele albe ale lui Tyn. Era bătoasă și îi ajungea până la vârfurile cizmelor. Și-o strânse pe trup cu o centură neagră groasă, din piele de porc, astfel încât în față era aproape închisă, cum obișnuia Tyn s-o poarte, încheie înlocuind sferile din puna ei cu unele impregnate, din lămpile din cameră.

Imperfecțiunea nasului continua s-o sâcâie. „Îmi trebuie ceva care să-mi umbrească fața”, își spuse îndreptându-se grăbită spre cuful ei. Și îl răscoli ca să găsească pălăria albă a lui Bluth, cea cu borurile răsfrânte în sus pe laterale. Spera că ei o să-i vină mai bine decât îi venea negustorului.

Și-o puse și, când se întoarse la oglindă, îi plăcu cum îi umbrea fața. Arăta oarecum prostește. Dar întreaga ei costumație părea prostească. O mână înmănușată? Pantaloni? Pe Tyn, haina părea impozantă – vorbea despre experiență și despre un simț al stilului personal. Purtată de Shallan, vorbea despre impostură. Privind prin iluzia creată de ea însăși, vedea o față speriată dintr-un sat din Jah Keved.

„Autoritatea mea nu e reală”, îi spusese Jasnah. „E pur și simplu abur – o iluzie. Le-o pot crea, așa cum poți și tu.”

Shallan își îndreptă spatele și pălăria, apoi trecu în dormitor, de unde își îndesă în buzunare câteva lucruri, printre care și harta care-i

explica unde trebuia să meargă. Apoi se duse la fereastră și o deschise. Din fericire, era la parter.

– Plecăm, îi șopti lui Model.

Și ieși în noapte.

43 DUHURILE ÎNSÂNGERATE

Și așa au fost domolite tulburările în toparhia Revv, când, după ce s-au încheiat neînțelegerile dintre locuitori, Nalan'Elin s-a hotărât în sfârșit să-i accepte pe Cerrupătorii care îl numiseră maestrul lor, deși, la început, le respinsese cu dispreț avansurile și, în propriul său interes, refuzase ceea ce considera vanitate și pacoste; a fost ultimul dintre Heralzi care s-a declarat de acord cu un asemenea patronaj.

— Din *Cuvinte despre Lumină*, capitolul V, pagina 17

În ciuda orei târzii, tabăra de război era încă în plină forfotă. Shallan nu se miră; în timpul șederii în Kharbranth învățase că lăsarea nopții nu era pentru toată lumea un motiv să înceteze lucrul. Pe străzile taberei erau aproape la fel de mulți oameni ca în momentul când le străbătuse pentru prima oară.

Și aproape niciunul nu-i dădea atenție.

Pentru prima oară i se întâmplă să nu se simtă remarcată. Chiar și în Kharbranth, lumea se uita la ea – o observa, o cântărea. Unii se gândeau s-o jefuiască, alții – să se folosească de ea. O tânără ochi-

luminoși fără o escortă potrivită ieșea în evidență, reprezenta o posibilă ocazie. Dar, cu păr negru, drept, și cu ochi de un căprui-întunecat, era ca și cum s-ar fi făcut nevăzută. Minunat.

Zâmbi, îndesându-și mâinile în buzunarele hainei – încă se mai simțea stânjenită de mâna ei interzisă înmănușată, deși nimeni nu i-o lua în seamă.

Ajunse la o răspântie. Într-o parte, tabăra de război strălucea de torțe și de lămpi cu ulei. Era o piață destul de plină de lume ca să nu riște nimeni să-și pună sfere în lampă. Shallan se îndreptă într-acolo; cu cât erau străzile mai circulante, cu atât era mai în siguranță. Degetele i se strânseseră pe hârtia din buzunar și o scoase când se opri, așteptând ca un grup de oameni care stăteau de vorbă să se dea la o parte din fața ei.

Harta părea destul de ușor de înțeles. Nu trebuia decât să se orienteze. Continuă să stea locului, apoi înțelese că guralivii n-aveau de gând să se clinească. Se așteptase să o respecte, așa cum era respectată o ochi-luminoși. Propria ei prostie o făcu să clatine din cap, apoi îi ocoli.

Tot așa își continuă și restul drumului; în locurile mai înguste, era nevoită să se strecoare printre trupurile altora și alții o înghionteau când își făceau loc cu coatele. În piață, oamenii păreau două râuri curgând unul pe lângă altul, cu prăvălii de o parte și de alta și vânzători de mâncare ambulante între ele. Pe alocuri, marchizele se întindeau până la clădirile din partea opusă, acoperind totul.

La numai vreo zece pași distanță, aglomerația era apăsătoare, tumultuoasă, gălăgioasă. Și Shallan o adora. Descoperi că voia să se oprească și să deseneze jumătate dintre oamenii în trecere. Toți păreau atât de plini de viață, indiferent dacă se ciorovăiau sau pur și simplu mergeau alături de un prieten și savurau o gustare. De ce nu ieșise de mai multe ori în lume cât stătuse în Kharbranth?

Se opri și se uită zâmbind la un bărbat care distra mulțimea folosindu-se de păpuși și de o ladă. Ceva mai departe, ajutat de o scăpărătoare și de un soi de ulei, un herdazian arunca jerbe de foc în aer. Dacă ar fi putut să se oprească puțin, să-l deseneze...

Nu. Avea altă treabă. Firește că o parte din ea nu-și dorea să continue și propria minte încerca să-i distragă atenția. Era din ce în

ce mai conștientă de acest mod de autoapărare. Îl întrebuița și îi era necesar, dar nu-l putea lăsa să-i controleze viața.

Totuși, se opri în fața cotigii unei femei care vindea fructe glazurate. Păreau zemoase, erau roșii și fuseseră înfipite în câte un bețișor înainte de a fi afundate în zahăr topit, sticlos. Shallan scoase o sferă din buzunar și i-o întinse vânzătoarei.

Femeia încremeni, holbându-se la sferă. În apropiere se opriră și alții. Ce se întâmplase? Nu era decât o pată de smarald. Doar nu scosese un broam.

Se uită la lista de prețuri, scrisă cu glife. Un bețișor cu un fruct glazurat nu costa decât un strop străveziu. Nu i se întâmplase prea des să se gândească la valorile sferelor, dar își aducea aminte că...

Pata ei valora de două sute cincizeci de ori mai mult decât mica delicatesă. Dar nici măcar o familie ca a ei, aflată într-o situație grea, nu o considera o sumă importantă. Însă asta era valabil pentru cei care dețineau case și domenii, nu pentru vânzătorii ambulanți și pentru ochi-întunecați muncitori.

– Of, nu cred că am de unde da rest pentru asta, spuse femeia. Ăăă... cetățeană.

Era un titlu dat ochi-întunecaților bogați, de primul sau de al doilea nahn.

Shallan roși. De câte ori trebuia să-și mai demonstreze cât de naivă e?

– E pentru un fruct și pentru o mână de ajutor. Sunt nou-venită aici. Mi-ar prinde bine câteva îndrumări.

– Costisitor mod de a le dobândi, tânără domniță, răspuse femeia, dar își strecură oricum sfera în buzunar, cu îndemânare.

– Trebuie s-ajung pe strada Nar.

– Ah, ai pornit-o într-o direcție a furtunii de greșită, tânără domniță. Fă cale întoarsă prin piață și ia-o la dreapta. Trebuie să mergi, uf, cu șase cvartale mai încolo, cred că nu greșesc. E ușor de găsit; Înaltul Prinț a pus pe toată lumea să-și grupeze clădirile în pătrate, ca într-un oraș bine construit. Uită-te după taverne și, când dai de ele, se cheamă c-ai ajuns. Dar, tânără domniță, nu cred că e un loc unde-ar trebui să mergi, dacă nu te superi că ți-o spun.

Chiar și crezând-o ochi-întunecați, oamenii erau de părere că nu-

și putea purta singură de grijă.

– Mulțumesc, spuse, luând unul dintre bețișoarele cu fruct.

Se grăbi să plece și traversă șuvoiul de oameni pentru a li se alătura apoi celor care mergeau în direcția opusă.

– Model? șopti.

– Mmm.

Sprenul era agățat de haina ei, pe dinafară, în dreptul genunchilor.

– Mergi în spatele meu și vezi dacă mă urmărește cineva, îi ceru ea. Crezi că poți?

– O să fac un model dacă vine cineva, răspunse el lăsându-se să cadă.

Pentru o scurtă clipă, străbătu distanța dintre haină și piatră ca o masă întunecată de linii răsucite. Apoi dispăru ca o picătură de apă când atinge oglinda lacului.

Shallan grăbi pasul, lăsându-se dusă de mulțime și ținându-și punga cu sfere în siguranță, strânsă în mâna interzisă din buzunarul hainei. Își aducea foarte bine aminte că, în Kharbranth, Jasnah își arătase intenționat banii, momind hoții cum atrage ploaia lujerii.

Luând în seamă îndrumările primite, își continuă drumul, iar senzația de libertate i se preschimbă în neliniște. După ieșirea din piață, ajunse pe o stradă aproape pustie. Oare vânzătoarea de fructe o îndrumase către un loc unde putea fi jefuită cu ușurință? Începu să meargă și mai repede, privind în jos. Nu putea Animodela ca să se apere, nu la fel ca Jasnah. Furtuni! Ea nu izbutise nici măcar să aprindă focul. Se îndoia c-ar fi putut preschimba trupuri vii.

Avea Luminurzirea, dar o folosea deja. Ar fi putut să Luminurzească, în același timp, o a doua imagine? Și, oricum, ce se întâmpla cu deghizarea ei? Probabil că secătuia sferile de Lumină. Era pe punctul să le scoată ca să vadă câtă le mai rămăsese, dar se opri brusc. Ce prostie! Se temea să nu fie jefuită și de-aia voia să scoată la vedere un pumn de bani?

După două cvartale, se opri. Pe strada aia mai erau câțiva oameni, o mână de bărbați în haine de lucru care mergeau la culcare, la casele lor. Clădirile din jur cu siguranță nu mai erau la fel de frumoase ca acelea pe care le lăsase în urmă.

– Nu te urmărește nimeni, spuse Model de pe cizmele ei.

Shallan tresări, cu impresia că sărise până la acoperișuri.

Își duse mâna liberă la piept și răsuflă adânc de câteva ori. Chiar credea că se poate infiltra într-un grup de asasini? Adesea, îi stătea inima până și la auzul propriului ei spren.

„Tyn mi-a spus că numai și numai din experiența personală pot să-nvăț”, se gândi. „Pentru început, nu-mi rămâne decât să-mi încerc de câteva ori norocul și să sper c-o să mă obișnuiesc înainte de-a fi ucisă.”

– Să mergem, spuse. Nu mai avem prea mult timp.

Își continuă drumul, mușcând din fruct. Era într-adevăr gustos, deși nervii ei încordați o împiedicau să-l savureze pe deplin.

Strada cu taverne se afla, de fapt, la cinci cvartale distanță, nu la șase. Harta ei din ce în ce mai mototolită îi spunea că întâlnirea trebuia să aibă loc într-o casă cu mai multe apartamente, aflată vizavi de o tavernă cu lumină albastră la ferestre.

Când ajunse în fața intrării aruncă bețișorul fructului. Clădirea nu putea fi veche – din tot ce se afla în tabere, nimic nu era mai vechi de cinci sau șase ani –, dar părea construită cu foarte mult timp în urmă. Piatra se măcinase, iar obloanele ferestrelor atârnavu strâmbe pe alocuri. Shallan era surprinsă că furtunile încă n-o dărmaseră.

Perfect conștientă că era posibil să intre în bârlogul unei creste-albe ca să-i servească drept cină, se apropie și bătu la ușă. O întredeschise un ochi-întunecat cât un munte, cu barba tunsă ca a mâncătorilor de carne. Și părul lui chiar părea destul de roșu.

Shallan rezistă cu greu imboldului de a se lăsa de pe un picior pe altul în timp ce o măsura din priviri. În cele din urmă, bărbatul deschise ușa până la capăt și un semn al degetelor lui groase o pofti înăuntru. Ei nu-i scăpă securea uriașă sprijinită de perete, lângă el, sub singura lampă pâlpâitoare – în care părea să nu se afle decât un singur strop – din încăpere.

Trase aer în piept și intră.

Locul mirosea a mucegai. De undeva, dintr-un punct îndepărtat din interior, se auzea apa de ploaie adunată pe acoperișul găurit urmându-și fără greș calea către catul de jos. Paznicul o conduse pe coridor fără să-i vorbească. Podeaua era de lemn. Iar mersul pe

lemn îi dădea senzația că o să cadă prin el. Părea să geamă la fiecare pas. Piatra solidă nu făcea niciodată așa ceva.

Cu un gest al capului, paznicul îi arată o deschidere în perete și Shallan se holbă la întunericul de dincolo de ea. Trepte. Care coborau.

„Furtuni, ce fac?”

Își lăsa spaimele deoparte. Asta făcea. Se uită la bruta care o condusesese și ridică din sprânceană, silindu-și vocea să sune calm.

– V-ați dat toată silința de dragul decorului. Cât timp ați căutat pe Câmpiile Sfărâmate ca să găsiți bârlogul ăsta, cu o scară care te bagă-n răcori?

Paznicul pur și simplu zâmbi. Dar fără să pară mai puțin intimidant.

– Treptele nu se vor prăbuși sub mine, nu? Întrebă Shallan.

– Nici gând, răspunse bărbatul cu o voce surprinzător de subțire. Mă țin pe mine, și azi am dejunat de două ori, zise el și se bătu peste stomac. Du-te. Ești așteptată.

Shallan începu să coboare, luminând scara cu o sferă. Piatra pereților era cioplită. Cine se ostenise să sape un subsol pentru o casă comună, șubredă? Găsi răspunsul când observă pe pereți mai multe scurgeri de crem. Se întăriseră cam așa cum se întâmplă cu ceara prelinsă dintr-o lumânare, și asta se petrecuse cu mult timp în urmă.

Se gândi că groapa aia era acolo dinainte de venirea alethilor. Când pusese bazele taberei de război, Sebarial construisese acea clădire deasupra unei pivnițe deja existente. Craterile din tabără găzduiseră cândva oameni. Nu exista altă explicație. Dar care oameni? Străvechiul popor natan?

Treptele se opreau într-o cameră mică, goală. Ce ciudat să găsești un subsol într-o clădire atât de dărăpănată; de obicei le găseai numai în locuințele bogate și era nevoie de foarte multe măsuri de prevedere ca să fie ferite de inundații. Shallan își încrucișă brațele la piept, nedumerită, până când un colț al podelei se deschise, scaldând încăperea în lumină. Se trase înapoi, ținându-și răsuflarea. O parte a podelei de piatră era falsă, ascundea o trapă.

Subsolul avea un subsol. Se apropie de trapă și văzu o scară care

cobora către un covor roșu și către o lumină aproape orbitoare după semiîntinericul în care stătuse până atunci. Probabil că, după o furtună, în locul ăla inundația era cumplită.

Se întoarse spre scară și coborî, bucurându-se că purta pantaloni. Trapa se închise deasupra ei, probabil acționată de un mecanism de felul unui scripete.

Sări pe covor și, când se răsuci în loc, dădu cu ochii de o cameră nepotrivit de somptuoasă. O masă lungă, de sufragerie, ocupa centrul și strălucea de pocale de sticlă cu nestemate încrustate pe margini; strălucirea lor se răspândea luminând întreaga încăpăre. Pe pereți se întindeau etajere late, împovărate cu cărți și obiecte ornamentale. Multe se aflau în casete mici, de sticlă. Oare erau trofee sau ceva de genul ăsta?

Dintre cei vreo șase oameni dinăuntru, unul îi atrase atenția în mod deosebit. Cu spatele drept și părul negru ca noaptea, purta haine albe și stătea în picioare, în fața căminului în care trosnea focul. Îi aducea aminte de cineva, de un bărbat din copilăria ei. De mesagerul cu ochii zâmbitori, o enigmă care știa atât de multe. „Doi orbi așteaptă la sfârșitul unui ev, contemplând frumusețea...”

Bărbatul se întoarse, arătându-și ochii luminoși, violeți, și o față plină de cicatricele unor răni vechi, printre care și o tăietură care-i cobora pe obraz, ajungând să-i deformeze buza de sus. Deși părea rafinat – cu un pocal de vin în mână stângă și îmbrăcat într-un costum de cea mai bună calitate – fața și mâinile lui spuneau o altă poveste. Despre bătălii, despre omoruri și despre învrăjbi.

Nu era mesagerul din trecutul lui Shallan. Își ridică mâna dreaptă, în care ținea un soi de trestie lungă. Și-o duse la buze. O ținea ca pe o armă, îndreptată spre ea.

Shallan încremeni, nemaifiind în stare să se clintească, și privi arma din celălalt capăt al încăperii. Într-un târziu, se uită peste umăr. Pe perete atârna o țintă, în forma unei tapiserii cu desenele mai multor creaturi. Țipă și sări într-o parte chiar înainte ca bărbatul să sufle în armă, azvârlind o săgeată mică, care zbură pe lângă ea, la numai câțiva centimetri distanță, înainte de a se afunda într-unul dintre desenele de pe țesătura agățată pe perete.

Shallan își duse mâna interzisă la piept și răsuflă adânc. „Calm”,

își spuse. „Calm.”

– Tyn nu se simte bine? Întrebă bărbatul lăsându-și sarbacana în jos.

Vocea lui aproape șoptită o făcu pe Shallan să se cutremure. Nu izbuti să-i identifice accentul.

– Da, răspunse, regăsindu-și graiul.

Bărbatul își puse pocalul pe polița căminului de alături, apoi scoase din buzunarul cămășii o altă săgeată. Și-o potrivi cu grijă la capătul sarbacanei.

– Nu pare genul care renunță la o întâlnire importantă pentru ceva atât de banal.

Își ridică privirea spre Shallan, cu sarbacana încărcată. Fața lui brăzdată de cicatrice era lipsită de expresie, iar ochii lui violeti erau ca de sticlă. Încăperea însăși părea să-și țină răsuflarea.

Văzuse dincolo de minciuna ei. Shallan își simți transpirația rece.

– Ai dreptate, recunosc. Tyn e bine sănătoasă. Însă planul nu i-a ieșit așa cum a promis. Jasnah Kholin e moartă, dar asasinatul s-a săvârșit cu neglijență. Deocamdată i se pare prudent să se folosească de un mijlocitor.

Bărbatul își miji ochii, apoi își săltă în sfârșit sarbacana și suflă scurt. Shallan tresări violent, dar săgeata nu o lovi, ci zbură către ținta de pe perete.

– Își trădează lașitatea, spuse el. Tu ai venit aici de bună voie, știind că s-ar putea să teucid pentru greșelile ei?

– Orice femeie trebuie să-nceapă de undeva, Luminlordul meu, răspunse Shallan, cu vocea tremurându-i. Nu pot să mă cațăr în vârf fără să risc nimic. Dacă nu mă ucizi, am prilejul să-ntâlnesc oameni pe care Tyn probabil că nu mi i-ar fi prezentat niciodată.

– Curajoasă, spuse el.

Făcu un semn cu două degete, iar unul dintre cei așezați lângă cămin – un bărbat ochi-luminoși subțire ca un fus și cu dinți atât de lați încât te făcea să crezi că printre strămoșii lui se numără și un șobolan – se grăbi să se apropie și să pună ceva pe masa cea lungă, în fața lui Shallan.

O pungă cu sfere. Probabil înăuntru erau broami; deși de un cafeniu-întunecat, punga strălucea.

– Spune-mi unde e și poți lua toți banii ăștia, zise bărbatul cu cicatrice, încercând o altă săgeată. Ai ambiție. Asta-mi place. Nu numai c-o să te plătesc fiindcă-mi spui unde e Tyn, ci o să-ți găsesc și un loc în organizația mea.

– Iertare, Luminlordul meu, răspuse Shallan. Dar știi că n-o să ți-o vând.

Bărbatul putea să vadă că-i era frică, căci transpirația îi umezise căptușeala pălăriei și i se prelingea pe obraji. Mai mult decât atât, în jurul ei, din podea se înălțau șerpuiind spaimospreni, deși ar fi fost posibil ca el să nu-i zărească, căci masa îi bloca vederea.

– Dacă aș fi dispusă s-o trădez pe Tyn pentru un anume preț, cât aș mai valora în ochii tăi? Ai ști că te-aș vinde și pe tine dacă mi s-ar oferi o sumă destul de mare.

– Onoare? Întrebă bărbatul, cu fața încă fără expresie și ținând săgeata între două degete. Din partea unei hoațe?

– Îmi cer din nou iertare, Luminlordul meu. Dar nu sunt o simplă hoată.

– Și dacă te-aș tortura? Te asigur că ți-aș smulge informația.

– Nu mă îndoiesc că ai putea, Luminlordul meu. Dar chiar crezi că Tyn m-ar fi trimis aici dacă aș fi știut unde se află ea? Ce rost ar avea să mă torturezi?

– Ei bine, răspuse bărbatul, coborându-și privirea și îndesând săgeata la locul ei, măcar ar fi amuzant.

„Respiră”, își spuse Shallan. „Încet. Normal.” Era greu.

– Nu cred c-ai face așa ceva, Luminlordul meu.

El ridică trestia și suflă cu o mișcare grăbită. Săgeata se înfipse în perete cu un pocnet surd.

– De ce nu?

– Fiindcă nu pari omul care s-azvârle ceva folositor.

Arată către relicvele din casetele de sticlă.

– Și presupui că-mi poți fi de folos?

Ea își înalță capul și îi întâlni ochii.

– Da.

Bărbatul îi susținu privirea. Focul trosni.

– Prea bine, spuse el în cele din urmă, întorcându-se către locul lui de lângă cămin și luându-și pocalul.

Bău cu spatele la Shallan, continuând să-și țină trestia într-o mână.

Ea se simțea ca o marionetă cu sforile tăiate. Răsufală ușurată, cu picioarele tremurând, și se așeză pe unul dintre scaunele de lângă masa lungă. Cu degete tremurătoare, scoase o batistă și-și șterse fruntea și tâmplele, împingându-și pălăria pe spate.

Când termină și vru să-și pună batista la loc, observă că lângă ea se așezase cineva. Nu-l văzuse pe omul ăla mișcându-se și prezența lui îi smulse o tresărire. Era scund, cu pielea cafenie și cu un soi de mască stranie, ca o carapace, legată strâns pe față. De fapt, lăsa impresia că... pielea începuse cumva să-i crească în jurul marginilor măștii.

De un roșu-portocaliu, masca era ca un mozaic, lăsa să se ghicească sprâncenele, furia și turbarea. Din spatele ei o priveau doi ochi negri, fără să clipească. Rămăseseră neacoperite gura inexpresivă și bărbia. Bărbatul... ba nu, era femeie – Shallan îi remarcă sânii vag conturați și forma trupului. O înșelase mâna interzisă, pe care nu și-o ascundea.

Izbuti să nu roșească. Femeia purta haine de un maroniu-închis, simple, strânse pe talie cu o centură complicată, țintuite cu fărâme de carapace. Alte patru persoane, în haine alethi mai tradiționale, stăteau de vorbă în șoaptă lângă foc. Bărbatul înalt care îi pusese întrebări tăcea.

– Ăă... Luminlordul meu? întrebă Shallan, uitându-se la el.

– Chibzuiesc, veni răspunsul. Îmi imaginasem c-o să teucid și-o să iau urma lui Tyn. Poți să-i spui că n-ar fi pățit nimic dacă venea la mine – nu sunt supărat că n-a aflat informația de la Jasnah. L-am luat în slujba mea pe vânătorul care mi s-a părut cel mai potrivit pentru însărcinarea asta și am înțeles riscurile. Kholin e moartă, și asta voiam să izbutească Tyn cu orice preț. E adevărat că n-am lăudat-o, dar am fost mulțumit. Însă faptul că n-a venit ea însăși să dea explicații... Lașitatea asta îmi întoarce stomacul pe dos. Se ascunde ca o pradă hăituită, zise bărbatul și sorbi din vin. Tu nu ești lașă. Te-a trimis știind că n-o să teucid pe cineva ca tine. A fost întotdeauna isteată.

Minunat. Și ce însemna asta pentru Shallan? Se ridică șovăind,

dornică să se îndepărteze de femeia scundă și stranie, care nu clipea. În schimb, riscă să cerceteze încăperea cu priviri mult mai atente. Unde ajungea fumul din cămin? Făcuseră un coș care cobora până acolo, în subsol?

Peretele din dreapta era cel mai încărcat de trofee, printre care mai multe inimi-nestemată. Împreună, probabil valorau mai mult decât domeniul tatălui ei. Din fericire, nu erau impregnate. Chiar și așa, neșlefuite, probabil c-ar fi strălucit destul de tare ca să te orbească. Mai erau și cochilii greu de recunoscut. Colțul îi aparținuse probabil unei creste-albe. Și o orbită goală, care avea ceva înspăimântător de asemănător cu craniul unui santhid.

Alte curiozități o nedumeriră. Un flacon cu nisip de o culoare ștearsă. Două ace de păr groase. O șuviță de păr blond. O creangă de copac purtând un mesaj scris, pe care ea nu-l putea citi. Un cuțit de argint. O floare bizară, păstrată într-un soi de soluție. Niciunul dintre aceste obiecte nu era însoțit de vreo plăcuță cu explicații. Și bucata aia de cristal roz-pal, care părea un soi de piatră prețioasă, dar de ce era atât de delicată? Acolo, în casetă, se desprinseseră foițe din ea, de parcă ar fi fost aproape strivită prin simpla așezare pe o suprafață.

Cu pași șovăielnici, se îndreptă spre partea din spate a încăperii. Fumul se înălța din foc, apoi se ondula și se răsucea în jurul unui obiect agățat în partea de sus a căminului. Era o piatră prețioasă? Nu, un fabrial. Aduna fumul așa cum se adună un fir de ață pe un mosor. Shallan nu mai văzuse niciodată ceva asemănător.

– Îl cunoști pe bărbatul care se numește Amaram? vorbi bărbatul cu cicatrice.

– Nu, Luminlordul meu.

– Mi se spune Mraize. Îmi poți vorbi folosindu-te de titlul ăsta. Iar tu ești?

– Mi se spune Veil, răspunse Shallan, alegând un nume cu care cochetase și înainte.

– Prea bine. Amaram e un Cristalpurător de la curtea Înaltului Prinț Sadeas. Și e prada pe care o urmăresc acum.

Shallan se înfioră când îl auzi vorbind astfel.

– Și ce vrei să fac eu, Mraize?

Deși își dădu silința, nu izbuti să-i pronunțe titlul exact cum trebuia. Nu era un cuvânt vorin.

– Are o vilă lângă palatul lui Sadeas. Și în vila aia ascunde secrete. Vreau să aflu ce secrete. Spune-i maestrei tale să cerceteze și întoarce-te la mine cu informații în ziua de chachel a săptămânii viitoare. Tyn o să știe ce să caute. Dacă face asta, o să fiu mai puțin dezamăgit de ea.

Să se furișeze în vila unui Cristalpurător? Furtuni! Shallan n-avea idee cum i-ar fi putut izbuti așa ceva. Avea să plece din locul ăla, să-și abandoneze deghizarea și să se considere norocoasă fiindcă scăpase cu viață.

Mraize își lăsă pocalul jos și ea văzu că avea cicatrice și pe mâna dreaptă, ale cărei degete stăteau încovoiate, ca și cum ar fi fost rupte și reșezate greșit. Îi atrase atenția degetul lui mijlociu pe care un inel cu pecete cu scânteieri aurii purta simbolul desenat de Jasnah. Același simbol purtat de majordomul ei, simbolul pe care Kabsal și-l tatuase pe trup.

Nu putea să dea înapoi. Avea să facă orice ca să afle ce știau oamenii ăia. Despre familia ei, despre Jasnah și chiar despre sfârșitul lumii.

– Însărcinarea va fi îndeplinită, spuse.

– Nicio întrebare despre plată? se miră Mraize, amuzat, scoțându-și o săgeată din buzunar. Maestra ta întrebă întotdeauna.

– Luminlordul meu, răspunse Shallan, în cele mai bune taverne nu se tocmește nimeni. Prețul tău va fi acceptat.

Pentru prima oară de când intrase, îl văzu pe Mraize zâmbind, deși nu se uita la ea.

– Nu-i faceți niciun rău lui Amaram, micule pumnal, îi atrase el atenția. Viața lui îi aparține altcuiva. Nu stârniți nici panică, nici bănuieli. Tyn nu trebuie decât să cerceteze și să se întoarcă. Atât și nimic mai mult.

Se răsuci și suflă o săgeată în perete. Shallan se uită la ceilalți patru oameni de lângă foc și-și întipări în minte Amintirile lor clipind pentru fiecare, scurt, câte o singură dată. Pe urmă, simțind că i se ceruse să plece, se îndreptă spre scară.

Simți ochii lui Mraize țintuindu-i spatele în timp ce-și ridica sarbacana pentru o ultimă oară. Trapa i se deschise deasupra capului. Shallan simți privirea bărbatului urmărind-o cât urcă scara.

O săgeată trecu pe sub ea, printre treptele scării, și se înfipse în perete. Cu răsuflarea întretăiată, Shallan părăsi încăperea ascunsă, intrând din nou în subsolul prăfuit de deasupra. Trapa se închise, lăsând-o în întuneric.

Calmul i se spulberă și alergă în susul treptelor și afară din clădire. Dincolo de ușă se opri, respirând adânc. Pe stradă, lumea nu se împutinase, ci se înmulțise, căci tavernele atrăgeau o grămadă de mușterii. Ea se grăbi să plece.

Își dădu seama că venise la întâlnirea cu Duhurile Însângerate fără să-și fi încropit cine știe ce plan. Ce avea de gând să facă? Să scoată cumva informația de la ei? Pentru asta ar fi trebuit să le câștige încrederea. Mraize nu părea omul care să aibă încredere în cineva. Cum ar fi putut să afle ce știa el despre Urithiru? Cum să-i facă pe oamenii lui să-i lase în pace pe frații ei? Cum ar fi putut ea...

– Urmăresc, spuse Model.

Shallan se opri brusc.

– Ce?

– Ne urmăresc oameni, răspunse Model, cu veselie în glas, ca și cum n-ar fi avut idee cât de încordată fusese pentru ea întreaga întâlnire. Mi-ai spus să fiu atent. Am fost.

Bineînțeles că Mraize trimisese pe cineva pe urmele ei. Transpirația rece reapăru și Shallan se sili să-și continue drumul fără să se uite peste umăr.

– Câți sunt? îl întrebă pe Model, care i se urcase pe o parte a hainei.

– Unul, răspunse el. Femeia cu mască, deși acum poartă o mantie neagră. N-ar trebui să mergem să vorbim cu ea? Acum sunteți prietene, nu?

– Nu. N-aș spune asta.

– Mmm... făcu sprenul.

Shallan bănuî că încerca să priceapă natura interacțiunilor dintre oameni. Baftă!

Ce era de făcut? Se îndoia că ar fi putut să scape de urmăritoare.

Probabil că femeia aia nu făcea pentru prima oară așa ceva, pe când ea... ei bine, ea câștigase experiență citind cărți și desenând.

„Luminurzirea”, se gândi. „Cum o pot folosi?” Încă mai era deghizată – i-o dovedea părul negru, revărsat pe umeri. Ar fi fost cu putință să schimbe imaginea care o acoperea?

Absorbi Lumină de Furtună, ceea ce o făcu să-și iuțească pașii. În fața ei, o alee cotea, pătrunzând între două șiruri de clădiri cu locuințe. Se grăbi să intre pe acea alee, fără să-și ia în seamă amintirile despre o alta, asemănătoare, din Kharbranth, și suflă imediat Lumină de Furtună, încercând să-i dea formă. Poate ca să devină imaginea unui bărbat voinic sau ca să-și acopere haina și...

Și Lumina nu făcu nimic mai mult decât să iasă din ea ca un fum. Se neliniști, dar se strădui să-și păstreze calmul și să meargă mai departe.

Nu funcționa. De ce nu funcționa? Mai înainte îi reușise!

Singura deosebire care-i venea în minte era desenul. În camerele ei, făcuse unul amănunțit. Acum n-avea niciunul.

Își scoase din buzunar bucata de hârtie pe care era desenată harta. Pe dos era goală. Căută în celălalt buzunar creionul pe care și-l pusese acolo instinctiv și încercă să deseneze din mers. Imposibil. Salas aproape că apusese, era prea întuneric. Și nici nu putea să schițeze detaliile corect în timp ce mergea și fără o suprafață tare sub hârtie. Dacă se oprea să deseneze, n-ar fi trezit bănuiele? Furtuni, era atât de agitată încât îi venea greu și să țină creionul drept.

Avea nevoie de un loc în care să se ascundă, să se ghemuiască, să facă un desen. Un loc ca acele intrânduri adâncite din fața ușilor pe lângă care trecea.

Începu să deseneze un zid. Atâta lucru putea să facă din mers. Intră pe o străduță laterală, unde lumina dintr-o tavernă cu ușa deschisă se revărsa asupra ei. Nu luă în seamă râsetele zgomotoase și strigătele, deși câteva păreau să i se adreseze, și desenă pe hârtie un simplu zid de piatră.

N-avea idee dacă asta avea să-i izbutească, dar putea să încerce. Intră pe o altă alee, fiind cât pe ce să se împiedice de un bețiv rămas fără pantofi, care sforăia pe caldarâm – apoi o rupse la fugă. La

mică distanță, se ghemui în adâncitura de vreo treime de stângen din fața unei intrări. Își suflă Lumina de Furtună rămasă, imaginându-și că zidul din desen acoperea intrândul.

Totul deveni negru.

Aleea fusese întunecată și până atunci, însă în clipa aceea nu mai vedea absolut nimic. Nici lumina fantomatică a lunii, nici strălucirea torțelor din taverna din capătul aleii. Asta însemna că imaginea desenată de ea își făcea treaba? Se sprijini de ușa din spatele ei și își scoase pălăria, încercând să se convingă că nicio parte a ei nu trecea prin zidul iluzoriu. Auzi un scrijelit ușor din cealaltă parte a lui, bocănit de cizme pe piatră și un sunet ce părea al atingerii unor haine de zidul din fața ei. Apoi se așternu liniștea.

Ea rămase locului, încremenită, încordându-și auzul și neauzind altceva decât zgomotul înăbușit al bățăilor inimii ei.

– Model, șopti în cele din urmă. Ești aici?

– Da, răspunse el.

– Du-te să vezi dacă femeia e afară, prin apropiere.

El se îndepărtă și se întoarse fără niciun zgomot.

– A plecat.

Shallan, care își ținuse răsuflarea, începu din nou să respire. Apoi își luă inima-n dinți și trecu prin zid. Ochii i se umplură de o strălucire de Lumină de Furtună. O clipă mai târziu, era afară, pe alee. Iluzia din spatele ei se învărteji o clipă, ca fumul în bătaia vântului, apoi se realcătui cu iuțeală.

Imitația chiar era foarte bună. Dacă te uitai cu atenție, observai că îmbinările dintre pietrele ei nu erau perfect aliniată cu cele reale, dar, noaptea, așa ceva nu sărea în ochi cu ușurință. Oricum, peste numai câteva clipe, iluzia redeveni Lumină de Furtună învolburată și se spulberă. Shallan nu mai avea destulă Lumină ca s-o susțină.

– Deghizarea ta a dispărut, îi spuse Model.

Își vedea părul roșu. Icnii și-și îndesă imediat în buzunar mâna interzisă. Femeia ochi-întunecați instruită de Tyn într-ale șarlataniei putea să umble numai pe jumătate îmbrăcată, dar Shallan nu și-o putea îngădui. Pur și simplu nu era corect.

Și, în același timp, era o prostie, iar ea știa asta, dar nu putea să schimbe ceea ce simțea. Șovăi pentru o scurtă clipă, apoi își scoase

haina. Fără ea și fără pălărie, cu părul roșu și cu alte trăsături ale feței, era cu totul altcineva. Ieși prin capătul aleii opus celui pe unde presupunea că plecase femeia mascată.

Șovăi din nou, încercând să se orienteze. Unde era conacul? Încercă să revadă, în minte, drumul pe care-l făcuse, dar îi venea greu să plaseze locul în care se afla. Avea nevoie de ceva pe care să-l poată vedea. Își scoase hârtia mototolită și schiță o hartă a drumului străbătut până în acel moment.

– Te pot călăuzi până la conac, spuse Model.

– Mă descurc.

Shallan ridică harta și dădu din cap.

– Mmm. E tot un model. Pe ăsta îl vezi?

– Da.

– Dar nu-l vezi pe cel format din litere în mesajele primite prin distrestie?

Cum ar fi putut să-i explice?

– Acolo sunt cuvinte, spuse. Tabăra de război e un loc, ceva pe care îl pot desena.

Schița drumului de întoarcere îi era clară în minte.

– A... exclamă Model.

Se întoarse la conac fără să i se mai întâmple nimic, dar nu putea fi sigură nici că femeia cu mască îi pierduse urma, nici că n-o văzuse vreunul dintre servitorii lui Sebarial când traversase curtea și când intrase pe fereastră. Asta era problema când te furișai. Chiar dacă aveai impresia că totul mersese bine, nu puteai ști dacă erai într-adevăr în siguranță sau dacă te văzuse cineva care nu reacționase. Nu încă.

După ce închise obloanele și trase draperiile dintr-o smucitură, se aruncă pe patul moale, respirând adânc și tremurând.

„A fost cel mai ridicol lucru pe care l-am făcut vreodată”, își spuse.

Și totuși se simțea entuziasmată, încântată peste doar și poate. Furtuni! Îi plăcuse! Încordarea, transpirația, discuția despre uciderea ei, chiar și urmărirea din final. Ce nu era în ordine cu ea? Când încercase să fure de la Jasnah, tot ce avusese legătură cu asta o îngrețoșase.

„Nu mai sunt o fetiță”, se gândi zâmbind și ținând tavanul cu privirea. „Au trecut săptămâni de când nu mai sunt.”

Avea să găsească o cale de a pătrunde în casa Luminlordului Amaram și avea să câștige încrederea lui Mraize, ca să poată afla ce ascunde el. „Am totuși nevoie de o alianță cu familia Kholin”, cugetă. „Și la asta pot ajunge prin Prințul Adolin.” Trebuia să tragă sforile ca să-l revadă cât mai curând cu putință, dar fără să pară nicidecum disperată.

Tot ce avea legătură cu el părea partea cea mai plăcută a însărcinărilor cu care se împovărase. Încă zâmbind, sări din pat și se duse să vadă ce mâncare mai era pe tava care îi fusese adusă.

44
UN MOD DE
A FACE DREPTATE

Cât despre Legăturifăurari, în ordinul lor nu erau decât trei, un număr deloc neobișnuit în ceea ce-i privea; nici nu căutau să-l mărească încheind înțelegeri importante, pentru că, în vremurile Madasei, numai un singur reprezentant al ordinului lor se afla tot timpul alături de Urithiru și de tronurile sale. Toată lumea înțelesese că sprenul lor era cu totul aparte și se considera că dai semne de răzvrătire dacă încercai să-i convingi să devină un ordin de mărimea celorlalte.

– Din *Cuvinte despre Lumină*, capitolul XVI, pagina 14

Kaladin nu se simțea niciodată mai stânjenit ca atunci când se afla pe terenul de instrucție al ochi-luminoșilor din tabăra lui Dalinar, unde toți soldații erau de obârșie înaltă.

Înaltul Prinț le ordonase tuturor soldaților săi să poarte uniforme cât timp se aflau la datorie, iar ei se supuneau. În uniforma lui albastră, Kaladin n-ar fi trebuit să se simtă diferit de ceilalți și, totuși, se simțea. Ale lor erau mai elegante, aveau nasturi strălucitori, cu nestemate încastate, de o parte și de alta a hainei din stofă fină.

Alții purtau uniforme împodobite cu broderii. Și eșarfele colorate deveneau tot mai la modă.

Ochi-luminoșii îi cercetară cu privirea pe Kaladin și pe oamenii săi când îi văzură apărând. În aceeași măsură în care oștenii de rând îi tratau pe podari ca pe niște eroi – și în aceeași măsură în care ei înșiși îl respectau pe Dalinar și îi respectau hotărârile –, pozițiile ofițerilor prezenți le trădau ostilitatea față de ochi-întunecații intrați pe teren.

„Nu sunteți bine-veniți aici”, spuneau privirile lor. „Fiecare are un loc al său. Voi nu vă aflați la locul vostru. Ca un chull într-o sală de mese.”

– Pot fi scutit de îndatoriri pe timpul instrucției de azi, domnule? întrebă Renarin.

Purta o uniformă a Podului Patru.

Kaladin dădu din cap. Ceilalți podari răsuflară ușurați după plecarea tânărului. Kaladin le arătă trei poziții unde să stea de strajă și trei dintre ei alergară într-acolo. Moash, Teft și Yake rămaseră cu el.

Kaladin se îndreptă spre Zahel, care stătea în picioare, în partea din spate a terenului acoperit cu nisip. Deși toți ceilalți ardenti nu-și vedeau capul de treabă cărând apă, prosoape sau arme pentru ochi-luminoșii care se duelau, el își desenase un cerc pe nisip în care arunca pietre mici, colorate.

– Accept oferta ta, spuse Kaladin oprindu-se lângă el. Am adus trei oameni care să-nvețe împreună cu mine.

– Nu m-am oferit să instruiesc patru de-ai voștri, răspunse Zahel.

– Știu.

Ardentul mormăi.

– Ocoliți clădirea asta de patruzeci de ori în fugă, apoi veniți la mine. Aveți timp s-o faceți până mă plictisesc de jocul ăsta.

Kaladin făcu un gest scurt și toți patru se îndepărtară alergând.

– Așteptați! strigă Zahel.

Kaladin se opri brusc, cu cizmele scrâșnindu-i pe nisip.

– Am vrut doar să văd în ce măsură sunteți gata să-mi dați ascultare, spuse ardentul, azvârlind o piatră în cerc.

Mormăi din nou, părând încântat de sine însuși. În cele din urmă,

se întoarse spre ei.

– Presupun că nu e nevoie de exerciții care să vă facă mai puternici. Dar, băiete, ți s-au înroșit urechile cum n-am mai văzut niciodată.

– Mi... mi s-au înroșit urechile? se miră Kaladin.

– Afurisită limbă. Vreau să spun că simți că trebuie să dovedești ceva, că ai chef de bătaie. Înseamnă că ești furios pe toți și pe toate.

– Ne-ai putea condamna pentru asta? întrebă Moash.

– Cred că nu. Dar, flăcăi, dacă o să fac instrucție cu voi, nu puteți lăsa urechile roșii să vă stea în drum. Trebuie să mă ascultați cu atenție și să faceți tot ce vă spun.

– Da, maestre Zahel, zise Kaladin.

– Nu mă numi maestru.

Zahel arătă cu degetul peste umăr, către Renarin, care își punea Cristalarmura, ajutat de câțiva ardenti.

– Lui îi sunt maestru. Pentru voi, flăcăi, sunt doar un om interesat să-și țină prietenii în viață. Așteptați-mă aici.

O porni către Renarin. Dar, când Yake luă în mână una dintre pietrele colorate pe care Zahel le arunca în cerc, îi vorbi fără să-l privească:

– Și nu v-atingeți de pietrele mele!

Yake tresări și lăsă piatra să cadă.

Kaladin se relaxă și, cu spatele sprijinit de unul dintre stâlpii de susținere ai prelungirii acoperișului, rămase cu ochii la Zahel, care îi dădea instrucțiuni lui Renarin. Syl coborî brusc și începu să cerceteze micile pietre cu o expresie stranie, străduindu-se să priceapă ce le făcea atât de deosebite.

În scurt timp, Zahel trecu pe lângă ei explicându-i lui Renarin, care îl însoțea, ce are de făcut. Se părea că voia să-l vadă pe tânăr luându-și prânzul. Kaladin zâmbi când alți câțiva ardenti se grăbiră să aducă o masă, farfurii și tacâmuri și un taburet greu, care putea susține un Cristalpurtător. Așternură chiar și o față de masă. Zahel îl părăsi pe uluitul Renarin, care se așeză, în Armura lui masivă, cu viziera ridicată, uitându-se la mâncarea pentru un prânz complet. Luă cu stângăcie o furculiță.

– Îl înveți să-și folosească nou dobândita putere cu delicatețe, îi spuse Kaladin lui Zahel, când acesta făcu cale întoarsă pe lângă el.

– Cristalarmura e un obiect de o mare forță, îi răspunse ardentul, fără să-l privească. S-o controlezi înseamnă mai mult decât să spargi ziduri și să sari de pe clădiri.

– Și noi când...

– Așteptați.

Zahel se îndepărtă fără grabă.

Kaladin se uită la Teft, care ridică din umeri.

– Îmi place de omul ăsta.

– Fiindcă e aproape la fel de țâfnos ca tine, chicoti Yake.

– Nu-s țâfnos, se răsti Teft. Pur și simplu nu suport prostia.

Așteptară până când îl văzură pe Zahel întorcându-se în fugă. Oamenii lui Kaladin deveniră imediat atenți, cu ochii cât cepele. Ardentul aducea o Cristalsabie.

Asta și speraseră. Kaladin le spusese că era cu putință să pună mâna pe o astfel de armă, ca parte a instrucției. Ochii lor urmăreau Sabia de parcă ar fi văzut o femeie superbă scoțându-și mânușa.

Zahel ajunsese lângă ei și o înfipse în terenul nisipos. Își desprinse degetele de pe mâner și îi chemă cu o fluturare de mână.

– Bun. Încercați-o.

Teft se holbă la armă.

– Pe răsuflarea lui Kelek, spuse într-un târziu. Chiar vorbești serios, nu?

În apropiere, Syl își desprinse privirea de pietre și și-o îndreptă spre Sabie.

– În miezul Blestematei de noapți am stat de vorbă cu căpitanul vostru, iar în dimineața următoare m-am dus la Luminlordul Dalinar și la rege și le-am cerut să-mi îngăduie să vă învăț posturile luptătorilor cu sabia. Nu trebuie să umblați înarmați cu săbii, dar, dacă va fi nevoie să vă luptați cu un asasin înarmat cu o Cristalsabie, trebuie să cunoașteți posturile și să știți cum să ripostați la oricare dintre ele.

Își coborî privirea, cu mâna sprijinită pe Sabie.

– Luminlordul Dalinar a sugerat să vă las să mânuiți una dintre Cristalsăbiile regelui. Inteligent om.

Zahel își retrase mâna și le făcu semn. Teft întinse brațul către armă, dar Moash o înșfăcă primul, prinzând-o de mâner și smulgând-o – cu prea multă forță – din nisip. Făcu un pas înapoi împleticindu-se, iar Teft se îndepărtă de el.

– Fii atent! se răsti. O să-ți tai singur brațul, fi-ți-ar al furtunii, dacă te porți ca un neghiob.

– Nu sunt neghiob, răspuse Moash, ridicând Sabia și întinzând-o, cu vârful înainte, iar un gloriospren se materializă, palid, lângă capul lui. E mai grea decât mă așteptam.

– Serios? se miră Yake. Toată lumea zice că sunt ușoare.

– O zic cei deprinși cu săbiile obișnuite. Dacă ești învățat de-o viață să lupți cu o sabie lungă, când ridici ceva care pare făcut din de două sau de trei ori mai mult oțel, te aștepți să cântărească mai mult. Nu mai puțin.

Moash mormăi, rotind arma cu delicatețe.

– Judecând după ce spun poveștile, mă așteptam să nu cântărească nimic. Să fie ușoară ca o adiere, zise el și o înfipse în sol șovăind. Și când taie întâmpină mai multă rezistență decât aș fi crezut.

– Cred că e din nou vorba doar de senzația la care te așteptai, zise Teft scărpinându-se în barbă și făcându-i semn lui Yake să ia arma.

Bărbatul robust o smulse cu mai multă băgare de seamă decât Moash.

– Părinte al Furtunii, dar ai o senzație atât de stranie ținând-o în mâini! exclamă.

– Nu e decât o unealtă, spuse Zahel. Una foarte valoroasă, dar tot doar o unealtă. Nu uitați asta.

– E mai mult decât o unealtă, îl contrazise Yake, lovind aerul cu ea. Îmi cer iertare, dar chiar așa e. Despre o sabie obișnuită pot să cred că nu e nimic altceva, dar asta... asta e artă.

Zahel clătină din cap, iritat.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă Kaladin, în vreme ce Yake îi întindea, cu părere de rău, Cristalsabia lui Teft.

– Oameni cărora li se interzice să se folosească de o sabie pentru că n-au o obârșie destul de înaltă, răspuse Zahel. Chiar și

după atâția ani, mă uimește prostia acestui obicei. Săbiile n-au nimic sacru. Sunt mai bune decât alte arme în anumite situații și mai rele în altele.

– Ești ardent, zise Kaladin. N-ar trebui să susții artele și tradițiile vorine?

– Ei, dacă n-ai observat, nu sunt un ardent foarte bun. Doar se întâmplă să fiu un spadasin excelent, spuse el și arătă cu capul către sabia. N-o iei și tu?

Syl îl săgetă pe Kaladin cu o privire tăioasă.

– Nu, dacă nu-mi ceri s-o fac, îi răspunse acesta lui Zahel.

– Nu ești curios să afli ce senzație îți dă?

– Obiectele astea mi-au ucis prea mulți prieteni. Dacă pentru tine e totuna, aș prefera să n-o ating.

– Cum dorești, spuse Zahel. Luminlordul Dalinar a sugerat că e bine să vă obișnuți cu astfel de arme. Ca să le priviți cu mai puțină venerație și cu mai puțină spaimă. În jumătate din cazurile când un bărbat e ucis cu una dintre ele, se întâmplă fiindcă e prea ocupat să se holbeze la armă ca să se mai și ferească.

– Da, încuviință Kaladin aproape în șoaptă. Am văzut așa ceva. Atacă-mă cu ea. Trebuie să exersezi ca s-o pot înfrunța.

– Sigur. Stai să-i aduc apărătoarea.

– Nu, îl opri Kaladin. Fără protecție, Zahel. Trebuie să-mi fie frică.

Ardentul îl cercetă o clipă cu privirea, apoi dădu din cap și se duse să ia sabia de la Moash, care pusese mâna pe ea pentru a doua oară.

Syl se avântă în zbor, învârtindu-se în jurul capetelor celorlalți bărbați, care n-o vedeau.

– Mulțumesc, spuse oprindu-se pe umărul lui Kaladin.

Zahel se întoarse și intră într-o postură. Kaladin o recunoscuse, se număra printre cele pe care le văzuse în duelurile dintre ochii luminoși, dar nu știa cum se numește. Zahel înaintă și atacă.

Panică.

Kaladin n-o putu împiedica să-l cuprindă. Într-o singură clipă, îl văzu pe Dallet murind – cu Cristalsabia tăindu-i capul. Văzu fețe cu ochii arși, reflectate de mult prea argintia suprafață a lamei.

Arma vâjâi prin aer, la o palmă de față lui. Zahel păși în urma ei și

o roti din nou, cu o mișcare lină. De data asta avea să-l lovească, așa că se văzu nevoit să se tragă înapoi.

Furtuni, monstruoșitățile astea erau superbe!

Maestrul-spadasin atacă iarăși și Kaladin se feri sărind într-o parte. „Te străduiești ceva mai mult decât ar trebui, Zahel”, se gândi. Se feri din nou, apoi zări cu coada ochiului o umbră. Se răsuci brusc și se trezi față în față cu Adolin Kholin.

Ochii li se întâlneau și se fixară îndelung. Kaladin se aștepta să fie luat în răs. Privirea prințului zvâcni către Zahel și către Cristalsabie, apoi se întoarse la Kaladin. În cele din urmă, dădu ușor din cap. Se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre Renarin.

Gestul era grăitor. Asasinul în Alb îi înfrânsese pe amândoi. N-aveai de ce să-ți bați joc de pregătirea pentru o nouă înfruntare.

„Nu înseamnă că nu e un lăudăros răsfățat”, își spuse Kaladin întorcându-se spre Zahel. Acesta chemase cu o fluturare de mână un alt ardent și tocmai îi întindea Cristalsabia.

– Trebuie să fac instrucție cu prințul Renarin, spuse. Nu-l pot lăsa toată ziua singur din pricina voastră, negliobilor. Ivis o să v-arate câteva mișcări de luptă cu Cristalsabia și o să vă feriți cu toții de loviturile ei, pe rând, așa cum a făcut Kaladin. Deprindeți-vă s-o priviți, ca să nu încremeniți când sunteți atacați cu ea.

Cei patru dădură din cap. Abia după ce Zahel se îndepărtă cu pași iuți Kaladin văzu că noul ardent, Ivis, era de fapt o ardentă. Purta o mănășă, ca recunoaștere a faptului că era femeie, deși hainele cu falduri largi și capul ras ascundeau câteva dintre celelalte semne evidente.

O femeie cu o sabie. Ciudată priveliște! Dar, la drept vorbind, era mai bizară decât un bărbat ochi-întunecat cu o Cristalsabie?

Ivis le dădu arme de lemn, cu greutatea bine calculată și bine echilibrate, pentru a fi imitații mulțumitoare ale unei Cristalsabii. În măsura în care desenul mâzgălit cu cretă de un copil poate fi o imitație mulțumitoare a unui om. Pe urmă îi puse să facă mai multe mișcări de rutină, arătându-le pe rând cele zece posturi de luptă cu Cristalsabia.

Kaladin căutase ochi-luminoși pe care să-i ucidă încă din clipa în care pusese pentru prima oară mâna pe o suliță și în ultimii ani –

dinainte de trimiterea lui în sclavie – ajunsese s-o facă foarte bine. Însă ochi-luminoșii pe care-i vânase pe câmpul de luptă nu erau luptători foarte pricepuți. Cei care chiar știau să lupte cu sabia ajunseseră pe Câmpiile Sfărâmate. Prin urmare, posturile erau și pentru el o noutate.

Începu să vadă și să înțeleagă. Cunoașterea posturilor l-ar fi ajutat să anticipeze următoarea mișcare a spadasiului. Nu trebuia să mânuiască el însuși sabia – încă i se mai părea o armă prea rigidă – ca să-i fie de folos instrucția.

După vreo oră, își lăsă deoparte sabia pentru instrucție și se îndreptă spre butoiul cu apă. Nici ardenții, nici parshii nu aduceau nimic de băut pentru el și pentru oamenii lui. Îi convenea; nu era un băiat bogat răzgâiat. Sprijinit de butoi, umplu polonicul cu apă, simțind în mușchi, adânc, o oboseală plăcută, semn că făcuse ceva demn de laudă.

Cercetă terenul cu privirea, căutându-i pe Adolin și pe Renarin. Nu era rândul lui să vegheze asupra niciunuia dintre ei – Adolin venise însoțit de Mart și de Eth, iar Renarin se afla în grija celor trei pe care-i trimisese mai devreme să-și ocupe pozițiile. Totuși, nu se putea împiedica să verifice dacă nu erau în pericol. Acolo, un accident putea fi...

Pe terenul de instrucție se afla o femeie. Nu o ardentă, ci o adevărată femeie ochi-luminoși, cu părul de un roșu-aprins. Tocmai intrase agale și își rotea privirea în toate părțile.

Kaladin nu-i purta pică pentru întâmplarea cu cizmele. Era pur și simplu o întâmplare firească, o dovadă că, pentru un ochi-luminoși, un ochi-întunecat nu e decât o jucărie. Pe seama ochi-întunecaților te distrai, luai de la ei ce-ți trebuia fără să te gândești nicio clipă că îi lăsați simțindu-se mult mai rău decât îi găsiseseși.

Așa fusese Roshone. Așa era Sadeas. Așa era și femeia aia. Nu cu adevărat rea. Pur și simplu nu se sinchisea.

„Probabil e o pereche potrivită pentru prințisor”, se gândi, în timp ce Yake și Teft se apropiau în fugă, la fel de însetați ca el. Moash continua să exerseze, concentrat asupra mișcărilor sale cu sabia.

– Nu-i rău, spuse Yake dându-și seama la ce se uita Kaladin.

– Ce nu-i rău? întrebă acesta, încercând să-și dea seama ce

făcea femeia.

– Nu-i rău să-ți desfeți privirea, căpitane, râse Yake. Furtuni! Uneori s-ar părea că nu te poți gândi decât pe cine să pui de pază în schimbul următor.

În apropiere, Syl dădu din cap cu înțelegere.

– E ochi-luminoși, zise Kaladin.

– Și? întrebă Yake bătându-l pe umăr. O doamnă ochi-luminoși nu poate fi atrăgătoare?

– Nu.

Era cât se poate de simplu și de clar.

– Ești un ciudat, domnule, încheie Yake.

În cele din urmă, Ivis le strigă lui Yake și lui Teft să nu mai piardă vremea și să se întoarcă la instrucție. Nu-l strigă și pe Kaladin. Aparent, îi intimida pe mulți dintre ardenti.

Yake plecă în fugă, dar Teft mai zăbovi o clipă, apoi arată cu coada ochiului către fată, către Shallan.

– Crezi c-ar trebui să ne facem griji din pricina ei? O femeie străină despre care nu știm mai nimic, trimisă pe neașteptate ca logodnică pentru Adolin. Fără-ndoială c-ar putea fi asasinul perfect.

– Blestem! înjură Kaladin. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ai ochiul format.

Teft ridică din umeri cu modestie, apoi se întoarse și el în fugă la instrucție.

Kaladin își imaginase că femeia era o oportunistă, dar nu putea fi oare o asasină?

Își luă sabia de lemn și se îndreptă spre roșcată trecând pe lângă Renarin, care învăța tot posturile exersate de foștii podari.

În drum către Shallan, i se alătură Adolin, în zăngănitul Cristalarmurii.

– Ce caută ea aici? întrebă Kaladin.

– Presupun c-a venit să mă vadă când mă antrenez, răspunse Adolin. De obicei sunt nevoit să le gonesc.

– Pe cine?

– Știi tu. Pe fetele care vor să caște gura la mine când lupt. Nu mă deranjează, dar, dacă le lăsăm, se umple terenul de fiecare dată când vin eu aici. Nu mai poate nimeni să se antreneze.

Kaladin îl privi ridicând din sprânceană.

– Ce e, băiatule de pod? întrebă Adolin. Când te antrenezi tu, nu vin femeii să te privească? Doamne ochi-întunecați, cu câte șapte dinți lipsă și cu mare frică de apa din baie...

Kaladin își întoarse privirea de la Adolin, cu buzele unite într-o linie. „Data viitoare”, își spuse, „îl las pe asasin să-i facă ăștia de petrecanie”.

Adolin chicoti câteva clipe, dar râsul i se stinse stânjenit.

– Oricum, adăugă, probabil că, dată fiind relația noastră, prezența ei aici are un motiv mai întemeiat. Dar tot va trebui s-o gonim. Nu putem crea un precedent nedorit.

– Chiar ai îngăduit așa ceva? întrebă Kaladin. O logodnă cu o femeie pe care n-ai văzut-o niciodată?

Adolin ridică din umerii lui protejați de armură.

– La început, lucrurile merg întotdeauna atât de bine, însă apoi... toate mă părăsesc. Nu sunt niciodată în stare să pricep cu ce-am greșit. M-am gândit că, dacă e vorba de ceva mai formal...

Se încruntă, ca și cum și-ar fi amintit brusc cu cine vorbea, și înaintă mărind pasul, ca să se îndepărteze de Kaladin. Ajunse la Shallan, care, fredonând pentru ea însăși, trecu chiar pe lângă el, fără să-i arunce nici măcar o privire. Adolin ridică o mână, cu gura deschisă, gata să-i vorbească, în timp ce se răsucea ca s-o privească văzându-și de drum. Ea o fixa cu privirea pe Nall, șefa ardenților de pe terenul de instrucție. Și se înclină în fața acesteia cu respect.

Adolin se încruntă și alergă după Shallan, trecând pe lângă Kaladin, care-i zâmbi batjocoritor.

– A venit să te vadă, înțeleg. E pe de-a-ntregul fascinată de tine.

– Taci, mârâi Adolin.

Kaladin o porni agale pe urmele lui și ajunse lângă Shallan și Nall în mijlocul unei conversații.

– ...în hrisoave, desenele acestor costume sunt jalnice, Soră Nall, spunea Shallan întinzându-i ardentei un caiet legat în piele. Avem nevoie de unele noi. Deși îmi voi petrece o mare parte din timp drept condeieră în slujba Luminlordului Sebarial, mi-ar plăcea să mă ocup de câteva proiecte personale în perioada șederii mele pe Câmpiile

Sfârâmate. Cu binecuvântarea ta, aş vrea să trec la treabă.

– Talentul tău e demn de toată lauda, spuse Nall răsfoind paginile. Arta e Chemarea ta?

– Nu, Soră Nall, Istoria Naturală, deşi pun desenul pe unul dintre primele locuri şi în ceea ce priveşte studiul ei.

– Acolo şi trebuie să se afle, zise ardentă şi întoarse încă o pagină. Ai binecuvântarea mea, copilă dragă. Spune-mi, te rog, pe care dintre devoţiuni o numeşti a ta?

– Asta face, pentru mine... obiectul unei anumite consternări, răspuse Shallan luându-şi carnetul înapoi. Oh! Adolin. Nu te văzusem. Cerule, chiar domini totul în jur când porţi armura asta, nu-i așa?

– O laşi să stea? o întrebă Adolin pe Nall.

– Vrea să împrăspăteze hrisoavele din arhiva regală cu desene noi ale Cristalarmurilor şi Cristalsăbiilor de pe Câmpiile Sfârâmate, răspuse ardentă. Mi se pare o idee înțeleaptă. În hrisoavele regale, Cristalele apar de multe ori schițate în linii mari, dar nu există niciun desen amănunțit.

– Aşadar va fi nevoie, să-ți pozez? întrebă din nou Adolin, acum întorcându-se spre Shallan.

– De fapt, spuse ea, mulțumită mamei tale, desenele armurii pe care o porți sunt complete. O să mă concentrez mai întâi asupra Armurii regelui și a Săbiilor sale, pe care nu s-a gândit nimeni să le înfățișeze în detaliu.

– Dar ai grijă să nu stai în calea bărbaților care se luptă, copilă, zise Nall în timp ce o striga cineva.

Apoi plecă.

– Uite ce e, spuse Adolin uitându-se la Shallan. Îmi dau seama în ce măsură...

– Trei sferturi de stângen și trei laturi de palmă, îl întrerupse ea. Din nefericire, măsura în care mă încadrez nu trece de atât.

– Trei sferturi de stângen... începu Adolin încruntându-se.

– Da, îl întrerupse ea din nou, studiind terenul de instrucție. Înainte să vin aici, credeam că înălțimea mea e mulțumitoare. Voi, alethii, sunteți fantastic de înalți, nu-i așa? Cred că aici toată lumea are cu cel puțin un lat de palmă mai mult decât un veden de înălțime

medie.

– Nu, nu asta voiam să zic... se încruntă Adolin. Ai venit aici fiindcă vrei să mă vezi antrenându-mă. Recunoaște. Desenele sunt un vicleșug.

– Hm! Cineva e foarte plin de sine. Presupun că ține de obârșia regală. Ca și pălăriile bizare și pasiunea pentru decapitări. A, și iată-l și pe căpitanul gărzii tale. Cizmele îți sunt în drum spre baracă. Le-am trimis printr-un mesager.

Kaladin tresări când își dădu seama că vorbea cu el.

– Serios?

– La cererea mea, li s-au înlocuit tălpile, adăugă ea. Erau groaznic de incomode.

– Mă simțeam bine în ele!

– Probabil pentru că labele picioarelor îți sunt de piatră.

Shallan se uită în jos și ridică din sprânceană.

– O clipă, se amestecă Adolin, încruntându-se și mai tare. Ai purtat cizmele băiatului de pod? Cum s-a întâmplat una ca asta?

– Cu greutate, răspunse Shallan. Și cu trei perechi de ciorapi.

Îl bătu pe prinț pe brațul acoperit de armură.

– Dacă vrei să te desenez, Adolin, te voi desena. Nu trebuie să faci paradă de gelozie, oricum vreau să facem plimbarea pe care mi-ai făgăduit-o. O! Trebuie să văd asta. Scuzați-mă.

Se îndreptă cu pași mari spre locul unde Renarin suporta loviturile date de Zahel în Armura lui, probabil ca să se deprindă să încaseze o bătaie în timp ce o purta. Pe teren, rochia verde a lui Shallan și părul ei roșu erau dâre de culoare aprinsă. Kaladin o măsură din priviri, întrebându-se cât de mult se putea încrede în ea. Probabil că nu foarte mult.

– Nesuferită femeie, mormăi Adolin, apoi se uită la Kaladin. Nu-mai sorbi spatele din ochi, băiatule de pod.

– Nu i-l sorb din ochi. Și ce-ți pasă? Tocmai ai spus că e nesuferită.

– Da, încuviință Adolin îndreptându-și din nou privirea spre ea, cu un zâmbet larg. Nu mi-a dat deloc atenție, este?

– Așa cred.

– Nesuferită, repetă Adolin, deși părea să-i dea cuvântului cu

totul alt sens.

Zâmbetul i se lăți când plecă după Shallan, mișcându-se cu acea grație a Cristalarmurii care nu se potrivea cu aparenta ei masivitate.

Kaladin clătină din cap. Ochi-luminoșii și jocurile lor! Cum ajunsese să-și petreacă atât de mult timp printre ei? Se întoarse la butoi și bău din nou. Peste nu mult timp, scrâșnetul pe nisip al unei săbii de instrucție îi dădu de veste că Moash i se alăturase.

Nou-venitul dădu din cap a recunoștință când îi întinse polonicul cu apă. Teft și Yake făceau față pe rând atacului cu Cristalsabia.

– Te-a lăsat să pleci? întrebă Kaladin arătând către femeia care îi antrena.

Moash ridică din umeri, bând cu lăcomie.

– Nici n-am clipit.

Kaladin își arătă aprecierea cu un gest.

– Ce facem aici e de folos, adăugă Moash. E important. După ce ne-ai instruit în spărturi, am crezut că nu mi-a mai rămas nimic de învățat. Ca dovadă că nu știam mare lucru.

Kaladin încuviință cu un alt gest și-și încrucișă brațele la piept. Adolin îi arăta lui Renarin mai multe posturi ale spadasinilor, iar Zahel dădea aprobator din cap. Shallan își găsisse un loc de unde să-i deseneze. Oare pentru ea nu era decât o scuză ca să vină mai aproape, momentul potrivit ca să înfigă un cuțit în măruntaiele lui Adolin?

Poate că privea lucrurile imaginându-și prea multe primejdii, dar asta era sarcina lui. Așa că rămase cu ochii la Adolin când tânărul se întoarse cu spatele și începu să se dueleze cu Zahel, ca să-i arate lui Renarin cum se foloseau posturile.

Adolin era un spadasin bun. Îi recunoștea meritul ăsta. Iar Zahel era priceput în aceeași măsură.

– A fost regele, spuse Moash. El a ordonat executarea familiei mele.

Kaladin avu nevoie de câteva clipe ca să priceapă despre ce îi vorbea. Despre omul pe care voia să-l ucidă, căruia îi purta pică. Era regele.

Prin Kaladin trecu un șoc, de parcă ar fi primit un pumn. Se întoarse spre bărbatul de lângă el.

– Suntem Podul Patru, continuă acesta, uitându-se într-o parte, la nimic anume, apoi luă încă o gură de apă. Ne ajutam unii pe alții. Trebuie să știi... de ce sunt așa cum sunt. Bunicii mei au fost singura familie pe care am cunoscut-o vreodată. Părinții mei au murit când eram copil. M-au crescut Ana și Da. Regele... i-a ucis.

– Cum s-a întâmplat? întrebă Kaladin încet, uitându-se în jur ca să se convingă că niciun ardent nu e destul de aproape ca să-i audă.

– Lipseam de-acasă, răspunse Moash, mă aflu în slujba unei caravane care călătorea prin pustietățile de pe-aici. Ana și Da erau de al doilea nahn. Oameni sus-puși, pentru niște ochi-întunecați. Aveau un atelier. De argintari. Eu n-am învățat meseria lor. Îmi plăcea să fiu în aer liber. Să merg dintr-un loc în altul. Ei bine, un ochi-luminoși avea trei argintării în Kholinar, dintre care una vizavi de a bunicilor mei. Nu-i plăcuse niciodată concurența. Totul s-a întâmplat cu un an sau doi înainte de moartea bătrânului rege, când Elhokar a fost lăsat să conducă regatul în vreme ce Gavilar se afla pe Câmpiile Sfărâmate. Oricum, era bun prieten cu acel ochi-luminoși aflat în competiție cu bunicii mei. Așa că i-a făcut prietenului său o favoare. I-a arestat pe Ana și pe Da, sub o acuzație sau alta. Erau oameni destul de importanți ca să aibă dreptul la un proces, în fața judecătorilor. Presupun că Elhokar a fost surprins că nu putea să nesocotească legea pe de-a-ntregul. A invocat lipsa de timp și i-a trimis pe Ana și pe Da să aștepte în temniță până când puteau fi judecați, zise Moash și afundă polonicul în butoi. Și acolo au murit peste câteva luni, încă așteptând să le aprobe Elhokar cererea.

– Asta nu e totuna cu a-i ucide.

Moash se uită în ochii lui Kaladin.

– Nu crezi că să-i închizi pe niște oameni de șaptezeci și cinci de ani în temnițele palatului e o condamnare la moarte?

– Cred... ei bine, cred că ai dreptate.

Moash dădu scurt din cap, lăsând polonicul să cadă.

– Elhokar știa că vor muri acolo. În felul ăsta, acuzația care li se aducea n-avea s-ajungă niciodată în fața unor judecători, dând la iveală corupția lui. Nemernicul i-a omorât – i-a asasinat ca să-și păstreze secretul. Când m-am întors din călătorie, am intrat într-o

casă pustie și vecinii mi-au spus că familia îmi murise deja de două luni.

– Așa că acum vrei să-l asasinezi pe regele Elhokar, spuse Kaladin încet, cutremurându-se în timp ce vorbea.

Nimeni nu se afla destul de aproape ca să-i audă, nu în mijlocul zăngănitului armelor și al strigătelor de pe un teren de instrucție. Cu toate acestea, cuvintele păreau să zăbovească în fața lui, la fel de zgomotoase ca un sunet de trâmbiță.

Moash încremeni, cu ochii într-ai-lui.

– În noaptea aia, pe balcon, zise Kaladin, tu ai lăsat impresia că balustrada a fost tăiată cu o Cristalsabie?

Moash îl strânse de braț, uitându-se în jur.

– N-ar trebui să vorbim despre asta aici.

– Părinte al Furtunii, Moash! exclamă Kaladin, înțelegând pe deplin grozăvia celor petrecute. Rolul nostru e să-l apărăm pe rege!

– Sarcina noastră, sublinie Moash, e să-l ținem în viață pe Dalinar. Cu asta pot fi de acord. Pentru un ochi-luminoși, nu pare un om prea rău. Furtuni, țării ăsteia i-ar merge mult mai bine dacă ar fi el rege. Nu-mi spune că tu ești de altă părere.

– Dar uciderea lui Elhokar...

– Nu vorbim aici, șuieră Moash printre dinții încleștați.

– N-o putem lăsa pur și simplu baltă. Pe mâna lui Nalan! Va trebui să-i spun...

– Ai face asta? întrebă Moash. L-ai turna pe unul de la Podul Patru?

Se ținută din priviri.

Kaladin își întoarse ochii în altă parte.

– Blestem! Nu, n-aș face-o. Cel puțin nu și dacă ești de acord să încetezi. Poate că-i porți pică regelui, dar nu poți pur și simplu încerca să... știi tu...

„Asta nu se-ntâmplă cu adevărat.”

– Pot să-ncetez deocamdată. Dacă ești de acord să te-ntâlnești cu cineva.

– Cu cine? întrebă Kaladin uitându-se din nou la el.

– Planul ăla n-a fost ideea mea. Eu n-a trebuit să fac nimic altceva decât să le-arunc o funie. Vreau să ascuți ce au de spus.

– Moash...

– Ascultă-i, insistă Moash, strângându-l mai tare de braț. Doar ascultă-i, Kal. Atâta tot. Dacă n-o să fii de acord cu ce-ți vor spune, n-o să mai am de-a face cu ei. Te rog.

– Îmi juri că n-o să mai faci nicio mișcare împotriva regelui înainte de asta?

– Pe onoarea bunicilor mei.

Kaladin oftă, dar dădu aprobator din cap.

– Bine.

Moash se destinse vizibil. Dădu și el din cap, își luă arma de lemn și plecă în fugă să-și continue antrenamentul. Kaladin oftă iarăși, se răsuci ca să-și ia sabia și se trezi față în față cu Syl, care plutise în aer, în spatele lui. Îl privea cu ochii ei mici larg deschiși și mâinile îi atârnav pe lângă trup cu pumnii strânși.

– Ce-ai făcut adineauri? îl întrebă. N-am auzit decât ultima parte.

– Moash a fost implicat, șopti Kaladin. Trebuie să urmăresc povestea asta până la capăt, Syl. Când încearcă cineva să-l ucidă pe rege, e treaba mea să fac cercetări.

– O! se încruntă ea. Am simțit ceva. Altceva, zise și clătină din cap. E primejdios, Kaladin. Ar trebui să te duci la Dalinar.

– I-am fâgăduit lui Moash, spuse el, îngenunchind și scoțându-și cizmele și ciorapii. Nu pot să mă duc la Dalinar până nu aflu mai multe.

Ea îl urmă ca o panglică de lumină când își luă Crystalsabia de lemn și intră pe terenul de luptă. Sub tălpile lui goale, nisipul era rece. Voia să-l simtă.

Intră în Postura Vântului și exersă câteva dintre loviturile pe care i le arătase Ivis. În apropiere, câțiva bărbați ochi-luminoși se înghionteau, arătând spre el. Unul spuse ceva în șoaptă, făcându-i pe ceilalți să râdă, deși unii se mai încruntau. Un ochi-întunecat cu o Crystalsabie de instrucție nu li se părea amuzant.

„E dreptul meu”, se gândi Kaladin, rotindu-și arma, fără să-i ia în seamă. „Am înfrânt un Cristalpurător. Mi-am câștigat locul aici.”

De ce nu erau ochi-întunecații încurajați să facă instrucție astfel? Câțiva dintre ei, care, în decursul veacurilor, dobândiseră o Crystalsabie prin luptă, erau slăviți în cântece și în povești. Evod

Făuritorul-de-Seme, Lanacin, Raninor al Câmpiilor... Toți erau venerați. Cât despre ochi-întunecații din prezent, ei bine, lor li se spunea să nu se gândească să se ridice mai sus de rangul lor. Că altminteri era de rău.

Dar care era țelul Bisericii Vorine? Al ardenților, al Chemărilor și al Artei? Fă totul mai bine. Fii mai bun. Și atunci de ce nu se cuvenea să aibă și ochi-întunecații visuri mărețe? Nimic nu părea să se potrivească. Viața în societate și religia se contraziceau cu brutalitate una pe alta.

Oștenii erau slăviți în Palatele împăcării. Dar, fără lucrătorii pământului, oștenii n-ar fi avut ce mânca – deci probabil că și să trudești pe câmp era foarte bine.

Fii mai bun, alege-ți o Chemare în viață. Dar, dacă ești prea ambițios, te dăm la o parte.

Nu te răzbuna pe rege fiindcă a poruncit să-ți fie uciși bunicii. Dar răzbună-te neapărat pe parshendi pentru că au poruncit să fie ucis un om pe care nu l-ai întâlnit niciodată.

Kaladin se opri, transpirat, dar simțindu-se neîmplinit. Când lupta sau se antrena, nu trebuia să fie așa. N-ar fi trebuit să existe decât el și arma, să se contopească, fără toate problemele care nu-i dădeau pace.

– Syl, spuse el exersând o mișcare de împlântare a sabiei, ești un onoare spren. Asta-nseamnă că-mi poți spune ce e corect să fac?

– Cu siguranță, răspunse ea, plutind în apropiere sub înfățișarea unei femei tinere, cu picioarele legănându-i-se peste o bordură imaginară.

Nu se învârtea în jurul lui ca o panglică, așa cum o făcea adesea în timp ce se antrena.

– E greșit dacă Moash încearcă să-l ucidă pe rege?

– Bineînțeles că nu.

– De ce?

– Pentru că e greșit să ucizi.

– Și parshendii pe care i-am omorât eu?

– Am mai vorbit despre asta. Trebuia s-o faci.

– Și dacă unul dintre ei era Undeunitor? Și avea propriul său spren?

– Parshendii nu pot deveni Undeun...

– Să ne imaginăm că ar putea, spuse Kaladin, mârâind în timp ce încerca o altă lovitură care nu-i reușea. Presupun că, acum, parshendii nu vor nimic altceva decât să supraviețuiască. Furtuni, cei vinovați de moartea lui Gavilar ar putea să nici nu mai fie în viață. La urma urmelor, conducătorii lor au fost executați în Alethkar. Așa că spune-mi: dacă un parshendi de rând, care își apără poporul, s-ar lupta cu mine, ce ar zice onoaresprenul lui? Că face ceea ce trebuie să facă?

– Păi...

Syl se gârbovi. Nu-i plăceau astfel de întrebări.

– Nu contează. Ai spus că n-o să mai ucizi niciun parshendi.

– Și Amaram? Pe el pot să-lucid?

– Asta înseamnă să faci dreptate?

– Într-o anumită formă.

– Există o deosebire.

– Care? întrebă Kaladin, încercând o nouă lovitură.

Furtuni! De ce nu putea face arma aia idioată să ajungă unde trebuia?

– E vorba de ceea ce ți se întâmplă ție, spuse Syl încet. Când te gândești la el te schimbi. Îți deformezi mintea. Ar trebui să aperi, Kaladin. Nu să ucizi.

– Ca să apar, sunt nevoit săucid, se răsti el. Furtuni! Începi să vorbești ca tata.

Încercă și alte posturi, până când, într-un final, Ivis veni să-i arate cum se procedează. Și răsede de ciuda lui când făcu din nou o mișcare greșită.

– Te așteptai să-nveți într-o singură zi?

De fapt, se așteptase. Știa să lupte cu sulița; se antrenase din greu, vreme îndelungată. Își imaginase că asta îi putea fi de folos, că poate avea să deprindă lupta cu sabia cât ai bate din palme.

Se înșelase. Dar continuă să exerseze, repetând toate mișcărilor, răscolind cu picioarele nisipul rece, amestecându-se printre ochi-luminoșii care se antrenau, exersându-și propriile tactici. În cele din urmă, Zahel trecu pe lângă el.

– Ține-o tot așa, îi spuse, fără să se uite dacă nu cumva greșea.

– Am avut impresia c-o să mă-nveți tu, personal, strigă Kaladin în urma lui.

– Sunt prea multe de făcut, veni răspunsul lui Zahel, care scoase dintr-un morman de haine de lână unul dintre stâlpi un bidon cu ceva.

Un alt ardent îi stivuisse acolo pietrele colorate, lucru care îl făcu să se încrunte.

Kaladin alergă spre el.

– L-am văzut pe Dalinar Kholin, neînarmat și fără armură, prinzând o Cristalsabie în plină mișcare între podurile palmelor.

Zahel mormăi.

– Bătrânului Dalinar i-a izbutit o aplaudare finală? Bravo lui.

– Mă poți învăța?

– E o mișcare prostească, răspunse Zahel. Când reușește, e doar fiindcă mai toți Cristalpurtătorii se deprind să atace cu mai puțină forță decât e nevoie când lupti cu o sabie obișnuită. Iar de obicei nu reușește; cel mai adesea dă greș, și atunci ești mort. E mai bine să-ți folosești timpul învățând lucruri care chiar îți pot fi de folos.

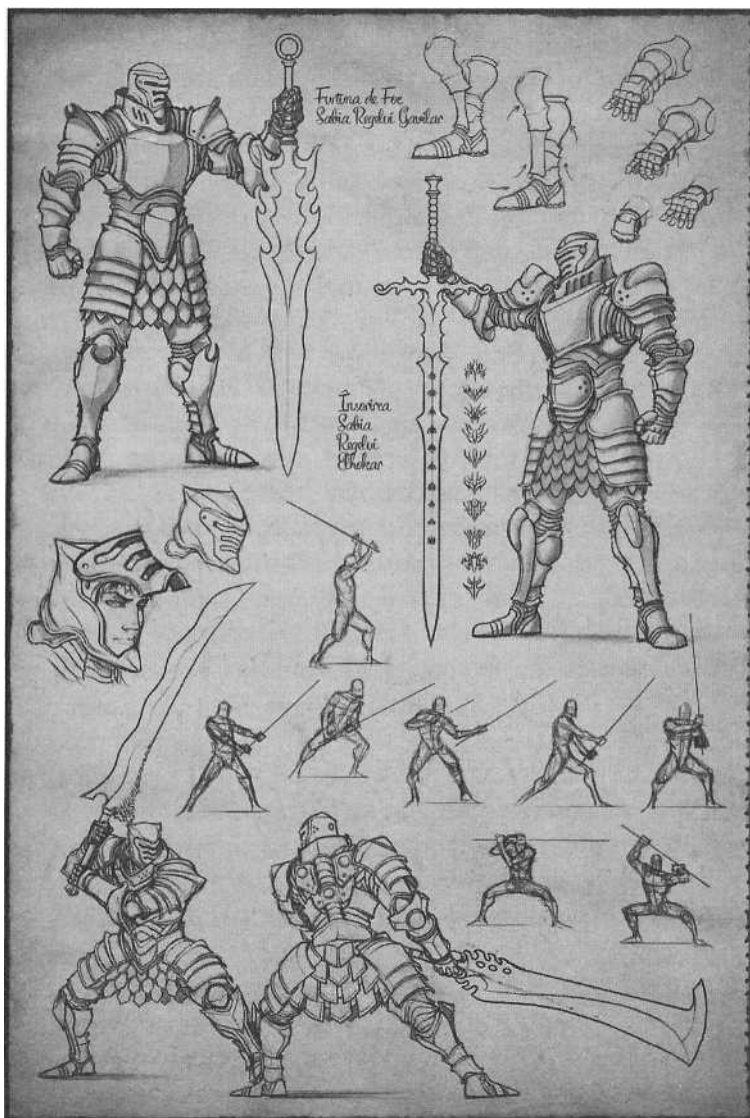
Kaladin dădu din cap.

– Nu insiști? se miră Zahel.

– Argumentul tău e întemeiat, spuse Kaladin. Ține de logica sănătoasă a unui soldat. Are sens.

– Eh! La urma urmelor, s-ar putea să existe speranță pentru tine, zise Zahel și sorbi din bidon. Acum du-te să mai exersezi.

SCHIȚELE LUI SHALLAN: CRISTALARMURI

45
SĂRBĂTOAREA
DIN MIJLOC

CU TREI ANI ȘI JUMĂTATE ÎN URMĂ

Shallan lovi colivia cu vârful degetului și creatura viu colorată din interior își lăsă capul pe-o parte, foindu-se pe stinghie.

Era cea mai bizară făptură pe care-o văzuse vreodată. Stătea pe două picioare, ca un om, deși ale ei aveau gheare. Era înaltă doar cam cât doi pumni puși unul peste altul, dar felul în care își întorsese capul ca să se uite la Shallan îi dovedea neîndoielnică personalitate.

N-avea decât o fărâmbă de carapace – peste nas și peste gură –, dar cea mai stranie parte era părul. Era verde-strălucitor și-i acoperea tot trupul. Și era drept, parcă lăcuit. Se răsuci și începu să și-l ciugulească, iar mare parte din el se zbârli și Shallan văzu că-i creștea dintr-o creastă de pe mijlocul spatelui.

– Ce părere are tânăra domniță despre puiul meu? întrebă negustorul cu mândrie, cu mâinile încleștate la spate și cu pânțele masiv împins în față, ca prora unei corăbii.

În spatele său, oamenii se foiau prin târg îmbulzindu-se. Erau atât

de mulți! Cinci sute de oameni, sau poate chiar mai mulți, în același loc.

– Pui, repetă Shallan împungând colivia cu un deget și sfios. Am mai mâncat pui.

– Nu de soiul ăsta! spuse thaylenul, cu un hohot de râs. Puii pentru mâncare sunt proști – ăsta e deștept, aproape tot atât de deștept ca un om! Poate vorbi. Ascultă. Jekfualnimănu! Spune-ți numele!

– Jekfualnimănu, zise creatura.

Shallan se retrase dintr-un salt.

Vocea neomenească a creaturii stâlcea cuvântul, dar nu-l făcea de nerecunoscut.

– Un Pustiitor! șuieră ea, cu mâna interzisă la piept. Un animal care vorbește! O să atragi asupra noastră ochii Nefăcuților!

Negustorul râse iarăși.

– Făpturile astea trăiesc în tot Shinovarul, tânără domniță. Dacă vorbele lor ar fi atras Nefăcuții, întreaga țară ar fi fost blestemată!

– Shallan!

Înconjurat de gărzile lui de corp, tatăl ei se afla vizavi, unde stătuse de vorbă cu un alt negustor. Shallan se grăbi să se îndrepte spre el, uitându-se peste umăr la bizarul animal. Oricât de nefiresc ar fi fost, dacă putea vorbi, văzându-l captiv în cușcă i se făcea milă.

Târgul Sărbătorii din Mijloc era unul dintre cele mai importante evenimente ale anului. Se ținea în timpul liniștii-de-la-mijloc – o perioadă opusă Lăcrimării, când nu erau furtuni – și atrăgea oameni din toate satele și cătunele din împrejurimi. Mulți veneau acolo de pe pământuri aflate sub controlul tatălui ei și printre aceștia se numărau ochi-luminoși de rang mărunț, din familii care conduceau de veacuri aceleași așezări omenești.

Veneau și ochi-întunecați, firește, cetățeni de primul și de al doilea nahn. Tatăl ei nu vorbea des despre așa ceva, dar știa că, după părerea lui, oamenii ăia nu-și meritau averea și poziția socială. Atotputernicul îi alesese drept conducători pe ochi-luminoși, nu pe negustorii de soiul lor.

– Vino cu mine, îi ceru tatăl ei.

Shallan se ținu după el și după gărzile lui de corp prin târgul ticsit

de lume, aflat pe domeniul familiei, la vreo jumătate de zi distanță de conac. Locul era o vale bine protejată, cu pantele din jur pline de arbori jella. Pe crengile lor puternice creșteau frunze ca niște fuse – țepușe lungi roz, galbene și portocalii, astfel încât copacii păreau adevărate răbufniri de culoare. Shallan citise într-una dintre cărțile tatălui ei că absorbeau cremul, de care se foloseau ca să-și facă lemnul tare ca piatra.

În valea propriu-zisă, cei mai mulți copaci fuseseră tăiați, iar alții deveniseră stâlpi de susținere pentru copertine cu lățimea de zeci de stânjeni, legate foarte sus. Trecură pe lângă un negustor care înjura în timp ce un vântspren zbura printre mărfurile lui ca o săgeată, făcându-le să se lipească unele de altele. Shallan zâmbi, scoțându-și săculețul de sub braț. Însă n-avea timp să deseneze, fiindcă tatăl ei mergea cu pași iuți către arena de duel, unde – dacă totul avea să fie ca în anii trecuți – urma să-și petreacă Shallan cea mai mare parte a timpului în târg.

– Shallan, spuse el, făcând-o să alerge ca să-l ajungă din urmă.

La paisprezece ani, se simțea îngrozitor de lălâie și cu o figură prea băiețoasă. Pe măsură ce devenea din ce în ce mai feminină, învățase că s-ar fi convenit să se simtă stânjenită de părul ei roșu și de pielea pistruiată, considerate semne ale unei moșteniri pângărite. Erau trăsături vedene tradiționale, dar numai fiindcă – pe vremuri – străbunii li se împreunaseră cu mâncătorii de coarne de pe piscuri.

Unii se mândreau cu asta. Dar nu și tatăl ei, așa că nici Shallan nu le îngroșa rândurile.

– Ajungi la o vârstă când trebuie să te porți într-o mai mare măsură ca o doamnă, zise Luminlordul Davar.

Ochi-întunecații le făceau loc, înclinându-se la trecerea lui. Îi urmau doi dintre ardenții Casei, cu mâinile la spate și aer meditativ.

– Nu trebuie să te mai oprești atât de des ca să caști gura. N-o să mai treacă mult timp până când vom dori să-ți găsim un soț.

– Da, tată, răspunse ea.

– S-ar putea să nu te mai aduc la astfel de evenimente, continuă el. Nu faci altceva decât să alergi de colo-colo și să te porți ca un copil. Ai nevoie de o preceptoare nouă, asta cel puțin.

Pe ultima o speriase el destul de mult ca să plece. Femeia era

maestră în privința limbilor străine – Shallan începuse să prindă foarte bine azisha –, dar îi părăsise imediat după... una dintre crizele tatălui ei. A doua zi, mama vitregă a lui Shallan apăruse cu vânătăi pe față. Iar Luminoasa Hasheh, preceptoarea, își făcuse bagajele și plecase în grabă, fără nicio vorbă.

Shallan răspunse la cuvintele tatălui ei dând aprobator din cap, dar sperând în taină că o să poată pleca pe furiș să-și caute frații. În ziua aceea avea ceva de făcut. Alături de tatăl ei, se apropie de „arena pentru duel”, un nume grandios pentru un teren împrejmuț cu frânghii, unde parshii căraseră destul nisip ca să acopere o plajă. O înconjurau podiumuri cu mese sub copertine, la care ochi-luminoșii se puteau așeza ca să privească, să mănânce sau să stea de vorbă.

Mama vitregă a lui Shallan, Malise, era o femeie tânără, abia dacă era cu zece ani mai mare decât ea. Mică de statură și cu o față rotundă, cu trăsături mărunte, stătea cu spatele drept și câteva șuvițe blonde dădeau strălucire părului său negru. Alături de ea, în separeul lor, se așeză tatăl lui Shallan; era unul dintre cei patru bărbați cu același rang, al patrulea dahn, care luau parte la târg. Dueliștii erau ochi-luminoși de rang mai mic, din același ținut. Mulți nu stăpâneau niciun domeniu, iar duelul era unul dintre puținele moduri prin care se puteau face cunoșcuți.

Shallan se așeză pe locul care îi era rezervat și un servitor îi întinse un pahar cu apă răcită. Abia apucase să soarbă o dată când de separeu se apropie cineva.

Luminlordul Revilar ar fi fost un bărbat chipeș dacă un duel din tinerețe nu l-ar fi lăsat fără nas. Purta un înlocuitor din lemn, vopsit negru – în mod straniu încercând să mascheze un cusur și să atragă atenția în același timp. Cu păr argintiu și bine îmbrăcat, într-un costum cu croială modernă, avea privirea distrată a omului care și-a lăsat focul din vatră să ardă nesupravegheat. Domeniul lui se învecina cu al tatălui lui Shallan. Amândoi erau nobili de același rang, doi dintre cei zece vasali ai Înaltului Prinț.

Revilar se apropia însoțit nu doar de unul, ci de doi maestri-slujitori. Uniformele lor negre cu alb aveau o distincție de care servitorii obișnuți nu se bucurau și tatăl lui Shallan le privea cu ochi

Iacomi. Încercase să-și ia în slujbă maeștri-slujitori. Dar toți aduseseră în discuție „reputația” lui și îl refuzaseră.

– Luminlord Davar, spuse Revilar.

Nu așteptă să i se dea permisiunea înainte de a urca treptele către separeu. El și tatăl lui Shallan aveau același rang, dar toată lumea știa ce învinuiri i se aduceau celui din urmă și că Înaltul Prinț le dădea crezare.

– Revilar, răspunse tatăl lui Shallan, uitându-se drept înainte.

– Mă pot așeza?

Nepoftitul se instalează lângă Luminlordul Davar, acolo unde ar fi stat Helaran, în calitatea lui de moștenitor, dacă ar fi fost de față. Cei doi slujitori ai lui Revilar se instalează în spatele lui. Izbuteau cumva să-și arate dezaprobarea față de tatăl lui Shallan fără să scoată nicio vorbă.

– Fiul tău o să se dueleze azi? Întrebă stăpânul separeului.

– Da, chiar așa.

– Sper c-o să rămână întreg. Nimeni n-ar vrea să vadă că ce ți s-a întâmplat ție devine tradiție de familie.

– Ei, ei, Lin, spuse Revilar. Nu se vorbește așa cu un om cu care faci negoț.

– Negoț? Am încheiat vreun târg de care eu nu știu?

Una dintre slugile lui Revilar, care era femeie, puse un mic teanc de foi pe masa din fața tatălui lui Shallan. Mama ei vitregă le luă șovăind, apoi le citi cu glas tare. Era vorba de stabilirea termenilor unui târg între cei doi: tatăl lui Shallan îi dădea lui Revilar o parte din bumbacul lui de arbore-spart și din shumul neprelucrat în schimbul unei mici sume de bani iar Revilar avea să scoată totul la vânzare.

Lin Davar întrerupse lectura când până la sfârșit mai rămăsese cam un sfert.

– Aiurezi? O pată străvezie pentru un sac? E doar a zecea parte din cât valorează shumul! Dacă iau în considerare plata patrulelor de pe drumuri și a oamenilor din satele de unde sunt culese toate astea, aș avea de pierdut o grămadă de sfere.

– O, târgul nu e chiar atât de rău, spuse Revilar. Cred c-o să descoperi că înțelegerea e pe placul tău.

– Ești nebun.

– Sunt popular.

Tatăl lui Shallan se încruntă și se înroși la față. Își aducea aminte de o vreme în care nu-l vedea aproape niciodată înfuriindu-se. În zile de mult, de foarte mult timp trecute.

– Popular? Ce înseam...

– Poate ai aflat, sau poate că nu, că Înaltul Prinț în persoană mi-a vizitat de curând domeniul, răspunse Revilar. S-ar părea că-i place contribuția mea la țesăturile din principat. Asta și îndemânarea de spadasin a fiului meu au atras atenția asupra Casei mele. Am fost invitat în Vedenar, ca oaspete al Înaltului Prinț, o dată la zece săptămâni, timp de șapte zile, începând de luna viitoare.

Uneori, tatăl lui Shallan nu era cel mai inteligent dintre oameni, dar la politică se pricepea. Sau cel puțin așa se gândea Shallan, fiindcă voia să creadă despre el numai lucruri de bine. Oricare ar fi fost adevărul, tatăl ei înțeluse imediat toate dedesubturile.

– Șobolanule! șopti el.

– Nu prea ai de ales, Lin, spuse Revilar aplecându-se spre el. Casa ta e în declin și reputația ți-e la pământ. Ai nevoie de aliați. Iar eu trebuie să par în ochii prințului un geniu al negoțului. Ne putem ajuta unul pe altul.

Tatăl lui Shallan își lăsă capul în jos. În afara separeului, era anunțat primul duel, o încăierare insignifiantă.

– În orice parte aș lua-o, drumul mi se înfundă, șopti tatăl ei. Sunt încolțit încetul cu încetul.

Revilar împinse din nou hârtiile către mama vitregă a lui Shallan.

– Vrei s-o iei de la început? Cred că soțul tău n-a ascultat cu atenție mai devreme.

Aruncă o privire spre Shallan.

– Copila trebuie să fie neapărat de față?

Shallan plecă fără niciun cuvânt. Oricum asta își dorea, deși nu se simțea în apele ei părăsindu-și astfel tatăl. El nu-i vorbea prea des și nu-i cerea niciodată părerea, dar lăsa impresia că e mai puternic când o avea aproape.

Era atât de tulburat încât nici măcar nu-și trimise o gardă de corp s-o însoțească. Se strecură afară din separeu, cu săculețul sub braț, și trecu printre servitorii Casei Davar care îi pregăteau masa tatălui

ei.

Libertate.

Pentru Shallan, libertatea era tot atât de prețioasă ca un broam de smarald și tot atât de rară ca apariția unui larkin. Se grăbi să se îndepărteze, ca nu cumva tatăl ei să-și dea seama că nu poruncise să fie însoțită. Unul dintre oamenii de pază din zonă – Jix – făcu un pas spre ea, însă pe urmă se uită către separeu. Și plecă în schimb într-acolo, probabil ca să întrebe dacă trebuia s-o însoțească.

Era mai bine să n-o găsească prea ușor după ce avea să se întoarcă. Shallan făcu un pas către târg, către negustorii lui exotici și către privescările lui încântătoare. Probabil că acolo te puteai juca ghicind cuvinte, poate că era și un Lumecântător care spunea povești despre împărății de departe. Dincolo de aplauzele politicoase ale ochi-luminoșilor care urmăreau duelul desfășurat în spatele ei, se auzeau tobele ochi-întunecaților de rând, însoțite de cântecele și de veselia lor zgomotoasă.

„Mai întâi munca.” Întunecimea se așternea deasupra Casei sale ca umbra unei furtuni. Ea avea să găsească soarele. Avea să izbutească.

Asta însemna să se întoarcă, deocamdată, în preajma arenei de duel. Ocoli prin spatele separeurilor, șerpuind printre parshii care se înclinau în fața ei și printre ochi-întunecații care, în funcție de rangurile lor, o salutau cu înclinări din cap sau cu plecăciuni. În cele din urmă, ajunse lângă un separeu al cărui spațiu umbrat era împărțit de mai multe familii de ochi-luminoși de rang mărunț.

Eylita, fiica Luminlordului Tavinar, stătea la margine, în lumina soarelui care pătrundea prin lateral. Se uita la dueliști plictisită, cu capul lăsat pe-o parte și cu un zâmbet straniu. Părul ei lung era cu desăvârșire negru.

Shallan se opri lângă separeu și îi atrase atenția cu un șuierat. Cealaltă față se întoarse spre ea încruntându-se, apoi își duse mâinile la buze. Aruncă o privire către părinții ei înainte de a se înclina în afară.

– Shallan!

– Ți-am spus să m-aștepți, șopti Shallan. Te-ai gândit la ceea ce ți-am scris?

Eylita își strecură mâna în buzunarul rochiei și scoase un bilețel. Dădu din cap cu un zâmbet poznaș.

Shallan luă biletul.

– O să poți pleca de-aici?

– Dacă-mi iau camerista cu mine, mă pot duce unde vreau.

Oare cum o fi fost?

Shallan se îndepărtă în grabă. La drept vorbind, avea rang mai înalt decât părinții Eylitei, dar, pentru ochi-luminoși, vârsta era ceva bizar. Uneori, când vorbea cu adulți de un dahn mai mic, un copil era considerat mai puțin important decât ei. În plus, Luminlordul și Lumindoamna Tavinar fuseseră de față în ziua aia, când venise bastardul. Nu se prăpădeau nici de dragul lui Lin Davar, nici de dragul urmașilor lui.

Shallan se îndepărtă de separeuri și se îndreptă spre târg. Acolo se opri, agitată. Târgul Sărbătorii din Mijloc era un amestec intimidant de oameni și de locuri. În apropiere, un grup de zecari beau așezați la mese lungi și făceau prinsori pe seama duelurilor. Erau ochi-luminoși de cel mai mic rang, cu foarte puțin mai presus decât ochi-întunecații. Nu numai că erau nevoiți să-și câștige existența muncind, dar nici măcar nu erau negustori sau măștri-meșteșugari. Erau pur și simplu... oameni. Helaran spunea că în orașe întâlneai foarte mulți. Tot atât de mulți ca ochi-întunecații. Lui Shallan i se părea bizar.

Bizar și fascinant în același timp. Tânjea să găsească un cotlon de unde să privească fără să fie văzută, cu caietul de schițe în față și cu imaginația clocotindu-i. În schimb, își impuse să dea ocol târgului. Pavilionul despre care vorbiseră frații ei ar fi trebuit să se afle în afara târgului, nu?

Ochi-întunecații din târg o ocoleau și i se făcu dintr-odată frică. Tatăl ei îi spusese că o fată ochi-luminoși putea deveni ținta unor oameni grosolani, din clasele de jos. Cu siguranță că acolo, în loc deschis și cu atâta lume în jur, nu i-ar fi făcut nimeni niciun rău. Cu toate astea, își strânse săculețul la piept și descoperi că mergea tremurând.

Cum ar fi fost dacă ar fi avut și ea curajul lui Helaran? Sau pe al mamei ei.

Mama ei...

– Luminăție?

Shallan se dezmetici. De câtă vreme stătea acolo, în mijlocul drumului? Soarele se mișcase pe boltă. Se întoarse cu teamă și-l văzu pe Jix lângă ea. Deși burtos și de obicei nepieptănat, Jix era puternic – îl văzuse o dată trăgând o căruță din drum după ce se rupsese jugul chullului. Se număra printre gărzile de corp ale tatălui ei de când ținea ea minte.

– A, spuse încercând să-și ascundă nervozitatea, ai venit să mă-nsoțești?

– De fapt, aveau de gând să te duc înapoi...

– Așa ți-a poruncit tata?

Jix molfăi rădăcina de yamma, numită de unii sudalmă, care-i umfla falca.

– Era ocupat.

– Atunci mă însoțești?

Era atât de agitată încât vorbea tremurând.

– Cred că da.

Shallan răsuflă ușurată, răsucindu-se pe călcâie pe piatra aleii, curățată de muguri-de-stâncă și coajă-de-piatră. O lua într-o parte, apoi în cealaltă.

– Ăă... Trebuie să găsim pavilionul jocurilor de noroc.

– Nu e un loc potrivit pentru o doamnă, o fixă Jix cu privirea. Și mai ales nu pentru una de vârsta ta, Luminăție.

– Ei bine, cred că te poți duce să-i spui tatei ce vreau să fac.

Shallan își mută greutatea de pe un picior pe altul.

– Și, între timp, o să-ncerci să-l găsești singură, nu? O să te duci să intri în pavilion fără însoțitor?

Ea ridică din umeri, roșind. Chiar așa voia să facă.

– Și ar însemna că te las să te foiești pe-aici fără gardă de corp, scoase Jix un ușor mârâit. De ce-l sfidezi așa, Luminăție? O să-l înfurii.

– Cred... cred c-o să se-nfurie indiferent ce-aș face eu sau altcineva. Soarele o să strălucească. Vântul o să sufle în timpul marilor furtuni. Tata o să zbiere. Pur și simplu așa e viața, spuse Shallan și-și mușcă buza. Pavilionul jocurilor de noroc? Îți

făgăduiesc că nu stau mult înăuntru.

– Pe-aici, zise el.

Nu o călăuzea mergând foarte repede și adesea se uita urât la ochi-întunecații care treceau pe lângă ei. Jix era ochi-luminoși, dar numai de al optulea dahn.

„Pavilion” se dovedi a fi un termen prea pretențios pentru prelata spintecată și peticită, întinsă la marginea târgului. L-ar fi găsit și singură destul de repede. Înăuntru era surprinzător de întuneric din pricina pânzei groase, care, în părți, atârna în jos pe mai bine de un stânen.

În cort se îngrămădeau o mulțime de bărbați. Puținele femei pe care le văzu Shallan aveau tăiate degetele mânușii din mâna interzisă. Scandalos. Simți că roșește și se opri la intrarea în cort, cu ochii la siluetele întunecate, într-o foială continuă. Bărbații strigau cu glasuri aspre, cu orice simț al decenței vorine uitat afară, sub lumina soarelui. Într-adevăr, nu era un loc potrivit pentru cineva ca ea. Îi venea greu să-l creadă potrivit pentru oricine altcineva.

– Ce-ar fi să intru eu în locul tău? zise Jix. Dacă vrei să faci vreo prinsoare...

Shallan își luă inima-n dinți. Pătrunse în întuneric, nesocotindu-și panica și neplăcerea. Fiindcă, dacă n-ar fi făcut-o, ar fi însemnat că niciunul dintre ei nu se împotriva, că n-avea să se schimbe nimic.

Jix mergea alături de ea, împingându-se în mulțime ca să-i facă loc cât de cât. Abia putea să respire. Aerul era umed, îmbâcsit de sudoare și de înjurături. Bărbații se întorceau s-o privească. Se hotărau greu să-și aplece fruntea sau să schițeze o plecăciune, dacă făceau un astfel de gest. Mesajul era clar. Dacă ea nu rămăsese afară, supunându-se convențiilor sociale, nu se simțeau nici ei obligați să le ia în seamă, arătându-i respect.

– Cauți ceva anume? o întrebă Jix. Jocuri de cărți? Ghicitori?

– Lupte de toporcopoi.

Jix gemu.

– O să fii înjunghiată, iar eu o să-mi găsesc moartea într-o frigare. Asta e nebunie...

Shallan se răsuci când observă un grup de bărbați care ovaționau. Suna promițător. Nu dădu atenție tremurului tot mai

puternic al mâinilor ei și se strădui să nu se sinchisească nici de un grup de bețivi așezați pe pământ în cerc, holbându-se la ceva care părea vomă.

Bărbații care ovaționau stăteau pe bănci grosolane și în jurul lor se înghesuiau alții. Aruncă o privire printre trupurile lor și zări doi toporcopoi mici. Spreni nu se vedeau. Apăreau rareori într-o asemenea îmbulzeală, deși sentimentele gloatei păreau foarte puternice.

Pe un grup de bănci nu era înghesuială. Acolo stătea Balat, cu haina descheiată, sprijinindu-se cu brațele încrucișate de un stâlp din fața lui. Părul ciufulit și poziția înclinată îi dădeau un aer neglijent, dar ochii... ochii îi erau plini de pasiune. Se uita cum se omorau între ele sărmatele animale, fixându-le cu încordarea unei femei care citește un roman palpitant.

Shallan se apropie de el, iar Jix rămase în urmă, la o oarecare distanță. Odată ce-l văzuse pe Balat, garda de corp se destinsese.

– Balat? spuse Shallan cu sfială. Balat!

Fratele ei îi aruncă o privire, apoi fu cât pe ce să cadă de pe bancă. Se grăbi să se ridice în picioare.

– Ce... Shallan! Leși de-aici. Ce cauți?

Întinse brațul spre ea.

Shallan se trase înapoi fără să vrea. Vorbise exact ca tatăl lor. Când o prinse de umăr, îi ridică în fața ochilor biletul Eylitei. Hârtia parfumată, de culoarea levănțicii, părea să strălucească.

Balat șovăi. De cealaltă parte a lui, un toporcopoi își înfipse colții adânc în piciorul celuilalt. Sângele de un violet-închis împrășcă pământul.

– Ce-i asta? întrebă Balat. Văd perechea de glife a Casei Tavinar.

– E de la Eylita.

– Eylita? Fiica lor? De ce... ce...

Shallan rupse sigiliul, deschise biletul și i-l citi.

– Vrea să vă plimbați pe malul pârauului din târg. Spune că, dacă vrei să vii, te așteaptă acolo, împreună cu camerista ei.

Balat își trecu degetele prin părul buclat.

– Eylita? E aici. Bineînțeles că e aici. Toată lumea e aici. Ai vorbit cu ea? De ce... Dar...

– Am văzut cum o priveai. De cele câteva ori când ați fost aproape unul de altul.

– Așa că ai vorbit cu ea? Fără îngăduința mea? I-ai spus că aș fi interesat de ceva... Balat luă biletul. De așa ceva?

Shallan dădu din cap, cuprinzându-se cu brațele.

Balat aruncă o privire către toporcopoi încăierați. Făcuse prinsoare fiindcă asta se aștepta toată lumea să facă, dar nu se afla acolo pentru bani – care l-ar fi adus în acel loc pe Jushu.

Din nou își trecu degetele prin păr și din nou se uită la bilet. Nu era un om rău. Shallan știa că era bizar să gândească așa, ținând cont de ceea ce făcea fratele ei uneori. Dar știa de câtă bunătate putea să dea dovadă și câtă forță se ascundea în el. Moartea nu începuse să-l fascineze decât după ce-i părăsise mama lor. Ar fi putut să-și revină, să nu mai fie astfel. Ar fi putut.

– Trebuie...

Balat își îndreptă privirea spre ieșirea din cort.

– Trebuie să mă duc! Probabil mă așteaptă. N-ar trebui s-o fac să m-aștepte.

Își încheie haina.

Shallan dădu din cap cu entuziasm și îl urmă afară din cort. Jix se ținu după ei, deși câțiva bărbați îl strigară. Pesemne că acolo, printre oamenii din cort, era cunoscut.

Balat păși în lumina soarelui. Părea alt om, așa, dintr-odată.

– Balat? Întrebă Shallan. Nu l-am văzut pe Jushu înăuntru, cu tine.

– N-a venit în pavilion.

– Ce? Credeam...

– Nu știu unde s-a dus. S-a întâlnit cu niște oameni imediat după ce-am ajuns aici.

Se uită către pârâul care curgea de departe, din înălțimi, pentru a-și purta undele prin albia din jurul târgului.

– Ce să-i spun Eylitei?

– De unde să știu eu?

– Și tu ești femeie.

– Am paisprezece ani!

Shallan oricum n-avea să-și petreacă timpul flirtând. Tatăl ei avea

să-i aleagă un soț. Singura lui fică valora prea mult ca să se irosească din pricina unui capriciu precum propria ei putere de decizie.

– Cred... cred c-o să stau pur și simplu de vorbă cu ea, zise Balat.
Și plecă în fugă, fără să mai adauge ceva.

Shallan se uită în urma lui, apoi se așează pe un bolovan și începu să tremure în voie, cu brațele în jurul trupului. Locul ăla... cortul... fusese îngrozitor.

Rămase multă vreme acolo, rușinându-se de slăbiciunea ei, dar simțindu-se totodată mândră. Izbutise. Era mică, însă înfăptuise ceva.

Într-un târziu, se ridică și-i făcu lui Jix semn din cap. Îl lăsă s-o conducă spre separeul familiei sale. Probabil că tatăl ei își încheiase discuția între timp.

Se dovedi că o încheiase numai ca să înceapă alta. Lângă el stătea un bărbat pe care Shallan nu-l cunoștea, ținând în mână un pahar cu apă răcită. Înalt, suplu și cu ochii albaștri, avea părul de un negru lipsit de orice impuritate și purta haine în aceeași nuanță. Privirea i se întoarse spre ea când urcă în separeu.

Și tresări, scăpându-și paharul pe masă. Îl prinse imediat, cu o mișcare rapidă, împiedicându-l să se răstoarne, apoi se răsuci ca să se holbeze la ea cu gura căscată.

Își reveni într-o secundă, înlocuindu-și expresia cu una de indiferență exersată.

– Idiot neîndemânatic! exclamă Luminlordul Davar.

Nou-venitul își luă privirea de la Shallan și continuă să-i vorbească tatălui ei în șoptă. Mama ei vitregă stătea deoparte, lângă bucătari. Shallan se strecură lângă ea.

– Cine e ăsta? o întrebă.

– Nimeni important, răspunse Malise. Pretinde c-adoce vești de la fratele tău, dar e de un dahn atât de mic încât n-are nici măcar un înscris de descendență.

– Fratele meu? Helaran?

Malise dădu din cap.

Shallan se întoarse iarăși spre nou-venit. Îl surprinse tocmai când, cu o mișcare iscusită, scoase ceva din buzunar, apropiindu-l de

pahare. Ea simți un șoc în tot trupul. Își ridică o mână. Otravă...

Bărbatul răsturnă pe furiș conținutul punguței în propriul său pahar, pe care și-l duse la buze, înghițind lacom pulberea. Oare ce fusese?

Shallan își lăsă mâna în jos. O clipă mai târziu, nou-venitul se ridică în picioare. Nu se înclină în fața tatălui ei înainte de a pleca. Zâmbi către ea, apoi coborî treptele și părăsi separeul.

Vești de la Helaran. Ce vești? Shallan se apropie cu sfială de masă.

– Tată?

El urmărea duelul din arenă. Doi bărbați cu săbii, fără scuturi, amintind idealurile clasice. Se spunea că mișcărilor lor imitau lupta cu o Cristalsabie.

– Vești de la Nan Helaran? Întrebă Shallan.

– N-o să-i mai rostești numele, veni răspunsul.

– Păi...

– N-o să mai rostești numele ăsta, repetă tatăl ei, fulgerând-o cu privirea. Azi îl declar dezmoștenit. Tet Balat e acum oficial Nan Balat, Wikim devine Tet, iar Jushu devine Asha. Nu mai am decât trei fii.

Shallan știa că nu trebuia să insiste când îl vedea într-o asemenea stare. Dar cum ar fi putut să afle ce-i spusese mesagerul? Se afundă în scaunul ei, începând din nou să tremure.

– Frații tăi mă ocolesc, zise tatăl ei, cu ochii la duel. Niciunul nu preferă să mănânce la masa părintelui său, așa cum s-ar cuveni.

Shallan își încrucișă mâinile în poală.

– Jushu probabil bea pe undeva. Cât despre Balat, numai Părintele Furtunii știe unde-o fi fugit. Iar Wikim refuză să coboare din trăsura, spuse tatăl ei și dădu peste cap vinul din pocal. Vrei să vorbești tu cu el? Azi n-am avut o zi bună. Dacă mă duc eu la el, mă... mă tem de ceea ce-aș putea face.

Shallan se ridică, apoi își puse mâna pe umărul tatălui său. El se gârbovi, aplecându-se în față, cu o mână în jurul carafei de vin golite. Cu cealaltă o bătu ușor pe mâna de pe umărul lui, cu privirea pierdută. Chiar își dădea silința. Și-o dădeau cu toții.

Shallan căută trăsura lor, rămasă, alături de multe altele, lângă

panta care mărginea târgul în partea dinspre apus. Acolo, arborii jella crescuseră înalți și trunchiurile lor întărite erau de un cafeniu-deschis, aidoma cremului. Țepușele se înălțau ca o mie de limbi de foc de pe fiecare creangă, dar cele mai apropiate se retrăgeau când ajungea ea lângă copac.

Văzu, cu surprindere, o nură ascunzându-se în umbră; crezuse că toate cele care trăiau prin împrejurimi fuseseră prinse. La mică distanță, vizitii stăteau în cerc, jucând cărți; unii erau nevoiți să rămână să păzească trăsurile, deși Shallan îl auzise pe Ren spunând că făceau cu schimbul, ca să poată ajunge cu toții în târg. De fapt, Ren nici nu era acolo, dar ceilalți vizitii se înclinară la trecerea ei.

Wikim stătea în trăsură. Subțirel și palid, nu era decât cu cincisprezece luni mai mare decât Shallan. Semăna întrucâtva cu fratele lui geamăn, dar foarte puțini oameni îi confundau. Jushu părea mai vârstnic, iar Wikim era atât de slab încât îl credeai bolnav.

Shallan se urcă în trăsură și se așeză în fața lui, punându-și săculețul alături.

– Te-a trimis tata, o întrebă el, sau ai venit într-una dintre micile tale misiuni milostive?

– Ambele?

Wikim își luă ochii de la ea și se uită pe fereastră, la copacii din partea opusă târgului.

– Nu poți îndrepta lucrurile, Shallan. Jushu o să se distrugă. E doar o chestiune de timp. Balat devine la fel ca tata, pas cu pas. Malise își petrece o noapte din două plângând. Tata o s-o omoare într-o zi, așa cum a omorât-o pe mama.

– Și tu? întrebă Shallan.

Era o greșeală să pună o astfel de întrebare, și ea își dădu seama în clipa în care i se desprinsе de buze.

– Eu? N-o să văd nimic din toate astea, fiindcă n-o să mai fiu prin preajmă. O să fiu deja mort.

Shallan se cuprinse cu brațele, adunându-și picioarele sub ea, pe banchetă. Luminoasa Hasheh ar fi dojenit-o, nemulțumită de poziția ei atât de nepotrivită pentru o doamnă.

Ce făcuse? Ce spusese? „Are dreptate”, își zise. „Nu pot îndrepta lucrurile. Helaran ar fi putut. Eu nu pot.”

Se destrămau cu toții, încetul cu încetul.

– Prin urmare, ce e? întrebă el. De curiozitate, cu ce-ai venit să mă „salvezi”? Presupun că, pentru Balat, te-ai folosit de fată.

Ea dădu din cap.

– N-a fost greu de ghicit. Cu toate scrisorile pe care i le-ai trimis. Dar Jushu? Cu el ce faci?

– Am o listă cu duelurile de azi, șopti Shallan. Își dorește atât de mult să se dueleze și el. Dacă îi arăt lista, poate-o să vrea să vină să le vadă.

– Mai întâi trebuie să-l găsești, pufni Wikim. Și eu? Trebuie să știi că nici săbiile, nici chipurile frumoase nu te pot ajuta în privința mea.

Simțindu-se ca o proastă, Shallan căută în săculeț și scoase mai multe foi de hârtie.

– Desene?

– Probleme de matematică.

Wikim se încruntă și i le luă din mână, scărpinându-și absent obrazul în timp ce-și trecea privirea peste ele.

– Nu sunt ardent. N-o să mă țină nimeni într-o cutie și n-o să mă silească să-mi petrec zilele convingând lumea să-i dea ascultare Atotputernicului, care, destul de dubios, n-are nimic de spus în favoarea lui.

– Dar nu înseamnă că nu poți studia, zise Shallan. Pe astea le-am găsit în cărțile tatei. Sunt ecuații pentru calculul momentului începerii marilor furtuni. Le-am tradus și am simplificat scrierea, folosind doar glife, ca să le poți citi. M-am gândi că ai putea încerca să afli când vor fi următoarele...

El răsfoi hârtiile.

– Ai copiat și ai tradus totul, până și desenele. Furtuni, Shallan. Cât timp ți-a luat?

Ea ridică din umeri. Îi trebuiseră săptămâni întregi, dar, în lipsă de altceva, timp avea din belșug. Zilele petrecute în grădină și serile din camera ei, întrerupte, din când în când, doar de ardenții care îi vorbeau, calmi, despre Atotputernic. Era bine să ai ceva de făcut.

– E o tâmpenie, spuse Wikim lăsând hârtiile în jos. Ce crezi c-o să rezolvi? Nu-mi vine să cred că ți-ai irosit atât de mult timp cu așa

ceva.

Shallan își lăsă capul în jos și se grăbi să coboare din trăsură, clipind printre lacrimi. Se simțea groaznic – nu doar din pricina vorbelor lui Wikim, ci și fiindcă propriile sentimente o trădaseră astfel. Nu și le putea ascunde.

Se îndepărtă de trăsură cu pași repezi, sperând că vizitii n-aveau s-o vadă ștergându-și ochii cu mâna interzisă. Se așeză pe o piatră și încercă să se liniștească, dar nu izbuti, și lacrimile începură să-i curgă în voie. Își întoarse capul într-o parte când trecură pe lângă ea câțiva parshi, cu toporcopoi stăpânilor lor. Printre festivități se numărau și câteva partide de vânătoare.

– Toporcopoi, spuse o voce în spatele ei.

Shallan sări în sus, cu mâna interzisă la piept, și se întoarse brusc.

Bărbatul stătea pe o creangă, în hainele lui negre. Se mișcă în clipa în care ea îl zări și frunzele ascuțite din jurul lui se retraseră, dispărând ca un val de roșu și portocaliu. Era mesagerul cu care vorbise tatăl ei mai devreme.

– Mă întrebam, spuse el, dacă i se pare cuiva ciudat cuvântul ăsta. Știi ce e un topor. Dar ce e un copoi?

– De ce ar avea vreo importanță? întrebă ea.

– Pentru că e un cuvânt. Un cuvânt simplu, cu un altul înăuntrul lui, ca un mugur care așteaptă să se deschidă, răspunse mesagerul privind-o cercetător. Nu m-așteptam să te găsesc aici.

– Păi...

Instinctul îi spunea să stea departe de omul ăla ciudat, însă aducea vești de la Helaran – pe care tatăl ei n-avea să i le dezvăluie niciodată.

– Unde te așteptai să mă găsești? În arena de duel?

Bărbatul se roti în jurul crengii și se lăsă să cadă pe pământ.

Shallan se trase înapoi.

– Nu e nevoie de așa ceva, spuse el așezându-se pe un bolovan. N-ai de ce să te temi de mine. Sunt teribil de nepriceput când e vorba să-i fac un rău cuiva. Dau vina pe educația mea aleasă.

– Ai vești despre fratele meu Helaran.

Mesagerul dădu din cap.

– E un tânăr foarte hotărât.

– Unde e?

– Face lucruri pe care le consideră foarte importante. Eu unul l-aș învinovăți pentru asta, fiindcă nimic nu mi se pare mai înfricoșător decât un om care încearcă să facă exact ceea ce a hotărât el că e important. Pe lumea asta, foarte rar se întâmplă s-o ia ceva razna – cel puțin la scară mare – fiindcă a hotărât cineva că e de prea mică importanță.

– Dar e totuși bine?

– Destul de bine. În mesajul pentru tatăl tău spune că are ochi în preajma lui și că nu-l pierde din vedere.

Nu era de mirare că asta îl întorsese pe tatăl ei pe dos.

– Unde e? Întrebă din nou Shallan, înaintând cu sfială. Ți-a spus să vorbești cu mine?

– Îmi pare rău, micuțo, răspunse bărbatul îndulcindu-și expresia feței. Nu mi-a dat decât mesajul ăsta scurt pentru tatăl tău și asta numai fiindcă am spus că drumul meu trece pe-aici.

– O! Credeam că te-a trimis el. Adică am presupus că ai venit încoace în primul rând ca să ne aduci nouă vești.

– Se dovedește că ai dreptate. Spune-mi, micuțo, îți vorbește vreun spren?

Luminile stingându-se, cu viața secătuită din ele.

Simboluri schimonosite, pe care ochiul n-ar fi trebuit să le vadă.

Sufletul mamei ei într-o cutie.

– Păi... răspunse ea. Nu. De ce mi-ar vorbi mie un spren?

– N-auzi nicio voce? Întrebă bărbatul aplecându-se spre ea. Se înnegurează sferile când te afli în preajma lor?

– Îmi pare rău, zise Shallan, dar ar trebui să mă-ntorc la tatăl meu. Probabil îmi simte lipsa.

– Tatăl tău vă distruge familia încetul cu încetul, zise mesagerul. În privința asta, fratele tău a avut dreptate. Dar s-a înșelat în toate celelalte.

– Cum ar fi?

– Privește.

Bărbatul arată către trăsurii cu o înclinare a capului. Shallan stătea într-o poziție din care putea să vadă prin fereastra trăsurii

tatălui ei. Își miji ochii.

Înăuntru, Wikim, aplecat, se folosea de un creion din săculețul ei, pe care-l lăsase acolo. Rezolva problemele de matematică pe care i le dăduse și zâmbea.

Căldură. Căldura simțită de ea, o strălucire profundă, era ca bucuria pe care o cunoscuse înainte. Cu mult înainte, înainte ca lucrurile s-o ia razna. Înainte de cele întâmplate cu mama ei.

– Doi orbi, șopti mesagerul, așteaptă la sfârșitul unui ev, contemplând frumusețea. Stau în vârful celei mai înalte stânci din lume, de unde se zărește întregul pământ, fără să vadă nimic.

– Ce spui?

Shallan se uită la el.

– „Unui om i se poate lua frumusețea?”, l-a întrebat primul pe al doilea. „Mie mi-a fost luată”, i-a răspuns acesta. „Fiindcă nu mi-o pot aminti.” Omul acela orbise din pricina unui accident din copilărie. „Mă rog în fiecare noapte Zeului de Dincolo să-mi redea vederea, ca să pot regăsi frumusețea.” „Atunci frumusețea e ceva care trebuie văzut?”, a mai întrebat primul. „Bineînțeles. Asta îi e natura. Cum poți aprecia o lucrare de artă fără s-o vezi?” „Pot auzi o lucrare muzicală”, zise primul. „Prea bine, poți auzi anumite soiuri de frumusețe, dar, fără vedere, nu poți cunoaște frumusețea în deplinătatea ei. „Nu-i poți cunoaște decât o mică parte.” „O sculptură”, spuse primul. „Nu-i poți simți curbele și înclinările, acea atingere a dălții care a transformat o piatră obișnuită într-o minunăție ieșită din comun?” „Presupun că poți cunoaște frumusețea unei sculpturi”, încuviință al doilea. „Dar ce zici de frumusețea mâncării? Nu tot artă se numește când un bucătar gătește atât de bine încât îți răsfeți simțurile?” „Presupun că poți cunoaște frumusețea artei unui bucătar”, spuse al doilea. „Mai e și frumusețea unei femei”, adăugă primul. „Nu-i pot cunoaște frumusețea din blândețea mângâierilor ei, din bunătatea glasului, din ascuțimea minții, când îmi citește filosofie? Nu-mi poate fi cunoscută această frumusețe? Nu pot cunoaște cele mai multe feluri de frumusețe, chiar și cu ochii mei fără vedere?” „Prea bine”, răspunse al doilea. „Dar dacă ți s-ar tăia urechile și ai rămâne fără auz? Dacă ți s-ar tăia limba, ai fi silit să-ți închizi gura și n-ai mai

avea miros? Dacă pielea ta ar fi arsă și n-ai mai putea simți atingerea? Dacă nu ți-ar mai rămâne decât durerea? Atunci n-ai mai putea cunoaște frumusețea. Îi poate fi luată unui om.”

Mesagerul tăcu și se uită pieziș la Shallan.

– Ce e? întrebă ea.

– Tu ce părere ai? Unui om i se poate lua frumusețea? Dacă nu poate atinge, gusta, mirosi, auzi, vedea... dacă nu cunoaște decât durerea? I s-a luat aceluși om frumusețea?

– Păi...

Ce legătură avea asta cu orice altceva?

– Durerea nu e altfel de la o zi la alta?

– Să zicem că e, răspunse mesagerul.

– Atunci, pentru omul acela, frumusețea ar însemna momentele când i se domolește durerea. De ce îmi spui mie povestea asta?

Mesagerul zâmbi.

– Să fii om înseamnă să cauți frumusețea, Shallan. Să nu te lași în voia disperării, să nu renunți la vânătoare fiindcă ți-au apărut mă răcini în cale. Spune-mi, care e cel mai frumos lucru pe care ți-l poți imagina?

– Probabil că tata se întreabă unde sunt...

– Fă-mi pe plac și o să-ți spun unde e fratele tău.

– O pictură frumoasă, atunci. Asta e cel mai frumos lucru.

– Minciuni. Spune-mi adevărul. Ce e, copilă? Frumusețea, pentru tine, ce e?

– Păi...

Ce era?

– Mama trăiește încă, se pomeni șoptind și întâlni ochii lui.

– Și?

– Și suntem în grădini, continuă Shallan. Mama vorbește cu tata și el râde. Râde și o ia în brațe. Suntem cu toții acolo, chiar și Helaran. Care n-a plecat niciodată. Oamenii pe care-i cunoștea mama... Dreder... Nu vin niciodată în casa noastră. Mama mă iubește. Mă învață filosofie și-mi arată cum să desenez.

– Bun, spuse mesagerul. Dar poți mai mult decât atât. Ce e locul unde vă aflați? Cum îl simți?

– E primăvară, răspunse Shallan ușor stânjenită. Și pe lujerii

mușchiului se deschid flori de un roșu-aprins. Mirosul e dulce și aerul e încă umed, după marea furtună de dimineață. Mama vorbește în șoaptă, dar în tonul ei e muzică, iar râsul tatei nu stârnește ecouri – se înalță sus, în aer, revărsându-se asupra noastră, a tuturor. Helaran îl învață pe Jushu să lupte cu sabia, se antrenează amândoi în apropiere. Wikim râde de lovitura pe care o primește Helaran în picior, într-o parte. Învață ca să devină ardent, așa cum voia mama. Eu îi desenez pe toți, cărbunele zgârie hârtia. Mi-e cald, în ciuda ușoarei răcori din aer. Am lângă mine o cană cu cidru aburind și îi simt dulceața în gură după ce tocmai am sorbit din el. E frumos fiindcă așa ar fi putut să fie. Așa ar fi trebuit să fie. Eu...

Își simți lacrimile. Vedeă totul. Părinte al Furtunii, chiar vedeă totul! Auzea vocea mamei ei, îl vedeă pe Jushu dându-i lui Balat sfere fiindcă pierduse duelul, dar răsând în timp ce plătea, fără să se sinchisească de pierdere. Simțea aerul, mirosurile, auzea cântecăreții din tufișuri. Totul era aproape real.

În fața ei se înălțau fuioare de Lumină. Mesagerul scosese o mână de sfere și le întindea către ea, privind-o în ochi. Lumina de Furtună curgea, înălțându-se către ei. Shalan își ridică degetele și imaginea vieții ei ideale i se înfășură în jur ca o pătură.

„Nu.”

Se trase înapoi. Lumina cețoasă păli.

– Pricep, spuse mesagerul încet. Încă nu înțelegi natura minciunilor. E ceea ce m-a încurcat și pe mine, cu mult timp în urmă. În privința asta, Cristalele sunt foarte stricte. Va trebui să vezi adevărul, copilă, înainte de a broda pe marginea lui. Așa cum un om trebuie să cunoască legea înainte de-a o încălca.

Umbre din trecutul ei se foiră în adâncuri, ieșind la suprafață, către lumină, pentru foarte scurtă vreme.

– Mă poți ajuta?

– Nu. Nu acum. În primul rând, nu ești pregătită, iar eu am altceva de făcut. Într-o altă zi. Continuă să tai măcăcinii ăia, fetiță puternică, croiește drum pentru lumină. Lucrurile cu care te lupți nu sunt pe de-a-ntregul firești.

Se ridică și se înclină în fața ei.

– Fratele meu, spuse ea.

– E în Alethkar.

Alethkar?

– De ce?

– Pentru că acolo simte că e nevoie de el, firește. Dacă-l revăd, o să-i dau vești despre tine.

Mesagerul se îndepărtă pășind lin, aproape ca și cum ar fi dansat.

Shallan se uită în urma lui și lucrurile din adâncul ei se liniștiră iarăși, întorcându-i-se în cotloane uitate ale minții, își dădu seama că nici măcar nu-l întrebase pe mesager care îi era numele.

46

PATRIOȚII

Când a fost înștiințat că sosiseră Muchiedansatorii, pe Simol l-au cuprins consternarea mascată și groaza, așa cum se întâmplă de obicei în astfel de cazuri; deși nu erau cel mai pretențios ordin, mișcările lor mlădioase, pline de grație, ascundeau ceva ucigător căruia, la vremea aceea, i se dusesse deja vestea; și erau, totodată, cei mai elocvenți și mai rafinați dintre Radianți.

Din *Cuvinte despre Lumină*, capitolul XX, pagina 12

Kaladin ajunse la capătul șirului de podari. Stăteau cu toții în poziție de dreptți, cu sulițele pe umăr, privind drept înainte. Transformarea era miraculoasă. Dădu aprobator din cap, sub cerul care se întuneca. Apoi îi vorbi lui Pitt, sergentul Podului Șaptesprezece.

– Impresionant. Rar mi-a fost dat să văd un pluton de sulițași la fel de bun ca ăsta.

Era acea minciună pe care învățau s-o spună toți comandanții. Kaladin nu scoase nicio vorbă nici despre cum o parte dintre ei își târșâiau tălpile în poziția de dreptți, nici despre neglijența cu care se mișcau în formație. Își dădeau silința. Citea asta în entuziasmul de

pe fețele lor, ca și în mândria cu care începeau să-și poarte uniforme și să-și accepte noua identitate. Erau gata să plece în patrulare, cel puțin în apropierea taberelor de luptă. Își propuse să-i ceară lui Teft să-nceapă să-i pună la treabă, prin rotație cu celelalte două echipe deja pregătite să-și ia îndatoririle în primire.

Era mândru de ei, lucru pe care li-l mărturisi în vreme ce cobora noaptea. Pe urmă îi lăsă să plece la cină, care mirosea cu totul altfel decât tocana de mâncător de coarne a lui Pietroi. Podul Șaptesprezece considera că fasolea cu sos de la masa de seară ținea de identitatea sa. Individualizare prin alegerea mâncării. Ideea îl distră pe Kaladin când intră în întunericul nopții, cu sulița pe umăr. Mai avea de inspectat trei echipe.

Următoarea, Podul Optsprezece, se număra printre cele cu probleme. Deși zelos, sergentul lor nu avea autoritatea necesară unui ofițer bun. Sau, în fine, niciunul dintre podari nu o avea. El era doar o fire deosebit de slabă. Înclinat să roage în loc să ordone și stângaci în relațiile cu oamenii.

Însă vina nu-i aparținea numai lui Vet. Promise și un grup de bărbați din cale afară de gâlcevitori. Kaladin îi găsi pe soldații de la Podul Optsprezece mâncându-și cina în grupuri izolate. Fără râsete, fără camaraderie. Nu erau tot atât de singuratici cum fuseseră ca podari. În schimb, se împărțiseră în mici clici care nu se amestecau.

Sergentul Vet le ceru să intre în formație și se ridicară alene, fără să se ostenească să se așeze în linie dreaptă sau să salute. Kaladin văzu adevărul din ochii lor. Ce le-ar fi putut face? Cu siguranță nimic la fel de cumplit cum fusese viața lor de podari. Așa că de ce s-ar fi străduit?

Le vorbi o vreme despre motivație și despre unitate. „Cu grupul ăsta o să fie nevoie să mai fac instrucție în spărturi”, se gândi. Dacă nici asta nu mergea... ei, probabil că avea să-i despartă, să-i împrăștie prin alte plutoane, care făceau față.

În cele din urmă, plecă de la Podul Optsprezece clătînând din cap. Lăsau impresia că nu-și doreau să fie soldați. De ce acceptaseră oferta lui Dalinar, în loc să plece?

„Fiindcă nu mai vor să ia hotărâri”, își răspunse. „Fiindcă poate fi greu să alegi.”

Știa ce înseamnă asta. Furtuni, chiar știa. Își amintea cum stătuse și se holbase la un perete gol, în toane atât de proaste încât nu era în stare nici să se ridice ca să-și ia zilele.

Se cutremură. Nu erau vremuri de care dorea să-și aducă aminte.

Când se îndrepta spre Podul Nouăsprezece, Syl trecu pe lângă el sub înfățișarea unui mic fuior de ceață purtat de o adiere de vânt. Se deșiră într-o panglică de lumină și i se roti în jur, cu iuțea, de mai multe ori înainte de a i se opri pe umăr.

– Toți ceilalți sunt la cină, spuse ea.

– Bine.

– Nu ți-am dat raportul, Kaladin. Ți-am adus un argument.

– Argument?

El se opri în întuneric, în apropiere de baraca Podului Nouăsprezece, unde lucrurile mergeau bine, toată lumea mânca laolaltă, în jurul focului.

– Tu muncești, zise ea. Încă.

– Trebuie să-i pregătesc pe oamenii ăștia, zise Kaladin și întoarse capul s-o privească. Știi că se apropie ceva. Toate numărătorile inverse de pe ziduri... Ai mai văzut vreun spren din ăla roșu?

– Da, recunosc ea. Sau cel puțin așa cred. Am zărit câte unul cu coada ochiului, uitându-se la mine. S-a întâmplat foarte rar, dar s-a întâmplat.

– Se apropie ceva, repetă el. Numărătoarea inversă duce către Lăcrimare. Indiferent ce se va petrece atunci, trebuie să am podarii pregătiți să facă față.

– Ei bine, n-o să-i ai dacă între timp pici mort de oboseală! spuse Syl, apoi șovăi o clipă. Oamenii chiar se descurcă, nu? L-am auzit pe Teft spunând că el simte asta.

– Lui Teft îi place să exagereze, zise Kaladin. Dovadă că e sergent bun.

Syl se încruntă.

– Ultima parte... a fost o glumă?

– Da.

– A! exclamă Syl și-l privi în ochi. Dar odihnește-te, Kaladin. Te rog.

El aruncă o privire spre baraca Podului Patru. Era destul de departe, mai erau multe barăci până la ea, dar avu impresia că aude râsul lui Pietroi stârnind ecouri în noapte.

În cele din urmă, oftă, recunoscând că e istovit. Avea să verifice ultimele două plutoane a doua zi. Cu sulita în mână, se răsuci pe călcâie și făcu cale întoarsă. Lăsarea întunericii însemna că abia peste două ceasuri aveau să-nceapă oamenii să meargă la culcare. La sosire, îl întâmpină mirosul familiar al tocanei lui Pietroi, deși cel care o împărțea era Hobber, așezat – cu o pătură peste nefolositoarele lui picioare cenușii – pe o buturugă înaltă, cioplită de ceilalți pentru el. Pietroi stătea la mică distanță, în picioare, cu o expresie de mândrie pe față.

Era și Renarin acolo, aduna și spăla castroanele tuturor celor care terminaseră. O făcea în fiecare seară, îngenunchind, în uniforma lui de podar, lângă vasul cu apă. Flăcăul era, cu siguranță, plin de zel. Nu dădea la iveală nimic din răsfățul fratelui său. Deși insistase să li se alăture, stătea adesea la marginea grupului, în întuneric, în spatele podarilor. Era un tânăr tare ciudat.

Kaladin trecu pe lângă Hobber și îl strânse de umăr. Îi întâlni ochii și dădu din cap, ridicându-și pumnul strâns. „Nu te da bătut.” Întinse mâna ca să primească tocană, apoi încremeni.

Pe un buștean din apropiere văzu nu doar unul, ci trei herdazieni voinici, cu brațe groase. Purtau toți uniforma Podului Patru și, dintre toți, nu-l recunoscuseră decât pe Punio.

Îl găsi pe Lopen nu departe, holbându-se la propria mână, pe care, dintr-un anumit motiv, și-o ținea întinsă în față, cu pumnul strâns. Kaladin renunțase de multă vreme să-ncearcă să-l înțeleagă.

– Trei? îl întrebă.

– Veri! răspunse Lopen ridicându-și privirea.

– Ai prea mulți.

– Nu e cu puțință! Rod, Huio, salutați!

– Podul Patru, spuseră cei doi ridicându-și castroanele.

Kaladin clătină din cap, își luă porția și trecu pe lângă cazan, îndreptându-se spre locul mai întunecat de lângă baracă. Trase cu ochiul în magazie și îl zări pe Shen stivind saci cu grăunțe de tallew, în lumina unui singur strop de diamant.

– Shen?

Parshul continuă să stivuiască sacii.

– Alinierea! Drepti! se răsti Kaladin.

Shen încremeni, apoi își îndreaptă spatele și luă poziția de drepti.

– Pe loc repaus, soldat, spuse Kaladin încet, apropiindu-se de el. Am vorbit azi cu Dalinar și l-am întrebat dacă te pot înarma. A vrut să știe dacă am încredere în tine. l-am spus adevărul, mai zise Kaladin și-i întinse parshului sulita lui. Am.

Shen se uită de la sulita la Kaladin, iar în ochii lui negri se citea ezitarea.

– Podul Patru nu are sclavi, continuă Kaladin. Îmi cer iertare pentru că mai înainte mi-a fost teamă.

Îl îndemnă să ia sulita și, în cele din urmă, Shen se supuse.

– Dimineața, Leyten și Natam fac instrucție cu câțiva oameni. Vor să te-ajute să înveți, ca să nu fii nevoit să te instruiști cu novicii.

Shen părea să țină sulita cu venerație. Kaladin o porni către ușa magaziei.

– Domnule, zise Shen.

Kaladin se opri.

– Ești un om bun, spuse parshul, vorbind cu încetineala lui obișnuită.

– Cât am trăit am fost mereu apreciat după culoarea ochilor mei, Shen. N-o să-ți fac și ție același lucru din pricina pielii tale.

– Domnule, eu...

Parshul părea neliniștit dintr-un anumit motiv.

– Kaladin! se auzi de afară vocea lui Moash.

– Voi ai să-mi spui ceva? îl întrebă Kaladin pe Shen.

– Mai târziu, răspunse parshul. Mai târziu.

Kaladin dădu din cap, apoi ieși să vadă ce se întâmpla. Îl văzu pe Moash în apropierea cazanului, căutându-l.

– Kaladin! exclamă acesta când îl zări. Haide! leșim, iar tu vii cu noi. Până și Pietroi merge în seara asta.

– Ha! Tocana e pe mâini bune, spuse mâncătorul de coarne. O să-mi priască să mă îndepărtez de duhoarea micilor podari.

– Hei! făcu Drehy.

– A, da! Și de a podarilor mari.

– Haide, insistă Moash, chemându-l pe Kaladin cu un semn al mâinii. Ai făgăduit.

Nu făgăduise. Nu-și dorea decât să stea lângă vâlvătaie, să-și mănânce tocana și să se uite la focspreni. Însă toată lumea se întorsese spre el. Chiar și cei care nu ieșeau cu Moash în seara aia.

– Păi... șovăi el. Bine. Să mergem.

Îl ovaționară și aplaudară. Ai furtunii proști! Erau încântați să-și vadă comandantul plecând să se îmbete? Mâncă zgomotos câteva înghițituri de tocană, apoi îi întinse restul lui Hobber. Se îndreptă fără tragere de inimă spre Moash, căruia i se alăturaseră Lopen, Peet și Sigzil.

– Știi, îi șopti lui Syl, dacă ăsta ar fi fost unul dintre vechile mele plutoane de sulitășii, aș fi crezut că vor să plec din tabără ca să facă ceva nepermis în lipsa mea.

– Mă îndoiesc că e vorba de asta, se încruntă Syl.

– Ai dreptate. Nu vor decât să vadă în mine unul de-ai lor.

De aceea trebuia să-i însoțească. Deja se distanțase prea mult de ei. Nu voia să aibă nimeni despre el aceeași părere pe care ar fi avut-o despre un ochi-luminoși.

– Ha! exclamă Pietroi, alergând ca să-i ajungă din urmă. Oamenii ăștia pretind că sunt în stare să bea mai mult decât un mâncător de coarne. Câmpeni înnebuniți de prea mult aer! Nu e cu puțință.

– O întrecere la băută? întrebă Kaladin, gemând în sinea lui.

În ce se băga?

– Niciunul dintre noi nu e de rând până mâine-dimineată, spuse Sigzil ridicând din umeri.

În noaptea aceea, asupra familiei Kholin vegheau Teft și echipa lui Leyten.

– În seara asta o să ies învingător, spuse Lopen ridicând un deget. Se spune că niciodată n-ar trebui să pui prinsoare pe potrivnicul unui herdazian ciung într-o întrecere la băută.

– Așa se spune? întrebă Moash.

– Se va spune, sublinie Lopen, că niciodată n-ar trebui să pui prinsoare pe potrivnicul unui herdazian ciung într-o întrecere la băută.

– Cântărești cam cât un toporcopoi leșinat de foame, Lopen, spuse Moash neîncrezător.

– A, dar sunt în stare să mă concentrez.

Își continuă drumul intrând pe o alee care ducea spre piață. Tabăra era alcătuită din grupuri de barăci înălțate într-un cerc larg în jurul clădirilor din apropierea centrului, locuite de ochi-luminoși. Mergând către piață, aflată pe inelul exterior, rezervat pentru acei obișnuiți ai taberelor care nu erau soldați, trecură pe lângă o mulțime de alte barăci, unde se adăposteau oștenii de rând – și toți își ocupau timpul cu îndeletniciri pe care Kaladin nu le văzuse îndeplinite prea des în tabăra lui Sadeas. Ascuțeau sulite și lustruiau platoșe așteptând să fie chemați la cină.

Oamenii lui Kaladin nu erau singurii ieșiți să petreacă pe timpul nopții. Și alte grupuri de soldați terminaseră de mâncat și se îndreptau agale în aceeași direcție, râzând. Se refăceau, încetul cu încetul, după măcelul care schilodise armata lui Dalinar.

Piața strălucea de viață, torțele și lămpile cu ulei își revărsau lumina aproape din toate clădirile. Kaladin nu era surprins. O armată obișnuită atrăgea în jur o mulțime de oameni, iar asta se întâmpla până și când era în mișcare. În tabăra lui Dalinar, negustorii își întindeau marfa la vedere. Crainicii vindeau noutăți pe care pretindeau că le aflaseră cu ajutorul unei distrestii, făcând cunoscute evenimentele din întreaga lume. Ce era cu războiul din Jah Keved? Și un nou împărat în Azir? Kaladin nu știa decât foarte vag unde se afla țara aia.

Sigzil plecă în fugă să afle câteva noutăți de la un curier, în schimbul unei sfere, în timp ce Lopen și Pietroi se contraziceau, încercând să aleagă cea mai potrivită tavernă pentru distracție. Kaladin privea agitația din jurul lui. Soldați în drum către posturile lor de pază din schimbul de noapte. Un grup de femei ochi-întunecați vorbărețe mergând de la un negustor de mirodenii la altul. O curieră ochi-luminoși scriind pe o tablă datele marilor furtuni și orele începerii lor, în timp ce, lângă ea, bărbatul ei căsca și afișa o expresie de om plictisit, de parcă ar fi fost silit s-o însoțească. Lăcrimarea avea să înceapă curând, o perioadă cu ploi neîncetate, fără mari furtuni – cu o singură întrerupere, Ziua Luminării, exact la

mijloc. Era un an liniștit din cei doi care alcătuiau ciclul de o mie de zile, ceea ce însemna că, în timpul Lăcrimării, vremea avea să fie blândă.

– Gata cu cearta, le spuse Moash lui Pietroi, Lopen și Peet. Mergem la Chullul Țâfnos.

– Pfui! făcu Pietroi. Acolo n-au bere tare, cum sunt obișnuiți să bea mâncătorii de coarne.

– Pentru că berea mâncătorilor de coarne îți dizolvă dinții, răspunse Moash. Oricum, e alegerea mea pentru seara asta.

Peet dădu din cap cu entuziasm. Și el ar fi ales aceeași tavernă.

Sigzil se întoarse după ce ascultase noutățile, părând să se fi oprit între timp și altundeva, fiindcă ținea în mână ceva aburind, înfășurat într-o hârtie.

– Nu și tu, gemu Kaladin.

– E gustoasă, se apără Sigzil, apoi mușcă din ciouba.

– Nici măcar nu știi ce e.

– Ba bineînțeles că știu, zise Sigzil, apoi șovăi. Hei, Lopen! Ce e în chestia asta?

– Flangria, răspunse Lopen încântat, în vreme ce Pietroi alerga la negustorul ambulant, să-și ia și el ciouba.

– Ce înseamnă? întrebă Kaladin.

– Carne.

– Ce soi de carne?

– Din aia cu gust de carne.

– Animodelată, spuse Kaladin uitându-se la Sigzil.

– Cât ai fost podar, ai mâncat carne Animodelată în fiecare seară, răspunse acesta, ridicând din umeri și luând încă o înghițitură.

– Fiindcă n-am avut de ales. Uită-te. Pâinea aia e prăjită.

– Și flangria se prăjește, zise Lopen. O amesteci cu lavis măcinat și faci cocoloașe mici. O frământă și o frigi, apoi umpli cu ea pâinea prăjită și torni sos deasupra.

Plescăi mulțumit, după care își linse buzele.

– E mai ieftină decât apa, remarcă Peet când Pietroi se întoarse în fugă.

– Probabil pentru că și lavisul e Animodelat, spuse Kaladin.

Trebuie să aibă gust de mucegai. Pietroi, m-ai dezamăgit.

Mâncătorul de coarne avea un aer plouat, dar mușcă din ciouba. A lui crânțănea.

– Cochilii? întrebă Kaladin.

– Gheare de cremling, zâmbi Pietroi. Foarte bine prăjite.

Kaladin oftă, dar, în cele din urmă, ieșiră din mulțime, ajungând lângă o clădire de lemn construită în partea ferită de furtună a alteia mai mari, de piatră. Firește că toate construcțiile erau făcute astfel încât să aibă cât mai multe uși cu putință în partea opusă Obârșiei, iar străzile erau orientate de la est spre vest, astfel încât vântul să aibă pe unde sufla.

Din tavernă se revărsa o lumină caldă, portocalie. Lumina focului. Nicio tavernă nu era luminată cu sfere. Chiar și dacă s-ar fi aflat în lămpi încuiate, strălucirea lor bogată ar fi putut deveni prea ispititoare pentru mușteriii beți. Podarii intrară făcându-și loc cu coatele. Înăuntru îi izbi vuietul gros al discuțiilor, strigătelor și cântecelor

– N-o să găsim în vecii vecilor locuri, spuse Kaladin, ridicându-și vocea ca să răzbată prin vacarm.

Deși tabăra lui Dalinar nu era atât de populată, taverna aia gemea de lume.

– Bineînțeles c-o să găsim, rânji Pietroi. Avem o armă secretă.

Arată către Peet, care, cu fața lui ovală și calmă, își croia drum către tejgheaua din față. Acolo, la vederea lui, un zâmbet strălucitor lumină fața unei femei ochi-întunecați frumoase, care ștergea un pahar, dându-i luciu.

– Ei, îi spuse Sigzil lui Kaladin, te-ai gândit unde o să-i adăpostești pe bărbații însurați de la Podul Patru?

Bărbați însurați? Dacă zăreai expresia feței lui Peet, care se aplecase peste tejghea ca să-i vorbească femeii, momentul însurătorii lui nu părea departe. Kaladin nu se gândise niciodată la așa ceva. Ar fi trebuit s-o facă. Știa că Pietroi e însurat – mâncătorul de coarne trimisese deja scrisori familiei sale, însă, Piscurile fiind atât de departe, încă nu primise răspuns. Teft fusese însurat, dar soția îi murise, ca și cea mai mare parte a rudelor apropiate.

Poate că și alții aveau familii. Cât fuseseră podari, nu vorbiseră

prea mult despre trecutul lor, însă Kaladin reținuse câte o vorbă scăpată când și când. Încetul cu încetul, aveau să-și ceară dreptul la o viață normală, iar familiile făceau parte din ea, mai ales într-o tabără militară stabilă.

– Furtuni! Înjură Kaladin ducându-și mâna la frunte. Va trebui să cer mai mult spațiu.

– Multe barăci sunt împărțite astfel încât să poată adăposti familii, remarcă Sigzil. Iar o parte dintre soldații însurați își închiriază locuințe în piață. Oamenii s-ar putea muta, alegând una dintre soluțiile astea.

– Și uite cum s-ar împrăștia Podul Patru! spuse Pietroi. Nu putem îngădui așa ceva.

Bărbații însurați erau înclinați să devină soldați mai buni. Trebuia să găsească o soluție potrivită. În tabăra lui Dalinar se aflau multe barăci goale. Poate era cazul să mai ceară câteva.

O salută pe femeia de dincolo de tejghea, dând din cap.

– Presupun că taverna nu e a ei.

– Nu, Ka e doar plătită ca să vândă la tejghea, răspuse Pietroi. Peet e de-a dreptul îndrăgostit de ea.

– Trebuie să vedem dacă știe să citească, zise Kaladin trăgându-se deoparte când un mușteriu pe jumătate beat se năpusti afară, în noapte. Furtuni, ar fi bine s-avem pe cineva în stare să citească!

Într-o armată obișnuită, Kaladin ar fi fost ochi-luminoși și soția sau sora lui ar fi fost condeiera batalionului.

Peet le făcu semn și Ka îi conduse la o masă de pe margine. Kaladin se așeză cu spatele la perete, destul de aproape de fereastră ca să se uite afară, dacă voia, fără să-l observe nimeni. Simți un strop de milă pentru scaunul lui Pietroi când îl văzu așezându-se. Mâncătorul de coarne era singurul din echipa podului cu o palmă mai înalt decât el și, practic, de două ori mai lat în spate.

– Bere tare, de-a mâncătorilor de coarne? întrebă Pietroi, îndreptându-și spre Ka privirea plină de speranțe.

– Ne dizolvă paharele, răspuse ea. Bere obișnuită?

– Obișnuită să fie, încuviință el cu un oftat. Chestia asta ar trebui să fie băătură pentru femei, nu pentru voinicii mâncători de coarne. Măcar nu e vin.

Fără să-i acorde nicio atenție, Kaladin îi spuse femeii să-i aducă orice voia. Locul chiar nu era îmbietor. Era zgomotos, îngrețoșător, plin de fum și de duhori. Dar și plin de viață. Râsete. Laude și strigăte, zăngănit de câni. Pentru asta... pentru asta trăiau unii. Pentru o zi de muncă cinstită, urmată de o seară la tavernă, cu prietenii.

Nu era o viață chiar atât de rea.

– În seara asta e mult zgomot, observă Sigzil.

– Întotdeauna e mult zgomot, răspunse Pietroi. Dar acum e, poate, ceva mai mult.

– Armata a asaltat un platou, împreună cu trupele lui Bethab, și a învins, spuse Peet.

Bravo lor. Dalinar nu luase parte, însă o făcuse Adolin, însoțit de trei oameni de la Podul Patru. Dar nu li se ceruse să intre în luptă – și orice asalt de platou care nu-i pune pe oamenii lui Kaladin în pericol era unul bun.

– E frumos când se-adună atât de mulți oameni, zise Pietroi. Se face mai cald în tavernă. Afară e prea frig.

– Prea frig? se miră Moash. Tu ești de pe Piscurile Mâncătorului de Coarne!

– Și? întrebă Pietroi încruntându-se.

– Și ăia sunt munți. Acolo trebuie să fie mai frig decât oriunde aici, jos.

Pietroi se grăbi să riposteze, aproape împrôșcând cu salivă, cu un amestec amuzant de indignare și neîncredere împurpurând pielea lui de mâncător de coarne, deschisă la culoare.

– Prea mult aer! Vă e greu să gândiți! Frig? Pe Piscurile Mâncătorului de Coarne e cald! O căldură încântătoare.

– Serios? întrebă Kaladin neîncrezător.

Putea fi una dintre glumele lui Pietroi. Care adesea nu prea aveau sens pentru nimeni altcineva în afară de el însuși.

– E adevărat, se amestecă Sigzil. Piscurile sunt încălzite de izvoare fierbinți.

– Dar nu sunt izvoare, spuse Pietroi agitându-și spre Sigzil degetul arătător. ăsta-i un cuvânt al câmpenilor. Oceanele Mâncătorului de Coarne sunt ape ale vieții.

– Oceane? se miră Peet încruntându-se.

– Oceane foarte mici, răspuse Pietroi. Câte unul pentru fiecare pisc.

– Vârful fiecărui munte e un soi de crater, le explică Sigzil, plin cu apa caldă a unui lac foarte mare. Căldura e de-ajuns ca să dea naștere unei porțiuni de teren locuibil, în ciuda înălțimii la care se află. Totuși, dacă te îndepărtezi prea mult de unul dintre orașele mâncătorilor de coarne, o să te trezești într-un frig cumplit, pe întinderi de gheață lăsate în urmă de marile furtuni.

– Nu spui povestea bine, zise Pietroi.

– Astea sunt fapte, nu o poveste.

– Totul e o poveste, îl contrazise Pietroi. Ascultă. Cu mult timp în urmă, unkalaki – oamenii din seminția mea, pe care voi îi numiți mâncători de coarne – nu trăiau pe piscuri. Viețuiau aici, jos, unde aerul e dens și e greu să gândești. Dar aveam parte de ură.

– Cine i-ar urî pe mâncătorii de coarne? întrebă Peet.

– Toată lumea, răspuse Pietroi când Ka le aduse băuturile.

Încă o dovadă că li se dădea o atenție deosebită. Aproape toți ceilalți trebuiau să-și ia băutura de la tejghea.

Pietroi îi zâmbi larg femeii și își înhăță cana imensă.

– Prima pentru mine. Lopen, încerci să mă înfrângi?

– Ne luăm la întrecere, mancha, răspuse Lopen săltându-și și el cana, care nu era chiar atât de mare.

Uriașul mâncător de coarne sorbi din băutura lui și pe buze îi rămase spumă.

– Toată lumea voia să-i ucidă pe mâncătorii de coarne, spuse apoi, lovind cu pumnul în masă. Le era frică de noi. Poveștile spun că eram prea buni în luptă. Așa că am fost vânați și aproape nimiciți.

– Dacă erați atât de buni în luptă, spuse Moash arătând cu degetul spre el, cum se face c-ați fost aproape nimiciți?

– Eram puțini, îl lămurii Pietroi ducându-și cu mândrie mâna la piept. Iar voi erați foarte mulți. Aici, la câmpie, sunteți peste tot. Nu poți face niciun pas fără să calci cu cizma pe degetele unui alethi. Așa că noi, unkalakii, am fost aproape nimiciți. Însă aveam un tana'kai – asta e ca un rege, dar înseamnă mai mult decât un rege –

care s-a dus la zei și i-a implorat să ne ajute.

– Zei, spuse Kaladin. Vrei să zici spreni.

O căută din priviri pe Syl, care se cocoțase pe o grindă de deasupra lor și se uita la câteva insecte mici care urcau pe un stâlp.

– Ei sunt zei, răspunse Pietroi urmărind privirea lui Kaladin. Da. Însă unii sunt mai puternici decât alții. Tana’kai i-a căutat pe cei mai puternici. S-a dus mai întâi la zeii copacilor. „Ne puteți ascunde?“, i-a întrebat. Însă ei nu puteau. „Oamenii ne doboară și pe noi“, au spus. „Dacă v-ați ascunde aici, v-ar găsi și v-ar folosi drept lemn, așa cum fac cu noi.”

– Mâncători de carne folosiți drept lemn, comentă Sigzil afabil.

– Șșș! zise Pietroi. Pe urmă, tana’kai s-a dus la zeii apelor. „Am putea trăi în adâncurile voastre?“, i-a întrebat rugător. „Dați-ne puterea de a respira aidoma peștilor și vă vom sluji sub suprafața oceanelor.” Din păcate, nici ei nu ne-au putut ajuta. „Oamenii ne străpung inimile cu cârlige și îi scot din undele noastre pe cei pe care îi protejăm. Dacă ați trăi aici, ați deveni mâncarea lor.” Așa că n-am putut să ne adăpostim nici acolo. În cele din urmă, tana’kai – disperat – s-a dus la cei mai puternici zei, zeii munților. „Oamenii mei pier”, le-a spus, apoi i-a implorat: „Vă rugăm. Lăsați-ne să trăim pe pantele voastre și să vă venerăm. Lăsați zăpada și gheața să ne apere”. Zeii munților s-au gândit îndelung. „Nu puteți trăi pe pantele noastre”, au spus, „pentru că acolo nu există viață. E un loc al spiritelor, nu al oamenilor. Dar, dacă găsiți o cale de a-l preschimba într-un loc al oamenilor și al spiritelor, vă vom apăra”. Așa că tana’kai s-a întors la zeii apelor și le-a spus: „Dați-ne apa voastră, ca să putem bea și trăi pe munți”. Și apa i-a fost făgăduită. Tana’kai s-a dus la zeii copacilor și le-a spus: „Dați-ne fructele voastre în dar, ca să putem mânca și trăi pe munți”. Și fructele i-au fost făgăduite. Apoi s-a întors la munți și le-a spus: „Dați-ne căldura voastră, aceea care este în inima voastră, ca să putem trăi pe piscuri”. Și asta le-a plăcut zeilor munților, fiindcă au văzut că unkalaki își vor da toată silința. N-aveau să fie o povară pentru zei, ci aveau să-și rezolve singuri problemele. Așa că zeii munților și-au retras piscurile în ei înșiși și au deschis locul pentru apa vieții. Oceanele au fost create de zeii apelor. Iarba și fructele au fost făgăduiala îndeplinită de zeii

copacilor. Iar căldura din inima munților ne-a dăruit un loc în care putem trăi.

Se lăsă pe spate, sorbi îndelung din cana lui, apoi o trânti pe masă, zâmbind cu toată fața.

– Adică zeii, spuse Moash, sorbind la rândul său din băutura, au fost încântați fiindcă v-ați rezolvat singuri problemele... Ducându-vă la alți zei și implorându-i să vă ajute?

– Șșșt! zise Pietroi. E o poveste bună. Și adevărată.

– Dar ai numit lacurile alea de sus ape, se amestecă din nou Sigzil. Prin urmare, sunt izvoare fierbinți. Exact așa cum am spus eu.

– Nu e același lucru, răspuse Pietroi ridicându-și cana și făcându-i cu mâna lui Ka, pentru ca apoi să zâmbească din toată inima, fluturându-și cana cu un gest rugător.

– Cum adică?

– Nu e pur și simplu apă, răspuse Pietroi. E apa vieții. Are legătură cu zeii. Dacă înoată în ea, unkalaki zăresc uneori locul zeilor.

La asta, Kaladin se aplecă spre el. Gândurile îi zburaseră încercând să găsească un mod prin care putea ajuta Podul Optsprezece să-și rezolve problemele de disciplină. Ultimele cuvinte îl izbiseră.

– Locul zeilor?

– Da, răspuse Pietroi. Acolo își au sălașul. Apa vieții îți îngăduie să zărești acel loc. Dacă ai noroc, poți să vorbești cu zeii când te scalzi în ele.

– De-aia poți să vezi spreni? îl întrebă Kaladin. Pentru că ai înotat în apele alea și ele ți-au făcut ceva?

– Asta nu face parte din poveste, spuse Pietroi în timp ce îi sosea a doua cană cu bere. Ești o femeie minunată, îi zâmbi larg lui Ka. Dacă vii pe Piscuri, o să ne înrudim.

– Mulțumește-te să-ți plătești băutura, Pietroi, răspuse ea dându-și ochii peste cap.

Când plecă s-adune cămile goale, Peet se repezi s-o ajute, surprinzând-o când luă și unele de pe alte mese.

– Poți să vezi spreni, insistă Kaladin, pentru că ți s-a întâmplat ceva în apele alea.

– Nu face parte din poveste, repetă Pietroi uitându-se la el. Doar... are legătură. Nu mai spun nimic despre asta.

– Mi-ar plăcea să merg în vizită, zise Lopen. Să mă scald și eu în apa aia.

– Ha! Pentru cei care nu fac parte din poporul nostru înseamnă moarte. Nu te-aș lăsa să înoți acolo. Chiar dacă astă-seară o să fi mai bun decât mine la băutura.

Se uită la cana lui Lopen ridicând din sprânceană.

– Înotul în lacurile de smarald înseamnă moarte pentru străini fiindcă îi executați pe cei care se ating de ele, spuse Sigzil.

– Nu, nu e adevărat. Ascultă povestea. Nu mai fi plictisitor!

– Nu sunt decât niște izvoare fierbinți, mormăi Sigzil, dar se întoarse la băutura lui.

Pietroi își dădu ochii peste cap.

– Deasupra e apă. Dedesubt nu e. E altceva. Apa vieții. Locul zeilor. E adevărat. Eu însumi am întâlnit un zeu.

– Un zeu ca Syl? întrebă Kaladin. Sau poate un răuspren?

Aceștia erau, într-un fel, o raritate, dar se spunea că sunt în stare să vorbească uneori, într-un limbaj foarte simplu, ca vântsprenii.

– Nu, spuse Pietroi și se aplecă spre Kaladin ca și cum i-ar fi împărtășit o taină. L-am văzut pe Lunu'anaki.

– A, da, excelent! exclamă Moash. Minunat.

– Lunu'anaki, continuă Pietroi, e zeul călătoriilor și al zburdălniciei. Un zeu foarte puternic. A venit din adâncurile oceanului de pe pisc, din locul zeilor.

– Cum arăta? întrebă Lopen făcând ochii mari.

– Ca un om. Poate ca un alethi, deși avea pielea mai deschisă la culoare. Cu fața foarte colțuroasă. Poate chiar chipeș. Cu părul alb.

Sigzil își înălță brusc privirea.

– Cu părul alb?

– Da, răspunse Pietroi. Nu cărunt, ca al oamenilor bătrâni, ci alb – și totuși e tânăr. A stat de vorbă cu mine pe mal. Ha! A râs de barba mea. A întrebat ce an e după calendarul mâncătorilor de coarne. Era de părere că am un nume caraghios. Un zeu foarte puternic.

– Te-ai speriat? întrebă Lopen.

– Nu, sigur că nu. Lunu’anaki nu le poate face rău oamenilor. I-o interzic ceilalți zei. Toată lumea știe asta.

Pietroi dădu pe gât a doua cană și o săltă în aer, zâmbind cu gura până la urechi și fluturând-o din nou, cu ochii la Ka, când trecu pe lângă ei.

Lopen se grăbi să bea ce-i rămăsese în prima cană. Sigzil părea tulburat și abia dacă-o golise pe a lui pe jumătate. Se holba la ea, dar, când Moash îl întrebă ce nu-i convine, se scuză spunând că e obosit.

Kaladin își gustă în sfârșit băutura. Bere de lavis, înspumată, ușor îndulcită. Îi aduse aminte de casă, deși nu începuse să bea decât după ce ajunsese în armată.

Discuția celorlalți alunecă spre asalturile platourilor. Sadeas lăsa impresia că nesocotește ordinul de atac al platourilor în echipă. Cu puțin timp în urmă, cucurise de unul singur un platou și luase inima-nestemată înainte de-a ajunge altcineva la fața locului, apoi o azvârlise cu dispreț, ca și cum ar fi considerat-o lipsită de importanță. Și nu erau mai mult de câteva zile de când asaltase un alt platou, împreună cu Înaltul Prinț Ruthar – un alt atac neprevăzut. Pretindeau că nu izbutiseră să ia inima-nestemată, dar toată lumea știa că învinseseră și ascunseseră trofeul.

Toate aceste palme pe obrazul lui Dalinar stârneau rumoare în taberele de război. Mai ales că Sadeas părea scandalizat fiindcă nu i se îngăduia să trimită oameni în tabăra lui Kholin, pentru a scoate la lumină „fapte importante”, legate, susținea el, de siguranța regelui. Din partea lui, totul nu era decât un joc.

„Cineva trebuie să-l înlătore pe Sadeas”, se gândi Kaladin sorbind din cana lui și lăsând lichidul rece să-i susure printre buze. „E tot atât de rău ca Amaram – a încercat să ne ucidă, pe mine și pe ai mei, în repetate rânduri. N-aș avea motive, și încă unele foarte întemeiate, să-i întorc favoarea?”

Kaladin învăța să facă tot ceea ce făcuse asasinul – să alerge pe pereți, ba chiar să intre prin ferestre la care se credea că nu poate ajunge nimeni. Ar fi putut pătrunde în tabăra lui Sadeas într-o noapte. Strălucitor, violent...

Putea aduce dreptatea în lume.

Instinctul îi spunea că ceva nu e în ordine în raționamentul lui, dar îi era greu să descopere hiba în mod logic. Sorbi iarăși din bere și își roti privirea prin încăperea, observând încă o dată cât de destinsă părea toată lumea. Asta era viața lor. Muncă, apoi distracție. Le era de-ajuns.

Dar nu și pentru el. Avea nevoie de ceva în plus. Scoase o sferă strălucitoare – nimic mai mult decât un strop de diamant – și începu s-o rostogolească pe masă într-o doară.

După vreo oră de discuții, la care nu luă parte decât din când în când, Moash îl înghionti în coaste.

– Ești gata? îi șopti.

El se încruntă.

– Gata?

– Da, îi întâlnim în încăperea din spate. I-am văzut venind cu puțin timp în urmă. Probabil ne așteaptă.

– Cine?

Vocea i se stinse când înțelese ce avea Moash de gând. Acceptase o întâlnire cu prietenii lui, cu oamenii care încercaseră să-l ucidă pe rege. Își simți pielea ca gheața și aerul i se păru dintr-odată rece.

– De-ai vrut să vin cu voi în seara asta?

– Da, răspuse Moash. Am crezut că ți-ai dat seama. Haide.

Kaladin se uită în jos, la lichidul galben-marونیu din cana lui. În cele din urmă, dădu restul peste cap și se ridică. Trebuia să știe cine sunt oamenii ăia. I-o cerea datoria.

Moash găsi o scuză: le spuse celorlalți că-și zărise un prieten vechi, căruia voia să i-l prezinte pe Kaladin. Fără să pară cătuși de puțin beat, Pietroi râse și-și flutură mâna, îndemnându-i să plece. Era la... a șasea cană? La a șaptea? Lopen se cherchelise deja după a treia. Iar Sigzil abia o golise pe a doua și nu părea dornic să continue.

„Gata cu întrecerea”, se gândi Kaladin lăsându-se călăuzit de Moash. Sala era încă plină de lume, deși nu la fel de ticsită ca mai înainte. În partea din spate a tavernei se ascundea un coridor din care pătrundeai în mai multe încăperi separate, de soiul celor folosite de negustorii bogați care voiau să mănânce la adăpost de

grosolănia mușteriiilor din sala comună. În fața uneia dintre ele tândălea un bărbat negricios. Putea fi pe jumătate azish sau doar alethi foarte bronzat. Purta la centură niște cuțite foarte lungi, dar nu spuse nimic când Moash deschise ușa.

– Kaladin...

Vocea lui Syl. Ea unde era? Se părea că nu se lăsa văzută nici măcar de ochii lui. Oare mai făcuse așa ceva până atunci?

– Ai grijă.

Kaladin intră, urmându-l pe Moash. La masa dinăuntru beau vin trei bărbați și o femeie. Un alt paznic stătea în fundul încăperii, înfășurat în mantie, cu sabia la șold și cu capul în jos, ca și cum nu s-ar fi sinchisit aproape deloc de ceea ce se petrecea.

Doi dintre cei așezați, printre care și femeia, erau ochi-luminoși. Kaladin ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva, având în vedere că era amestecată o Cristalsabie, dar faptul tot îl puse pe gânduri.

Bărbatul ochi-luminoși se ridică imediat în picioare. Probabil era puțin mai în vârstă decât Adolin și avea un păr alethi cu desăvârșire negru, pieptănat cu grijă. Își purta haina descheiată peste o cămașă care părea scumpă, împodobită cu lujeri albi brodați printre nasturi și la gât avea o eșarfă.

– Iată-l așadar pe vestitul Kaladin! exclamă, înaintând și întinzându-și mâna ca s-o strângă pe a fostului podar. Furtuni, e o adevărată plăcere să te cunosc! L-ai pus în încurcătură pe Sadeas, salvându-l pe însuși Ghimpele Negru? Bine lucrat, omule. Bine lucrat.

– Dar tu cine ești? întrebă Kaladin.

– Un patriot. Spune-mi Graves.

– Ești Cristalpurătorul?

– Mergi drept la țintă, nu-i așa? spuse Graves invitându-l să se așeze cu un gest.

Moash se instalează rapid pe un scaun, dând din cap către celălalt bărbat de la masă – era un ochi-întunecat cu părul scurt și ochii afundați în orbite. „Mercenar”, ghici Kaladin văzându-i îmbrăcămintea din piele groasă și securea de alături. Graves continuă să gesticuleze, dar Kaladin zăbovi cu ochii la tânăra femeie. Avea un aer afectat și sorbea din pocalul cu vin ținându-l în

ambele mâini, dintre care una ascunsă în mâneca închisă cu nasturi. Frumoasă, cu buzele roșii țuguiate, își purta părul ridicat și prins cu felurite podoabe de metal.

– Te recunosc, spuse Kaladin. Ești una dintre condeierele lui Dalinar.

Ea îl studie cu atenție, deși se străduia să pară destinsă.

– Danlan face parte din suita Înaltului Prinț, spuse Graves. Te rog, Kaladin. Așază-te. Servește-te cu vin.

El se așază, dar nu-și turnă de băut.

– Încercați să-l ucideți pe rege.

– E brutal de sincer, nu-i așa? i se adresă Graves lui Moash.

– Și eficient, spuse Moash. De-asta e pe placul nostru.

Graves se întoarse spre Kaladin.

– Cum spuneam, suntem patrioți. Patrioți din Alethkar. Din Alethkarul care ar putea fi.

– Patrioți care vor să-l ucidă pe conducătorul regatului?

Graves se aplecă în față, încleștându-și mâinile pe masă.

O parte din buna dispoziție îl părăsi, ceea ce era perfect. Oricum, prea își dădea silința.

– Prea bine, să trecem la subiect. Elhokar e un rege cum nu se poate mai rău. Sunt sigur că ai remarcat.

– Nu se cade să judec eu un rege.

– O, te rog! exclamă Graves. Vrei să spui că n-ai văzut cum se poartă? E răsfățat, capricios, bolnav de spaimă. Se ceartă în loc să discute și dă porunci copilărești în loc să conducă. Surpă regatul ăsta din temelii.

– Ai idee de ce soi de stratageme s-a folosit înainte să-l ia Dalinar sub control? întrebă Danlan. Mi-am petrecut ultimii trei ani în Kholinar, ajutând condeierele să pună ordine în harababura în care a transformat codicele regale. A fost o vreme când semna practic orice, dându-i putere de lege, dacă știai cum să-l lingusești.

– Nu e bun de nimic, spuse mercenarul ochi-întunecați, al cărui nume nu-i era cunoscut lui Kaladin. Execută oameni valoroși. Îl lasă pe nemernicul de Sadeas să scape nepedepsit pentru înaltă trădare.

– Așa că vă străduiți să-l asasinați? întrebă Kaladin.

Graves îl privi în ochi.

– Da.

– Dacă un rege își distruge țara, poporul său n-are dreptul și datoria să-l înlăture? întrebă mercenarul.

– Și ce s-ar întâmpla dacă ar fi îndepărtat? zise Moash. Pune-ți întrebarea asta, Kaladin.

– Probabil că Dalinar ar lua Tronul, răspunse Kaladin. Elhokar are un fiu în Kholinar, un copilaș de numai câțiva ani. Chiar dacă s-ar proclama doar regent, pentru a conduce țara în numele moștenitorului de drept, Dalinar ar domni.

– Regatului i-ar merge mult mai bine cu el la conducere, spuse Graves.

– Practic tot el domnește, oricum, sublinie Kaladin.

– Nu, îl contrazise Danlan. Dalinar se ține în frâu. Știe că ar trebui să ia Tronul, dar șovăie, din dragoste pentru fratele lui mort. Ceilalți înalți prinți iau asta drept slăbiciune.

– Avem nevoie de Ghimpele Negru, spuse Graves bătând cu pumnul în masă. Altminteri, o să se-aleagă praful de regatul ăsta. Moartea lui Elhokar l-ar îmboldi pe Dalinar să treacă la fapte. Ar redeveni omul de acum douăzeci de ani, cel care, în primul rând, i-a unit pe înalții prinți.

– Și chiar dacă n-ar redeveni în întregime cel de atunci, adăugă mercenarul, cu siguranță n-am duce-o mai rău decât acum.

– Așa că, da, îi spuse Graves lui Kaladin, suntem asasini. Ucigași. Sau ucigași în devenire. Nu vrem să punem la cale o lovitură sângeroasă, nu vrem să omorâm gărzi nevinovate. Nu vrem decât să-l înlăturăm pe rege. Fără zarvă. De preferat printr-un accident.

Danlan se strâmbă, apoi sorbi din vin.

– Din nefericire, până acum n-am avut niciun rezultat.

– De aceea am vrut să ne întâlnim cu tine, zise Graves.

– Vă așteptați să v-ajut? întrebă Kaladin.

Graves își ridică mâinile.

– Gândește-te la ceea ce ți-am spus. E tot ce-ți cer. Gândește la acțiunile regelui, urmărește-l. Întreabă-te: Cât o să mai reziste regatul cu un asemenea om la cârmă?

– Ghimpele Negru trebuie să ia Tronul, spuse Danlan încet. Se va întâmpla până la urmă. Vrem să-l ajutăm, spre binele lui. Să-l

scăpăm de povara unor hotărâri dificile.

– Aș putea să vă demasc, zise Kaladin privindu-l pe Graves în ochi.

Bărbatul în mantie, care îi ascultase până atunci sprijinindu-se de perete, se foi, îndreptându-și spatele.

– Ați riscat când m-ați chemat aici.

– Moash mi-a spus că te-ai pregătit să devii chirurg, spuse Graves, fără să pară cătuși de puțin îngrijorat.

– Da.

– Și ce faci când o mână se infectează, amenințând să doboare tot trupul? Aștepți, cu speranța că omul o să se simtă mai bine, sau acționezi?

Kaladin nu răspunse.

– Acum conduci garda regelui, Kaladin, continuă Graves. O să avem nevoie de o breșă, de un moment în care să lovim fără să fie rănit niciun om al tău. N-am vrut să ne mânjim mâinile cu sângele regelui, am vrut să pară totul un accident, dar mi-am dat seama că asta e lașitate. O să-l omor eu însumi. Nu vreau decât o breșă, și suferințele Alethkarului se vor sfârși.

– Pentru rege va fi mai bine așa, adăugă Danlan. Moare lent pe tronul ăla, ca un om care se-neacă la mare depărtare de țarm. E mai bine să se facă repede.

Kaladin se ridică în picioare. Moash îl imită, fără tragere de inimă.

Graves se uită la Kaladin.

– O să mă gândesc, spuse acesta.

– Bun, bun, zise Graves. Poți ajunge din nou la noi prin Moash. Fii chirurgul de care are nevoie regatul.

– Haide, îi spuse Kaladin lui Moash. Ceilalți s-or fi întrebând unde-am dispărut.

Ieși, urmat de Moash, care își luă rămas-bun în grabă. Kaladin se aștepta să încerce cineva să-l oprească. Nu se temeau c-o să-i demaște, așa cum îi amenințase?

Îl lăsară să plece. Reveni în zăngăneala și pălăvrăgeala din sala comună.

„Furtuni”, își spuse. „Aș vrea să nu fi avut argumente atât de întemeiate.”

– Cum i-ai cunoscut? îl întrebă pe Moash, care grăbise pasul ca să-l prindă din urmă.

– Rill, cel de la masă, a fost mercenar în slujba unora dintre caravanele pentru care am lucrat și eu înainte de-a ajunge podar. A venit la mine imediat ce am fost eliberat din sclavie, zise Moash și îl prinse de braț, oprindu-l înainte să ajungă înapoi, la masa lor. Au dreptate. Știi că au dreptate, Kal. O citesc pe fața ta.

– Sunt trădători, răspuse Kaladin. Nu vreau să am de-a face cu ei.

– Ai spus c-o să te gândești!

– Am spus, zise Kaladin încet, ca să mă lase să plec. Datoria noastră e alta, Moash.

– E mai presus de datoria față de țară?

– Puțin îți pasă de țară, se răsti Kaladin. Tot ce vrei e să te răzbuni.

– Bine, așa e. Dar, Kaladin, ai observat ceva? Graves se poartă la fel cu toată lumea, indiferent de culoarea ochilor. Pentru el nu contează că suntem ochi-întunecați. S-a însurat cu o femeie ochi-întunecați.

– Serios?

Kaladin auzise că ochi-întunecații bogați se căsătoreau cu ochi-luminoși de obârșie neînsemnată, dar niciodată cu cineva de un dahn atât de înalt ca al unui Cristalpurător.

– Da, răspuse Moash. Iar unul dintre fiii lui e un singur-ochi. Graves nu se sinchisește de părerea altora. Face bine ce face. Și, în cazul ăsta, e...

Moash se uită în jur. Erau înconjurați de o mulțime de oameni.

– Are dreptate. Cineva trebuie s-o facă.

– Să nu-mi mai vorbești niciodată despre asta, spuse Kaladin smulgându-și brațul din mâna celuilalt și îndreptându-se spre masa lor. Și să nu te mai întâlnești cu ei.

Se așază, iar Moash se strecură iritat pe scaunul lui. Kaladin încercă să intre în discuția dintre Pietroi și Lopen, dar pur și simplu nu se simțea în stare.

Pretutindeni în jur, toată lumea râdea și zbiera.

„Fii chirurgul de care are nevoie regatul...”

Furtuni, ce încurcătură!

47
TERTIPURI
FEMEIEȘTI

Cu toate acestea, ordinele n-au fost descurajate de o înfrângere atât de cumplită, pentru că Luminurzitorii le-au oferit ajutor spiritual; acele creații mărețe îi ispiteau să se aventureze într-un al doilea atac.

– Din *Cuvinte despre Lumină*, capitolul XXI, pagina 10

– N-are niciun sens, spuse Shallan. Model, hărțile astea te năucesc.

Sprenul plana în apropiere, în forma lui tridimensională, plin de linii răsucite și de unghiuri. Îi venea greu să-l deseneze și, ori de câte ori se uita cu atenție la o porțiune a lui, descoperea că are atât de multe detalii încât erau o sfidare la adresa oricărei încercări de a-l descrie.

– Mmm? întrebă Model, cu vocea lui zumzăită.

Shallan coborî din pat și-și trânti cartea pe masa ei de scris, vopsită în alb. Îngenunche lângă cufărul lui Jasnah, căută în el și scoase o hartă a Rosharului. Era foarte veche și nu foarte exactă; Alethkarul era mult prea mare și lumea, ca întreg, era deformată, cu drumurile preferate de negustori scoase în evidență. Fără îndoială

fusesse întocmită înainte de apariția metodelor moderne de măsurare a terenurilor și de cartografiere. Însă nu era lipsită de importanță, fiindcă pe ea apăreau Regatele de Argint, în locul unde se presupunea că existaseră pe vremea Cavalerilor Radianți.

– Urithiru, zise Shalan, arătând un oraș strălucitor, reprezentat pe hartă drept centrul tuturor lucrurilor.

Nu se afla în Alethkar, numit pe atunci Alethela. Harta îl înfățișa în mijlocul munților de lângă ceea ce părea a fi Jah Kevedul din prezent. Însă notițele lui Jasnah spuneau că alte hărți din aceeași epocă îl plasau altundeva.

– Cum era cu putință să nu știe unde li se află Capitala, punctul central al tuturor ordinilor cavaleriești? De ce fiecare hartă le contrazice pe toate celelalte?

– Mmmmm... făcu Model gânditor. Poate că mulți au auzit de ea, dar n-au ajuns niciodată acolo.

– Și printre ăștia se numără și cartografii? Și regii care au plătit pentru întocmirea hărților? Unii dintre ei cu siguranță au ajuns acolo. Pentru numele Rosharului, de ce putea fi atât de greu să spui în ce loc se află?

– Poate au dorit să păstreze secretul?

Shalan lipi harta de perete cu niște ceară de gărgăriță din rezervele lui Jasnah. Se trase înapoi și își încrucișă brațele la piept. Încă nu se îmbrăcase; era în cămașă de noapte, cu ambele mâini dezgolite.

– Dacă ăsta e adevărul, atunci au făcut o treabă mult prea bună.

Scoase din cufăr și alte hărți din aceleași vremuri, întocmite în alte regate. Observă că, în fiecare, țara cartografului era mult mai mare decât ar fi trebuit. Le lipi pe toate pe perete.

– Urithiru apare de fiecare dată în alt loc, spuse. Remarcabil de aproape de propriul regat, dar nu pe teritoriul lui.

– Și fiecare e în altă limbă, zise Model. Mmm... Aici apar modele.

Încercă să citească explicațiile cu voce tare.

Shalan zâmbi. Jasnah îi spusese că, despre cele mai multe, se presupunea că fuseseră scrise în cântul-din-zori, o limbă moartă. Eruditele se străduiau de ani de zile să...

– Regele Behardan... ceva pe care nu-l înțeleg... poate poruncă...

spuse Model. Hartă? Da, ar putea fi hartă. Așa că următorul cuvânt înseamnă, probabil, a desena... desenată... ceva pe care nu-l înțeleg...

– Citești ce scrie pe hartă?

– Respectă un model.

– Înțelegi cântul-din-zori!

– Nu prea bine.

– Înțelegi cântul-din-zori! exclamă Shallan.

Se grăbi să se apropie de harta lângă care plana Model, apoi își puse degetele pe cuvintele din partea ei de jos.

– Ai spus Behardan? Poate Bajerden... Nohadon însuși.

– Bajerden? Nohadon? Oamenii trebuie să aibă atât de multe nume?

– Unul e onorific, îl lămuri Shallan. Numele lui adevărat n-a fost considerat destul de simetric. Adică presupun că nu era câtuși de puțin simetric, așa că, acum câteva veacuri, ardentii i-au dat unul nou.

– Dar... nici cel nou nu e simetric.

– Litera „h” o poate înlocui pe oricare alta, răspunse ea cu gândul în altă parte. O scriem ca literă simetrică, pentru a echilibra cuvântul, dar îi adăugăm un semn diacritic, pentru a arăta că sună ca un „h”, ceea ce face cuvântul mai ușor de pronunțat.

– Așa ceva... Nu poți pretinde că un cuvânt e simetric atunci când nu e!

Shallan nu-i luă în seamă bolboroseala, ci continuă în schimb să se holbeze la scrisul nefamiliar, despre care se presupunea că e în cântul-din-zori. „Dacă izbutim să dăm de urma orașului lui Jasnah”, se gândi, „și dacă acolo există hrisoave, ar putea fi scrise în limba asta”.

– Trebuie să vedem cât de bine poți traduce din cântul-din-zori.

– De fapt, n-am înțeles limba, spuse Model sâcâit. Am dedus câteva cuvinte. Am putut să traduc numele fiindcă știu cum sună numele orașelor scrise mai sus.

– Dar alea nu sunt scrise în cântul-din-zori!

– Modurile de scriere derivă unul din altul, răspunse el. E evident.

– Atât de evident încât n-a observat nicio condeieră din neamul omenesc...

– Voi nu vă pricepeți prea bine să descifrați modelele, zise sprenul cu o ușoară îngâmfare în glas. Sunteți abstracți. Gândiți în minciuni și vi le spuneți unii altora. E fascinant, dar nu te-ajută să pricepi modelele.

„Sunteți abstracți...”

Shallan ocoli patul și luă o carte din teancul de alături, scrisă de erudita Ali-fiică-Hasweth, din Shinovar. Lucrările eruditelor shin se numărau printre cele mai interesante, pentru că priveau restul Rosharului dintr-o perspectivă atât de sinceră și de diferită.

Găsi pasajul care o interesa. Jasnah îl sublimase în notițele ei, de aceea căutase Shallan cartea. Leafa primită de la Sebarial – pe care chiar i-o plătea – îi era de mare folos. La cererea ei, Vathah și Gaz își petrecuseră ultimele câteva zile umblând prin prăvăliile cu cărți și întrebând de *Cuvinte despre Lumină*, cartea pe care i-o dăduse Jasnah chiar înainte să moară. Deocamdată nu avuseseră noroc, deși unul dintre negustori pretinsese că o poate comanda din Kholinar.

– Urithiru era legătura dintre toate popoarele, citi ea din cartea autoarei shin. Și, uneori, singura noastră cale către lumea din afară, cu pietrele ei nevenerate.

Shallan se uită la Model.

– Ce înțelegeți din asta?

– Înțeleg ceea ce spune, răspuse el, încă planând lângă hărți. Că Urithiru avea legături bune cu restul lumii. Poate drumuri?

– Eu am citit întotdeauna fraza asta dându-i un sens metaforic. Legătură în privința țărilor, a modului de gândire, a erudiției.

– A! Minciuni.

– Și dacă nu e o metaforă? Dacă e așa cum spui tu?

Se ridică și traversează încăperea către hărți, apoi își puse degetele pe Urithiru, plasat în centru.

– Legătură... dar nu prin drumuri. Pe unele dintre hărțile astea nu apare niciun drum către Urithiru. Toate îl plasează în munți, sau cel puțin pe dealuri...

– Mmm.

– Cum ajungi într-un oraș, altfel decât pe un drum? întrebă Shallan. Nohadon putea ajunge acolo mergând pe jos, sau cel puțin

așa pretindea. Dar alții nu povestesc c-ar fi ajuns în Urithiru mergând călare sau pe jos.

Era adevărat că se păstrasera puține istorisiri ale oamenilor care ajunseseră în orașul ăla. Era o legendă. Aproape toate eruditele din vremurile moderne îl considerau un simplu mit.

Avea nevoie de mai multe informații. Se repezi la cufărul lui Jasnah și scoase unul dintre carnetele ei cu notițe.

– Spunea că Urithiru nu se află pe Câmpiile Sfărâmate, zise ea, dar dacă aici există o cale către el? Nu un drum obișnuit. Era orașul Undeunitorilor. Al minunilor din vechime, cum sunt Cristalsăbiile.

– Mm... spuse Model încet. Cristalsăbiile nu sunt o minune...

Shallan găsi citatul pe care-l căuta. Dar curiozitatea i-o stârniseră notițele pe care și le făcuse Jasnah pe marginea lui. „O altă poveste populară, păstrată în *Printre ochi-întunecați*, de Calinam. Pagina 102. Poveștile sunt pline de istorisiri despre călătorii fulgerătoare și Porți ale Jurământului.”

Călătorii fulgerătoare. Porțile Jurământului.

– De-asta venea ea aici, șopti Shallan. Credea că pe Câmpiile Sfărâmate poate găsi o cale de trecere. Dar astea sunt ținuturi sterpe, măturate de furtuni, unde nu dai decât de piatră, crem și carapace-mari.

Se uită la Model.

– Trebuie s-ajungem neapărat acolo, pe Câmpiile Sfărâmate.

Un clinchet amenințător al ceasului îi însoți ultimele cuvinte. Era amenințător fiindcă o anunța că e mult mai târziu decât crezuse. Furtuni! Avea întâlnire cu Adolin la amiază. Ca să ajungă la timp, trebuia să plece peste o jumătate de oră.

Scânci și alergă spre camera de îmbăiere. Răsuci cepul, ca să curgă apă în cadă. După o clipă în care țâșni murdar, plin de crem, lichidul începu să curgă limpede și cald, iar Shallan puse dopul. Își întinse mâna sub șuvoi, minunându-se iarăși. Apă caldă, curgătoare. Sebarial îi povestise că artifiabrialistele trecuseră de curând pe la el și montaseră un fabriial care păstra apa din bazin caldă tot timpul, așa cum era în Kharbranth.

– Mă tem că-mi îngădui să mă obișnuiesc foarte, foarte tare cu așa ceva, spuse ea scoțându-și cămașa de noapte.

Intră în cadă, cu Model plimbându-se pe perete, deasupra ei. Hotărâse că n-avea de ce să-i fie rușine fiindcă o vedea astfel. Într-adevăr, avea voce de bărbat, dar nu era un bărbat adevărat. În plus, spreni se aflau pretutindeni. Probabil că și cada avea unul, așa cum aveau și pereții. Văzuse cu ochii ei că orice avea un suflet sau un spren, sau ce-o fi fost. Îi păsa că o priveau pereții? Nu. Așa că de ce ar fi trebuit să-și facă probleme din pricina lui Model?

Își repeta raționamentul asta ori de câte ori o vedea dezbrăcată. I-ar fi fost de mare ajutor dacă n-ar fi existat afurisita lui de curiozitate, referitoare la orice.

– Trupurile bărbaților se deosebesc atât de puțin de ale femeilor, comentă el, zumzând pentru sine. Și totuși, diferențele sunt atât de profunde. Iar voi le sporiți. Păr lung. Roșeață în obraji. Azi-noapte m-am dus să-l privesc pe Sebarial îmbăindu-se și...

– Te rog, spune-mi că n-ai făcut una ca asta, zise Shallan, roșind în vreme ce lua niște săpun păstos din vasul de lângă cadă.

– Dar... tocmai ți-am spus c-am făcut-o. Oricum, nu m-a văzut. N-ar trebui să fac așa ceva dacă ai fi mai dispusă să m-ajuti.

– N-o să desenez oameni goi pentru tine.

Greșise dezvăluindu-i că numeroase artiste renumite își formaseră mâna astfel. La ea acasă, după multe rugăminți, convinsese câteva slujitoare să-i pozeze, făgăduindu-le că o să distrugă desenele. Ceea ce și făcuse. Dar nu desenase și bărbați goi. Furtuni, ar fi fost jenant!

Nu-și îngădui să zăbovească în cadă. Un sfert de oră mai târziu – după cum arăta ceasul – era îmbrăcată și își pieptăna părul ud în fața oglinzii.

Cum ar fi putut să se întoarcă vreodată în Jah Keved, la viața liniștită de la țară? Răspunsul era simplu. Probabil că n-avea să se întoarcă niciodată. Cândva, gândul asta ar fi îngrozit-o. Acum o entuziasma – și era hotărâtă să-și aducă și frații pe Câmpiile Sfărâmate. Acolo aveau să fie mult mai în siguranță decât pe domeniul tatălui ei. Oricum, ce lăsau în urmă? Aproape nimic. Începuse să creadă că e o soluție mult mai bună decât oricare alta și că îi ajută să se ferească, într-o mare măsură, de urmările pierderii Animmodului.

Se dusesse la unul dintre punctele de informare aflate în legătură cu Tashikkul – în fiecare tabără de război exista câte unul – și plătise pentru o scrisoare către frații ei, împreună cu o distrestie, printr-un mesager din Valath. Din nefericire, ca să ajungă până la ei era nevoie de câteva săptămâni. Dacă ajungea vreodată. Negustorul cu care vorbise la punctul de informare o prevenise că, din pricina războiului de succesiune, prin Jah Keved se călătorea cu mare greutate. Își luase măsuri de siguranță trimițându-le o a doua scrisoare din Strânsoarea Nordului, care se afla cel mai departe de câmpurile de luptă. Spera că măcar una dintre cele două scrisori avea să ajungă cu bine.

Legătura odată restabilită, urma să le spună fraților ei un singur lucru: Părăsiți domeniul Davar. Luați banii trimiși de Jasnah și grăbiți-vă să veniți pe Câmpiile Sfărâmate. Deocamdată, făcuse tot ce se putea.

Traversă camera în grabă, țopăind într-un picior în vreme ce-și punea un papuc, și trecu pe lângă hărți. „De voi o să mă ocup mai târziu.”

Era timpul să-și curteze logodnicul. Cumva. În romanele pe care le citise, totul părea simplu. O fluturare de gene, obraji împurpurați la momentul potrivit. Ei bine, ea roșea destul de des. Numai că poate nu la momentul potrivit. Își încheie mâneca peste mâna interzisă, apoi se opri în ușă, se uită peste umăr și-și văzu caietul de schițe și creionul pe masă.

Nu voia să plece din nou fără ele. Și le îndesă pe amândouă în săculeț și ieși în goană. În drumul ei prin casa de marmură albă, trecu pe lângă Palona și Sebarial, aflați într-o cameră cu ferestre imense, de sticlă, cu vedere către grădinile din partea ferită de furtună. Palonei i se făcea masaj – era întinsă pe burtă, cu spatele complet dezgolit, iar Sebarial mânca dulciuri, tolănit pe o canapea. Lângă pupitrul dintr-un colț, în picioare, stătea o femeie tânără, recitându-le versuri.

Lui Shallan îi venea greu să-i înțeleagă pe cei doi. Sebarial. Era un conspirator viclean, sau doar un leneș mîncăcios? Sau și una, și alta? Cu siguranță Palona savura luxul oferit de bogăție, dar nu părea câtuși de puțin înfumurată. Shallan își petrecuse ultimele trei

zile studiind registrele Casei lui Sebarial și găsise în ele o harababură totală. Părea atât de inteligent în anumite privințe. Cum își putuse lăsa registrele să ajungă într-un asemenea hal?

Prin comparație cu priceperea ei la desen, în privința cifrelor Shallan nu era foarte pricepută, dar uneori îi făcea plăcere să se ocupe de calcule și se hotărâse să pună registrele la punct.

Gaz și Vathah o așteptau afară, în fața ușii. Merșeră pe urmele ei până la trăsură lui Sebarial, pe care urma s-o folosească, cu unul dintre sclavii ei ca lacheu. En spusese că mai făcuse așa ceva și zâmbi când se apropie ea. Era o priveliște plăcută. Nu-și amintea să-l fi văzut pe vreunul dintre cei cinci zâmbind în timpul călătoriei către Câmpiile Sfărâmate, nici măcar în clipa în care îi eliberase din cușcă.

– Ești bine tratat, En? îl întrebă când bărbatul deschise portiera trăsurii.

– Da, stăpână.

– Mi-ai spune dacă n-ar fi așa?

– Ăă... da, stăpână.

– Și tu, Vathah? Întrebă Shallan întorcându-se spre șeful foștilor tâlhari. Cum ți se pare clădirea în care locuiți?

El mormăi.

– Să înțeleg din asta că nu vreți s-o înlocuiți?

Gaz chicoti. Bărbatului bondoc nu-i scăpau jocurile de cuvinte.

– Ai făcut ce ne-ai făgăduit, spuse Vathah. Recunosc. Oamenii sunt fericiți.

– Și tu?

– Plictisit. Toată ziua nu facem nimic altceva decât să stăm degeaba, să luăm banii cu care ne plătești și să mergem la băut.

– Cei mai mulți bărbați ar considera asta o îndeletnicire ideală.

Shallan îi zâmbi lui En și se urcă în trăsură.

Vathah închise portiera în urma ei, apoi o privi pe fereastră.

– Cei mai mulți bărbați sunt idioți.

– Aiureli, răspuse Shallan zâmbind. Legea mediilor spune că nu sunt idioți decât jumătate dintre ei.

El mormăi. Shallan învăța să-i interpreteze mormăielile, care păreau esențiale pentru o discuție în vathaheză. Acea însemna, în

linii mari: „Nu iau în seamă gluma asta, fiindcă mi-aș strica reputația de ciufut desăvârșit și deplin”.

– Cred că noi trebuie să ne urcăm deasupra.

– Vă mulțumesc că v-ați oferit, spuse Shallan, trăgând apoi storul peste fereastră.

Afară, Gaz chicoti iarăși. Cei doi se instalară în partea din spate a trăsurii, pe locul gărzilor de corp, iar En se urcă pe capră, lângă vizitiu. Era o trăsură adevărată, trasă de cai și așa mai departe. Shallan se simțise stânjenită când ceruse prima oară îngăduința s-o folosească, dar Palona izbucnise în râs.

– Ia-o ori de câte ori vrei. Eu o am pe a mea, iar, dac-o să lipsească a lui, Turi o să aibă o scuză ca să nu se ducă în vizite când e invitat. Adoră asta.

Shallan trase și storul celeilalte ferestre când vizitiul puse trăsura în mișcare, apoi își scoase blocul de desen. Model aștepta pe prima pagină albă.

– Trebuie să aflăm exact ce putem face, șopti ea.

– Incitant! exclamă Model.

Își scoase punga cu sfere și absorbi o parte din Lumina de Furtună. Apoi o suflă înaintea ei, încercând s-o adune laolaltă și s-o modeleze.

Nimic.

Pe urmă încercă să păstreze în minte o anumită imagine – a ei însăși, cu o mică schimbare: păr negru în loc de roșu. Suflă Lumina de Furtună, care de data asta o învălui și rămase o clipă acolo. Apoi dispăru.

– Ce prostie! spuse Shallan încet, cu Lumina de Furtună prelingându-i-se printre buze.

Începu să se schițeze în grabă, cu părul negru.

– Ce contează dacă desenez mai întâi sau nu? Creioanele nici măcar nu arată culoarea.

– N-ar trebui să conteze, răspunse Model. Dar pentru tine contează. Nu știi de ce.

Termină desenul. Unul foarte simplu – nu-i înfățișa trăsăturile. În afară de păr, bine conturat, totul era neclar. Dar, când se folosi din nou de Lumina de Furtună, imaginea căpătă viață și părul i se

înnegri.

Oftă, pierzând Lumină de Furtună printre buze.

– Și cum fac iluzia să dispară?

– N-o mai hrăni.

– Cum?

– Trebuie să știu eu cum? întrebă Model. Tu te pricepi la așa ceva.

Shallan își adună toate sferile – mai multe se înneguraseră între timp – și le așeză pe bancheta din fața ei, destul de departe ca să nu le poată atinge. Dar distanța nu era destul de mare, fiindcă, dacă i se termina Lumina de Furtună, absorbea alta, dintr-un instinct pe care nu știuse că-l are. Lumina plutea prin trăsura ca să pătrundă în ea.

– Sunt foarte bună la așa ceva, spuse, dacă ne gândim de cât de puțin timp o fac.

– Puțin timp? se miră Model. Dar prima oară...

Ea încetă să-l mai asculte până când tăcu.

– Chiar trebuie să găsec un alt exemplar din *Cuvinte despre Lumină*, spuse apoi, începând un nou desen. Poate te învață cum să spulberi iluzia.

Continuă să lucreze la următoarea schiță, care-l înfățișa pe Sebarial. Își întipărise în minte o Amintire a lui din timpul cinei din seara de dinainte, după ce se întorsese dintr-o plimbare în care iscodise locuința lui Amaram. Voia o schiță amănunțită, pentru colecția ei, așa că avu nevoie de ceva timp. Din fericire, drumul era destul de neted, fără hârtoape mari. Nu era momentul ideal pentru desenat, dar ea părea să aibă tot mai puțin timp, fiindcă era nevoită să și-l împartă între cercetările sale, munca pe care o făcea pentru Sebarial, încercarea de a se infiltra în rândurile Duhurilor Însângerate și întâlnirile cu Adolin Kholin. Când era mai mică avea timp din belșug. Nu putea să nu-și spună că-l irosise în mare măsură.

Munca o acapara cu totul. Sunetul familiar al creionului pe hârtie, concentrarea asupra desenului. Frumusețea era acolo, pretutindeni. Ca să crezi artă nu trebuia s-o transpui pe hârtie, ci să faci parte din ea.

Când termină, o privire pe fereastră îi spuse că se apropiau de

Pinaclu. Ridică desenul în fața ochilor, îl studie, apoi dădu din cap către ea însăși. Mulțumitor.

Pe urmă, încercă să folosească Lumină de Furtună ca să dea naștere unei imagini. Expiră Lumină din abundență și o văzu modelându-se brusc pentru a lua înfățișarea lui Sebarial, așezat în trăsură, în fața ei. Stătea în poziția de pe foaia de hârtie, cu mâinile întinse ca să-și taie mâncarea, care lipsea din schița creionată.

Shallan zâmbi. Amănuntele erau fără cusur. Cutele feței, firele de păr. Ea nu le desenase – n-aveai cum să înfățișezi tot părul din cap și toți porii pielii. Însă din imagine nu lipseau, iar asta însemna că nu crea exact ceea ce pusese pe hârtie, ci folosea desenul ca punct de pornire. Ca model în jurul căruia se construia imaginea.

– Mmm, zise sprenul, părând satisfăcut. Una dintre cele mai credibile minciuni ale tale. Minunată.

– Nu se mișcă, îi atrase Shallan atenția. Nimeni nu l-ar lua drept o persoană reală, ca să nu mai vorbesc de poziția nefirească. Ochii sunt fără viață; răsuflarea nu-i ridică și nu-i coboară pieptul. Mușchii nu i se clintesc. Înfățișarea e copiată în amănunt, dar și statuile pot fi așa, și totuși fără viață.

– O statuie de lumină.

– N-am zis că n-arată impresionant, spuse ea. Dar imaginile mi-ar fi de mult mai mare folos dacă le-aș putea da viață.

Era atât de straniu că desenele ei îi dădeau senzația că sunt vii, pe când acel ceva – care arăta mult mai realist – era mort.

Întinse mâna și și-o strecură în imagine. Dacă o atingea ușor, mișcarea imaginii aproape că nu se observa. Dacă și-o flutura, o învolvura de parcă ar fi fost fum. Și mai observă ceva. În timp ce avea mâna în imagine...

Da. Trase aer în piept și imaginea se spulberă, devenind fum strălucitor, absorbit de pielea ei. Putea să-și ia înapoi Lumina din iluzie. „O întrebare și-a găsit răspunsul”, se gândi, lăsându-se pe spate și notându-și în caiet amănuntele experienței trăite.

Când trăsura ajunsese în Piața de Afară, începu să-și adune lucrurile în săculeț. Probabil că Adolin o aștepta. Cu o zi înainte, făcuseră plimbarea făgăduită, iar ea simțise că lucrurile merg bine. Dar știa și că trebuie să-l impresioneze. În privința Înaltei Doamne Navani,

eforturile ei nu dăduseră roade, și chiar avea nevoie de o alianță cu Casa Kholin.

Asta o puse pe gânduri. Părul i se uscaseră, dar îi plăcea să și-l poarte despletit, revărsându-i-se pe spate, mulțumindu-se cu forma pe care i-o dădeau buclele naturale. Femeile alethi preferau de obicei împletiturile complicate.

Avea pielea palidă, cu pistrii fini, ca praful, iar rotunjimile trupului nu îi erau destul de pronunțate ca să stârnească invidii. Ar fi putut schimba asta cu o iluzie. Cu o adăugire.

Fiindcă Adolin o văzuse deja așa cum arăta în realitate, nu putea să profite de schimbări spectaculoase, dar s-ar fi putut face mai atrăgătoare. Ca și cum s-ar fi sulemenit.

Șovăi. Dacă Adolin avea să fie de acord cu căsătoria, meritul ar fi fost al ei sau al minciunilor ei?

„Fată proastă”, își spuse. „N-ai șovăit să-ți schimbi înfățișarea ca să-l convingi pe Vathah să te urmeze și ca să-ți câștigi un loc în tabăra lui Sebarial, iar acum nu vrei s-o faci?”

Însă atrăgând atenția lui Adolin cu iluzii ar fi pășit pe o cale greu de urmat. Nu se putea învălui tot timpul într-o iluzie, nu-i așa? În viața ei de femeie măritată? Era mai bine să vadă cum se descurca fără niciuna, se gândi coborând din trăsură. Trebuia să se bizuie, în schimb, pe tertipuri femeiești.

Ar fi vrut să știe dacă era în stare de vreunul.

CU TREI ANI ÎN URMĂ

– Astea chiar sunt bune, Shallan, spuse Balat răsfoindu-i blocul de desen.

Erau amândoi în grădină, alături de Wikim, care se așezase pe pământ, de unde arunca o minge de pânză, ca s-o prindă Sakisa, toporcopoiul lui.

– Nu știi destulă anatomie, zise ea roșind. Nu-mi ies bine proporțiile.

Ca să corecteze asta, avea nevoie să-i pozeze cineva.

– Ești mai bună decât a fost mama vreodată, continuă Balat, ajungând la o altă pagină, unde îl desenase pe el, pe terenul de instrucție, cu preceptorul care-i dădea lecții de scrimă.

Înclină blocul spre Wikim, care ridică din sprânceană.

În ultimele patru luni, fratele ei mijlociu începuse să arate din ce în ce mai bine. Nu mai era sfrijit, ci tot mai voinic. Aproape întotdeauna avea probleme de matematică la el. Tatăl lor îl ocărăse la un moment dat pentru asta, pretinzând că era o îndeletnicire feminină și indecentă – dar, într-o rară manifestare a dezacordului, ardenții săi veniseră să-i ceară să se liniștească, pentru că Atotputernicul privea cu ochi buni interesul lui Wikim. Sperau că

băiatul avea să îngroașe rândurile lor.

– Am auzit c-ai primit o altă scrisoare de la Eylita, spuse Shallan încercând să-i distragă atenția lui Balat de la schițele ei.

Când îl vedea dând pagină după pagină, nu putea să nu roșească. Desenele ei nu erau pentru ochii altora. Nu erau destul de bune.

– Da, răspunse el cu un zâmbet larg.

– O pui pe Shallan să ți-o citească? întrebă Wikim aruncând mingea.

Balat își dresе glasul.

– Am pus-o pe Malise. Shallan avea altceva de făcut.

– Ți-e jenă! exclamă Wikim arătându-l cu degetul. Ce scrie în scrisorile alea?

– Lucruri pe care nu e nevoie să le afle sora mea de paisprezece ani!

– Hm, sunt chiar atât de picante? se miră Wikim. N-aș fi crezut una ca asta despre fiica lui Tavinar. Pare foarte cuviincioasă.

– Nu! zise Balat și roși mai tare. Nu sunt picante; pur și simplu sunt personale.

– Personale ca...

– Wikim, îl întrerupse Shallan.

Băiatul își ridică privirea și văzu furiospreni adunându-se sub tălpile fratelui său mai mare.

– Furtuni, Balat! Devii prea sensibil când e vorba de fata asta.

– Dragostea ne prostește, spuse Shallan atrăgând atenția celor doi.

– Dragostea? întrebă Balat, cu ochii la ea. Shallan, abia dacă ești destul de mare ca să-ți ascunzi mâna interzisă. Ce știi tu despre dragoste?

Ei i se împurpurară obrajii.

– Păi... n-are importanță.

– Fii atent! zise Wikim. I-a trecut prin minte ceva ingenios. Trebuie să ne spui, Shallan.

– N-are rost să ții așa ceva numai pentru tine, încuviință Balat.

– Ministara zice că spun tot ce-mi trece prin cap. Și că nu e o însușire feminină.

Wikim râse.

– Asta nu pare să pună lacăt la gura niciuneia dintre femeile pe care le-am întâlnit.

– Da, Shallan, întări Balat. Dacă nouă nu ne poți spune ce gândești, atunci cui?

– Copacilor, răspuse ea, mugurilor, tufișurilor. În esență, oricărui lucru care nu mă poate da de gol față de preceptoarele mele.

– Atunci în privința lui Balat n-ai de ce să-ți faci griji. Nu e în stare nici măcar să repete ceva inteligent.

– Hei! protestă Balat.

Din păcate, spusele lui Wikim nu erau prea departe de adevăr.

– Dragostea, zise Shallan, deși în mare parte ca să le distragă atenția, e ca o balegă mare de chull.

– Urât mirositoare? întrebă Balat.

– Nu, răspuse ea, seamănă fiindcă, oricât am încerca să le ocolim pe amândouă, tot călcăm în ele.

– Cuvinte cu sensuri adânci pentru o fată care a trecut de vârsta copilăriei de numai cincisprezece luni, chicoti Wikim.

– Dragostea e ca soarele, oftă Balat.

– Orbitoare? întrebă Shallan. Albă, caldă, puternică, dar și în stare să te ardă?

– Poate, zise Balat, dând din cap a aprobare.

– Dragostea e ca un chirurg herdazian, spuse Wikim cu ochii la ea.

– De ce? întrebă Shallan.

– Spune-mi tu. Vreau să văd ce poți să scoți din asta.

– Ăăă... Amândouă te stânjenesc? zise ea. Ba nu. Ooh! Motivul pentru care ți-ai dori una sau alta nu poate fi decât o lovitură zdravănă în cap!

– Ha! Dragostea e ca mâncarea stricată.

– Pe de-o parte, îți trebuie ca să rămâi în viață, spuse Shallan, dar te și îngrețoșează.

– Ca sforăitul tatei.

Ea se cutremură.

– O experiență pe care trebuie s-o trăiești ca să te convingi cât de mult îți poate distrage atenția.

Wikim chicoti. Furtuni! Era bine să-l vadă astfel.

– Încetați amândoi, spuse Balat. E lipsit de respect să vorbești așa. Dragostea... dragostea e ca o melodie clasică.

Shallan ripostă cu un zâmbet larg.

– Dacă termini spectacolul prea repede, publicul e dezamăgit?

– Shallan! strigă Balat.

Însă Wikim se tăvălea de râs. O clipă mai târziu, Balat clătină din cap și chicoti aprobator. Cât despre Shallan, roși. „Chiar am spus așa ceva?” Ultima comparație chiar fusese, cumva, plină de duh, mult mai bună decât celelalte. Și indecentă pe deasupra.

O străbătu un fior de vinovăție. Balat părea stânjenit și dublul înțeles îl făcuse să roșească, atrăgând rușinospreni. Balat cel robust. Își dorea atât de mult să-i conducă pe ceilalți. Din câte știa ea, nu mai omora cremlingi ca să se distreze. Dragostea îl întărise, îl schimbase.

Zgomotul de roți pe piatră anunță sosirea unei trăsurii. Fără tropot de copite – tatăl ei avea cai, dar asta nu se putea spune despre prea mulți alții, din împrejurimi. Trăsurile erau trase de chulli sau de parshi.

Balat se ridică să vadă cine venise și Sakisa îl urmă, alergând entuziasmată. Shallan își luă blocul de desen. Tatăl ei îi interzisese de curând să deseneze parshii de la conac sau ochi-întunecați – considera că e necuviincios. Și-i era greu să găsească oameni pe care să-i deseneze, ca exercițiu.

– Shallan?

Tresări când își dădu seama că Wikim nu plecase cu Balat.

– Da.

– M-am înșelat, spuse el întinzându-i o punguță. În legătură cu ceea ce faci tu. Acum înțeleg. Și... și încă merge. Blestem, chiar merge. Mulțumesc.

Ea se pregăti să deschidă punguța.

Wikim o opri.

– Nu.

– Ce e?

– Venin negru. O plantă, sau cel puțin frunzele ei. Dacă le mănânci, te paralizează. Ți se oprește și respirația.

Tulburată, Shallan strânse bine gura pungii. Nici măcar nu voia să

știe cum ajunsese Wikim să recunoască o plantă atât de ucigătoare.

– Le port asupra mea de aproape un an, îi povesti fratele ei, aproape în șoaptă. Se spune că puterea frunzelor e cu atât mai mare cu cât le ții mai mult. Simt că nu mai am nevoie de așa ceva. Poți să le arzi sau să faci ce vrei cu ele. Pur și simplu m-am gândit că ar trebui să ți le dau ție.

Shallan zâmbi, deși era neliniștită. Wikim cărase otrava aia peste tot? Și simțea nevoia să i-o dea ei?

Wikim alergă după Balat, iar ea își îndesă punga în săculeț. Avea să găsească mai târziu o cale ca s-o distrugă. Își luă creioanele și începu să deseneze.

La scurtă vreme după aceea, din conac se auziră strigăte care îi distraseră atenția. Își înălță privirea, neștiind sigur cât timp trecuse. Se ridică, strângându-și săculețul la piept, și traversă curtea. Lujerii se cutremurau și se retrăgeau din fața ei, deși, pe măsură ce grăbi pasul, călcă peste din ce în ce mai mulți, simțind cum i se zvârcoleau sub tălpi, încercând să se tragă înapoi. Lujerii cultivați n-aveau instincte atât de bine dezvoltate.

Ajunse lângă casă în toiul altor strigăte.

– Tată! se auzi vocea lui Asha Jushu. Tată, te rog!

Shallan împinse ușile din șipci de lemn și, cu rochia de mătase foșnindu-i, intră ca să dea cu ochii de trei bărbați care stăteau în fața tatălui ei, în picioare, purtând haine stranii – ulatu, ca niște fuste lungi până la genunchi, cămăși largi, strălucitoare, haine subțiri, care cădeau în falduri până la podea.

Jushu era în genunchi, cu mâinile legate la spate. De-a lungul anilor, se îngrășase în urma unor perioade de excese.

– Pfui, spuse tatăl ei. Nu mă las jecmănit.

– Datoria lui e datoria ta, Luminlordul meu, spuse unul dintre cei trei bărbați, cu voce calmă, egală.

Era ochi-întunecați, dar, după cum vorbea, n-ai fi crezut.

– Ne-a făgăduit c-o să-i plătești datoriile.

– A mințit, spuse tatăl ei, cu Ekel și Jix – gărzile de corp ale casei – de o parte și de alta a lui, cu mâinile pe arme.

– Tată, șopti Jushu printre lacrimi. Mă vor lua...

– Ar fi trebuit să patrulezi pe pământurile de la marginile

domeniului nostru, zbieră tatăl lui. Trebuia să vezi cum merg lucrurile prin părțile alea, nu să cizezi cu hoții și să-ți riști la joc averea și bunul renume!

Jushu își lăsă capul în jos, gârbovindu-se în legături.

– E-al vostru, spuse Luminlordul Davar, răsucindu-se pe călcâie și ieșind furios din încăpere.

Shallan icni când unul dintre bărbați oftă, apoi le făcu celorlalți semn să-l ridice pe Jushu. Aceștia îl înșfăcăură. Nu păreau încântați să plece neplătiți. Jushu tremura când îl târâră spre ușă, trecând pe lângă Balat și Wikim, care erau martori la scenă. Afară, Jushu țipă, cerând îndurare, și îi imploră pe cei trei să-l lase să vorbească din nou cu tatăl lui.

– Balat, spuse Shallan, apropiindu-se de el și luându-l de braț. Fă ceva!

– Știam cu toții că jocurile de noroc îi vor veni de hac, răspuse Balat. I-am spus-o, Shallan. N-a vrut s-asculte.

– E totuși fratele nostru!

– Ce-ai vrea să fac? De unde să iau destule sfere ca să-i plătesc datoria?

Vaietele lui Jushu se auzeau tot mai încet pe măsură ce îl duceau cei trei tot mai departe de conac.

Shallan se repezi pe urmele tatălui său, trecând pe lângă Jix, care se scărpină în cap. Luminlordul Davar intrase în salonul lui de lucru, aflat două camere mai jos pe hol; ea șovăi în prag, uitându-se cum stătea, gârbovit, pe scaunul de lângă cămin. Apoi intră, trecând pe lângă masa la care ardenții lui – și uneori soția – îi puneau la punct registrele și îi citeau rapoarte.

În clipa aceea, acolo nu stătea nimeni, dar registrele erau deschise, lăsând la vedere crudul adevăr. Shallan își duse mâna la gură când zări mai multe scrisori ale creditorilor. Dăduse din când în când câte o mână de ajutor în privința unor conturi mai puțin importante, dar vederea unei părți atât de mari din întregul tablou o copleși. Cum era cu puțință ca familia ei să datoreze atâția bani?

– Nu mă răzgândesc, Shallan, spuse tatăl ei. Pleacă. Jushu și-a pus singur lațul de gât.

– Dar...

– Lasă-mă-n pace! zbieră tatăl ei, ridicându-se în picioare.

Shallan se trase înapoi, făcând ochii mari, cu inima aproape oprindu-i-se în piept. În jur i se înălțară spaimospreni șerpuitori. Nu mai țipase niciodată la ea. Niciodată.

Tatăl ei răsufală adânc, apoi se întoarse spre fereastră. Și spuse, stând cu spatele la ea:

– Nu-mi pot permite să dau atâtea sfere.

– De ce? Tată, e din pricina târgului cu Luminlordul Revilar? întrebă ea și aruncă o privire spre registre. Nu, datoria e mai mare.

– O să devin în sfârșit cineva și o să aduc Casa asta pe o poziție importantă. O să-nchid gura lumii care ne bârfește în șoaptă; o să pun capăt întrebărilor. Casa Davar o să devină o forță în principatul ăsta.

– Dând mită ca să câștigăm favorurile unor așa-ziși aliați? întrebă Shallan. Folosindu-ne de bani pe care nu-i avem?

Tatăl ei o privi, cu fața în umbră, dar cu ochii reflectând lumina, ca doi tăciuni identici în întunericul craniului. În clipa aceea, Shallan îl simți emanând o ură înspăimântătoare. El se apropie cu pași mari și o prinse de brațe. Săculețul îi căzu pe podea.

– Am făcut-o pentru tine, mormăi, strângând-o de brațe dureros de tare. Și o să te supui. Am greșit lăsându-te să te-nveți să-mi pui întrebări.

Ea scânci de durere.

– În casa asta se vor face schimbări, adăugă tatăl ei. Gata cu slăbiciunile. Am găsit o cale...

– Te rog, încetează.

Luminlordul Davar se uită în jos, la ea, și păru să-i vadă lacrimile pentru prima oară.

– Tată... șopti ea.

El își ridică privirea. Către camerele lui. Shallan știu că se uita către sufletul mamei ei. Pe urmă îi dădu drumul, făcând-o să cadă pe podea, cu părul roșu acoperindu-i fața.

– O să stai numai în odăile tale, se răsti el. Du-te și să nu ieși de acolo decât după ce-o să-ți îngădui eu.

Shallan se grăbi să se ridice, își luă săculețul și plecă spre camera ei. Pe coridor se opri și se sprijini cu spatele de perete,

respirând gâfâit și întretăiat, cu lacrimile curgându-i pe bărbie. Lucrurile merseseră mai bine, tatăl ei începuse să se poarte mai bine...

Închise ochii, strângând cu putere din pleoape. Sentimentele i se învârtejeau. Nu le putea controla.

Jushu.

„Tata chiar arăta ca și cum ar fi vrut să-mi facă rău”, își spuse tremurând. „S-a schimbat atât de mult.” Începu să alunece către podea, cu brațele în jurul trupului.

Jushu.

„Continuă să tai mărăcinii ăia, fetiță puternică... Croiește drum pentru lumină...”

Se sili să se ridice. Încă plângând, alergă în sala de banchet. Balat și Wikim se așezaseră, iar Minara le turna în tăcere de băut. Gărzile de corp plecaseră, probabil la posturile lor din curtea conacului.

Când o văzu pe Shallan, Balat se ridică în picioare, făcând ochii mari. Alergă spre ea, în graba lui răsturnându-și paharul și vărsând vinul pe podea.

— Te-a lovit? Întrebă el. Blestem! Îl omor! Mă duc la Înaltul Prinț și...

— Nu m-a lovit, spuse Shallan. Balat, te rog, cuțitul tău. Cel pe care ți l-a dăruit tata.

El își coborî privirea spre centură.

— Ce-i cu el?

— Face bani frumoși. Vreau să-ncerc să-l dau ca să-l scap pe Jushu.

Balat își duse către cuțit o palmă protectoare.

— Shallan, Jushu și-a pus singur lațul de gât.

— Exact așa a spus tata, ripostă ea, ștergându-și ochii înainte de a-i întâlni pe ai fratelui ei.

— Păi...

Balat se uită peste umăr, în direcția în care îl duseseră pe Jushu. Oftă, își desprinse teaca de la centură și i-o întinse.

— N-o să fie de-ajuns. Au spus că datorează aproape o sută de broami de argint.

— Am și colierul meu, spuse ea.

Wikim, care-și sorbea vinul în tăcere, își duse mâna la centură și-și scoase cuțitul. Îl așeză pe marginea mesei. Shallan îl luă în trecere și ieși în fugă. Oare putea prinde din urmă trăsura?

Odată ajunsă afară, o văzu pe drum, la mică distanță. Se grăbi, atât cât o putea face, în papucii ei, pe aleea pavată cu bolovani și apoi dincolo de poartă. Nu înainta prea repede, dar nici chullii nu erau în stare. Când se apropie, văzu că Jushu fusese legat în spatele trăsorii. Nu-și ridică privirea când Shallan trecu pe lângă el.

Trăsura se opri și Jushu se lăsă să cadă pe pământ și se strânse ghem. Bărbatul ochi-întunecați cu aer semeț își deschise portiera și se uită la Shallan.

– A trimis-o pe fată?

– Nu m-a trimis nimeni, spuse ea, arătând pumnalele. Te rog, au o lucrătură foarte fină.

Bărbatul ridică din sprânceană, apoi îi făcu semn unuia dintre însoțitorii săi să coboare și să i le aducă. Shallan își desfăcu colierul și îl puse, alături de pumnale, în mâinile bărbatului. El își aduse un pumnal în fața ochilor și îl studie. Shallan aștepta, îngrijorată, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul.

– Ai plâns, spuse bărbatul din trăsură. Ții chiar atât de mult la el?

– E fratele meu.

– Și ce dacă? Eu mi-am omorât fratele fiindcă încercat să mă-nșele. N-ar trebui să lași legăturile de rudenie să-ți încețoșeze vederea.

– Îl iubesc, șopti Shallan.

Bărbatul care se uita la pumnale le puse la loc, în tecile lor.

– Sunt adevărate capodopere, recunoscui el. Aș zice că valorează câte douăzeci de broami de smarald.

– Și colierul? Întrebă Shallan.

– Modest, dar din aluminiu, care nu se poate obține decât prin Animmodelare, îi spuse omul șefului său. Zece, de smarald.

– Împreună, fac cât jumătate din datoria fratelui tău, zise bărbatul din trăsură.

Lui Shallan i se făcu inima cât un purice.

– Dar... ce-o să faci cu el? Dacă-l vinzi ca sclav, prețul nu acoperă o datorie atât de mare.

– Adesea am chef să-mi reamintesc că ochi-luminoșii sângerează la fel ca ochi-întunecații. Și uneori prinde bine să-i intimidezi pe alții, să găsești o cale prin care să le atragi atenția că nu e bine să facă împrumuturi pe care nu le pot plăti. Dacă am grijă să-l dau ca exemplu, s-ar putea să-mi aducă un câștig mai mare decât datoria lui.

Shallan avu impresia că se micșorează. Își împreună mâinile, una acoperită și cealaltă nu. Adică pierduse? Femeile din cărțile tatălui ei, pe care ajunsese să le admire, nu s-ar fi rugat de omul ăla ca să-i înmoaie inima. Ar fi încercat să-și folosească logica.

Nu se pricepea la așa ceva. Nu era deprinsă s-o facă și cu siguranță nici nu-i stătea în fire. Dar, când lacrimile îi umplură din nou ochii, se sili să spună primul lucru care-i trecu prin mine.

– S-ar putea să ai de câștigat astfel. Dar s-ar putea și să nu câștigi nimic. E la noroc, și nu-mi pari genul de om căruia îi place să mizeze pe noroc.

El râse.

– Ce te face să spui așa ceva? Jocurile de noroc m-au adus aici!

– Nu, ripostă ea, împurpurându-se la față, de rușine că plângea. Ești genul de om care trage foloase din patima altora pentru joc. Știi că de obicei îi face să piardă. Îți ofer obiecte cu adevărat valoroase. Ia-le. Te rog.

Bărbatul căzu pe gânduri. Întinse mâna după pumnale și omul lui i le dădu. Apoi îl scoase pe unul din teacă și îl studie.

– Spune-mi un motiv pentru care ar trebui să-mi fie milă de băiatul ăsta. În casa mea, s-a purtat cu lăcomie și aroganță, fără să se sinchisească de necazurile pe care vi le-ar fi putut face vouă, rudelor lui.

– Mama noastră a fost ucisă, răspunse Shallan. În noaptea aia, când plângeam, Jushu m-a ținut în brațe.

Era tot ce putea spune.

Bărbatul chibzui din nou. Shallan își simțea bătăile puternice ale inimii. În cele din urmă, el îi înapoie colierul, aruncându-i-l.

– Pe ăsta păstrează-l, zise el și-i făcu omului său semn din cap. Taie legăturile micului cremling. Copilă, dacă ești înțeleaptă, învață-l pe fratele tău să fie mai... prudent.

Închise portiera.

Shallan se trase înapoi când servitorul tăie funia lui Jushu. Pe urmă se urcă în spatele trăsurii și bătu în peretele ei. Plecară.

Shallan îngenunche lângă Jushu. El clipi dintr-un ochi – celălalt era vânăt și se umflase prea mult ca să-l mai poată deschide – în vreme ce-i dezlega mâinile însângerate. Nu trecuse nici măcar un sfert de oră de când tatăl lor le spusese celor trei bărbați că-l pot lua, dar era evident că ei se folosiseră de acel timp ca să-i arate lui Jushu ce părere aveau când nu erau plătiți.

– Shallan? întrebă fratele ei, cu buzele însângerate. Ce s-a întâmplat?

– N-ai auzit?

– Îmi țiuie urechile, răspunse el. Se învârte pământul cu mine. Sunt... liber?

– Balat și Wikim și-au dat cuțitele pentru tine.

– Mill a primit atât de puțin?

– E clar că nu-ți cunoaște adevărata valoare.

El zâmbi, arătându-și dinții.

– Găsești întotdeauna un răspuns, nu-i așa?

Se ridică și, ajutat de Shallan, o porni către casă șchiopătând.

La jumătatea drumului, li se alătură Balat, care îl luă pe Jushu sub braț.

– Mulțumesc, șopti acesta. Shallan mi-a spus că voi m-ați salvat. Mulțumesc, frate, mai zise el și începu să plângă.

– Păi... se bâlbâi Balat uitându-se la sora lui, apoi iarăși la Jushu. Ești fratele meu. Să te ducem înăuntru și să te ajutăm să te speli.

Mulțumită că lui Jushu avea cine să-i poarte de grijă, Shallan îi părăsi și intră în conac. Urcă scările, trecu pe lângă camera strălucitor de luminoasă a tatălui său și intră în odăile ei. Se așeză pe pat.

Acolo așteptă să înceapă marea furtună.

De jos se auziră țipete. Ea închise ochii și strânse din pleoape.

În cele din urmă, ușa încăperii în care se afla se deschise.

Deschise și ea ochii. Tatăl ei stătea dincolo de prag. În spatele lui văzu o siluetă prăbușită, zăcând pe podeaua coridorului. Minara, servitoarea. Trupul nu-i arăta cum ar fi trebuit, avea un braț îndoit

într-un unghi nefiresc. Se foi scâncind și lăsă pe pereți urme de sânge când încercă să se îndepărteze târâș.

Luminlordul Davar intră în camera lui Shallan și închise ușa în urma lui.

– Știi că nu ți-aș face niciodată vreun rău, Shallan, spuse el încet.

Ea dădu din cap, cu lacrimile prelingându-i-se din ochi.

– Am descoperit cum mă pot controla, adăugă el. Trebuie să las furia să mă părăsească. O furie pentru care nu mă pot învinui. Mi-o stârnesc alții, când nu mi se supun.

Obiecția ei – că nu-i spusese să se ducă în camera ei imediat, ci doar să nu mai iasă pe urmă de acolo – i se stinse pe buze. Era o scuză prostescă. Știau amândoi că nu voise să-i dea ascultare.

– Nu vreau să fiu nevoit să-i pedepsesc pe alții din pricina ta, Shallan.

Oare monstrul ăla cu sânge rece chiar îi era tată?

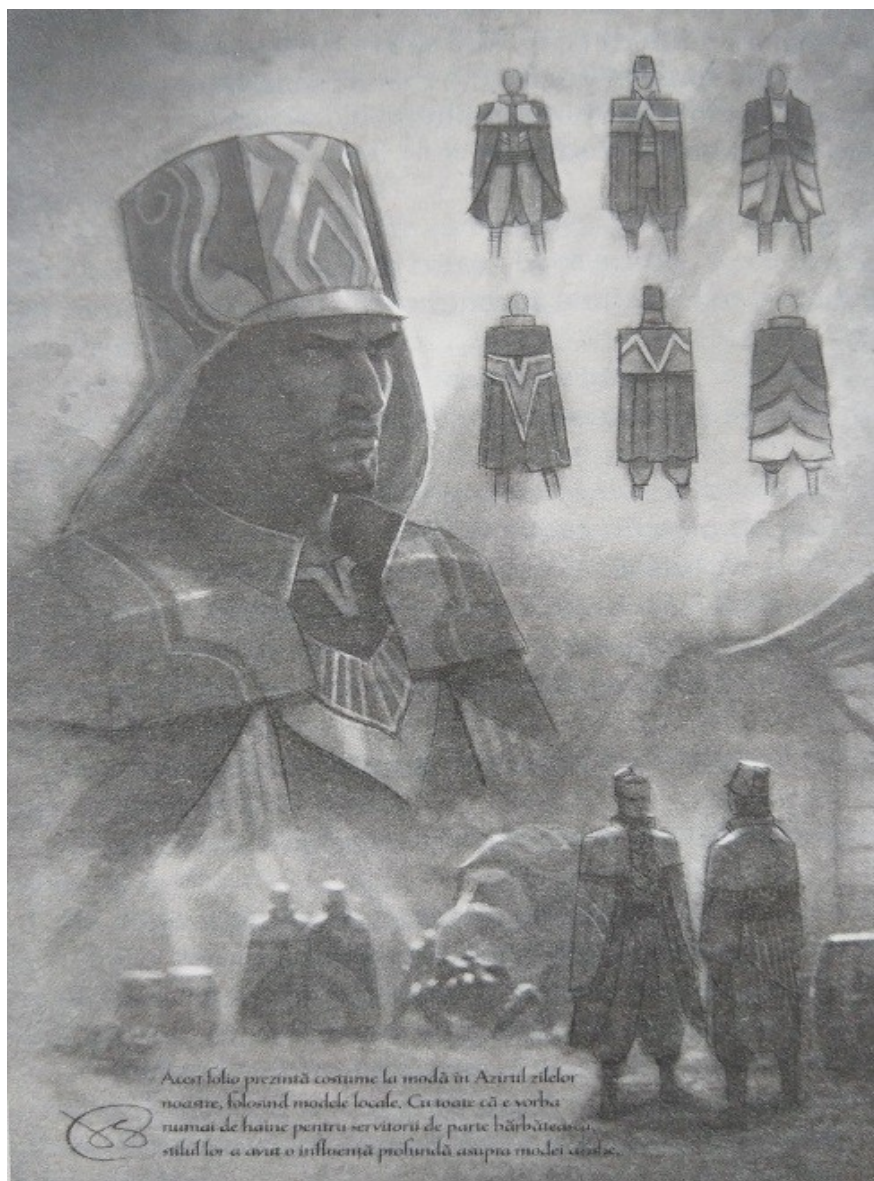
– A sosit timpul, continuă el. Nu mai e loc pentru milă. Dacă vom deveni o Casă importantă în Jah Keved, nu putem fi considerați firi slabe. Înțelegi?

Shallan dădu din cap, fără să-și poată stăpâni lacrimile.

– Bun, spuse el punându-i mâna pe creștet și trecându-și degetele prin părul ei. Mulțumesc.

Plecă și închise ușa.

FOLIO: MODELE DE HAINE PENTRU SERVITORII PUBLICI AZISHI

Acest folio prezintă costume la modă în Azirul zilelor noastre, folosind modele locale. Cu toate că e vorba numai de haine pentru servitorii de parte hărbătească, stilul lor a avut o influență profundă asupra modelor azirice.

49
PRIVIND CUM SE
PRESCHIMBĂ LUMEA

Nu e o coincidență faptul că printre acești Luminurzitori se numărau mulți oameni talentați, adică scriitori, actori, muzicieni, pictori, sculptori. Ținând cont de temperamentul membrilor ordinului, e posibil ca poveștile despre diversele lor abilități mnemonice bizare să fi fost înflorite.

– Din *Cuvinte despre Lumină*, capitolul XXI, pagina 10

După ce își lăsă trăsura în grajdul din Piața de Afară, Shallan fu călăuzită către scara cioplită în piatra unei coaste de deal. O urcă, apoi păși, șovăind, pe o terasă tăiată de mâna omului. Acolo, așezați la numeroasele mese de fier forjat, cu pocale de vin în față, stăteau de vorbă ochi-luminoși în haine elegante.

Se aflau destul de sus ca să cuprindă cu privirea taberele de luptă. Aveau vedere spre est, către Obârșie. Un aranjament nefiresc; te făcea să te simți în calea pericolului. Shallan era obișnuită cu balcoane, grădini și terase aflate în partea ferită de stihie. Era adevărat că nu era de așteptat să stea cineva afară când se apropia o mare furtună, dar locul ăla i se părea bizar.

O maestră-slujitoare îmbrăcată în negru și alb își făcu apariția și se înclină, spunându-i Luminoasă Davar fără să fi fost nevoie să se prezinte. Trebuia să se învețe cu asta. Era o figură nouă pentru cei din Alethkar, și încă una ușor de recunoscut. O lăsă pe servitoare s-o conducă printre mese și-și trimise gărzile de corp într-o încăpere mai mare, tăiată adânc în piatră, în apropierea terasei. Acea avea acoperiș și pereți, putea fi complet închisă, iar înăuntru așteptau și alte gărzi de corp, gata să se supună capriciilor stăpânilor lor.

Shallan atrăgea privirile nobililor de la mese. Ei, foarte bine. Venise acolo să le întoarcă lumea cu susul în jos. Cu cât vorbeau mai mult despre ea, cu atât mai multe șanse avea să-i convingă, la momentul potrivit, s-o asculte în privința parshilor. Aceștia mișunau pretutindeni prin tabără, erau chiar și în taverna aia luxoasă. Zări trei într-un colț, mutând în lăzi sticlele de vin de pe rafturile fixate pe perete. Se mișcau într-un ritm lent, dar fără cusur.

După alți câțiva pași, ajunse lângă balustrada de marmură de la marginea terasei. Adolin era acolo, la o masă care ieșea în evidență, cu vedere liberă către est. Doi oameni din garda lui Dalinar stăteau în picioare, lângă perete, la o distanță destul de mică; se părea că Adolin era destul de important, așa încât gărzile lui de corp nu erau nevoite să aștepte alături de toate celelalte.

Prințul răsfoia un album, de dimensiuni destul de mari ca să nu poată fi luat drept o carte pentru femei. Shallan văzuse unele cu hărți ale câmpurilor de luptă și altele dedicate unor colecții de armuri sau arhitecturii. Se amuză când văzu glifele de pe acela, alături de scrisul femeiesc, pentru mai multe explicații. Moda în Liafor și Azir.

Adolin era la fel de chipeș ca întotdeauna. Ba poate chiar într-o mai mare măsură, acum, că era evident mai destins. Nu trebuia să-l lase să-i tulbure mintea. Pentru ea, întâlnirea avea un scop: alianța cu Casa Kholin, ca să poată să-și ajute frații, să-i demaște pe Pustiitori și să descopere Urithiru.

Nu-și putea îngădui să pară o fire slabă. Trebuia să controleze situația, nu putea să-l lingusească și nu...

Adolin o văzu și închise albumul. Se ridică în picioare, zâmbind.
O, furtuni! Zâmbetul ăla.

– Luminoasă Shallan, spuse, întinzând mâna spre ea. Te-ai acomodat în tabăra lui Sebarial?

– Da.

Zâmbi la rândul ei. Se simțea îndemnată să-și treacă degetele prin clăia lui de păr rebel. „Copiii noștri vor avea cel mai straniu păr cu putință”, își spuse. „Cu buclele lui aurii și negre, de alethi, cu cele roșii ale mele și...”

Chiar se gândea la copiii lor? Deja? Fată proastă.

– Da, repetă ea, străduindu-se să-și scoată cât de cât mintea din amorțire. A fost foarte bun cu mine.

– Probabil fiindcă sunteți rude, spuse Adolin, lăsând-o să se așeze și împingându-i apoi scaunul spre masă.

O făcuse el însuși, în loc să lase asta în seama maestrei-slujitoare. Shallan nu se așteptase la un asemenea gest din partea unui om de obârșie atât de înaltă.

– Sebarial face așa ceva numai când se simte obligat.

– Cred că s-ar putea să te surprindă, zise Shallan.

– O, a izbutit deja, de mai multe ori.

– Serios? Când?

– Păi, o dată a făcut un... ăăă... zgomot foarte sonor și nelalocul lui în timpul unei întruniri la care lua parte regele... spuse el după ce se așeză, apoi zâmbi, ridicând din umeri ca și cum s-ar fi simțit stânjenit, dar nu roși, cum i s-ar fi putut întâmpla lui Shallan dacă ar fi fost în locul lui. Asta se pune la socoteală?

– Nu sunt sigură. Știind ceea ce știu despre unchiul Sebarial, mă îndoiesc că e ceva din cale afară de surprinzător din partea lui. E mai degrabă de așteptat.

Adolin râse, lăsându-și capul pe spate.

– Da, cred că ai dreptate. Chiar așa.

Părea atât de sigur de sine. Fără să se lase stăpânit de trufie, cum i se întâmpla tatălui ei. Îi trecu prin minte că, de fapt, trufia tatălui ei nu era o urmare a siguranței de sine, ci din contră, a nesiguranței.

Nici propriul rang, nici oamenii din jur nu-l împiedicau pe Adolin să se simtă în largul lui. Deși maestra-slujitoare era ochi-întunecați, el îi zâmbi când îi făcu semn să aducă o listă de vinuri. Zâmbetul lui

reuşea să împurpureze chiar și obrajii unei maestre-slujitoare.

Shallan trebuia să-l facă pe omul ăla s-o curteze? Furtuni! Mai degrabă se simţea în stare să-l tragă pe sfoară pe şeful Duhurilor Însângerate. „Fii rafinată”, îşi spuse. „Adolin a trăit întotdeauna în mijlocul elitei și a avut relații cu cele mai sofisticate femei nobile din lume. Se așteaptă la asta din partea ta.”

– Așadar, spuse el, răsfoind lista de vinuri, scrisă cu glife, trebuie să ne căsătorim.

– Eu aș alege o formulare care obligă mai puțin, Luminlordul meu, răspunse ea, căutându-și cuvintele cu grijă. Nu trebuie să ne căsătorim. Verișoara ta Jasnah n-a vrut decât să ne gândim la o posibilă căsătorie, iar mătușa ta a părut să fie de acord.

– Atotputernicul să-l aibă în pază pe bărbatul ale cărui rude de parte femeiască îi pun viitorul la cale, oftă Adolin. Desigur că, pentru Jasnah, e totul în regulă dacă ajunge la vârsta mijlocie fără să aibă un soț, însă eu devin un soi de amenințare dacă împlinesc douăzeci și trei de ani fără să-mi fi găsit mireasă. Era sexistă, nu crezi?

– Ei, dar și pe mine voia să mă mărite. Așa că nu poți spune că era sexistă. Doar... jasnahistă? Întrebă Shallan șovăind. Jasnaginistă? Nu, dar-ar furtuna! Ar trebui să spunem misjasnahistă, dar nu sună la fel de bine, nu?

– Pe mine mă-ntrebi? zise Adolin, întorcând meniul ca să-l poată vedea și ea. Ce crezi c-ar trebui să comandăm?

– Furtuni! murmură ea. Toate astea sunt soiuri de vinuri?

– Da, răspunse Adolin și se aplecă spre ea, cu aerul unui conspirator. Ca să fiu sincer, nu prea le dau atenție. Renarin știe prin ce se deosebesc unele de altele – dacă îl lași, îți ține un discurs întreg despre ele. Eu comand ceva care sună important, dar de fapt aleg ținând cont doar de culoare, mărturisi el și se strâmbă. Practic, suntem în război. Pentru orice eventualitate, nu pot cere o băătură prea tare. Dar e, cumva, o prostie, fiindcă azi n-o să asaltăm niciun platou.

– Ești sigur? Credeam că totul stă la voia întâmplării.

– Da, dar tabăra mea de război nu e pregătită, nu e rândul nostru. Și, oricum, atacurile n-au loc niciodată când urmează să înceapă o mare furtună.

Se lăsă pe spătarul scaunului, plimbându-și privirea peste meniul înainte de a arăta cu degetul, unul dintre vinuri și de a-i face cu ochiul femeii care servea la mese.

Pe Shallan o străbătu un fior rece.

– O clipă. Mare furtună?

– Da, răspunse Adolin, aruncând o privire către ceasul dintr-un colț.

Sebarial spusese că era un obiect din ce în ce mai întâlnit în tabere.

– Poate începe în orice clipă. Nu știi?

Ea bolborosi ceva, uitându-se spre răsărit, către platourile brăzdate de spărturi. „Poartă-te ca o femeie chibzuită!”, își spuse. „Cu eleganță!” Însă o parte din ea voia să se repeadă într-o gaură, să se ascundă. Brusc, își imaginează că simte un soi de ușurare, ca și cum aerul însuși ar fi luat-o la fugă. Oare vedea furtuna acolo, în zare, dezlănțuindu-se? Nu, nu se zărea nimic. Dar își miji ochii.

– Nu m-am uitat la lista furtunilor din conacul lui Sebarial, se sili să spună.

La drept vorbind, după cum îl cunoștea, probabil că nici n-o ținea la zi.

– Am avut multe de făcut.

– Ei, zise Adolin, chiar m-am mirat că nu m-ai întrebat nimic despre locul ăsta. Mi-am imaginat că deja auziseși vorbindu-se despre el.

Locul ăla. Un balcon sub cerul liber, îndreptat spre est. Ochiluminoșii care beau vin i se părură acum în așteptare, cu un aer impregnat de nervozitate. Existența celeilalte săli – cea mare, pentru gărzile de corp, căreia îi văzuse ușile masive – căpăta acum mult mai mult sens.

– Suntem aici ca să privim? șopti ea.

– E noua manie, răspunse Adolin. Aparent trebuie să stăm afară până când furtuna e gata să se năpustească asupra noastră, apoi să fugim în cealaltă încăpere, la adăpost. Sunt câteva săptămâni de când vreau să vin aici, dar abia acum am izbutit să-mi conving garda că n-o să fiu în niciun pericol, rosti el ultima frază cu o oarecare amărăciune. Dacă vrei, putem merge de-acum în sala ferită de

furtună.

– Nu, zise Shallan, silindu-se să-și desprindă degetele de marginea mesei. Mă simt foarte bine.

– Ești palidă.

– E firesc.

– Fiindcă ești vedenă?

– Fiindcă de la o vreme încoace sunt mereu pe punctul să intru în panică. O, asta e vinul nostru?

„Chibzuită”, își reaminti. Se ferea să se uite spre est.

Slujitoarea le adusese două pahare cu vin albastru-strălucitor. Adolin îl ridică pe al lui și îl studie. Îl mirosi, sorbi din el, apoi dădu mulțumit din cap și, cu un zâmbet de despărțire, îi făcu semn slujitoarei să plece. Apoi o urmări îndepărtându-se, cu ochii lipiți de fundul ei.

Shallan îl privi ridicând din sprânceană, dar el nu păru să-și dea seama că făcuse ceva rău. Se uită din nou la ea, aplecându-se ușor peste masă.

– Știi, îi șopti, trebuie să clatini vinul în pahar și să-l guști, și lucruri de genul asta, dar nimeni nu mi-a explicat niciodată ce caut.

– Poate vreo insectă moartă?

– Nu. Dacă ar fi fost vreuna, ar fi descoperit-o noul meu degustător.

Adolin zâmbi, dar Shallan își dădu seama că probabil nu glumea. Un bărbat zvelt, care nu purta uniformă, venise să stea de vorbă cu gărzile de corp. Probabil degustătorul.

Shallan sorbi din vinul ei. Era bun, ușor dulceag și dres discret cu mirodenii. Dar nu se sinchisea prea mult de savoarea lui, nu când furtuna aia...

„Încetează”, își spuse, zâmbindu-i lui Adolin. Trebuia să se asigure că întâlnirea e pe placul lui. „Fă-l să vorbească despre el.” Era un sfat pe care și-l amintea din cărți.

– Atacurile platourilor... spuse ea. Oricum, de unde știți când să le începeți?

– Hm? O, avem observatori, răspunse Adolin tolânindu-se în scaun. Oameni care stau în vârful turnurilor, cu niște ocheane imense. Se uită după pupe pe toate platourile pe care putem ajunge

într-un timp rezonabil.

– Am auzit că ai capturat pupe din belșug.

– Probabil că despre asta n-ar trebui să vorbim. Tata nu mai vrea s-o vedem ca pe o întrecere.

Se uită la ea, în așteptare.

– Dar cu siguranță poți să vorbești despre ceea ce-a fost înainte, zise Shallan, având senzația că intră într-un rol pe care se aștepta toată lumea să-l joace.

– Presupun, răspunse el. Cu câteva luni în urmă, s-a întâmplat să iau pupa în stăpânire, practic, de unul singur. Știi, de obicei eu și tata sărim primii peste spărtură, ca să eliberăm locul pentru poduri.

Adolin se întrerupse.

– Nu e primejdios? întrebă Shallan, privindu-l, îndatoritoare, cu ochi mari.

– Ba da, dar suntem Cristalpurători. Avem forța și energia datorite de Atotputernic. E o mare responsabilitate și suntem datori să le folosim ca să ne apărăm oamenii. Traversând primii, salvăm sute de vieți. Și, în primul rând, așa chiar ne aflăm în fruntea armatei.

– Ești atât de curajos, zise Shallan, sperând că o făcea cu voce murmurată, încărcată de adorație.

– Ei, fac ce trebuie. Dar chiar e primejdios. În ziua aia, am sărit, dar eu și tata am fost despărțiți de parshendi. El s-a văzut nevoit să sară înapoi și, din pricina unei lovituri primite în picior, armura i-a crăpat când a atins pământul dincolo de spărtură. Ar fi fost prea periculos să sară iarăși pe platoul unde se purta lupta. Am rămas singur cât a așteptat el să se fixeze podul.

Se întrerupse din nou. Probabil că ea ar fi trebuit să-l întrebe ce se întâmplase apoi.

– Și dacă-ți vine să faci caca? întrebă ea în schimb.

– Păi, am stat cu spatele lângă spărtură și am început să lovesc în toate părțile, vrând să... O clipă. Ce-ai spus?

– Caca, repetă Shallan. Ești pe câmpul de luptă, învelit în metal ca un crab în carapacea lui. Ce te faci când natura își cere drepturile?

– Păi... ăă... se bâlbâi Adolin și se încruntă la ea. Nicio femeie nu

m-a mai întrebat așa ceva până acum.

– Ura pentru originalitate! exclamă Shallan, deși i se împurpuraseră obraji.

Jasnah n-ar fi fost câtuși de puțin încântată. Oare chiar nu era în stare să-și țină limba în frâu nici măcar pe timpul unei singure conversații? Îl făcuse să vorbească despre ceva care îi plăcea; totul mergea bine. Și acum trântise o asemenea gogomănie.

– Păi, spuse Adolin, vorbind rar, lupta nu e constantă, oamenii ajung pe rând în prima linie și în spatele ei. Pentru fiecare cinci minute în care te lupti, ai parte de tot atâtea în care te odihnești. Când un Cristalpurtător se retrage din prima linie, oamenii lui îi cercetează armura, uitându-se după crăpături, îi dau ceva să bea și să mănânce și-l ajută să rezolve... ceea ce ai spus. Nu e un subiect potrivit pentru o conversație, Luminăție. De fapt, nu vorbim niciodată despre astfel de lucruri.

– Tocmai de asta e un subiect potrivit, zise ea. Există atâtea istorisiri oficiale din care pot afla o grămadă de lucruri despre războaie, Cristalpurtători și fapte eroice. Dar rămân amănuntele murdare – despre ele nu scrie nimeni nimic.

– Ei bine, chiar te murdărești, ripostă Adolin, cu o strâmbătură, sorbind din vin. De fapt, nu poți... nu-mi vine să cred că spun astfel de lucruri... de fapt, când ești în Cristalarmură nu poți să te ștergi singur, trebuie s-o faci altcineva. Mă simt ca un bebeluș. Pe urmă, alteori, pur și simplu n-ai timp...

– Și?

El o studie mijindu-și ochii.

– Ce s-a-ntâmpat? întrebă ea..

– Încercam să mă conving că nu ești Cuget, deghizat și cu perucă. El ar fi în stare să-mi facă așa ceva.

– Nu-ți fac nimic, răspuse Shallan. Sunt pur și simplu curioasă.

Și, la drept vorbind, chiar era. Se mai gândise la asta. Poate mai mult decât merita.

– Dacă vrei neapărat să știi, continuă Adolin, află că o zicală veche, pe care-o poți auzi pe câmpul de bătălie, spune că e mai bine să-ți fie rușine decât să fii mort. Nu poți lăsa nimic să-ți abată atenția de la luptă.

– Așa că...

– Așa că, da, eu, Adolin Kholin – vărul regelui și moștenitorul principatului Kholin –, m-am căcat pe mine în Cristalarmură. De trei ori, de fiecare dată cu bună știință, mărturisi el și dădu peste cap restul vinului. Ești o femeie stranie.

– Trebuie să-ți amintesc, ripostă ea, că tu ești cel care-a deschis discuția de azi cu o glumă despre vânturile lui Sebarial.

– Cred că da, zâmbi Adolin. Întâlnirea noastră nu se desfășoară așa cum ar fi trebuit, nu?

– Și e ceva rău în asta?

– Nu, răspuse el și zâmbetul i se lăți. De fapt, e de-a dreptul înviorător. Știi de câte ori am spus povestea aia despre atacul de pe platouri?

– Nu mă-ndoiesc că ai dat dovadă de foarte mult curaj.

– De foarte mult.

– Totuși, probabil că nu tot atât de mult ca al sărmanului om nevoit să-ți curețe armura.

Adolin izbucni într-un râs zgomotos. Părea că pentru prima oară era complet sincer – trăda o emoție nicidecum prescrisă sau așteptată. Bătu cu pumnul în masă, apoi își flutură mâna, în semn că mai voia vin, și-și șterse o lacrimă. Zâmbetul cu care se uita la Shallan amenința obrajii ei cu o nouă împurpurare.

„Ia stai”, se gândi ea, „asta chiar a mers?” Se presupune că trebuia să fie cât mai feminină, mai delicată, nu să-i întrebe pe bărbați cum își fac nevoile pe câmpul de luptă.

– Bun, spuse Adolin, luându-și pocalul de vin. De data asta nu-i mai aruncă servitoarei nici măcar o privire. Ce alte secrete murdare mai vrei să știi? M-ai deschis ca pe o carte. Mai sunt o tonă de alte lucruri despre care rapoartele oficiale și istoria nu dezvăluie absolut nimic.

– Pupele, răspuse Shallan cu nerăbdare. Cum arată?

– Asta vrei să știi? Întrebă Adolin și se scărpină în cap. Eram sigur că te interesează cum te roade armura...

Shallan își luă săculețul, puse pe masă o bucată de hârtie și începu să deseneze.

– Din câte am izbutit să-mi dau seama, nimeni n-a studiat

temeinic demonii spărturilor. Există câteva desene ale unora morți, și atâta tot, iar în privința anatomiei, sunt groaznice. Probabil că au un ciclu de viață interesant. Vânează în spărturi, dar nu cred că trăiesc acolo. Nu e destulă hrană pentru niște creaturi de mărimea lor. Ceea ce înseamnă că venirea lor aici respectă tipicul unei migrații. Vin ca să intre în stadiul de pupă. Ai văzut vreodată unul tânăr? Înainte de a deveni pupă?

– Nu, răspunse Adolin, mișcându-se grăbit, cu tot cu scaun, în jurul mesei. Adesea se întâmplă noaptea, și nu le observăm decât dimineața. Au culoarea stâncilor, e greu să le deslușești de la mare distanță. De aceea cred că parshendii ne pândesc. De prea multe ori se încheie totul cu o luptă pe platou. Asta ar putea să-nsemne că ne văd pregătindu-ne, apoi țin cont de direcția în care o pornim ca să deducă unde e pupa. Plecăm înaintea lor, dar, pe Câmpiile Sfârâmate, ei se mișcă mai repede decât noi, așa că ajungem aproape în același timp...

Se întrerupse, înclinându-și capul ca să vadă mai bine desenul ei.

– Furtuni! Chiar e un desen bun, Shallan.

– Mulțumesc.

– Nu, chiar foarte bun.

Ea schițase la rezezeală mai multe soiuri de pupe despre care citise în cărți, cu o siluetă omenească alături, ca să poată fi apreciată mărimea. Nu-i ieșise prea grozav – din pricina grabei. Însă Adolin părea sincer impresionat.

– Forma și structura pupei, zise ea, ne-ar putea ajuta să plasăm demonii spărturilor în familia animalelor cu care se aseamănă.

– Seamănă cel mai mult cu asta, spuse Adolin trăgându-se mai aproape și arătând cu degetul una dintre schițe. Când am atins una, mi-am dat seama că-s tari ca piatra. E greu să găurești una fără o Cristalsabie. Niște bărbați cu ciocane ar avea nevoie de-o veșnicie ca s-o spargă.

– Hm, spuse Shallan notându-și ceva. Ești sigur?

– Da. Chiar așa arată. De ce?

– Asta e pupa unui yu-nerig. O carapace-mare din mările care înconjoară Marabethia. Mi s-a spus că acolo răufăcătorii îi sunt oferți ca hrană.

– Aoleu.

– Ar putea fi o falsă asemănare, o coincidență. Yu-nerig e un animal marin. Nu ajunge pe uscat decât ca să devină pupă. Presupunerea că s-ar înrudi cu demonul spărturilor rămâne, după părerea mea, sub semnul întrebării...

– Firește, zise Adolin sorbind din pocal. Dacă așa spui tu.

– Probabil e un lucru important, zise Shallan.

– Pentru cercetări. Da, știu. Mătușa Navani vorbește întotdeauna despre astfel de lucruri.

– Într-o mai mare măsură ar putea avea importanță practică. Cât de multe creaturi din astea sunt ucise de armatele noastre și de parshendi în fiecare lună?

Adolin ridică din umeri.

– Câte una la fiecare trei zile, presupun. Uneori mai multe, alteori mai puține. Adică... vreo cincisprezece pe lună?

– Îți dai seama care e problema?

– Păi... clătină Adolin din cap. Nu. Îmi pare rău. Nu prea mă pricep la altceva în afară de-a înjunghia oameni.

Shallan îi zâmbi.

– Aiurea. Ai ales vinul cu mare pricepere.

– Am făcut-o, practic, la întâmplare.

– Și e delicios, spuse ea. S-a dovedit, experimental, că metodele de care te folosești sunt corecte. Și probabil că nu vezi problema, fiindcă nu știi exact cum stau lucrurile. În general, carapacele-mari se împreunează rar și cresc încet. Din cauză că, în majoritatea ținuturilor, există hrană doar pentru un număr mic de prădători de vârf de asemenea dimensiuni.

– Am mai auzit o parte din lucrurile astea.

Shallan îl privi ridicând din sprânceană. Se trăsese mai aproape de ea, ca să-i vadă desenul. Se parfumase discret, mirosea vag a lemn proaspăt. „O, cerule...”

– Bine, bine, zise el, chicotind în timp ce-i studia desenele. Nu sunt chiar atât de greu de cap cum pretind. Înțeleg ce vrei să spui. Chiar crezi că am putea ucide destul de mulți pentru ca asta să fie o problemă? Vreau să spun că oamenii vânează carapace-mari de generații și creaturile sunt încă pe lume.

– Voi nu vânați, Adolin. Culegeți. Distrugeți sistematic animalele tinere. Nu s-au împuținat pupele în ultima vreme?

– Ba da, răspuse el, deși părea să vorbească fără tragere de inimă. Ne-am gândit că de vină e anotimpul.

– S-ar putea. Dar e posibil și ca, după cinci ani de cules, numărul lor să fi început să scadă. De obicei, nu există prădători care să vâneze animale ca demonii spărturilor. Pierderea neașteptată a unui număr de cel puțin o sută cincizeci pe an ar putea fi catastrofală pentru întreaga populație.

Adolin se încruntă.

– Inimile-nestemată pe care le adunăm hrănesc oamenii din taberele de război. Dacă nu primim fără întrerupere pietre prețioase de dimensiuni rezonabile, cele pe care le avem vor crăpa în cele din urmă în Animmozi și nu vom mai putea să ne aprovizionăm armatele.

– Nu susțin că ar trebui să încetați vânătoarea, sublinie ea roșind.

Probabil că nu în privința asta trebuia să atragă atenția. Urithiru și parshii erau problema care nu mai putea fi amânată. Trebuia totuși să câștige încrederea lui Adolin. Dacă izbutea să-i fie de folos în ceea ce privea demonii spărturilor, poate că avea s-o asculte și când urma să-i vorbească despre ceva mai radical.

– Spun doar c-ar fi util să ne gândim la asta și să facem cercetări, continuă ea. Cum ar fi dacă am putea să creștem demoni ai spărturilor, să-i creștem în serie, așa cum facem cu chullii, până devin pupe? Dacă, în loc să vânați trei pe săptămână, i-ați putea crește ca să adunați inimi-nestemată cu sutele?

– Asta chiar ar fi de folos, spuse Adolin gânditor. De ce-ai avea nevoie ca să reușești una ca asta?

– Ei, n-am spus că... adică... spuse Shallan, apoi făcu o pauză. Ar trebui s-ajung pe Câmpiile Sfărâmate, continuă cu mai multă hotărâre. Dacă încerc să-mi dau seama cum i-am putea crește, trebuie să văd o pupă înainte de-a fi spartă. Ar fi de preferat să văd un demon al spărturilor matur și – ideal – să capturăm unul tânăr, ca să-l pot studia.

– E o mică listă de lucruri imposibile.

– Ei, tu ai *pus* întrebarea.

– Aș putea izbuti să te duc pe Câmpiile Sfărâmate, spuse Adolin. Tata îi promisese lui Jasnah c-o să-i arate cadavrul unui demon al spărturilor, prin urmare, presupun că avea de gând s-o ducă la fața locului după o vânătoare. Dar să vezi o pupă... astea apar rar în apropierea taberelor. Va trebui să te duc periculos de aproape de teritoriul parshendilor.

– Sunt sigură că mă poți apăra.

Adolin rămase cu ochii la ea, în tăcere.

– Ce e? Întrebă Shallan.

– Aștept să-mi dai peste nas c-o vorbă de duh.

– Vorbeam serios, spuse ea. Cu tine acolo, sunt sigură că parshendii n-ar cuteza să se apropie.

Adolin zâmbi.

– Adică, adăugă ea, duhoarea în sine ar fi de ajuns...

– Cred c-o să mă simt întotdeauna jenat fiindcă ți-am spus asta.

– Întotdeauna, încuviință ea. Ai fost sincer și mi-ai povestit în amănunt lucruri captivante. Nu-mi îngădui să uit așa ceva despre un bărbat.

Zâmbetul lui se lăți. Furtuni, ochii ăia...

„Ai grijă”, își spuse Shallan. „Mare grijă! Lui Kabsal i-a fost ușor să te cucerească. Nu trebuie să se repete.”

– O să văd ce pot face, făgădui Adolin. Poate că, în viitorul apropiat, parshendii nu vor mai fi o problemă.

– Serios?

El dădu din cap.

– N-a aflat toată lumea, deși le-am spus înalților prinți. Tata o să se-ntâlnească mâine cu unul dintre conducătorii parshendilor. Întâlnirea ar putea duce la începerea negocierilor pentru pace.

– Fantastic!

– Da, răspunse Adolin. Eu nu-mi fac speranțe. Asasinul... Oricum, o să vedem ce-o să se-ntâmple mâine, deși va trebui să mă ocup de asta între celelalte însărcinări pe care mi le-a dat tata.

– Duelurile, zise Shallan aplecându-se spre el. Care e rostul lor, Adolin?

El păru să șovăie.

– Indiferent ce s-ar petrece acum în tabere, adăugă ea cu voce șoptită, nu-i era cunoscut lui Jasnah. Sunt teribil de neștiutoare în privința manevrelor politice de aici, Adolin. Am dedus că tatăl tău și Înaltul Prinț Sadeas au avut o neînțelegere. Regele a schimbat natura acestor atacuri ale platourilor și toată lumea vorbește despre duelurile tale. Dar, din câte am izbutit să aflu, n-ai încetat niciodată să te duelezi.

– Acum e altceva, spuse el. Mă duelez ca să câștig.

– Și înainte n-o făceai din același motiv?

– Nu, atunci mă duelam ca să pedepsesc, zise el și-și roti privirea în jur, apoi întâlni ochii ei. Totul a început odată cu viziunile tatălui meu...

Adolin continuă. Depănă o poveste surprinzătoare, mult mai amănunțită decât se așteptase ea. O poveste despre trădare și despre speranță. Despre viziuni din trecut. Despre un Alethkar unit, pregătit să facă față unei mari furtuni.

Shallan nu știa ce să creadă despre tot ce auzea, deși înțelesese că Adolin îi povestea fiindcă prin tabere se răspândiseră deja zvonuri. Auzise despre crizele lui Dalinar, firește, și avea o vagă idee despre ceea ce făcuse Sadeas. Când Adolin spuse că tatăl lui dorea întoarcerea Cavalerilor Radianți, o străbătu un fior. Se uită după Model – trebuia să fie pe-aproape –, dar nu izbuti să-l zărească.

Ideea întregii povești era, cel puțin în viziunea lui Adolin, trădarea lui Sadeas. Privirea tânărului prinț se înnegură și se aprinse la față când îi istorisi cum fuseseră abandonați pe Câmpii, împresurați de dușmani. Păru să se jeneze când mărturisi că fuseseră salvați de o echipă de podari umili.

„Are cu adevărat încredere în mine”, se gândi Shallan, străbătută de un fior de încântare. Îl asculta ținându-și mâna liberă pe brațul lui, un gest inofensiv, dar care părea să-l îndemne să continue să-i explice, cu voce scăzută, planurile lui Dalinar. Nu era sigură că ar fi trebuit să-i dezvăluie ei totul. Abia dacă se cunoșteau. Însă istorisirea părea să ridice o greutate de pe umerii lui Adolin, care se destindea tot mai mult.

– Cred că asta e tot, spuse el. Ar trebui să câștig săbiile tuturor celorlalți, ca să-i scot din luptă și ca să-i pun într-o situație jenantă.

Dar nu știi dac-o să meargă.

– De ce nu? întrebă ea.

– Cei care acceptă să se dueleze cu mine nu sunt destul de importanți, răspuse el încleștându-și pumnul. Dacă o să câștig prea mult de la ei, adevăratele mele ținte, adică înalții prinți, se vor speria de mine și vor refuza să se dueleze. Trebuie să mă întrec cu oameni mai sus-puși. Ba nu, de fapt trebuie să mă duelez cu Sadeas. Să-i strivesc de pământ fața aia rânjită și să iau înapoi Sabia tatei. Dar e prea alunecos. N-o să-l fac niciodată să accepte.

Shallan se trezi că-și dorea cu disperare să poată face ceva, orice, ca să-l ajute. Se simțea topindu-se sub forța îngrijorării din ochii lui, a pasiunii cu care vorbea.

„Adu-ți aminte de Kabsal...”, își spuse iarăși.

Ei, nu-și imagina că Adolin o să-ncerce s-o asasineze, dar, pe de altă parte, asta nu însemna că trebuia să-și lase creierul să se preschimbe în sos în preajma lui. Își dresе glasul și își desprinsе privirea de a lui, coborându-și-o spre desenul ei.

– Sunt o pacoste, spuse ea. Te-am făcut să-ți pierzi buna dispoziție. Nu mă pricep la întâlniri.

– Pe mine m-ai fi putut păcăli, spuse Adolin punându-și mâna pe brațul ei.

Shallan își ascunse o nouă îmbujorare lăsându-și capul în jos, ca să caute în săculeț.

– Trebuie să știi la ce lucra verișoara ta înainte să moară, spuse.

– La un nou volum din biografia tatălui ei?

– Nu, răspuse Shallan, scoțând o foaie de hârtie. Adolin, Jasnah credea că Pustiitorii se vor întoarce.

– Ce? exclamă el încruntându-se. Nu credea nici măcar în existența Atotputernicului. De ce ar fi crezut că Pustiitorii există?

– Avea dovezi, zise Shallan, bătând cu un deget în foaia de hârtie. Mă tem că, în mare parte, s-au scufundat în ocean, dar niște notițe de-ale ei și... Adolin, cât de greu crezi c-ar fi să-i convingem pe înalții prinți să se descotorosească de parshii lor?

– De ce să se descotorosească?

– Cât de greu crezi c-ar fi să convingem pe toată lumea să nu mai folosească parshii ca sclavi? Să-i alunge, sau...

Furtuni. Doar nu dorea să dea tonul unui măcel, nu? Însă ăia erau Pustiitori.

– ...sau să-i elibereze, sau cam așa ceva. Să-i scoată din taberele de război.

– Cât de greu ar fi? spuse Adolin. Fără să mă gândesc prea mult, aş zice că imposibil. Sau cu adevărat imposibil. Și de ce-am vrea să facem una ca asta?

– Jasnah credea că ar putea avea legătură cu Pustiitorii și cu întoarcerea lor.

Adolin clătină din cap, aparent năucit.

– Shallan, noi abia îi putem convinge pe înalții prinți să poarte războiul ăsta așa cum se cuvine. Dacă tata sau regele i-ar cere cuiva să scape de parshii săi... Furtuni! Regatul s-ar rupe în bucăți cât ai clipi.

Așadar, Jasnah avusese dreptate și în privința asta. Nu era o surpriză. Dar Shallan voia să știe cu câtă violență avea să se opună Adolin ideii. El luă o înghițitură mare de vin, părând cu desăvârșire uluit.

Era timpul să-l readucă în apele lui. Întâlnirea mersese foarte bine. Nu voia s-o încheie într-o atmosferă posomorâtă.

– E ceea ce spunea Jasnah, zise ea, dar, sincer, aş vrea să aprecieze Luminoasa Navani cât de importantă e sugestia ei. Ar trebui să-și cunoască fiica și să-i înțeleagă notițele mai bine decât oricine altcineva.

Adolin dădu din cap.

– Atunci du-te la ea.

Shallan bătu cu degetele în hârtie.

– Am încercat. N-a fost prea binevoitoare.

– Mătușa Navani poate fi foarte arogantă uneori.

– Nu la asta mă refer, spuse Shallan, uitându-se cu atenție la cuvintele din scrisoare.

Era răspunsul primit de la Navani după ce îi ceruse să se întâlnească și să discute cu ea despre munca fiicei sale.

– Nu vrea să mă vadă. Nu pare nici măcar dornică să știe că exist.

Adolin oftă.

– Nu vrea să creadă. Ceea ce s-a întâmplat cu Jasnah, adică. Tu reprezinți pentru ea ceva – adevărul, într-un anumit fel. Lasă-i timp. Simte pur și simplu nevoia să jelească.

– Nu sunt sigură că toată povestea asta poate aștepta, Adolin.

– O să vorbesc cu ea. Ce zici?

– Minunat, răspuse ea. Cum ești și tu.

El zâmbi.

– Nu e mare lucru. Adică, dacă ne îndreptăm spre jumătatea-drumului-către-aproape-un-soi-de-poate-căsătorii, probabil ar trebui să dea fiecare atenție intereselor celuilalt, zise el și se opri o clipă. Totuși, nu mai vorbi cu nimeni altcineva despre parshi. N-o să pice bine.

Shallan dădu din cap absentă, apoi descoperi că se holba la el. Într-o zi avea să sărute buzele alea. Își îngădui să-și imagineze asta.

Și, pe ochii Cenușii... în firea lui era ceva foarte prietenos. Nu se așteptase la așa ceva din partea cuiva de obârșie atât de înaltă. De fapt, înainte de a ajunge pe Câmpiile Sfărâmate nu mai întâlnise pe nimeni cu un rang atât de înalt, dar, dintre cunoscuții ei, toți cei care se apropiau de o asemenea poziție socială erau bățoși, ba chiar furioși.

Nu și Adolin. Furtuni, prezența lui alături de ea era un alt lucru cu care ar fi putut să se obișnuiască într-o foarte, foarte mare măsură.

Pe terasă, oamenii prinseră să se agite. Ea nu le dădu nicio atenție în primele clipe, însă pe urmă mulți începură să se ridice de pe scaune, uitându-se spre est.

Furtuna. Sigur.

Shallan simți ghimpele panicii când se uită spre Obârșia Furtunilor. Vântul se întetise, deasupra terasei fâlfâiau în zbor frunze și gunoaie mărunte. Jos, în Piața de Afară, totul fusese pus la loc sigur, corturile strânse, copertinele îndepărtate, ferestrele închise. Taberele de război se pregătiseră să țină piept stihiei.

Shallan își îndesă lucrurile în săculeț, se ridică, se apropie de marginea terasei și își încleștă pe balustrada de piatră degetele mâinii libere. Adolin i se alătură. În spatele lor se adunau alți oameni, vorbind în șoaptă. Auzi zgomot de fier frecat de piatră; parshii începură să tragă mesele și scaunele deoparte, stivindu-

le pentru când aveau să se retragă ca să le protejeze, dar și să le facă loc ochi-luminoșilor la adăpost.

Negura năpădise orizontul până atunci luminos așa cum împurplează furia obrajii unui bărbat. Shallan strânse mai tare balustrada, privind cum se preschimbă lumea. Lujerii se retrăgeau, mugurii-de-stancă se închideau. Iarba se ascundea în bortele ei. Știa, cumva. Toate plantele știa.

Aerul deveni rece și umed, iar rafalele de vânt o izbiră din avangarda furtunii, răsfirându-i părul în spate. Jos, în partea de nord, gunoiul și toate resturile din tabere așteptau, în mormane, să fie luate de furtună. În cele mai multe zone civilizate era interzis să faci așa ceva, fiindcă totul putea ajunge în următorul oraș. Însă acolo nu existau alte orașe.

Orizontul se întunecă și mai tare. Cu nervii deja la limită, câțiva oameni de pe terasă fugiră la adăpost în sălile din spate. Cei mai mulți rămaseră locului, în tăcere. Deasupra capetelor, vântspreonii treceau în zbor grăbit, ca niște torente minuscule de lumină. Shallan îl prinse pe Adolin de braț, privind țintă către est. Trecură câteva minute până când, în sfârșit, îi apăru în fața ochilor.

Zidul de furtună.

O imensă perdea de apă și de resturi suflate în fața furtunii. Pe alocuri se întrezăreau, din spatele său, străfulgerări luminoase, dezvăluind mișcări și umbre din *interior*. În acel perete distrugător era ceva, aidoma scheletului unei mâini care se poate distinge când pătrunde lumina în carne.

Aproape toată lumea fugi de pe terasă, deși zidul de furtună era încă departe. Cât ai clipi, afară nu mai rămaseră decât o mână de oameni, printre care Shallan și Adolin. Ea urmărea, încremenită, apropierea furtunii. Dura mai mult decât se așteptase. Înainta cu o viteză teribilă, dar era atât de mare încât o vedeai de la o distanță impresionantă.

Înghiți Câmpiile Sfărâmate, platou după platou. Se profilă curând deasupra taberelor de război, amenințătoare, și se năpusti spre ei vind.

— Ar trebui să plecăm, spuse Adolin într-un târziu.

Ea mai că nu-l auzi.

Viață. În furtună trăia ceva, ceva ce nu fusese niciodată înfățișat de vreun artist și niciodată descris de vreo erudită.

– Shallan!

Adolin începu s-o tragă spre adăpost. Ea se prinse de balustradă cu mâna liberă și rămase acolo, strângându-și săculețul la piept cu mâna interzisă. Zumzetul ăla... ăla era Model.

Nu se aflase niciodată atât de aproape de o mare furtună. Chiar și când stătuse la numai câteva palme distanță, dincolo de oblonul unei ferestre, nu fusese atât de aproape. Să privești întunecimea aia pogorându-se asupra taberelor de război...

„Trebuie să desenez.”

– Shallan! strigă Adolin smulgând-o de lângă balustradă. Vor închide ușile dacă nu intrăm acum!

Ea văzu, cu o tresărire, că toți ceilalți pleaseră. Îl lăsă pe Adolin s-o clintească din loc, apoi i se alătură și traversară aproape în fugă terasa pustie. Ajunseră în încăperea din marginea terasei, plină de ochi-luminoși care se îngrămădeau unii în alții, uitându-se cu groază afară. Gărzile de corp ale lui Adolin intrară imediat după Shallan, și mai mulți parshi se grăbiră să trântescă ușile grele. Zăvorul intră în locașul lui cu un pocnet surd, ascunzând cerul și lăsându-i doar în lumina sferelor de pe pereți.

Shallan numără. Furtuna lovi – putu s-o simtă. Ceva dincolo de bufnitura ușilor și bubuitul îndepărtat al tunetului.

– Șase secunde, spuse.

– Ce? întrebă Adolin.

Vocea îi suna înăbușit și, în jur, alții vorbeau în șoaptă.

– Furtuna ne-a izbit la șase secunde după ce servitorii au închis ușile. Atât puteam să mai stăm afară.

Adolin o privi ca și cum nu i-ar fi venit să-și creadă urechilor.

– Când ți-ai dat seama de ce ne aflăm pe terasă, ai părut îngrozită.

– Eram.

– Iar acum îți pare rău că n-am rămas afară până în ultima clipă dinainte de-a ne izbi furtuna?

– Păi... da, răspunse ea roșind.

– Nu știu ce să cred despre tine, n-am nici cea mai mică idee,

zise Adolin și se uită la ea. N-am mai întâlnit pe nimeni care să-ți semene.

– Ține de aura mea de mister feminin.

El ridică din sprânceană.

– E ceea ce spunem când ne simțim, deosebit de bizare, adăugă ea. Se consideră că e politicos să nu mărturisești că știi asta. Și acum... așteptăm pur și simplu aici?

– În camera asta cât o cutie? Întrebă Adolin, părând să se amuze. Suntem ochi-luminoși, nu vite.

Îi arată ușile deschise de câțiva servitori către încăperi săpate mai adânc în coasta muntelui.

– Sunt două săli. Una pentru bărbați și una pentru femei.

Shallan dădu din cap. Uneori, în timpul furtunilor, femeile și bărbații se despărțeau, retrăgându-se să stea de vorbă în camere separate. Se părea că taverna respecta această tradiție. Probabil că ofereau gustări. Se îndreptă spre sala arătată, dar Adolin o opri, punându-i mâna pe braț.

– O să văd cum te pot duce pe Câmpiile Sfărâmate. Amaram spune că vrea să vadă mai mult decât se poate observa în timpul atacului unui platou. Cred că, mâine-seară, el și tata vor cina împreună, ca să discute despre asta, așa că o să întreb atunci dacă te pot lua cu noi. O să vorbesc și cu mătușa Navani. Ce-ar fi să-ți povestesc la ospățul de săptămâna viitoare ce voi fi izbutit să fac între timp?

– E un ospăț săptămâna viitoare?

– Întotdeauna e un ospăț săptămâna viitoare. Nu trebuie decât să aflăm cine-l dă. O să-ți trimit vorbă.

Ea îi zâmbi, apoi se despărțiră. „Săptămâna viitoare nu e destul de curând”, se gândi. „Trebuie să văd cum îl pot întâlni fără să mă pun într-o situație stânjenitoare.”

Chiar îi făgăduise c-o să-l ajute să crească demoni ai spărturilor? De parcă ar mai fi avut nevoie de ceva în plus ca să-și ocupe timpul! Dar se simțea mulțumită de întâlnirea din ziua aceea când intră în sala femeilor, lăsându-și gărzile de corp s-o aștepte într-o alta, unde le era locul.

Traversă agale încăperea luminată de pocale cu pietre prețioase

– șlefuite, dar nu și montate în sfere. Un aranjament costisitor.

Simțea că, dacă ar fi urmărit-o, ambele femei de la care primise lecții ar fi fost dezamăgite. Tyn ar fi vrut să-l manipuleze pe prinț într-o mai mare măsură; Jasnah ar fi preferat să fie mai chibzuită, să-și țină mai bine limba în frâu.

Dar se părea că Adolin tot o găsisse pe placul lui. Și asta o îmboldea să chiuie de bucurie.

Privirile femeilor din jur îi spulberă încântarea. Unele îi întoarseră spatele, iar altele strânsesă din buze, măsurând-o de sus până jos cu neîncredere. N-avea să devină populară curtându-l pe cel mai râvnit burlac, nu când era o străină.

Dar asta n-o deranja. N-avea nevoie s-o accepte acele femei; nu urmărea decât să descopere Urithiru și tainele pe care le ascundea. Câștigarea încrederii lui Adolin era un pas imens către țelul ei.

Se hotărî să se răsplătească îndopându-se cu dulciuri și clocindu-și planul de-a se furișa în vila Luminlordului Amaram.

50
NESTEMATE
NEȘLEFUITE

Dacă printre Radianți exista o nestemată neșlefuită, atunci era vorba despre Voințămodelatori; fiindcă, deși întotdeauna gata să treacă la fapte, erau firi schimbătoare, și Invia a scris despre ei: „capricioși, înșelători, pe care nu te poți bizui”, de parcă ar fi considerat de la sine înțeles că toată lumea trebuie să fie de acord; poate că o astfel de părere, pe care Invia, adeseori, a subliniat-o răspicat, e lipsită de îngăduință, fiindcă despre acest ordin se spunea că, în afară de dragostea față de aventură, noutate și straniețate, comună tuturor, este, ca temperament, cel mai diversificat și cel mai nestatornic.

— Din *Cuvinte despre Lumină*, capitolul VII, pagina 1

Adolin stătea pe un scaun cu spătar înalt, cu pocalul de vin în mână, ascultând furtuna de afară, cu tunetele ei. S-ar fi simțit în siguranță în buncărul de piatră dacă furtunile n-ar fi avut ceva care submina orice senzație de siguranță, oricât de rațională. Se bucura că vine Lăcrimarea, că furtunile vor înceta pentru câteva săptămâni.

Își înalță paharul către Elit, care trecu pe lângă el cu pași apăsați.

Nu-l văzuse sus, pe terasa tavernei, dar se aflau într-o încăpere care servea drept adăpost de furtună pentru mai multe prăvălii din Piața de Afară.

– Ești pregătit pentru duelul nostru? întrebă Adolin. Până acum m-ai făcut s-aștept o săptămână întregă, Elit.

Bărbatul scund și chel sorbi din vin, apoi lăsă pocalul în jos, fără să se uite la tânărul Kholin.

– Vărul meu are de gând să te ucidă pentru că m-ai provocat. Imediat după ce mă omoară pe mine fiindcă am primit provocarea, răspunse el și se întoarse în sfârșit spre Adolin. Dar, când o să te calc în picioare pe nisip și o să revendic toate cristalele familiei tale, eu o să fiu cel bogat, iar numele lui o să fie dat uitării. Dacă sunt pregătit pentru duelul nostru? Îl aștept cu nerăbdare, Adolin.

– Tu ai fost cel care-a vrut să aștepte, îi atrase atenția prințul.

– Am vrut mai mult timp în care să savurez ceea ce-am să-ți fac.

Elit zâmbi cu buzele lui lipsite de culoare, apoi plecă.

Enervant om. Ei bine, Adolin avea să se ocupe de el peste două zile, când era programat duelul lor. Între timp, adică a doua zi, îl aștepta întâlnirea cu Cristalpurătorul parshendi. Plana asupra lui amenințătoare ca un nor prevestitor de furtună. Ce se întâmpla dacă încheiau în sfârșit pace?

Se gândea la astaându-și vinul și trăgând cu urechea la ce spunea Elit, care vorbea cu cineva în spatele lui. Recunoștea vocea aia, nu?

Își îndreptă spatele, apoi se uită peste umăr. De când era Sadeas acolo și de ce nu-l văzuse când intrase în încăpere?

Înaltul Prinț se întoarse spre el, cu un zâmbet calm pe chip.

„Poate că pur și simplu o să...”

Sadeas o porni agale spre Adolin, cu mâinile încleștate la spate, purtând o haină maronie scurtă, la modă, și o eșarfă verde, brodată. Nasturii înșiruiți pe pieptul hainei erau nestemate. Smaralde, ca să se asorteze cu eșarfa.

Furtuni! În ziua aia nu voia să aibă de-a face cu Sadeas.

Înaltul Prinț se așeză lângă Adolin, amândoi cu spatele la căminul în care un parsh începuse să pună lemne pe foc. Conversațiile mustind de nervozitate umpleau încăperea de un zumzet în

tonalități joase. Oricât de frumos ar fi fost decorul, nu te simțea niciodată în largul tău când afară urla furtuna.

– Cum ți se pare haina mea, tinere Adolin? Întrebă Sadeas.

Adolin sorbi din vin, neavând destulă încredere în sine ca să răspundă. „Ar trebui să mă ridic pur și simplu și să plec.” Dar n-o făcu. O mică parte din el își dorea ca Sadeas să-l provoace, să-i spulbere orice rețineră, să-l împingă să facă o prostie. Dacă l-ar fi ucis acolo și atunci, s-ar fi ales cu o execuție sau cel puțin cu un exil. Oricare dintre cele două pedepse ar fi meritat dacă-l ucidea pe loc.

– Ai avut întotdeauna ochi ageri în privința stilului, continuă Sadeas. Aș vrea să-ți aflu părerea. Eu unul sunt sincer convins că haina e superbă, dar mă tem că nu se mai poartă haine atât de scurte. Care e ultima modă în Liafor?

Înaltul Prinț trase de partea din față a hainei, mișcându-și mâna astfel încât să-și arate inelul asortat cu butonii. Ca și cele de pe haină, smaraldul de pe deget era neșlefuit. Toate străluceau discret, impregnate cu Lumină de Furtună.

„Smaralde neșlefuite”, se gândi Adolin, apoi își înălță privirea ca s-o întâlnească pe a lui Sadeas, care îi zâmbi.

– Am dobândit nestematele de curând, sublinie el. Țin mult la ele.

Le căpătase atacând un platou, împreună cu Ruthar, când n-ar fi trebuit s-o facă. Se grăbise s-ajungă mai repede decât alți înalți prinți, așa cum se proceda înainte, când fiecare se străduia să atace primul și să-și însușească prada.

– Te urăsc, șopti Adolin.

– Așa și trebuie, spuse Sadeas, luându-și mâna de pe haină.

Arată către foștii podari, acum gârzi de corp ale lui Adolin, care îl priveau cu ostilitate nemascată.

– Fosta mea proprietate se poartă bine? I-am văzut pe oameniiăștia patrulând pe-aici, prin piață. Faptul mă amuză din motive pe care mă îndoiesc c-o să le pot explica vreodată.

– Patrulează ca să făurească un Alethkar mai bun.

– Asta urmărește Dalinar? Mă surprinde s-o aud. Vorbește despre justiție, firește, dar nu lasă justiția să-și urmeze cursul. Nu așa cum s-ar cuveni.

– Știi unde bați, Sadeas, se răsti Adolin. Ești supărat fiindcă, în calitate ta de Înalt Prinț al Informării, nu te-am lăsat să-ți aduci judecători în tabăra noastră de război. Ei bine, trebuie să te înștiințez că tata a hotărât să...

– Înalt Prinț al... Informării? N-ai auzit? Am renunțat de curând la titlu.

– Poftim?

– Da, întări Sadeas. Mă tem că n-am fost niciodată omul potrivit pentru asta. Ține, probabil, de firea mea de shalashian. Îi urez lui Dalinar noroc în găsirea unui înlocuitor – deși, din câte am auzit, ceilalți înalți prinți au căzut de acord că niciunul dintre noi nu e... făcut pentru astfel de însărcinări.

„Renunță la autoritatea cu care l-a investit regele”, cugetă Adolin. Furtuni! Era de rău. Strânse din dinți și se trezi întinzându-și mâna într-o parte, gata să-și cheme Sabia. Ba nu. Își retrase mâna. Într-un fel sau altul, avea să-l aducă pe Sadeas în arena de duel. Ucigându-l pe loc – oricât de mult ar fi meritat-o –, ar fi săpat chiar la temelii acelor legi ale războiului pe care propriul său tată se străduia din greu să le impună.

Dar, furtuni... Ispita era puternică.

Sadeas zâmbi din nou.

– Crezi că sunt un om rău, Adolin?

– E prea simplu spus, se răsti prințul. Nu ești doar rău, ești un țipar egoist și plin de crem care-ncearcă să stranguleze regatul ăsta cu mâna lui bulboasă, de nemernic.

– Grăitor. Sper că înțelegi că eu am făurit regatul ăsta.

– N-ai făcut altceva decât să-i ajuți pe tatăl și pe unchiul meu.

– Doi bărbați care nu mai sunt printre noi. Ghimpele Negru e tot atât de mort ca bătrânul Gavilar. În schimb, la cârma țării stau acum doi idioți, iar fiecare dintre ei e – într-un fel – umbra unui om pe care l-am iubit, zise el, apoi se aplecă spre Adolin și îl privi drept în ochi. Nu strangulez Alethkarul, fiule. Fac tot ce-mi stă în puteri ca să păstrez câteva bucăți din el destul de puternice pentru a face față distrugerii stârnite de tatăl tău.

– Nu-mi spune mie „fiule”, șuieră Adolin.

– Prea bine, zise Sadeas ridicându-se. Dar îți mai spun un singur

lucru. Îmi pare bine că n-ai murit pe Turn, în ziua aia. Peste câteva luni o să fii un Înalt Prinț minunat. Am presentimentul că, peste vreo zece ani – după un îndelungat război civil între noi doi – vom avea o alianță puternică. Până atunci o să-nțelegi de ce-am făcut ce-am făcut.

– Mă-ndoiesc. O să-mi împlânt sabia în măruntaiele tale cu mult înainte de asta, Sadeas.

Înaltul Prinț își înălță pocalul, apoi plecă să se alătore unui alt grup de ochi-luminoși. În apropiere, podarul care-i era gardă de corp – cel cu tâmplele argintii – dădu din cap cu respect către Adolin.

Tânărul prinț rămase gârbovit în scaun, simțindu-se secătuit, încă mult timp după ce marea furtună încetă și oamenii începură să plece. Preferă să aștepte până ce ploaia se opri cu totul. Nu-i plăcuse niciodată cum arăta uniforma lui după ce se uda.

În cele din urmă, se ridică, își luă cele două gărzi de corp și părăsi taverna, ieșind sub cerul cenușiu, în Piața de Afară pustie. Aproape că trecuse peste furia stârnită de discuția cu Sadeas și își tot reamintea că, până în momentul acela, avusese o zi foarte bună.

Firește că Shallan plecase deja în trăsura ei. Ar fi putut să ceară și el o trăsură, dar după atâta timp petrecut înăuntru, se simțea minunat s-o pornească pe jos prin aerul rece, umed și proaspăt după furtună.

Cu mâinile în buzunarele uniformei, traversă Piața de Afară trecând agale printre băltoace. Grădinarii începuseră să planteze coajă-de-piatră ornamentală de o parte și de alta a aleii, dar încă nu era destul de înaltă, abia dacă avea vreo două palme. O bordură frumoasă de coajă-de-piatră se forma în câțiva ani.

Cei doi podari nesuferiți mergeau în spatele lui. Adolin n-avea nimic împotriva lor – păreau destul de prietenoși, mai ales dacă nu era și comandantul lor prin preajmă. Însă nu-i plăcea când avea nevoie de paznici. Deși furtuna se îndepărtase către vest, după-amiaza era mohorâtă. Norii ascundeau soarele, care nu mai era sus pe cer, ci cobora lent către orizontul îndepărtat. Nu întâlnea prea mulți oameni, așa că singurii lui însoțitori erau podarii – ei, plus o hoardă de cremlingi, ieșiți să se ospăteze cu plantele care sugeau apa din bălți.

De ce, în locul ăla, plantele își petreceau în cochiliile lor mai mult timp decât cele de acasă? Probabil că Shallan știa. Zâmbi, străduindu-se să și-l scoată pe Sadeas din minte. Povestea asta cu Shallan dădea rezultate. Totuși, întotdeauna începea bine, așa că își ținu entuziasmul în frâu.

Fata era fantastică. Exotică, pusă pe șotii și deloc sufocată de legile alethi ale buneicuviințe. Era mai inteligentă decât el, dar nu-l făcea să se simtă prost. Asta înclina balanța cu mult în favoarea ei.

Adolin ieși din piață, traversă terenul neîngrădit de dincolo de ea și ajunse, în cele din urmă, în tabăra lui Dalinar. Paznicii îl lăsară să treacă, salutându-l ostășește. Pe urmă zăbovi în piața din tabără, comparând mărfurile cu cele din piața de lângă Pinaclu.

„Ce-o să se aleagă de locul ăsta după încheierea războiului?”, se întrebă. Avea să se termine într-o bună zi. Poate chiar a doua zi, după negocierea cu Cristalpurătorul parshendi.

Alethii aveau să fie în continuare prezenți în acele locuri, nu puteau să plece când existau demoni ai spărturilor pe care-i puteau vâna, dar cu siguranță că populația urma să scadă, nu? Oare era martorul unei schimbări permanente a Capitalei?

Câteva ore mai târziu – după ce-și petrecuse ceva vreme în prăvăliile cu bijuterii, căutând una pentru Shallan –, Adolin și gărzile lui de corp ajunseră la locuința tatălui său. Începuseră să-l doară picioarele, iar în tabără se lăsase întunericul. Căscă și intră în adâncurile cavernoase ale buncărului preferat de tatăl său ca sălaş. Oare nu era timpul să-și construiască o vilă pe măsura rangului? Era bine și frumos să fii un exemplu pentru alții, dar existau anumite standarde pe care o familie ca a lor trebuia să le respecte. Mai ales dacă importanța Câmpiilor Sfărâmate n-avea să scadă. Era...

Șovăi, oprindu-se în dreptul unei bifurcării și uitându-se în dreapta. Avusese de gând să meargă în bucătărie pentru o gustare, dar mai mulți bărbați în mișcare aruncau umbre în direcția opusă. Șoapte înăbușite.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă Adolin îndreptându-se către grup, urmat de gărzile sale de corp. Ce-ați găsit, soldați?

Oamenii se grăbiră să se întoarcă spre el și să-l salute. Erau tot podari aflați sub comanda lui Kaladin. Iar în spatele lor se găseau

ușile spre apartamentele lui Dalinar, Adolin și Renarin. Și acele uși erau larg deschise, iar pe podea fuseseră așezate sfere.

Ce se petrecea? De obicei, acolo stăteau de strajă doi sau cel mult patru oameni. Nu opt. Și... de ce un parsh purta uniforma gărzii și avea sulită, la fel ca toți ceilalți?

– Domnule! spuse un bărbat deșirat, cu brațe lungi. Tocmai ne duceam să vedem dacă e totul în ordine în apartamentele Înaltului Prinț, când...

Adolin nu mai auzi restul. Se împinse printre podari și văzu în sfârșit ce luminau sferile de pe podeaua salonului.

Glife scrijelite. Adolin îngenunche și încercă să le citească. Din păcate, nu fuseseră desenate astfel încât să alcătuiască o imagine ajutătoare. Se gândi că probabil erau cifre...

– Treizeci și două de zile, spuse unul dintre podari, un azish scund. Caută în centru.

Blestem!

– I-ați mai spus cuiva de inscripția asta? Întrebă Adolin.

– Abia am găsit-o, răspunse azishul.

– Puneți oameni de strajă la capetele coridorului, porunci tânărul prinț. Și trimiteți după mătușa mea.

Adolin își chemă Sabia, o lăsă să dispară, apoi o chemă iarăși. Un tic nervos. Ceața albă apăru – ca niște lujeri mărunți, crescând din aer – înainte de a căpăta forma armei, pe care o simți deodată grea în mână.

Stătea în salon, în picioare, holbându-se la semnele prevestitoare care arătau de parcă l-ar fi sfidat. Podarii rămăseseră dincolo de ușile închise, pentru ca el, Dalinar și Navani să poată vorbi fără martori. Adolin voia să radă cu Sabia glifele alea blestemate de pe podea. Dalinar dovedise că avea mintea întreagă. Mătușa Navani tradusese aproape un întreg document scris în cântul-din-zori cu ajutorul cuvintelor din viziunile lui!

Viziunile erau trimise de Atotputernic. Totul căpăta sens.

Și acum asta.

– Au fost făcute cu un cuțit, spuse Navani îngenunchind lângă glife.

Salonul era o încăpere imensă, folosită pentru primirea oaspeților sau pentru întruniri. Ușile din cealaltă parte duceau către camera de lucru și către dormitoare.

– Cu cuțitul ăsta, spuse Dalinar, arătându-le un pumnal lucrat în stilul celor purtate de toți ochi-luminoșii. Cu cuțitul meu.

Tăișul armei era tocit și încă mai purta fărâme din piatra în care săpase. Semnele scrijelite se potriveau cu mărimea lamei. Găsiseră pumnalul chiar în fața ușii camerei de lucru a lui Dalinar, unde stătuse el în timpul furtunii. Singur. Trăsura lui Navani întârziase pe drum, așa că fusese nevoită să se întoarcă în palat, altminteri risca să fie prinsă de furtună.

– E posibil ca cineva să-l fi furat și să facă asta, se răsti Adolin. S-ar fi putut furișa în camera ta de lucru, l-ar fi putut înșfăca în timp ce erai sub puterea viziunilor, ca să vină apoi aici...

Ceialți doi se uitară la el.

– Cel mai simplu răspuns e adesea cel corect, spuse Navani.

Adolin oftă, își lăsă Sabia să dispară și se gârbovi pe un scaun, alături de glifele supărătoare. Tatăl lui stătea în picioare, drept. De fapt, Dalinar Kholin părea să arate mai semeț ca oricând, cu mâinile încheștate la spate, uitându-se nu la glife, ci la perete, la peretele dinspre est.

Dalinar era o piatră, un bolovan prea mare ca să fie clintit din loc, chiar și de o furtună. Părea atât de sigur de sine. Te puteai baza pe el.

– Nu-ți amintești nimic? îl întrebă Navani ridicându-se.

– Nu, răspuse Dalinar și se întoarse spre Adolin. Cred că acum e limpede că eu am fost, de fiecare dată, în spatele acestor apariții. De ce te deranjează asta, fiule?

– Nu suport gândul că ai scrijelit podeaua, răspuse Adolin cutremurându-se. Pierdut într-una dintre acele viziuni, fără niciun fel de autocontrol.

– Atotputernicul mi-a hărăzit o cale stranie, zise Dalinar. De ce trebuie să primesc informații în felul ăsta? Scrijelite pe pereți sau pe

podea? De ce nu-mi sunt spuse clar, în viziuni?

– Îți dai seama că e o prevestire, spuse Adolin cu voce joasă. Prevederea viitorului. Una dintre puterile Pustiitorilor.

– Da, zise Dalinar și-și miji ochii. Caută în centru. Ce părere ai, Navani? E centrul Câmpiilor Sfărâmate? Ce adevăr se ascunde acolo?

– Parshendii, evident.

Vorbeau despre centrul Câmpiilor Sfărâmate de parcă locul le-ar fi fost cunoscut. Dar acolo nu ajunsese niciun om, ci numai parshendii. Pentru un alethi, cuvântul „centru” nu însemna decât vasta întindere de platouri neexplorate de dincolo de granițele la care ajunseseră iscoadele.

– Da, încuviință tatăl lui Adolin. Dar unde anume? Oare se mută din loc în loc? Poate în centru nu e nicio cetate a parshendilor.

– N-ar putea să se mute de colo-colo decât dacă ar avea Animmozi, lucru de care eu una mă îndoiesc, zise Navani. S-au fortificat undeva. Nu sunt un popor nomad și n-au niciun motiv să se mute.

– Dacă putem încheia pacea, o să fie mult mai ușor s-ajungem în centru, spuse Dalinar gânditor și se uită la Adolin. Pune podarii să umple zgârieturile cu crem și să aștearnă un covor pe bucata aia de podea.

– O să am grijă să se facă.

– Bine, zise Dalinar, parcă de foarte departe. Și pe urmă dormi, fiule. Mâine e o zi mare.

Adolin dădu din cap.

– Tată, știai că printre podari e un parsh?

– Da, răspunse Dalinar. S-a numărat printre ei de la bun început, dar nu l-au înarmat decât după ce le-am îngăduit-o eu.

– De ce-ai făcut așa ceva?

– Din curiozitate.

Apoi Dalinar se răsuci și arătă cu capul spre glifele de pe podea.

– Spune-mi, Navani, dacă presupunem că numerele astea spun cât a mai rămas până într-o anumită zi, e una în care va veni o mare furtună?

– Peste treizeci și două de zile? întrebă Navani. O să fim la

jumătatea Lăcrimării. Nu chiar la sfârșitul anului, ci două zile înainte de asta. Semnificația îmi scapă.

– O, dar oricum răspunsul îmi convine, și chiar foarte mult. Prea bine. Să lăsăm gărzile să plece și să le cerem să jure că vor păstra secretul. N-aș vrea să se stârnească panică.

51 MOȘTENITORII

Pe scurt, dacă presupuneți că, în realitate, Kazilah e nevinovat, trebuie să luați în considerare toate faptele și să le negați în totalitatea lor; spunând că Radianții nu erau integri pentru că l-au executat pe unul de-ai lor, care fraternizase, fără îndoială, cu elemente nesănătoase, dați dovadă de un raționament indolent: influența vătămătoare a dușmanului impune vigilență în orice împrejurare, atât în vreme de război, cât și în vreme de pace.

— Din *Cuvinte despre Lumină*, capitolul XXXII, pagina 17

A doua zi, Adolin își puse cizmele când părul îi era încă ud după baia de dimineață. Măsura în care puteau schimba lucrurile, puțină apă caldă și ceva timp dedicat propriilor gânduri era uimitoare. Luase două hotărâri.

N-avea rost să se îngrijoreze din pricina purtării tulburătoare a tatălui său din timpul viziunilor. Ceea ce i se întâmpla – viziunile, porunca de refondare a ordinelor Cavalerilor Radianți, pregătirea pentru un dezastru care putea să se abată sau nu asupra lor – trebuia privit ca un întreg. Adolin se convinsese deja că tatăl lui nu era nebun. Din momentul ăla, temerile nu mai aveau nicio noimă.

A doua hotărâre i-ar fi putut aduce necazuri. Ieși din apartamentul lui și intră în salon, unde Dalinar făcea deja planuri, împreună cu Navani, cu generalul Khal, cu Teshav și cu căpitanul Kaladin. Purtând uniforma Podului Patru, Renarin păzea ușa, umplându-și fratele de o ciudă neputincioasă. Refuzase să renunțe la decizia lui, în ciuda insistențelor lui Adolin.

– O s-avem din nou nevoie de podari, spuse Dalinar. Dacă n-o să meargă ceva bine, va fi necesară o retragere rapidă.

– O să pregătesc Podurile Cinci și Doisprezece, domnule, răspunse Kaladin. Sunt două echipe care par să ducă dorul podurilor și vorbesc cu drag despre podalergări.

– Nu erau adevărate băi de sânge? întrebă Navani.

– Ba da, dar soldații sunt un soi de oameni ciudați, Luminăție, răspunse Kaladin. Un dezastru îi unește. Oamenii ăștia nu și-ar dori nicidecum să se întoarcă la vechea ocupație, dar încă se consideră podari.

Alături de el, generalul Khal dădu din cap a înțelegere, deși Navani părea încă uluită.

– Eu o să mă aflu aici, spuse Dalinar arătând pe harta Câmpiilor Sfârâmate. O să aștept cât vom trimite cercetași pe platoul de întâlnire. Aparent are formațiuni stâncoase stranii.

– Planul e bun, zise Luminoasa Teshav.

– Este, încuviință Adolin alăturându-se grupului. Un singur lucru trebuie schimbat. Tu n-o să te afli acolo, tată.

– Adolin, spuse Dalinar cu durere în glas, știu că ți se pare prea primejdios, dar...

– Este prea primejdios, sublinie Adolin. Asasinul e încă la pândă – ne-a atacat chiar în ziua în care solul parshendi a venit în tabăra noastră. Și acum avem o întâlnire cu dușmanul pe Câmpiile Sfârâmate? Tată, nu te poți duce.

– Trebuie, zise Dalinar. Adolin, asta ar putea însemna sfârșitul războiului. Ne-ar putea oferi răspunsuri, am putea să aflăm de ce ne-au atacat de la bun început. Nu putem da cu piciorul unei asemenea ocazii.

– Nu-i dăm, ripostă Adolin. Modificăm puțin planul.

Dalinar își miji ochii.

- Cum?
- Păi, în primul rând, mă duc eu în locul tău.
- Imposibil. Nu risc viața fiului meu...
- Tată! se răsti Adolin. Nu punem asta în discuție!

În încăperea se lăsă tăcerea. Dalinar își luă mâna de pe hartă. Cu bărbia împinsă înainte, Adolin îi întâlni ochii. Furtuni, era greu să-l înfrunți pe Dalinar Kholin! Oare își dădea seama cât de covârșitoare era prezența lui, cum mobiliza oamenii prin simpla forță a așteptărilor pe care le avea în privința lor?

Nu-l contrazicea nimeni. Dalinar făcea tot ce voia. Din fericire, urmărea un scop nobil. Dar, în multe feluri, rămăsese omul care, cu douăzeci de ani în urmă, cucerise un regat. Era Ghimpele Negru și căpăta ceea ce își dorea.

Dar nu și atunci.

– Ești prea important, continuă Adolin, arătându-l cu degetul. Neagă asta. Neagă însemnătatea vitală a viziunilor tale. Zi-mi că nu ești de acord că, dacă mori, Alethkarul se dezmembrează. Neagă că, în încăperea asta, nu există nimeni mai important decât tine.

Dalinar trase adânc aer în piept, apoi îl lăsă să-i scape încet printre buze.

– N-ar trebui să fie așa. Avem nevoie de un regat destul de puternic pentru a supraviețui pierderii unui om, oricare ar fi acela.

– Ei bine, încă n-am ajuns acolo, spuse Adolin. Nu putem ajunge fără tine. Iar pentru asta trebuie să ne îngădui să veghem asupra ta. Să-mi fie cu iertare, tată, dar, din când în când, trebuie să mai lași și pe altcineva să-și facă treaba. Nu poți să repari totul cu mâinile tale.

– Are dreptate, domnule, zise Kaladin. Chiar n-ar trebui să-ți riști viața acolo, pe Câmpii. Nu și dacă există o altă posibilitate.

– Nu văd niciuna, răspunse Dalinar cu răceală.

– O, și totuși există! spuse Adolin. Însă va trebui să împrumut Cristalarmura lui Renarin.

După părerea lui Adolin, cea mai stranie parte a experienței pe

care o trăia nu era faptul că purta fosta armură a tatălui său. În ciuda deosebirilor de stil, care țineau de înfățișare, toate Cristalarmurile erau similare. Se adaptau și, la scurt timp după ce-o îmbrăcase, Adolin se simțea de parcă ar fi purtat-o pe a lui.

Nu era straniu nici să călărească în fruntea armatei principatului, cu steagul lui Dalinar fluturându-i deasupra capului. Trecuseră deja șase săptămâni de când o conducea singur în luptă.

Nu, cel mai straniu era să călărească pe calul tatălui său.

Galant era un animal mare, negru, mai masiv și mai îndesat decât Sânge Pur. Galant semăna a cal de luptă chiar și când îl comparai cu alți ryshadiumi. Din câte știa Adolin, niciodată nu-l călărise nimeni altcineva în afară de Dalinar. Fusesse nevoie de o lungă explicație din partea Înaltului Prinț înainte să-i îngăduie Galant lui Adolin să-l țină de frâu și cu atât mai mult înainte să-l lase să urce în șa.

În cele din urmă îl convinseseră, dar Adolin n-ar fi cutezat să-l călărească în luptă; era cât se poate de sigur că animalul l-ar fi azvârlit și ar fi fugit să-l caute și să-l apere pe Dalinar. Era ciudat să încalce pe un cal care nu era Sânge Pur. Se tot aștepta să-l vadă pe Galant mișcându-se altfel decât o făcea, să-și întoarcă brusc capul în momente nepotrivite. Când îl bătu pe grumaz, coama calului se revărsă într-un mod pe care nu și-l putea explica. El și ryshadiumul lui erau mai mult decât un simplu călăreț și un simplu cal și descoperi că era ciudat de melancolic fiindcă ieșise la călărie fără Sânge Pur.

Prostii. Trebuia să se concentreze. Procesiunea se apropie de platoul ales pentru întâlnire, pe care se înălța, aproape în centru, o movilă stâncoasă de o formă stranie. Platoul se afla în apropierea acelei părți din Câmpii pe care o stăpâneau alethii, dar mult mai departe decât ajunsese Adolin vreodată, către sud. Primele patrule care cercetaseră locul spusese că era o regiune unde demonii spărturilor puteau fi întâlniți mai des, însă niciodată nu văzuseră acolo vreo pupă. Era un soi de teren de vânătoare, dar nu și pentru preschimbarea în pupă?

Parshendii încă nu sosiseră. După ce iscoadele raportară că pe platou nu pândea niciun pericol, Adolin îl îmboldi pe Galant și

traversară podul mobil. Îi era cald în armură; se părea că anotimpurile se hotărâseră în sfârșit să-și urmeze drumul către primăvară și poate chiar și către vară.

Se apropie de movila stâncoasă din centru. Chiar era stranie. O ocoli, remarcându-i forma, cu creste pe alocuri, aproape la fel ca...

„E un demon al spărturilor”, înțelese Adolin. Îi privi fața, o bucată găunoasă de stâncă, care-ți dădea bine cunoscuta senzație că te uiți la capul unei astfel de creaturi. O statuie? Nu, arăta prea firesc. Cu veacuri în urmă, acolo murise un demon al spărturilor și, în loc să fie luat de furtună, se acoperise încetul cu încetul cu o crustă de crem.

Rezultatul era sinistru. Cremul imitase silueta animalului, lipindu-se de carapace și îngropând-o. Piatra masivă părea o creatură născută din stâncă, aidoma Pustiitorilor din poveștile de demult.

Adolin se înfioră și-și îndepărtă calul de stârvul de piatră, conducându-l către cealaltă parte a platoului. În scurt timp, auzi alarma dată de iscoade. Soseau parshendii. Își concentrează toată forța, pregătindu-se să-și cheme Cristalsabia oricând era nevoie. În spatele lui se alinia un grup de podari, zece la număr, printre care și parshul. Căpitanul Kaladin rămăsese în tabără, cu Dalinar, pentru orice eventualitate.

În cel mai mare pericol se afla Adolin. O parte din el își dorea să apară asasinul. Ca să-și poată pune din nou puterile la încercare. Dintre toate duelurile pe care spera să le poarte în viitor, acela – împotriva omului care îi omorâse unchiul – era cel mai important, chiar mai important decât înfrângerea lui Sadeas.

Asasinul nu se arătă, iar un grup de două sute de parshendi săriră cu grație de pe platoul alăturat pe cel de întâlnire. Soldații lui Adolin se agitară, cu armurile zăngănind, cu sulیțele coborând de pe umeri. Trecuseră ani de când oamenii și parshendii nu se mai întâlneau fără să verse sânge.

– Bun, spuse Adolin în coif. Aduceți-mi condei.

Luminoasa Inadara trecu printre oșteni purtată într-un palanchin. Dalinar voise ca Navani să rămână cu el – chipurile fiindcă avea nevoie de sfaturile ei, dar pesemne și ca s-o poată apăra.

– Să mergem, spuse Adolin, dându-i pînteni lui Galant.

Traversară platoul, doar el și Luminoasa Inadara, care coborî din palanchin ca să meargă pe jos. Era o matroană zbârcită, cu părul alb tuns scurt, ca să dea impresia că e o femeie simplă. Adolin văzuse bețe cu mai multă carne decât avea ea, dar mintea îi rămăsese ageră și era una dintre condeierele cele mai demne de încredere pe care le aveau.

Cristalpurătorul parshendi ieși din rânduri și înaintă, neînsoțit, cu pași mari, pe solul pietros. Liniștit, cu nepăsare. Era sigur de sine.

Adolin descălecă și-și continuă drumul pe jos, cu Inadara alături. Se opriră la câțiva pași de parshendi, ei trei singuri pe întinderea de stâncă, cu pietrificatul demon al spărturilor privindu-i din stânga.

– Sunt Eshonai, spuse parshendiul. Ți-aduci aminte de mine?

– Nu, răspunse Adolin.

Își îngroșă vocea, încercând s-o facă să sune ca a lui Dalinar, sperând că – dacă nu-și scotea coiful – era de-ajuns ca s-o păcălească pe femeia aia, căreia glasul lui Dalinar nu-i putea fi prea cunoscut.

– Nu e de mirare, răspunse Eshonai. Când ne-am întâlnit prima oară, eram tânără și lipsită de importanță. Nu meritam să fiu ținută minte.

Din ce auzise despre parshendi, Adolin se așteptase, la început, ca replicile lor să sune aidoma unor triluri. Dar nu era așa. Cuvintele lui Eshonai aveau un ritm al lor, dat de cele pe care le rostea mai apăsat și de pauzele pe care le făcea. Schimba intonația, însă rezultatul semăna mai mult a incantație decât a cântec.

Inadara scoase o planșetă de scris și-o distrestie și începu să noteze ce spunea femeia în Armură.

– Ce-i asta? întrebă Eshonai.

– Am venit singur, cum ai cerut, răspunse Adolin, încercând să-și ia aerul de comandant al tatălui său. Dar voi pune pe hârtie ce-mi spui și voi trimite vorbele tale către generalii mei.

Eshonai nu-și săltă viziera, așa că avea o scuză întemeiată ca să n-o ridice nici el pe-a lui. Se fixau unul pe celălalt prin fantele coifurilor. Întâlnirea nu mergea atât de bine cum sperase tatăl lui, dar el unul tocmai de asta se temuse.

– Ne aflăm aici, spuse, alegând cuvintele cu care îl sfătuiseră tatăl

său să înceapă, ca să negociem condițiile predării parshendilor.

Eshonai râse.

– Nu e nicidecum vorba de așa ceva.

– Atunci despre ce? întrebă Adolin. Păreai nerăbdătoare să măntâlnești. De ce?

– De când am vorbit cu fiul tău, Ghimpe Negru, lucrurile s-au schimbat. Lucruri importante.

– Ce lucruri?

– Unele pe care nici măcar nu ți le poți imagina, răspunse Eshonai.

Adolin așteptă, ca și cum ar fi chibzuit, de fapt lăsându-i condeierei timp să corespundă cu tabăra de luptă. Inadara se aplecă spre el și îi șopti ce scriseseră Navani și Dalinar că trebuia să spună.

– Ne-am săturat de războiul ăsta, parshendi, zise Adolin. Vă împruținați tot mai mult. O știm. Să încheiem un armistițiu, unul profitabil pentru ambele părți.

– Nu suntem atât de slabi cum credeți, răspunse Eshonai. Adolin se surprinse încruntându-se. La întâlnirea lor de mai înainte, femeia îi vorbise cu pasiune, cu glas rugător. Acum era rece, îl respingea. Era firesc? Eshonai era parshendi. Poate că sentimentele omenești îi erau străine.

Inadara îi mai șopti ceva.

– Ce vrei? repetă Adolin cuvintele trimise de tatăl său. Cum putem să facem pace?

– O să fie pace, Ghimpe Negru, după moartea unuia dintre noi. Am venit aici fiindcă am vrut să te văd cu ochii mei și să te previn. Tocmai am schimbat regulile războiului. Lupta pentru nestemate nu mai contează.

Nu mai contează? Adolin începu să transpire. „Vorbește de parcă am fi jucat tot timpul un joc născocit de ei. Nu e nicidecum disperată.” Oare alethii înțeleseseră totul atât de profund greșit?

Ea se întoarse să plece.

Nu. Toate astea, doar pentru o întâlnire cu o trâmbă de fum? Furtuni!

– Așteaptă! strigă înaintând. De ce? De ce te porți așa? Ce s-a-

ntâmplat?

Eshonai se uită din nou la el.

– Chiar vrei să punem capăt acestui război?

– Da. Te rog. Vreau pace. Oricare i-ar fi prețul.

– Atunci va trebui să ne distrugeți.

– De ce? repetă Adolin. De ce l-ați ucis pe Gavilar, cu ani în urmă?

De ce ați încălcat tratatul nostru?

– Regele Gavilar, spuse Eshonai, ca și cum ar fi reflectat asupra numelui. N-ar fi trebuit să-și dezvăluie planurile în privința noastră în noaptea aia. Sărmanul prost. N-a știut. S-a lăudat, crezând c-o să primim întoarcerea zeilor noștri cu brațele deschise.

Clătină din cap, apoi îi întoarse iarăși spatele și plecă în goană, cu armura zăngănindu-i.

Adolin se trase înapoi, simțindu-se inutil. Dacă tatăl lui s-ar fi aflat acolo, ar fi putut face mai mult? Inadara încă scria, trimițându-i lui Dalinar tot ce auzise.

În cele din urmă, veni și răspunsul lui:

– Întoarce-te în tabără. Nu poți face nimic și nici eu n-aș fi putut. E clar că hotărârea ei era deja luată.

Pe drumul de întoarcere, Adolin își petrecu timpul meditănd. Câteva ore mai târziu, când ajunsese în sfârșit în tabăra de război, își găsi tatăl discutând cu Navani, Khal, Teshav și cu lorzii celor patru batalioane ale armatei sale.

Împreună, întorceau pe toate părțile cuvintele trimise de Inadara. Câțiva servitori parshi le aduceau, în tăcere, vin și fructe. Purtând Armura câștigată de Adolin în urma duelului cu Eranniv, Teleghea dintr-o margine a încăperii, cu Cristalciocanul atârnat pe spate și cu viziera ridicată. Cândva, poporul lui condusesese Alethkarul. Oare ce credea despre toate cele petrecute? De obicei își păstra părerile pentru sine.

Adolin intră cu pași apăsați, scoțându-și coiful tatălui său – în fine, acum era al lui Renarin.

– Ar fi trebuit să te las să te duci, spuse. N-a fost o capcană. Poate că tu ai fi izbutit s-o faci să gândească logic.

– Țștia sunt oamenii care mi-au ucis fratele chiar în noaptea în care au semnat un tratat cu el, răspunse Dalinar, cu ochii la hărțile

de pe masă. S-ar părea că, de-atunci și până acum, nu s-au schimbat deloc. Te-ai descurcat foarte bine, fiule; știm tot ce aveam nevoie să știm.

– Da? Întrebă Adolin apropiindu-se de masă cu coiful sub braț.

– Da, întâri Dalinar ridicându-și privirea. Știm că nu vor fi de acord să facem pace, indiferent ce s-ar întâmpla. Conștiința mea e împăcată.

Adolin se uită la hărțile întinse.

– Ce e asta? Întrebă văzând simbolurile care indicau mișcări de trupe.

Se înșiruiă de-a lungul Câmpiilor Sfărâmate.

– Un plan de atac, spuse Dalinar cu voce scăzută. Parshendii nu vor să purtăm tratative și pun la cale ceva de proporții. Ceva care să schimbe soarta războiului. A venit timpul să-i înfruntăm direct și să încheiem acest război, într-un fel sau altul.

– Părinte al Furtunii! exclamă Adolin. Și dacă vom fi încercuiți acolo, pe platouri?

– O să luăm pe toată lumea, răspuse Dalinar, toată armata noastră și pe toți înalții prinți care vor vrea să mi se alăture. Și Animmози pentru mâncare. Parshendii nu vor izbuti să împresoare o forță atât de numeroasă și, chiar dacă o vor face, tot nu contează. Vom fi în stare să le ținem piept.

– Putem pleca imediat după ultima furtună, înainte de Lăcrimare, spuse Navani scriind niște cifre pe marginea hărții. E Anul Ușor, așa că vom avea ploi neîntrerupte, dar nicio mare furtună, vreme de mai multe săptămâni. N-o să ne aflăm în calea niciuneia cât vom fi pe Câmpii.

Dar, totodată, aveau să fie pe Câmpii, singuri, cu numai câteva zile înainte de data scrijelită pe pereți și pe podea... Adolin simți fiori pe șira spinării.

– Trebuie să le-o luăm înainte, spuse Dalinar încet, plimbându-și privirea pe hărți. Să întrerupem orice or fi plănuind. Înainte de-a se sfârși numărătoarea inversă, zise el și-și ridică ochii spre Adolin. Trebuie să te duelezi mai mult. Cu oameni sus-puși, cu cei mai sus-puși pe care-i poți convinge să-ți accepte provocarea. Câștigă Cristale pentru mine, fiule.

– Mă duelez mâine cu Elit, răspuse Adolin. Pornind de la asta, am un plan pentru următoarea mea țintă.

– Bun. Ca să înfrângem pe platouri, avem nevoie de Cristalpurtători și de loialitatea tuturor înalților prinți care mă vor însoți. Concentrează-te asupra duelurilor cu oameni din facțiunea loială lui Sadeas și înfrânge-i stârnind cât mai multă vâlvă cu putință. Eu o să mă duc la înalții prinți neutri, o să le amintesc că au jurat să respecte Pactul Răzbunării. Dacă putem să luăm Cristale de la toți cei care-l urmează pe Sadeas și le folosim ca să punem capăt războiului, n-o să mai lipsească mult ca să dovedim că e adevărat ceea ce repet întrema: că unirea e calea către măreția poporului alethi.

Adolin dădu din cap.

– Așa voi face.

52 ÎN VĂZDUH

Așadar, prin firea lor ezoterici, un ordin format, în întregime, din oameni care niciodată nu vorbesc și nu scriu despre ceea ce fac, Adevărvăzătorii îi nemulțumeau și îi înclinau pe cei care priveau din afară cu înclinația lor ieșită din comun către secrete; din firea lor lipsea, în schimb, înclinația către explicații; iar în cazul neînțelegerilor cu Corberon, tăcerea lor n-a fost o dovadă a excesivei abundențe de dispreț, ci a excesivei abundențe de tact.

– Din *Cuvinte despre Lumină*, capitolul XI, pagina 6

Era noapte și Kaladin cutreiera agale Câmpiile Sfărâmate, trecând pe lângă smocuri de coajă-de-piatră și de lujeri, în jurul cărora viațăspreții se roteau ca niște molii. La o zi după o mare furtună, apa încă mai băltea în adâncituri, îngroșată de crem pentru hrana plantelor. Din stânga veneau spre Kaladin zgomotele taberelor de război, ale forfotei de activități omenești. În dreapta domnea tăcerea. Acolo nu era decât nesfârșita întindere a platourilor.

Pe vremea când era podar, oștenii lui Sadeas nu-l împiedicau să plece pe drumul ăla. Ce putea un om să găsească acolo, pe Câmpii? În schimb, Sadeas pusese gârzi la marginile taberei și lângă poduri,

astfel încât sclavii să nu poată fugi.

Ce putea un om să găsească acolo? Nimic altceva decât mântuirea însăși, ușor de aflat în adâncurile spărturilor.

Își schimbă direcția și o porni de-a lungul uneia dintre spărturi, trecând pe lângă oștenii care păzeau podurile, cu torțele pâlându-le în vânt. Toți îl salutau.

„Acolo”, se gândi, alegând drumul care mergea spre un platou anume. Taberele de război din stânga lui aruncau în aer pete de lumină, destulă ca să vadă unde se afla. Ajunse în acel loc de pe marginea platoului unde îl întâlnise pe Mucalitul Regelui, cu săptămâni în urmă, tot într-o noapte. Într-o noapte a hotărârii și a schimbării.

Kaladin se opri pe marginea spărturii, cu ochii spre est.

Schimbare și hotărâre. Se uită peste umăr. Trecuse de postul de pază și nimeni nu se afla destul de aproape ca să-l poată vedea. Cu centura împovărată de punji cu sfere, păși în spărtură.

Lui Shallan nu-i plăcea tabăra lui Sadeas.

Aerul nu era la fel ca în tabăra lui Sebarial. Duhnea, și duhoarea era a disperării.

Dar disperarea chiar avea miros? Se gândi că l-ar fi putut descrie. Miros de transpirație, de băutură ieftină și de crem necurățat de pe drum. Toate acestea se învolburau deasupra străzilor prost luminate. În tabăra lui Sebarial, oamenii mergeau în grupuri. Acolo înaintau în salturi lungi, în haite.

Tabăra lui Sebarial mirosea a mirodenii și a muncă – a piele nouă și, uneori, a vite. Tabăra lui Dalinar mirosea a luciuri și a ulei. În tabăra lui Dalinar, aproape la fiecare colț de stradă găseai pe cineva care făcea ceva util. În zilele acelea, în tabăra lui erau puțini soldați, dar toți își purtau uniforma, de parcă ar fi fost un scut împotriva haosului vremurilor.

În tabăra lui Sadeas, bărbații care purtau uniforme aveau haina descheiată și pantalonii mototoliți. Trecea pe lângă tavernă după

tavernă și din toate răzbătea larma petrecerilor. Femeile care-și pierdeau vremea în fața unora dintre aceste locuri dădeau de înțeles că nu sunt simple taverne. Lupanarele erau ceva obișnuit în toate taberele, firește, dar acolo păreau să sară mai tare în ochi.

Trecea pe lângă mai puțini parshi decât vedea de obicei în tabăra lui Sebarial. Sadeas prefera sclavii tradiționali: bărbați și femei cu frunțile însemnate cu fierul roșu, care alergau în toate părțile, cu spatele gârbovit și umerii căzuți.

La drept vorbind, așa ceva se așteptase să vadă în toate taberele. Citise descrieri ale bărbaților pe timp de război – citise despre cei care își câștigau traiul însoțind oștile și despre disciplină. Citise despre răbufnirile de furie, despre purtările bărbaților care fuseseră învățați săucidă. Poate că, în loc să se mire de grozăviile din tabăra lui Sadeas, ar fi trebuit să se mire fiindcă nu le regăsea în toate celelalte.

Shallan străbătea locul în grabă. Purta chipul unui ochi-întunecați tânăr, cu tot părul ascuns în pălărie. Și avea o pereche de mănuși cât toate zilele. Chiar și deghizată în băiat, n-avea de gând să se foiască în văzul tuturor cu mâna interzisă dezgolită.

În seara aceea, înainte de plecare, făcuse mai multe desene care să-i servească drept fețe noi, dacă ar fi fost nevoie, încercările îi dovediseră că putea desena dimineața ceva care să-i folosească drept imagine după-amiaza. Însă, dacă aștepta mai mult de o zi, imaginea era cețoasă, sau părea să se topească. Lui Shallan i se părea firesc. Desenul îi rămânea în minte, dar amintirea pălea cu timpul.

Chipul pe care-l purta fusese inspirat de tinerețea mesagerilor care se foiau prin tabăra lui Sadeas. Deși bătăile inimii păreau să-i spargă pieptul de fiecare dată când trecea pe lângă un grup de soldați, nimeni nu-i arunca o a doua privire.

Amaram era înalt lord – un nobil de al treilea dahn, un rang aflat cu o treaptă întregă mai sus decât tatăl lui Shallan și cu două mai sus decât ea. Asta îi dădea dreptul la un mic domeniu în tabăra seniorului său. Pe vila lui flutura propriul steag, iar în clădirile din jur locuiau oștenii lui. De-a lungul marginilor teritoriului său se înșiruiău stâlpi încastrați în piatră și marcați cu benzi în culorile sale – roșu și

verde-pădure. Shallan trecu dincolo de ei fără să se oprească.

– Hei, tu!

Înlemni, simțindu-se foarte mică în întuneric. Nu destul de mică. Se întoarse încet când doi oșteni din gardă, atunci în patrulare, ajunseră în dreptul ei. Aveau uniforme mai îngrijite decât oricare altele pe care le văzuse în tabără. Până și nasturii erau lustruiți, deși nu purtau pantaloni, ci takama, veșmântul asemănător cu o fustă. Amaram respecta tradițiile și asta se vedea în uniformele oamenilor săi.

Străjerii o dominau cu înălțimea lor, ca, de altfel, cei mai mulți alethi.

– Mesager? întrebă unul. La ora asta a nopții?

Era un bărbat masiv, cu o barbă care începea să încărunțească și cu nasul cărnos, lat.

– Încă nici n-a răsărit a doua lună, domnule, spuse Shallan, cu voce care spera să pară a unui băiețandru.

Bărbatul o privi încruntându-se. Ce spusese? „Domnule”, își dădu ea seama. „Nu e ofițer.”

– De-acum înainte, când mai vii aici, înfățișează-te la postul de gardă, spuse soldatul, arătându-i o mică zonă luminată, aflată la o oarecare distanță. Vrem să menținem perimetrul sigur.

– Da, sergent.

– Ei, Elav, nu-l mai necăji pe flăcău, spuse celălalt soldat. Nu te poți aștepta să cunoască niște reguli pe care jumătate dintre oamenii noștri încă nu le-au aflat.

– Vezi-ți de drum, spuse Hav, făcându-i semn lui Shallan să treacă.

Ea se grăbi să-i dea ascultare. Perimetrul sigur? Nu-i invidia pe oamenii care primiseră o astfel de însărcinare. Amaram n-avea un zid care să țină oamenii în afara proprietății sale, nu existau decât stâlpii dungați.

Prin comparație cu altele, vila lui Amaram era mică – două caturi, cu numai câteva camere pe fiecare dintre ele. Poate că la început fusese tavernă și îi servea-doar drept adăpost vremelnice, de nou sosit pe Câmpiile Sfârâmate. Grămezile de cărămizi de crem și de piatră din apropiere sugerau că se plănuse construcția unei vile mai

mari. Lângă mormanele de materiale se înălțau alte clădiri, în care era găzduită garda lui personală, alcătuită din numai vreo cincizeci de oameni. Grosul soldaților aduși cu sine, recrutați de pe pământurile lui Sadeas, căruia îi juraseră credință, fuseseră încartiruiți în altă parte.

Odată ajunsă în apropierea locuinței lui Amaram, Shalan se strecură în spatele unui pavilion din afara ei și se ascunse acolo, ghemuindu-se. Își petrecuse alte trei seri iscodind prin împrejurimi, de fiecare dată sub o altă înfățișare. Poate că era mult prea prudentă. Nu mai făcuse așa ceva niciodată. Cu degetele tremurându-i, își scoase pălăria – acea parte a costumului era reală – și-și lăsă părul să se reverse pe umeri. Scoase dintr-un buzunar un desen împăturit și așteptă.

Minutele treceau, și ea nu scăpa vila din ochi. „Haide odată...”, se gândi. „Haide.”

Într-un târziu, din clădire ieși o ochi-întunecați tânără, la brațul unui bărbat înalt, care purta pantaloni și o cămașă largă, cu nasturi. Femeia chicoti când însoțitorul ei spuse ceva, apoi dispăru în noapte alergând, și el o strigă, apoi o urmă. Fata în casă – Shalan încă nu izbutise să-i afle numele – pleca în fiecare seară la aceeași oră. De două ori o văzuse cu bărbatul ăla. Și o singură dată cu altul.

Shalan respiră adânc, absorbi Lumină de Furtună și ridică desenul pe care i-l făcuse mai devreme fetei. Era cam de înălțimea ei, cu părul cam de aceeași lungime, cu trupul asemănător... Ar fi trebuit să meargă. Răsuflă și deveni altcineva.

„Chicotește și râde în hohote”, își spuse Shalan scoțându-și mânușile bărbătești și înlocuind-o pe cea din mâna interzisă cu una femeiască, „și țopăie adesea, săltându-se pe vârfuri. Are vocea mai subțire decât a mea și vorbește fără niciun accent”.

Exersase, străduindu-se să-și facă glasul să sune așa cum trebuia, dar spera să afle dacă suna într-adevăr credibil. Tot ce avea de făcut era să intre, să urce scara și să se strecoare în camera care-o interesa. Simplu.

Se ridică, își ținu răsuflarea, se lăsă în seama Luminii de Furtună și se îndreptă spre clădire cu pași mari.

Kaladin atinse fundul spărturii într-un vârtej strălucitor de Lumină. Și începu să alerge, cu sulia pe umăr. Îi venea greu să stea locului când Lumina de Furtună îi umplea venele. Lăsă jos câteva dintre pungile cu sfere, ca să le folosească mai târziu. Lumina prelinsă din pielea lui lăsată la vedere era de-ajuns ca să alunge întunericul din jur și arunca umbre pe pereți în timp ce alerga. Iar umbrele păreau să fie siluetele unor făpturi vii, zămislite de oasele și de crengile ieșite în afara mormanelor. Trupuri și suflete. Când se mișca, umbrele se răsuceau, de parcă s-ar fi întors să-l privească.

Pe urmă-și continuă alergarea sub ochii unui public tăcut. Syl coborî ca o panglică de lumină, ajunse lângă capul lui și ținu pasul cu el. Kaladin sărea peste obstacole și împrășca apa din bălți, încălzindu-și mușchii.

Apoi se avântă dintr-un salt pe peretele spărturii.

Se izbi de el cu stângăcie, se poticni și se rostogoli printre câteva pâlcuri de floare-creață. Se opri și rămase întins pe perete, cu fața în jos. Gemu și se săltă în picioare, în vreme ce Lumina de Furtună îi vindeca o mică tăietură de pe braț.

Săritura pe zid părea prea nefirească; odată ajuns cu tălpile pe el, avu nevoie de timp ca să se orienteze.

O luă din nou la fugă, absorbi mai multă Lumină de Furtună și începu să se învețe cu schimbarea perspectivei. Când ajunse la următorul gol dintre platouri, ochii îi spuseră că se află într-o peșteră adâncă. Pereții spărturii erau solul și tavanul ei. Sări de pe perete, concentrându-se asupra fundului spărturii, și clipi – dorindu-și ca direcția în care îl vedea să însemne iarăși jos pentru el. Îl atinse împleticindu-se iarăși, și de data asta căzu într-o băltoacă.

Se rostogoli pe spate, oftând, și rămase întins în apa rece. Cremul depus pe fund îi trecu printre degete când își strânse pumnii.

Syl i se opri pe piept, luând înfățișarea unei femei tinere. Și puse mâinile în șolduri.

– Ce e? întrebă el.

– A fost jalnic.

- De acord.
- Poate-o iei prea repede, spuse ea. De ce nu-ncerci să sari pe perete fără s-alergi mai întâi?
- Asasinul putea s-o facă așa, răspunse Kaladin. Trebuie să pot lupta la fel ca el.
- Înțeleg. Și presupun că el a început să facă toate astea din clipa-n care s-a născut, fără să exerseze deloc.
- Kaladin răsufală abia auzit.
- Parc-ai fi Tukks.
- Da? Era sclipitor și superb și avea întotdeauna dreptate?
- Era gălăgios, neîngăduitor și cuvintele lui te usturau până-n adâncul sufletului, răspunse Kaladin ridicându-se. Dar, da, în esență, avea întotdeauna dreptate.
- Se întoarce spre perete și se propti cu sulita în el.
- Szeth numea asta „Ancorare”.
- Un cuvânt bine ales, spuse Syl dând din cap.
- Ei, ca să-mi iasă, trebuie să exersez câteva lucruri fundamentale.
- Exact ca atunci când învăța să lupti cu sulita.
- Și asta însemna probabil să sară pe și de pe perete de vreo două sute de ori.
- „Mai bine decât să măucidă Cristalsabia asasinului”, își spuse și trecu la treabă.

Shallan intră în bucătăriile lui Amaram dându-și silința să se miște cu grația plină de vioiciune a fetei de la care își împrumutase chipul. În încăperea imensă se înstăpânise mirosul sosului fiert la foc mic – o rămășiță de la cină, gata s-ajungă oricând la ochi-luminoși dacă li se făcea foame. Într-un colț, bucătăreasa răsfoia un roman, pe când ajutoarele ei frecau oale. Locul era bine luminat cu sfere. Amaram părea să aibă încredere în slugile lui.

Un șir lung de trepte ducea la etaj, astfel încât servitorii să poată ajunge cât mai iute cu mâncarea la Amaram. Shallan desenase un

plan al clădirii observând unde se aflau ferestrele și făcând apoi deducții și presupuneri. Camera secretelor fusese ușor de descoperit – Amaram poruncise să se pună obloane la ferestre și nu le deschidea niciodată. Se îndreptă spre scară cu pași mari, fredonând pentru sine, așa cum făcea adesea femeia pe care-o imita.

– Te-ai întors deja? întrebă bucătăreasa fără să-și ridice privirea din carte.

După accent, era herdaziană.

– În seara asta nu ți-a adus un dar destul de frumos? Sau v-a văzut celălalt împreună?

Shallan nu răspunse și încercă să-și ascundă neliniștea fredonând.

– Ne-ai putea fi de folos, continuă bucătăreasa. Stine voia să lustruiască altcineva oglinzile în locul lui. El e în camera de lucru a stăpânului, îi curăță flautele.

Flaute? Un soldat ca Amaram avea flaute?

Ce-ar fi făcut bucătăreasa dacă Shallan ar fi luat-o la fugă în susul scărilor, nesocotindu-i porunca? Probabil că, pentru o ochi-întunecați, femeia era de rang înalt. Una dintre cele mai importante servitoare din casă.

Bucătăreasa nu-și scoase nasul din roman, dar continuă, cu voce joasă:

– Să nu crezi că nu te-a văzut nimeni fofilându-te de la treabă în miezul zilei, copilă. Dacă stăpânul ține la tine, nu-nseamnă că trebuie să profiți. Du-te la muncă. Dacă-ți petreci seara liberă făcând curățenie, nu distrându-te, poate-ți aduci aminte că ai niște îndatoriri.

Scrâșnind din dinți, Shallan se uită în susul scărilor care duceau spre ținta ei. Bucătăreasa își lăsă încet cartea în jos. Încruntarea ei nu părea să îngăduie împotrivire.

Shallan dădu din cap, se îndepărtă de trepte și dispăru în coridorul alăturat. În holul de la intrare trebuia să fie o altă scară. Nu trebuia decât să se strecoare într-acolo și...

Încremeni când dintr-o cameră care dădea în hol ieși cineva. Înalt, cu fața colțuroasă și nasul osos, bărbatul purta haine la modă

printre ochi-luminoși: o haină descheiată peste o cămașă cu nasturi, pantaloni bățoși și o eșarfă strâns legată la gât.

Furtuni! Înaltul Lord Amaram – îmbrăcat după ultima modă sau nu – n-ar fi trebuit să fie acolo atunci. Adolin spusese că, în seara aceea, Amaram cina cu Dalinar și cu regele. De ce era acasă?

Se uita într-un registru pe care-l ținea în mână și se părea că n-o văzuse. Se întoarse cu spatele la ea și se îndepărtă agale pe coridor.

„Fugi.” Era primul ei impuls. Să iasă pe ușa din față, să se piardă în noapte. Problema era că vorbise cu bucătăreasa. La întoarcere, femeia care o imita urma să dea de un mare necaz, dar avea să dovedească, cu martori, că între timp nu se mai întorsese în vilă. Orice ar fi făcut Shallan, Amaram avea foarte mari șanse să afle că se strecurase cineva înăuntru dându-se drept o fată în casă.

Părinte al Furtunii! Abia intrase în vilă și deja stricase totul.

Deasupra ei scârțâiră treptele. Amaram se ducea în camera lui, în cea pe care ar fi trebuit s-o cerceteze ea.

„Duhurile Însângerate se vor înfuria fiindcă l-am pus în gardă pe Amaram, dar se vor înfuria și mai tare dacă, pe lângă asta, o să măntorc fără nicio informație”, se gândi ea.

Trebuia s-ajungă în camera aia, singură. Ceea ce însemna că nu trebuia să-l lase pe Amaram să intre acolo.

Se repezi pe urmele lui, dând buzna în holul de la intrare și învârtindu-se în jurul stâlpului scării în spirală ca să-și ia avânt înainte de a se năpusti pe trepte. Amaram ajunsese pe palierul de sus și intra pe coridor. Poate nu se ducea în camera aia.

Dar Shallan nu era chiar atât de norocoasă. În vreme ce ea urca în goană, el se întoarse spre ușa cu pricina, scoase o cheie, o strecură în broască și o întoarse.

– Luminlord Amaram, spuse Shallan, cu răsuflarea tăiată, când se văzu pe palierul de sus.

Bărbatul se întoarse spre ea, încruntându-se.

– Telesh? N-ai ieșit în seara asta?

Ei, măcar acum își aflase numele. Pe Amaram îl interesa viața slujitorilor săi atât de mult încât să știe cum voia o slujnică neînsemnată să-și petreacă seara?

– Am ieșit, Luminlordul meu, dar m-am întors.

„Îmi trebuie ceva care să-i abată atenția. Dar fără să-i trezească bănuieli. Gândește-te!” Oare avea să observe că vocea ei suna altfel?

– Telesh, spuse Amaram, clătînând din cap, încă nu poți s-alegi între ei doi? I-am promis bunului tău tată că voi avea grijă să-ți meargă bine. Dar cum aș putea s-o fac dacă tu nu te potolești?

– Nu-i vorba de asta, Luminlordul meu, se grăbi Shallan să răspundă. Hav a oprit pe perimetru un mesager. M-a trimis înapoi să-ți dau de știre.

– Mesager? întrebă Amaram scoțând cheia din broască. Din partea cui?

– N-a spus, Luminlordul meu. Dar părea să creadă că e important.

– Omul ăsta... Amaram oftă. E prea protector. Crede că poate păzi perimetrul cu strictete în harababura din tabără?

Înaltul Lord căzu pentru o clipă pe gânduri, apoi își îndesă cheia la loc, în buzunar.

– Mai bine să văd despre ce e vorba.

Shallan făcu o plecăciune când trecu pe lângă ea în drum spre scările pe care le coborî în goană. După ce nu-l mai văzu, numără până la zece, apoi se repezi la ușă. Rămăsese încuiată.

– Model! șopti. Unde ești?

Sprenul i se desprinsese de pe faldurile fustei, traversă podeaua, apoi se urcă pe ușă până ce ajunse chiar în fața ei, părând o proeminentă sculptată.

– Încuietoria? întrebă Shallan.

– Respectă un model, răspunse el, apoi se micșoră foarte mult și pătrunse în gaura cheii.

În camerele ei, îl pusese să facă niște încercări și izbutise de fiecare dată să descuiască așa cum descuiase cufărul lui Tyn.

Încuietoria păcăni, apoi Shallan deschise ușa și se strecură în camera întunecată. O sferă scoasă din buzunarul rochiei o lumină.

Încăperea secretă. Cea cu obloanele întotdeauna închise și întotdeauna încuiată. O încăpere în care Duhurile Însângerate își doreau cu disperare să se poată uita.

Era plină cu hărți.

Kaladin descoperi că, pentru un salt izbutit de pe o suprafață pe alta, secretul nu ținea de aterizare. N-avea nicio legătură cu reflexele și sincronizarea. Și nici măcar cu schimbarea perspectivei.

Cheia era frica.

Era vorba de momentul în care, undeva, în aer, trupul i se smucea, nemaifiind tras *în jos*, ci într-o *parte*. Instinctul nu era pregătit să facă față unei asemenea schimbări. O parte primitivă a ființei sale intra în panică imediat ce jos nu mai era jos.

Alergă spre perete și sări, aruncându-și picioarele în lateral. Nu-și putea îngădui nici să șovăie, nici să-i fie frică, nici să tresară. Era totuna cu a se strădui să-nvețe să se azvârle cu fața înaintea către o suprafață de piatră fără să-și ridice mâinile ca să și-o protejeze.

Își schimbă perspectiva și se folosi de Lumina de Furtună ca să facă din direcția peretelui direcția jos. Își aduse picioarele pe poziție. Chiar și așa, în acea scurtă clipă, instinctele i se revoltară. Trupul lui știa, da, știa c-o să cadă înapoi, pe fundul spărturii. C-o să și frângă oasele și capul o să i se izbească de pământ.

Se opri pe perete fără să se împleticească.

Își îndreptă spatele, surprins, și răsuflă prelung, trimițând în aer o trâmbă de Lumină de Furtună.

– Frumos! exclamă Syl rotindu-i-se în jur cu iuțeală.

– E nefiresc, spuse Kaladin.

– Nu. Niciodată n-am putut să m-amestec în ceva nefiresc. E mai mult decât firescul.

– Vrei să zici că e mai presus de fire.

– Nu, nu vreau.

Syl râse și se avântă înaintea lui.

Era nefiresc, așa cum e mersul nefiresc pentru un copil care abia învață să se țină pe picioare. Devenea firesc cu timpul. Kaladin învăța să meargă de-a bușilea și, din nefericire, în curând avea să fie nevoit să alerge. Ca un copil căzut în bârlogul unei creste-albe.

Învață repede sau ești mâncat la prânz.

Alergă de-a lungul peretelui, sări peste un pâlcc de coajă-de-piatră crescut în afara lui, apoi făcu un salt într-o parte și gândindu-se că fundul spărturii se află jos. Ajunse acolo împleticindu-se foarte puțin.

Era mai bine.

Alergă după Syl și continuă.

Hărți.

Shallan înaintă tiptil, cu lumina singurei sale sferă dezvoltându-se o încăpere căptușită cu hărți și presărată cu hârtii. Toate pline de glife scrise la repezeală, fără strădania de a le face plăcute vederii. Pe cele mai multe abia izbutea să le citească.

„Am auzit de asta”, își spuse. „Caligrafia furtunoveghetorului. Modul în care ocolesc oamenii ăștia regulile scrierii.”

Amaram era furtunoveghetor? Un tabel al datelor, care se lăfăia pe perete, conținând o listă a furtunilor și calculele următoarelor lor sosiri, scrise de aceeași mână ca notițele de pe hărți, părea să fie dovada. Poate că asta căutau Duhurile Însângerate: ceva cu care să-l șantajeze. Fiind bărbați erudiți, furtunoveghetorii făceau pe aproape toată lumea să se simtă stânjenită. Acea întrebuintare a glifelor într-un mod, în esență, similar cu scrierea, firea lor secretoasă... Amaram era unul dintre cei mai renumiți generali ai Alethkarului. Îl respectau chiar și cei împotriva cărora lupta. Reputația i-ar fi fost din cale-afară de știrbită dacă s-ar fi aflat că e furtunoveghetor.

De ce s-ar fi chinuit, alegându-și o pasiune atât de bizară? Hărțile îi aminteau, vag, de cele descoperite în camera de lucru a tatălui ei, după moartea lui, deși acelea erau ale Jah Kevedului.

– Stai de veghe afară, Model, spuse ea. Dă-mi de veste cât poți de repede când se întoarce Amaram în vilă.

– Mmmm, zumzăi el retrăgându-se.

Știind foarte bine că avea puțin timp la dispoziție, Shallan se grăbi

să se apropie de perete, își ridică sfera cât mai sus și-și întipări hărțile în Amintire. Câmpiile Sfărâmate? Harta era cu mult mai cuprinzătoare decât oricare alta văzută de ea vreodată – chiar și decât așa-numita Cea mai Bună Hartă, studiată de ea în Galeria Hărților regelui.

Cum făcuse Amaram rost de ceva atât de amănunțit? Încercă să-i descifreze glifele – se înșiruiau fără să țină cont de gramatică. Menirea lor nu era să fie folosite așa. Exprimau o singură idee, nu o înșiruire de gânduri. Citi câteva aflate pe același rând.

„Obârșie... direcție... nesiguranță... Nu știm sigur unde se află centrul?” Probabil că ăsta era sensul.

Alte notițe erau asemănătoare și le traduse în gând. „Poate că, insistând în acest sens, vom obține rezultate. Au fost văzuți războinici care stăteau la pândă în partea asta.” Multe grupări de glife n-aveau niciun înțeles pentru ea. Scrierea aia era bizară. Poate că Model ar fi izbutit s-o traducă, dar ea nu era în stare.

Pe lângă hărți, de pereți atârnavu coli lungi de hârtie pline de notițe, cifre și schițe. Amaram lucra la ceva, la ceva foarte important...

„Parshendi!”, înțelese ea. „Asta-nseamnă glifele alea: Parapshenesh-idi.” Trei glife care, luate separat, aveau trei înțelesuri diferite, dar, citite împreună, sunau aidoma cuvântului „parshendi”. De-aia unele notițe păreau scrise în păsărește. Amaram întrebuinta o parte dintre glife în combinații fonetice. Le sublinia când făcea asta și astfel putea scrie ceea ce altminteri nu s-ar fi putut exprima cu ajutorul glifelor. Furtunoveghetorii *transformau* într-adevăr glifele într-un mod de scriere complet.

„Parshendi”, citi Shallan, încă distrasă de natura caracterelor, „știi probabil cum să-i aducă înapoi pe Pustiitori”. Ce?

„Smulgeți-le secretul.

Ajungeți în centru înaintea armatelor alethi.”

O parte dintre hârtii erau liste de referințe. Deși fuseseră traduse în limbajul glifelor, recunoscu câteva citate din scrierile lui Jasnah. Toate vorbeau despre Pustiitori. Celelalte conțineau presupusele desene ale Pustiitorilor și ale altor creaturi legendare.

Asta dovedea pe deplin că Duhurile Însângerate erau interesate

de ceea ce o interesase pe Jasnah. Și, după cum se părea, aceleași lucruri îl interesau și pe Amaram. Cu inima bătându-i nebunește de entuziasm, Shallan își roti privirea prin încăpere. Secretul lui Urithiru se afla acolo? Înaltul Lord îl descoperise?

Ea nu putea să traducă totul pe loc. Scrierea era prea complicată și, cu inima bătându-i atât de tare, se simțea prea agitată. În plus, Amaram avea să se-ntoarcă foarte curând. Își întipări în minte Amintire, ca să poată desena totul mai târziu.

Între timp, ceea ce tradusesese deja în treacăt trezi în ea o nouă spaimă. Se părea... se părea că Înaltul Lord Amaram – un model de onoare alethi – trecuse la *fapte* în încercarea de readucere a Pustiitorilor.

„Trebuie să rămân amestecată în toată povestea”, se gândi Shallan. „Nu-mi pot îngădui să las Duhurile Însângerate să renunțe la mine fiindcă am făcut un dezastru din incursiunea asta. Trebuie să aflu ce altceva mai știu. Și de ce face Amaram ceea ce face.”

În seara aia, nu putea să fugă pur și simplu. Nu-l putea lăsa pe Amaram să-și dea seama că pătrunsese cineva în camera lui secretă. Nu putea să-și îndeplinească însărcinarea lucrând de mântuială.

Trebuia să încropească minciuni care să stea mai bine pe picioare.

Scoase o foaie de hârtie din buzunar, o apăsă cu palma pe masă și începu să deseneze cu frenezie.

Kaladin sări de pe zid cu o iuțeală controlată de prudență, răsucindu-se în lateral și revenind pe sol fără o jumătate de pas în plus. Nu se mișca foarte repede, dar măcar nu se mai împleticea.

Cu fiecare săritură, își împingea spaima viscerală tot mai în adâncul propriei ființe. Sus, din nou pe perete. Și iarăși jos. Iarăși și iarăși, absorbind Lumină de Furtună.

Da, făcea ceva firesc. Da, așa era el.

Continuă să alerge prin spărtură, simțindu-se inundat de

entuziasm. Umbrele fluturau spre el când se repezea printre mormane de oase și de resturi acoperite de mușchi. Sări peste o băltoacă imensă, dar îi aprecie greșit întinderea. Coborî spre ea, fiind cât pe ce să împroaște apa puțin adâncă.

Dar, din reflex, se uită în sus și se Ancoră către cer.

Pentru o scurtă clipă, încetă să cadă în jos și căzu în sus. Avântul luat îl purtă înainte, așa că trecu de baltă, apoi se ancoră din nou de jos. Atinse fundul spărturii alergând și transpirând.

„Aș putea să mă ancoroz de sus”, se gândi, „și să cad către cer la nesfârșit”.

Dar nu, astfel gândea un om obișnuit. Un țipar de văzduh nu se teme de cădere, nu-i așa? Un pește nu se teme de înece.

Până când nu învăța să gândească într-un nou mod, nu putea controla darul pe care-l primise. Și era un dar. Trebuia să accepte asta.

Începând din clipa aceea, văzduhul îi aparținea.

Scoase un strigăt și începu să alerge drept înainte. Sări și se Ancoră de perete. Fără nicio pauză, fără nicio șovăire, fără frică. Cât ai clipi, se opri cu tălpile pe el și, în apropiere, Syl răsă încântată.

Dar așa ceva era simplu, o nimica toată. Sări de pe perete privind în sus, către peretele de deasupra lui. Se Ancoră în direcția aceea și își azvârli trupul, dându-se peste cap. Se opri sprijinindu-se într-un genunchi pe ceea ce, cu numai câteva clipe înainte, fusese pentru el tavanul.

– Ai izbutit! se bucură Syl zburând în jurul lui. Ce s-a schimbat?

– Eu.

– Da, sigur, dar ce anume s-a schimbat în privința ta?

– Totul.

Ea îl privi încruntându-se. El îi răspunse cu un zâmbet larg, apoi începu s-alerge pe peretele spărturii.

Shallan coborî cu pași mari pe scara către bucătărie, tropăind la fiecare pas mai tare decât ar fi fost normal, într-o încercare de a

imita mersul cuiva mai greu decât ea. Bucătăreasa își ridică privirea din roman și îl scăpă din mână când se ridică panicată, făcând ochii mari.

– Luminlordul meu!

– Stai jos, mimă Shalan cuvintele, scărpinându-și fața ca să-și ascundă buzele.

Model spunea ce îi ceruse ea, imitând perfect vocea lui Amaram.

Bucătăreasa rămase pe scaun, cum i se poruncise. Cu puțin noroc, din poziția aia n-avea să observe că Amaram era mai scund decât ar fi trebuit. Chiar și mergând pe vârfuri – fapt mascat de iluzie –, Shalan era mult mai scundă decât Înaltul Prinț.

– Ai vorbit, mai devreme, cu Telesh, fata în casă, spuse Model, în vreme ce Shalan mima cuvintele.

– Da, Luminlordul meu, răspuse bucătăreasa, vorbind încet, influențată de tonul vocii lui Model. Am trimis-o să muncească în seara asta cu Stine. M-am gândit că fata are nevoie de câteva îndrumări.

– Nu, zise Model. S-a întors din porunca mea. Acum i-am cerut să plece din nou și să nu spună nimănui nimic despre cele întâmplate aici adineauri.

Bucătăreasa se încruntă.

– Ce... s-a-ntâmpat?

– Nu trebuie să vorbești cu nimeni despre asta. Te-ai amestecat în ceva care nu te privea. Închipuie-ți că n-ai văzut-o pe Telesh. Și nu-ncerca să discuți nici cu mine despre cele petrecute. Fiindcă o să pretind că aiurezi. Ai priceput?

Bucătăreasa păli, își înclină fruntea în semn că înțelesese și se afundă în scaun.

Shalan dădu scurt din cap către ea, apoi ieși din bucătărie și se pierdu în noapte. Pe urmă se ghemui lângă clădire, cu inima bătându-i vijelios. Dar pe față i se așternu un zâmbet.

Ferită de privirile altora, făcu un pas înainte, după ce suflase un val de Lumină de Furtună. Când trecu prin el, imaginea lui Amaram dispăru, înlocuită de a mesagerului pe care-l imitase la început. Se grăbi să se întoarcă în fața vilei, unde se așeză pe trepte, gârbovindu-se și sprijinindu-și capul într-o mână.

Amaram și Hav apărură din întuneric, vorbind cu glasuri scăzute:
– ...nu mi-am dat seama că fata m-a văzut vorbind cu mesagerul, Înălțimea Ta, spunea Hav. Probabil a dedus că...

Cuvintele i se stinseră pe buze când o zări pe Shallan.

Ea sări în picioare și se înclină în fața lui Amaram.

– Nu mai are importanță, Hav, zise acesta făcându-i semn soldatului să-și continue rondul.

– Am un mesaj pentru Înălțimea Ta, spuse Shallan.

– Evident, întunecat-născutule, răspunse Luminlordul apropiindu-se de ea. Care e mesajul lui?

– Al lui? se miră Shallan. M-a trimis Shallan Davar.

Amaram o privi pieziș.

– Cine?

– Logodnica lui Adolin Kholin. Încearcă s-aducă la zi desenele Cristalsăbiilor din Alethkar din hrisoavele regale. Ar vrea să stabilești când o poate desena pe a Înălțimii Tale, dacă ești de acord.

– Oh, făcu Amaram, părând să se relaxeze. Da, sigur, ar fi minunat. Am timp liber aproape în orice după-amiază. Să trimită pe cineva care să discute cu majordomul meu și să stabilească o întâlnire.

– Da, Înălțimea Ta. Voi avea grijă să se facă.

Shallan se pregăti să plece.

– Ai venit la o oră atât de târzie pentru o întrebare atât de simplă? se miră Amaram.

Ea ridică din umeri.

– Nu pun întrebări când îmi dau ochi-luminoșii porunci, Înălțimea Ta. Dar stăpâna mea, ei, uneori e foarte distrată. Presupun c-a vrut să-ți aduc mesajul ei cât timp își are această însărcinare proaspătă în minte. Iar Cristalsăbiile o interesează cu adevărat.

– Pe cine nu interesează? spuse încet Amaram, meditativ, întorcându-se într-o parte. Sunt cu adevărat minunate, nu-i așa?

Vorbea cu ea, sau cu el însuși? Shallan șovăi. În mâna lui se formă o sabie, din ceață solidificată, cu stropi de apă pe lamă. Amaram o ridică în sus, privindu-și în ea imaginea reflectată.

– O asemenea frumusețe, spuse. O astfel de artă. De ce trebuie să ucidem cele mai mărețe dintre creațiile noastre? Ah, dar

flecăresc, întârziindu-te. Îmi cer scuze. Sabia e încă nouă pentru mine, îmi găsesc pretexte ca s-o chem.

Shallan abia dacă-l auzea. O Sabie cu muchia neascuțită de forma unor valuri ce păreau în mișcare. Sau poate erau limbi de foc. Gravate pe întreaga suprafață. Curbate, șerpuitoare.

O recunoștea.

Fusese a lui Helaran, fratele ei.

Kaladin alerga prin spărtură și vântul i se alăturase, suflându-i în spate. Syl plana în fața lui ca o panglică de lumină.

În cale îi apărură un bolovan și sări peste el, Ancorându-se de sus. Pluti aproape cinci stânjeni înainte de a se Ancora, în același timp, de jos și dintr-o parte. Ancorarea de jos îi încetini înălțarea; cea dintr-o parte îl aduse pe perete.

Renunță la Ancorarea de jos și atinse peretele cu o mână, răsucindu-se ca să cadă în picioare. Continuă să alerge pe peretele spărturii. Când ajunse la capătul platoului, sări către următorul și se Ancoră de peretele lui.

„Mai repede!” Se încercase cu aproape toată Lumina de Furtună care-i mai rămăsese, adunată din pungile lăsate jos mai devreme. Absorbise atât de multă, încât strălucea ca un foc de tabără. Asta îl încuraja să se avânte și alese ca direcție de ancorare estul, pe care îl avea în față. Ca urmare, începu să cadă *prin* spărtură. Îi vedea fundul gonind pe sub el și nu mai deslușea contururile plantelor printre care trecea.

Trebuia să-și readucă aminte că era în cădere. Nu zbura, dar viteza îi creștea de la o clipă la alta. Însă asta nu punea capăt senzației de libertate, de libertate deplină. Nu însemna decât că putea fi periculos.

Vântul care-l mâna se întetă și, în ultima clipă, se ancoră de direcția din care venea, încetinindu-și căderea când se izbi de un perete al spărturii din fața lui.

Pentru el, direcția aceea era acum jos, așa că se ridică și începu

să alerge pe perete. Mistuia Lumina de Furtună într-un ritm frenetic, dar n-avea de ce să facă economie. Era plătit ca un ofițer ochi-luminoși de al șaselea dahn și sferile lui nu conțineau stropi minusculi de nestemate, ci broami. Acum, plata unei luni însemna pentru el o sumă mai mare decât mai văzuse vreodată laolaltă, iar Lumina de Furtună pe care-o conținea era o adevărată avere pe lângă ceea ce avusese cândva.

Cu un strigăt de încântare, sări peste un pâlc de floare-creață, care-și feri de el tulpinile înfrunzite. Kaladin traversă spărtura Ancorându-se de celălalt perete al ei, pe care se opri proptindu-se în mâini.

Se azvârli din nou în sus și izbuti cumva să se lege *foarte slab* în direcția aceea.

Acum cu mult mai ușor, putu să se răsucească în aer și să cadă din nou în picioare. Rămase pe perete, cu fața către adâncul spărturii, cu pumnii strânși și cu Lumina scurgându-se din el.

Syl șovăi, rotindu-se în jurul lui cu iuțeală, când într-un sens, când într-altul.

– Ce e? întrebă ea.

– Mai mult, răspunse el Ancorându-se de direcția din fața sa și avântându-se din nou prin culoarul mărginit de pereții spărturii.

Neînfricat, așa se simțea. Era în oceanul dăruit lui ca să înoate, primise vânturi pe care să planeze. Cădea cu fața către platoul următor. Chiar înainte de a-l atinge, se ancoră dintr-o parte și din spate.

Îi tresăltă stomacul. Avea impresia că-l legase cineva de mijloc cu o frânghie și-l împinsese de pe o stâncă, pentru a smuci apoi de frânghia aia. Însă, mulțumită Luminii de Furtună care-l umplea, senzația neplăcută era neglijabilă. Se trase într-o parte și pătrunse în altă spărtură.

Ancorările îl trimiseră din nou către est, printr-un alt coridor, și se învârti printre platouri, mișcându-se prin spărturi – ca un țipar care-noată, purtat de valuri, ocolind bolovanii. Continua să înainteze, tot mai repede, căzând întruna...

Cu dinții încleștați și de uimire și ținând piept forțelor care-l răsuceau, se azvârli cu precauție în lateral și se Ancoră de

deasupra. O dată, de două ori, de trei ori. Se desprinsese de orice altceva și, în mijlocul unei revărsări de Lumină, țâșni din șanț în văzduhul nemărginit de deasupra.

Se Ancoră din nou spre est, ca să poată cădea din nou într-acolo, dar fără să-i mai stea în cale peretele vreunui platou. Plană către orizontul îndepărtat, pierdut în întuneric. Căpătă viteză, cu haina fâlfâindu-i și cu părul biciuind aerul în urma lui. Vântul îl izbea în față și își îngustă ochii, dar nu-i închise.

Dedesubt, spărturile întunecate se perindau una după alta. Platou. Abis. Platou. Abis. Senzația aia... zborul pe deasupra ținutului... o mai avusese, în vise. Podarii aveau nevoie de mai multe ore ca să traverseze întinderea acoperită de el în câteva minute. Era ca și cum l-ar fi săltat și l-ar fi împins cineva din spate, ca și cum l-ar fi purtat chiar vântul. Syl îl însoțea zburând în dreapta lui, ca o săgeată.

Era și-n stânga? Nu, aceia erau alți vântspreni. Adunase câteva zeci, îi pluteau alături ca niște panglici de lumină. Pe Syl o putea deosebi de ei. Nu știa cum; nu arăta altfel, dar știa că era ea. Așa cum, în mijlocul mulțimii, îți recunoști o rudă după mers.

Syl și rudele ei i se răsuceau în jur într-o spirală luminoasă, liberi și răsfirați, dar lăsând să se ghicească o vagă coordonare.

De când nu se mai simțise atât de bine, atât de triumfător, atât de *viu*? După moartea lui Tien, nu i se mai întâmplase niciodată. Întunericul continuase să-l învăluie chiar și după salvarea Podului Patru.

Senzația se spulberă. Văzu pe un platou din față o turlă de piatră și se îndreptă treptat într-acolo, Ancorându-se cu prudență din dreapta. Câteva alte Ancorări din spate îi încetiniră căderea destul de mult pentru ca, atunci când atinse turla de piatră, să se poată prinde de ea și să se poată roti în jurul ei, cu degetele pe cremul neted.

O sută de vântspreni i se împrăștiară în jur așa cum se sparge un val, împrôșcând dinspre el un evantai de lumină.

Kaladin zâmbi. Apoi se uită în sus, către cer.

Înaltul Lord Amaram continuă să-și fixeze sabia cu privirea în noapte. Și-o ridicase în fața ochilor, în lumina revărsată prin ferestrele din fața ale vilei.

Shallan își aminti cu ce groază tăcută se uitase tatăl ei la aceeași armă, îndreptată către el. Putea fi o coincidență? Două săbii identice? Poate o înșela memoria.

Nu. Nu, n-ar fi putut să uite vreodată cum arăta sabia aia. Era cea pe care o ținuse în mână Helaran. Și nu existau două săbii la fel.

– Luminlordul meu, îi atrase Shallan atenția lui Amaram.

El tresări, ca și cum ar fi uitat că nu era singur.

– Da?

– Luminoasa Shallan, spuse ea, vrea să fie sigură că tot ce consemnează e corect și că istoria Cristalarmurilor și a Cristalsăbiilor din armata alethi redă realitatea. Nu a găsit nimic despre Sabia Înălțimii Tale. Vrea să știe dacă, de dragul erudiției, ești de acord să dezvălui de unde provine.

– I-am explicat deja lui Dalinar, răspunse Amaram. Nu cunosc istoria Cristalelor mele. Toate i-au aparținut unui asasin care a ncercat să-mi ia viața. Era tânăr. Veden, cu părul roșu. Nu-i știm numele, iar contraatacul meu i-a distrus fața. Înțelegi, am fost nevoit să-l înjunghii prin vizieră.

„Tânăr. Păr roșu.”

Stătea în fața ucigașului fratelui ei.

– Păi... se bâlbâi, simțind că i se face greață. Mulțumesc. O să transmit informația.

Îi întoarse spatele și se strădui să se îndepărteze fără să se împleticească. Știa în sfârșit ce se întâmplase cu Helaran.

„Ai fost amestecat în toate astea, nu-i așa, Helaran?”, se gândi. „La fel ca tata. Dar cum, de ce?”

Se părea că Amaram încerca s-aducă Pustiitorii înapoi. Iar Helaran încercase să-l ucidă.

Dar chiar voia cineva cu adevărat s-aducă Pustiitorii înapoi? Poate înțelesese ea greșit. Trebuia să se-ntoarcă-n camerele ei, să deseneze hărțile pe care și le întipărise în Amintire și să se

străduiască să priceapă despre ce era vorba.

Din fericire, străjile o lăsară să plece nestingherită din tabăra lui Amaram și să se piardă în anonimitatea întinericului. Și asta era bine, fiindcă, dacă s-ar fi uitat cu atenție, ar fi văzut lacrimi în ochii mesagerului. Shallan plângea pentru un frate despre care acum știa, fără dubiu, că murise.

În sus.

O Ancorare, încă una, apoi a treia. Kaladin se avântă în înaltul cerului. Către nimic altceva decât o întindere fără margini, o mare nesfârșită, menită să-l încânte.

Aerul se răci. Dar el continuă să urce, înălțându-se spre nori. În cele din urmă, temându-se să nu rămână fără Lumină de Furtună înainte de a coborî – nu mai rămăsese decât o singură sferă impregnată, ținută în buzunar pentru urgențe se Ancoră, cu părere de rău, de jos.

Nu începu să cadă imediat spre pământ; iuțeala cu care urca scăzu. Încă mai era ancorat și de cer; nu-și micșorase numărul Ancorărilor de sus.

Curios, se mai Ancoră de jos, ca să-și încetinească urcușul și mai mult, apoi renunță la toate Ancorările, în afară de una de sus și de una de jos, și, în cele din urmă, se opri, aninat în văzduh. Răsărise și a doua lună, revărsându-și lumina asupra Câmpiilor Sfărâmate până departe, jos. Din locul unde se afla, semănau cu o farfurie spartă. „Ba nu.. Își spuse mijindu-și ochii. „Alcătuiesc un model.” Îl mai văzuse. Într-un vis.

Vântul sufla către el, purtându-l ca pe un zmeu. Acum, când nu mai călărea pe palele de aer, vântsprenii pe care-i atrăsese se împrăștiară. Bizar. Nu-și dăduse niciodată seama că puteai s-atragi vântspreni, așa cum atrăgeai spreni ai sentimentelor.

Nu trebuia decât să cazi către cer.

Syl rămase și continuă să i se rotească în jur ca un vârtej, până ce i se opri pe umăr. Se așeză și se uită în jos.

– Nu mulți oameni văd așa ceva, remarcă ea.

De acolo, de sus, taberele de război – cercuri de foc în dreapta lui – păreau lipsite de orice însemnătate. Frigul era destul de puternic încât să devină neplăcut. Pietroi pretindea că, la înălțime, aerul e mai rarefiat, dar Kaladin nu simțea nicio diferență.

– Încerc de ceva timp să te aduc în stare să faci asta, continuă Syl.

– E ca atunci când am pus prima oară mâna pe o sulită, șopti el. Nu eram decât un copil. Erai cu mine atunci? Cu atâta timp în urmă?

– Nu, și da.

– Nu se poate și una, și alta.

– Ba se poate. Știam că trebuie să te gădesc. Iar vânturile te cunoșteau. Ele m-au adus la tine.

– Atunci, spuse Kaladin, tot ce-am făcut, priceperea cu care mânuiesc sulita, felul în care lupt... Pentru toate astea n-am niciun merit. Meritul e al tău.

– E *al nostru*.

– E o înșelătorie. Nimic dobândit prin muncă.

– Prostii, îl contrazise ea. Exersezi zi de zi.

– Am un avantaj.

– Avantajul talentului. Când o maestră-muzicantă pune pentru prima oară mâna pe un instrument și găsește în el o muzică pe care nimeni altcineva n-o poate descoperi, e asta o înșelătorie? E arta ei dobândită fără muncă fiindcă a venit pe lume cu o pricepere înnăscută? Sau are geniu?

Kaladin se ancoră către vest și se îndreptă spre taberele de război. Nu voia să rămână fără Lumină de Furtună în mijlocul Câmpiilor Sfărâmate. Vijelia din el însuși se domolise între timp în mare măsură. Căzu o vreme în direcția aceea – apropiindu-se cât de mult putea înainte de a se lăsa văzut –, apoi renunță la o parte din Ancorarea de sus și începu să coboare.

– O să primesc ceea ce-mi dă avantajul ăsta, indiferent ce-ar fi, zise. O să-l folosesc. Ca să-l înfrâng pe *asasin*.

Încă pe umărul lui, Syl dădu din cap.

– Nu crezi că are și el un spren, continuă Kaladin. Dar cum face ceea ce face?

– Îl ajută arma, răspuse ea, mai sigură de sine decât înainte. E aparte. A fost creată ca să le dea oamenilor puteri, așa cum o face legătura noastră.

Kaladin dădu din cap, cu haina unduindu-i în bătaia unui vânt slab în vreme ce cobora prin noapte.

– Syl...

Cum putea deschide vorba despre asta?

– Nu mă pot lupta cu el fără o Cristalsabie.

Ea își feri privirea, strângându-și brațele unul peste altul și apoi cuprinzându-și trupul cu ele. Gesturi atât de omenești!

– Evit să le folosesc când ne instruieste Zahel, continuă Kaladin. E greu să găsec o justificare pentru așa ceva. Trebuie să-nvăț să folosesc una dintre ele.

– Sunt funeste, spuse ea cu voce pierită.

– Fiindcă simbolizează jurămintele încălcate de Cavalerii Radianți, sublinie Kaladin. Dar unde-au apărut prima dată? Cum au fost făurite?

Syl nu răspuse.

– Se poate făuri una nouă? Una nepângărită de făgăduieli încălcate?

– Da.

– Cum?

Syl nu răspuse nici de data asta. Își continuă plutirea către pământ în tăcere, până ce se opriră lin pe un platou întunecat. Kaladin se lămurii unde se afla, apoi se îndreptă spre margine și se lăsă să plutească dincolo de ea, coborând în spărtură. Nu voia să se-ntoarcă trecând pe poduri. Cercetașilor li s-ar fi părut ciudat că se întorcea fără să fi plecat.

Furtuni. Îl văzuseră zburând deasupra platourilor, nu? Ce-aveau să-și închipuie? Era vreunul destul de aproape ca să-l vadă coborând?

Ei bine, oricum nu mai era nimic de făcut. Ajunse pe fundul spărturii și o porni către taberele de război, cu Lumina de Furtună pălindu-i încetul cu încetul și lăsându-l în întuneric. Fără ea se simțea golit, apatic, istovit.

Își scoase din buzunar ultima sferă impregnată și o folosi ca să-și

lumineze drumul.

– Ocolești o întrebare, spuse Syl coborându-i pe umăr. Au trecut două zile. Când ai de gând să-i spui lui Dalinar despre oamenii ăia cu care ți-a aranjat Moash o întâlnire?

– Nu m-a ascultat când i-am povestit despre Amaram.

– E *evident* vorba despre cu totul altceva.

Era, Syl avea dreptate. Așa că de ce nu-i spusese el lui Dalinar?

– Oamenii ăia nu păreau din soiul care stă prea mult pe gânduri, adăugă sprena.

– O să fac ceva în privința lor, făgădui Kaladin. Vreau doar să mă mai gândesc. Ca să nu fie Moash prins în furtună când o să-i doborâm.

Syl îl însoți în tăcere tot restul drumului, cât își recuperă el sulița și ajunse pe platou urcându-se pe scară. Cerul se înnorase între timp, dar în ultima vreme se simțea apropierea primăverii.

„Bucură-te cât mai poți”, își spuse. „Începe Lăcrimarea.” Săptămâni de ploaie neîntreruptă. Fără Tien care să-l înveselească. Fratele lui izbutea întotdeauna s-o facă.

Amaram îl lipsise de asta. Kaladin își lăsă capul în jos și se puse în mișcare. La marginea taberelor de luptă, se întoarse spre dreapta și o porni către nord.

– Kaladin? Întrebă Syl zburând lângă el. De ce-ai luat-o în partea asta?

El își ridică privirea. Se îndrepta spre tabăra lui Sadeas. A lui Dalinar se afla în direcția opusă.

Își continuă drumul.

– Kaladin? Ce faci?

În cele din urmă, se opri. Amaram era acolo, drept înaintea, undeva, în tabăra lui Sadeas. Se făcuse târziu, Nomon aproape că-și terminase urcușul pe boltă.

– Aș putea să termin cu el, spuse. Să-i intru pe fereastră într-o răbufnire de Lumină de Furtună, să-l omor și să plec înainte de-a se dezmetici careva. Atât de simplu. Toată lumea ar da vina pe Asasinul în Alb.

– Kaladin...

– Asta-nseamnă să *faci dreptate*, Syl, spuse el dintr-odată furios.

Îmi tot spui că trebuie să-i apăr pe alții. Tocmai de-aia îl omor. Apăr oamenii, îl împiedic să-i distrugă. Cum m-a distrus pe mine.

– Nu-mi place ce se-ntâmplă cu tine când te gândești la el, spuse Syl, părând mai mică. Nu mai ești tu însuși. Nu mai raționezi. Te rog.

– L-a ucis pe Tien, zise Kaladin. O să-i pun capăt zilelor, Syl.

– Bine, dar tocmai în seara asta? După ceea ce tocmai ai descoperit, după ceea ce tocmai ai izbutit?

El răsuflă adânc, amintindu-și încântarea din spărturi și libertatea zborului. I se părea că trecuseră ere de când nu se mai bucurase cu adevărat.

Voia să întineze o asemenea amintire cu imaginea lui Amaram? Nu. Deși ziua morții Luminlordului avea să fie una minunată.

– Bine, încuviință el, întorcându-se spre tabăra lui Dalinar. Nu în seara asta.

Când ajunsese înapoi, la barăci, cina se încheiase. În drum spre camera lui, trecu pe lângă ceea ce mai rămăsese din foc, un morman de tăciuni încă strălucitori. Syl se avântă în văzduh. În noaptea aia avea să se lase purtată de vânt, jucându-se cu verii ei. Din câte știa Kaladin, ea n-avea nevoie de somn.

Intră în odaia lui simțindu-se obosit și secătuit, dar senzația era plăcută. Era...

Înăuntru, cineva se mișcă.

Kaladin se răsuci pe călcâie, aducându-și sulița în poziție de luptă, și absorbi tot ce mai rămăsese în sfera care-i fusese felinar. În Lumina izvorâtă din sine însuși, văzu o față roșie cu negru. Acolo, în întuneric, parșul arăta tulburător de nefiresc, ca un spren malefic din basme.

– Shen, spuse Kaladin lăsându-și sulița în jos. Ce...

– Trebuie să plec, domnule, răspunse Shen.

Kaladin se încruntă.

– Îmi pare rău, adăugă Shen, vorbind ca întotdeauna, rar și cu prudență. Nu-ți pot spune de ce.

Părea s-aștepte ceva, cu mâna încordată pe suliță. Pe sulița primită de la Kaladin.

– Ești om liber, Shen. Nu te pot ține aici dacă simți că trebuie să pleci, dar nu știu unde altundeva te-ai putea duce ca să te folosești

de libertatea ta.

Shen dădu din cap, apoi trecu pe lângă Kaladin.

– Pleci în seara asta?

– Imediat.

– Străjile de la marginea Câmpiilor Sfărâmate ar putea încerca să te oprească.

Shen clătină din cap.

– Parshii nu fug din captivitate. În ochii lor, voi fi un sclav care se duce unde l-a trimis stăpânul. O să las sulița ta lângă foc.

O porni spre ușă, dar se opri lângă Kaladin, șovăi și-i puse o mână pe umăr.

– Ești un om bun, căpitane. Am învățat multe. Numele meu nu e Shen. Mă numesc Rlain.

– Vânturile să fie blânde cu tine, Rlain.

– Nu de vânturi mă tem, răspunse parshul.

Îl bătu pe Kaladin pe umăr, respiră adânc, ca și cum s-ar fi așteptat să urmeze ceva greu, și ieși din încăpere.

53
PERFEȚIUNE

Față de cavalerii din alte ordine, care, în această privință, nu aveau puterile lor, Altchemătorii se purtau cu o nemaipomenită bunăvoință, îngăduindu-le să-i însoțească adesea când își făceau vizitele și când se întâlneau unii cu alții; dar nu renunțau niciodată la supremație când era vorba de înfiriparea legăturii cu un spren important; atât Luminurzitorii, cât și Voințămodelatorii aveau o afinitate pentru așa ceva, deși nici unii, nici ceilalți nu erau adevărații stăpâni ai aceluia tărâm.

– Din *Cuvinte despre Lumină*, capitolul VI, pagina 2

Adolin respinse Cristalsabia lui Elit cu antebrațul. Cristalpurtătorii nu foloseau scuturi – orice parte a armurii lor era mai rezistentă decât piatra.

Se mișca pe nisipul arenei în Postura Vântului, măturând locul din fața lui cu Sabia.

„Câștigă cristale pentru mine, fiule.”

Trecea lin de la o lovitură a posturii la alta, silindu-și potrivnicul să se retragă. Elit se împleticea, cu Armura pierzând Lumină prin cele mai bine de zece locuri în care îl lovise Adolin.

Toate speranțele într-un sfârșit pașnic al războiului de pe Câmpiile Sfărâmate se spulberaseră. Nu mai existau. Știa cât de mult își dorise tatăl lui ca luptele să se încheie și aroganța parshendilor îl înfuria. Îl umplea de o ciudă neputincioasă.

Încercă să și-o scoată din minte. Nu se putea lăsa mistuit de sentimentul ăla. În postura aleasă, mișcărilor îi veneau firesc, se mișca cu grijă, păstra o seninătate calmă.

Elit se așteptase ca Adolin să fie necugetat, ca la primul duel pentru Cristale. Lupta în defensivă, pândind momentul de nesăbuintă din partea prințului, dar Adolin nu i-l oferi.

În ziua aceea lupta cu precizie, respectând stilul și postura, fără nimic nelalocul lui. În duelurile de mai înainte își ascunsese priceperea, dar așa nu convinsese niciun spadasin puternic să accepte o înfruntare. Abia izbutise să-l momească pe Elit.

Era timpul să schimbe tactica.

Trecu în partea de unde se uitau Sadeas, Aladar și Ruthar. Sufletul coaliției împotriva tatălui său. Toți atacaseră deja clandestin mai multe platouri, furând inima-nestemată înainte de sosirea celor care ar fi trebuit să lupte pentru ea. De fiecare dată plătiseră suma cerută de Dalinar pentru nesupunere. Iar Dalinar nu putea face nimic mai mult fără să riște un război deschis.

Dar Adolin putea să-i pedepsească altfel.

Prudent, Elit se retrase împleticindu-se când Adolin înaintă. Pe urmă încercă un atac, dar Adolin îi respinse Sabia cu o lovitură de rever în antebraț. Lăsă în urmă o nouă crăpătură, prin care începu să se prelingă Lumină de Furtună.

Discuțiile se întetiră, murmurul mulțimii se ridică deasupra arenei. Elit atacă din nou și Adolin îi respinse loviturile, dar nu contraatacă.

Stil ideal. Fiecare pas fără cusur. Fiorul se înalță în el, însă îl domoli. Înălții prinți și ciorovăielile lor îl dezgustau, dar era o furie pe care nu voia să le-o arate în momentul ăla. În schimb, avea să le-arate perfecțiunea.

— Încearcă să te obosească, Elit! se auzi vocea lui Ruthar de pe băncile din apropiere.

În tinerețe, și Ruthar fusese duelist, deși nicidecum la fel de bun ca Dalinar sau Aladar.

– Nu-l lăsa!

Adolin zâmbi la adăpostul coifului când Elit dădu din cap și se repezi la el în Postura Fumului, cu Sabia înainte. Mergea la noroc. Cele mai multe dueluri cu miza Armurii erau câștigate distrugându-i mai multe porțiuni, dar uneori izbuteai să-ți strecuri vârful Sabiei în îmbinarea dintre două plăci, despărțindu-le și învingând dintr-o lovitură.

Era și o încercare de a-ți răni potrivnicul, când simpla lui înfrângere nu te mai mulțumea.

Calm, Adolin se retrase cu un pas și pară lovitura cu mișcările consacrate din Postura Vântului. Îndepărtă arma lui Elit cu un zângănit și spectatorii începură din nou să şușotească. Adolin le oferise mai întâi un spectacol brutal, care îi iritase. A doua oară priviseră o luptă strânsă, care îi ținuse cu sufletul la gură.

De data asta, nu mai respecta niciun tipar, refuzând ciocnirile incitante, care reprezentau adesea cea mai importantă parte a unui duel.

Păși într-o parte, rotindu-și Sabia ca să izbească ușor în coiful lui Elit. Lumina de Furtună începu să se prelingă printr-o crăpătură subțire. Dar nu în măsura în care ar fi trebuit.

„Excelent.”

În coif, Elit gemu destul de tare ca să fie auzit, apoi atacă iarăși cu vârful Sabiei înainte, îndreptat către viziera lui Adolin.

„Încerci să mă ucizi, nu-i așa?”, se gândi acesta luându-și o mână de pe Sabie și ridicând-o în calea armei lui Elit, lăsând-o să-i pătrundă între degetul mare și arătător. Era o mișcare pe care nu ți-o puteai permite fără armură – dacă încerci cu o sabie obișnuită, te trezeai cu mâna despătată în două, iar cu o Cristalsabie o pățeai mult mai rău.

În Armură fiind, devie cu ușurință lovitura, făcând-o să-i treacă pe deasupra capului, și atacă imediat cu mâna cealaltă, pocnindu-l pe Elit cu Sabia în coastă.

Lovitura ajunsă drept la țintă îi aduse ovațiile unora dintre spectatori. Însă alții îl huiduiră. Riposta clasică ar fi fost o lovitură în capul potrivnicului, cu intenția de a-i sparge coiful.

Elit înaintă clătinându-se, dezzechilibrat de propriul său atac eșuat

și de lovitura care urmasse. Adolin se împinse în el cu umărul, trântindu-l la pământ. Pe urmă, în loc să-l atace, se retrase cu un pas.

Alte huiduieli.

Elit se ridică, apoi făcu un pas. Se clătină ușor, după aceea făcu încă un pas. Adolin se trase înapoi, își îndreptă vârful Sabiei spre pământ și rămase în așteptare. Un tunet răsună în văzduh. Probabil că în ziua aceea, ceva mai târziu, avea să plouă – din fericire, nu se apropia o mare furtună. Doar o ploaie torențială obișnuită.

– Luptă-te cu mine! strigă Elit din coif.

– M-am luptat, răspunse Adolin cu voce scăzută. Și am învins.

Elit înaintă clătinându-se. Adolin se retrase. Stârnind huiduielile mulțimii, așteptă până când Elit încremeni – Armura lui își pierduse toată Lumina de Furtună. În cele din urmă, zecile de crăpături mărunte făcute de Adolin o secătuiseră.

Pe urmă, tânărul Kholin înaintă agale, își propti o palmă în pieptul potrivnicului său și îl împinse. Elit căzu grămadă.

Adolin se uită la Lumindoamna Istow, Înalta Judecătoare.

– Hotărârea mea, spuse ea cu un oftat, îi este din nou favorabilă lui Adolin Kholin. Învingătorul. Elit Ruthar își pierde Armura.

Spectatorii nu părură încântați. Adolin se întoarse spre ei și își roti de câteva ori Sabia înainte de a o lăsa să se preschimbe în ceață. Apoi își scoase coiful și se înclină în direcția huiduielilor. În spate, scutierii săi – pe care îi pregătise pentru asta – se grăbiră să-i dea deoparte pe ai lui Elit. Apoi scoaseră Armura învinsului, care îi aparținea acum lui Adolin.

Prințul zâmbi și, când terminară, îi urmă în camera de pregătire de sub băncile spectatorilor. Renarin îl aștepta lângă ușă, purtându-și Armura, iar mătușa Navani stătea lângă vasul cu cărbuni din încăpere.

Renarin aruncă o privire către mulțimea nemulțumită.

– Părinte al Furtunii! Prima oară când te-ai duelat așa ai învins în mai puțin de un minut și te-au detestat. Acum a durat aproape o oră și par să te deteste și mai mult.

Adolin oftă, așezându-se pe o banchetă.

– Am învins.

– Așa e, spuse Navani.

Se apropie de el și-l cercetă din priviri, ca și cum ar fi vrut să vadă dacă nu cumva e rănit. Își făcea întotdeauna griji când se duela.

– Dar n-ar fi trebuit să câștigi cu surle și trâmbițe?

Renarin dădu din cap.

– Asta ți-a cerut tata.

– Toată lumea o să țină minte duelul de azi, zise Adolin, primind o cană de apă întinsă de Peet, unul dintre podarii care făceau parte din garda lui în acea zi și dând din cap în semn de mulțumire. Surle și trâmbițe înseamnă s-atragi atenția tuturor. Ce-am făcut eu o să fie suficient.

Așa spera. Ceea ce urma era la fel de important.

– Mătușă, zise el când Navani începu să scrie o rugăciune de mulțumire. Te-ai gândit la ce te-am rugat?

Navani continuă să deseneze glife.

– Munca lui Shallan chiar pare importantă, adăugă Adolin. Vreau să spun că...

Cineva bătu la ușă.

„Atât de repede?”, se miră Adolin ridicându-se. Unul dintre podari deschise.

Shallan Davar dădu buzna înăuntru, într-o rochie violetă, iar părul ei roșu părea o vâlvătaie în timp ce traversa încăperea.

– A fost incredibil!

– Shallan!

Nu pe ea o aștepta, dar apariția ei nu-l supăra câtuși de puțin.

– Înainte de începerea duelului m-am uitat spre locul tău, dar nu erai acolo.

– Uitasem să ard o rugăciune, spuse ea, și am zăbovit ca s-o fac. Totuși, am prins cea mai mare parte a luptei.

Se opri chiar în fața lui, șovăind și părând stângace pentru o clipă. El se simțea la fel de stângaci. Începuseră să se curteze de nici măcar o săptămână, dar, dată fiind logodna lor neoficială... ce era, de fapt, relația lor?

Navani își dresе glasul. Shallan se răsuci și-și duse mâna liberă la buze, ca și cum abia atunci ar fi văzut-o pe fosta regină.

– Luminăție, spuse ea cu o reverență.

– Shallan, răspuse Navani. De la nepotul meu aud numai lucruri bune despre tine.

– Mulțumesc.

– Așa că o să vă las singuri, continuă Navani, abandonându-și glifa neterminată și îndreptându-se spre ușă.

– Luminăție... începu Shallan, ridicându-și o mână spre ea.

Navani ieși și închise ușa în urma ei.

Shallan își lăsă mâna în jos și Adolin se crispă.

– Îmi pare rău, spuse el. Am încercat să vorbesc cu ea. Cred că încă mai are nevoie de câteva zile, Shallan. O să-și vină în fire – știe că n-ar trebui să te ignore, simt asta. Pur și simplu îi aduci aminte de cele petrecute.

Shallan dădu din cap cu aerul unui om dezamăgit. Scutierii lui Adolin veniră să-l ajute să-și scoată Armura, dar el le făcu semn să plece. Era destul de rău că Shallan îi vedea părul transpirat, lipit de cap după ce stătuse sub coif. Hainele lui de sub armură – de fapt o uniformă vătuită – probabil că arătau oribil.

– Așadar... ăăă... ți-a plăcut duelul? întrebă.

– Ai fost minunat, răspuse Shallan întorcându-se din nou spre el. Elit te ataca întruna și tu îl măturai cu câte-o lovitură, ca pe-un cremling care te sâcâie încercând să ți se cațare pe picior.

Adolin zâmbi larg.

– Celorlalți spectatori nu li s-a părut c-am fost minunat.

– Au venit să te vadă călcat în picioare. Ai fost nepoliticos, nu le-ai oferit ce-și doreau.

– În privința asta sunt de-a dreptul zgârcit.

– Din câte mi-am dat seama, nu pierzi aproape niciodată. Ești cumplit de plictisitor. Poate, din când în când, ar trebui să-ncerci să termini la egalitate. De dragul diversității.

– O să mă gândesc, răspuse el. N-am putea discuta despre asta, poate diseară, la cină? În tabăra tatălui meu?

Shallan se strâmbă.

– În seara asta sunt ocupată. Îmi pare rău.

– Oh!

– Totuși, adăugă ea, venind mai aproape, s-ar putea ca, în curând, să am un dar pentru tine. N-am avut prea mult timp pentru studiu –

m-am străduit din greu să pun la punct registrele de cheltuieli ale casei lui Sebarial – , însă e posibil să fi dat peste ceva care să-ți fie de folos. În privința duelurilor.

– Ce? întrebă el încruntându-se.

– Mi-am adus aminte de ceva din povestea vieții regelui Gavilar. Însă ar fi nevoie să câștigi un duel într-un mod spectaculos. Să faci ceva uimitor, care ar ului publicul.

– Adică mai puține huiduieli, zise Adolin scărpinându-se în cap.

– Cred că toată lumea ar aprecia așa ceva, se amestecă Renarin de lângă ușă.

– Spectaculos... repetă Adolin.

– O să-ți explic mâine, spuse Shallan.

– Ce se-ntâmplă mâine?

– Mă scoți la o cină.

– Da?

– Și mă duci la plimbare, adăugă ea.

– Da?

– Da.

– Sunt un bărbat norocos, zâmbi Adolin. Bine, atunci, putem...

Ușa se deschise trântindu-se de perete.

Podarii din garda lui Adolin tresăriră, iar Renarin se ridică înjurând.

Adolin se mulțumi să se răsucească, dând-o cu delicatețe pe Shallan la o parte, ca să vadă cine se afla în spatele ei. Era cel mai mare dintre fiii Înaltului Prinț Ruthar, Relis, duelistul campion.

Așa cum se așteptase.

– Ce-a fost asta? întrebă Relis intrând furios.

Îl urmau un cârd de ochi-luminoși, printre care se număra Lumindoamna Istow, Înalta Judecătoare.

– Mă insultă, Kholin, și îmi insultă Casa.

Adolin își încleștă mâinile înmănușate la spate când Relis se opri piept în piept cu el, apropiindu-și fața de a lui.

– Nu ți-a plăcut duelul? întrebă cu nepăsare prințul.

– N-a fost duel, se răsti Relis. Mi-ai pus vărul într-o situație jenantă refuzând să lupti așa cum se cuvine. Cer anularea acestei farse.

– Prințe Relis, ți-am explicat, spuse Istow din spatele lui. Prințul Adolin n-a încălcat nicio...

– Vrei Armura vărului tău înapoi? întrebă Adolin, cu voce scăzută, întâlnind ochii lui Relis. Luptă-te pentru ea.

– Nu mă las întărâtat de tine, răspuse Relis bătând cu degetul în platoșa lui Adolin. Nu te las să m-atragi într-o altă farsă pe care o s-o numești duel.

– Șase Cristale, Relis, zise Adolin. Ale mele, ale fratelui meu, Armura lui Eranniv și Armura vărului tău. Le pun pe toate ca miză pentru o singură luptă. Între noi doi.

– Ești ținut dacă-ți închipui c-o să fiu de acord, se răsti Relis.

– Teama e prea mare? întrebă Adolin.

– Nu te ridici la înălțimea mea, Kholin. O dovedesc ultimele tale două lupte. Nici măcar nu mai știi cum să te duelezi – nu știi decât niște șmecherii.

– Atunci ar trebui să mă înfrângi ușor.

Relis șovăi, mutându-se de pe un picior pe altul. În cele din urmă, arătă din nou cu degetul spre Adolin.

– Ești un nemernic, Kholin. Știu că te-ai luptat cu vărul meu ca să ne pui pe tata și pe mine într-o situație neplăcută. Refuz să mă las întărâtat.

Îi întoarse spatele, gata să plece.

„Ceva spectaculos”, se gândi Adolin aruncând o privire spre Shallan. „Tata a cerut surle și trâmbițe...”

– Dacă ți-e frică, spuse el, uitându-se din nou la Relis, nu trebuie să te duelezi cu mine de unul singur.

Relis se opri. Se uită peste umăr.

– Vrei să zici c-o să te lupti, în același timp, cu mine și cu oricine altcineva?

– Da, răspuse Adolin. O să mă lupt, în același timp, cu tine și cu oricine altcineva vei hotărî să te-nsoțească.

– Ești nebun, șopti Relis.

– Da sau nu?

– Peste două zile. Aici, în arenă, se răsti Relis și se uită la Înalta Judecătoare. Te consideri martoră la provocarea asta?

– Da, răspuse ea.

Relis ieși ca o furtună. Ceilalți îl urmară. Înalta Judecătoare zăbovi, uitându-se la Adolin.

– Știi ce-ai făcut?

– Cunosc foarte bine regulile duelului. Da. Știu.

Ea oftă, dar dădu din cap și ieși din încăpere.

Peet închise ușa, apoi se-ntoarse spre Adolin ridicând din sprânceană. Minunat. Acum îl muștrău până și podarii. Se lăsă să cadă pe banchetă.

– Asta se pune ca spectaculos? o întrebă pe Shallan.

– Crezi că poți învinge dacă te duelezi cu doi odată?

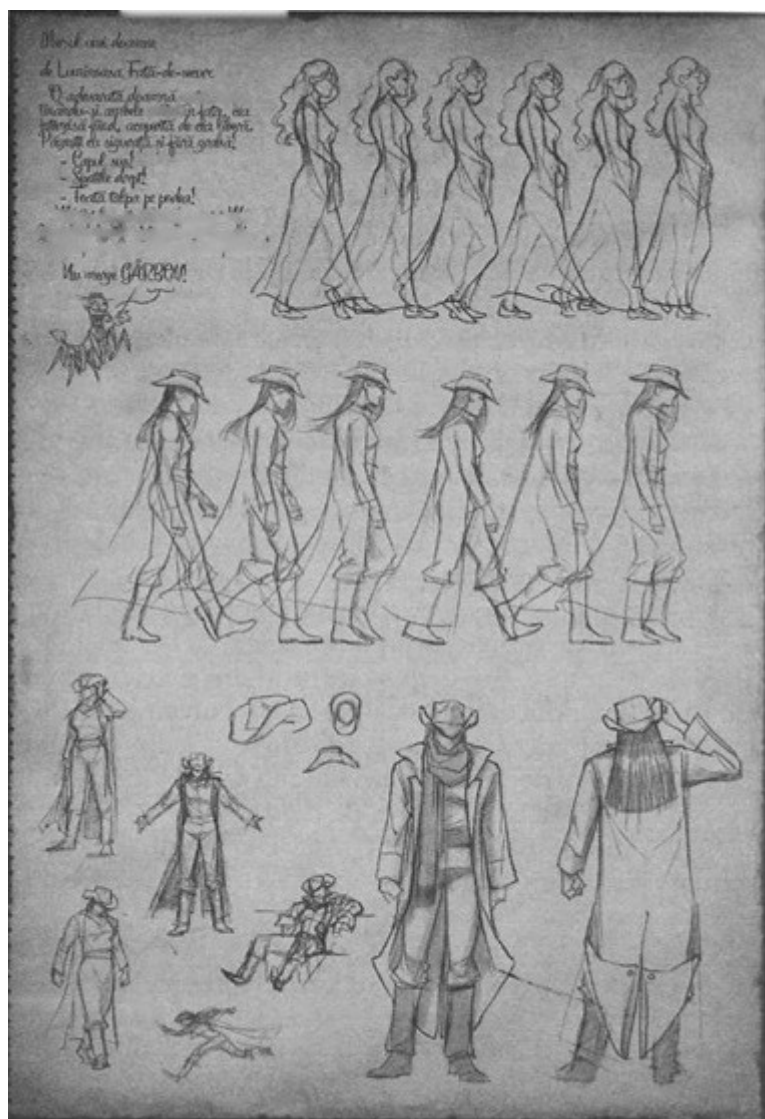
El nu răspunse. Era greu să înfrunți doi potrivnici, mai ales dacă amândoi erau Cristalpurători. Puteau să te atace în același timp, să te flancheze, să te lovească din poziții în care nu-i vedeai decât cu coada ochiului sau deloc. Era mult mai greu decât să te lupți cu ei pe rând.

– Nu știu, spuse în cele din urmă. Dar ai vrut ceva spectaculos. Și asta am de gând să-ncerc. Acum nu pot decât să sper că ai un plan.

Shallan se așeză lângă el.

– Ce știi despre Înaltul Prinț Yenev?

SCHIȚELE LUI SHALLAN: STILURI DE MERS

Au venit și șaisprezece membri ai ordinului Vântalergătorilor, însoțiți de un mare număr de scutieri, și, fiindcă i-au găsit acolo pe Cerrupători despărțindu-i pe nevinovați de vinovați, a urmat o dispută aprinsă.

– Din *Cuvinte despre Lumină*, capitolul XXVIII, pagina 3

Shallan coborî din trăsură în bătaia unei ploii ușoare. Purta haina albă și pantalonii femeii ochi-întunecați în care Veil se mai deghizase. Stropii îi cădeau pe borul pălăriei. Stătuse prea mult de vorbă cu Adolin după duelul lui, așa că fusese nevoită să se grăbească din răspuțeri ca s-ajungă la întâlnirea aceea, pe Dealurile Nerevendicate, la o oră bună de mers călare distanță de taberele de război.

Dar sosise acolo, deghizată, la timp. Adică în ultima clipă. Înaintă cu pași mari, ascultând răpăitul ploii pe piatra din jur. Astfel de ploii îi plăcuseră întotdeauna. Erau surorile mai mici ale marilor furtuni, aduceau doar viață, fără să facă pagube. Până și dezolantele ținuturi ale furtunii din vestul taberelor de luptă se însuflețeau sub căderea apei. Mugurii-de-stâncă se desfăceau și, cu toate că nu

înfloreau, aidoma celor cu care se obișnuise acasă, își întindeau lujerii de un verde-intens. Iarba se înălța din găurile ei, însetată, și refuza să se retragă până ce nu ajungeai s-o calci pur și simplu în picioare. Unele trestii înfloreau, ca momeală pentru cremlingi, care, hrănindu-se cu petalele, se frecau de spori și îi purtau alături de ai altor plante, dând naștere noii generații.

Dacă ar fi fost acasă, ar fi înconjurat-o mult mai mulți lujeri – atât de mulți încât i-ar fi venit greu să meargă fără să se împiedice. Într-o zonă împădurită, ar fi avut nevoie de o macetă ca să facă mai mult de doi pași. Însă acolo vegetația căpăta culoare, dar nu stânjenea câtuși de puțin.

Shallan zâmbi, încântată de splendoarea locului, de ploaia ușoară și de minunata viață vegetală. Puțină umezeală era un preț mic pentru sunetul melodios al stropilor de apă, pentru aerul curat și proaspăt și pentru frumusețea cerului, plin de nori de toate nuanțele cenușii cu puțință.

Avea sub braț un săculeț impermeabil, iar vizitiul trăsorii închiriate – pentru așa ceva nu se putea folosi de a lui Sebarial – rămăsese s-o aștepte, așa cum îi ceruse. Trăsura era trasă de parshi, nu de cai, dar erau mai iuți decât chullii și făcuseră treabă destul de bună.

Se îndrepta către coasta de deal din fața ei, destinația indicată pe harta primită prin distrestie. Purta cizme frumoase, solide. Hainele lui Tyn or fi fost neobișnuite, dar se simțea recunoscătoare pentru existența lor. Haina și pălăria o fereau de ploaie, iar cu cizmele putea pași în siguranță pe stânca alunecoasă.

Ocoli dealul și descoperi că-n partea cealaltă era surpat, piatra crăpase și se prăbușise într-o mică avalanșă. Stratul de crem întărit se vedea clar pe marginile bucăților mari de piatră, ceea ce însemna că spărtura apăruse de puțină vreme. Dacă ar fi fost veche, cremul nou ar fi ascuns colorația aceea.

Spărtura conturase o mică vale în creasta dealului – plină de despicăture și de creste rămase după sfărâmarea rocii. De toate acestea se agățaseră spori și lujeri aduși de vânt, dând naștere unei adevărate explozii de viață. Plantele prindeau rădăcini oriunde găseau adăpost de vânt și începeau să crească.

Ierburile încâlcite și verzi se întindeau la întâmplare – locul nu era chiar un lait, unde viața înflorea departe de pericole, ci doar un adăpost vremelnice. Până una-alta, plantele creșteau cu frenezie, uneori unele peste altele, încolțind, înflorind, legănându-se, răsucindu-se, vii. Erau un exemplu de natură crudă.

Însă pavilionul nu era.

Ascundea patru oameni așezați pe scaune prea fin lucrate pentru un asemenea loc. Luau o gustare, încălziți de vasul cu cărbuni din mijlocul cortului cu o latură deschisă. Shallan se apropie, întipărimdu-și Amintiri ale chipurilor lor. Avea să le deseneze mai târziu, așa cum desenase și fețele primului grup de Duhuri Însângerate cu care se întâlneau. Doi îi erau cunoscuți, fuseseră prezenți și data trecută. Ceilalți doi nu. Neliniștitoarea femeie cu mască nu se afla acolo.

Mraize stătea în picioare, țăntoș, studiindu-și sarbacana lungă. Nu-și ridică privirea când Shallan intră în cort.

– Îmi place să-nvăț să folosesc armele localnicilor, spuse el. Un capriciu, deși am senzația că e justificat. Dacă vrei să înțelegi un popor, studiază-i armele. Felul în care se ucid oamenii unii pe alții spune despre o cultură mai multe decât orice scriere etnografică a vreunei erudite.

Își ridică arma spre Shallan, iar ea încremeni. Dar el se întoarse spre deschizătura cortului și suflă, trimițând săgeata în frunziș.

Shallan înaintă și se opri lângă el. Săgeata țintuise un cremling de tulpina unei plante. Creatura mică, cu multe picioare, tremura și se zvârcolea, încercând să se elibereze, deși era cu siguranță rănită de moarte.

– Asta e o sarbacană a parshendilor, sublinie Mraize. Ce crezi tu că spune despre ei, micule pumnal?

– E limpede că n-o folosesc pentru uciderea vânatului mare, răspunse Shallan. Are sens. Singurele animale mari din locurile astea sunt demonii spărturilor, despre care se spune că parshendii îi venerază ca pe niște zei.

Nu era convinsă că lucrurile stăteau într-adevăr astfel. În primele istorisiri – pe care le citise cu mare atenție, la insistențele lui Jasnah – se presupunea că zeii parshendilor erau demonii spărturilor. Fără

precizări clare.

– Probabil o întrebuințează ca să ucidă animale mici. Ceea ce înseamnă că vânează ca să se hrănească, iar nu de plăcere.

– De ce spui asta? o întrebă Mraize.

– Cei care ridică vânătoarea în slăvi caută capturi impresionante, continuă ea. Trofee. Sarbacana asta e arma unui om care nu vrea decât să-și hrănească familia.

– Și dac-o folosește împotriva altor oameni?

– Nu poate fi utilă în război. Nu cred că bate prea departe, iar parshendii au oricum arcuri. Poate că de așa ceva se folosesc când vor să ucidă pe cineva, deși mi s-ar părea bizar să aflu că asasinatul se numără printre obiceiurile lor.

– Cum așa? insistă Mraize.

Era un fel de test.

– Păi, răspuse ea, pentru cele mai multe populații indigene – cele din Silnasen, reshi, alergători din câmpiile Iri –, asasinatul e, de fapt, o noțiune inexistentă. Din câte știu, nici măcar nu se poate spune că se bat între ei. Vânătorii sunt prea valoroși, așa că, la ei, „războiul” înseamnă o grămadă de strigăte și de poziții amenințătoare, dar foarte puțini morți. În soiul ăsta de societate de fanfaroni e foarte puțin probabil să existe asasini.

Și totuși, parshendii trimiseseră unul. Împotriva alethilor.

Mraize o studia – își ținea sarbacana lungă cu delicatețe între vârfurile degetelor și o fixa cu privirea lui inexpresivă.

– Văd că, de data asta, Tyn și-a ales drept ucenică o erudită, așa-i? Ciudat!

Shallan roși. Îi trecu prin cap că femeia care devenea când purta pălărie și avea părul negru nu era nicio imitație a altcuiva, nici o altă persoană. Era o versiune a ei însăși.

Ceea ce se putea dovedi periculos.

– Ei bine, spuse Mraize scoțând o altă săgeată din buzunar, cu ce scuză te-a trimis Tyn azi?

– Scuză? se miră Shallan.

– Pentru c-a dat greș în misiunea ei, zise Mraize și puse săgeata în sarbacană.

A dat greș? Shallan începu să transpire și simți pe frunte

furnicături reci. Dar se dusesse să vadă dacă-n tabăra lui Amaram se petrecea ceva neobișnuit. În dimineața aia se întorsese acolo – de asta întârziase de fapt la duelul lui Adolin – sub înfățișarea unui muncitor. Trăsese cu urechea, vrând să afle dacă se vorbea despre vreo spargere sau dacă Amaram avea vreo bănuială. Nu auzise nimic în privința asta.

Era limpede că Amaram nu-și trăda bănuielile în public. Se străduise atât să-și acopere urmele, încât dăduse greș. Probabil că n-ar fi trebuit să fie surprinsă, însă era.

– Păi... începu ea.

– Încep să mă-ntreb dacă Tyn chiar e bolnavă, spuse Mraize ridicându-și sarbacana și trimitând o altă săgeată în frunziș. Nici măcar n-a încercat să-și îndeplinească însărcinarea.

– Nici măcar n-a încercat? întrebă Shallaan nedumerită.

– Ah, asta e scuza? zise Mraize. A încercat, dar n-a reușit? Am oameni care supraveghează casa. Dacă ar fi...

Vocea i se stinse când Shallaan își scutură apa de pe săculeț, pentru a-l desface apoi cu mare grijă ca să scoată o foaie de hârtie. Era un desen al camerei încuiate a lui Amaram, cu hărțile vizibile pe pereți. Se văzuse nevoită să ghicească o parte dintre detalii – fusese întuneric și singura ei sferă nu dăduse prea multă lumină –, dar își imagina că se apropiase mulțumitor de mult de realitate.

Mraize luă foaia și și-o ridică în fața ochilor. O studie, lăsând-o pe Shallaan să transpire de emoții.

– Se-ntâmplă rareori să mă-nșel ca un prost, spuse el. Felicitări.

Asta era de bine?

– Tyn n-are talentul ăsta, mai zise Mraize continuând să studieze foaia. Ai văzut camera aia tu însăși?

– Nu degeaba a luat Tyn o erudită în ucenicie. Menirea talentelor mele e să le completeze pe ale ei.

Bărbatul lăsă foaia în jos.

– Surprinzător. Poate că maestra ta e o hoată pricepută, dar în privința alegerii ucenicilor a fost întotdeauna neinspirată.

Vorbea cu atâta rafinament! Și asta nu părea să se potrivească defel cu fața lui plină de cicatrice, cu buza deformată și cu mâinile tăbăcite. Vorbea ca un om care-și petrecuse viața sorbind vin pe

îndelete și ascultând muzică bună, dar arăta ca unul care se alesese adesea cu oasele rupte – favoare pe care o returnase probabil de și mai multe ori.

– Păcat că pe hărțile astea n-apar mai multe detalii, spuse el privind din nou desenul cu atenție.

Îndatoritoare, Shallan scoase celelalte cinci desene pe care le făcuse pentru el. Patru erau hărți de pe perete, redată în amănunt, iar a cincea descria îndeaproape pergamentele atârinate alături de hărți, cu notițele lui Amaram. Pe toate, scrisul era indescifrabil, arăta ca niște linii șerpuitoare. Îl făcuse așa înadins. Nimeni nu s-ar fi așteptat din partea unei pictorițe să memoreze asemenea detalii, deși ea una se pricepea de minune la asta.

Și erau detalii pe care nu dorea să le împărtășească cu ei. Intenționa să le câștige încrederea și să afle de la ei tot ce se putea afla, dar n-avea de gând să-i ajute mai mult decât era nevoită s-o facă.

Mraize întinse mâna în care ținea sarbacana într-o parte. Fata scundă, mascată, era acolo, ținea cremlingul săgetat de el și o nurchă moartă, cu o săgeată înfiptă în gât. Ba nu, îi zvâcnea un picior. Nu era decât paralizată. Asta însemna că săgețile erau otrăvite?

Shallan se cutremură. Unde se ascunsese femeia aia? Ochii întunecați ai femeii o fixau pe Shallan fără să clipească, iar restul feței îi era ascuns sub o mască din sulimanuri și carapace. Luă sarbacana.

– Uimitor, spuse Mraize privind desenele lui Shallan. Cum ați intrat? Am supravegheat ferestrele.

Așa ar fi procedat Tyn, ar fi intrat în toiul nopții pe o fereastră? N-o învățase pe Shallan astfel de lucruri, nimic altceva în afară de accente și de arta deghizării. Poate își dăduse seama că ea, care se împiedica uneori în propriile picioare, n-ar fi fost cea mai bună la furturile acrobatice.

– Astea-s capodopere, adăugă Mraize ducându-se să pună desenele pe o masă. O adevărată reușită. O asemenea măiestrie artistică!

Ce se-ntâmplase cu impasibilul bărbat primejdios cu care se confruntase la prima întâlnire cu Duhurile Însângerate? Stăpânit de

o emoție însuflețitoare, se aplecă să studieze desenele pe rând. Scoase și o lupă, ca să nu-i scape niciun detaliu.

Se abținu să-l întrebe ceea ce o rodea de fapt. Ce face Amaram? Știi cum și-a dobândit Cristalsabia? Cum... I-a ucis pe Helaran Davar? I se tăia răsuflarea numai când se gândea la asta, dar o parte din ea acceptase cu ani în urmă faptul că fratele ei n-avea să se mai întoarcă.

Ceea ce n-o împiedica să simtă o ură surprinzătoare și foarte deslușită împotriva lui Meridas Amaram.

– Ei bine? întrebă Mraize uitându-se la ea. Vino aici și așază-te, copilă. Tu ai făcut desenele astea?

– Da, răspunse Shallan încercând să-și stăpânească emoțiile.

Mraize îi spusese „copilă”? Desenase acea versiune a ei dându-i intenționat înfățișarea unei femei mai vârstnice, cu o față mai colțuroasă. Ce-ar fi trebuit să facă? Să-nceapă să-și adauge în părșuvițe cărunte?

Se așază pe scaunul de lângă masă. Femeia cu mască apăru lângă ea, cu o cană și cu un ibric din care ieșeau aburi. Shallan dădu din cap șovăind și, ca răsplată, primi o cană de vin de portocale fiert cu mirodenii. Sorbi din el – probabil n-avea de ce să se teamă de otravă, pentru că Duhurile Însângerate oricum ar fi putut s-o ucidă oricând. Ceilalți oameni din cort vorbeau între ei pe șoptite, dar Shallan nu izbutea să deslușească niciun cuvânt. Se simțea ca și cum ar fi fost expusă în fața unor spectatori.

– Am copiat o parte din text, spuse ea scoțând o foaie scrisă.

Erau câteva rânduri alese special, care nu dezvăluiau mare lucru, dar l-ar fi putut îndemna pe Mraize să deschidă subiectul.

– N-am putut să stăm prea mult timp în cameră, așa că n-am avut când să notez mai mult de câteva rânduri.

– Ți-ai petrecut atât de mult timp înăuntru ca să faci desenele și atât de puțin ca să copiezi un text?

– Oh! Nu, desenele le-am făcut din memorie.

El o privi o clipă cu gura căscată, într-o expresie de sinceră surprindere, înainte să-și recapete rapid obișnuitul aer de indiferență și siguranță de sine.

„Probabil că n-a fost înțelept să spun așa ceva”, își dădu Shallan

seama. Câte persoane puteau desena atât de bine din memorie? Oare în taberele de război Shallan le demonstrase celorlalți că are talentul ăsta?

Din câte își amintea, n-o făcuse. Iar de acum nici nu mai putea să-și dezvăluie această pricepere, ca nu cumva Duhurile Însângerate să facă legătura între Shallan, tânăra nobilă ochi-luminoși, și Veil, escroaca ochi-întunecați. Furtuni!

Ei bine, îi era imposibil să nu greșească. Greșeala pe care tocmai o făcuse măcar nu-i punea viața în pericol. Sau cel puțin așa credea.

– Jin, se răsti Mraize.

Un bărbat cu părul auriu și pieptul dezgolit sub roba care-i cădea în falduri se ridică de pe scaunul lui.

– Uită-te la el, îi spuse Mraize lui Shallan.

Ea își întipări o Amintire.

– Jin, pleacă de-aici. Tu, Veil, desenează-l.

N-avea de ales, trebuia să se supună. În timp ce Jin ieșea în ploaie, bodogănind pentru sine, începu deja să-l deseneze. Complet, nu doar cu fața și umerii, ci și cu decorul, chiar și cu bolovanii căzuți din fundal. Cu nervii întinși, nu făcu o schiță atât de bună cum ar fi trebuit, dar, privind-o, Mraize se arătă mulțumit de desenul ei ca un tată mândru. Când termină, Shallan își scoase lacul – era necesar, desenase în cărbune –, dar Mraize se grăbi să-i smulgă hârtia dintre degete.

– Incredibil, spuse ținând-o în fața ochilor. Te irosești lângă Tyn. Poți face așa ceva și când e vorba de un text?

– Nu, minți ea.

– Păcat. Dar tot e minunat. Minunat! Ar trebui să găsim întrebări pentru talentul tău, da, chiar așa. Se uită la ea. Care ți-e ținta, copilă? Dacă te dovedești demnă de încredere, aș putea avea un loc pentru tine în organizația mea.

„Da!”

– N-aș fi acceptat să vin în locul lui Tyn dacă n-aș fi căutat un asemenea prilej.

Mraize o privi mijindu-și ochii.

– Ai omorât-o, nu-i așa?

„Oh, tunete.” Shallan roși imediat, firește.

– Ăăă...

– Ha! exclamă Mraize. Până la urmă și-a ales o ucenică prea bună pentru ea. Încântător. După toată aroganța ei, a fost doborâtă de cineva despre care credea c-o să-i lingă tălpile.

– Domnule, zise Shallan. Nu am... Adică n-am vrut s-o fac. Ea s-a ntoros împotriva mea.

– Ce poveste trebuie să fie asta! zâmbi Mraize, dar nu era un zâmbet frumos. Trebuie să știi că așa ceva nu e interzis, dar nu e nicidecum încurajat. Nu putem conduce o organizație dacă subordonații văd în uciderea superiorilor lor principala scară către vârful ierarhiei.

– Da, domnule.

– Însă superioara ta nu făcea parte din organizația noastră. Tyn se credea vânător, dar a fost tot timpul vânatul. Dacă vrei să ni te alături, trebuie să înțelegi cum merg lucrurile. Noi nu suntem ca alții, pe care, poate, i-ai întâlnit. Avem un scop mai măreț și... ne apărăm unii pe alții.

– Da, domnule.

– Prin urmare, cine ești? Întrebă el făcându-i semn slujitoarei sale să-i înapoieze sarbacana. Cine ești tu, de fapt, Veil?

– Cineva care vrea să se implice, răspunse Shallan. Care vrea să ia parte la ceva mai important decât furtișagurile de la ochi-luminoși bizari și decât înșelătoriile care oferă câteva zile în lux.

– Atunci e vorba de o vânătoare, spuse Mraize, încet și rânjind.

Îi întoarse spatele și se îndreptă spre marginea pavilionului.

– Vor urma mai multe instrucțiuni, adăugă el. Îndeplinește însărcinarea primită. Pe urmă vom vedea.

„Atunci e vorba de o vânătoare...”

Ce fel de vânătoare? Spusele lui îi înghețară lui Shallan sângele în vene.

Iarăși nu era sigură dacă i se ceruse sau nu să plece, dar își luă săculețul și se îndreptă spre ieșire. Și, în timp ce-o făcea, aruncă o privire spre cei rămași pe scaune. Se uitau la ea cu răceală. Cu o înspăimântătoare răceală.

Leși din cort și descoperi că ploaia se oprise. Se îndepărtă, simțindu-se urmărită din priviri. „Știu cu toții că pot să-i identific cu

precizie”, își dădu ea seama, „că-i pot desena exact așa cum arată, pentru oricine ar fi interesat”.

Lucrul ăsta n-avea cum să-i încânte. Mraize spusese clar că Duhurile Însângerate nu obișnuiau să se omoare între ele. Dar mai spusese, la fel de clar, și că ea nu făcea parte dintre ei, nu încă. O spusese apăsător, ca și cum le-ar fi acordat bilet de voie celor care îl ascultau.

Pe mâna lui Talat, în ce se băgase?

„Abia acum te gândești la asta?”, se întrebă ea în timp ce ocolea dealul. Trăsura se zărea drept înainte, cu vizitiul tolănit deasupra, cu spatele la ea. Shallan se uită neliniștită peste umăr. Încă n-o urmărea nimeni sau cel puțin nimeni pe care să-l poată vedea.

– Mă urmărește cineva, Model? întrebă ea.

– Mmm. Eu. Niciun om.

Un bolovan. Mai devreme desenase unul pentru Mraize. Fără să se gândească – condusă doar de instinct și de nu puțină panică –, suflă Lumină de Furtună și creă în fața ei imaginea bolovanului.

Pe urmă se grăbi să se ascundă în ea.

Înăuntru era întuneric. Se ghemui, aducându-și genunchii sub bărbie. Gestul părea rușinos. Ceilalți oameni cu care lucra Mraize probabil că nu făceau nimic atât de prostesc. Aveau experiență, erau calmi, capabili. Furtuni! în primul rând, probabil că nici nu era nevoie să se ascundă.

Dar rămase totuși ascunsă. Privirile celorlalți... felul în care vorbise Mraize...

Mai bine să fie prea prudentă decât naivă. Se săturase să tot presupună unii și alții că nu e-n stare să-și poarte singură de grijă.

– Model, șopti ea. Du-te la vizitiu. Și, cu vocea mea, spune-i următorul lucru: „M-am urcat în trăsură când nu te uita. Nu te uita nici acum. Trebuie să plec pe furiș. Du-mă înapoi, spre taberele de război. Oprește lângă ele și așteaptă cât numeri până la zece. O să cobor. Nu te uita. Ți-ai primit plata și discreția a făcut parte din preț”.

Model zumzăi și plecă. Peste nu mult timp, trăsura porni zăngănind, trasă de parshi. Nu mai dură mult până când auzi tropot de copite. Nu văzuse niciun cal.

Shallan așteaptă îngrijorată. Oare vreunul dintre Duhurile Însângerate avea să-și dea seama că bolovanul ăla n-ar fi trebuit să se afle acolo? Aveau să se-ntoarcă s-o caute dacă n-o vedeau coborând din trăsura ajunsă la taberele de război?

Poate că nici măcar nu pleaseră după ea. Poate că pericolul nu exista decât în imaginația ei. Așteaptă, posomorâtă, începuse din nou să plouă. Oare iluzia creată de ea avea să fie afectată în vreun fel? Piatra pe care-o desenase era deja udă, așa că n-avea cum s-o dea de gol arătând uscată, dar, din moment ce stropii ajungeau la ea, probabil că treceau prin imagine.

„Trebuie să fac ceva ca să pot privi în afară când m-ascund așa”, se gândi. Niște găuri prin care să tragă cu ochiul? Ar fi izbutit oare să le modeleze în interiorul iluziei? Poate că...

Voci.

– Trebuie s-aflăm cât de mult știe el.

Glasul lui Mraize.

– O să-i duci foile astea maestrului Thaidakar. Suntem aproape, dar s-ar părea că tot așa sunt și prietenii lui Restares.

Îi răspunse o voce hârjăită. Shallan nu reuși să-nțeleagă ce spunea.

– Nu, din pricina ăstuia nu-mi fac griji. Idiotul bătrân seamănă haos, dar nu se-ntinde după putere, nu profită de ocazie. Se ascunde în orașul lui fără nicio importanță, ascultându-i cântecele și închipuindu-și că joacă un rol în tot ce se petrece-n lume. Dar, în privința creaturii din Tukar, lucrurile stau cu totul altfel. Nici măcar nu sunt convins că e om. Iar dacă e, cu siguranță nu face parte din nicio specie din locul ăla...

Mraize continuă să vorbească, dar se îndepărta și Shallan nu-l mai auzi. După nu mult timp, răsună iarăși tropotul de copite.

Așteaptă, cu apa îmbibându-i-se în haină și în pantaloni. Tremura cu săculețul în poală și strângea din dinți ca să nu-i clănțâne. Vremea se încălzise în ultimul timp, dar asta nu-ți era de folos când stăteai în ploaie. Așteaptă până ce își simți șira spinării plângând și mușchii urlând. Așteaptă până când, în cele din urmă, bolovanul se sparse într-un fum luminescent și se risipi.

Shallan tresări. Ce se întâmplase?

„Lumina de Furtună”, înțelese apoi, întinzându-și picioarele. Se uită în punga din buzunar. Fără să-și dea seama, secătuisese toate sferile păstrând iluzia bolovanului.

Trecuseră mai multe ore, deja se însera. Ca să persiste iluzia unui obiect atât de simplu ca bolovanul nu avea nevoie de multă Lumină și treaba mergea chiar și fără să conștientizeze ce făcea. Era bine de știut.

Dar se purtase din nou prostește, fiindcă nu se gândise câtă Lumină întrebuița. Se ridică oftând. Se împletici, cu picioarele protestându-i din pricina mișcării bruște. Răsuflă adânc, apoi se duse să tragă cu ochiul de partea cealaltă a dealului. Pavilionul dispăruse, ca și orice altă urmă a prezenței Duhurilor Însângerate.

– Presupun că trebuie să merg pe jos, spuse ea întorcându-se către taberele de război.

– Te așteptai la altceva? întrebă Model, de pe haina ei, cu o curiozitate care părea sinceră.

– Nu. Vorbesc singură.

– Mmm. Ba nu, vorbești cu mine.

Shallan porni la drum prin frigul serii. Însă nu era acel frig de moarte de care suferise în sud. O stânjenea, dar nimic mai mult. Dacă n-ar fi fost udă, aerul probabil că i s-ar fi părut plăcut, în ciuda întunericii. Își petrecu timpul exersându-și accentele cu Model – ea vorbea, iar el îi repeta spusele cu exactitate, imitând perfect vocea și tonul ei. Faptul că se putea auzi astfel îi era de mare ajutor.

Fără îndoială ajunsese să redea cu foarte multă pricepere accentul alethi. Și era bine, fiindcă Veil pretindea că e alethi. Dar nu-i venise greu, fiindcă vedena și alethi erau două limbi atât de asemănătoare, încât știind-o pe una o înțelegeai aproape perfect pe cealaltă.

Și accentul ei de mâncătoare de carne era destul de bun, atât când vorbea în alethi, cât și când vorbea în vedună. Se descurca din ce în ce mai bine și, așa cum o sfătuisese Tyn, nu era nevoie să exagereze. Avea accent bavan acceptabil atât în vedună, cât și în alethi, așa că, pe drumul de întoarcere, își petrecu cea mai mare parte a timpului vorbind în ambele limbi cu accent herdazian. Felul în care vorbea Palona în alethi îi servise drept exemplu, iar Model

putea să-i repete spusele, ca ajutor valoros pentru exercițiile lui Shallan.

– Ceea ce trebuie să fac, zise Shallan, e să te deprind să vorbești pentru imaginile mele.

– Le-ai putea pune să vorbească singure, răspunse el.

– Sunt eu în stare de așa ceva?

– De ce nu?

– Pentru că... ei bine, mă folosesc de Lumină pentru iluzii, prin urmare, creez imitații ale Luminii. Are sens. Nu le pot crea întrebuițând sunetul.

– E vorba de o Undă, spuse Model. Sunetul face parte din ea... Mmm... Ca și cum ar fi veri primari. Asemănarea e foarte mare. Se poate face.

– Cum?

– Mmm. Cumva.

– Îmi ești de mare ajutor.

– Mă bucur...

Model se opri în mijlocul frazei, apoi întrebă:

– O minciună?

– Da.

Shallan își îndesă mâna interzisă în buzunar, care nici el nu era uscat, și își continuă drumul printre peticele de iarbă care i se retrăgeau din cale. Pe dealurile din depărtare se vedeau lanuri de lavis, frumos ordonate în șiruri de polipi, dar la ora aia nu se zărea nici picior de lucrător al pământului.

Măcar nu mai ploua. Chiar îi plăcea ploaia, dar nu se gândise niciodată cât de neplăcut poate fi să mergi prin ploaie pe distanțe lungi. Și...

Ce era aia?

Se opri brusc. În fața ei, un morman întunecat își așternea umbra pe pământ. Înaintă șovăind și începu să simtă miros de fum. Acel soi de fum umed, clisos, rămas în urma unui foc de tabără stins cu o găleată de apă.

Trăsura ei. O recunoscu în noapte, pe jumătate arsă. Ploaia stinsese focul destul de repede. Vălvătaia pornise probabil din interior, din loc uscat.

Cu siguranță era trăsura închiriată de ea. Recunosc modelul roților. Se apropie ezitând. Ei bine, nu greșise când își făcuse griji. Fusese inspirată când rămăsese ascunsă. Dar ceva o neliniștea...

„Vizitiul!”

Alegă în partea din față, temându-se de tot ce putea fi mai rău. Leșul lui era acolo, zăcea cu fața către cer, lângă trăsura sfărâmată. Avea gâtul tăiat. Alături erau hamalii lui parshi, morți, unii peste alții.

Shallan se așeză pe pietrele ude. Își duse mâna la gură când simți senzația de greață.

– Oh... Atotputernicule din ceruri...

– Mmm...

Model zumzăi pe tonul unui om posomorât.

– Au murit din pricina mea, șopti Shallan.

– Nu i-ai omorât tu.

– Ba da. E ca și cum am ținut eu cuțitul. Știam în ce primejdie mă pun. Dar vizitiul habar n-avea.

Și nici parshii. Ce simțea în privința lor? Pustiitori, da, dar era greu să nu simți o senzație de greață când vedeai ce li se întâmplase.

„O să provoci ceva mult mai cumplit decât o să dovedești adevărul presupunerilor lui Jasnah”, spuse o parte din ea.

Pe scurt, când îl văzuse atât de entuziasmat de desenele ei, își dorise să se convingă că Mraize îi e pe plac. Ei bine, era de preferat să-și întipărească în minte momentul pe care-l trăia. Crimele acestea se săvârșiseră cu îngăduința lui. Poate că nu el tăiasse gâtul vizitiului, dar îi asigurase pe toți ceilalți că e în regulă să se descotorosească de ea, dacă pot.

Arseseră trăsura ca să lase impresia că e vina tâlharilor, dar niciun tâlhar nu s-ar fi aventurat atât de aproape de Câmpiile Sfărâmate.

„Bietul om”, se gândi privind spre vizitiu. Dar, dacă n-ar fi închiriat trăsura, n-ar fi izbutit să se ascundă așa cum o făcuse, trimitând Duhurile Însângerate pe o pistă greșită. Furtuni! Cum s-ar fi putut descurca fără să moară nimeni? Ar fi fost cu puțință?

Într-un târziu, reuși să se ridice în picioare și, cu umerii aplecați, își continuă drumul către taberele de război.

55
REGULILE
JOCULUI

Considerabilele însușiri care le îngăduiau Cerrupătorilor să facă așa ceva reprezentau aproape un har divin, pe care nu-l oferă nicio Undă și niciun spren, dar, indiferent cum și-ar fi dobândit ordinul lor puterile, până și rivalii le recunoșteau existența.

– Din *Cuvinte despre Lumină*, capitolul XXVIII, pagina 3

– Minunat. Tu ești azi garda mea de corp?

Kaladin se întoarse spre Adolin, care ieșea din camera lui. Ca de obicei, prințul purta o uniformă fără cusur. Nasturi cu monogramă, cizme mai scumpe decât casele unora, sabie pe șold. O preferință bizară pentru un Cristalpurător, dar probabil că Adolin o purta ca pe o simplă podoabă. Părul lui des și blond era presărat cu fire negre.

– N-am încredere în ea, prințe, răspuse Kaladin. Femeie străină, logodnă secretă și singura persoană care putea garanta pentru ea nu mai e în viață. Ar putea fi o asasină și asta înseamnă că trebuie să-ți ofer cea mai bună gardă cu putință.

– Ce umil suntem, nu? spuse Adolin, pornind-o cu pași mari pe

coridorul de piatră, cu Kaladin mergând alături, în același ritm.

– Nu.

– A fost o glumă, băiatule de pod.

– Greșeala mea. Credeam că glumele trebuie să fie amuzante.

– Numai pentru oamenii cu simțul umorului.

– Ah, da, firește. În ceea ce mă privește, a trecut mult timp de când mi-am dat la schimb simțul umorului. Cu al meu am făcut troc cu mult timp în urmă.

– Și cu ce te-ai ales?

– Cu cicatrice, răspunse Kaladin încet.

Privirea prințului se opri la semnul înfierat de pe fruntea fostului podar, deși părul îl ascundea în mare parte.

– Minunat, șopti el. Pur și simplu minunat. Sunt atât de încântat că mă-nsoțești!

Odată ajunși la capătul culoarului, pășiră în lumina soarelui. Care, oricum, nu era prea multă. După ploaia din ultimele câteva zile, norii continuau să acopere cerul.

leșiră în tabăra de război.

– Mai luăm pe cineva din gardă? întrebă Adolin. De obicei sunteți doi.

– Azi sunt doar eu.

Cu paza regelui în grija lui și cu Teft plecat din nou în patrulare cu noii recruți, Kaladin avea prea puțini oameni. Garda tuturor celorlalți era alcătuită din câte doi sau trei bărbați, însă pe Adolin îl credea în stare să se apere și singur.

Îi aștepta o trăsură, trasă de doi cai cu ceva răutăcios în înfățișare. Toți cailor arătau așa, cu ochii lor prea inteligenți și cu mișcărilor lor prea bruște. Din nefericire, un prinț nu-și putea face apariția cu chullii înhămați la trăsură. Un lacheu deschise portiera pentru Adolin, care se instală înăuntru. Lacheul închise portiera, apoi se cocoță la locul lui din spatele trăsorii. Kaladin se pregăti să se salte pe capră, lângă vizitiu, dar se opri brusc.

– Tu! exclamă el, arătând cu degetul spre bărbatul așezat pe capră.

– Eu! răspunse Mucalitul Regelui, cu hățurile în mâini.

Ochi albaștri, păr negru, uniformă neagră. De ce conducea o

trăsură? Doar nu era servitor, nu?

Kaladin se cățără cu prudență pe capră și Mucalitul pocni din hățuri, îndemnând caii să se pună în mișcare.

– Ce faci aici? Întrebă Kaladin.

– Încerc să dau de belea, răspunse vesel Mucalitul, acompaniat de răsunetul potcoavelor pe piatră. Ai exersat la flautul meu?

– Ăăă...

– Nu-mi spune că l-ai lăsat în tabăra lui Sadeas când ai plecat de acolo.

– Păi...

– Am zis să nu-mi spui, îl întrerupse Mucalitul. Nu e nevoie, pentru că știu deja. Ce rușine! Dacă ai fi știut istoria aceluia flaut, ți s-ar fi întors mintea pe dos. Iar cu asta vreau să zic că te-aș fi azvârlit din trăsură pentru că m-ai spionat.

– Ăăă...

– Văd că ești foarte elocvent azi.

Kaladin chiar lăsase flautul în tabăra lui Sadeas. Când adunase podarii care supraviețuiseră – răniții Podului Patru și podarii din celelalte echipe – se gândise mai ales la oameni, nu la lucruri. Nu dăduse nicio atenție micii lui boccele cu obiecte personale, uitând că flautul se afla printre ele.

– Sunt soldat, nu muzicant, spuse el. În plus, muzica e pentru femei.

– Toți oamenii sunt muzicanți, îl contrazise Mucalitul. Întrebarea e dacă le împărtășesc sau nu altora cântecele lor. Cât despre faptul că de muzică se ocupă femeile, e interesant că aceea care-a scris tratatul ăsta – practic venerat de voi toți aici, în Alethkar – a hotărât că toate însărcinările femeilor se duc la îndeplinire stând pe scaun și distrându-se, pe când ale bărbaților nu se rezolvă decât găsind pe cineva care vrea să-și înfigă sulița în tine. Grăitor, nu?

– Cred că da.

– Știi, mă străduiesc din greu să găsesc lucruri captivante, inteligente și pline de interes pe care să ți le spun. Nu pot să nu mă gândesc că tu nu-ți susții partea de conversație, într-o oarecare măsură, e ca și cum i-ai cânta unui surd. Și, din moment ce pare amuzant, chiar aș fi încercat să-i cânt unui surd dacă nu mi-ar fi

pierdut cineva flautul.

– Îmi pare rău, spuse Kaladin.

Ar fi preferat să se gândească la noile posturi de luptă cu sabia pe care le învățase de la Zahel, dar Mucalitul îl tratase mereu cu bunătate mai înainte. Kaladin putea măcar să stea de vorbă cu el.

– Și... ăăă... ți-ai păstrat slujba? Cea de Mucalit al Regelui. Când ne-am întâlnit, spuneai că ești în pericol să-ți pierzi titlul.

– Încă n-am verificat, răspunse Mucalitul.

– Nu... nu ai... Regele nu știe că te-ai întors?

– Nu. Mă gândesc cum să-i dau de știre într-un mod acceptabil de spectaculos. Poate punând o sută de demoni ai spărturilor să mășăluiască la unison, cântând o odă magnificenței mele.

– Pare... dificil.

– Da, creaturilor ăstora, lovi-le-ar furtuna, le e extrem de greu să-și acordeze coardele de tonalitate și să păstreze intonația corectă.

– N-am idee ce-ai spus.

– Da, creaturilor ăstora, lovi-le-ar furtuna, le e cu adevărat greu să-și acordeze coardele de tonalitate și să păstreze intonația corectă.

– Asta nu m-a ajutat, Mucalitul.

– Ah! Așadar ai început să surzești? Să-mi dai de știre când n-o să mai auzi nimic. Trebuie să-ncerc ceva. Dacă mi-aș putea aminti...

– Da, da, îl întrerupse Kaladin oftând. Vrei să cânti la flaut pentru un surd.

– Nu, asta nu e... Ah! Da. Mi-am dorit întotdeauna să m-apropii pe furiș și să-i trag unui surd o palmă după ceafă. Cred că ar fi hilar.

Kaladin oftă. Chiar dacă mergeau repede, ca s-ajungă în tabăra lui Sebarial aveau nevoie de o oră. O oră foarte lungă.

– Prin urmare, spuse el, ai venit aici ca să-ți bați joc de mine?

– Ei, la asta mă pricep cel mai bine. Dar cu tine o să fiu blând. Nu vreau să-ți iei zborul.

Kaladin tresări și se cutremură.

– Știi, continuă cu nonșalanță Mucalitul, unii fug de parc-ar zbura ca să scape de-o răbufnire de furie. Despre asta vorbesc.

Kaladin îl privi cu ochii mijiți pe bărbatul înalt de lângă el.

– Ce știi?

- Aproape tot. Și e suficient ca să zdruncine pe oricine din țâțâni!
- Și atunci, ce vrei?
- Ce pot avea.

Mucalitul se întoarse spre el cu o privire solemnă.

Același lucru ca toată lumea, Kaladin cel Binecuvântat de Furtună.

Kaladin se foi. Mucalitul știa de puterile lui, știa de Undeunire. Fără nicio îndoială. Așadar, trebuia să se aștepte să-i ceară ceva?

– Ce vrei de la mine? Întrebă el, într-o încercare de a vorbi cât mai limpede.

– Aha, deci îți merge mintea. Bun. De la tine, prietene, vreau un singur lucru. O poveste.

– Ce fel de poveste?

– Asta rămâne s-o hotărăști tu. Mucalitul îi zâmbi. Sper c-o să fie plină de viață. Dacă există ceva ce nu suport, e plictiseala. Te rog, ferește-te de monotonie. Altminteri m-aș putea vedea nevoit să mă furizez ca să te pocnesc peste ceafă.

– Nu sunt pe cale să surzesc.

– E hilar și când pocnești oameni care nu-s surzi, evident. Ce, crezi că aș necăji pe cineva pentru simplul fapt că e surd? Ar fi imoral. Nu, eu necăjesc pe toată lumea în aceeași măsură, mulțumesc foarte mult.

– Minunat.

Kaladin se lăsă pe spătarul banchetei, așteptând și alte ironii. Dar, spre surprinderea lui, Mucalitul se mulțumi să nu mai scoată niciun sunet.

Kaladin privi cerul, atât de mohorâtul cer. Detesta astfel de zile, care-i aduceau aminte de Lăcrimare. Părinte al Furtunii! Cerul cenușiu și vremea urâtă îl făceau să se-ntrebe de ce se ostenise să se ridice din pat. Într-un târziu, trăsura ajunsese în tabăra lui Sebarial, un loc ce semăna a oraș mai mult decât oricare altă tabără. Kaladin se uită, minunându-se, la locuințele comune a căror construcție se încheiase, la piețe, la...

– Lucrători ai pământului? Întrebă când trecură pe lângă un grup de bărbați care mergeau pe jos către porți, cărând trestii pentru înlăturarea viermilor și găleți de crem.

– Sebarial i-a pus să planteze lavis pe dealurile din sud-vest, îi explică Mucalitul.

– Dar acolo furtunile sunt prea puternice pentru culturi.

– Spune-le-o oamenilor din Natan. Ei cultivau toată regiunea asta. E nevoie de un soi de plantă care nu crește atât de mare ca de obicei.

– Dar de ce? se miră Kaladin. De ce nu se duc țăranii undeva unde le-ar fi mai ușor? Ca, de exemplu, în Alethkar?

– Nu știi prea multe despre natura umană, nu-i așa, Binecuvântatul de Furtună?

– Păi... Nu, nu știu.

Mucalitul clătină din cap.

– Atât de sincer și atât de direct. E clar că tu și Dalinar semănați foarte mult. Cineva trebuie să vă-nvețe cum să vă mai și distrați din când în când.

– Știu foarte bine cum să mă distrez.

– Serios?

– Da. E neapărată nevoie să fiu undeva unde nu te afli tu.

Mucalitul se holbă la el, apoi chicoti și trase de hățuri, iar caii începuseră să tropăie.

– Așadar, ai în tine o scânteie de umor!

Era o moștenire de la mama lui. Ea spunea adesea astfel de lucruri, deși niciodată atât de insultătoare. „Pesemne că, stând pe lângă Mucalit, m-am molipsit de la el.”

În cele din urmă, Mucalitul opri trăsura în fața unui conac frumos, de genul celor pe care Kaladin se aștepta să le vadă în mijlocul unui lait bine organizat, nu acolo, într-o tabără de război. Cu coloanele și cu minunatele lui ferestre de sticlă, era chiar mai presus decât conacul lordului orașului din Vatra-de-Piatră.

Pe alea trăsurilor, Mucalitul îi ceru unui lacheu s-o cheme pe logodnica neoficială a lui Adolin. Prințul coborî s-o aștepte, îndreptându-și haina și lustruindu-și nasturii cu o mânecă. Își ridică privirea către locul vizitiului și tresări.

– Tu! exclamă.

– Eu! răspunse Mucalitul.

Sări de pe capră și făcu o plecăciune ca la circ.

– Întotdeauna gata să te slujesc, Luminlord Adolin Kholin.
– Ce-ai făcut cu vizitiul meu?
– Nimic.
– Cuget...
– Ce, insinuezi că i-am făcut vreun rău bietului om? Crezi că-mi stă în fire, Adolin?

– Ei, nu.
– Întocmai. În plus, sunt sigur că între timp și-a dezlegat funiile.
Ah, și iat-o pe minunata ta aproape-dar-nu-încă logodnică.

Shallan Davar ieșise din casă. Coborî treptele țopăind, departe de a lăsa impresia că plutește, așa cum ar fi încercat cele mai multe doamne ochi-luminoși. „E cu siguranță o entuziastă”, se gândi Kaladin într-o doară, ținând în mâini hățurile pe care le prinsese când le lăsase Mucalitul să cadă.

Simțea că ceva e nelalocul lui în privința acestei femei. Ce se ascundea în spatele înflăcărării și al surâsului ei prietenos? Și mâneca aia cu nasturi care adăpostea mâna interzisă a unei femei ochi-luminoși! În mâneca aia se puteau ascunde o mulțime de ustensile ucigătoare. Un simplu ac otrăvit, împins prin materialul rochiei, ar fi putut pune capăt vieții lui Adolin.

Din nefericire, n-o putea supraveghea fără întreruperi cât timp ea era alături de prinț. Trebuia să facă mai mult decât atât; ar fi putut primi oare confirmarea că e într-adevăr cine susținea că este? Și-ar fi putut da seama, din trecutul ei, dacă e sau nu o amenințare?

Se ridică în picioare, pregătindu-se să sară din trăsură, ca să stea cu ochii pe ea în vreme ce se apropia de Adolin. Dar Shallan tresări brusc și făcu ochii mari. Arătă spre Mucalit cu mâna liberă.

– Tu! exclamă.
– Da, da. Astăzi mă recunoaște toată lumea. Poate-ar trebui să port...

Mucalitul amuți când Shallan întinse brațele spre el. Kaladin sări pe alee, ducându-și mâna la cuțitul de pe șold, dar șovăi când tânăra îl îmbrățișă de Mucalit, sprijinindu-și capul pe pieptul lui, cu ochii strâns închiși.

Kaladin luă mâna de pe cuțit și, ridicând din sprânceană, se uită la Mucalit, care părea uluit cu desăvârșire. Stătea cu brațele pe

lângă trup, părând să nu știe ce-ar fi putut face cu ele.

– Mi-am dorit întotdeauna să-ți mulțumesc, șopti Shallan. Nu mi s-a ivit niciodată ocazia.

Adolin își dresese glasul. În cele din urmă, Shallan se desprinsese de Mucalit și se uită la prinț.

– L-ai îmbrățișat pe Cuget, spuse el.

– Țasta e numele lui? întrebă Shallan.

– Unul dintre ele, răspunse Mucalitul, părând încă tulburat. Sunt prea multe ca să le țin socoteala. În marea lor majoritate, garantat au legătură cu o înjurătură sau alta...

– L-ai îmbrățișat pe *Cuget*, repetă Adolin.

Shallan roși.

– A fost un gest necuviincios?

– Aici nu e vorba de bună-cuviință, răspunse Adolin. E vorba de rațiune. Să-l îmbrățișezi pe el e ca și cum ai îmbrățișa o creastă-albă sau... sau un morman de cuie, sau cam așa ceva. Vreau să spun că el e Cuget. Nimeni nu se așteaptă să-ți placă unul ca el.

– Trebuie să stăm de vorbă, zise Shallan ridicându-și privirea spre Cuget. Nu-mi aduc aminte toate lucrurile despre care am discutat, dar o parte dintre ele...

– O să-ncerc să-mi găsesc timp, făgădui Cuget. Deși am foarte multe pe cap. Numai cu insultele la adresa lui Adolin o să am de lucru până cândva săptămâna viitoare.

Adolin clătină din cap, îi făcu semn lacheului să plece și o ajută pe Shallan să urce în trăsură. Pe urmă se aplecă spre Cuget.

– Labele jos.

– E mult prea tânără pentru mine, copile, răspunse Cuget.

– Chiar așa, încuviință Adolin dând din cap. Leagă-te de femeii de vârsta ta.

Cuget rânji.

– Ei, asta ar putea fi puțin cam greu. Cred că pe-aici nu e decât una singură și noi doi nu ne-am înțeles niciodată.

– Ești atât de bizar, zise Adolin urcându-se în trăsură.

Kaladin oftă, apoi se pregăti să urce și el.

– Ai de gând să mergi cu ei, înăuntru? întrebă Cuget și rânjetul i se lăți.

– Da, răspuse Kaladin.

Voia să stea cu ochii pe Shallan. Era puțin probabil să-l atace pe Adolin în câmp deschis, când se aflau amândoi în trăsură. Dar Kaladin spera să afle câte ceva supraveghind-o și nici nu putea fi absolut sigur că ea n-avea să-ncerce să-i facă rău prințului.

– Încearcă să nu flirtezi cu fata, îi șopti Cuget. Tânărul Adolin începe să devină posesiv. Sau... ce spun eu? Flirtează cu ea, Kaladin. Probabil că prințului or să-i iasă ochii din cap.

– E ochi-luminoși, pufni Kaladin.

– Și ce dacă? întrebă Cuget. Voi, oameni buni, sunteți prea obsedați de treaba asta.

– Nu vreau să jignesc pe nimeni, șopti Kaladin dar mai degrabă aș flirta cu un demon al spărturilor.

Îl lăasă pe Cuget pe locul vizitiului, iar el se urcă în trăsură.

Înăuntru, Adolin își ridică ochii spre cer.

– Glumești.

– Pentru asta sunt plătit, spuse Kaladin așezându-se lângă el.

– Aici, înăuntru, cu logodnica mea, fără îndoială sunt în siguranță, ripostă Adolin printre dinții încleștați.

– Ei, atunci poate că pur și simplu vreau un loc confortabil, zise Kaladin dând din cap către Shallan Davar.

Ea îl ignoră și îi zâmbi lui Adolin când trăsura se puse în mișcare.

– Unde mergem azi?

– Păi, spuneați ceva despre cină. Știu o tavernă nouă în Piața de Afară, unde servesc mâncare.

– Știi întotdeauna cele mai bune locuri, spuse Shallan cu un zâmbet larg.

„Puteai să-l flatezi mai clar de-atât, femeie?“, se gândi Kaladin.

Adolin zâmbi și el.

– Nu fac nimic altceva decât s-ascult ce se vorbește.

– Ei, măcar dac-ai da mai multă atenție și când se spune ce vinuri sunt bune...

– Nu e nevoie, e simplu, zâmbi el cu gura până la urechi. Toate sunt bune.

Ea chicoti.

Furtuni, ochi-luminoșii erau enervanți! Mai ales când se gudureau

unul pe lângă altul.

Conversația continuă și Kaladin își dădu seama cât de mult își dorea Shallan o relație cu Adolin. Ei, dar nu era surprinzător. Ochi-luminoșii căutau întotdeauna un prilej ca să-ajungă mai sus sau să se înjunghie unul pe altul, pe la spate, dacă, în schimb, se aflau într-o asemenea stare de spirit. Treaba lui nu era să descopere dacă femeia era profitoare. Toți ochi-luminoșii erau profitori. El nu trebuia decât să afle ce căuta: un prilej ca să se-mbogățească sau unul ca săucidă.

Cei doi continuau să vorbească și Shallan readuse în discuție planurile lor pentru ziua aceea.

– Ei, nu vreau să spun că-mi displace să mergem într-o altă tavernă. Dar mă întreb, sincer, dacă tavernele n-au ajuns să fie, întotdeauna și cam prea evident, alegerea preferată.

– Ai dreptate, răspunse Adolin. Dar sunt al furtunii de puține alte lucruri de făcut. N-avem nici concerte, nici expoziții de artă, nici concursuri de sculptură.

„Pe bune, chiar așa vă petreceți voi timpul?“, se miră Kaladin. „Atotputernicul să vă apere dacă lipsesc concursurile de sculptură la care să căscați ochii.”

– Există o menajerie, spuse Shallan entuziasmată. În Piața de Afară.

– O menajerie, repetă Adolin. Nu e ceva puțin cam... vulgar?

– Ei, haide. Ne putem uita la toate animalele și o să-mi poți povesti câte ai ucis vitejește la vânătoare. O să fie foarte amuzant.

Șovăi, iar lui Kaladin i se păru că deslușește ceva în ochii ei. Ceva profund, într-o străfulgerare. Durere? Îngrijorare?

– Și mi-ar prinde bine puțină distracție, adăugă ea, de data asta aproape în șoaptă.

– De fapt, detest vânătoarea, spuse Adolin, ca și cum n-ar fi observat nimic. Nu e nicidecum o întrecere autentică.

Se uită la Shallan, care începu să zâmbească și să dea din cap cu entuziasm.

– Știi, ar putea să ne prindă bine ceva diferit. Bine, o să-i spun lui Cuget să ne ducă acolo. Sper că-o să-o și facă și că n-o să se-ndrepte spre vreo spărtură, ca să râdă de țipetele noastre de groază.

Adolin se întoarse cu spatele, deschise micul oblon glisant dinspre capra trăsurii și dădu ordinul. Kaladin rămase cu ochii la Shallan, o văzu lăsându-se pe spătarul banchetei, afișând un zâmbet mulțumit de sine. Voia să meargă la menajerie și dintr-un motiv ascuns. Care anume?

Adolin se întoarse spre ea și o întrebă cum își petrecuse ziua. Kaladin nu-i mai asculta decât pe jumătate, încercând să descopere cuțite ascunse asupra lui Shallan. Ea roși la ceva spus de Adolin, apoi râse. Kaladin nu-l prea găsea pe prinț pe placul lui, dar măcar îl considera un om cinstit. Moștenise franchetea tatălui său și cu fostul podar se purtase întotdeauna corect. Era disprețuitor și răsfățat, însă corect.

Dar femeia aia era altfel. Toate mișcărilor îi erau calculate. Felul în care râdea, în care își alegea cuvintele. Chicotea și roșea, dar ochii îi rămâneau mereu pătrunzători, urmărea totul cu privirea. Personifica, în întregime, acea parte a culturii ochi-luminoșilor care îi întorcea stomacul pe dos.

„Ești pur și simplu în toane rele”, recunoscui o parte din el. I se întâmpla uneori, mai ales când norii acopereau cerul. Dar chiar era nevoie să fie dezgustător de veseli?

Deși n-o slăbi pe Shallan din priviri, în cele din urmă, trase concluzia că era prea bănuitor în privința ei. Nu reprezenta o amenințare imediată pentru Adolin. Începu să-și aducă aminte de noaptea din spărturi. Alergase cu vântul, cu Lumina de Furtună învolburându-i-se în trup. Libertate.

Nu, nu doar libertate. Țel.

„Ai un țel”, se gândi, alungându-și amintirile și încercând să se concentreze la prezent. „Trebuie să-l aperi pe Adolin.” Era slujba ideală pentru un soldat, la care alții doar visau. Plată generoasă, o trupă sub comanda lui, o însărcinare importantă. Era perfect.

Dar palele de vânt...

– Oh! exclamă Shallan căutând ceva în săculețul ei. Ți-am adus istorisirea aceea, Adolin.

Șovăi, cu ochii la Kaladin.

– Poți avea încredere în el, spuse prințul, fără prea mare tragere de inimă. Mi-a salvat viața de două ori, iar tata îl lasă să ne fie gardă

de corp chiar și în timpul celor mai importante întruniri.

Shallan scoase mai multe foi de hârtie acoperite cu scrisul neciteț al eruditelor.

– Cu optsprezece ani în urmă, Înaltul Prinț Yenev era o forță în Alethkar, unul dintre cei mai puternici înalți prinți care se opuneau campaniei de unificare începute de regele Gavilar. Yenev n-a fost înfrânt într-o bătălie. A fost ucis în duel. De Sadeas.

Adolin dădu din cap, aplecându-se în față, captivat.

– Iată cum povestește întâmplarea Luminoasa lalai, continuă Shallan. „Uciderea lui Yenev a fost un act de o simplitate genială. Soțul meu a discutat cu Gavilar despre Dreptul de a Provoca și despre Hatârul Regelui, două tradiții străvechi, cunoscute de mulți ochi-luminoși, dar ignorate în împrejurările din zilele noastre. Aceste tradiții erau legate de coroana istorică, invocarea lor reprezenta un ecou al dreptului nostru la guvernare. Ocazia s-a ivit la o gală a celor puternici și faimoși, la care soțul meu s-a duelat mai întâi cu un alt bărbat.”

– O ce a celor puternici și faimoși? întrebă Kaladin.

Se întoarseră amândoi spre el, părând surprinși să-l audă vorbind. „Ați uitat mereu că sunt și eu aici, nu-i așa?”, se gândi Kaladin. „Preferăți să nu le dați nicio atenție ochi-întunecaților.”

– O gală a celor puternici și faimoși, răspunse Adolin. Se face o referire la un turnir, doar că într-un mod pompos. Pe vremea aia, turnirurile erau ceva obișnuit. Un prilej de fală pentru înalții prinți în timp de pace.

– Trebuie să găsim ceva care să-l ajute pe Adolin să se dueleze cu Sadeas, sau măcar să-l discrediteze pe Înaltul Prinț, îl lămuri Shallan. Când mă gândeam la asta, mi-am adus aminte de o referință la duelul lui Yenev din biografia fostului rege, scrisă de Jasnah.

– Bun... zise Kaladin încruntându-se.

– „Scopul primului duel”, continuă Shallan, ridicând un deget când reîncepu să citească, „era să-i impresioneze și să-i înfioare, până la venerație, pe înalții prinți. Deși planul fusese făcut cu mult timp înainte, primul bărbat care trebuia înfrânt n-a știut absolut nimic despre rolul său în complotul nostru. Sadeas l-a învins oferind

un spectacol gândit dinainte. A întrerupt lupta de mai multe ori, ca să mărească miza, mai întâi adăugând bani, apoi pământuri. În final, victoria a fost teatrală. În mijlocul mulțimii atât de captivate, regele Gavilar s-a ridicat și, respectând vechile tradiții, i-a promis lui Sadeas un hatâr pentru spectacolul pe care îl oferise. Răspunsul lui Sadeas a fost simplu: «Maiestate, singurul hatâr pe care mi-l doresc e inima lașă a lui Yenev în vârful sabiei mele!»

– Glumești, zise Adolin. A spus un fanfaron ca Sadeas una ca asta?

– Evenimentul e redat, ca și cuvintele lui, în mai multe istorisiri de mare importanță, răspunse Shallan. Sadeas s-a dueltat cu Yenev, l-a ucis și i-a oferit unui aliat – Aladar – prilejul să ia conducerea principatului în locul răposatului.

Adolin dădu din cap, gânditor.

– S-ar putea să meargă, Shallan. Pot încerca același lucru: să fac un spectacol din lupta mea cu Relis și celălalt bărbat pe care-o să-l aducă, să uluiesc mulțimea până la venerație, câștigând un hatâr al regelui și cerând să mi se recunoască Dreptul de a-l Provoca pe Sadeas însuși.

– Povestea asta are farmecul ei, recunoscuse Shallan. Repeti o manevră de care s-a folosit chiar Sadeas, întorcând-o împotriva lui.

– N-o să fie niciodată de acord, spuse Kaladin. Sadeas n-o să se lase prins într-o astfel de cursă.

– Poate, ripostă Adolin. Dar cred că subestimezi poziția în care se va afla dacă-mi iese totul ca la carte. Dreptul de a Provoca e o tradiție străveche – unii spun că există de pe vremea Heralzilor. Un războinic ochi-luminoși care s-a dovedit demn în fața Atotputernicului și a regelui, cerând să i se facă dreptate împotriva celor care l-au nedreptățit...

– O să fie de acord, spuse Shallan. N-o să aibă încotro. Dar poți fi spectaculos, Adolin?

– Lumea se-așteaptă să trișez. Nimeni n-are o părere prea bună despre ultimele mele dueluri și asta ar trebui să lucreze în favoarea mea. Dacă le ofer un adevărat spectacol, vor fi încântați. În plus, să înfrângi doi bărbați în același timp? Ar trebui să fie de-ajuns ca să atrag toată atenția de care am nevoie.

Kaladin se uită de la unul la altul. Luau toată povestea foarte în serios.

– Chiar sunteți convinși c-o să meargă? întrebă el măcinat de gânduri.

– Da, răspuse Shallan, deși, respectând aceeași tradiție, Sadeas ar putea numi un luptător care să-l reprezinte, duelându-se în locul lui, așa că ar fi posibil ca Adolin să ajungă să se lupte cu altcineva. Dar va câștiga totuși cristalele lui Sadeas.

– N-ar fi la fel de satisfăcător, spuse Adolin. Dar m-aș mulțumi și cu atât. Dacă i-aș înfrânge reprezentantul în duel, l-aș lega pe Sadeas de mâini și de picioare. Și-ar pierde toată credibilitatea.

– Dar, de fapt, n-ar însemna nimic, se amestecă iarăși Kaladin. Corect?

Ceilalți doi îl priviră lung.

– Nu e decât un duel, insistă Kaladin. Un joc.

– Duelul ăsta ar fi ieșit din comun, spuse Adolin.

– Nu văd de ce. Sigur, i-ai putea câștiga cristalele, dar titlul și autoritatea i-ar rămâne neștirbite.

– Totul ține de percepție, zise Shallan. Sadeas a format o coaliție care i se împotrivesc regelui. Ceea ce sugerează că e mai puternic decât regele. Dacă luptătorul regelui l-ar înfrânge, ideea asta s-ar spulbera.

– Dar nu e vorba decât de un joc, repetă Kaladin.

– Da, recunosc Adolin.

Kaladin nu se așteptase să fie de acord.

– Dar e unul jucat de Sadeas. Cu reguli pe care le acceptă.

Kaladin se lăsă pe spătarul banchetei, gândindu-se la ceea ce aflase. „Tradiția asta ar putea fi răspunsul”, își spuse. „Exact soluția pe care o căutam...”

– Sadeas a fost un aliat atât de puternic, continuă Adolin, părând să regrete că nu mai e. Uitasem toate lucrurile astea, cum e înfrângerea lui Yenev.

– Și ce s-a schimbat? întrebă Kaladin.

– A murit Gavilar, răspuse Adolin încet. Vechiul rege îi ținea pe tata și pe Sadeas îndreptați în aceeași direcție.

Se aplecă spre Shallan, uitându-se la foile din mâna ei, deși

bineînțeleas că nu putea să le citească.

– Trebuie să forțăm lucrurile să ia întorsătura asta, Shalan. Ni se oferă un lanț pe care-l putem strânge în jurul gâtului acestui țipar. Ideea e strălucită. Mulțumesc.

Shalan roși, apoi își puse hârtiile într-un plic pe care i-l întinse.

– Dă-i-l mătușii tale. Cuprinde tot ce am aflat, în amănunt. Ea și tatăl tău își vor da mai bine seama dacă ideea e bună sau nu.

Adolin luă plicul, dar reținu și mâna ei. Cei doi trăiră împreună clipa, topindu-se unul în ochii celuilalt. Da, Kaladin se convingea din ce în ce mai mult că femeia nu reprezenta un pericol imediat pentru Adolin. Dacă umbla cu șarlatanii, nu voia viața lui Adolin. Doar poziția lui socială.

„E prea târziu”, se gândi uitându-se la Adolin, care se lăsă pe spate afixând un zâmbet tâmp. „Asta e deja mort și îngropat.”

Trăsura ajunsese curând în Piața de Afară, unde trecu pe lângă mai multe grupuri de bărbați care patrolau îmbrăcați în uniforma albastră a Casei Kholin. Oamenii lui, dar nu de la Podul Patru. Kaladin îi instruia inclusiv punându-i să facă de gardă.

El coborî primul din trăsura și văzu furgoanele de furtună înșiruite în apropiere. Locul era încercuit cu funii legate de stâlpi, ca să împiedice lumea să se furișeze înăuntru, deși probabil că bărbații înarmați cu bâte care trândăveau lângă unii dintre stâlpii ăia rezolvau problema mult mai bine.

– Mulțumesc pentru plimbare, Cuget, spuse Kaladin întorcându-se spre trăsura. Trebuie să spun din nou că-mi pare rău pentru flautul tău...

Cuget dispăruse de pe capră. În locul lui stătea un bărbat mai tânăr, în pantaloni cafenii și cămașă albă, cu o tichie pe cap. Și-o scoase, aparent stânjenit.

– Mea-mi pare rău, domnule, spuse cu un accent pe care Kaladin nu-l recunosc. Me-a plătit bine, da, foarte bine. Me-a spus exact unde să stau io ca să putem schimba locurile.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă Adolin, coborând la rândul lui și uitându-se în sus. Ah, Cuget face de-astea, băiatule de pod.

– De-astea?

– Îi place să dispară misterios, adăugă prințul.

– N-a fost chiar atât de misterios, domnule, îl contrazise flăcăul, ridicându-se în picioare și arătând cu degetul. S-a întâmplat chiar acolo, aproape, unde-a oprit trăsura înainte să cotească. Io îl așteptam și m-am urcat să mân trăsura asta. A trebuit să urc dintr-un salt, fără să vă zdruncin. El a fugit chicotind ca un copil, așa a făcut.

– Îi place să ia pe toată lumea prin surprindere, spuse Adolin ajutându-o pe Shallan să coboare. Nu te sinchisi.

Noul vizitiu se gârbovi, ca și cum i-ar fi fost rușine. Kaladin nu-l cunoștea; nu făcea parte dintre servitorii aflați de obicei la dispoziția lui Adolin. „La întoarcere va trebui să stau acolo, lângă el. Să nu-l scap din ochi.”

Shallan și Adolin se îndreptară spre menajerie. Kaladin își luă sulita din spatele trăsurii, apoi fugi ca să-i ajungă din urmă și se opri la câțiva pași în spatele lor. Ascultă cum râdeau amândoi și-și dori să le tragă câte un pumn în nas.

– Hopa! spuse vocea lui Syl. Tu ar trebui să ții furtunile în frâu, Kaladin. Nu să le porți cu tine, în spatele ochilor.

El o privi înălțându-se și dansându-i în jur ca o panglică de lumină. Își puse sulita pe umeri și-și continuă drumul.

– Care-i problema? întrebă Syl, coborând ca să-i planeze în fața ochilor.

Aluneca în orice parte întorcea el capul, de parcă ar fi stat pe un raft invizibil, cu rochia feciorelnică fluturându-i, ca să i se piardă în ceață cu puțin mai jos de genunchi.

– Nicio problemă, răspunse el încet. Numai că m-am săturat să-i tot ascult pe ăștia doi.

Syl se uită peste umăr la perechea din fața lor. Adolin plăti la intrare, apoi arătă spre Kaladin când plăti și pentru el. Un azish cu înfățișare pompoasă, pălărie de-o formă stranie și o haină lungă, de un model complicat, le arătă șirurile de cuști, spunându-le ce animale adăposteau.

– Shallan și Adolin par fericiți, spuse Syl. E ceva rău în asta?

– Nimic, răspunse Kaladin. Atâta vreme cât nu sunt nevoit să fiu martor la fericirea lor.

Syl strâmbă din nas.

– Nu sunt ei de vină. Tu ești. Te-ai acrit. Acreala ta e atât de evidentă, încât aproape că-i simt gustul.

– Gustul? se miră Kaladin. Tu nu mănânci, Syl. Mă-ndoiesc că ai simțul gustului.

– E o metaforă. Mi-l pot imagina. Și ai gust acru. Și nu te mai certa cu mine, fiindcă dreptatea e de partea mea.

Se avântă în zbor și rămase, legănându-se ușor, lângă Shallan și Adolin, care se uitau în prima cușcă.

„Sprenă afurisită”, se gândi Kaladin, alăturându-li-se celor doi. „Să te cerți cu ea e ca și cum... ei bine, cred că e ca și cum te-ai certa cu vântul.”

Furgonul de furtună semăna foarte mult cu cușca pentru sclavi în care Kaladin călătorise către Câmpiile Sfărâmate, deși animalul dinăuntru părea mult mai bine tratat decât sclavii. Stătea pe o piatră, iar interiorul cuștii fusese acoperit cu crem, ca să-l imite pe cel al unei grote. Creatura nu era un simplu bulgăre de carne, cu doi ochi bulbucați și patru tentacule lungi.

– Ooo... spuse Shallan, făcând ochii mari.

Se uita de parcă i s-ar fi dat un morman de giuvaieruri, numai că, în schimb, avea în fața ochilor un cocoloș vâcos, din ceva pe care Kaladin s-ar fi așteptat să și-l găsească lipit de talpa cizmei.

– E cea mai urâtă creatură pe care-am văzut-o în viața mea, spuse Adolin. Parc-ar fi chestia aia din mijlocul unui hasper, dar fără carapace.

– E un sarpenthyn, spuse Shallan.

– Sărmanul, îl compătimi Adolin. Mama lui i-a dat numele ăsta? Shallan îl plesni peste umăr.

– E o familie.

– Adică tot mama e în spatele lui.

– O familie de animale, idiotule. Au mai multe în vest, unde furtunile nu sunt atât de puternice. Eu am văzut numai câteva – în Jah Keved avem unele mici, dar niciunul ca ăsta. Nu știu nici măcar ce specie e.

Șovăi o clipă, apoi își strecură degetele printre gratii și prinse animalul de un tentacul.

Creatura se trase imediat înapoi, se umflă ca să pară mai mare și-

și ridică două dintre brațe în spatele capului, căpătând un aer amenințător. Adolin țipă și o trase pe Shallan către el.

– A spus să nu le-atingem! exclamă. Dacă e otrăvitor?

Shallan nu-l luă în seamă, în schimb scotoci în săculeț și scoase un carnet.

– Cald la atingere, murmură pentru sine. Într-adevăr cu sânge cald. Fascinant. Trebuie să-l desenez.

Se uită cu atenție la plăcuța prinsă de cușcă.

– Ei, nu-i bună de nimic.

– Ce scrie? întrebă Adolin.

– „Demon de piatră capturat în Marabethia. Localnicii pretind că e reîntruparea spiritului răzbunător al unui copil ucis.” Nu e trecut nici măcar numele speciei. Ce fel de erudiție e asta?

– Suntem într-o menajerie, Shallan, chicoti Adolin. Adusă până aici ca să distreze soldații și gloata din tabere.

Menajeria se bucura de o adevărată popularitate. În timp ce Shallan desena, Kaladin își făcu de lucru urmărindu-i cu privirea pe toți cei care se foiau pe lângă ei, ca să fie sigur că nu se apropiau prea mult. Văzu tot felul de oameni, de la spălătorese până la zecari și ofițeri, ba chiar și câțiva ochi-luminoși de rang mai înalt. Prin spatele lor trecu o femeie purtată în palanchin, aproape fără s-aronce nicio privire către cuști. Contrasta puternic cu entuziasmul cu care desena Shallan și cu glumele nevinovate ale lui Adolin.

Kaladin nu-i prețuia suficient pe cei doi. Îl ignorau, dar nu se purtau foarte urât cu el. Erau fericiți și plăcuți la înfățișare. De ce-l iritau atât?

Într-un târziu, Shallan și Adolin trecură la cușca următoare, unde erau țipari de văzduh și un vas imens cu apă, în care se puteau scufunda. Nu păreau la fel de în largul lor ca „demonul de piatră”. În cușcă n-aveau destul loc să se miște și nu se avântau în aer prea des. Nu trezeau cine știe ce interes.

În următoarea cușcă se afla o creatură asemănătoare cu un chull mic, dar cu gheare mai mari. Shallan vru s-o desene și pe aceea, iar Kaladin se trezi trândăvind lângă cușcă, cu ochii la trecători și ascultându-l pe Adolin, care făcea glume, străduindu-se să-și înveselească logodnica. Nu era foarte priceput, însă ea râdea

oricum.

Biata făptură, spuse Syl, coborând pe podeaua cuștii, cu ochii la crabul care o ocupa. Ce fel de viață e asta?

– O viață în siguranță, zise Kaladin și ridică din umeri. Cel puțin nu trebuie să-și facă griji din pricina prădătorilor. Primește mereu mâncare. Mă-ndoiesc că o creatură de soiul unui chull își poate dori mai mult.

– Da? Întrebă Syl. Și tu te-ai simți bine dac-ai fi în locul ei, nu?

– Bineînțeles că nu. Nu sunt din soiul chullilor. Sunt soldat.

Se puseră în mișcare, continuând să treacă de la o cușcă la alta. Shallan voia să deseneze o parte dintre animale, iar pe celelalte considera că nu e necesar să le schițeze imediat. Creatura care o fascină în cea mai mare măsură era și cea mai stranie, un soi de pui de găină cu pene roșii, albastre și verzi. Pentru desenul ăla, Shallan scoase creioane colorate. Se părea că acum mult timp ratase șansa de a desena așa ceva.

Kaladin se văzu nevoit să admită că era o creatură frumoasă. Totuși, cum izbutea să supraviețuiască? Avea o carapace chiar în ceea mai ieșită în afară parte a feței, dar restul nu era spongios, nu se putea ascunde în crăpături, ca demonul de piatră. Ce făcea puilul ăla în timpul furtunilor?

Syl coborî pe umărul lui Kaladin.

– Sunt soldat, repetă el, vorbind foarte încet.

– Ai fost, spuse Syl.

– Îmi doresc să fiu din nou.

– Ești sigur?

– În cea mai mare parte.

Își încrucișă brațele și continuă să vorbească sprijinindu-și capul pe-un umăr.

– Numai că... E o nebunie, Syl. Parcă mi-aș fi pierdut mințile. Răstimpul în care-am fost podar e cea mai cumplită parte a vieții mele. Ne-am aflat cu toții în pericol de moarte, am fost asupriți și umiliți. Și totuși nu cred că m-am mai simțit vreodată atât de viu ca în acele ultime săptămâni.

Pe lângă ceea ce făcuse cu Podul Patru, să fie un simplu soldat – chiar și unul foarte respectat, căpitan al gărzii unui Înalt Prinț –

părea pur și simplu muncă de rutină. Banală.

Dar să se avânte în văzduh, purtat de vânt – asta fusese orice, numai banalitate și rutină nu.

– Ești aproape pregătit, nu-i așa? șopti Syl.

El dădu din cap cu încetineală.

– Da. Da, cred că sunt.

În jurul următoarei cuști din șir se adunase o grămadă de lume, ba chiar și câțiva spaimospreni, înălțându-se șerpuitori din pământ. Kaladin se împinse printre oameni, deși nu era nevoie să facă loc – toată lumea se dădea deoparte când îl recunoștea pe moștenitorul lui Dalinar. Adolin trecu pe lângă toți fără să le arunce o a doua privire, evident obișnuit să fie tratat cu un asemenea respect.

Cușca se deosebea de toate celelalte. Gratiile erau mai dese, lemnul întărit. Animalul din interior nu părea demn de un tratament aparte. Sărmana creatură zăcea în fața unor pietroaie, cu ochii închiși. Pe fața pătrată i se vedeau mandibulele ascuțite – ca dinții, dar sugerând, cumva, mai multă răutate – și o pereche de colți lungi, coborându-i din falca de sus. Țepii tari de pe cap și de pe tot spatele unduitor, ca și picioarele puternice, erau indiciile care-ți spuneau la ce animal te uiți.

– Creastă-albă, șopti Shallan, apropiindu-se mai mult de cușcă.

Kaladin nu mai văzuse niciodată. Una. Își aduse aminte de un tânăr, mort pe o masă de operație, de tot sângele din jurul lui. Își aminti de spaimă, de ciuda neputincioasă. Și apoi de nenorociri.

– Mă așteptam să văd o creatură... *mult mai*, spuse el încercând să alunge gândurile negre.

– Nu le merge bine în captivitate, îi explică Shallan. Asta, dacă i s-ar fi îngăduit, probabil că s-ar fi retras de multă vreme să hiberneze în cristal. Trebuie să doarmă ca să i se umezească bine carapacea și să și-o schimbe.

– N-ai de ce să-i plângi de milă, spuse Adolin. Am văzut de ce e capabilă.

– Da, spuse încet Kaladin.

Shallan își scoase ustensilele pentru desen, dar, când trase primele linii, lumea începu să se îndepărteze de cușcă. La început, Kaladin crezu că retragerea avea legătură cu animalul – însă

creasta-albă continua să zacă neclintită, cu ochii închiși, pufnind din când în când pe nări.

Nu, oamenii se adunau în cealaltă parte a menajeriei. Kaladin prinse privirea lui Adolin și arătă cu degetul într-acolo. „Mă duc să văd ce se-ntâmplă”, spunea gestul. Adolin dădu din cap și-și puse mâna pe sabie, ceea ce însemna: „Rămân eu aici, cu ochii-n patru”.

Kaladin se îndepărtă alergând ușor, cu sulița pe umăr, să vadă despre ce era vorba. Spre nemulțumirea lui, zări curând deasupra mulțimii o față pe care-o recunoscuse. Amaram era un bărbat înalt. Alături de el stătea Dalinar, escortat de mai mulți foști podari, care țineau mulțimea de gură-cască la o distanță sigură.

– ...auzit că fiul meu se află aici, îi spunea Dalinar proprietarului menajeriei îmbrăcat în haine elegante.

– Nu trebuie să plătiți, Înalte Prințe! exclamă proprietarul, cu un accent elevat, asemănător cu al lui Sigzil. Prezența voastră e o măreață binecuvântare a Heralzilor asupra modestei mele colecții. Ca și a distinsului vostru oaspete.

Amaram. Care purta o mantie stranie. De un auriu-strălucitor, cu o glifă neagră pe spate. Jurământ? Kaladin nu recunoștea forma. Însă i se părea familiară.

„Ochiul dublu”, înțelese apoi. Simbol al...

– E adevărat? întrebă proprietarul menajeriei, studiindu-l pe Amaram. Prin tabără circulă zvonuri care intrigă mai mult decât oricare altele...

Dalinar oftă destul de tare ca să fie auzit.

– Voiam să dăm de știre la ospățul din seara asta, dar, fiindcă Amaram a insistat să poarte mantia de pe-acum, presupun că e cazul să afle toată lumea. Sub îndrumarea regelui, am ordonat reînțemeierea Ordinului Cavalerilor Radianți. Duceți vestea în tabere. Vechile jurăminte sunt din nou rostite și – la cererea mea – Luminlordul Amaram le-a rostit primul. Ordinul a fost reconstituit și el îl va conduce.

56
CREASTĂ-ALBĂ
ÎN LIBERTATE

Urmasu douăzeci și trei de cete, ale regelui din Makabakam, pentru că, deși legătura dintre oameni și spreni era uneori inexplicabilă, priceperea cu care se manifestau sprenii legați de oameni, în lumea noastră mai degrabă decât în lumea lor, creștea în vreme ce se rosteau jurămintele.

– Din *Cuvinte despre Lumină*, capitolul XXXV, pagina 9

– E clar că Amaram nu e în stare de niciun fel de Undeunire, spuse Sigzil încet, stând în picioare lângă Kaladin. Dalinar, Navani, regele și Amaram coborâră din trăsura din față. Arena pentru dueluri li se înălța drept înaintea, se număra printre formațiunile asemănătoare unor cratere care înconjurau Câmpiile Sfârâmate. Însă era mult mai mică decât cele care adăposteau taberele și înăuntru se înșiruiu bănci, așezate în trepte.

Cu Elhokar și Dalinar printre spectatori – fără a mai pomeni de prezența lui Navani și a celor doi fii ai unchiului regelui –, Kaladin adusesese cu el toate gărzile pe care le avea la dispoziție. Ceea ce

însemna și câțiva de la Podurile Șaptesprezece și Doi. Aceștia stăteau drepti și mândri, ținându-și sulițele sus, evident entuziasmați fiindcă li se acordase pentru prima oară destulă încredere ca să devină gărzii de corp. În total, făceau de pază patruzeci de oameni.

Dar niciunul n-avea să valoareze mai mult decât un strop de ploaie dacă-i ataca Asasinul în Alb.

– Cum am putea fi siguri? Întrebă Kaladin arătând cu capul către Amaram, care continua să-și poarte mantia galben-aurie, cu simbolul Cavalerilor Radianți pe spate. Eu nu mi-am dezvoltat nicio putere. Trebuie să mai existe și alții care se antrenează, la fel ca mine. Furtuni, Syl mi-a garantat că există.

– Și-ar fi arătat puterile dacă le-ar fi avut, răspunse Sigzil. Vorbele se răspândesc prin cele zece tabere ca inundațiile. Jumătate dintre oameni cred că Dalinar a săvârșit o blasfemie și a făcut o prostie. Ceilalți sunt nehotărâți. Dacă Amaram și-ar fi arătat puterile de Undeunitor, hotărârea Luminlordului Dalinar n-ar fi părut atât de lipsită de temeii.

Probabil că Sigzil avea dreptate. Dar... Amaram? Mergea cu atâta mândrie, cu capul sus. Kaladin își simți gâtul înfierbântându-se și, preț de câteva clipe, nu-l mai văzu decât pe Amaram. Mantie aurie. Privire trufașă.

Pătat de sânge. Omul ăla era pătat de sânge. Kaladin îi povestise lui Dalinar.

Dalinar n-avea de gând să facă nimic.

Altcineva trebuia să treacă la fapte.

– Kaladin? Întrebă Sigzil.

El își dădu seama că se apropiase de Amaram cu mâinile încheștate pe suliță. Trase adânc aer în piept, apoi arătă cu degetul.

– Pune oameni acolo, pe marginea arenei. Cikatrice și Eth sunt în camera de pregătire, cu Adolin, deși asta n-o să-l ajute cu nimic în timpul duelului. Pune câțiva și-n partea din spate a arenei, pentru orice eventualitate. Și câte trei oameni la fiecare ușă. Iau șase cu mine, să-l păzim pe rege.

Șovăi o clipă, apoi adăugă:

– Pune doi oameni s-o apere și pe logodnica lui Adolin, tot pentru

orice eventualitate. O să stea lângă Sebarial.

– Am înțeles.

– Sig, spune-le oamenilor să rămână cu ochii-n patru. Probabil că lupta va fi spectaculoasă. Dar vreau să se gândească la posibilitățile de a asasina, nu la duel.

– Chiar o să se lupte cu doi oameni în același timp?

– Da.

– Poate să învingă?

– Nu știu și nici nu-mi pasă. Treaba noastră e să-i ferim de alte amenințări.

Sigzil dădu din cap și se îndepărtă cu un pas. Însă pe urmă șovăi și-l prinse pe Kaladin de braț.

– Ai putea să li te alături, Kal, spuse încet. Dacă regele reînființează ordinul Cavalerilor Radianți, ai ocazia să dezvălui ce ești. Dalinar îți dă toată silința, dar mulți îi cred pe Radianți o forță a răului, uitând de binele pe care l-au făcut înainte de a trăda omenirea. Dacă le-arăți puterile tale, oamenii și-ar putea schimba părerea.

Să li se alăture. Sub conducerea lui Amaram. Nici gând.

– Du-te să-mi îndeplinești ordinele, spuse el gesticulând, apoi își smulse brațul din strânsoarea lui Sigzil și alergă după suita regelui.

Măcar era o zi însorită și aerul primăverii se încălzise.

Syl plutea pe lângă el.

– Amaram te distruge, Kaladin, zise ea. Nu-l lăsa.

El strânse din dinți și nu răspunse. În schimb, i se alătură lui Moash, conducătorul grupului însărcinat să o apere pe Luminoasa Navani, care prefera să privească duelurile de jos, din camera de pregătire.

O parte din el se întrebă dacă-i putea permite să asigure garda altcuiva, dacă nu pe a lui Dalinar, însă, dar-ar furtuna, Moash îi jurase că n-o să mai acționeze în niciun fel împotriva regelui. Kaladin se bizuia pe cuvântul lui și îi acorda încredere. Erau Podul Patru.

„O să te scot din asta, Moash”, se gândi trăgându-l deoparte. „O să punem totul la punct.”

– Moash, spuse el cu voce scăzută, de mâine te trimit la patrulare.

Moash se încruntă.

– Credeam c-ai vrut întotdeauna să fac de strajă, zise el și fața i se aspri. Are legătură cu cele întâmplate. În taverna aia.

– Vreau să ajungi cu patrula cât mai departe. Îndreaptă-te spre Noul Natanan. Nu vreau să fii aici când trecem la fapte împotriva lui Graves și a oamenilor lui.

Deja așteptase prea mult.

– Nu plec.

– O să pleci, nu stăm la discuție în privința asta.

– Tot ce fac ei e întemeiat, Kal.

Kaladin se încruntă.

– V-ați mai întâlnit?

Moash își feri privirea.

– O singură dată. Ca să-i asigur c-o să-i susții.

– Dar ai nesocotit un ordin! Dar-ar furtuna, Moash!

Zgomotul din arenă era din ce în ce mai puternic.

– Duelul o să-nceapă cât de curând, spuse Moash eliberându-și brațul din strânsoarea lui. Putem vorbi despre asta mai târziu.

Kaladin scrâșni din dinți, dar, din nefericire, Moash avea dreptate. Momentul nu era bine ales.

„Ar fi trebuit să vorbesc cu el azi-dimineață”, se gândi. „Ba nu, de fapt ar fi trebuit să iau o hotărâre cu zile în urmă.”

Vina îi aparținea.

– O să pleci cu patrula, Moash. Nu poți nesocoti disciplina pentru simplul fapt că-mi ești prieten. Acum du-te.

Bărbatul se îndepărtă în fugă și-și adună echipa.

În camera de pregătire, Adolin îngenunche lângă sabia lui și descoperi că nu știe ce să spună.

Își privi imaginea reflectată în Lamă. Doi Cristalpurători în același timp. Nu mai încercase așa ceva niciodată, nu în afara terenului de instrucție.

Lupta cu mai mulți potrivnici era dură. Dacă istoria vorbea despre

un om care înfruntase alți șase sau despre altceva asemănător, probabil adevărul era că izbutise cumva să se lupte cu ei pe rând. Cu doi odată era greu, dacă aveai de-a face cu oameni bine pregătiți și prudenți. Nu imposibil, dar cu adevărat greu.

– Iată la ce se reduce totul, zise el.

Trebuia să-i spună ceva sabiei. I-o cerea tradiția.

– Hai să facem spectacol. Apoi să ștergem zâmbetul ăla de pe mura lui Sadeas.

Se ridică și lăasă arma să dispară. Ieși din mica încăpere de pregătire și străbătu tunelul împodobit cu picturile și sculpturile duelistilor. În camera din celălalt capăt, Renarin îl aștepta neliniștit, purtând uniforma Casei Kholin, pe care-o îmbrăca la ocazii festive în locul blestemăției de uniformă a Podului Patru. Mătușa Navani tocmai desfăcea capacul unui borcan cu vopsea ca să deseneze o glifă protectoare.

– Nu e nevoie, spuse Adolin scoțând una din buzunar.

Era pictată cu albastru Kholin și însemna „perfectiune”.

Navani ridică din sprânceană.

– Fata?

– Da, răspunse Adolin.

– Caligrafia nu e rea, recunosc Navani fără tragere de inimă.

– E de-a dreptul minunată, mătușă, spuse Adolin. Aș vrea să-i mai dai o șansă. Chiar e dornică să-și împartă întreaga erudiție cu tine.

– Vom vedea, răspunse Navani.

Părea mai dispusă decât până atunci să se gândească la Shallan. Semn bun.

Adolin puse glifa în vasul cu cărbuni și, cât arse, își ținu capul plecat. O rugăciune către Atotputernic pentru ajutor. Probabil că potrivnicii săi le ardeau și ei pe ale lor. Cum hotăra Atotputernicul pe cine s-ajute?

„Nu pot să cred”, se gândi, înălțându-și capul, „că ar vrea să câștige cei aflați, chiar și indirect, în slujba lui Sadeas”.

– Îmi fac griji, spuse Navani.

– Tata crede că planul poate da rezultate, iar lui Elhokar chiar îi place.

– Elhokar poate fi impulsiv, spuse Navani încrucișându-și brațele și uitându-se cum ardea ce mai rămăsese din glifă. Regulile luptei schimbă lucrurile.

Regulile – asupra cărora căzuse de acord cu Relis și care fuseseră anunțate cu puțin timp înainte în fața Înaltei Judecătoare – spuneau că duelul va continua până când capitulează cineva, nu până când e distrus un anumit număr de piese ale armurii. Însemna că, dacă Adolin își înfrângea un potrivnic, făcându-l să se predea, celălalt putea să continue lupta.

Mai însemna și că el n-avea să se oprească înainte de a fi convins că e dominat.

Sau înainte de a nu mai fi în stare să lupte.

Renarin se apropie și-i puse o mână pe umăr.

– Cred că planul e bun, spuse. Poți s-o faci.

– Vor încerca să te zdrobească, îl preveni Navani. De-asta au insistat să luptați până la capitulare. Dacă vor putea, te vor schilodi, Adolin.

– La fel ca pe câmpul de luptă, spuse el. De fapt, în cazul ăsta, își vor dori să mă lase în viață. Voi servi mai bine ca lecție dacă rămân fără picioare din cauza Sabiei decât dacă mă preschimb în cenușă.

Navani închise ochii și trase adânc aer în piept. Pălise. Era, un pic, ca și cum și-ar fi recăpătat mama. Un pic.

– Ai grijă să nu-i oferi nicio scăpare lui Sadeas, îi spuse Renarin când intrară scutierii cu Cristalarmura. Când o să-l încolțești cu provocarea, va căuta o portiță de scăpare. Nu-l lăsa. Adu-l jos, pe nisipul arenei, și umple-l de sânge, frate.

– O să-mi facă plăcere.

– Ai mâncat pui? întrebă Renarin.

– Două porții, cu sos picant.

– Lănțișorul mamei?

Adolin își pipăi un buzunar, apoi pe celălalt.

– Ce e? întrebă Renarin, iar degetele i se încleștară pe umărul lui.

– Aș fi putut să jur că l-am pus înăuntru.

Renarin înjură.

– Poate-a rămas în odăile mele, spuse Adolin. În tabăra de luptă. Pe măsuta de lângă pat.

Presupunând că nu-l luase cu el și apoi îl pierduse pe drum. „Furtuni!”

Nu era decât un talisman care-i purta noroc. Nu însemna nimic. Oricum îl trecură transpirațiile, iar Renarin trimise un om să caute. N-avea să se-ntoarcă la timp. De-afară se auzeau deja uralele mulțimii, din ce în ce mai zgomotoase, ca înainte de orice duel. Fără tragere de inimă, Adolin le îngădui scutierilor să-i pună Armura.

Când îi întinseră coiful, intrase aproape complet în ritmul său obișnuit – așteptarea era un amestec straniu de freamăt în stomac și de destindere a mușchilor. Nu putea să lupte dacă era încordat. Nervozitatea nu-l deranja, doar încordarea.

Dădu din cap către servitori, iar ei deschiseră ușile, lăsându-l să pășească pe nisip. Ovațiile îi spusese unde stăteau ochi-întunecații. Prin contrast, la apariția lui, ochi-luminoșii deveniră mai tăcuți, nu mai zgomotoși. Era bine că Elhokar rezervase locuri pentru ochi-întunecați. Lui Adolin îi plăcea zgomotul. Îl ducea cu gândul la un câmp de luptă.

„A fost o vreme”, își aminti, „când nu-mi plăceau bătăliile fiindcă nu era liniște, ca în timpul unui duel”. În ciuda acelei repulsii de la începuturi, devenise soldat.

Se îndreptă spre centrul arenei cu pași mari. Ceilalți încă nu ieșiseră din camera lor de pregătire. „Ocupă-te mai întâi de Relis”, își spuse. „Lui îi cunoști stilul.” Prefera Postura Viței, lentă și stabilă, dar cu fandări bruște, repezi. Adolin nu știa pe cine o să-și aducă Relis ca aliat în duel, deși împrumutase de la rege un set complet, Sabie și Armură. Poate că vărul lui voia să lupte iarăși, să se răzbune?

Shallan era acolo, în partea cealaltă a arenei. Părul ei roșu sărea în ochi la fel ca sângele pe piatră. Doi podari îi asigurau paza. Adolin se trezi dând apreciativ din cap la adresa acestui lucru și-și înălță pumnul spre ea. Shallan îi răspunse cu o fluturare de mână.

Adolin își mută greutatea de pe un picior pe altul, ca într-un dans, lăsând forța armurii să-i curgă prin trup. Putea să învingă, chiar și fără lăntșorul mamei sale. Problema era provocarea lui Sadeas, după încheierea luptei. Trebuia să-și păstreze destulă putere pentru acel duel.

Se uită în jur, neliniștit. Era Sadeas acolo? Da; stătea la mică distanță de tatăl lui și de rege. Adolin își miji ochii, aducându-și aminte de strivitoarea clipă în care văzuse armata lui Sadeas retrăgându-se de pe Turn.

Asta îi întări hotărârea. Clocotise mult timp de furie pentru trădarea de-atunci. Venise în sfârșit timpul să treacă la fapte.

Ușile din fața lui se deschiseră.

Îșiră patru bărbați în Cristalarmură.

– Patru? strigă Dalinar sărind în picioare.

Kaladin coborî pe treapta următoare. Da, erau cu toții Cristalpurtători și intrau în arenă. Unul purta o armură a regelui completă; ceilalți le aveau pe ale lor, ornamentate și vopsite.

Jos, Înalta Judecătoare a duelului se întoarse și își înclină capul către Elhokar.

– Ce-nseamnă asta? urlă Dalinar la Sadeas, așezat la o mică distanță.

Ochi-luminoșii de pe șirurile de bănci dintre ei se ghemuiră sau se grăbiră să plece, lăsându-i pe cei doi înalți prinți să se vadă unul pe altul nestingheriți.

Sadeas și soția lui se întoarseră alene.

– De ce mă-ntrebi pe mine? strigă el drept răspuns. Niciunul dintre cei patru nu e omul meu. Azi sunt un simplu observator.

– Ei, nu mă enerva, Sadeas, strigă și Elhokar. Știi foarte bine ce se petrece. De ce sunt patru? Adolin trebuie să aleagă doi și să se dueleze cu ei?

– Doi? se miră Sadeas. Când s-a spus c-o să-lupte cu doi?

– Asta a spus el când a aranjat duelul! zberă Dalinar. O luptă în dezavantaj, doi contra unu, respectând regulile duelurilor!

– De fapt, ripostă Sadeas, nu cu așa ceva a fost de acord tânărul Adolin. Știu dintr-o sursă foarte sigură ce i-a spus prințului Relis: „O să mă lupt, în același timp, cu line și cu oricine altcineva vei hotărî să te-nsoțească”. În fraza asta nu e niciun număr, așa că Adolin a

acceptat un duel oricât de dezavantajos, nu doar doi contra unul. Relis are dreptul s-aducă oricâți oameni dorește. Cunosc mai multe condeiere care-au notat cu exactitate cuvintele lui Adolin și am auzit că Înalta Judecătoare l-a întrebat anume dacă înțelege ce-a făcut, iar el a spus că da.

Dalinar mârâi încet. Era un sunet pe care Kaladin nu-l mai auzise niciodată desprinzându-se de pe buzele lui, ca mârâitul unui animal înlănțuit. Îl surprinse. Însă Înaltul Prinț izbuti să se controleze și se așeză cu o mișcare scurtă.

– A gândit cu o mutare înaintea noastră, îi șopti regelui. Din nou. Trebuie să ne retragem și să ne pregătim următoarea mișcare. Să-i spună cineva lui Adolin să renunțe la duel.

– Ești sigur că e bine? întrebă Elhokar. Dacă renunță, pierde pariul, unchiule. Cred că asta-nseamnă șase cristale. Tot ce ai.

Kaladin vedea pe chipul lui Dalinar lupta care se dădea în sufletul lui – fruntea încrețită, furia împurpurându-i obrajii, nehotărârea din ochi. Să se dea bătut? Fără luptă? Probabil era lucrul corect.

Kaladin se îndoia că el unul ar fi fost în stare s-o facă.

Jos, după o pauză prelungită – nemișcare pe nisip – Adolin își ridică mâna, ca semn că e de acord. Judecătoarea dădu semnalul de începere.

„Sunt un idiot. Sunt un idiot. Sunt un idiot blestemat de furtună!”

Adolin traversa nisipul din arena rotundă alergând de-a-nădăratelea. Trebuia s-ajungă cu spatele la zid ca să nu poată fi încercuit complet. Ceea ce însemna să-nceapă duelul fără să aibă unde să se retragă, încuiat într-o cutie. Încolțit.

De ce nu vorbise mai clar? Acum vedea lipsurile din provocarea lui – fără să-și dea seama, fusese de acord cu cel mai dezavantajos duel cu putință. Ar fi trebuit să spună, limpede, că Relis mai putea aduce un luptător. Dar pentru așa ceva trebuia să fii deștept. Și el era al furtunii de idiot!

Îl recunosc pe Relis după Armura și Sabia lui, ambele de un

negru-intens, și după mantia împodobită cu perechea de glife a tatălui său. Judecând după greutatea sa și după mers, bărbatul în armura regelui era chiar Elit, vărul lui Relis, întors pentru revanșă. Nu avea Sabie, ci un ciocan enorm. Cei doi înaintară cu prudență, iar însoțitorii lor ocupară pozițiile de pe flancuri. Unul în portocaliu și celălalt în verde.

Adolin recunoscuse Armurile. Era vorba de Abrobadar, un Cristalpurtător deplin din tabăra lui Aladar, și de... de Jakamav, înarmat cu Sabia regelui împrumutată de Relis.

Jakamav. Prietenul lui.

Adolin înjură. Cei doi se numărau printre cei mai buni duelgii din tabără. Jakamav și-ar fi putut câștiga o sabie cu ani în urmă dacă i s-ar fi îngăduit să-și riște Armura. Însă asta părea să se fi schimbat. Oare se lăsase cumpărat – precum Casa lui – cu promisiunea primirii unei părți din pradă?

Cu Sabia formându-i-se în mână, Adolin se retrase în umbra răcoroasă a zidului care împrejmuia arena. Chiar deasupra lui răsunau strigătele ochi-întunecaților. Nu-și putea da seama dacă erau încântați sau îngroziți de ceea ce i se întâmpla. Veniseră să vadă un duel spectaculos. Și primeau în schimb exact opusul: un măcel rapid.

Ei bine, își înălțase singur rugul funerar. Și, dacă tot avea să ardă, putea să lupte mai întâi.

Relis și Elit se apropiau tot mai mult – unul cenușiu ca ardezia, celălalt negru –, pe când aliații lor veneau din lateral. Ultimii doi aveau să stea deoparte, făcându-l pe Adolin să se concentreze asupra celor din fața sa. Apoi aveau să-l atace și ei, din flancuri.

– Ia-i pe rând, flăcăule!

Unul dintre strigătele din mulțime se auzi mai răspicat decât celelalte. Era vocea lui Zahel?

– Nu ești pus la colț!

Relis înaintă brusc, punându-l pe Adolin la încercare. Prințul se îndepărtă ca într-un dans, intrând în Postura Vântului – cu siguranță cea mai bună când luptai cu atâția adversari –, cu Sabia în față, în ambele mâini, ușor deplasată într-o parte, și cu un picior înainte.

„Nu ești pus la colț!” Ce voise Zahel să-i spună? Bineînțeles că era

într-un colț! Era cel mai bun loc când te luptai cu patru oameni. Și cum i-ar fi putut înfrunța pe rând? N-aveau să i-o îngăduie niciodată.

Relis înaintă din nou, de probă, făcându-l să se retragă în lateral, de-a lungul zidului, concentrat asupra lui. Însă trebuia să se-ntoarcă într-un fel sau altul, să-l înfrunte, și asta l-ar fi adus pe Abrobadar – care venea din partea opusă, în portocaliu – în unghiul său mort. Furtuni!

– Le e frică de tine, se auzi vocea lui Zahel, înălțându-se deasupra strigătelor mulțimii. Nu vezi asta în mișcărilor lor? Arată-le de ce!

Adolin șovăi. Relis înaintă, lovind din Postura Pietrei. Alesese această postură ca să rămână imobil. Elit îl urmă, gata să se apere cu ciocanul. Îl făcură pe Adolin să se retragă către Abrobadar.

Nu. Adolin ceruse duelul. Îl dorise. N-avea să devină un șobolan speriat.

„Arată-le de ce.”

Atacă. Un salt înainte, apoi un șir de lovituri îndreptate către Relis. Elit sări într-o parte, înjurând. Erau ca niște oameni cu sulite, întărâtând o creastă-albă.

Iar acea creastă-albă încă n-ajunsesese în cușcă.

Adolin se năpusti spre Relis, cu lovituri care-l nimeriră în coif și în apărătoarea unui antebraț, fisurând-o. Din ea se înalță Lumină de Furtună. Elit își reveni și loviturile lui Adolin se îndreptară spre el, bulversându-l pe Relis. Atacul lui îl sili pe Elit să pareze cu brațul, ferindu-și ciocanul, fiindcă altminteri Adolin i l-ar fi tăiat în două și l-ar fi dezarmat.

Asta voise Zahel să spună. Atacă-i cu furie. Nu le lăsa timp să riposteze, să evalueze. Patru bărbați. Dacă izbutea să-i intimideze, să-i facă să ezite... Poate...

Adolin încetă să mai gândească. Lăsă cursul luptei să-l mistuie, își lăsă ritmul inimii să-i călăuzească loviturile sabiei. Elit înjură și se trase deoparte, cu Lumină de Furtună scurgându-i-se din umărul și din antebrațul drept.

Adolin se răsuci și-l izbi cu umărul pe Relis, care intra din nou în postură. Lovitura îl trânti pe purtătorul Armurii negre la pământ. Pe urmă, cu un strigăt, Adolin se întoarse, punându-se drept în calea lui

Abrobadar, care se repezea să dea ajutor. De data asta intră el în Postura Pietrei, lovind iarăși și iarăși, de sus, cu sabia lui în sabia ridicată a lui Abrobadar, până ce auzi gemete și înjurături. Până când simți frica venind ca o duhoare dinspre bărbatul în portocaliu și văzu spaimospreni pe nisip.

Elit se apropie, prudent, în timp ce Relis se sălta cu greu în picioare. Adolin intră din nou în Postura Vântului și-și roti sabia spre el cu o mișcare largă, fluidă. Elit se retrase dintr-o săritură, iar Abrobadar dădu înapoi împleticindu-se și se sprijini cu mâna înmănușată de zidul arenei.

Adolin se întoarse spre Relis, care, având în vedere situația, își revenise foarte bine. Adolin izbuti să dea încă o lovitură în platoșa campionului. Dacă s-ar fi aflat pe un câmp de bătălie, luptându-se cu dușmani obișnuiți, Relis ar fi fost mort, iar Elit mutilat. Adolin era încă neatins.

Dar nu erau dușmani obișnuiți. Erau Cristalpurtători, și o a doua lovitură în platoșa lui Relis nu-i crăpă Armura. Adolin se văzu silit să se întoarcă spre Abrobadar mai devreme decât ar fi vrut, și-l găsi pregătit să facă față furiei asaltului, cu sabia ridicată în apărare. De data asta, avalanșa loviturilor lui Adolin nu-l mai bulversa. Rezistă în timp ce Elit și Relis își reluau Posturile.

Nu trebuia decât să...

Ceva îl izbi din spate.

Jakamav. Își acordase prea mult timp, iar asta îi îngăduise celui de-al patrulea duelist – presupusul lui prieten – să-și între în Postură. Adolin se întoarse brusc, printr-o trâmbă de Lumină de Furtună înălțată din spatele platoșei sale. Își ridică Sabia în calea următorului atac al lui Jakamav, dar asta îi descoperi flancul. Ciocanul lui Elit îl izbi în coastă. Armura crăpă și lovitura îl dezechilibră.

Se răsuci în loc, cuprins de disperare. De data asta, potrivnicii săi nu se retraseră. Jakamav atacă, cu capul în jos, fără să-și miște sabia. Inteligent. Armura lui verde era intactă. Mișcarea îi îngădui lui Adolin să-l lovească peste spate, dar numai după ce ieși complet din Postură.

Adolin se împletici în spate, abia izbutind să rămână în picioare,

când Jakamav se izbi de el. Își împinse atacatorul într-o parte, reușind cumva să nu-și scape Cristalsabia din mână, dar ceilalți trei se apropiară. Loviturile căzură în ploaie pe umerii lui, pe coif, pe platoșă. Ciocanul îl pocni cu putere.

Capul îi răsună după o lovitură. Aproape că-i reușise. Își îngădui să zâmbească în timp ce-l loveau. Patru în același timp. Aproape că-i reușise.

– Capitulez, spuse, cu vocea înăbușită de coif.

Cei patru continuară să-l atace. Repetă cuvântul, mai tare.

Nimeni nu-l luă în seamă.

Își ridică mâna, anunțând-o astfel pe judecătore că se consideră înfrânt, dar cineva îl plesni peste braț, coborându-i-l.

„Nu!”, strigă în gând, rotindu-se în loc, cuprins de panică.

Judecătoreea nu putea opri lupta. Dacă scăpa din duel cu viață, avea să iasă din arenă olog.

– Ajunge, spuse Dalinar, uitându-se cum cei patru Cristalpurători îl loveau pe rând pe Adolin, care, evident dezorientat, abia mai izbutea să le țină piept. Atâta timp cât e în dezavantaj, regulile îi permit lui Adolin să primească ajutor – cu un om mai puțin decât echipa lui Relis. Elhokar, am nevoie de Cristalsabia ta.

– Nu, îl refuză regele.

Elhokar stătea sub un umbrar, cu brațele încrucișate. Toți cei din jurul lui priveau duelul... ba nu, bătaia... în tăcere.

– Elhokar! exclamă Dalinar, întorcându-se spre el. E vorba de fiul meu.

– N-ai Armură, ripostă Elhokar. Și, dacă-ți pui una, vei ajunge în arenă prea târziu. Dacă te duci acolo, nu-l salvezi pe Adolin. N-o să izbutești decât să pierzi și Cristalsabia mea odată cu celelalte.

Dalinar strânse din dinți. În afirmația regelui exista un strop de înțelepciune, era conștient de asta. Adolin era înfrânt. Tot ce aveau de făcut era să pună capăt duelului, nu să-i mărească miza.

– Știi că l-ai putea ajuta.

Vocea lui Sadeas.

Dalinar se întoarse imediat spre el.

– Regulile duelului nu o interzic, continuă Sadeas, vorbind destul de tare ca să-l audă Dalinar. Am verificat, ca să fiu sigur. Tânărul Adolin poate fi ajutat de cel mult doi oameni. Ghimpele Negru pe care l-am cunoscut cândva s-ar fi aflat deja jos, luptând fie și numai cu o piatră, dacă ar fi fost nevoit. Presupun că nu mai ești omul ăla.

Dalinar răsuflă adânc, apoi se ridică.

– Elhokar, o să plătesc taxa ca să-mprumut arma ta. Tradiția Cristalsabiei regelui mi-o îngăduie. Așa nu riști s-o pierzi. Mă duc să lupt.

Elhokar îl prinse de braț, ridicându-se în picioare.

– Nu fi prost, unchiule. Ascultă-l! Nu pricepi ce urmărește? E clar că ține morțiș să te duci jos și să intri în luptă.

Dalinar se întoarse să se uite în ochii regelui. De un verde-pal. Ca ai tatălui său.

– Unchiule, insistă Elhokar, strângându-l mai tare de braț, dă-mi ascultare măcar de data asta. Încearcă să fii un pic prăpăstios. De ce te vrea Sadeas acolo, jos? Ca să se poată-ntâmpla un *accident*! Vrea să scape. De tine, Dalinar. Îți garantez că, imediat ce-o să pui piciorul pe nisip, te vor ataca toți patru. Cu sau fără Cristalsabie, o să fii mort înainte să intri în vreo Postură.

Dalinar inspiră și expiră zgomotos. Elhokar avea dreptate. Lua-l-ar furtuna, nu se înșela! Dar ceva tot trebuia să facă.

Din mulțimea spectatorilor se înalță un murmur, șoapte ca niște zgârieturi pe hârtie. Dalinar se întoarse spre arenă și văzu că-n luptă mai intrase cineva, ieșind din camera de pregătire, cu Cristalsabia strânsă cu nervozitate în ambele mâini, dar fără nicio Armură.

Renarin.

„O, nu...”

Unul dintre Cristalpurtători se îndepărtă, cu nisipul arenei scrâșnindu-i sub tălpile ocrotite de Armură. Adolin își făcu loc

printre cei trei și se repezi pe urmele lui. Se răsuci și se trase înapoi. Armura începuse să i se pară grea. Oare câtă Lumină de Furtună pierduse?

„N-are nicio parte spartă”, își spuse. Își ținea sabia întinsă către ceilalți trei bărbați care se răsfirau în evantai ca să se-apropie de el. Poate că ar fi izbutit...

Nu. Era timpul să pună capăt. Se simțea ca un idiot, dar prefera să fie un idiot viu, nu unul mort. Se întoarse spre Înalta Judecătoare, gata să facă semn că se predă. Acum cu siguranță putea să-l vadă.

– Adolin, spuse Relis, apropiindu-se, cu Lumina de Furtună din Armură prelingându-i-se prin crăpăturile mărunte de pe piept. Ei, doar nu vrei să încheiem înainte de vreme, nu-i așa?

– Cu ce glorie crezi c-o să vă alegeți după o luptă ca asta? ripostă Adolin, cu scârbă și înălțându-și cu prudență sabia, gata să-și anunțe capitularea. Crezi c-o să v-aclame cineva? Fiindcă-ai învins toți patru un singur om?

– Duelul ăsta n-are legătură cu onoarea, zise Relis. E o simplă pedeapsă.

Adolin pufni. Și abia apoi observă ceva în celălalt capăt al arenei. Renarin, în albastrul Kholin al uniformei sale și în mâini o Cristalsabie șovăitoare, față în față cu Abrobadar, care-și ținea arma pe umăr, ca și cum nu l-ar fi amenințat nimic.

– Renarin! strigă. Ce furtunii faci?! Du-te înapoi...

Abrobadar atacă și Renarin pară cu stângăcie. Nu se antrenase decât în Cristalarmură, dar pentru duel n-avusese timp s-o îmbrace. Lovitura lui Abrobadar aproape că-i zbură Cristalsabia din mâini.

– Știi, spuse Relis, venind mai aproape, Abrobadar ține la tânărul Renarin și nu vrea să-l rănească. Așa c-o să-l țină ocupat și-o să facă din asta o luptă frumoasă. Atâta timp cât îți respecti făgăduiala și te duelezi cu noi după toate regulile. Capitulează ca un laș sau fă-l pe rege să pună capăt încăierării, și sabia lui Abrobadar ar putea s-alunece.

Adolin simți cum panica pune stăpânire pe el. Aruncă o privire către Înalta Judecătoare. Putea hotărî încetarea luptei, cu de la sine putere, dacă simțea că se ajunsese prea departe.

Stătea pe scaunul ei, autoritară, cu ochii la el. Adolin avu impresia

că deslușește ceva în spatele feței calme a femeii. „Au atras-o de partea lor”, se gândi. „Probabil au mituit-o.”

Își strânse sabia cu mai multă putere și se uită la cei trei potrivnici din jurul său.

– Nemernicilor, șopti. Jakamav, cum îndrăznești să fii părtaș la așa ceva?

Bărbatul în verde nu scoase nicio vorbă, iar Adolin nu-i putea vedea fața ascunsă de coif.

– Ei, întrebă Relis. Continuăm?

În loc de răspuns, Adolin atacă.

Dalinar ajunse lângă Înalta Judecătore, care stătea pe o mică platformă de piatră, cu doar câțiva centimetri deasupra arenei.

Luminoasa Istow era o femeie înaltă, cu părul ușor încărunțit, și privea duelul stând cu mâinile în poală. Nu se întoarse când Dalinar urcă lângă ea.

– E timpul să pui capăt duelului, Istow, spuse el. Oprește lupta. Acordă-le victoria lui Relis și echipei lui.

Femeia continuă să se uite drept înainte, urmărind duelul.

– M-ai auzit? întrebă Dalinar.

Ea păstră tăcerea.

– Bine, spuse el. Atunci am să-i pun eu capăt.

– Aici eu sunt Înaltul Prinț, Dalinar. În arena asta, cuvântul meu e singura lege, zise Istow și se întoarse spre el. Fiul tău n-a capitulat și e în stare să lupte. Nu sunt îndeplinite condițiile pentru încheierea duelului și nu se va încheia până când nu vor fi. N-ai pic de respect pentru reguli?

Dalinar scrâșni din dinți, apoi se uită iarăși către arenă. Renarin lupta cu unul dintre cei patru. Dar apucase să-nvețe prea puțin despre lupta cu sabia. De fapt, sub privirile lui Dalinar, umărul lui Renarin începu să zvâcnească, săltându-i-se violent către cap. Una dintre crizele pe care le avea.

Adolin lupta cu ceilalți trei, se aruncase iar în mijlocul lor. Lupta

magnific, dar nu putea să pareze loviturile tuturor. Cei trei îl înconjură și o lovitură îl nimeri.

Apărătoarea umărului stâng îi explodează într-o ploaie de metal topit, sfărâmurile zburară umplând aerul de dâre de fum, iar bucata cea mai mare căzu alunecând pe nisip, la mică distanță. Pielea lui Adolin rămase dezgolită în fața vântului și a Săbiilor pe care le înfrunța.

„Te rog... Atotputernicule...”

Dalinar se întoarse spre băncile spectatorilor, pline de ochi-luminoși.

– Vă puteți uita la așa ceva? le strigă. Fiii mei luptă singuri! Printre voi sunt Cristalpurători. Nu vrea niciunul să lupte alături de ei?

Cercetă mulțimea din priviri. Regele își studia vârfurile picioarelor. Amaram. Unde era Amaram? Dalinar îl văzu așezat în apropierea lui Elhokar. Și îi întâlnește ochii.

Amaram își feră privirea.

„Nu...”

– Ce se-ntâmplă cu noi? Întrebă Dalinar. Nu mai avem onoare?

– Onoare? A murit, șopti o voce în spatele lui.

Dalinar se întoarse și-l văzu pe căpitanul Kaladin. Nu observase că podarul îl urmărise în josul treptelor.

Kaladin răsuflă adânc, apoi se uită la Dalinar.

– Dar o să văd ce pot face. Dacă se sfârșește prost, ai grijă de oamenii mei.

Cu sulița în mână, se prinse de culmea zidului și se avântă peste el. Apoi ajunse jos, pe nisipul din arenă.

57
UCIGÂND
VÂNTUL

Malchin simțea că se poticnește, pentru că, deși nicidecum inferior altora în vreo artă a războiului, nu era potrivit ca Luminurzitor; își dorea să-i fie jurămintele simple și sincere, însă sprețul său avea, după considerentele noastre, vederi largi în această privință; nu se putea fără rostirea adevărului, apropiindu-se de un prag al conștientizării sinelui la care lui Malchin îi era imposibil să ajungă.

– Din *Cuvinte despre Lumină*, capitolul XII, pagina 12

Ridicată în picioare, Shallan se uita la Adolin, îl vedea cum pierde în arenă. De ce nu se preda? De ce nu renunța la luptă?

Patru oameni. Ea ar fi trebuit să remarce porțița asta. Ca soție a lui, ar fi fost datoră să descopere intrigile. Iar deocamdată, când abia dacă se putea spune că sunt logodiți, îl dezamăgise deja, și încă dezastruos. În plus, catastrofa aia fusese ideea ei.

Adolin păru gata să capituleze, apoi, dintr-un motiv de neînțeles pentru ea, reluă lupta.

– Un prost, comentă Sebarial întinzându-se spre ea. Palona era așezată de cealaltă parte a lui.

– Prea arogant ca să priceapă că e înfrânt.

– Nu, îl contrazise Shallan. Mai e și altceva.

Ochii i se îndreptară spre sărmanul Renarin, cu desăvârșire copleșit în încercarea lui de a ține piept unui Cristalpurător.

Pentru cea mai scurtă dintre clipe, se gândi să coboare ea, să-i dea ajutor. Prostie crasă: acolo, jos, ar fi fost și mai puțin utilă decât Renarin. De ce nu-i ajuta nimeni altcineva? Aruncă o privire aspră către ochi-luminoșii alethi adunați în tribune, printre care se număra și Luminlordul Amaram, presupusul Cavaler Radiant.

Ticălosul.

Șocată de repeziciunea cu care-și simțea ura cum crește, Shallan își desprinse privirea de el. „Nu te gândi la asta.” Ei bine, dacă nimeni n-avea de gând să-și ofere ajutorul, se părea că ambii prinți aveau mari șanse să-și găsească moartea.

– Model, șopti ea. Du-te să vezi dacă poți abate atenția Cristalpurătorului care se duelează cu prințul Renarin.

În lupta lui Adolin nu putea să se-amestece atâta vreme cât nu hotăra el, fără dubiu, că are nevoie de ajutor ca să continue, dintr-un motiv sau altul. Dar, dacă putea, avea să-l ajute pe Renarin să scape neschilodit.

Model zumzăi și alunecă de pe rochia ei, apoi traversă piatra pe care se înălțau băncile arenei. Ei i se părea dureros de vizibil, mișcându-se fără fereală, dar toată lumea privea, concentrată, lupta de dedesubt.

„Te rog să nu te lași ucis din vina mea, Adolin Kholin”, se gândi Shallan, uitându-se din nou cum se lupta cu trei bărbați în același timp. „Te rog...”

Pe nisipul arenei sări cineva.

Kaladin traversă arena în goană.

„Încă o dată”, își spuse, aducându-și aminte cum se repezise în

ajutorul lui Amaram, cu atâta vreme în urmă. „Ar face bine să nu se termine la fel ca prima oară.”

– Așa va fi, îi promise Syl, zburând pe lângă capul lui, linie de lumină. Ai încredere în mine.

Încredere. Avusese încredere în ea și-i povestise lui Dalinar despre Amaram. Și mersese de minune.

Unul dintre Cristalpurători – Relis, cel cu armura neagră – pierdea Lumină de Furtună printr-o crăpătură a apărătorii antebrațului stâng. Când se apropie Kaladin îi aruncă o privire, apoi își întoarse capul cu nepăsare. Era clar că nu vede o amenințare într-un simplu sulitaș.

Kaladin zâmbi, apoi absorbi Lumină de Furtună. În ziua aia frumoasă, cu soarele strălucind orbitor de alb, putea risca mai mult decât de obicei. Nimeni n-avea să observe. Așa spera.

Începu s-alerge mai repede, apoi fandă printre doi Cristalpurători și înfipse sulita în crăpătura armurii lui Relis. Acesta țipă de durere, iar Kaladin își retrase arma și se apropie de Adolin răsucindu-se printre atacatori. Tânărul în armură albastră îi aruncă o privire, apoi se întoarse, cât ai clipi, cu spatele spre el.

La rândul său, Kaladin se postă cu spatele la prinț, astfel încât niciunul dintre ei să nu mai poată fi atacat decât din față și din flanc.

– Ce cauți aici, băiatule de pod? șuieră Adolin, din coif.

– Joc rolul unuia dintre cei zece neghiobi.

Adolin mormăi.

– Bun venit la petrecere.

– N-o să le pot străpunge armurile spuse Kaladin. Va trebui să le faci crăpături pentru mine.

În apropierea lor, Relis își scutura brațul înjurând. Pe vârful sulitei lui Kaladin era sânge. Din păcate nu prea mult.

– E de-ajuns s-abați atenția unuia dintre ei de la mine, răspunse Adolin. Cu doi mă descurc.

– Păi... Desigur.

Era, probabil, cel mai bun plan.

– Dacă poți, stai cu un ochi pe fratele meu, adăugă Adolin. Dacă lucrurile iau o întorsătură urâtă pentruăștia trei, s-ar putea hotărî să-l folosească drept pârgie împotriva noastră.

– S-a făcut, răspunse Kaladin, apoi se retrase și sări într-o parte când cel cu ciocanul – Dalinar îl numise Elit – încercă să-l atace pe Adolin.

Relis atacă din cealaltă parte de parcă ar fi vrut să-l lovească pe Adolin spintecându-l pe Kaladin.

Inima tânărului ochi-întunecați bătea nebunește, dar instrucția cu Zahel își atinsese țelul. Putea să se uite la Cristalsabie simțind doar o ușoară panică. Se răsuci în jurul lui Elis, ferindu-se de arma lui.

Bărbatul în armură neagră aruncă o privire spre Adolin și făcu un pas către el, dar Kaladin fandă ca și cum ar fi vrut să-i înfigă din nou sulița-n braț.

Relis se întoarse spre el și, fără tragere de inimă, îl lăsă să-l scoată din lupta cu Adolin. Ataca întotdeauna cu iuțeală, folosindu-se de ceea ce Kaladin putea acum să identifice drept Postura Viței – un stil de luptă care se baza pe o poziție a picioarelor propice apărării și pe flexibilitate.

Însă renunță la apărare când se năpusti la Kaladin, care roti și se răsuci, izbutind întotdeauna să se ferească în ultima clipă. Relis începu să înjure, apoi se întoarse către Adolin.

Kaladin îl plesni peste tâmplă cu coada suliței. Jalnică armă împotriva unui Cristalpurtător, căruia însă lovitura îi atrase din nou atenția. Relis se întoarse și lovi.

Kaladin se retrase doar o idee prea încet și Cristalsabia îi reteză vârful suliței. Și îi aminti cum stăteau lucrurile. Carnea lui ar fi opus mai puțină rezistență decât metalul. Despizarea șirei spinării l-ar fi ucis și toată Lumina de Furtună din lume nu l-ar fi putut învia.

Se strădui, cu prudență, să-l îndepărteze pe Relis de locul duelului. Dar, când îl duse prea departe, Relis îi întoarse spatele și se îndreptă spre Adolin.

Prințul lupta cu disperare împotriva celor doi potrivnici ai săi, lovind cu Sabia într-o parte și-n alta ca să parzeze loviturile venite din două direcții. Furtuni! Chiar era bun. Pe terenul de instrucție, Kaladin nu-l văzuse niciodată atât de abil, dar acolo nu-l provocase nimic într-o asemenea măsură. Adolin se mișca adăpostindu-se între două lovituri ale Sabiei sale, care devia Lama bărbatului în verde și respingea atacurile omului cu ciocanul.

Loviturile lui erau cel mai adesea parate la distanță de numai câțiva centimetri de țintă. Un duel doi la unu împotriva lui Adolin părea cu adevărat echitabil.

Însă trei erau evident prea mulți. Kaladin trebuia să abată în continuare atenția lui Relis. Dar cum? Nu-i putea străpunge armura cu o sulită. Singurele puncte slabe erau deschiderea vizierei și crăpătura de pe braț.

Trebuia să facă neapărat ceva. Relis se apropia cu pași mari de Adolin, cu arma ridicată. Kaladin atacă.

Traversă nisipul în fugă, apoi, chiar înainte de a-l ajunge din urmă pe bărbatul în negru, sări, avântându-se spre el cu picioarele înainte și ancorându-se în direcția aceea de mai multe ori la rând. De atât de multe ori cât îndrăzni, adică de destul de multe ca să-i înghită aproape toată Lumina de Furtună.

Deși nu căzu decât pe o scurtă distanță – suficient de scurtă ca să nu li se pară stranie celor care-i priveau –, izbi cu forța cu care ar fi făcut-o căzând cu mult mai de departe. Tălpile i se striviră de armură când o pocni din toate puterile.

Durerea îi străbătu picioarele ca o lovitură de trăsnet și-și auzi oasele frângându-se. Izbitura îl azvârli pe Cristalpurătorul în armură de parcă l-ar fi nimerit un bolovan. Căzu lat, cu fața în jos. Sabia îi zbură din mâini. Dispăru, pierzându-se în ceață.

Kaladin se prăvăli pe nisip gemând. Terminase cu Lumina de Furtună și Ancorările i se încheiaseră. Din reflex, absorbi altă Lumină din sferile din buzunarul său și o lăsă să-i vindece picioarele. Își rupseseră oasele ambelor gambe, ca și pe ale degetelor.

Lecuirea păru să dureze o veșnicie, dar se sili să se rostogolească și să se uite la Relis. Era incredibil, însă atacul lui umpluse Armura de crăpături. Nu în mijlocul spatelui, unde o lovise, ci pe umeri și în părți. Relis se săltă în genunchi, clătînând din cap. Se uită la Kaladin cu un soi de venerație amestecată cu spaimă.

Dincolo de cei doi bărbați căzuți, Adolin se răsuci în loc, se năpusti asupra unuia dintre potrivnicii săi – Elit, cel cu ciocanul – și îl izbi în piept cu Cristalsabia pe care o ținea în amândouă mâinile. În locul atins, platoșa explodă în lumină topită. Iar Adolin primi, între timp, în lateralul coifului, lovitura bărbatului în verde.

Prințul își ieșise din formă. Pierdea Lumină de Furtună din aproape toate piesele Armurii. În ritmul ăla, avea să rămână curând fără niciun strop, cu armura prea grea ca să mai poată face vreo mișcare.

Din fericire, deocamdată își scosese din luptă un adversar. Un Cristalpurtător putea să lupte cu platoșa spartă, dar se spunea că e al furtunii de dificil. Într-adevăr, Elit se retrase cu pași stângaci, de parcă Armura i-ar fi devenit brusc cu mult mai grea.

Adolin se întoarse să lupte cu celălalt Cristalpurtător. În partea opusă a arenei, al patrulea bărbat – cel care se „luptase” cu Renarin – își îndreptase, dintr-un motiv oarecare, Sabia spre pământ. Își înalță privirea, văzu ce rău le mergea aliaților săi, îl abandonează pe Renarin și traversează arena în fugă.

– O clipă, spuse Syl. Ce-i asta?

Se repezi spre Renarin, dar Kaladin nu-și putea îngădui să se gândească prea mult la purtarea ei. Dacă bărbatul în portocaliu ajungea lângă ceilalți, Adolin ar fi fost înconjurat din nou.

Kaladin se strădui să se ridice. Din fericire, picioarele i se vindecaseră. Cu sulita strânsă într-o mână, îl atacă pe Elit, spulberând nisipul în fugă.

Elit se împletici către Adolin, vrând să continue lupta în ciuda Armurii sale distruse. Însă Kaladin ajunsese primul lângă el și se feri de o lovitură pripită a ciocanului. Se apropie atacând din toate puterile și-și roti, dintr-un umăr, sulita strânsă în ambele mâini.

Lovi în pieptul descoperit al lui Elit și auzi un crâncănit mulțumitor. Cristalpurtătorul scoase un icnet cumplit, îndoindu-se de mijloc. Kaladin își ridică sulita, pregătindu-se de un nou atac, însă celălalt ridică o mână tremurătoare, încercând să spună ceva.

– Capitulez... rosti el cu voce slabă.

– Mai tare! se răsti Kaladin.

Elit încercă, cu răsuflarea tăiată. Însă mâna ridicată era de-ajuns. Judecătoarea care îi urmărea vorbi.

– Luminlordul Elit părăsește lupta, prin capitulare, spuse ea fără tragere de inimă.

Kaladin se îndepărtă de bărbatul chirцит simțindu-și picioarele sprintene și Lumina de Furtună tunându-i în trup. Mulțimea vui și

vacarmului i se alăturară chiar și glasurile multor ochi-luminoși.

În luptă rămaseră trei Cristalpurători. Relis i se alăturase aliatului său în verde și amândoi îl hărțuiau pe Adolin. Îl făcuseră să se retragă, cu spatele lipit de zid. Al treilea Cristalpurător, cel în portocaliu, ajunsese lângă ei, abandonându-l pe Renarin.

Acesta stătea pe nisip, cu capul în jos și cu sabia înfiptă în fața lui. Fusesse înfrânt? Kaladin n-o auzise pe judecătoare anunțând nimic.

N-avea timp să-și facă griji. Adolin lupta din nou cu trei oameni. Relis izbuti să-l lovească în coif, care se sfărâmă, lăsând la vedere fața prințului. Acesta nu mai putea rezista prea mult.

Kaladin fugi după Elit, care șontăcia, înfrânt, chinându-se să părăsească arena.

– Scoate-ți coiful! îi strigă Kaladin.

Bărbatul se întoarse spre el, cu un aer șocat.

– Coiful tău! strigă Kaladin, ridicându-și sulița, gata să lovească iarăși.

Din bănci se auziră strigăte. Kaladin nu cunoștea bine regulile, însă bănuia că, dacă-l ataca din nou, avea să piardă duelul. Ar fi putut chiar să fie acuzat de încercare de omor. Din fericire, nu se văzu silit să-și ducă amenințarea la îndeplinire, fiindcă Elit își scoase coiful. Kaladin i-l smulse din mână, apoi alergă spre Adolin.

Din fugă, lăsă să-i cadă sulița ruptă și-și îndesă mâna în coif, până la fund. Aflase ceva despre Cristalarmuri – se fixau, cu de la sine putere, pe trupul celui care le purta. Spera să meargă și pentru coif, și chiar așa se întâmplă – interiorul i se strânse în jurul încheieturii. Când îi dădu drumul, îi rămase pe mână, ca o mânășă foarte stranie.

Kaladin răsuflă adânc și-și scoase cuțitul de la șold. Deși își pierduse antrenamentul, reîncepuse să-l poarte, în caz că avea nevoie de el, ca pe vremea când, înainte de a fi sclav, fusesse sulițaș. Ar fi fost zadarnic să-l arunce într-un om în armură; împotriva Cristalpurătorilor, era o armă jalnică. Însă de suliță nu se putea folosi cu o singură mână. Îl atacă din nou pe Relis.

De data asta, Relis se retrase imediat. Rămase cu sabia pregătită și cu ochii pe Kaladin. Care măcar izbutise să-l pună pe gânduri.

Kaladin înaintă, făcându-l să se îndepărteze. Relis se mișca lejer, păstrând distanța. Kaladin se arătă nerăbdător să-l înfrunte, repezindu-se spre el și făcându-l să se tot îndepărteze, ca și cum ar fi vrut un loc mai larg pentru lupta lor. Asta era probabil și dorința Cristalpurătorului, să aibă loc din belșug. Un cotlon îngust i-ar fi fost propice cuțitului fostului podar.

Oricum, odată ajuns la o distanță mulțumitoare, Kaladin se răsuci pe călcâie și se repezi înapoi, către Adolin și cei doi bărbați cu care se lupta. Îl lăsă pe Relis încremenit locului, într-o postură plină de neliniște, pe moment uluit de retragere.

Adolin se uită la Kaladin, apoi dădu din cap.

Bărbatul în verde se întoarse, surprins de apropierea lui Kaladin. Atacă, însă Kaladin pară cu coiful și devie lovitura. Cristalpurătorul în verde mârâi când Adolin se azvârli cu toate forțele împotriva celui alt Cristalpurător, cel în portocaliu, lovind în repetate rânduri.

Pentru o scurtă vreme, Adolin n-avea de înfruntat decât un singur Cristalpurător. Există speranța c-o să folosească răgazul cu folos, deși pașii îi erau greoi și Lumina de Furtună pierdută de Armura lui abia se mai prelingea, întretăiată. Picioarele aproape că nu i se mai clinteau.

Armură Verde îl atacă iarăși pe Kaladin, iar el pară din nou cu coiful, care se fisură și Lumina de Furtună prinse să i se scurgă. Relis se întoarse din partea opusă, dar nu se alătură luptei împotriva lui Adolin. Kaladin fu cel pe care îl atacă.

Acesta strânse din dinți și se aplecă într-o parte, simțind trecerea Cristalsabiei prin aer. Trebuia să câștige timp pentru Adolin. Secunde. Era nevoie de secunde.

Vântul prinse să-i sufle în jur. Syl reveni lângă el, săgetând aerul ca o panglică de lumină.

Kaladin se feri de o altă lovitură, apoi izbi Sabia celui alt potrivit cu al său cu scutul improvizat, îndepărtând-o. Împroșcă nisip în aer când se retrase dintr-un salt și o Cristalsabie mușcă pământul chiar în fața lui.

Vânt. Mișcare. Kaladin se lupta cu doi Cristalpurători în același timp, respingându-le Săbiile cu coiful. El nu putea să-i atace – nu cuteza nici măcar să-ncerce. Tot ce putea face era să

supraviețuiescă și exact asta păreau să-l îndemne vânturile.

Instinctul... apoi ceva mai profund... îi călăuzea pașii. Dansa între cele două Cristalsăbii, cu aerul răcoros înfășurându-i-se în jur. Și, pentru o clipă, simți – nevenindu-i să creadă – că s-ar fi putut feri tot atât de bine și cu ochii închiși.

Cristalpurătorii înjurau, încercând iarăși și iarăși să-l lovească. Kaladin o auzi pe judecătoarea spunând ceva, dar era prea absorbit de luptă ca să-i dea atenție. Strigătele mulțimii se întetiseră. Sări ca să se ferească de un atac, apoi făcu un singur pas ca să scape de un altul.

Nu poți ucide vântul. Nu-l poți opri. E dincolo de atingerea omului. E infinit...

Lumina de Furtună i se termină.

Kaladin se opri împleticindu-se. Încercă să mai absoarbă Lumină de Furtună, însă toate sferile secătuiseră.

„Coiful”, înțelese el, văzând că-i țâșnea Lumină din toate crăpăturile, dar încă nu explodase. Se hrănise, cumva, din Lumina lui de Furtună.

Relis îl atacă și el abia izbuti să se retragă. Se izbi cu spatele de zidul arenei.

Armură Verde observă breșa și-și ridică Sabia.

Cineva îi sări în spate.

Kaladin privi, uluit, cum Adolin se lua la trântă cu Armură Verde, agățându-se de el. Din armura fiului lui Dalinar abia dacă se mai prelingea câte un firisor de Lumină de Furtună; rămăsese aproape fără niciun strop. Se părea că abia mai poate să se miște – pe nisipul din apropiere se vedeau urmele de pași nesiguri, venind dinspre Armură Portocalie, care zăcea pe nisip, înfrânt.

Asta anunțase judecătoarea mai devreme: bărbatul în portocaliu capitulase. Adolin își înfrânsese potrivnicul, apoi se apropiase încet – un pas trudnic după altul – de locul unde lupta Kaladin. Se părea că-și folosise ultimul strop de energie ca să sară în spatele lui Armură Verde și să se prindă de el.

Armură Verde înjură, lovindu-l pe Adolin. Prințul rezistă, dar Armura i se blocase, cum se spunea – devenise grea, împiedicând aproape orice mișcare.

Cei doi se clătinară și se prăbușiră.

Kaladin aruncă o privire spre Relis, care se uită de la Armură Verde, prăbușit pe nisip, la bărbatul în portocaliu, apoi la el.

Relis se răsuci pe călcâie și o luă la fugă spre Renarin.

Kaladin înjură și se repezi pe urmele lui, aruncând coiful. Fără ajutorul Luminii de Furtună își simțea trupul lipsit de vlagă.

– Renarin! strigă el. Capitulează!

Băiatul își ridică privirea. Furtuni, plânsese! Era rănit? Părea teafăr.

– Predă-te! strigă din nou Kaladin și, adunându-și ultima urmă de energie din mușchii ce păreau istoviți, după ce fuseseră plini de Lumină de Furtună, se strădui s-alerge mai repede.

Flăcăul se uită la Relis, care se năpustea asupra lui, dar nu scoase nicio vorbă. În schimb, își lăsă Sabia să dispară.

Relis se opri alunecând ușor și-și săltă Sabia deasupra capului, gata să-l lovească pe prințul lipsit de apărare. Renarin închise ochii, îndreptându-și-i spre cer, ca și cum și-ar fi oferit gâtul.

Kaladin n-avea să sosească la timp. În comparație cu un om în Cristalarmură, se mișca prea încet.

Din fericire, Relis șovăi, ca și cum n-ar fi vrut să se-atingă de Renarin.

Kaladin sosi. Relis se răsuci și coborî Sabia asupra lui.

Kaladin se lăsă în genunchi și alunecă pe nisip, purtat de propriul lui avânt pe încă o mică distanță, în timp ce Sabia lovea. Își înălță mâinile și le uni cu un pocnet.

Prinzând Sabia.

Urlând.

Cum de putea auzi urletul? Îi răsuna în minte? Era vocea lui Syl?

Îi reverberă prin trup. Ascuțit, înfiorător, țipățul îl zgudui, îi trimise un tremur în toți mușchii. Eliberă Cristalsabia cu un icnet și căzu pe spate.

Relis lăsă arma să-i cadă de parcă l-ar fi mușcat. Se retrase, ducându-și mâinile la cap.

– Ce-i asta? Ce e?! Nu, nu te-am ucis!

Scoase un strigăt strident, părând chinuit de durere, apoi traversă arena în fugă, deschise dintr-o smucitură ușa camerei de pregătire

și dispăru înăuntru. Kaladin îi auzi încă multă vreme țipetele umplând coridoarele de ecouri.

În arenă se lăsă tăcerea.

– Luminlordul Relis Ruthar, spuse într-un târziu judecătoarea, părând tulburată, pierde duelul prin părăsirea arenei.

Kaladin se ridică în picioare tremurând. Se uită la Renarin – flăcăul era teafăr apoi traversă încet nisipul. Amuțiseră până și ochi-întunecații. Însă Kaladin era foarte sigur că nu auziseră țipătul. În afară de el și de Relis, nu-l auzise nimeni.

Se opri lângă Adolin și Armură Verde.

– Ridică-te și luptă-te cu mine! strigă Armură Verde.

Zăcea cu fața în jos, cu Adolin îngropat sub el și încleștat de el, ca în luptă corp la corp.

Kaladin îngenunche. Își găsi cuțitul căzut în nisip, pentru a-i apăsa apoi vârful într-o crăpătură a armurii verzi, al cărei purtător continuase să se zvârcolească în tot acest timp.

– Capitulezi? mârâi Kaladin. Sau trebuie să ucid un al doilea Cristalpurător?

Tăcere.

– Lua-v-ar furtuna pe amândoi! strigă în sfârșit, din coif, Armură Verde. Asta n-a fost duel, a fost circ! Numai lași se iau la trântă!

Kaladin apăsă cuțitul mai tare.

– Capitulez! strigă bărbatul, ridicând o mână. Capitulez, lua-te-ar furtuna!

– Luminlordul Jakamav capitulează, spuse judecătoarea. Victoria în duelul de azi îi aparține Luminlordului Adolin.

Ochi-întunecații ovaționară. Ochi-luminoșii păreau uluiți. Deasupra lui Kaladin, Syl se rotea purtată de vânt și el îi simțea bucuria. Adolin îi dădu drumul lui Armură Verde, care se rostogoli de deasupra lui și se îndepărtă cu pași apăsați. Prințul rămase în adâncitura din nisip, cu capul și umărul la vedere, printre piesele sparte ale Armurii.

Râdea.

Kaladin se așeză lângă el în timp ce continua să râdă prostește, cu lacrimi scurgându-i-se din ochi.

– A fost cel mai ridicol lucru pe care l-am făcut vreodată, spuse

Adolin. O, oho... Ha! Cred că tocmai am câștigat trei Armuri complete și două Săbii, băiatule de pod. Hai, ajută-mă să ies din Armură.

– Te poate ajuta scutierul tău.

– Nu e timp, zise Adolin, încercând, să se salte în capul oaselor. Furtuni. S-a secătuit complet. Grăbește-te, ajută-mă. Încă mai am ceva de făcut.

„Provocarea lui Sadeas”, își aminti Kaladin. Fusese țelul tuturor celor întâmplate. Întinse mâna sub mânășa lui Adolin și-l ajută, desfăcând cureaua de fixare. Dar mânășa nu ieși singură, așa cum ar fi trebuit. Adolin chiar lăsase armura fără pic de Lumină de Furtună.

Traseră de mânășă, apoi trecură la cealaltă. Câteva minute mai târziu, Renarin se apropie și îi ajută. Kaladin nu-l întrebă ce se întâmplase. Flăcăul scoase câteva sfere și, după ce Kaladin le îndesă sub platoșa descheiată a lui Adolin, armura începu din nou să funcționeze.

Își continuă munca în strigătele mulțimii până când prințul izbuti în sfârșit să scape de Armură și se ridică. În fața lor, regele venise lângă Înalta Judecătoare și stătea cu un picior pe balustrada din jurul arenei. Se uită în jos, la Adolin, care dădu din cap.

„E șansa lui Adolin, dar ar putea fi și a mea”, înțelese Kaladin.

Regele își înălță mâinile, făcând mulțimea să amuțească.

– Războinicule, maestre de duel, strigă regele, sunt enorm de încântat de ceea ce ați înfăptuit astăzi. O astfel de luptă n-a mai fost văzută în Alethkar de generații. I-ați oferit regelui vostru o mare plăcere.

Urale.

„Pot face asta”, se gândi Kaladin.

– Acord un hatâr, anunță regele, arătând spre Adolin, după ce uralele se domoliră. Orice putem oferi eu și această Curte va fi dat. Nimeni nu poate refuza un hatâr după ce vede un asemenea spectacol.

„Dreptul de a provoca”, se gândi Kaladin.

Adolin îl văzu pe Sadeas, care se ridicase și își făcea loc în susul treptelor, vrând să fugă. Înțelesese.

Ceva mai departe, în dreapta, Amaram stătea liniștit, în mantia lui aurie.

– Ca hatâr, strigă Adolin în tăcerea din arenă, îmi cer Dreptul de a Provoca. Cer să mi se ofere șansa să mă duelez cu Înaltul Prinț Sadeas, chiar aici și chiar acum, ca despăgubire pentru crimele pe care le-a săvârșit împotriva Casei mele!

Sadeas încremeni pe trepte. Prin mulțime trecu un murmur. Adolin păru gata să mai adauge ceva, dar șovăi când Kaladin veni alături de el.

– Iar ca hatâr făcut mie, strigă Kaladin, îmi cer Dreptul de a-l Provoca pe ucigașul Amaram! A furat de la mine și mi-a ucis prietenii ca să-și acopere urmele. Amaram m-a însemnat cu semnul sclaviei. Mă voi duela cu el chiar aici și chiar acum. Acesta e hatârul pe care-l cer.

Regelui îi căzu falca.

Mulțimea amuți.

Lângă Kaladin, Adolin gemu.

Kaladin nu se gândise la nimic din toate astea, nici măcar o clipă. Dincolo de distanța care-i despărțea, întâlni ochii Luminlordului Amaram, ucigașul.

Văzu groaza din ei.

Amaram se ridică, apoi se trase înapoi, împleticindu-se. Nu știuse, până atunci nu-l recunoscuse pe Kaladin.

„Ar fi trebuit să mă omori”, se gândi fostul sclav. Mulțimea izbucni în strigăte.

– Arestați-!! urlă regele, acoperind vacarmul.

Perfect. Kaladin zâmbi larg.

Până când observă că soldații veneau să-l ia pe el, nu pe Amaram.

58
NICIODATĂ
DE-ACUM ÎNAINTE

Așa că Melishi se retrase în cortul său și se hotărî să-i distrugă pe Pustiitori a doua zi, dar noaptea aceea îi dezvălui un alt vicleșug, legat de talentele unice ale Legăturifăurarilor; și, fiindcă se grăbea, nu izbuti să noteze nicio descriere a acelei metode; avea legături cu însăși natura Heralzilor și a îndatoririlor lor divine, era un atribut de care nu se puteau folosi decât Legăturifăurarii.

— Din *Cuvinte despre Lumină*, capitolul XXX, pagina 18

— Căpitanul Kaladin e un om de onoare, Elhokar! Strigă Dalinar, arătând către Kaladin, așezat în apropiere. A fost singurul care a sărit în ajutorul fiilor mei.

— Asta e datoria lui! se răsti Elhokar.

Kaladin îi asculta plictisit, înlănțuit de un scaun, în camerele lui Dalinar din tabăra de război. Nu merseseră la palat. Kaladin nu știa de ce.

În încăpere nu se aflau decât ei trei.

— A insultat un înalt lord în fața întregii Curți, continuă Elhokar,

foindu-se încoace și încolo, pe lângă perete. A cutezat să provoace un om aflat cu atât de mult deasupra poziției sale încât în golul dintre ei ar încăpea un regat.

– S-a lăsat furat de un imbold de moment, ripostă Dalinar. Fii rezonabil, Elhokar. Tocmai a ajutat la înfrângerea a patru Cristalpurători!

– Într-o arenă de duel, unde i s-a cerut ajutorul, zise Elhokar, înălțându-și brațele. Totuși, nu sunt de acord să li se îngăduie ochi-întunecaților să se dueleze cu Cristalpurătorii. Dacă nu m-ai fi oprit... Pfui! N-o să fiu niciodată în favoarea unui asemenea obicei. Nicidecum. Niște soldați de rând să îi provoace pe cei mai importanți generali? E nebunie curată!

– Tot ce-am spus e adevărat, șopti Kaladin.

– Tu să taci! strigă Elhokar, oprindu-se și arătând cu degetul spre Kaladin. Ai stricat totul! Am pierdut ocazia unui duel cu Sadeas!

– Adolin a dat glas provocării, spuse Kaladin. Cu siguranță că Sadeas n-o poate nesocoti.

– Bineînțeles că nu poate! zberă Elhokar. A și răspuns deja! Kaladin se încruntă.

– Adolin n-a avut prilejul să-l rețină pentru duel, zise Dalinar, cu ochii la Kaladin. Imediat ce a plecat din arenă, Sadeas a trimis vorbă că e de acord să se dueleze cu Adolin – cândva, în decurs de un an.

Un an? Kaladin simți un gol în stomac. După un an, probabil că duelul n-avea să mai conteze câtuși de puțin.

– S-a fofilat și a scăpat din laț, spuse Elhokar ridicându-și din nou brațele. Aveam nevoie de momentul din arenă ca să punem mâna pe el, să-l facem de răs printr-o luptă! Tu, podarule, ai furat momentul ăla.

Kaladin își lăsă capul în jos. Dacă n-ar fi fost lanțurile, s-ar fi ridicat să-i înfrunte. Le simțea în jurul gleznelor, reci, țintuindu-l de scaun.

Își amintea de alte lanțuri, identice.

– Cu asta te-alegi, unchiule, când pui un sclav în fruntea gârzii. Furtuni! Ce-a fost în capul tău? Și ce-a fost în al meu când ți-am îngăduit s-o faci?

– L-ai văzut luptând, Elhokar, ripostă Dalinar cu voce scăzută. E

bun.

– Problema nu e priceperea lui, ci disciplina! zise regele și-și încrucișă brațele pe piept. Execuție.

Kaladin își înălță brusc privirea.

– Nu fi ridicol, zise Dalinar postându-se lângă scaunul lui Kaladin.

– E pedeapsa pentru calomnierea unui înalt lord, sublime Elhokar. Așa e legea.

– Tu, ca rege, poți ierta pe oricine, pentru orice, răspunse Dalinar. Spune-mi că vrei, sincer, să-l vezi pe omul ăsta spânzurat, după tot ce-a făcut azi.

– M-ai împiedica? întrebă Elhokar.

– E sigur că nu te-aș susține.

Elhokar traversă încăperea și se opri exact în fața lui Dalinar. Pentru câteva clipe, Kaladin păru dat uitării.

– Nu sunt eu regele? întrebă Elhokar.

– Bineînțeles că ești.

– Nu te porți ca și cum aș fi. Va trebui să iei o hotărâre, unchiule. N-o să te las să domnești în continuare, făcând din mine o păpușă trasă de sfori.

– Nu fac...

– Eu spun că băiatul va fi executat. Ce părere ai?

– Aș zice că, dacă-ncerci așa ceva, îți faci din mine un dușman, Elhokar.

Dalinar se încordă.

„Numai încearcă să mă execuți...”, se gândi Kaladin. „Încearcă numai.”

Cei doi se ținură cu privirea preț de câteva clipe îndelungate. În cele din urmă, Elhokar își îndreptă ochii într-o parte.

– Închisoare.

– Cât timp? întrebă Dalinar.

– Până când spun eu că e de-ajuns! răspunse regele, fluturând dintr-o mână și îndreptându-se trufaș spre ușă.

În prag se opri și-și îndreptă spre Dalinar privirea provocatoare.

– Bine, zise Dalinar.

Regele plecă.

– Un ipocrit, șuieră Kaladin. El e ăla care-a insistat să mă pui în

fruntea gării. Și acum dă vina pe tine?

Dalinar oftă și îngenunche lângă Kaladin.

– Ceea ce ai făcut azi a fost o minune. Apărându-mi fiii, ai justificat în fața întregii Curți încrederea pe care ți-am acordat-o. Din nefericire, pe urmă i-ai dat cu piciorul.

– El m-a invitat să cer un hatâr! se răsti Kaladin ridicându-și mâinile încătușate. Și se pare că mi s-a făcut unul.

– L-a invitat pe Adolin să ceară un hatâr. Ai știut care ne-a fost planul, soldat. L-ai aflat în timpul întrunirii noastre de azi-dimineață. Și l-ai pus în umbră, în numele propriei tale răzbunări jalnice.

– Amaram...

– Nu știu de unde-ai scos povestea asta cu Amaram, îl întrerupse Dalinar, dar trebuie să încetezi. După ce mi-ai atras atenția prima oară, am verificat ce mi-ai istorisit. Șaptesprezece martori mi-au spus că Amaram și-a câștigat Crystalsabia abia acum patru luni, cu mult timp după data la care-ai ajuns sclav, trecută în registrul tău.

– Minciuni.

– Șaptesprezece oameni, repetă Dalinar. Ochi-luminoși și ochi-întunecați, alături de cuvântul unui om pe care-l cunosc de câțiva zeci de ani. Pur și simplu te înșeli.

– Dacă e atât de onorabil, șopti Kaladin, de ce n-a luptat el ca să-ți salveze fiii?

Dalinar șovăi.

– Nu contează, zise Kaladin ferindu-și privirea. Ai de gând să-l lași pe rege să mă trimită la închisoare.

– Da, răspunse Dalinar ridicându-se. Elhokar a făcut o criză de furie. După ce se domolește, te eliberez. Deocamdată ar fi cel mai bine să ai timp de gândire.

– N-o să le fie ușor să mă silească să merg la-nchisoare, spuse încet Kaladin.

– Ascultă vreodată ce se vorbește? tună Dalinar pe neașteptate.

Kaladin se lăsă pe spate, făcând ochii mari, când Dalinar, roșu la față, îl prinse de umeri ca și cum ar fi vrut să-l zgâlțâie.

– N-ai simțit ce se apropie? N-ai văzut cum se umple regatul ăsta de gâlceavă? N-avem timp pentru așa ceva! N-avem timp pentru jocuri! Nu mai fi copil, începe să fii soldat! O să mergi la închisoare

și-o s-o faci bucuos! E un ordin! Nu mai ascuți ordinele?

– Păi...

Kaladin se trezi bâlbâindu-se.

Dalinar se ridică și-și frecă tâmplele.

– Am crezut că l-am încolțit pe Sadeas. Că poate-o să izbutim să-i tăiem pedestalul de sub el și să salvăm regatul. Acum nu știu ce să fac, zise el, apoi se întoarse cu spatele și o porni spre ușă. Îți mulțumesc că mi-ai salvat fiii.

Îl lăsă pe Kaladin singur în încăperea rece, de piatră.

Torul Sadeas trânti ușa apartamentului său. Se îndreptă spre masă și se sprijini de ea, cu palmele pe tăblie. Se uită în mijlocul mesei, acolo unde o despicasese înfigând Sabia, Aducătoarea Jurământului.

Un strop de sudoare păta suprafața, chiar lângă despicătură. Se străduise să nu tremure pe tot drumul către siguranța din propria tabără – izbutise chiar și să-și lipească pe față un zâmbet. Nu-și arătase îngrijorarea nici măcar în timp ce-i dictase soției sale un răspuns la provocare.

Și-n tot acest timp, undeva, în adâncul minții, o voce îl luase în râs.

Dalinar. Dalinar aproape că se dovedise mai bun decât el. Dacă provocarea ar fi fost susținută, Sadeas s-ar fi trezit imediat în arenă, în fața unui om care tocmai înfrânsese nu un singur Cristalpurător, ci patru.

Se așeză. Nu se uită după vin. Vinul făcea omul să uite, iar el nu voia să uite asta. Nu trebuia s-o uite niciodată.

De câtă satisfacție s-ar fi umplut dacă, într-o bună zi, ar fi putut să-și înfigă sabia în pieptul lui Dalinar! Când se gândea că aproape începuse să-i fie milă de fostul lui prieten! Care venise acum cu așa ceva! Când devenise atât de abil?

„Nu”, își spusese Sadeas. „Asta n-a fost abilitate. A fost noroc. Pur și simplu un noroc chior.”

Patru Cristalpurători. „Cum?” Chiar și luând în considerare ajutorul aceluia sclav, era limpede că Adolin devenea omul care fusese cândva tatăl lui. Asta-l îngrozea pe Sadeas, pentru că omul care fusese cândva Dalinar – Ghimpele Negru – jucase un rol important în cucerirea regatului.

„Nu asta-ți doreai?”, se întrebă. „Să-l readuci la viață?”

Nu. Mult mai profundul adevăr era că Sadeas nu-l voia pe Dalinar înapoi. Voia să-l dea pe vechiul său prieten la o parte din calea lui, și așa stăteau lucrurile de câteva luni bune, orice ar fi vrut să-și spună lui însuși.

Ceva mai târziu, ușa camerei lui de lucru se deschise și lalal intră. Îl văzu pierdut în gânduri și se opri în prag.

– Reactivează-ți toate iscoadele, zise Sadeas cu ochii în tavan. Toți spionii din slujba ta, toate sursele de informații. Găsește-mi ceva, lalal. Ceva care să-l rănească.

Ea dădu din cap.

– Și pe urmă, continuă Sadeas, o să vină vremea să ne folosim de asasinii pe care i-ai pregătit.

Trebuia să se asigure că Dalinar e disperat și rănit – să fie convins că, în ochii tuturor celorlalți, pare strivit, pare o epavă.

Apoi avea să pună capăt întregii povești.

Soldații veniră după Kaladin la scurt timp după aceea. Oameni pe care nu-i cunoștea. Îl tratară cu respect când îl dezlegară de scaun, deși lăsară lanțurile să-i atârne de mâini și de picioare. Unul dintre ei îl salută ridicându-și pumnul, un semn de considerație. „Fii tare”, spunea pumnul.

Kaladin își lăsă capul în jos și își târî picioarele alături de ei, se lăsă condus prin tabără, urmărit de ochii soldaților și ai condeierelor. Întrezări în mulțime uniforme Podului Patru.

Ajunseră în închisoarea din tabăra lui Dalinar, unde erau închiși soldații când se încăierau sau când se făceau vinovați de un afront sau altul. Era o clădire mică, aproape fără ferestre, cu ziduri groase.

Pe Kaladin îl duseră într-o aripă izolată, într-o celulă cu pereți de piatră și cu ușa din gratii de oțel. Nu-i scoaseră lanțurile înainte de a-l închide.

Se așeză pe banca de piatră și rămase în așteptare până când Syl apăru în sfârșit, purtată de o pală de aer.

– Asta, spuse Kaladin, cu ochii la ea, înseamnă să te încrezi în ochi-luminoși. Nu voi mai face asta niciodată, Syl.

– Kaladin...

El închise ochii, îi întoarse spatele și se întinse pe banca de piatră rece.

Ajunsese din nou în cușcă.

PREMIUL DAVID GEMMELL LEGEND

Pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu întunericul, amintirile despre moarte păleau, deși n-avea să scape de ele niciodată. Erau cicatrice ale memoriei și avea să le poarte toată viața, așa cum le purta pe cele de pe trup. Și pe cele de pe frunte.

Nu toți sclavii sunt sortiți unei vieți în sclavie, iar Kaladin este cel mai bun exemplu. După recăpătarea libertății, el își dă seama că puterile îi sunt mai mari decât credea, dar la fel și responsabilitățile primite odată cu titlul de căpitan al gărzii regale. Nu este simplu să aperi coroana când capetele încoronate cad sub tăișul săbiei Asasinului în Alb, care anunță întoarcerea Pustiitorilor și a Devastării. Shallan, singura care înțelege semnele acelea, își asumă misiunea de a străbate Câmpiile Sfărâmate în căutarea unei salvări.

Pustiitorii aveau să se întoarcă – nu erau numai o amenințare îndepărtată, din povești. Trăiau printre oameni, și încă de mai multe veacuri.